

Giới thiệu Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai

Là người có chấp trong tình yêu, cuối cùng phải ôm nỗi đau về tâm hồn ra đi trong yên lặng, đó là nỗi đau khi cô tiến tới hôn nhân thương mại với anh. Tình yêu từ một phía khó có thể bền vững, cô đành chấp nhận ra đi để anh được hạnh phúc.

Nhưng không biết từ lúc nào bắt gặp đặt người vợ trên danh nghĩa ấy trong lòng, không tự chủ nhìn về phía cô. Người ta thường nói khi mất đi rồi mới biết trân trọng, khi anh nhận ra tình cảm của mình để trân trọng cô thì cũng là lúc cô biến mất. Hóa ra trong cuộc chơi này, không chỉ có cô là người thua cuộc. Mời các bạn đón đọc truyện ngôn tình Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Lần đầu gặp gỡ

- Bác ơi, sao mãi chưa sửa xong vậy, hôm nay là ngày cưới của chị cháu, chạy nhanh lên chút được không

- Tiểu thư à, chờ chút thôi sắp xong rồi

30 phút trước bác ấy cũng nói y như vậy, cô thấp thỏm, liên tục nhìn đồng hồ, chỉ còn khoảng 30 phút nữa là đến giờ cử hành hôn lễ. Trong đầu lo lắng, tiếng chuông điện thoại reo làm cô giật mình. Hóa ra anh rẽ gọi, cô vội vàng bắt máy:

- Anh rẽ ới cứu em với, xe hỏng giữa đường chắc không kịp mang hoa đến mất. Em đang ở trên đường Thiên An.

- Thanh Tâm tiểu thư ới là Thanh Tâm tiểu thư, có ai như em lại đi lấy hoa cô dâu ngay trước cử hành hôn lễ hai tiếng không chứ.

- Ôi anh rẽ là em sơ xuất, em ngủ quên lúc chờ trang điểm nên mới lâu như vậy. Anh mau tìm cách giúp em.

- Anh có một cậu bạn đang ở gần đây. Để anh nhờ anh ta tới đón em.

- Ok đa tạ anh rẽ nha.

Gấp điện thoại, trả tiền xe cho bác tài xế rồi đứng trên vỉa hè chờ đợi. Bỗng một số lạ gọi đến. Thanh Tâm vội bắt máy, một giọng nam trầm thấp quyến rũ truyền đến.

- Alo, xin hỏi cô có phải là em dâu của Nghĩa Từ không?

- Vâng. Anh chắc là bạn anh ấy. Tôi đang đứng đối diện tòa cao ốc ART, anh đang ở đâu rồi?

- Phiên cô đi bộ lên một đoạn được không, đây là đường một chiều, xe của tôi là chiếc xe đen đậu gần cột đèn cách đó 100m.

- Đầu... a tôi thấy rồi đợi chút nhé.

Nói rồi cắt điện thoại, cầm hoa vừa chạy vừa vẫy tay gọi lớn:

- Tôi đến đây. Tôi đến đây.

Anh bất giác quay ra nhìn nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy lơ mơ một bóng nữ mặc váy trắng đang chạy về phía mình. Khi cô đến gần hơn, anh mới nhìn rõ dung mạo cô. Mái tóc xoăn dài, vốn đã được bện lại giờ lại tung vài sợi ra ngoài, khẽ lay trong gió theo những bước chạy. Chiếc váy trắng ôm lấy cơ thể mềm mại càng tôn lên những đường nét nữ tính của cô. Khuôn mặt vì vừa vận động nổi lên một tầng ửng hồng trông vô cùng quyến rũ, những sợi tóc mai vì mồ hôi mà dính lên mặt lại càng tôn lên làn da trắng trẻo thanh khiết không tì vết. Khi cô đến gần bên anh, ánh mắt long lanh ý cười, đôi môi đỏ mọng khẽ nâng lên thành một nụ cười vô cùng xinh đẹp. Về đẹp đó làm anh sửng người trong giây lát.

- Ah... xin chào, tôi là Thanh Tâm- em gái Thanh Hân. Xin lỗi phải nhờ anh quá giang rồi.

- Không sao vào xe thôi.

Bước vào chiếc xe sang trọng, Thanh Tâm sửng người trước nội thất trong xe. Quả không sai bạn anh rẽ có khác. Chị gái cô- Thanh Hân đi du học gặp được chân mệnh thiên tử là anh rẽ- một vị tổng giám đốc tài ba, là cực phẩm nữ nam, nói vậy cũng đủ biết bạn bè anh cũng chả kém hơn, nhìn chung đều thuộc tầng lớp con nhà giàu. Còn nhà cô cũng có công ty nho nhỏ, chỉ là tầng lớp trung lưu lại được mấy năm nay đầu tư thêm bất động sản nên cũng trở nên khá khá. Bầu không khí trong xe yên lặng làm cô cảm thấy ngột ngạt, cô chủ động mở lời trước:

- Ah tôi quên mất, anh tên là gì nhỉ? Tôi trông anh rất quen hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải.

- Tô Nhật Thiên

Hắn dường như rất kiệt lực, Thanh Tâm chán nản nhìn ra ngoài cửa sổ, chiếc xe dừng lại trước nhà thờ. Vội cảm ơn rồi xuống xe, cô chạy ngay vào sảnh chính đã thấy anh rể đang đứng chờ, thấy cô liền nở nụ cười:

- May quá em đến kịp. Nhanh lên sắp cử hành hôn lễ rồi.

Cô vội gật đầu rẽ hướng phòng cô dâu đi thẳng.

Cuối cùng mọi chuyện diễn ra tốt đẹp! Trong suốt buổi lễ nhạc phụ và nhạc mẫu cười ngạo ra tận mang tai, không thấy đâu sự tiếc nuối phải gả con gái. Đến lúc tung hoa, mà xui quỷ khiến lại rơi vào tay cô. Bố mẹ cô vui mừng khôn xiết đã định sắp xếp cho cô đi xem mắt trong năm nay. Gái cả mới đi đã lo gả gái út, thật không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Làm thư ký cho anh

Nghĩa Từ, con xem có công việc nào phù hợp với Thanh Tâm không? Bố bảo nó đến công ty của bố làm thì nó kêu sợ người ta bảo nó có người nhà bật ô dù, còn công ty con lại xa nhà quá, bố mẹ thực không an tâm.

Thanh Tâm nhanh nhẹn tiếp lời:

- Em vẫn chưa chơi đủ mà. Anh rể đừng mà...

- Con còn định chơi đến bao giờ nữa đây. Bằng tuổi con mẹ đã có chị Thanh Hân rồi đấy. Bố mẹ mới nói chuyện công việc, chuyện hôn nhân còn chưa động tới đâu... Bà quắc mắt sang nhìn con gái. Không biết cái tính ương bướng này là nó học ai nữa.

- Thôi được rồi con đầu hàng bố mẹ nói gì thì con nghe thế vậy.

Nghĩa Từ đặt tách trà xuống, nhẹ nhàng thừa chuyện:

- Vừa hay bạn con đang cần tuyển chức vụ thư ký, con sẽ thử hỏi xem có được không. Thanh Tâm nhà chúng ta cũng từng làm thư kí cho một công ty lớn, con nghĩ em ấy sẽ được nhận thôi.

Thanh Tâm khóc không ra nước mắt. Đi làm á, hức cô chỉ mới được nghỉ có hai tháng thôi mà. Kể ra nếu không phải ông chủ cũ bắt cô đi tiếp mấy ông khách biến thái thì cô cũng không xin thôi việc ở một công ty mà mức lương và tiền thưởng ưu đãi đến thế đâu. Nghĩ rồi tự an ủi. Thôi đi làm cũng được còn hơn suốt ngày ở nhà nghe bố mẹ ca thán. Mà anh rể cũng làm việc công suất quá đi, vừa gần buổi chiều mà tối đã gọi về thông báo cô ngay ngày mai đi làm. Vĩnh biệt ngày tháng bay nhảy! Thanh Tâm đau khổ đặt đồng hồ báo thức, đi ngủ sớm, mai còn dậy sớm nhận việc.

Sáng hôm sau cô như thường lệ chen chúc trên tàu điện ngầm để đến chỗ làm. Thật ra cô cũng rất muốn mua xe nhưng mà do bố mẹ già không trợ cấp, mà cái khoản tiền đi làm của cô lại dùng quá nhiều cho việc mua sắm nên hai năm đi làm rồi mà cô vẫn ngày ngày lê thân tàn trong chuyến tàu chật ních. Hôm nay cô diện một chiếc zip kẻ sọc ôm khít đôi chân thon dài, một chiếc áo sơ mi trắng thanh thoát càng làm tôn lên làn da đẹp không tí vết. Cô trang điểm nhẹ nhàng, mái tóc buông xõa tự nhiên càng làm khuôn mặt cô thêm phần đáng yêu. Đến trước cổng công ty cô chần chừ lại mình rồi bước vào thang máy chọn tầng cao nhất của tòa nhà. Hóa ra ông anh rể quý hóa lại giới thiệu cho cô làm thư kí cho tập đoàn Tô thị. Một trong những tập đoàn lớn nhất nước chuyên mở các trung tâm mua sắm sầm uất trên những mặt tiền đắt đỏ nhất thành phố.

Dìng...

Cửa thang máy hé mở. Phòng tổng giám đốc độc chiếm luôn tầng cao nhất của tòa nhà, có thể trông ra mọi hướng, trông cách bố trí cũng đủ hiểu người đàn ông sau cánh cửa kia là người rất thích kiểm soát người khác. Trợ lý nhanh chóng phát hiện ra cô, nở nụ cười niềm nở mời cô vào ghế đợi sau đó đến gõ cửa phòng tổng giám đốc. Thanh Tâm còn đang ngẩn ngơ nghĩ xem tí sẽ giới thiệu thế nào thì cánh cửa kia bật mở, người trợ lý đi ra rồi nói Tổng giám đốc muốn gặp cô. Bước từng bước chậm rãi về phía cửa phòng, nhẹ nhàng đẩy cửa. Thanh Tâm hiểu rõ ấn tượng ban đầu rất quan trọng, nó quyết định phần nào quan hệ của cô với vị tổng giám đốc sau này, cả tương lai sự nghiệp nữa. Căn phòng của tổng giám đốc rất mát mẻ, không, phải nói là lạnh lẽo đúng hơn, cô bất giác rùng mình. Dù bây giờ đã vào thu cũng không nên bật điều hòa lạnh thế chứ, thật lãng phí. Phía trước, một người đàn ông nho nhã, mặt hướng ra cửa sổ, tay chấp đũa sau như đang xem xét cái gì đó, cô nhẹ giọng giới thiệu:

- Xin chào tổng giám đốc, xin tự giới thiệu tôi là Đinh Thanh Tâm. Từ nay sẽ là thư kí riêng của ngài. Xin hãy chỉ bảo cho tôi thêm ạ- Nói xong cô ưỡn ngực tự tin nhìn thẳng. Người đàn ông từ từ quay lại, cô ngẩn người. Quả thật trông anh ta rất quen, lục lại những kí ức nghèo nàn của mình, không khỏi sững sờ, đưa ngón trỏ về phía anh ta:

- Là anh...- người cô gặp ở đám cưới.

- Không phải gặp lần đầu, tôi hi vọng cô sẽ công tư phân minh, nỗ lực hết mình vì công ty. Công việc của cô sẽ được trợ lý Chu chỉ dạy. Giờ cô ra ngoài được rồi.

Anh nói xong liền ngồi xuống. Hôm nay cô mới có cơ hội nhìn thẳng anh ta thế này. Hôm ở đám cưới một phần vì ngại, một phần cũng vì thái độ lạnh nhạt của anh ta mà cô không dám nhìn thẳng. Phải công nhận người đàn ông này rất đẹp. Anh mang nét đẹp thành thực, từng trải của một người đàn ông thành đạt. Khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt sâu hút khiến ai cũng phải dè chừng, thân hình cường tráng toát ra khí thế bức người, thái độ lạnh nhạt luôn nhắc nhở đối phương không được quá phận. Thấy cô đứng trân trân tại chỗ. Anh cau mày khẽ nhắc nhở:

- Còn chuyện gì nữa không, thư kí Đình?

- Dạ không có ạ. Vậy tôi xin phép- Kịp định thân lại, cô vội quay đầu ra ngoài, nhanh chân sải bước ra cửa trở về chỗ làm việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng*, *Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Người đàn ông yêu nghiệt

Mới chỉ hai tháng ở nhà mà năng suất làm việc của cô đã giảm đi rõ rệt. Nghiên cứu tài liệu 3 tiếng đồng hồ đã vắt kiệt sức lực của cô, Thanh Tâm nhìn ngó xung quanh rồi cho tay vào túi xách rút một hộp bánh quy giấu vào ngăn bàn. Đã thành thói quen cứ mỗi khi cô căng thẳng là cô lại ăn đồ ngọt, cắn một miếng bánh quy cảm nhận vị ngọt béo ngậy của bơ sữa tan trong miệng. Thanh Tâm nâng môi nở nụ cười mằn nguyện, sáng nay cô ăn không được nhiều lại vì đóng tài liệu này mà cô để lỡ giờ ăn trưa. Tô thị là một công ty vô cùng nguyên tắc, giờ giấc vô cùng nghiêm ngặt, mỗi nhân viên chỉ có 2 tiếng để nghỉ trưa. Lúc cô nhìn lên đồng hồ thì đã vào giờ làm ca chiều nên Thanh Tâm chỉ còn biết đau khổ chống đối bằng mấy gói bánh quy luôn mang theo người.

Mùi hương bạc hà nhàn nhạt quán quýt nơi chóp mũi, Thanh Tâm bỗng cảm thấy lạnh sống lưng. Trời đã vào thu, không khí mát mẻ cũng không lấy gì làm lạ nhưng tại sao lại có mùi bạc hà trong đây, bất giác ngẩng đầu, Thanh Tâm đứng hình, miếng bánh quy ăn dở trên miệng cũng rơi xuống bàn.

- Tổng... Giám đốc.

Anh yên lặng nhìn từ trên xuống, mày nhíu lại thành một đường, môi mím chặt tỏ rõ sự không hài lòng. Thanh Tâm khẽ nuốt nước bọt, nhủ thầm trong lòng... thôi xong.

- Thư ký Đình, cô có cần tôi nhờ trợ lý Chu nhắc lại nội quy công ty cho cô không?

- Xin lỗi tổng giám đốc, tôi biết, tôi biết mà, nhưng bánh này quả thật rất ngon tôi đã lỡ bóc rồi, anh muốn ăn một miếng không. Tôi để ý từ sáng đến giờ anh cũng chưa rời khỏi phòng làm việc nửa bước- Thanh Tâm rút hộp bánh dưới ngăn kéo đưa về phía Tô Nhật Thiên.

- Tôi không thích đồ ngọt. Cô nhanh chóng dọn dẹp chỗ này đi.- Nói rồi anh quay lưng đi thẳng vào phòng bỏ lại cô đứng trân trân tại chỗ cụng với hộp bánh vẫn còn lơ lửng trên không.

Lúc Thanh Tâm giải quyết xong chồng tài liệu, khẽ vươn vai, nhìn lên đồng hồ treo trên tường, cô giật mình sững sốt: "Đã 9 giờ rồi sao? Mệt chết mất!". Chỉ nghĩ đến đoạn đường trở về nhà là cô đã thấy nản, nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị ra về. Phòng Tổng giám đốc vẫn còn sáng, chắc anh ta lại quên tắt điện rồi_ cô thầm nghĩ. Nhẹ nhàng vặn nắm cửa, Thanh Tâm bước vào trong. Quả nhiên không có ai. Anh ta không chỉ quên tắt điện mà còn quên cả tắt điều hòa, chiều nay anh ta còn lên mặt dạy dỗ nội quy giờ chính anh ta cũng không chấp hành_ Cô vừa nghĩ vừa tiến đến bàn làm việc tìm kiếm điều khiển điều hòa_ anh ta để đâu rồi không biết, nếu không nhanh lên thì lỡ chuyển tàu cuối mất. Nghĩ rồi cô sải bước nhanh hơn.

- Á... - Thanh Tâm trượt chân ngã trên sàn. Còn đang rên rỉ xoa hông thì đột nhiên cửa phòng nghi bật mở.

- Cô đang làm cái quái gì ở đây vậy?- Tô Nhật Thiên vừa tắm xong ra ngoài bỗng nghe thấy tiếng động, nhanh chóng lao ra ngoài phòng nghỉ nên chỉ vội quần tắm khấn tắm quanh hông.

Thanh Tâm ngẩn người mở to mắt sững sờ nhìn người đàn ông trước mặt. Cơ thể anh như một bức tượng thần, bờ vai rộng lớn, cơ bụng sáu múi, khuôn mặt điển trai, mái tóc ướt vẫn còn đang nhỏ giọt, từng giọt nước men theo khuôn mặt anh, chảy xuống vùng bụng, rồi tiếp tục chảy xuống... Đúng là vẻ đẹp làm mê đảo chúng sinh! Thanh Tâm khẽ cảm thán trong lòng.

- Tôi hỏi cô đang làm gì ở đây?- Anh cao giọng hỏi.

Giọng nói trầm ấm kéo Thanh Tâm còn đang chăm chú nhìn giọt nước đọng ngọt ngắc đầu, nhất thời lung túng không biết phải nói sao.

- Tôi... tôi... tôi nghĩ anh quên tắt điện nên mới vào. Xin lỗi, thế anh cứ tắm tiếp đi tôi về đây_ nói rồi cô lao nhanh ra cửa.

- Khoan đã, cô quên túi xách này. Lần sau đừng tự ý vào phòng làm việc của tôi. Tôi không thích phụ nữ đụng vào đồ của mình_ anh cầm túi xách lên,

bất mãn nói.

- Tôi... tôi lần sau sẽ chú ý_ cúi gầm mặt tiến đến bên anh rồi lấy túi xách về. Mùi hương bạc hà thanh khiết lại vẫn vút quanh mũi làm trái tim cô lại nhảy loạn lên trong lồng ngực.

Đã bảo quên đi rồi mà_ Thanh Tâm vừa lăm bầm vừa lăn lộn trên giường. Cô cũng không nhớ mình về nhà bằng cách nào, cả đoạn đường đi cứ thần thờ nghĩ đến hình ảnh người đàn ông yêu nghiệt cùng hương thơm dễ chịu kia. Đến tận bây giờ hình ảnh ấy vẫn vô cùng chân thực, cô úp mặt vào gối cố gắng suy nghĩ đến chuyện khác, khuôn mặt bỗng nóng bừng, trái tim lại đập rộn ràng. Cô không biết mai phải đối mặt với anh ta thế nào nữa, tự an ủi mình dù sao cũng chưa nhìn thấy hết. Nhìn thấy hết...!, Thanh Tâm mày có thôi háo sắc đi được không. Bực bội nhắm mắt ép bản thân đi ngủ, nhưng không thể phủ nhận cô mong đến ngày mai chết đi được!

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng*, *Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Công việc của một thư ký

Sáng hôm sau không như dự tính, cô chĩa đũa Nhật Thiên một lần nào từ sáng tới giờ, trong lòng đột nhiên cũng cảm thấy nhớ nhưng một cách kì lạ. Giờ nghỉ giải lao vì vẫn còn một vài công việc cần bàn nên cô cùng trợ lý Chu xuống canteen ăn trưa. Vốn thấy trợ lý Chu là một người có tác phong làm việc rất nhanh nhẹn, chuyên nghiệp và cẩn thận nên nghĩ đi nghĩ lại cô thấy vị trí của mình vốn không cần thiết. Gắp một miếng trứng cuộn đưa lên miệng, Thanh Tâm ngẩng lên nhìn trợ lý Chu:

- Trợ lý Chu, tôi vẫn không hiểu tại sao lại phát sinh thêm chức vụ thư ký ở đây. Nhìn những công việc anh giao cho tôi, tôi lại thấy anh hoàn toàn có đủ khả năng để giải quyết chúng.

- Cô vẫn chưa biết gì à? - Trợ lý Chu dùng đũa nghiêm túc nhìn Thanh Tâm nói – Thật ra sắp tới tôi được tổng công ty điều đến chi nhánh phía Bắc nên vị trí của tôi đương nhiên sẽ chuyển sang cô. Mấy công việc tôi giao cho cô tạm thời là những công việc cơ bản sau này cô sẽ phải làm.

Thanh Tâm hoàn toàn bất ngờ trước thông tin này. Điều đó đồng nghĩa với việc cô sẽ phải tiếp xúc trực tiếp nhiều hơn với Tổng giám đốc. Bỗng nghĩ đến người đàn ông hôm qua làm cô mất ngủ, mặt cô lại bất giác đỏ lên.

- À tôi còn quên chưa nói với cô một việc. - Trợ lý Chu như có điều gì khó nói, anh có vẻ ấp úng – còn một việc nữa mà thư ký như cô cần phải sắp xếp.

Thanh Tâm ngờ vực hỏi:

- Còn chuyện gì nữa sao? Theo như tôi thấy tất cả những công việc anh dạy cho tôi đã đủ cho một thư ký rồi mà. - Thanh Tâm nhớ lại những tháng ngày làm việc ở công ty cũ dường như khối lượng công việc cô phải đảm đương còn ít hơn bây giờ.

- Chuyện này hơi tế nhị, cũng có thể coi là chuyện riêng của Tổng giám đốc. Thế này đi cô sẽ là người tiếp nhận một vài cuộc gọi riêng tư của Tổng giám đốc, cũng như sắp xếp cuộc hẹn. Đối tượng cũng có thể là tình nhân của Tổng giám đốc- càng về cuối giọng của trợ lý Chu càng nhỏ dần.

Hai chữ “tình nhân” làm Thanh Tâm phun ngay ngụm nước vừa uống vào mặt trợ lý Chu.

- Tôi...tôi xin lỗi- cô vội lấy khăn giấy đưa cho trợ lý Chu

- Không sao, lúc đầu khi tiếp nhận công việc này tôi cũng rất sốc nhưng cô phải hiểu thực ra nói là riêng nhưng nó vốn là những cuộc gọi không quan trọng nên mới giao cho thư ký quản lý. Cô cũng không cần quá bận tâm.

Cũng đúng, đàn ông luôn có nhu cầu sinh lí rất cao, đặc biệt là những người đàn ông tầm tuổi như anh nên việc anh có một vài cô nhân tình là rất bình thường- Thanh Tâm tự nhủ như vậy nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu. Bỗng điện thoại trên bàn làm việc kêu lên. Cô nhanh nhẹn bắt máy

- Alo, phòng Tổng giám đốc Tập đoàn Tô thị xin nghe.

- Thư kí Đình, cô lập tức sang trung tâm thương mại dưới tầng 4 mua một bộ đầm nữ dự tiệc.

Giọng nói trầm thấp không thể lẫn vào đâu được, là Tô tổng.- Anh có gì phản phó nữa không ạ?-Cô hỏi.

- Cứ mua một bộ váy vừa với dáng cô là được. Mua xong thì lên gặp tôi- Nói xong liền cúp máy.

- À...khoan đã tổng giám đốc... Tút tut. Cô vốn định hỏi có yêu cầu gì cho bộ váy không. Có lẽ là anh sắp đi dự tiệc, việc một doanh nhân thành đạt như anh đi dự tiệc có đại nĩ nữ đi chung là chuyện rất bình thường. Nghĩ đến đây trong lòng lại cảm thấy chút ghen tị, cũng là nữ nhân, cô không tự nhận mình xinh đẹp nhưng cũng thuộc dạng thanh tú thế mà những buổi tiệc tùng đi theo cặp của cô chỉ đếm trên đầu ngón tay. Khẽ thở dài, Thanh Tâm chậm bước vào thang máy rồi xuống thẳng tầng 4.

Tầng 4 của trung tâm thương mại là nơi tập trung những nhãn hiệu thời trang nổi tiếng, cô cũng không còn xa lạ với nơi này vì chính cô cũng có thể hội viên vip ở nơi đây_ chính là món quà anh rể Nghĩa Từ tặng cô hồi còn đang tán chị gái. Rảo bước qua những nhãn hiệu thời trang chọn lựa, cuối cùng cô cũng chọn được một bộ váy ưng ý. Một chiếc váy tay lỡ màu đen, chân váy đuôi cá dài cộng với chất liệu ren ôm sát cơ thể vô cùng tôn dáng. Điểm nhấn của chiếc váy chắc là vùng lưng để trần vô cùng quyến rũ. Đẳng nào cũng đi chọn Thanh Tâm hăm hở mang lễ phục đi thử.

- Ôi tiểu thư quả là có mắt chọn. Chiếc váy này rất hợp với dáng của cô, rất tôn da.- một nhân viên tư vấn mỉm cười chuyên nghiệp nói.

Thanh Tâm đưa mắt nhìn vào trong gương. Hiệu quả của chiếc váy quả không sai, làn da trắng nõn của cô thật nổi bật nhất là phần lưng mượt mà vô cùng quyến rũ. Chiếc váy đuôi cá ôm trọn cơ thể, khoe ra đường cong đầy đặn của cô.

- Buổi tối bên ngoài có lẽ thời tiết hơi lạnh, tôi nghĩ quý khách nên mua thêm một chiếc áo khoác lông chồn đang bán rất chạy trong cửa hàng.- Nói rồi người nhân viên đưa ra chiếc áo lông màu trắng vô cùng sang trọng.

Dẫu sao cũng là tiền công ty, Thanh Tâm vui vẻ nhận lấy chiếc áo rồi khoác lên trên người. Phải công nhận là rất đẹp. Thanh Tâm đưa mắt nhìn giá của hai món đồ không khỏi xuyt xoa. Dù sao cũng hiếm có cơ hội mặc trên mình những bộ cánh như vậy, không ghi lại kỉ niệm thì thật là đáng tiếc. Nghĩ là làm, cô rút ngay điện thoại ra. Chụp xong cô nhanh chóng thay đồ ra cho nhân viên gói lại rồi quay trở lại bàn làm việc. Chính lại trang phục, cô gõ cửa rồi tiến vào phòng Tổng giám đốc, nhẹ nhàng nói:

- Thưa Tổng giám đốc, bộ váy anh yêu cầu tôi để trên ghế, còn công việc chiều nay anh sẽ có cuộc họp vào lúc 3 giờ chiều.

- Cô cảm bộ váy đó đi. Tối nay cô cùng tôi sẽ đi tham dự buổi tiệc chào đón thiếu gia tập đoàn Mặc thị trở về. 8 h tối nay chúng ta sẽ xuất phát từ công ty, tôi cho cô 2 tiếng chuẩn bị. Xong việc rồi cô có thể ra ngoài.

Thanh Tâm quay trở lại bàn làm việc, vẫn chưa kịp tiêu hóa những chuyện vừa mới xảy ra. Đầu tiên mua váy hộ anh ta, rồi bây giờ lại cùng anh ta đi dự tiệc khiến cô cảm thấy vô cùng hồi hộp, có chút mong chờ. Đây cũng không phải lần đầu Thanh Tâm đi dự tiệc cùng cấp trên nhưng đây là lần đầu tiên cô sánh vai với một người đàn ông đẹp trai, lịch lãm thế này.

Đúng 8 giờ, một chiếc ô tô đen đã đậu trước cổng công ty, Thanh Tâm nhẹ nhàng bước đến rồi ngồi vào trong xe. Hôm nay cô chỉ trang điểm nhẹ, mái tóc lượn sóng xõa xuống hai vai kết hợp với chiếc váy ren trông càng mỹ lệ. Trong xe phảng phất hương bạc hà quen thuộc- là hương thơm chỉ thuộc về riêng anh. Tô Nhật Thiên đưa mắt nhìn sang người con gái đang ngồi bên cạnh. Hôm nay cô rất đẹp, những đường cong đầy đặn ẩn hiện trong làn váy ren. Khi cô vào trong xe, anh ngửi thấy mùi hương hoa hồng nhàn nhạt quanh quẩn trong xe vô cùng dễ chịu. Có lẽ đây là mùi hương thuộc về cơ thể cô chứ không phải mùi của bất cứ loại nước hoa nào. Mùi bạc hà hòa quyện với hương hoa hồng làm bầu không khí trở nên vô cùng quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng*, *Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Gặp lại

Bữa tiệc tổ chức trên tầng cao nhất của trung tâm thương mại Hyundai. Đứng từ trên cao có thể nhìn bao quát cả thành phố, quả là một địa điểm không tồi. Căn phòng được thiết kế theo phong cách Hi Lạp, tường và sàn nhà đều trắng tinh kết hợp với đèn vàng làm cho bữa tiệc càng trở nên sang trọng. Không chỉ có khung cảnh đẹp, đồ ăn thức uống cũng được lựa chọn vô cùng tỉ mỉ, trình bày vô cùng trang nhã.

- Tô tổng, cảm ơn vì cậu đã tham dự._ chủ tịch Mặc từ tốn nói.

- Đây là vinh hạnh của tôi- Nhật Thiên khẽ mỉm cười, lịch sự đưa tay ra bắt.

- Còn tiểu thư xinh đẹp này là?

Thanh Tâm nở nụ cười chuyên nghiệp tự giới thiệu:

- Tôi là Đình Thanh Tâm, là thư ký mới của Tô thị. Rất hân hạnh được làm quen với ngài.

Chủ tịch Mặc nở nụ cười đôn hậu rồi chào tạm biệt. Tô Nhật Thiên đứng là con rùa vàng của giới kinh doanh, chưa đầy 15 phút mà hết vị khách này rồi đến vị khách khác quay sang bắt chuyện. Hầu như cả cuộc hội thoại đều là họ tự biên tự diễn, anh chỉ gật đầu, thỉnh thoảng cũng trả lời hai ba câu lấy lệ nên tất cả đều phải ngậm ngùi quay đi.

Lại nhìn mũi giày. Thanh Tâm khẽ thở dài, không biết bữa tiệc còn kéo dài đến bao giờ, đứng cả tiếng trên đôi giày cao gót làm chân cô bủn rủn, bụng cô cũng bắt đầu đánh trống bều bều. Cô quay sang nói nhỏ với Tổng giám đốc xin phép ra ngoài rồi nhanh chân bước đến bàn ăn. Món ăn chuẩn bị vô cùng tinh xảo nhưng vốn chỉ coi là điểm tâm nên ăn mãi cũng không thấy no. Bánh ngọt ở đây cũng làm rất ngon. Thanh Tâm vừa ăn vừa tám tặc, thử mỗi loại một miếng. Đưa mắt nhìn miếng bánh tiramisu cuối cùng trên khay, cô cười thầm rồi đưa tay định lấy về khay mình nhưng chiếc bánh nhanh chóng bị lấy mất. Thanh Tâm phẫn nộ nhìn lên, chỉ tay vào người đòi diện:

- Anh kia tôi nhìn thấy trước nhà.

Người đàn ông còn đang hí hửng nhét miếng bánh vào trong miệng thì bị gọi giật lại, cau mày quay ra

- Ai làm chứng cô... Câu nói còn chưa bật ra hết, anh sững sờ nhìn người con gái trước mặt. Cô mặc một chiếc đầm ren vô cùng quyến rũ, khuôn mặt trang điểm nhẹ, đôi mắt ai oán giận dữ nhìn anh, bờ môi đỏ mọng vẫn còn dính kem kẻ chu ra vô cùng đáng yêu. Đã hai năm không gặp mà cô chẳng thay đổi nhiều, nhất là cái tính ham đồ ngọt như trẻ con. Anh khẽ gọi, ánh mắt tràn đầy tình cảm: “Thanh Tâm...”.

Cô bị gương mặt người đàn ông đối diện làm cho bất ngờ. Đây chẳng phải người bạn thân của cô hồi còn du học bên Mĩ sao. Thời gian tôi luyện anh trở nên cứng chặc hơn. Nhớ thời còn học đại học không biết bao nhiêu cô gái say đắm dằng về thư sinh của anh nên hết lần này đến lần khác anh lấy cô làm lá chắn cho mình. Cũng vì thế mà quan hệ của cô với nữ sinh trong trường không mấy tốt đẹp. Hai người quen nhau trong dịp khai trương cửa hàng bánh ngọt gần trường. Bánh tiramisu là loại bánh mà anh và cô đều thích ăn nhất. Loại bánh ấy khởi đầu cho tình bạn giữa hai người không ngờ cũng là thứ kéo hai người trở lại gặp nhau sau hai năm xa cách. Cô vẫn còn nhớ giọng nói nghẹn ngào của mẹ năm ấy khi gọi cô về nước, bà nói trong nước mất: “Tâm Tâm à, bố con có chuyện rồi...” Nghe xong cô thất thần ra sân bay mua vé về nước, không kịp gọi cho anh. Khi cô trở lại thì không gặp được anh nữa, nghe nói anh đã chuyển sang bên Pháp học cao học. Hai người cũng mất liên lạc từ đó.

- Mặc Vũ Luân. Phải cậu không? – Cô mừng rỡ kêu lên, ngay lập tức bị vom ngực ầm ập bao trọn, cả thân hình cao lớn khẽ run lên.” Cuối cùng cũng tìm được cậu rồi...”

“Cậu buông mình ra được không? Mọi người đang nhìn kia. Từ bao giờ mà cậu trở nên sụt mướt thế hả?” Thanh Tâm dờ khóc dờ cười vỗ vai Vũ Luân, giọng điệu châm chọc.

“Sụt mướt vì cậu không được à?”- anh tiếc nuối buông cô ra, kéo cô ngồi xuống, bắt đầu ba hoa đủ chuyện làm cô quay như chong chóng mãi cô mới chen vào được một câu.

- Cậu bình tĩnh hỏi từng chuyện được không, cậu hỏi liên tục thế làm sao tớ trả lời được? Tớ còn chưa hỏi cậu đâu. Thế nào, ngọn gió nào đã đưa Mặc công tử tới đây?

- Cậu nói thử xem?- Anh nháy mắt tỏ vẻ thần bí.

Nhật Thiên cau mày nhìn đồng hồ, đã một tiếng rồi mà cô chưa trở lại. Con đầu đầu lại kéo đến, vừa rồi anh uống hơi nhiều nên giờ cũng đã ngà ngà say. Đào mắt nhìn, dừng lại ở góc phòng khá yên tĩnh so với khung cảnh náo nhiệt xung quanh, người con gái đang cười rạng rỡ trò chuyện với người đàn ông trước mắt. Cô dường như đã quên mất nhiệm vụ của mình, anh khó chịu nghĩ. Không phải Nghĩa Tử ngỗ lời thì anh chắc chắn sẽ không thuê một thư kí vô trách nhiệm như cô. Vừa nghĩ anh vừa tiến đến cặp nam nữ đang cười cười nói nói kia.

- Mặc thiếu chào mừng anh trở về.

Giọng đàn ông trầm thấp, cùng mùi hương bạc hà làm cô sực nhớ ra người cấp trên đi cùng vô tình bị cô bỏ rơi. Trên trán đổ mồ hôi, cô từ từ ngược mắt nhìn người đàn ông đột ngột xuất hiện.

- Tô tổng, nghe danh anh đã lâu. Cảm ơn Tô tiên sinh đã đến- Vũ Luân mỉm cười gương gạo, nâng ly rượu lên rồi nhấp một ngụm.

Thanh Tâm bị màn anh anh tôi tôi trước mắt làm cho choáng váng. Cô quay sang nhìn Vũ Luân, hai mắt tròn tròn: “Chẳng lẽ cậu chính là Mặc thiếu trong truyền thuyết sao???”. Vũ Luân nở nụ cười một cách bất đắc dĩ như ngầm thừa nhận.

Anh vốn không định để người khác nói cho cô biết về thân thế của mình.

- Thư ký Đình, đã đến giờ ra về rồi- Nhật Thiên khó chịu chen ngang.

- Mới có 11 giờ... ôi đã muộn thế này rồi sao!- cô sững sờ nhìn đồng hồ, vội vàng chào tạm biệt rồi khoác tay Nhật Thiên kéo ra ngoài.

Sự đụng chạm quá thân mật của cô vô tình rơi vào mắt người đàn ông đối diện. Vũ Luân khẽ mỉm cười, nhìn chằm chằm cái bóng hình bé nhỏ đang đỡ người đàn ông bên cạnh...

Một con chóng mặt lại kéo đến, Nhật Thiên bất đắc dĩ tựa vào người con gái bên cạnh. Cả cơ thể cao lớn của người đàn ông đột ngột đổ về, làm cô suýt ngã. Chật vật nãy, Thanh Tâm cũng đỡ được anh ra xe. Để anh ngồi một tư thế thoải mái nhất, cô mới nhẹ nhàng ngồi xuống. Dù sao hôm nay cũng là do cô tắc trách, để anh phải tiếp rượu một mình, cô quyết định sẽ đưa anh về nhà trước.

Dẫn tài xế lái xe về chỗ anh trước, Thanh Tâm khẽ dựa vào ghế, nhắm mắt mệt mỏi. Một cổ nặng trĩu đè lên vai cô làm Thanh Tâm giật mình mở mắt. Cô lập tức ngồi thẳng lưng, dè dặt nhìn sang bên cạnh ngắm nhìn khuôn mặt điển trai của người đàn ông đang gằn trong gang tấc. Khi anh nhắm mắt lại, khuôn mặt anh cũng trở nên hiền hòa hơn, mũi thẳng, lông mày rậm hơi nhú lại có lẽ anh đang cảm thấy khó chịu. Thanh Tâm say mê nhìn xuống bờ môi lạnh đang mím lại, trái tim bỗng lỡ một nhịp. Thanh Tâm ép bản thân chăm chú nhìn ra khung cảnh bên đường, không dón sự chú ý cho người đàn ông bên cạnh nữa.

Xe đột ngột quẹo phải. Đầu Nhật Thiên trượt xuống yên vị trên đùi cô. Khuôn mặt anh quay về phía bụng cô, hơi thở ấm nóng kết hợp với mùi rượu phả vào từng tấc da thịt làm trái tim Thanh Tâm ngày càng nhảy loạn. Khẽ chạm tay lên ngực, cô bối rối không biết phải làm sao.

- Xin lỗi vừa rồi có một chú chó băng qua đường, cô không sao chứ?- Tài xế áy náy hỏi.

Thanh Tâm cố tỏ ra bình tĩnh, nhẹ giọng đáp:

- Tôi không sao, anh cứ đi tiếp đi.

Nhật Thiên khẽ cựa mình tìm tư thế thoải mái nhất. Hương thơm hoa hồng nhàn nhạt giúp anh cảm thấy thư thái hơn. Anh đưa tay vòng ôm lấy chiếc gối ôm thơm ngát ấy, nhẹ nhàng xích lại gần vùi mặt vào sâu hơn. Thật là dễ chịu!

Thanh Tâm sững sờ nhìn bộ dạng ngủ đáng yêu của người đàn ông đang nằm lòng trong lòng mình. Nếu không phải hôm nay vì cô mà anh uống nhiều rượu thì cô sẽ không dễ dàng chiếm tiện nghi của mình thế này.- cô tự nhủ trong lòng. Vòng tay anh rất chặt, bàn tay anh cũng rất ấm, vùng da thịt bị anh chạm vào cũng bắt đầu nóng lên. Con nóng nhanh chóng lan ra khắp cơ thể. Thanh Tâm đưa tay hạ cửa kính ô tô tìm kiếm chút mát mẻ để xua tan không khí ngột ngạt trong xe. Bờ môi đỏ mọng khẽ nhướn lên.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Gối ôm, hương hoa hồng và em

Ô tô chậm chậm tiến vào trong gara của khu chung cư cao cấp. Lái xe nhanh nhẹn bước xuống, mở cửa thoáng sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt. Người đàn ông luôn lạnh nhạt, xa cách với người khác giờ đây đang gối đầu ngủ ngon lành, hai tay còn vòng qua ôm lấy eo của người phụ nữ. Đây là lần đầu tiên hắn trông thấy anh chủ động thân mật với một người phụ nữ như vậy. Thanh Tâm bị hành động của tài xế làm cho hoảng hốt, ngượng ngịu nhìn lên:

- Anh giúp tôi đỡ Tổng giám đốc ra ngoài được không. Tôi tổng dưng như rất mệt mỏi.

Người lái xe vẫn chưa hết kinh ngạc, quay sang nhìn Thanh Tâm lắp bắp nói:

- À... à vâng. Cô đỡ anh ấy ngồi thẳng dậy được không.

Thanh Tâm dịu dàng gỡ tay anh ra khỏi eo mình, rồi nâng anh ngồi thẳng dậy. Cô lay anh, gọi:

- Tổng giám đốc... Tổng giám đốc... anh dậy đi, về tới nhà rồi.

Bị bắt phải rời khỏi chiếc gối ôm ấm áp, Nhật Thiên khó chịu nhíu mày, mắt vẫn nhắm chặt, nhẹ giọng ra lệnh: “Dương Vũ, cậu đỡ tôi lên nhà đi...”.

Tài xế Triệu nhanh chóng đỡ anh ra khỏi xe, Thanh Tâm cũng bước ra, khoác tay anh lên vai mình. Ba người xiêu vẹo cùng đi về hướng thang máy.

- Cô ần... hộ tôi tầng... 19 với- Dương Vũ thờ dốc quay sang bảo Thanh Tâm.

Cửa thang máy mở ra, quả là chung cư cao cấp có khác, mỗi tầng là một căn hộ thu nhỏ đầy đủ tiện nghi. Lấy thẻ phòng trong cặp của anh, cô nhẹ nhàng quẹt thẻ đẩy cửa bước vào. Hai người chật vật đưa Nhật Thiên lên giường. Khẽ lau mồ hôi trên mặt, tài xế Triệu thờ phào nói: “Cuối cùng cũng vào được nhà. Thư ký Đình, tôi xuống trước lấy xe, cô thu xếp xong rồi ra luôn cổng chính để tôi đưa cô về.” Thanh Tâm mệt mỏi gật đầu, đắp chăn cho anh rồi cũng lặng lẽ ra ngoài.

Tối nay đúng thật mệt mỏi- Thanh Tâm ca thán trong lòng. Bước vào nhà bếp cô rót cho mình một cốc nước, đưa mắt nhìn xung quanh. Căn phòng mang đậm phong thái của anh với gam màu tối làm chủ đạo. Đồ đạc cũng không nhiều, bài trí cũng rất đơn giản – điển hình cho nơi ở của những người đàn ông độc thân.

Đang miên man suy nghĩ, điện thoại bỗng reo lên. Cô vội vàng ấn trả lời.

- Thanh Tâm con có nhanh về không hả? Bố con cầm sẵn roi chờ con ở cửa rồi đấy. – Mẹ cô hoảng hốt nói.

- Vâng con đang trên đường về rồi.

Vội cúp máy, Thanh Tâm nhanh chóng xuống lầu vừa đi vừa nghĩ cách đối phó với nhạc phụ. Bố mẹ cô lúc nào cũng vậy, con gái 24 tuổi đầu rồi mà lúc nào cũng coi như trẻ con, bố cô còn là người đàn ông rất truyền thống nên vô cùng ác cảm với việc con gái đi đêm về muộn. Nhưng ông cũng là người khó khăn nhất trong đám cưới chị cô, nghĩ đến đây Thanh Tâm không khỏi bật cười.

Lúc cô về tới nhà thì cũng đã sang ngày. Thanh Tâm rón rén vòng ra đằng sau nhà, nhẹ nhàng xốc váy định treo tường. Chiếc váy này đẹp thì đẹp thật nhưng vướng víu quá- Thanh Tâm thầm nghĩ. Cô mới vịn lên được chút đằng sau bỗng có bàn tay kéo ngược lại.

- Con bé hư đốn này, có biết mấy giờ rồi không?

Thanh Tâm mếu máo quay ra ôm lấy eo bố làm nũng:

- Hoàng a mã, nhi thần biết lỗi rồi, Nhi thần sẽ không tái phạm đâu. . . ô ô xin người tha tội. . . Cũng tại công chúa của người tài sắc vẹn toàn nên mới bị người ta giữ lại lâu thế, người cho con vào nhà đi, con mệt lắm, mai con còn phải đi làm nữa.

Đình lão gia khẽ thở dài, bắt lực nhìn bộ dạng giả vờ vô tội của con gái, giọng cũng nhu hòa hơn: “ Thôi cũng muộn rồi con vào nghỉ ngơi đi. Nhớ lấy không có lần sau đâu” Thanh Tâm mỉm cười tí nết, nhảy vọt lên thơm vào má ông một cái rồi vui vẻ bước vào trong nhà.

Nắng sớm chan hòa khắp căn phòng, những tia nắng tinh nghịch bao phủ lên khuôn mặt điển trai của người đàn ông trên giường. Nhật Thiên nhíu mày, đưa tay che đi những vết sáng, anh chậm rãi mở mắt nhìn thẳng lên trần nhà. Đã bao lâu rồi anh chưa ngủ sâu được như thế, cơ thể cảm thấy vô cùng sáng khoái. Mùi hương hoa hồng lượn lờ trong không khí, Nhật Thiên khẽ nhíu mày- đây chẳng phải là mùi hương của thư ký Đình sao, chả lẽ hôm qua cô ta lại lên đây. Anh bất giác cảm thấy khó chịu, đây là căn phòng chỉ dành riêng cho anh, anh không có thói quen đưa phụ nữ về nhà. Thế mà hôm qua cô ta dám ngang nhiên bước vào không gian riêng của anh. Lấy điện thoại trên đầu giường, anh nhấn số gọi cho tài xế Triệu: “ Anh Triệu, chuẩn bị xe cho tôi, 15 phút nữa phải có mặt...”

Hương rượu vẫn còn phảng phất nhàn nhạt trong xe, Nhật Thiên bất giác nhớ đến chiếc gối ôm tối qua.

- Dương Vũ, chiếc gối ôm hôm qua đâu rồi? Lần sau anh tiếp tục mang bị nó đến cho tôi, nhờ vậy hôm qua tôi ngủ rất ngon.- Nhật Thiên vui vẻ nói. Hiếm khi tâm trạng của anh lại tốt thế này.

Dương Vũ ngập ngừng:

- Thưa Tổng giám đốc, hôm qua làm gì có chiếc gối nào trong xe đâu.

Ngặt Thiên nghi hoặc nhớ lại cảm giác ấm áp và mềm mại vô cùng chân thực của chiếc gối ôm mang lại. Một ý nghĩ bất chợt lóe lên, anh đưa mắt nhìn khuôn mặt nhin cười của tài xế Triệu. Khuôn mặt anh tối sầm, vậy thì suy nghĩ của anh là đúng. Tối qua, anh thực đã gối đầu lên chân cô...

Cùng lúc đó trên tàu điện ngầm, Thanh Tâm còn đang ngồi thẫn thờ, bộ dạng vô cùng thảm thương. Cô mới chỉ chợp mắt được 4 tiếng đồng hồ, đôi mắt thâm quầng trông rất thảm hại. Khẽ thở dài, cô uống thêm một ngụm cà phê nữa, biết trước thế này, có đánh chết cô cũng không đi dự tiệc với anh. Vừa ngồi vào chỗ làm chưa được bao lâu, đã bị Tô tổng gọi vào phòng. Thanh Tâm uể oải gõ cửa rồi bước vào.

- Thư ký Đình, hôm qua cảm ơn cô đã đưa tôi về nhà nhưng lần sau hy vọng cô sẽ không vượt quá phạm vi của một thư ký. Cô hiểu không?- giọng nói lạnh nhạt- Anh vẫn chăm chú xem tài liệu trên bàn. Anh thậm chí còn không ngẩng đầu lên nhìn cô lấy một lần, Thanh Tâm vô cùng bức bối, chẳng phải hôm qua anh ta là người chủ động sán lấy cô hay sao. Đúng là đồ đàn ông vô tâm!

- Tôi đã rõ thưa Tô tổng. Nếu không còn việc gì khác tôi xin phép ra ngoài- Nói rồi cô quay lưng định bước ra cửa.

- Khoan đã, tôi vẫn chưa nói xong. Mong rằng lần sau cô có thể phân định rõ đâu là thời gian cho công việc, đâu là thời gian để gặp gỡ bạn trai.- anh nghiêm nghị nhắc nhở

Thanh Tâm cũng lười phải giải thích cho anh. Anh ta nghĩ mình là ai ,mà có quyền quản cô. Gật mạnh đầu, cô tức tối bước ra khỏi phòng.

Khi tiếng giày cao gót đi xa, anh mới từ từ ngẩng đầu lên. Hương hoa hồng nhàn nhạt lại len lỏi trong không khí vô cùng dễ chịu. Cô lại một lần nữa xen vào vùng trời của anh. Xem ra anh cũng đã bắt đầu quen dần với mùi hương ấy...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tiệc chia tay (p1)

Thấm thoát cũng đã lập đông. Mùa đông năm nay dường như lạnh hơn, những cơn gió lạnh buốt cũng xuất hiện ngày càng nhiều. Thanh Tâm xoa hai tay vào nhau cố tìm cho mình thêm chút ấm áp. Thật may trong Tô thị luôn bật điều hòa, Thanh Tâm vừa nghĩ vừa cố gắng rảo bước thật nhanh vào trong. Vui vẻ chào đồng nghiệp, Thanh Tâm ngồi vào chỗ làm của mình. Hôm nay là ngày trợ lý Chu cũng chính thức chuyển giao công tác, mọi công việc anh cũng đã bàn giao cho cô xong chỉ còn duy nhất việc đặt lịch hẹn riêng cho Tổng giám đốc anh vẫn “tận tụy” làm đến ngày cuối cùng. Từ khi nghe về danh sách ấy, cô luôn tò mò muốn biết xem số lượng cũng như những cô gái mà Tổng giám đốc có lịch hẹn là người như thế nào, tự nhủ trong lòng là muốn kiểm tra sức hút của người đàn ông này đến đâu.

Trợ lý Chu nhìn cô gái đang ngăn người trước bàn làm việc, không biết đang nghĩ gì mà bỗng chốc khuôn mặt đỏ ửng lên, đôi mắt cũng sáng lấp lánh. Anh nhẹ nhàng bước đến bên cạnh, đưa tay gỡ xuống bàn làm việc. Thanh Tâm giật mình ngẩng lên, thầm trách bản thân lại suy nghĩ linh tinh.

- Tâm Tâm, đang nghĩ gì vậy? – Sau mấy tháng tiếp xúc, thiện cảm của anh dành cho cô ngày một lớn. Phải công nhận cô làm việc cũng rất hiệu quả, cô lại luôn vui vẻ, cởi mở với đồng nghiệp nên chiếm được cảm tình của rất nhiều người.

- Dạ, không có gì. Anh tìm em có việc gì không ạ? – Thanh Tâm tươi cười nhìn anh.

Trợ lý Chu làm bộ tỏ ra đau khổ: “Hôm nay là ngày cuối cùng anh ở đây đây, Đình tiểu thư ạ. Chẳng lẽ em cũng không buồn chút nào sao? Ôi anh đau lòng quá ô ô.....”

Cô bật cười trước bộ dạng trẻ con của anh, đứng dậy khoác tay anh vui vẻ nói: “Tiểu muội đâu dám quên. Hôm nay công ty cũng chuẩn bị tiệc chia tay với anh rồi mà. Còn về phần em đương nhiên có quà.” Nói rồi cô hí hửng rút từ trong túi xách ra một hộp quà.

- Oa cả vật cơ à. Đẹp quá cảm ơn em nha. Hức anh chưa đi mà đã bắt đầu thấy nhớ em rồi.

Thanh Tâm quay sang làm bộ dạng buồn nôn: “Anh còn tiếp tục sến súa là em đòi lại đây. Tối nay chắc chắn em sẽ có mặt, anh còn điều gì cần dặn nữa không?”

Anh khẽ xoa đầu cô nói:

- Về danh sách cuộc hẹn riêng của Tô tổng anh đã gửi qua mail cho em rồi. Bây giờ anh giao cho em toàn quyền xử lý chúng. À đúng rồi em cũng nên biết một vài thói quen của Tổng giám đốc để tiện làm việc sau này. Cái này anh cũng gửi cho em rồi.

Thanh Tâm xúc động, nghẹn ngào cảm ơn. Ngay từ ngày đầu bước chân vào công ty anh đã luôn giúp đỡ và dẫn dắt cô, hôm nay phải chia tay anh, Thanh Tâm cảm thấy không nỡ.

Gõ cửa rồi bước vào phòng làm việc của Tổng giám đốc, Thanh Tâm thông báo về lịch trình ngày hôm nay. Cô cũng dần quen với tác phong làm việc của anh. Mỗi sáng anh sẽ nghe về lịch trình làm việc và điều tất yếu không thể thiếu là cốc cà phê đen đặt trên bàn. Anh là mẫu đàn ông rất nghiêm túc trong công việc, anh cũng đòi hỏi rất cao từ phía nhân viên của mình. Cô cũng quen dần với sự thờ ơ, lạnh lùng của anh. Anh chỉ nói những câu cần thiết còn về đằng sau những người thư ký như cô phải tự hiểu.

Sau khi thông báo xong lịch trình, Thanh Tâm ngẩn ngại nhìn người đàn ông trước mắt. Anh vẫn chăm chú nhìn vào tài liệu như mọi lần, không nghe thấy tiếng xin phép ra ngoài của cô như thường lệ, anh ngẩng đầu lên, cau mày hỏi:

- Còn việc gì nữa sao?

Thanh Tâm không biết bao lâu rồi anh mới chịu ngẩng đầu lên nhìn cô, trong lòng thoáng xao động. Giọng cô run run, cô cố nói thật chậm để xóa đi cảm giác bối rối: “Dạ, còn một việc nữa. Tối nay chúng tôi định tổ chức tiệc chia tay cho trợ lý Chu, anh có muốn tham gia không ạ?”

Anh khẽ nhướn môi, nở một nụ cười nhạt:

- Nghe từ “chúng tôi” của cô làm tôi cảm thấy mình như người ngoài vậy? Trợ lý Chu đã theo tôi 5 năm, tất nhiên tôi sẽ tham gia”

Anh ấy nói sẽ tham gia, là chắc chắn tham gia, trong lòng cô không khỏi cảm thấy vui sướng. Thanh Tâm à, mày tinh táo chút đi được không. Tô tổng đi vì trợ lý Chu chứ đâu phải vì mày, thêm nữa đây là tiệc chia tay sẽ có rất nhiều người cũng đâu phải đi riêng mà mày lại kích động như thế. Cố nén cảm giác trong lòng, Thanh Tâm vui vẻ trở lại chỗ ngồi.

Trong nhà ăn

Thanh Tâm vừa ăn vừa cười sung sướng, cô cảm thấy hôm nay cơm canteen ngon bất ngờ. Đang gấp một miếng sườn đưa lên miệng, một bàn tay vô duyên đập thụp một cái vào lưng.

- Lâm tiểu thư cậu không nghe trời đánh tránh miếng ăn à? - Thanh Tâm quay sang lườm, tức giận nằng.

Lâm Hiểu Như vui vẻ đặt đĩa cơm xuống, kéo ghế ngồi đối diện:

- Mình chỉ đang thay trời hành đạo thôi, ai trong canteen cũng bị bộ dạng dờ dờ ương ương của cậu dọa cho phát sợ, không muốn ăn uống gì nữa. Thế nào, có chuyện gì vui hả, khai mau.

Thanh Tâm cố nén lại tâm tình, giả giọng thờ ơ: “Có sao? Sao mình không thấy vậy nhỉ?”. Hiểu Như đang gấp một miếng sườn từ đĩa của cô sang bên mình, đưa mắt lên dò xét đến khi không moi được chút thông tin gì mới lảng lạng tha cho cô.

Hiểu Như là cô gái làm bên phòng hành chính. Thanh Tâm gặp cô trong khi đang đi mua sắm ở tầng 4 của trung tâm. Nhớ lại buổi gặp mặt ấy, Thanh Tâm không nhịn được cười. Hôm ấy, cả hai cùng ưng ý một chiếc khăn quàng cô số lượng có hạn nên đã tranh giành nhau ngay chính trong cửa hàng. Kết quả là chiếc khăn bị rách làm đôi, mỗi bên phải đến một nửa. Hối ra mới biết là nhân viên trong công ty, thế rồi tần suất hai người gặp nhau ở nhà ăn cũng nhiều hơn, rồi thân nhau lúc nào không hay.

- Tối nay Lâm cô nương có đi tiễn soái ca của mình không? – Thanh Tâm quay ra liếc nhìn một miếng sườn nữa của mình lại tiếp tục bị gấp sang.

- Đình tiểu thư à, không muốn tởn ăn đồ của cậu thì nói thẳng ra, còn cố tình động vào vết thương người ta. Đồ đáng ghét, bản cung càng ăn. – nói rồi ngoạm một miếng thật to, cô quay ra hung hăng đáp – Tất nhiên là phải đi rồi, để mấy cái cô bên phòng marketing cứ ý ọ ọ với anh Chu, tởn sao chịu được? À khoan, Cậu muốn đi kè xe chứ gì?

Thanh Tâm gấp nốt chỗ sườn còn lại vào đĩa Hiểu Như, khuôn mặt xu nịnh: “Vẫn là Hiểu Như hiểu tớ nhất. Ăn thêm cho thông minh nào.”

- Cậu không phải chửi xéo mình, được rồi 8 giờ bàn cung sẽ có mặt trước cửa nhà người lo mà chuẩn bị đi.- mồm nói nhưng tay vẫn nhanh nhẹn gấp miếng sườn bỏ vào miệng.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Tiệc chia tay (p 2)

Tiểu Tâm, mau xuống dưới nhà đi bạn con đến rồi này.- Mẹ Thanh Tâm gọi vọng từ dưới nhà lên.- Tiểu Như, con vào nhà ngồi đi, con bé Thanh Tâm này vẫn luôn lễ mễ như thế đấy.

Hiểu Như lễ phép bước vào trong nhà. Tối nay cô diện một chiếc váy cup ngực ngắn màu trắng, mái tóc xoắn dài vén sang một bên lộ ra đôi bông tai ngọc trai trông vô cùng trang nhã, dưới chân đi một đôi cao gót càng làm tôn lên đôi chân thẳng dài.

- Tiểu Như con uống trà hay nước trái cây? – Mẹ Thanh Tâm niềm nở hỏi.

Hiểu Như nở nụ cười xinh đẹp, ngoan ngoãn trả lời:

- Bác cứ để con tự nhiên. Con không uống gì đâu ạ. Chút nữa con và Thanh Tâm sẽ đi luôn.

“Mẹ à, Hiểu Như chỉ uống rượu thôi, hôm nay người ta cần dùng khi để tỏ tình mà...”- giọng điệu trên chộc vang lên cùng tiếng bước chân đi xuống. Thanh Tâm rạng rỡ xuất hiện. Một chiếc đầm ngắn bó sát màu đỏ kết hợp với những đường cắt hai bên eo làm cô càng trở nên quyến rũ. Mái tóc lượn sóng buông xõa hai vai làm tôn lên khuôn mặt trái xoan trắng nõn. Hiểu Như ngắm nhìn người con gái trước mắt không khỏi ghen tị, con nhỏ này cũng đẹp thật. Đôi môi đỏ hơi cong lên khi trên chộc cô, đôi mắt to sáng lấp lánh ý cười. Hiểu Như tỏ ra giận dữ: “Vây thì tớ lại phải đi một mình rồi...” Nói rồi cô làm bộ quay lưng, chuẩn bị đi ra ngoài cửa.

- Tiểu Tâm, con chỉ giỏi chộc ngoạn người khác thôi. Xem lại mình đi, cũng bằng tuổi nhau người ta đã có người trong lòng còn con suốt ngày nhõn nhõ, một mảnh tình còn chưa vắt vai.- Mẹ Thanh Tâm thờ dãi nói.

Thấy mẹ lại sắp sửa nhắc đến chuyện đi xem mắt, Thanh Tâm vội vàng kéo Hiểu Như ra cửa, ngoài lại nói: “Mẹ à, chúng con muộn giờ rồi. Chúng con đi đây.” Hiểu Như cũng quay ra lễ phép chào rồi cùng Thanh Tâm bước ra cửa.

Nightiar là quán bar náo nhiệt nhất của thành phố, cũng là nơi ăn chơi xa hoa bậc nhất của giới cậu ấm cô chiêu. Đây là lần đầu tiên Thanh Tâm đặt chân vào một quán bar sang trọng như vậy. Nhân viên nhanh chóng dẫn hai người vào phòng vip mà nhân viên công ty đã đặt từ trước. Vừa mở cửa, giọng hát trầm ấm của trợ lý Chu vang lên. Hiểu Như nhanh chóng vớt bộp cho cô rồi lao mình lên sân khấu, giật mic hát. Thanh Tâm dờ khóc dờ cười nhìn theo cô bạn đang loi chơi trên sân khấu. Cô bị đám đông vây ngồi sát vào góc tường bên trái, đến lúc cô nghĩ lưng mình sắp va vào tường thì một bàn tay đàn ông lạnh nhạt gì cô lại, cô duy trì khoảng cách giữa hai người. Trước bộ dạng ghê lạnh của người đàn ông, cô ngượng ngịu quay ra xin lỗi rồi ngồi quay lưng về phía anh ta.

“Sao Tô tổng vẫn chưa đến nhỉ?” Thanh Tâm tự vấn trong lòng, nheo mắt tìm kiếm bóng dáng thân thuộc nhưng chỉ thu được sự thất vọng. Trong lòng bỗng cảm thấy mất mát, anh không đến, công sức cô chuẩn bị hôm nay cũng đi tong. Nghĩ rồi, Thanh Tâm chán nản rót rượu ra uống cạn. Những người đồng nghiệp nam xung quanh luôn đưa mắt nhìn về cô gái xinh đẹp đang uống rượu ở góc phòng. Li rượu cứ vui rồi lại đầy, lần lượt hết người đàn ông này rồi đến người đàn ông khác ngồi xuống tiếp rượu cho cô. Thanh Tâm nở nụ cười quyến rũ nhìn những người đàn ông trước mắt, đầu óc cô càng trở nên mơ hồ, cô nghiêng người cố tìm cho mình điểm tựa. Người đồng nghiệp nam đưa tay định kéo cô về phía mình. Đúng lúc đó Hiểu Như cũng vừa hát xong, đưa mắt tìm kiếm kẻ đang giữ bộp cho cô gọi lớn: “Tâm Tâm, cậu trốn vào chỗ nào rồi. Mau giả bộp cho tớ”. Thanh Tâm loạng choạng đứng dậy, đưa tay vẫy vẫy với cái bóng mơ hồ trước mắt: “Mình ở đây, đây cầm luôn đi. Cái đồ trọng sắc khinh bạn.” Nói rồi cô quăng chiếc bộp về phía trước. Chờ khi nghe tiếng kêu thảm thiết của Hiểu Như, Thanh Tâm mới thoải mái ngồi xuống. Chiếc ghế sofa bây giờ rất lạ, dường như cao hơn so với vừa nãy, à mà còn nóng hơn nữa. Thanh Tâm khẽ cọ quẩy, tiến tiến lùi lùi, tìm cho mình tư thế thoải mái rồi nhẹ nhàng nhắm mắt giữa đầu ra sau.

Từ khi cô xuất hiện trong bữa tiệc, anh đã không thể rời mắt. Phải công nhận là cô rất đẹp, bộ váy ngắn đỏ rực bó sát vào đường cong là lướt. Mái tóc xoắn lượn sóng rủ xuống hai bên vai thon gầy, đôi môi đỏ mọng, đôi mắt to tròn trông vô cùng nổi bật. Nhật Thiên vốn định không đi, dù sao đây cũng là buổi gặp mặt của các nhân viên, nếu xuất hiện thêm một người sếp như anh có vẻ như không phù hợp. Nhưng không hiểu sao khi cô ngượng ngùng hỏi anh có đến hay không, anh lại tỏ mò muốn đến thử, dự định chỉ lảng lảng ngồi trong góc đến khi mọi người ra về sẽ ra trả tiền. Thế mà ma xui quỷ khiến, cô lại ngồi bên cạnh anh, lại say xin tán tỉnh đàn ông. Đáng giận hơn, bây giờ cô lại ngiêm nhiên coi anh là chiếc ghế sofa thoải mái. Cô cứ dịch tới dịch lui làm cậu nhóc của anh bắt đầu có phản ứng, anh đang cố giữ cho mình tỉnh táo thì cái đầu nho nhỏ của cô bất ngờ ngửa về phía sau. Anh vội nghiêng đầu tránh, đầu cô rơi xuống vai anh, cô khẽ xoay người, áp má lên bờ vai vững chãi. Hương hoa hồng lại một lần nữa tỏa ra, mùi cũng đậm và chân thực hơn nhưng lại không làm người ta cảm thấy khó chịu. Đây là nếu cô không dịch tới dịch lui trên người anh, còn bây giờ quả thực anh lại cảm thấy vô cùng khó chịu, nhất là cái mùi hương quyến rũ ấy cứ dụ dỗ dần tỏa ra càng làm anh khó kìm chế mình.

Thanh Tâm thoải mái nhắm mắt, dễ chịu ngã mình vào chiếc sofa ấm nóng. Mùi hương bạc hà thân thuộc giúp xoa tan cơn đau đầu, làm cô cảm thấy thoải mái hơn. Cô cười khỏ, miệng lẩm bẩm: “Thanh Tâm ơi, Thanh Tâm à, mày đừng không có tiền đồ như vậy được không. Bây giờ còn tự tưởng

tượng ra mùi hương của anh nữa. Mấy bệnh nặng rồi.” Nói rồi cô khẽ vùi mặt sâu hơn vào cổ anh, kể cả có tượng tượng Thanh Tâm cũng muốn hít hết trọn hương thơm sạch sẽ ấy. Nhật Thiên bất ngờ trước hành động của người con gái trước mắt, cô càng dựa sát vào anh hơn, đôi môi đỏ mọng khẽ mở chạm nhẹ vào cổ anh làm anh thoáng sững mình. Cơ thể anh căng cứng khó chịu đến cực độ. Anh đưa mắt nhìn người con gái trong lòng, cô đưa tay áp lên ngực anh, cả thân hình không xương hoàn toàn dính chặt lấy anh, vòng một đầy đặn phập phồng lên xuống theo từng nhịp thở của cô, hơi thở lẫn mùi rượu quyến rũ của cô liên tục phả vào cổ làm anh cảm thấy ngứa ngáy. Nhật Thiên cố ép mình dời mắt khỏi người con gái trong lòng, chỉ mong thời gian trôi qua thật nhanh. Đúng lúc này, Hiểu Như đang âm ỉ trong một góc bất ngờ đứng lên gào lớn: “ Thanh Tâm tiểu thư, đi tầng hai đi.” Người phụ nữ trong lòng khẽ nhủ mảy, sau đó cô lơ đãng đứng dậy. Nhật Thiên thấy cô đứng lên mới dám thở mạnh muốn nhờ không khí xung quanh giúp anh tỉnh táo. Trong lòng bỗng nhẹ bẫng khiến anh không tránh khỏi cảm xúc mất mát. Lúc cô lao đảo đứng dậy, hai chân vô tình vướng vào chân anh, thấy cô lao đảo sắp ngã, anh vội đưa tay đỡ lấy eo cô. Da thịt tiếp xúc thân mật làm Nhật Thiên khẽ mím môi nghĩ: “ Người phụ nữ ngốc nghếch này, ra đường còn dám mặc loại váy khoét sâu như vậy.”

Bị bàn tay bên eo chạm vào đến bóng rắt, Thanh Tâm cũng thoáng lấy lại một chút lý trí, cô nhanh chóng rời xa lòng bàn tay ấy, cố nheo mắt nhìn người đàn ông đối diện nhưng vẫn không làm sao chập ba cái bóng vào làm một. Chấn nán lắc đầu, cô nắc lên, nhỏ giọng cảm ơn rồi nhanh chóng bước về phía Hiểu Như, vừa đi vừa nói to: “ Ok bấy bi. Tầng hai nào!”

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nụ hôn đầu

Đám đông náo loạn cũng dần rời khỏi trả lại cho căn phòng sự yên tĩnh vốn có của nó. Nhật Thiên khẽ thở dài, phải mất một lúc anh mới bình ổn lại nhịp thở, khẽ cười tự giễu bản thân tự nhiên lại nổi hứng thú với người phụ nữ này. Đã 5 năm rồi, cả cơ thể anh chưa bao giờ phản ứng mạnh mẽ như vậy kể từ khi người con gái đó ra đi. Lúc đó anh ngỡ rằng mình đã chết tâm với phụ nữ, bây giờ phụ nữ với anh chỉ là giải quyết nhu cầu sinh lý. Nhưng hóa ra không nỗi đau gì là mãi mãi, bây giờ nhớ lại anh cũng không còn cảm thấy đau như trước. Lặng lặng đứng dậy, đang chuẩn bị ra về thì điện thoại bỗng đổ chuông, là Nghĩa Từ.

- Nhật Thiên, cậu có đang ở cùng Tiểu Tâm không?- Giọng Nghĩa Từ sột sắng- Cả nhà mình không ai liên lạc với con bé, cả bạn con bé nữa.

Anh bình tĩnh trả lời: “Không. Cô ấy vừa đi tầng hai rồi, hôm nay là tiệc chia tay trợ lý Chu”.

- Chết mất, con bé này cứ rượu vào là không biết trời đất gì nữa, cậu giúp mình tìm xem con bé đang ở đâu với.- Nghĩa Từ lo lắng nói.

- Thôi được rồi, biết thêm thông tin gì mình sẽ gọi cho cậu- Nhật Thiên cúp máy chau mày trầm trách : “ Đùng là người phụ nữ rắc rối”.

Anh gọi điện cho trợ lý Chu, mất một lúc đầu dây bên kia mới trả lời:

- Aaaaaaaaaaaaa.lo- Giọng nói mềm nhũn của trợ lý Chu truyền đến.

Anh khẽ mím môi nói: “ Bây giờ cậu đang ở đâu?”. Giọng nói uy lực của người đàn ông bên kia làm cho anh nhanh chóng lấy lại lý trí. “Tô tổng, chúng tôi đang ở...”

Chiếc xe màu đen lao vun vút trên đường, khuôn mặt Nhật Thiên tối sầm lại. Anh bẻ tay lái, dừng xe ngay trước quán rượu mà trợ lý Chu vừa nói, giận dữ bước vào. Khung cảnh trước mắt làm cho anh cảm thấy sững sờ, hàng loạt nhân viên nằm ngổ ngàng lên nhau, bộ dạng say xỉn, mùi rượu nồng nặc. Anh đưa mắt quét quanh phòng cũng không thấy bóng dáng cô gái mặc váy đỏ đâu, dự cảm không lành, anh lao ra cửa rồi nhìn ngó đảo dác đưa mắt nhìn xung quanh.

- Chết tiệt cô ta đi đâu mất rồi!!!!

Ở chỗ cửa chính, anh nheo mắt nhìn thấy một đôi nam nữ đang lững thững bước đi, chiếc váy đỏ, mái tóc đỏ chặc chắn là cô. Anh chạy xuống dưới lầu, nhanh chóng đuổi theo. Từ xa anh thấy người đàn ông nhét cô vào xe rồi chính mình cũng tiến vào.

Cô thật đẹp, hẳn đã chú ý cô ngay từ lúc cô bước vào bữa tiệc. Hai mắt cô nhắm chặt, gò má ửng đỏ vì say rượu, cả cơ thể cũng chuyển sang màu hồng trông vô cùng mê hoặc. Mái tóc buông xõa trên ghế, một vài sợi dính lên khuôn mặt cô, vài sợi thì quăn lên tay hất. Hắn đỡ cô dậy để cô tựa vào ngực mình, nhẹ nhàng kéo khóa váy. Màng lưng trắng trẻo hiện ra kích thích dục vọng của hắn. Hắn đưa tay định chạm vào thì tiếng đập cửa xe vang lên. Người đàn ông bên ngoài dường như mất hết bình tĩnh, anh liên tục dùng tay đập mạnh vào kính xe ô tô cho đến khi hắn chịu lỗ đầu ra. Bực bội vì có kẻ chen ngang, hắn hét lớn: “ Thằng điên mày đang làm gì thế hả?”.

Qua khe cửa, Nhật Thiên nhìn thấy bộ dạng xộc xệch của cô gái trong xe, mảng lưng trắng lộ ra trông vô cùng kêu gọi. Cảm giác tức giận nhanh chóng bao trùm tâm trí anh, anh xách cổ tên đàn ông thối tha vừa đụng vào cô, giáng lên mặt hắn một cú đấm. Người đàn ông cũng loạng choạng vì cú đấm mạnh của anh. Anh ta tức tối nhìn lên, khuôn mặt lập tức cứng lại, mồm mấp máy: “Tô... tổng...” Rồi hắn đưa mắt nhìn cô gái trong xe khuôn mặt càng trở nên nhợt nhạt.

Nhật Thiên nhanh chóng mở cửa, cởi áo, khoác lên người cô, kéo cô ra khỏi xe rồi công cô lên. Quay sang dùng ánh mắt lạnh băng nhìn tên đàn ông

đang lom khom trên vỉa hè, đôi mắt lạnh đến không độ : “ Ngày mai anh không cần phải đến công ty nữa.”. Nói rồi, anh xốc người con gái đang tuột xuống khỏi lưng mình, một tay cầm túi xách một tay cầm guốc của cô. Trông anh như một người chồng đang chăm sóc cho bà vợ say xỉn vậy. Người phụ nữ đáng chết, giờ thì say bí tỉ không biết trời đất gì nữa rồi. Cũng may là anh đến kịp. Anh vốn là người không thích xen vào việc của người khác, cũng là người có khả năng kiềm chế rất mạnh. Thế mà hôm nay vì người phụ nữ này, anh lại liên tục phá vỡ những nguyên tắc ấy. Người phụ nữ trên lưng cũng bắt đầu ảm ỉ. Cô hết đưa tay vòng qua ôm anh, bộ dạng đau khổ sứt sứt: “ Anh ấy không đến. Vậy mà tớ cứ chờ mong. Cậu bảo tớ có ngốc không cơ chứ...” Xong ngay lập tức, lại vừa đưa tay giật tóc anh vừa gào thét : “ Đồ khốn kiếp. Anh đi chết đi...” Nhật Thiên khó chịu cực độ, anh cau mày mím môi thật chặt. Bộ dạng cam chịu đưa người con gái sau lưng đặt vào ghế lái phụ, sau đó anh đi vòng sang ghế lái bên kia. Vừa ngồi vào, đôi mắt lập tức nhìn thấy mảng lưng trắng nõn mịn màng của cô, anh đưa tay run run giúp cô kéo khóa lên, chỉnh cho cô ngồi ngay ngắn. Gọi điện báo tin cho Nghĩa Từ :” Tớ tìm thấy cô ấy rồi. Cho tớ địa chỉ?”.

Sau cuộc gọi, anh mệt mỏi tựa đầu vào vô lăng, ánh mắt dừng trên người con gái bên cạnh. So với bộ dạng thê thảm của anh thì cô lại nghiêm nhiên ngủ rất ngon. Anh lắc đầu đưa tay ra thắt dây an toàn cho cô. Người con gái đang nằm ngủ im lìm bỗng chốc bật dậy. Khoảnh khắc ấy, bờ môi đỏ tươi khẽ chạm vào môi anh, hương vị ngọt ngào nhanh chóng lan tràn trong khoang miệng. Nhật Thiên bị hành động của cô làm cho sửng sốt, bất giác quên mất việc phải đẩy cô ra, cũng quên mất rằng anh không cho phép phụ nữ chạm vào môi mình đã 5 năm rồi. Người con gái non nớt đưa lưỡi ra, khẽ chạm vào môi anh. Mất hết tự chủ, anh thuận theo nụ hôn đó, là cô chủ động anh cũng không nên để tâm sức của cô bị lãng phí. Bàn tay nhanh chóng nắm chặt eo cô, một tay đỡ lấy gáy cô hôn càng thêm sâu. Thanh Tâm khát khao nguồn nước trong lành đang rót vào miệng mình, cô cũng ra sức mút nhiều hơn, hai tay không tự chủ cũng bất giác vòng qua kéo gần hơn khoảng cách hai người. Đêm hôm ấy ngoài trời gió rất lạnh nhưng trong xe lại có một mảng xuân ấm nóng...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Giả làm bạn gái (p1)

Lúc Thanh Tâm thức giấc cũng đã hơn 10 giờ. Cũng may hôm nay là chủ nhật cô không phải đi làm nên cô có thể thoải mái ngủ nướng như vậy. Dưới tác dụng của rượu, Thanh Tâm ngủ rất say, không mộng mị nhưng cơ thể vẫn cảm thấy hơi ê ẩm, đầu vẫn còn hơi choáng. Lồm cồm bò dậy, Thanh Tâm lê thân thể mệt mỏi vào nhà tắm.

Nhồm nhoàm vừa ăn bánh mì vừa uống sữa, Thanh Tâm mở máy tính xem tài liệu trợ lý Chu gửi. Lòng bất giác hồi hộp khi mở danh sách cuộc gặp riêng của Tổng giám đốc. Không như cô nghĩ, số lượng tình nhân của anh có vẻ khá ít, lịch gặp cũng không thường xuyên. Trong danh sách chỉ vón vện ba cái tên, lịch gặp cứ 1 tháng một lần và lần nào cũng rơi vào ngày 15 hàng tháng. Cô bất giác đưa mắt nhìn lên lịch để bàn, như vậy theo thông lệ ngày mai anh sẽ có lịch gặp mặt với một trong ba cô gái. Trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu, cố gắng bắt tay vào công việc, Thanh Tâm tập trung sắp xếp lịch hẹn cho anh.

Tiếng điện thoại reo vang giúp Thanh Tâm có ý niệm về thời gian. Cô đưa tay xoa hai mắt rồi vươn tay lấy điện thoại lên. Một số điện thoại lạ, Thanh Tâm mở máy nhỏ giọng nói: “ Alo ai đấy ạ?”. Tiếng cười vui vẻ của người đàn ông bên kia làm Thanh Tâm thoáng nghi hoặc.

- Bảo bối em không nhận ra giọng chồng em sao?

Thanh Tâm mỉm cười, làm giọng lạnh lùng: “ Xin lỗi, anh nhầm số rồi ạ.”- nói rồi định cúp máy.

- Ấy đừng cúp máy, không đùa nữa. Tâm Tâm, trưa nay rảnh không. Mặc thiếu mời cậu ăn cơm.

Sau hai tiếng làm việc, Thanh Tâm cũng bắt đầu cảm thấy đói. Cô vui vẻ nhận lời, hỏi địa chỉ nhà hàng rồi nhanh chóng đi thay quần áo.

Trưa chủ nhật khá vắng vẻ, Thanh Tâm mặc một chiếc áo len trắng cao cổ kết hợp cùng chân váy dạ màu hồng, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo khoác da trông vô cùng trẻ trung. Lúc cô bước vào nhà hàng thu hút rất nhiều ánh mắt, Vũ Luân tròn mắt ngăn chặn cái nhìn thòm thèm của những người đàn ông trong quán. Mái tóc xoăn dài của cô được cột lại một cách tùy ý. Khuôn mặt không trang điểm vẫn rất xinh đẹp. Vũ Luân yêu thương nhìn người con gái trước mắt. Mới một tháng không gặp cô, anh phát hiện anh nhớ cô phát điên. Nhanh chóng gọi cho cô một cốc cacao nóng, Mặc Luân chăm chú ngắm cô, mọi nhất cử nhất động của cô đều rơi vào tầm mắt anh.

Thanh Tâm bất giác ngẩng lên, bốn mắt chạm nhau, cô mỉm cười tinh nghịch hỏi: “ Sao nhìn tớ chăm chăm vậy? Trên mặt tớ dính cái gì sao?”- Nói rồi cô đưa tay lên sờ mặt. Anh mỉm cười lắc đầu, dịu dàng kéo tay cô xuống, hơi ấm của tay anh làm cho cô thoáng ngại ngùng rút tay về.

- Không, chỉ là mấy tháng nay bạn quá không liên lạc với cậu được nên nhớ thôi. Cậu muốn ăn gì? À ở đây có món há cảo ngon lắm đấy.

- Ừ được đấy, lâu rồi mình cũng chưa ăn. Quán này cũng có bánh tiramisu, tí nữa chúng mình ăn đi.- Cô thân mật nhào người ra, đôi mắt sáng lấp lánh, vừa nói vừa chỉ vào thực đơn.

Phải công nhận cô rất ưng ý với nhà hàng này. Tất cả các đồ dùng trong đây đều làm bằng gỗ tạo cảm giác vô cùng ấm áp. Đưa mắt nhìn một vòng xung quanh quán, cô bỗng nhận ra một bóng dáng thân thuộc. Anh ăn mặc đơn giản hơn ngày thường, chiếc áo len trắng kết hợp với chiếc quần âu màu be, chân đi giày tây và áo khoác dạ vắt tùy ý trên thành ghế. Nhưng... anh không đến đây một mình.

Nhật Thiên đưa mắt nhìn người con gái đối diện. Một cô gái khá trẻ trung và xinh đẹp. Cô mang nét đẹp tiêu chuẩn của những tiểu thư nhà quyền quý. Nếu không phải hôm nay anh bị mẹ anh lừa bước chân vào nhà hàng này thì có đánh chết anh cũng không chấp nhận đi gặp mặt. Lại chán nản nhìn cốc cà phê trước mắt, mùi hương của cô gái này quá đậm, khuôn mặt cũng trang điểm vô cùng tỉ mỉ nhưng đứng trước vẻ đẹp hoàn hảo ấy anh lại cảm thấy cực kì khó chịu.

- Nhật Thiên anh có đang nghe em nói không? – Giọng nữ ngọt lịm kéo anh về thực tại.

- Xin lỗi, tôi không chú ý. Cô vừa nói gì vậy. – Anh thờ ơ hỏi cho lấy lệ. Trong cả cuộc hẹn, thời gian anh nhìn vào điện thoại còn nhiều hơn thời gian nhìn vào cô gái đối diện. Sao Nghĩa Tử mãi không gọi vậy, anh đã nhắn tin cầu cứu rồi mà

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Giả làm bạn gái (p2)

- Thanh Tâm... Này, cậu thả hồn đi đâu thế? Thức ăn bùng ra rồi này.- Vũ Luân huơ tay trước mặt cô kéo ánh mắt đang nhìn cặp nam nữ trong góc phòng quay trở lại bàn ăn.

Nở một nụ cười nhạt, Thanh Tâm cảm thán: “Xin lỗi, mình đói quá ấy mà. Nào ăn thôi.” Vũ Luân bắt được một tia buồn phiền trong mắt cô, anh lấy làm lạ chẳng phải vừa rồi cô rất vui về sao? Hai người đang ngồi ăn thì điện thoại Vũ Luân reo lên. Anh cau mày nhìn vào màn hình, chán nản không muốn nghe máy, vừa mới ngồi với cô thôi mà, ông già nhà anh có cần gấp gáp thế không. Không phải cả tháng trước anh đã cố gắng hết mình rồi sao, giờ cả một ngày chủ nhật nghỉ ngơi cũng không được yên. Tiếng chuông điện thoại vẫn nhấm nại tiếp tục, anh giận dữ cầm điện thoại lên, xin lỗi cô rồi đi ra ngoài nghe máy. Thanh Tâm nhìn bộ dạng bức bối của anh ngoài cửa kính, Vũ Luân vẫn luôn vậy, trước mặt cô luôn tươi cười không bao giờ bày ra cảm xúc bản thân.

Lúc Vũ Luân trở vào chỗ ngồi, Thanh Tâm mỉm cười nhìn anh: “Có chuyện gì sao? Nếu có việc gì gấp thì cậu cứ đi đi, chúng ta còn gặp nhau dài mà”. Vũ Luân áy náy nhìn người con gái trước mắt: “Vậy cậu cứ ăn uống thoải mái đi, mình trả tiền rồi. Thực xin lỗi.” Nói rồi anh cầm lấy áo khoác, trước khi đi còn ngoái lại khẽ xoa đầu cô không nở rồi đi. Thanh Tâm làm bộ bức bối nhấc tay người đàn ông trước mắt.

- Cậu định ám sát tớ đấy hả? Muốn ăn mặt tớ vào đĩa thức ăn đúng không. Thôi Vũ Luân cậu đi đi, đi đường cẩn thận.

Vũ Luân tiếc nuối nhìn cô: “Vây tớ đi nhé. Lần sau chắc chắn sẽ ăn cùng cậu. Tớ hứa đấy” Nói rồi anh bước vội ra khỏi cửa.

Thanh Tâm chán nản nhìn bàn ăn trước mặt. Cô vốn đang không vui, ăn cái gì cũng nhạt nhẽo miệng nhưng nghĩ đến thành ý của Vũ Luân, dù sao anh cũng đã trả tiền đành cầm cùi vào tiếp tục ăn. Cô không biết rằng lúc cô cúi xuống, ở góc phòng có một ánh mắt bất chợt trông thấy cô, không rời.

Tô Nhật Thiên bị người con gái trước mắt làm cho bất ngờ, không hiểu bắt đầu từ khi nào mà tần suất xuất hiện của cô trong cuộc đời anh ngày một nhiều, đến đây cũng gặp cô. Chợt trong đầu lóe lên một suy nghĩ, hay là...

Gắp miếng há cảo cho vào miệng, cô thầm nghĩ: “Vũ Luân nói đúng thật, há cảo ăn đây khá ngon”. Đang ăn ngon lành thì một bàn tay khẽ xoa nhẹ đầu cô, một bàn tay khác đặt lên vai rất thân mật. Thanh Tâm nhảy dựng lên, hoảng hốt quay lưng nhìn người đằng sau. Là anh, Tô tổng. Ánh mắt trìu mến, nụ cười ngọt ngào- lần đầu tiên trông thấy bộ dạng này của anh làm cô không khỏi bất ngờ. Cô đứng im nhìn biểu cảm dị thường của người đàn ông trước mặt.

- Bảo bối, sao nhìn anh chằm chằm vậy. Hôm qua mới gặp mà đã nhớ anh rồi sao.- Nói rồi, bàn tay anh nhẹ nhàng cầm khăn giấy lau miệng cô, dịu dàng trách móc- Nhìn em kia, ăn thôi mà cũng dính đầy miệng rồi.

Ngượng ngùng trước lời nói của anh, Thanh Tâm khẽ thì thào: “Tô... tổng...anh... đang làm gì vậy?”. Bàn tay đặt trên vai như tăng thêm lực, ánh mắt lại trở lại lạnh lẽo như trước, anh ra lệnh: “Giả làm bạn gái của tôi”.

Bi sốc trước những từ anh nói, môi Thanh Tâm không mở ra được, mắt tròn tròn ngạc nhiên, chả lẽ hôm nay Tô tổng uống lộn thuốc, tự dưng lại đề nghị cô làm người yêu của anh. Đúng lúc đang định phản kháng thì một vòng tay ấm áp khẽ kéo cô vào trong ngực, ôm chặt lấy cô, giọng nói hết sức nuông chiều dỗ dành: “Thôi mà bảo bối, anh biết lỗi rồi, anh không dám đi xem mắt nữa. Đừng giận anh nữa mà”.

Hai tay chống lên ngực anh cố tạo khoảng cách giữa hai người thì anh càng ghì ôm cô chặt hơn, Tô tổng giám đốc thật quá đáng, tại sao đi xem mắt không ưng người ta thì lại lôi cô vào. Thanh Tâm âm ức. Anh bất ngờ xuất hiện, cư nhiên biến cô thành người của anh, cư nhiên ôm cô vào lòng, cư nhiên làm lòng cô xao động. Tiếng tát lạnh lùng vang lên bên tai, Thanh Tâm cố nhồm đầu dậy lại càng bị anh giữ chặt. Chờ đến khi tiếng gậy cao gót nện từng bước lạnh lùng trên nền gỗ, anh mới buông cô ra. Ánh mắt bối rối dần chuyển sang xót xa, tay cô bất giác đưa lên sờ vào má anh đang sưng đỏ, anh quay mặt. Thanh Tâm lặng lẽ rút tay về, cúi xuống không muốn để anh nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt mình, nhỏ giọng nói: “Tô tổng, anh không sao chứ? Mặt anh đang sưng lên kìa, tốt nhất nên chườm đá sớm không để đến mai trông sẽ rất khó coi đấy.”

- Tôi không sao. Cảm ơn cô về chuyện khi nãy. - nói rồi Nhật Thiên trầm mặc đứng lên rồi quay đầu bước đi.

Không đành lòng, Thanh Tâm chạy vào nhà bếp xin ít đá, gói lại trong chiếc khăn mùi soa rồi vội vàng đuổi theo anh. Thật may anh vẫn chưa đi xa, cô cố sai bước thật nhanh, đưa tay cầm gói đá chườm lên mặt anh. Cái tát rất mạnh, khuôn mặt anh cũng đỏ lên, may nhờ cái lạnh bên ngoài cũng đỡ rất đi phần nào. Bỗng một cảm giác mát lạnh ập đến, cực kì dễ chịu, Nhật Thiên quay sang nhìn người con gái đang kiễng chân bên cạnh, chăm chú lăn khăn bọc đá trên má anh, cử chỉ hết sức ân cần. Thoáng chốc không biết phải làm sao, khuôn mặt cô thật gần, hai má ửng hồng, dường như rất lo lắng cho anh. Bị nhìn chăm chú khiến Thanh Tâm đâm ra luống cuống, cô vội đưa bọc đá cho anh, ngại ngùng nói: “Anh mau chườm đi không mai sẽ sưng hơn đây. Tôi về trước đây, tạm biệt.”

Nhìn cô đi xa, anh khẽ nhúng mày, cảm giác vừa rồi thật ám áp. Chiếc khăn mùi soa lại tiếp tục chườm lên má anh, khuôn mặt anh nhờ thế mà cũng dần ra. Đá mát lạnh xoa tan đi cảm giác đau rất bên ngoài nhưng anh đâu biết trái tim bên trong cũng đang được sưởi ấm. . .

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Đi ăn chuộc tội.

Ngày 20, ngày đầu tiên cô trở thành cách tay phải của anh, ngày đầu tiên đi làm mà không có trợ lý Chu và cũng là ngày đầu tiên cô sẽ sắp xếp lịch hẹn để anh đi gặp người con gái khác. Tâm trạng của Thanh Tâm hôm nay cực xấu, chỉ nghĩ đến việc báo lịch hẹn ấy cho anh mà cô cũng đã thấy mệt. Đã hàng trăm lần tự nhủ bản thân hãy buông tay, một mối tình đơn phương không bao giờ có hồi đáp thế nhưng, vẫn không khỏi mong chờ được gặp anh từng ngày, mong ngóng trông thấy bóng hình anh, khuôn mặt anh, hơi thở của anh. Thanh Tâm khẽ thở dài, nhìn người đàn ông trước mặt, vẫn vậy, anh vẫn không bao giờ đưa mắt lên nhìn cô ngay cả khi cô đang đứng trước mặt anh, đang nói chuyện với anh, có lẽ trong lòng anh cái tên Thanh Tâm này luôn luôn không có bất cứ một vị trí nào. Nhẹ giọng chuyển đề tài, cố nén đau thương, tay cầm chặt tập tài liệu nói: “Tô tổng, tôi nay anh có hẹn với Diêu tiểu thư ở khách sạn Paris, phòng 1048”. ‘

- Tôi đã biết, cô ra ngoài được rồi- Nhật Thiên khẽ nhủ mày, rồi lại trở lại trạng thái trầm mặc.

Thanh Tâm cúi người, chậm rãi ra khỏi phòng. Cảm di động lên định gọi Hiểu Như đi mua sắm nhưng vừa mở máy cô lại bị bất ngờ bởi danh sách cuộc gọi. Trong vòng 15 phút điện thoại cô đã nhận được 30 cuộc gọi nhờ của Vũ Luân, đang lo lắng không biết có chuyện gì không thì điện thoại lại đổ chuông. Vội vàng bắt máy, Thanh Tâm giọng gấp rút hỏi: “Sao thế Vũ Luân?”. Trái ngược lại với suy nghĩ của cô, giọng nói bên kia lại rất vui vẻ, có phần hào hứng: “A ha, cuối cùng cũng nghe máy. Đình tiểu thư có thể bớt chút thời gian cho kẻ hèn mọn này được không? Hôm nay thiếu gia định mời cậu ăn trưa bù cho hôm trước, rảnh không mình qua đón?”.

“Ăn thì mình luôn rảnh. Ok đến đi, mình chờ cậu” Cúp máy, Thanh Tâm đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời hôm nay thật đẹp, cũng thật phù hợp cho những cuộc hẹn. . .

Đối diện với tổng công ty tập đoàn Tô thị, một chiếc ô tô đua lẳng lẳng đỗ ở bên lề. Gập điện thoại vào, anh chăm chú nhìn cánh cửa trước mắt. Anh vốn chỉ định ghé qua ngắm cô một lúc rồi đi nhưng đến đây rồi anh lại muốn ở với cô lâu hơn, thế là anh bấm điện thoại gọi cho cô. Đưa tay chống trên vô lăng, nở nụ cười châm chọc bản thân mình. Anh vì cô mà mất kiểm soát, không quản đường xá xa xôi mà lái xe đến đây, cũng chỉ vì cô chấp nhận đi ăn mà anh kích động phát điên. Nghĩ lại quãng thời gian từ khi gặp cô cho đến bây giờ, Vũ Luân khẽ mỉm cười. Đó là khoảng thời gian đẹp nhất trong hồi ức của anh. Anh mở điện thoại ngắm nhìn người con gái trong màn hình. Cô đang cười rất tươi, nụ cười hai năm trước vẫn giống như bây giờ. Nhớ lần đầu gặp cô, cũng vì nụ cười ấm áp ấy mà anh mất dạy đi giành ăn với con gái, cũng vì thế mà tự nhận mình thích ăn bánh tiramisu. Ba năm ở bên cô, anh quen đi cái lạnh nơi đất khách quê người. Anh bắt đầu nghiện ăn bánh tiramisu cũng như nghiện hơi ấm của cô để rồi khi cô đột ngột biến mất, anh lại thấy mùa đông nước Mỹ thật lạnh và thật dài. Cô biến mất, anh tìm cô đến phát điên, chạy theo một cô gái phương Đông trên phố, đi lại mọi nơi hai người từng đi qua, ăn những món hai người từng cùng ăn. Sau hai năm, anh đã buộc lòng phải dừng lại thì cô lại đột ngột xuất hiện, một lần nữa xen vào cuộc đời anh.

Dù Thanh Tâm hôm nay ăn vận đơn giản nhưng đủ để Vũ Luân nhận ra cô giữa dòng người. Cũng giống như trước đây chỉ cần nhìn cô anh cũng cảm thấy ám áp. Mùa đông ở Trung Quốc năm nay dường như ấm hơn, có lẽ cũng vì có cô.

Bỏ hồng nhung đỏ thắm đưa ra trước mặt, Thanh Tâm vội dừng bước,

Đưa mắt nhìn lên người đàn ông còn đang nấp dưới bó hoa.

- Tặng cậu, coi như quà xin lỗi hôm trước.- Vũ Luân ló mặt ra, âu yếm nhìn cô nói.

- Sao lại tặng hoa, thật lãng phí quá- Thanh Tâm không giấu nổi ngượng ngịu nhận lấy bó hoa- Chuẩn bị tốt ví tiền đi, hôm nay tớ sẽ thay cậu đốt tiền.

Bị lời nói đùa của cô làm cho bật cười, Vũ Luân nhẹ nhàng xoa đầu cô, ân cần: “Đợi đến khi cậu lấy mình rồi thì cậu muốn lấy gì mình cũng cho tất.”. “Cậu chỉ được cái nói linh tinh, ai thèm lấy cậu chứ”- cô bĩu môi lườm anh. Hai người vui vẻ cười nói, khoác tay nhau đi về phía xe. Từ đằng sau, Nhật Thiên khẽ nhủ mày, không khỏi khó chịu nhìn hai người trước mắt.

Xe dừng ở một quán ăn ven đường, Thanh Tâm chu mỏ thầm nghĩ cái tên tiểu tử thói thể mà bảo đưa đi đốt tiền à. Nhìn điệu bộ đáng yêu của cô, anh

mỉm cười, nhẹ véo má: “Trông thế thôi chứ ở đây bán mì vẫn thần ngon nhất thành phố đấy. Thái độ của cậu thế này chắc là chưa ăn bao giờ chứ gì, coi như mình giúp cậu khai sáng vậy. ... còn ngồi gì nữa mau xuống xe”. Quả thật mì ở đây ăn rất ngon, bánh bao xá xíu cũng rất được, Thanh Tâm vừa ăn vừa tấm tắc khen. Phải công nhận, đã từ lâu cô luôn coi Vũ Luân như một tri kỉ của mình, giữa họ không phải là thứ tình cảm nam nữ bình thường mà đã ở mức độ cao hơn, nó như tình cảm ruột thịt. Anh rất đẹp trai. Đôi mắt nâu nhạt lúc nào cũng nhìn cô thật ân cần, đôi môi luôn thường trực nụ cười. Dù cho anh hơn cô 3 tuổi nhưng cô vẫn thích xưng cậu- tớ hơn, đôi lúc muốn gọi anh-em nhưng lại cảm thấy hơi ngại, không phù hợp với quan hệ hai người. Không thể phủ nhận ở bên anh cô luôn có cảm giác an toàn và ấm áp, mọi lo lắng buồn phiền đều qua đi. Nếu có thể cô ước như người mình yêu là anh, nếu thế thì anh sẽ luôn dành ánh mắt ấm nóng cho cô, luôn trò chuyện với cô mà không biết chán, nếu có thể quay lại cô muốn thử một lần tìm anh để cho thời gian không kéo họ xa nhau, để cho cô yêu anh và rồi mọi chuyện lại tốt đẹp. Cô lại nhớ anh rồi. .

Thanh Tâm dùng thức ăn trước mặt để lấp đầy suy nghĩ về người đàn ông trong lòng. Ăn quá nhiều khiến dạ dày cô bắt đầu cảm thấy khó chịu. Thanh Tâm đau khổ ôm bụng, đưa mắt nhìn Vũ Luân cướp đĩa bánh về phía mình nhỏ giọng oán trách : “Sẽ còn nhiều dịp mà đâu phải có mỗi hôm nay cho cậu đốt tiền đâu. Ngồi yên đây mình mua thuốc cho.” Thanh Tâm nhìn anh bằng ánh mắt cảm kích rồi lại tiếp tục cúi gằm, nín nhịn nỗi đau, mồ hôi rịn ra trên trán.

Tách!- giật mình quay ra thấy Vũ Luân hí hửng cầm điện thoại chụp ảnh. “ Aiii. này không cho chụp, đừng chụp nữa. Sao cậu cứ thừa cơ hội là đim hàng mình thế hả?”- vừa nói cô vừa che mặt trông rất đáng yêu. Anh chạy đến, ngồi ngay cạnh cô rồi đưa điện thoại lên chụp một tấm, không đành lòng để mình xấu xí, Thanh Tâm cũng hé môi nở nụ cười, Hai người bọn họ thật rất xứng đôi nha.

- Coi như chụp kỉ niệm đi. Cậu thật là, làm gì mà căng thế. Này uống thuốc đi.- vừa nói anh vừa đưa nước cho cô, lòng không khỏi sung sướng.

Thanh Tâm vội vàng uống thuốc. Thuốc này cũng tốt quá đi, cơn đau cũng nhanh chóng giảm bớt. Nhớ ra những bức ảnh vừa rồi, cô quay ra hậm hực:

- Chụp ảnh phải báo trước, hôm nay tớ đã không trang điểm, lại ăn đến nỗi bụng căng tròn trông xú chết đi được mà còn muốn lưu kỉ với chả niệm gì chứ.

- Với mình cậu lúc nào cũng xinh hết áy.- Vũ Luân quay sang, mặt rất nghiêm túc- À, sắp tới Mặc thị với Tô thị sẽ hợp tác dự án ra mắt thương hiệu thời trang mới, sắp tới phải gặp cậu nhiều cho bù nhớ nhưng.

- Thôi ngay giọng sến súa áy lại, cậu nói nữa là tớ ói ở đây luôn đấy. Lúc áy liệu hồn mà dọn . Còn về chuyện hợp tác thì sáng nay mình cũng được biết rồi không ngờ là cậu trực tiếp tham gia thôi- Thanh Tâm nhéo mạnh vào tay anh, lườm mắng.

Vũ Luân trông thế lại càng rạng rỡ: “ Thế chả phải tốt cho dạ dày bây giờ của cậu sao? Cứ việc, muốn mình hầu cậu cả đời cũng được”. Cô chán nản lắc đầu, dạo này bệnh ảo tưởng của cậu ấy ngày càng trầm trọng.

Đưa Thanh Tâm về công ty, Vũ Luân lưu luyến không muốn rời. Cô chào anh, rồi đưa tay định đẩy cửa. Bàn tay đột nhiên bị kéo lại, cả người bị khóa chặt bởi một vòng tay ấm áp, cô khẽ sững sờ. Anh càng ngày càng biểu lộ rõ ràng hơn, điều đó làm cô thấy ngại ngùng, không khỏi phản kháng khẽ đẩy anh ra. Khuôn mặt Vũ Luân thoáng sa sầm rồi nhanh chóng nở nụ cười vẫy tay tạm biệt. Cô không biết rằng, người đàn ông đó đợi cô đi vào trong một lúc lâu mới rời đi.

Buổi chiều diễn ra khá suôn sẻ, Thanh Tâm không gặp Tô tổng thêm lần nào nữa. Đồng hồ điểm 6 giờ, cô vờn vai, thu xếp đồ chuẩn bị ra về thì điện thoại bàn reo lên.

- Văn phòng Tổng giám đốc tập đoàn Tô thị xin nghe.

- Thư ký Đình, cô mang bản hợp kí kết với công ty LK xuống dưới lầu cho tôi- giọng nói lạnh nhạt vang lên.

- Vâng, tôi lập tức xuống ngay.- Thanh Tâm chần chừ, lại phải gặp anh rồi sao...

Đang tập trung xem tài liệu thì có người gõ vào cửa kính ô tô, Nhật Thiên hạ cửa cầm tài liệu trên tay, nhẹ giọng cảm ơn rồi nhanh chóng báo tài xế lái xe. Thanh Tâm cố gắng tập trung nhìn vào mũi giấy để tránh sức ảnh hưởng của anh. Thế mà một câu cảm ơn xã giao, nhẹ như gió thoảng lại làm trái tim cô nhảy nhót trong lồng ngực.

.....

Cuối cùng sau hai tháng đàm phán, Tô thị cũng kí kết hợp đồng thành công với công ty LK. Tổng giám đốc hai bên gặp mặt ăn uống cũng là lẽ thường tình nhưng điều khiến Nhật Thiên cảm thấy khó chịu là ông ta lại tự ý thuê phụ nữ đến mua vui cho anh. Nheo mắt cố làm rõ nét hàng chữ trong điện thoại, Nhật Thiên gọi cho tài xế Triệu . Đã hơn 10 giờ tối, nếu không phải ở lại giúp Hiếu Như làm sửa lại sổ sách thì Thanh Tâm đã về rồi. Người phụ nữ này thật là, từ khi trợ lý Chu đi lúc nào cũng như trên mây, không đành lòng bỏ mặc bạn mình, Thanh Tâm lại sẵn áo xông vào phòng hành chính.

Ô tô dừng lại trước cổng công ty. Mặc dù tài xế Triệu đã nhiều lần hỏi lại xem anh có muốn về nhà không nhưng Tô tổng vẫn một mực cự tuyệt. Anh nói tự mình có thể lên công ty rồi đẩy tay tài xế, xiêu vẹo tiến vào thang máy.

Ding. . Cửa thang máy mở ra, căn phòng tối om, không khí ẩm đậm. Đang mò mẫm tìm phòng thì bất giác nghe thấy tiếng động. Nhật Thiên im lặng nép vào tường. Thanh Tâm vừa bật đèn điện thoại vừa dò dẫm trong bóng tối, lúc đi vội cô đánh rơi mất bông tai ngọc trai, vừa rồi mới tìm được dưới gầm bàn mừng rỡ đứng dậy không cẩn thận đầu đập vào bàn, đau đến chảy nước mắt. Chả phải nghe thấy tiếng mở thang máy sao, cô ngược lên tất cả vẫn im lìm, khẽ rùng mình nghĩ đến câu chuyện về người tự tử ở công ty vừa được Như Như kể lại. Trong lòng thầm trách Như Như:” Đồ bạn thối tha, trợ lý Chu gọi một cuộc là vất chân lên cổ mà chạy, không đoái hoài gì đến bạn tốt.” Chậm chậm đi từng bước, bỗng một bàn tay kéo cô lại, anh quát lớn: “ Đêm hôm cô còn làm gì ở đây mà chưa về?”. Mồm cứng lại, trong đầu mông lung, lại nhìn lên người đàn ông trước mắt, anh đang say.

Cảm thấy có sự nguy hiểm, Thanh Tâm vội gỡ tay anh ra, cúi đầu nói: “Tôi đánh rơi đồ, quay lại tìm, bây giờ tìm được rồi, vậy tạm biệt.” Vừa dứt lời định quay gót bỏ chạy thì cái bóng to lớn đổ ập xuống sàn. Vợ chạy đến đỡ anh dậy, lòng hoảng hốt. Anh bị cảm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Khăn len đỏ

Đề anh gối lên đùi, Thanh Tâm khẽ vỗ nhẹ hai má, gọi anh dậy. Nhật Thiên cảm thấy đầu rất đau, mờ mắt, nhìn thấy người phụ nữ trước mặt trông rất quen nhưng không thể nhận ra là ai.

- Tô tổng, anh đứng lên được không? Thấy anh chống tay dưới đất, cô nhanh chóng cầm tay anh khoác qua cổ.

Hai người xiêu vẹo đến phòng nghỉ của Tổng giám đốc. Đoạn đường cũng không xa nhưng anh có vẻ rất mệt nên gần như nghiêng hết người về phía cô làm cho bước chân càng nặng. Nhìn anh an ổn trên giường, nhẹ nhàng đắp chăn cho anh, trong đầu lại xuất hiện một thước phim tương tự. Hôm đó anh cũng say, cô cũng dìu anh vào giường và đắp chăn cho anh như vậy. Không biết từ lúc nào cô đã đặt anh vào trong tâm trí. Mắt cũng không tự chủ mà dõi theo anh. Mùi rượu trên người anh làm cô choáng váng, đột nhiên cảm thấy buồn nôn, cô vội chạy vào trong nhà vệ sinh.

Cuối cùng mọi thứ cô ăn đều nôn ra sạch, bụng trống rỗng, mồm đắng ngắt, Thanh Tâm khẽ thở dài tiến về phía giường. Nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, đưa tay chạm vào bàn tay ấm nóng, mắt dừng lại trên khuôn mặt anh. Lúc ngủ anh mất đi đáng vẻ lạnh lùng ngày thường, thay vào đó là sự ấm áp. Sao anh không gặp cô gái đó, sao anh lại đến đây, sao lại say xin như vậy? Hàng loạt câu hỏi xuất hiện trong đầu, tâm trạng vô cùng phức tạp. Cô bản khoắn nhìn người đàn ông bên cạnh. Đúng lúc đang định rời đi thì một bàn tay kéo mạnh áo khoác cô, làm cô mất đà ngồi xuống giường.

- Không, đừng đi, đừng bỏ anh được không? - giọng anh đầy đau khổ ôm chặt lấy eo cô.

Thanh Tâm sững sốt, vội tách tay anh ra đứng lên nhưng tay anh đan rất chặt, không tài nào gỡ ra được. Cứ thế suốt đêm, anh ôm chặt lấy eo cô, nằm ngoan ngoãn trong lòng cô ngủ ngon lành. Nhìn bộ dạng của anh, cô không nỡ gọi anh dậy, cảm đi động gọi về báo bố mẹ sẽ qua đêm nhà bạn, cô khẽ thở dài.

Trời chuyển sáng, Nhật Thiên đau đầu tỉnh giấc, cảnh tượng trước mắt làm anh cảm thấy hoảng hốt. Anh đang ôm chặt lấy eo cô, thậm chí đầu còn gối lên đùi cô, hai người cứ vậy ôm nhau ngủ hết đêm. Vẫn mùi hương ấy, hương hoa hồng nhàn nhạt trong không khí minh chứng cho sự hiện diện của cô. Tại sao người con gái này lại luôn xuất hiện những lúc anh thể thảm nhất, thật mất mặt. Ngồi thẳng dậy, do cử động mạnh làm người con gái bên cạnh cũng thức giấc, anh vội quay lưng về phía cô, giấu đi bộ dạng bối rối rồi nhanh chóng xuống giường. Nhìn thấy đáng vẻ lạnh lùng của anh, cô cảm thấy chạnh lòng liền thu xếp đồ rời ra ngoài. Thanh Tâm thay quần áo dự phòng trong tủ, vệ sinh cá nhân rồi dặm phấn trang điểm che đi quầng thâm mắt do thiếu ngủ. Cô mệt mỏi nhìn nhận lại tình cảm bản thân. Đúng cô thực sự rất mệt, yêu đơn phương quả thực đã rút hết sức lực và tâm trí của cô rồi. Cô cứ tưởng mình chỉ cần cố gắng anh sẽ quay lại nhìn cô lấy một lần. Nhưng càng cố gắng, cô càng thêm thất vọng. Thanh Tâm ngắm nhìn mình trong gương, ánh mắt kiên định. Được, sau hôm nay, cô và anh chỉ đơn thuần là quan hệ cấp trên cấp dưới, không hơn. Định Thanh Tâm may mắn chắc chắn sẽ làm được, cách tốt nhất là dời sự tập trung đi nơi khác. Thế là Thanh Tâm bắt tay vào công việc đan khăn, cô quyết tâm trước Giáng sinh sẽ tặng cho người thân và bạn bè mỗi người một cái. Lập danh sách màu ưa thích từng người, cô nhanh chóng đặt mua len.

Hai tuần trôi qua êm đẹp kể từ hôm ấy, Tổng giám đốc vẫn như vậy, vẫn lạnh lùng, thâm trầm. Dường như hai người đang cố kéo dài khoảng cách giữa họ, tự đặt ra ranh giới riêng cho mình, cô- thư ký riêng, đơn giản chỉ có vậy, còn anh- tổng giám đốc của cô cũng không hơn. Việc hợp tác với Mặc thị đang trên đà phát triển, Thanh Tâm cũng chạm mặt với Vũ Luân nhiều hơn. Thời gian rảnh rỗi cô lại lấy khăn ra đan, từng chút từng chút một, thậm chí tỉ mỉ đến nỗi Vũ Luân trêu chọc cô như bà cụ non trong túi lại toàn len với que đan. Gói xong quà Giáng sinh cho từng người, Thanh Tâm khẽ thở dài, cuối cùng cũng đã xong. Việc đan len không giúp Thanh Tâm giải tỏa tâm trạng như cô nghĩ, mỗi một nút thắt lại, lòng cô cũng vì thế mà siết chặt. Sau khi hoàn thành chiếc khăn cho mọi người, Thanh Tâm bắt tay vào đan một chiếc cho mình. Một chiếc khăn len đỏ.

Ngày ra mắt nhân hiệu thời trang rồi cũng đến. Sự kiện được tổ chức trong một khách sạn trang trọng. Đây là thành quả của cả công ty sau gần hai tuần chuẩn bị dù gấp rút nhưng cuối cùng cũng thành công mỹ mãn. Nhân hiệu này vừa mới ra mắt đã thu hút sự quan tâm của đông đảo dư luận, lấy đối tượng chủ yếu là giới trẻ, dự án tập trung thiết kế những bộ quần áo vừa trẻ trung nhưng cũng rất cá tính. Do vậy việc chọn người mẫu lần này phải hết sức cẩn thận, nó phần nào ảnh hưởng tới phong thái bộ quần áo. Thanh Tâm đưa mắt nhìn xa, sự kiện đã kết thúc mà dường như Vũ Luân vẫn còn đang rất bận. Những cô người mẫu trẻ trung, xinh đẹp không ngừng quần lấy anh, nói những lời đường mật. Vũ Luân và Tô tổng như hai thái cực đối lập nhau, một người thì lạnh lùng, bá đạo còn một người thì ân cần, coi mở chả trách các cô gái lại mê anh như điều hiển nhiên. Bất gặp ánh mắt của cô, Vũ Luân khẽ gật đầu, anh bông đùa gọi lớn: “Bà xã à, anh đây này”. Câu nói của anh làm cô ngượng chín mặt, mọi người dồn chú ý vào cô. Mấy cô gái xung quanh còn lườm nguýt, Thanh Tâm khẽ chửi thầm rồi quay lưng. Rất nhanh, Vũ Luân chạy đến khoác vai cô. Cô đẩy anh ra, huých mạnh vào bụng: “Này thì bà xã này, lấy tờ làm bia vui lắm hả. Lỡ mai lên báo cậu định tính sao?”. Anh khẽ mỉm cười vuốt tóc mai cho cô, thì thào nói: “Thì giúp hợp pháp hóa chứ sao?”. Cô quay sang, giờ nắm đầm đe dọa, cắn chặt môi. Vũ Luân khẽ chấp tay xin lỗi, lúc nào cũng vậy, anh luôn là kẻ bại dưới tay cô.

Kêu cô đợi ở vỉa hè, Mặc tổng vội vào lấy xe. Đã gần Giáng sinh, trời đã có tuyết rơi, những cơn gió ngày càng lạnh khiến cho Thanh Tâm không khỏi run cầm cập. Thật may có chiếc khăn len đỏ hôm trước mới đan xong, đeo vào rất ấm. Bất giác nhìn xung quanh, đôi mắt đột nhiên mờ to hơn: “Tô

tổng, anh cũng ở đây sao?”. Nhật Thiên nghe thấy giọng nói quen thuộc, ngẩng lên khẽ gật đầu. Đây là lần đầu tiên hai người nói chuyện riêng với nhau kể từ sau đêm ấy. Một cơn đau rất khó chịu, anh khẽ che miệng ho sặc sụa. Cứ như vậy, anh ho liên tục. Thanh Tâm nhìn sắc mặt anh không được tốt, lại còn ho liên tục, chắc là bị viêm phổi rồi. Nhìn lại chiếc khăn trên cổ, rồi lại nhìn anh, khẽ mím môi, để mặc anh... cô không làm được. Ho nhiều lần khiến đầu óc Nhật Thiên choáng váng, bỗng cô cảm thấy ấm áp, cô đang quàng khăn cho anh.

- Cô đang làm gì vậy? - Anh nhìn cô chăm chú hỏi.

- Không có gì, thấy anh ho quá, không nên để cổ bị lạnh. Anh cứ cầm lấy đi coi như tặng quà trước Giáng sinh vậy- nói rồi cô chạy nhanh phía trước, chui vào trong xe.

Nhìn cô gái đang chạy phía trước, lại cúi xuống nhìn khăn len màu đỏ, thật ấm áp. Chiếc khăn ấy tràn ngập mùi hương cô, mùi hoa hồng, anh hít thật sâu như muốn nuốt trọn mùi hương của cô. Cùng lúc ấy trên xe, một người đàn ông trách móc người phụ nữ bên cạnh, rõ ràng rất lạnh mà không quàng cổ vào lỡ bị cảm thì sao, cô gái chỉ biết chống chế là đeo khăn thấy ngứa cổ nên để vào túi xách. Nhưng anh không biết vốn dĩ trong túi cô không có gì, còn chiếc khăn thì đang yên vị trên cổ một người đàn ông nào đó, màu đỏ rực nổi bật trong bầu trời tuyết rơi...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hàng Châu (p1)

Lúc cô và anh xuống sân bay Tiêu Sơn, mặt trời cũng đã lặn vì thế mà không khí cũng trở nên lạnh hơn. Thanh Tâm xoa hai tay vào nhau rồi vỗ lên mặt giúp mình tỉnh táo. Bước chân đến Hàng Châu cô không khỏi cảm khái câu nói “Trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng” là vô cùng chính xác. Hàng Châu là địa điểm mới mà Tô thị đang nhắm tới. Lần này cô cùng Tổng giám đốc đến đây để hoàn thiện nốt dự án. Theo kế hoạch cô và anh sẽ ở lại đây 3 ngày sau đó sẽ quay trở lại Bắc Kinh. Thanh Tâm mệt mỏi kéo lê vali trên nền đá, do rất gấp nên hai người vẫn chưa đặt phòng ở khách sạn. Bây giờ cũng đang trong mùa du lịch, khách tham quan đến đây cũng khá đông nên dù rất mệt mỏi cô cũng phải cố gắng bước đi nhanh hơn.

- Xin lỗi quý khách bây giờ chúng tôi chỉ còn một phòng thôi ạ.- nhân viên tiếp tân áy náy trả lời.

Đứng có đũa vậy chứ - Thanh Tâm đau khổ trong lòng. Chẳng lẽ lại giống mấy bộ phim truyền hình, nam nữ chính cứ xuất hiện trong khách sạn là y như rằng khách sạn chỉ còn duy nhất một phòng. Rồi ở chung lại gia tăng thêm tình cảm đôi bên. Chung một phòng thì lại chung một giường, cũng chung nhà tắm nốt. Nghĩ đến mấy cảnh trong phim, rồi ước lên người anh, khuôn mặt cô đỏ lên mấy phần. Ông trời cũng quá trêu người rồi, đến khi cô từ bỏ lại cứ liên tục sắp xếp cho cô và anh đi chung thế này. Thanh Tâm đang rối bời trong lòng thì nghe thấy tiếng nói vui vẻ: “Ôi may quá, có một khách vừa hủy đặt phòng. Bây giờ chúng tôi có sẵn hai phòng cho quý khách rồi ạ.” Đưa tay cầm chìa khóa phòng, Thanh Tâm cười khổ, Thanh Tâm à tình lại đi, mày cũng đâu phải nữ chính...

Phòng của khách sạn này rất được, phục vụ cũng rất tốt. Lên được đến phòng mình cũng đã hơn 9 giờ, cô vội tắm rửa, gọi chút đồ ăn rồi lăn ra ngủ. Chuyến bay dài cộng với quãng đi taxi về khách sạn làm người cô như muốn rũ ra, trái ngược hoàn toàn với người đàn ông bên cạnh, anh lại có vẻ rất nhàn nhã, khuôn mặt thì nghiêm túc từ đầu tới cuối.

Ngày đầu tiên ở Hạ Châu là ngày kiểm tra mặt bằng. Trung tâm mua sắm lần này được xây dựng chủ yếu phục vụ nhu cầu mua sắm của khách du lịch, được đặt ở ngã tư- nơi mà lúc nào cũng tấp nập người qua lại. Đứng một lúc lâu, chân Thanh Tâm cũng bắt đầu tê cứng, cử động vô cùng khó khăn. Tô thị đã trúng thầu được một mảnh đất vô cùng tốt, không chỉ có vị trí thuận lợi mà nghe nói giá cả cũng rất hợp lý. Trung tâm đã xây dựng được gần xong, giờ chỉ cần trang trí nội thất và chuyển trang thiết bị vào là khánh thành. Đứng từ tầng cao nhất nhìn xuống, cô không khỏi ngưỡng mộ người đàn ông bên cạnh, đó cũng là lý do khiến cho cô luôn cảm thấy mình yếu kém khi ở bên cạnh anh. Thấy Tô tổng đi nghe điện thoại, cô chạy đi mua hai cốc cà phê cùng với đồ ăn trưa, buổi chiều còn gặp mặt và hoàn tất chuyển giao công trình.

Nói chuyện điện thoại xong, Nhật Thiên khoanh tay, nhìn xa xăm. Những kí ức của anh và cô đã được chôn vùi ở đây, đó có lẽ là giai đoạn tươi đẹp nhất của cuộc đời anh. Đã rất lâu rồi anh chưa quay lại Hàng Châu, có lẽ anh không đủ can đảm để ở đây một mình, không đủ dũng khí để nhớ lại những hồi ức, không đủ lạnh lùng để cô rời xa, ngay cả trong tiềm thức. Khẽ thở dài, nỗi đau giờ cũng không còn nhức nhối như trước, chỉ có trí nhớ là vẫn luôn nhắc nhở.

- Anh uống cà phê không? - Thanh Tâm giờ cốc cà phê ấm nóng lên trước mặt anh. Anh cao quá nên cô phải kiễng chân mới đưa cốc cà phê vào tầm mắt anh.

Anh nhỏ giọng cảm ơn, đón lấy cốc cà phê. Hương thơm cà phê lan tỏa trong không khí, cảm giác ấm nóng xoa dịu nỗi đau trong tim. Trong đầu anh thoáng suy nghĩ. Hàng Châu, bên cô, cũng không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 15: Hàng Châu (p2)

Thanh Tâm bắt đầu đánh chén bữa ăn trưa của mình. Lúc xe lái vào ngã tư, cô đã trông thấy hàng bánh bao này ven đường. Làn hơi nước tỏa ra trong không trung vô cùng thu hút. Thế nên nhân lúc xuống mưa cả phê cô tiện mua luôn năm cái bánh bao. Một là cô đang rất đói, hai là cô định để dành tí về khách sạn sẽ ăn khuya. Bánh bao xá xiu thơm nức và nóng hổi, cắn một miếng như tan trong miệng, Thanh Tâm thỏa mãn thưởng thức. Cảm giác có ai đang nhìn mình, Thanh Tâm đưa mắt nhìn xung quanh. Nhật Thiên thấy cô ngẩng đầu thì ngay lập tức dời mắt sang chỗ khác, bộ dạng ngượng nghịu đến đáng thương. Cứ thế hai ba lần anh vẫn không dời mắt khỏi chiếc bánh bao trên tay cô. Thanh Tâm giả bộ ăn uống bình thường rồi len lén nhìn lên người đàn ông bên cạnh. Cô không khỏi bật cười, vốn nghĩ anh không ăn nổi những đồ ăn bình dân nên cô mới không mua cho anh. Xem bộ dạng muốn ăn mà không dám nói này chắc cô phải đưa cho anh suất ăn khuya của mình rồi. Cầm ba chiếc bánh bao còn lại trên tay, cô quay ra cười với anh:

- Tổng giám đốc hay anh ăn thử một cái đi. Hương vị cũng không tồi đâu.

Anh chần chừ quay sang chỗ khác, nuốt nước bọt rồi chỉnh cho giọng mình tự nhiên nhất: “Thôi, tôi không ăn đâu. Cô cứ tự nhiên.”

Anh cứ nhìn chằm chằm thì tự nhiên cái đầu anh áy. Thanh Tâm thầm mỉm cười rồi lại quay sang ngọt ngào:

- Hay anh cứ ăn thử một chút, - nói rồi lại đưa chiếc bánh nghi ngút khói trước mắt anh.

Anh chăm chú nhìn chiếc bánh bao trước mắt, quay ra cười cười: “Cô đã mời. Vậy thì tôi sẽ thử một chút.” Nói rồi đưa tay đón lấy chiếc bánh bao.

Khi cái chút của anh dừng lại anh mới định hình được mình đã xoi hết ba cái bánh bao. Anh quay sang nhìn cô ái ngại. Thanh Tâm mỉm cười rồi vỗ vai anh: “Không sao tôi no rồi. Cứ cho là tôi mời đi.” Nói rồi cũng bị hành động vô phép của mình dọa cho hoảng sợ. Bàn tay trên áo anh vội rút về. Mặt cúi gằm, cô nhanh chóng quay lưng bước đi. Nếu lúc ấy Thanh Tâm đủ dũng khí nhìn lên cô sẽ thấy anh đang cười nhìn cô, nụ cười vô cùng ấm áp. Đây là lần đầu tiên anh ăn cùng cô, dù không bàn ăn, không ghé ngồi, không dao đĩa hay thậm chí là giấy lau nhưng cũng là bữa anh ăn ngon nhất trong năm năm qua. Hai căn phòng đặt gần nhau, hai con người cũng nằm gần nhau chỉ cách một bức tường. Đêm đó, nơi này anh ngủ rất ngon còn cô, bên kia lại đang lăn lộn mất ngủ lo sợ vì hành động thân mật lúc trưa của mình.

Lẽ ra ngày thứ hai sẽ là ngày kí kết hợp đồng với tập đoàn LK thuê mặt bằng để bán hàng nhưng bên đại diện công ty sáng đã báo cho cô phải hoãn lại sang hôm sau do có việc đột xuất. Rất chuyên nghiệp cô báo cho Tổng giám đốc, mừng thầm trong lòng. Cuối cùng điều mình mong ước cũng thành sự thực, đi mua sắm thôi. Lúc đầu nghe báo đi Hàng Châu 3 ngày Thanh Tâm cũng thấy rất tiếc nuối, nghĩ rằng sẽ bù đầu vào công việc, may mà trời giúp cô có hẳn một ngày để ngắm cảnh Hàng Châu. Hàng Châu thật đẹp, lên google tìm kiếm địa điểm mua sắm, bắt xe lập tức đến Quinghefang- thiên đường mua sắm. Một ngày lặn lội ở đây cũng làm Thanh Tâm khá mệt nhưng cũng rất vừa ý với những món đồ lưu niệm cho bạn bè và gia đình. Cả cơ thể nhóp nhép, chân mỏi nhừ, thật muốn ngâm mình trong nước nóng. Nhanh chóng lấy quần áo ngủ, tiến thẳng vào phòng tắm. Vặn nước xả vào bồn, Thanh Tâm không thấy hơi nước bốc lên, thò tay xuống thì thấy lạnh ngắt. Ôi trời ơi sao lại hỏng bình nóng lạnh đúng lúc này cơ chứ. Gọi điện cho phục vụ phòng thì họ kêu phải hai, ba tiếng nữa mới có người đến sửa. Nhìn lên đồng hồ, đã hơn mười một rưỡi rồi, Thanh Tâm lo lắng đi lại trong phòng. Hay là không tắm nữa nhì, nhưng mà người vừa hôi vừa bẩn. Một suy nghĩ lóe lên trong đầu, Thanh Tâm lấy hết dũng khí cầm quần áo lao sang phòng bên cạnh. Đứng chần chờ trước cửa phòng nửa buổi, cuối cùng cô dè dặt đưa tay gõ cửa. Nhật Thiên tưởng phục vụ đưa đồ ăn khuya lên, khoác vội áo choàng tắm rồi ra mở cửa. Cánh cửa mở ra làm hai người trở nên lúng túng. Anh vừa tắm xong, da thịt nhẵn bóng phập phồng trong chiếc áo khoác tắm, mái tóc ướt rù xuống trán trông vô cùng quyến rũ. Anh đưa mắt nhìn người con gái trước mặt, đôi mắt to nhìn anh chăm chú, cái cổ xinh xinh cũng nhướn lên, có vẻ cô đang rất căng thẳng, hai má đỏ ửng, cô cụp mắt xuống. Anh khoanh tay chống lưng dựa vào cửa, nhẹ giọng hỏi, phá vỡ bầu không khí xấu hổ: “Cô đến tìm tôi có việc gì?” Thanh Tâm bị giọng nói của anh làm cho giật mình, hoảng hốt nhìn lên, lắp bắp mãi mới được một câu: “Tôi... tôi... hỏng... à bình nóng lạnh phòng tôi bị hỏng. Anh cho tôi mượn nhà tắm chút được không?” Nghĩ đến mấy chiếc bánh bao hôm trước ăn của cô, Nhật Thiên đồng ý cho cô bước vào. Cứ coi là anh trả ơn đi. Thấy anh đồng ý, Thanh Tâm lao với tốc độ tên lửa vào phòng tắm. Nhật Thiên không kịp chặn cô lại, đứng đưa chữ đồ lót của anh vẫn còn trong đó. Thanh Tâm sững sờ nhìn món đồ trên mắc, lắc đầu xua đi những hình ảnh khuấy gọi, cô nhanh chóng cởi sạch quần áo, mở nước rồi tắm trực tiếp dưới vòi. Lúc tắm xong cũng hốt ha hốt hải mặc quần áo rồi chạy ra phòng khách. Anh đã thay quần áo xong, đang nhàn nhã ngồi thưởng thức bữa tối. Thanh Tâm cúi đầu chào rồi ba chân bốn cẳng chạy về phòng mình. Nhật Thiên lúc này mới ngẩng đầu lên, chắc bị món đồ của mình dọa cho sợ rồi. Bữa tối lại trở nên rất vui vẻ.

Ngày cuối cùng ở Hàng Châu cũng đến, ngay từ sáng Thanh Tâm cùng Tô tổng đã đến công ty LK kí kết hợp đồng. Mọi chuyện diễn ra khá suôn sẻ. Vươn vai, ngáp ngắn ngáp dài, Thanh Tâm xoa cổ, cả sáng làm việc với máy tính khiến mắt cô mỏi nhừ. Ngẩng lên nhìn đồng hồ, 8 giờ tối nay bên đại diện mời cô và Tô tổng đi ăn, phải chuẩn bị mới được. Tắm rửa sạch sẽ, mặc lên mình bộ xường xám mẹ đã chuẩn bị, tóc vấn lên, môi tô son đỏ trông cô vô cùng thu hút. Chiếc xường xám nổi bật với họa tiết hoa chìm kết hợp cùng màu đỏ truyền thống, đường xẻ bên hông khoe trọn đôi chân thon dài cùng đường cong nóng bỏng của cô. Ngắm nhìn mình trong gương, Thanh Tâm bật cười khúc khích nói lời thoại của nhân vật Lục Y Bình trong phim Tân dòng sông ly biệt.

Một chiếc taxi đã đậu sẵn trước cổng khách sạn, nhìn Thanh Tâm bước vào, Nhật Thiên thoáng giật mình. Người con gái trước mặt thật đặc biệt, cô biến hóa từ bộ dạng ngây thơ, trong sáng lần đầu gặp đến bộ dạng quyến rũ chết người hôm tiệc chia tay và giờ lại hóa thân thành một người phụ nữ rất mực truyền thống. Cô đưa anh từ bắt ngờ này đến bắt ngờ khác, mỗi lúc gặp cô lại mang một thần thái mới lạ khiến anh không tự chủ mà ghi nhớ từng hình ảnh của cô.

Tài xế cho xe dừng lại trước cột đèn tín hiệu, Thanh Tâm phóng tầm mắt nhìn con đường dành cho người đi bộ. Ngẩn ngơ ngắm nhìn những chiếc đèn lồng đỏ rực lay trong gió. Cả con phố được thắp sáng bởi những quả cầu đỏ rực, từng tốp người dạo bước trên phố. Những cặp đôi tay trong tay. Trăng hôm nay cũng thật sáng. Một khung cảnh nên thơ vẽ ra trong tâm trí. Bữa ăn diễn ra rất vui vẻ, còn một đoạn nữa là về tới khách sạn. Nghĩ tới ngày mai phải về Bắc Kinh, lòng khẽ tiếc nuối, cô đưa mắt nhìn sang người đàn ông bên cạnh...

Nhật Thiên cũng bị khung cảnh trước mắt mê hoặc. Dòng người xa lạ đi lại trên phố, ánh mắt vô tình bắt được một bóng hình thân thuộc. Cô gái xinh đẹp với sóng tóc dài, chiếc váy màu trắng nổi bật trong khung cảnh. Nhật Thiên sững sờ, anh nhìn không chớp mắt vào bóng hình ấy, tay cũng đẩy cửa, vội vàng chạy ra ngoài. Là Băng Hi, là Băng Hi của anh...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Mộng xuân.

Anh vừa chạy vừa gọi lớn: “Băng Hi...Băng Hi...”. Hành động của anh làm cho hai người trong xe giật mình. Nhanh chóng trả tiền rồi xuống xe, Thanh Tâm chạy theo anh. Băng Hi là ai, từ trước tới giờ chưa từng nghe anh nhắc qua nhưng cô chắc chắn người phụ nữ này rất qua trọng với anh. Đuổi theo bóng hình anh trên phố Thanh Tâm cũng thấy vô vọng như đoạn tình cảm này. Anh mãi mãi là điểm đến của cô nhưng cô chạy theo mãi mà không đuổi kịp. Bóng hình anh rồi cũng chịu dừng lại, anh dáo dác tìm người con gái ấy. Thanh Tâm đuổi kịp rồi kéo tay anh, khuôn mặt hoang mang hỏi: “Anh sao vậy? Có chuyện gì sao?”. Anh mừng rỡ quay lại xong khuôn mặt nhanh chóng trở nên khó chịu: “Buông tay ra.”

Thanh Tâm bị nét mặt của anh làm cho sững người. Hóa ra anh không nhìn cô không phải vì anh không có thói quen nhìn phụ nữ mà là anh chỉ dành ánh mắt cho cô ấy. Lòng chua xót, tay tăng thêm mấy phần lực. Đứng, là cô cố chấp yêu đơn phương, cố chấp vì anh mà vứt cả tự tôn, cố chấp giữ lại anh dù biết rằng trái tim anh mãi không dành cho cô. Nhật Thiên tức giận quát lớn:

- Cô nghe thấy không hả? Tôi bảo cô buông ra...”

Nói rồi anh hất mạnh tay, Thanh Tâm loạng choạng rồi ngã xuống mặt đất. Chân cũng bị trật đầu gối, đầu gối ma sát với mặt đường cũng bắt đầu rớm máu, tay chống xuống mặt đất cũng sưng lên. Anh hất tay xong rồi lạnh lùng quay người, không hề chú ý đến động tác của mình đã làm ngã cô, làm thương cô thế nào. Thanh Tâm ngẩng mặt lên nhìn trời, nuốt nước mắt vào trong. Cơ thể va đập vào mặt đường cũng lạnh run, chỗ vết thương thì không ngừng chảy máu. Nhưng, cô không cảm thấy đau mà giả như cô có thể cảm thấy đau thì nỗi đau trong tim không hành hạ cô đến thế. Thanh Tâm đưa nắm tay đập liên tục vào ngực, cổ nghẹn đi tiếng nấc:

- Nhật Thiên à... Anh biết không... chỗ này của em... đau lắm...

Quán bar indo tập nập khác biệt hoàn toàn với khung cảnh bên ngoài.

Nhật Thiên đưa cốc dốc ngược cốc rượu vào miệng. Anh không biết làm sao, cô gái anh tìm kiếm suốt năm qua bất ngờ xuất hiện, ở ngay trước mắt anh rồi lại biến mất. Anh tức giận cầm cốc ném vào góc tường, sau đó lần lượt nhấc từng món đồ rồi ném xuống đất. Nhân viên trong quán bị anh dọa cho hoảng sợ. Ngay lúc này chiếc điện thoại trên bàn lại reo lên, hần nhanh chóng bắt máy, một giọng phụ nữ lo lắng truyền đến. Hần ta nhanh chóng cấp báo tình hình rồi nói địa chỉ cho cô.

Thanh Tâm thấy mình điên rồi, thực sự điên rồi. Bị anh ta đối xử tàn nhẫn như vậy mà vẫn chờ anh về, thấy anh không về, không dứt được lòng mà gọi cho anh. Nghe anh đang gây sự đánh nhau ở bar lại bồn chồn chạy đến đưa anh về.

Thanh Tâm bị khung cảnh trước mắt làm cho hoảng sợ. Quán bar bị đập phá tanh bành, thủy tinh văng vãi trên sàn, bàn ghế cũng bị xô ngã ngang. Cô bồi thường cho chủ quán xong, quay ra nhìn người đàn ông ngồi lặng trong góc tường. Thanh Tâm chặt vật đỡ anh vào trong xe. Một mùi tanh thoảng thoảng trong không khí, Thanh Tâm nhẹ nhấc tay anh lên, bàn tay anh cũng đang chảy máu. Thì ra hôm nay cả anh và cô đều bị thương – Thanh Tâm khẽ cười khổ. Lấy chiếc khăn mùi soa trong túi, cô đưa lên băng bó giúp anh.

Nhật Thiên chăm chú nhìn khuôn mặt của người con gái trước mặt. Cô khẽ chau mày, lo lắng nhìn vào bàn tay anh. Bàn tay cô rất nhỏ, cô chạm cũng rất nhẹ nhàng như sợ anh đau. Mùi hương hoa hồng lại xoa dịu nỗi đau trong anh. Nhìn đôi môi đỏ của cô đang mím lại, Nhật Thiên có ý nghĩ muốn gần nó ra. Anh nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, hai tay ấm áp chạm lên gò má cô, anh cười dịu dàng: “Đừng mím môi khó chịu được không?”. Thanh Tâm sững sờ nhìn nụ cười của anh. Anh đang cười với cô hay đang nhăm cô thành người phụ nữ nào khác. Cô không muốn nghĩ nữa, thực sự không muốn nghĩ nữa. Hôm nay cô cố chấp nghĩ rằng người anh đang nghĩ đến là cô, anh đang dành ánh mắt, nụ cười cho cô. Thanh Tâm chủ động xô anh vào bên kia ghế ngồi, vòng tay ra sau cổ anh, môi áp vào môi anh. Hai hàng nước mắt lăn dài trên gò má. Khi yêu, con người ta trở nên thật hèn mọn! Nhật Thiên sững người hồi lâu trước hành động đột ngột của cô. Chẳng phải cô đã có bạn trai rồi sao? Tại sao lại hôn anh, tại sao lại khóc? Hàng vạn câu hỏi nảy sinh trong đầu anh. Khi Thanh Tâm dè dặt vươn đầu lưỡi ra, Nhật Thiên không còn làm chủ bản thân được nữa. Mặc kệ cô hôn anh vì lý do gì, hôm nay thực anh cũng không muốn nghĩ tới nữa. Nhớ đến cảm giác thơm ngọt lần đầu hôn cô trong xe, anh không khỏi khao khát nhiều hơn, đưa tay vòng ra sau lưng cô, siết mạnh cô vào lòng.

Lúc Nhật Thiên tỉnh lại trời cũng đã sáng hẳn, đầu nặng trĩu, anh khó khăn mở mắt nhìn lên trần nhà. Đây không phải phòng mình! Nghĩ vậy Nhật Thiên bàng hoàng tỉnh dậy. Tiếng nước chảy trong nhà tắm mình chứng cho căn phòng không chỉ có mình anh. Đêm qua anh đã mơ một giấc mơ rất lạ. Anh và thư ký của mình lại đi quá giới hạn. Anh hôn cô rất sâu, cơ thể cô mềm mại, hương thơm cũng vô cùng quyến rũ. Ôm cô trong lòng, cơ thể anh cũng bắt đầu rục rịch. Thế là biến bị động thành chủ động. Hai cơ thể trần trụi dây dưa đến gần sáng cũng không rời. Nhớ lại xúc cảm mình ở trong cô, cô thật nhỏ, cũng rất chặt, Nhật Thiên cũng bị cơ thể cô mê hoặc. Thế nên không hết lần này đến lần khác muốn cô, vào sâu hơn trong cơ thể cô. Đến lúc lên đến cao trào, anh lại không kim được lòng mà phun vào trong cô. Nghe tiếng rên nhỏ mê hoặc của cô, anh thỏa mãn nằm xuống kéo cô vào lòng. Thì ra... tất cả chỉ là mơ. Trên người anh vẫn còn mặc một chiếc áo khoác tắm. Chăn ga cũng trải phẳng phiu, dưới chân giường cũng không có quần áo vứt

ngón ngang như thường lệ. Nhật Thiên nhủ trong lòng: May quá, may chỉ là mộng xuân. Anh không bao giờ gặp phụ nữ khi không tỉnh táo cũng vì sợ sẽ không không chế được mình mà làm ra sai lầm. Đó cũng là lí do vì sao tối hôm đó anh trở về công ty mà không đến chỗ cô nhân tình như thường lệ. Nhưng không thể phủ nhận, anh cũng cảm thấy hơi mất mát, anh thèm khát hơi ấm của cô để rồi ngay cả trong mơ cũng muốn mình quá phận.

Thanh Tâm đẩy cửa bước vào, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ ửng lên. Cô vui vẻ hỏi anh có muốn dùng nhà tắm không. Khi anh bảo anh sẽ về phòng, cô lại tiếp tục quay sang thu dọn hành lý. Nhật Thiên ngờ vực nhìn cô gái trước mặt. Nếu là mơ thì sao xúc cảm chân thật như vậy, tại sao đến bây giờ thấy cô người anh lại bắt đầu rạo rức. Anh trầm mặc, mãi một lúc mới khẽ nói: “Hôm qua... Tôi với cô có xảy ra chuyện gì không?” Thanh Tâm mỉm cười nhìn người đàn ông trên giường. “Không có. Giữa tôi và anh không xảy ra chuyện gì cả?” – Thanh Tâm vẫn cúi mặt im lặng thu dọn đồ đạc. Anh khẽ cười khổ. Chắc lại mình lại suy nghĩ nhiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Mộng thai.

Sân bay Bắc Kinh.

Vũ Luân nhấp nhồm, đi đi lại lại trong sân bay, ngóng chờ người con gái sau cánh cửa. Hôm nay anh vừa hợp xong là anh chạy tới đây ngay. Tháp thông đứng chờ cô. Bóng hình quen thuộc xuất hiện. Anh vẫy tay, cao giọng gọi: “Vợ yêu ơi... Bên này, mừng em về nhà.” Thanh Tâm đỏ khốc đỏ cười, đưa tay che miệng người đàn ông đối diện: “Cậu có bớt nhảm đi không hả? Biết trước tớ đã không báo với cậu tớ đón tớ rồi.” Vũ Luân điệu dàng gỡ tay cô ra, cầm bàn tay mềm mại của cô ân cần hỏi:

- Một không? Lên xe đi mình đưa cậu về.

Thanh Tâm mặc kệ anh cầm vali của mình, quay đầu chào Tô tổng rồi sai bước ra ngoài. Nhật Thiên cố gắng không chú ý người đàn ông nhiệt tình trước mắt. Không hiểu sao cứ thấy anh ta là anh lại cảm thấy vô cùng bức bối khó chịu. Nhìn bóng dáng cô đi anh quay ra nhìn tài xế: “Chúng ta cũng đi thôi.”

Thanh Tâm ngã người trên chiếc giường quen thuộc của mình. Cuối cùng cũng về đến nhà. Khuôn mặt mệt mỏi cũng từ từ dần ra. Thanh Tâm bật người, kéo váy nhìn vết thương trên đầu gối. Chết rồi sao cô lại sơ suất như vậy. Vết thương trông rất đáng sợ, cô tắm rửa vội vã mà quên băng lại. Bây giờ vết thương cọ vào vẩy rất đau. Thanh Tâm nhẹ nhàng xuống nhà lấy thuốc bôi rồi băng lại. Tốt nhất là cô vẫn nên mua một ít thuốc chống sẹo.

Đêm qua Thanh Tâm có một giấc mơ rất lạ. Cô bị lạc trong một khu rừng rộng lớn. Khu rừng này rất nguyên sơ. Cây cối mơn mơn, xanh tươi. Thanh Tâm vừa đi vừa ngắm cảnh bỗng ở lùm cây phía sau phát ra một âm thanh rất lớn. Lúc cô giật mình quay lại, hoảng sợ nhìn sinh vật trước mắt. Một con lợn rừng bộ dạng hung tợn đang nhìn cô chăm chú. Thanh Tâm chậm rãi lùi ra đằng sau, sau đó nhanh chóng quay người, ba chân bốn cẳng vừa chạy vừa kêu cứu. Nước mắt lăn dài trên má, cô có cảm giác càng đi đường càng cụt, đến lúc cô va vào bức tường trước mắt. Con lợn rừng vẫn miệt mài đuổi theo cô không biết mệt. Nhìn cô bị chặn lại ở bức tường, nó thỏa mãn nhìn cô, sau đó nhảy cẫng lên, va đầu mình vào bụng cô.

-Không..... Thanh Tâm bật người ngồi dậy trên giường. Nước mắt mồ hôi thấm ướt tóc. Cô vẫn chưa hết hoảng sợ vì giấc mơ vừa rồi. Nhìn xuống bụng mình không thấy vết thương nào cô mới an tâm nằm xuống. Nhưng nhắm mắt mãi mà vẫn không ngủ được, cứ thế cô trần trọc đến sáng.

Nhà ăn công ty

Thanh Tâm vô hồn đưa thìa vào bát canh làm động tác như đang xúc cơm rồi đưa lên miệng. Cứ vậy cô liên tục làm động tác buồn cười này. Hiểu Như nhìn bộ dạng của người bạn thân. Con bé này vẫn vậy, có tâm trạng là không tập trung làm được việc gì nữa.

- Lần đầu tiên thấy người ăn canh bằng thìa. – Hiểu Như cố tình cao giọng, bộ dạng châm chọc.

Nghe thấy giọng Hiểu Như, Thanh Tâm mới để ý tới hành động kì quái của mình trước mắt. Cô vội buông thìa xuống, Hiểu Như vừa ăn vừa nhìn Thanh Tâm chăm chú.

- Tâm Tâm, có chuyện gì sao? Từ hôm đi công tác về tới giờ trông cậu cứ như người mất hồn vậy.- Tiểu Như nhún mày nhìn bộ dạng mệt mỏi của Thanh Tâm

- Không, chỉ là cảm thấy ăn uống không ngon miệng thôi. Mà này Hiểu Như, hôm qua tớ mơ một giấc mơ lạ lắm, tớ lạc trong rừng rồi bị một con lợn rừng đuổi theo- Cô ngập ngừng nhìn Hiểu Như nói.

- Cậu bảo con gì đuổi theo cậu cơ? Lợn rừng á! Tớ nhớ không nhầm hồi mẹ tớ mang thai em trai tớ cũng mơ y hệt vậy. Không lẽ cậu mang thai- Hiểu Như chống tay vào cằm suy nghĩ, bỗng lắc đầu cười nói- Không... không thể nào, cậu làm sao mà mang thai được chứ. Ồ, hay là chị gái cậu có tin vui về hỏi thử xem...

Những từ tiếp theo Hiểu Như nói Thanh Tâm không còn nghe rõ nữa, hai tai ừ ừ... cô mang thai... cô mang thai con của anh thật sao. Mặt trắng bệch, mồ hôi rịn trên trán, cô lập cập đứng dậy: “Mình ăn xong rồi, mình có chút chuyện. Mình đi trước nha “. Nói rồi cô vội vàng bước chân ra khỏi nhà ăn.

Thanh Tâm sững sờ nhìn que thử thai trước mắt. Cô không dám tin vào mắt mình. Hai vạch. Chẳng lẽ là thật sao. Thanh Tâm ngồi trong nhà vệ sinh, nước mắt cứ lặng lẽ rơi. Sao lại nhanh như vậy, cô vẫn chưa kịp chuẩn bị mà. Đôi mắt rơi lên con số “chính xác đến 99%”, đúng rồi chỉ chính xác đến 99% thôi, biết đâu cô ở 1% còn lại. Tự thuyết phục bản thân, cô nhanh chóng lấy lại tinh thần. Được rồi để cho chắc chắn chiều nay cô sẽ đi kiểm tra xem sao.

- Tô tổng, chiều nay tôi có việc bận. Công việc chiều nay của anh tôi đã ghi lại trong đây.

Nhật Thiên vẫn tiếp tục làm việc, giọng nói trầm thấp lại vang lên : “ Có việc gì sao? “

Cô ngập ngừng:

- Chỉ là tôi có chút không khỏe.

Nhật Thiên nhớ đến dáng đi của cô sáng nay, bộ dạng khắp khiễng vô cùng đáng thương. Một thoáng trong trí nhớ anh, anh nhìn thấy chân cô quệt vào ga trải giường, khuôn mặt nhăn nhó đến đáng thương. Hình ảnh ấy bất chợt lóe lên trong đầu rồi biến mất khiến Nhật Thiên cảm thấy không rõ ràng, như thực như mơ khó phân định. Cô bị thương lúc nào vậy? Anh nhớ hai hôm đầu tiên đi công tác chân cô đâu có bị thương. Chẳng lẽ là do lần ngã đó, lúc anh mất bình tĩnh khi không đuổi kịp Băng Hi. Lòng anh thương xót, đôi chân mà có sẹo sẽ không thể mặc váy được nữa, Tô Nhật Thiên mày đã làm gì vậy, sao trút giận lên đầu người khác.

Đứng trước phòng khám thai sản, Thanh Tâm khẽ thở dài, thật may Bệnh viện cũng không quá xa công ty, chỉ cần đi bộ một đoạn là tới. Tay mấy lần đưa lên không trung rồi lại rụt tay lại chỉ cần vào phòng này, mọi nghi ngờ của cô sẽ được giải đáp. Một nụ cười nhạt trên khóe môi, tay xoa bụng, lòng tự hỏi trong đây thực hay không một tiểu bảo đang lớn dần, đến lúc này cô lại thấy chân chừ, sợ hãi kết quả. “ Xin chúc mừng, cô đã có thai. Thai nhi cũng được một tuần tuổi rồi. Mọi chỉ số đều rất tốt.” Thanh Tâm run run cảm tử xét nghiệm trên tay, vui buồn lẫn lộn. Tâm trạng có chút kích động lại có chút lo lắng. Có nên cho anh biết không? Liệu anh có chấp nhận mẹ con cô... Không, không thể... anh đã có người trong lòng rồi, anh hoàn toàn không biết gì về đêm đó. Là cô hèn mọn muốn chôn vùi kí ức ấy, ích kỉ muốn giữ lại kỉ niệm về anh cho mình vì cô biết anh không yêu cô, là tự cô đa tình nên tình nguyện coi như chuyện đó chưa từng xảy ra. Còn bố mẹ cô nữa, con gái chưa gả đi đã có thai, ông bà liệu có chịu được cú sốc này. Hay là phá đi. Đứa bé này là cô bất cẩn không nghĩ đến, nếu đưa con đến thế giới này cũng không được mọi người đón nhận. Thanh Tâm ngồi co rúc trên ghế bệnh viện. Hơi lạnh của kim loại cùng mùi thuốc khử trùng khắp mọi nơi. Dạ dày bỗng co thắt, thức ăn buổi trưa cuộn trào rồi đẩy lên. Thanh Tâm lao vào nhà vệ sinh nôn khan. Con buồn nôn qua đi, Thanh Tâm mệt mỏi vốc nước lạnh lên mặt, hai tay chống lên bồn rửa nhìn bộ dạng thảm hại của mình trong gương. Không được, con là của cô, bằng bất cứ giá nào cô sẽ bảo vệ con, không một ai có thể cướp tiểu bảo của cô. Chưa bao giờ cô lại thấy cô đơn và lạnh lẽo đến vậy. Thanh Tâm lê từng bước ra khỏi bệnh viện, đi thất thần trên phố. Một cơn gió lạnh táp vào mặt, Thanh Tâm nhẹ nhàng khoanh hai tay trước bụng. Cô đâu có một mình, cô có tiểu bảo mà. Tiểu bảo con đói không, mẹ con mình đi ăn cái gì ngon ngon nha.

Vũ Luân nhìn bộ dạng của người con gái trên phố. Câu nói của bác sĩ vẫn còn vang vọng bên tai: “ Chúc mừng anh, vợ anh có thai rồi. Thai nhi được một tuần tuổi, cũng rất mạnh khỏe.” Hôm nay anh muốn đưa cô đi ăn, nhìn thân hình gầy gò của cô lúc ở sân bay lòng anh rất chua xót. Người phụ nữ này luôn không biết tự chăm sóc bản thân. Định ở trong xe chờ cô tan làm, tạo cho cô bất ngờ lại thấy bộ dạng hốt hoảng của cô đi trên đường. Anh nhanh chóng đuổi theo lại thấy cô bước chân vào bệnh viện. Từ bãi đỗ xe lên đến trên sảnh bệnh viện anh nghĩ đến mọi khả năng nhưng lại không ngờ đến khả năng này. Cô bước chân vào khoa sản, rồi lại thất thần đi ra. Ngồi co ro trên ghế bệnh viện. Nếu không phải anh tự nhận là chồng cô thì anh có lẽ sẽ không bao giờ biết cái tin động trời này. Vũ Luân đứng lặng nhìn người con gái trên phố. Nhìn cô đau khổ một mình, anh rất muốn đến bên cạnh cô, ôm cô vào lòng rồi trách cô không biết chăm sóc cho mình, trách cô cái gì cũng giấu trong lòng, trách cô ngu ngốc đi yêu người đàn ông đó. Từ hôm ở bữa tiệc anh đã thấy ánh mắt cô dành cho người đàn ông ấy, thấy cô đeo khăn cho người đàn ông ấy, thấy bộ dạng vui vẻ khi cô ở bên anh ta. Anh cố thuyết phục mình, cố quên đi những hình ảnh đó, cố chấp cho rằng là cô hay quan tâm đến mọi người. Nhưng, anh sai rồi. Cô không chỉ thích anh ta mà là cô yêu anh ta. Bóng lưng ấy, mãi mãi dành cho anh. Bây giờ khoảng cách của anh và cô không chỉ đơn giản là những hàng gạch trên phố, một bức tường đã dựng lên giữa hai người mà anh định sẵn không bao giờ phá hủy được nó.

Thanh Tâm vừa ăn bánh mì vừa uống một ngụm sữa socola. Tiểu bảo à, giờ mẹ hứa với con mẹ không uống cà phê nữa, cũng không ăn mặc phong phanh ra ngoài đường, con hãy ngoan và luôn khỏe mạnh nha. Cô bất giác nở nụ cười rồi đưa tay xoa bụng. Nụ cười ấy rơi vào mắt người đàn ông đứng lặng trong con ngõ nhỏ đối diện. Cô đang cười ư, cô đang mừng ư sao. Sao cô vui mà anh lại buồn đến vậy. Thanh Tâm, em nhân tâm lắm. Sao em lại làm thế với bản thân mình, sao lại làm thế với anh?

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Anh ấy đã biết

- Thanh Tâm chủ nhật rồi, dậy đi. – Thanh Tâm bị giọng nói của nam giới dọa cho tỉnh giấc. Sau khi có tiểu bảo, cô cũng ngủ nhiều hơn, ăn cũng nhiều hơn. Thanh Tâm không khỏi cảm khái, sau 9 tháng liệu vóc dáng của cô có trở thành như mẹ cô không. Chuyện cô mang thai vẫn chưa ai biết, cô vẫn đang nghĩ đến kế hoạch sinh và nuôi nấng tiểu bảo. Cô cũng dần quen với con ốm nghén, dần quen với việc ăn mặc kín đáo, dần quen với việc đi giày bệt đến công ty. Nếu không phải Vũ Luân gọi dậy chắc cô sẽ ngủ đến chiều tối.

Khoan đã, cô không có nghe điện thoại. Thanh Tâm tròn mắt nhìn người đàn ông đang chống tay trên giường nở nụ cười quynh rũ nhìn cô.

- Ai cho cậ vào đây? Ra ngoài ngay. – vừa nói vừa đứng dậy kéo anh ra ngoài.

- Được rồi mình ra ngoài đây. Có phải chưa vào phòng ngủ của cậu bao giờ đâu. Hồi cậu bên kí túc bị ốm là mình suốt ngày tắt bật chăm bẵm cậu đấy.
- Vũ Luân bước ra ngoài nhưng vẫn lải nhải liên hồi.

Thanh Tâm không mấy bận tâm đến lời Vũ Luân, anh luôn nói rất nhiều. Mỗi lần anh xuất hiện luôn làm cô ảm áp. Thanh Tâm nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo, mặc thêm chiếc áo khoác ấm, cầm khăn quàng lên cổ.

- Được rồi mình xong rồi đây. Cậu tìm mình có chuyện gì?

Vũ Luân âu yếm nhìn người con gái trước mắt, anh đưa cho cô ly sữa nóng:

- Này ăn sáng với uống sữa đi. Hôm nay mình đến để rủ cậu đi mua sắm. Tối nay đi ăn với mình đi. Đạo này mình thêm ăn lẩu nên nhớ đến cậu.

Thanh Tâm ngẩng mặt nhìn anh, hai mắt sáng lấp lánh, tốc độ ăn cũng đầy nhanh hơn

Thanh Tâm ngăn người cầm đôi giày trẻ con. Không biết tiểu bảo là nam hay nữ nhỉ, có ngoan ngoãn hay không, có giống anh không hay lại giống cô. Cô bắt đầu chờ mong đứa bé này rồi. Cô lặng lẽ cười khổ. Vũ Luân đứng lặng nhìn người con gái trước mặt, cầm một bộ váy trên tay. Anh biết phụ nữ mang thai cơ thể cũng sẽ biến đổi, nhất là vùng bụng sẽ ngày một to lên. Thế nên, cô sẽ cần những chiếc váy rộng hơn. Cô không biết cách chăm sóc cho bản thân mình, kể cả những điều cơ bản cũng không biết thì làm sao lo tốt cho đứa bé. Nhìn cô cười khổ mà lòng anh rất đau. Anh mong rằng những chiếc váy này sẽ mang lại niềm vui cho cô, dù là rất nhỏ.

- Cậu lại đây thử mấy chiếc váy này đi- Vũ Luân vừa nói vừa kéo tay cô đi đây vào phòng thử đồ. Toàn là váy suông sao? Thanh Tâm lật xem từng chiếc rồi ướm lên người mình. Anh chọn rất khéo, chiếc nào cũng rất hợp với cô. Những chiếc váy tuy rộng nhưng vẫn tôn lên nét đẹp nữ tính, màu sắc cũng rất trẻ trung. Thử từng chiếc một, Thanh Tâm đi ra ngoài hỏi ý kiến Vũ Luân. Cô mặc gì cũng rất đẹp. Ngắm nhìn cô thử từng bộ váy, tưởng tượng vùng bụng của cô nở lên từng ngày, trong lòng lại quặn đau. Dù biết đây không phải việc của anh nhưng anh vẫn cố chấp xen vào, cố chấp chăm sóc cho cô, cố chấp giành việc của người đàn ông khác. Thanh Tâm à, việc anh làm cho em chỉ được đến vậy thôi, chỉ có thể lặng lẽ bên em và đứa nhỏ.

Nhà hàng Foody.

- Ăn nhiều chút- Vũ Luân gấp liên tục thịt bò vào bát cô.

Thanh Tâm đưa bát ra chỗ khác, bĩu môi nhắc nhở anh

- Không phải chính cậu đòi đi ăn lẩu sao. Sao cứ gấp cho mình mãi thế? Mình tự gấp được mà cậu cũng ăn đi chứ.- nói rồi cô cũng gấp thịt bò sang bát anh.

Vũ Luân mỉm cười rạng rỡ, nhanh nhẹn ăn sạch những thứ cô vừa đưa cho. “Chúng ta cứ như hai vợ chồng ấy nhĩ”. Thanh Tâm dừng lại, cúi mặt nhìn xuống bụng mình. Vợ chồng ư, hai từ ấy với cô quá là xa xỉ. Cô biết anh rồi sẽ lấy vợ, nhưng người đó mãi mãi không là cô. Còn cô, sẽ chẳng bao giờ lấy chồng vì đã có tiểu bảo. Mẹ xin lỗi, xin lỗi vì không thể cho con một gia đình hoàn thiện. Con cũng đừng trách bố con, là bố con không yêu mẹ, là mẹ ích kỉ không cho bố biết sự tồn tại của con. Nghĩ vậy khuôn mặt cô cũng nhu hòa hơn, cố gắng gượng cười. Vũ Luân chỉ muốn vả vào miệng mình. Cô đang mang thai, rất nhạy cảm. Câu nói bông đùa của anh lại vô tình chạm đến nỗi đau của cô rồi.

- Vũ Luân à, mình vào nhà vệ sinh rửa tay chút nha, cậu đi lấy xe trước đi- vừa quay đi cô lập tức đưa tay lên bịt miệng, chân bước nhanh về phía nhà vệ sinh, lại ồm ồm nữa rồi. Dạ dày co thắt, cô nôn sạch những thứ vừa mới ăn xong. Chậm rãi đi ra khỏi nhà vệ sinh, lúc đi qua bàn ăn, con chóng mặt kéo đến, Thanh Tâm lao đảo tay vịn vào chiếc bàn trên bàn không may đẩy li rượu rơi xuống. Tiếng thét chói tai của phụ nữ vang lên thu hút sự chú ý của mọi người. Thanh Tâm hoảng sợ nhìn cô gái trước mặt, li rượu đỏ chảy xuống chiếc váy trắng tinh của cô ta ướt một mảng lớn.

- Tôi xin lỗi... tôi... tôi... không cố ý...- Thanh Tâm lắp bắp xin lỗi cô gái trước mặt. Hàn Tuyết Kỳ tức giận giậm chân trên nền nhà. Hôm nay khí khàn lắm cô mới biết Tô tổng có một bữa ăn ở đây nên đã ăn mặc, chuẩn bị vô cùng xinh đẹp nhằm thu hút anh. Nghe nói Tô tổng đối đãi với nhân tình của anh ta không tồi. Người đàn ông này chỉ cần đứng cạnh bên anh ta thôi cũng có hàng tá phụ nữ ghen tỵ. Chiếc váy này Tuyết Kỳ đã đặt mua rất đắt mục đích muốn gây ấn tượng với anh mà bây giờ lại bị con nhỏ này làm cho hỏng hết cả. Thật khó chịu.

- Cô biết bộ váy này bao nhiêu tiền không hả? - Hàn Tuyết Kỳ giận dữ đưa tay chỉ vào chiếc váy đang mặc trên mình. Một con đau bụng kéo đến. Thanh Tâm hoảng sợ chấp tay xin lỗi, vừa ôm bụng vừa nói: “Xin cô làm ơn buông tôi ra, tôi cần đi gấp, có gì cô liên lạc theo số này. Tôi... tôi... hứa là sẽ đền cho cô.”- nói rồi cô liền đưa card visit cho cô ta.

Hàn Tuyết Kỳ hất chiếc card visit trước mặt xuống đất:

- Cô còn định lừa tôi bằng cách này nữa sao? Đồ mặt dày, muốn trốn hả?-Nói rồi đẩy ngã cô xuống nền gạch.

Thanh Tâm bất ngờ bị xô, cả người loạng choạng ngã ngửa ra sau. Lúc cô nhắm mắt tưởng chừng lưng mình sắp va vào mặt đất thì một lòng ngực ảm áp giữ cô lại. Thanh Tâm biết ơn nhìn lên người vừa giúp đỡ mình. Hai mắt tròn tròn

- Tô tổng, anh đi gặp đối tác sao? Trùng hợp quá – Hàn Tuyết Kỳ mừng rỡ gọi tên anh. Ít ra hôm nay cũng có chút may mắn.

Con đau bụng lại kéo đến, cường độ cũng mạnh hơn. Thanh Tâm cúi đầu ôm bụng, mồ hôi rịn ra, cô khẽ cắn môi chịu đựng cơn đau đang hành hạ mình.

- Ở đây có chuyện gì vậy? – Giọng nói không chút cảm xúc. Anh thờ ơ nhìn cô gái vừa chào mình.

Tuyết Kì sung sướng vì anh chịu nói chuyện với mình. Cô ta làm bộ dạng thảm thương, giơ tay chỉ về phía Thanh Tâm: “Là cô ta làm hỏng váy của tôi rồi tính bỏ chạy.” Người đẹp bao giờ cũng được yêu thương. Đến tận hôm nay cô mới cảm thấy thấm thía. Khi Tuyết Kì dừng lại, tiếng xôn xao của đám đông vây quanh cũng âm lên, có người chỉ trỏ, có người còn mắng chửi cô. Nhưng, cô không quan tâm được nhiều như vậy. Bụng cô đang rất đau, tiểu bả ở trong đó chắc cũng không thoải mái.

Nhật Thiên nhìn xuống người con gái trong lòng. Cô có vẻ rất mệt mỏi, cả cơ thể mềm nhũn hoàn toàn dựa vào người anh. Hơi thở của cô cũng đứt quãng, mồ hôi thấm ướt tóc mai, một tay cô ôm bụng, một tay kéo lấy tay anh, khó khăn nói:

- Anh giúp tôi với. Làm ơn giúp tôi với, bụng tôi đau quá. Tiểu bả của tôi... - câu nói còn chưa bật ra hết cô đã ngất đi. Hơi thở cô rất yếu...

- Anh đừng để cô ta lừa. Nhìn mặt là biết hay dùng chiêu trò này để trốn tội rồi. Cô diễn sâu quá rồi đấy. Tỉnh dậy đi.- Vừa nói, Tuyết Kì vừa dung chân thúc vào eo cô.

- Cô đang làm cái quái gì thế hả - Cả hai người đàn ông cùng giận dữ hét lên rồi cùng quay sang nhìn nhau. Khi phát hiện ra sự tồn tại của đối phương, cả hai càng trở nên giận dữ hơn.

Tuyết Kì bị hai người đàn ông dọa cho hoảng sợ. Vũ Luân nhanh chóng tiến lại gần. Kéo cô ta ra xa Thanh Tâm, khuôn mặt giận dữ, quát lớn: “Chỉ là một chiếc váy thôi, cô quá đáng vừa thôi.”

- Tôi quá đáng hay cô ta quá đáng. Ôi chẳng phải Mặc tổng đây sao, hóa ra anh cũng là nạn nhân của cô ta à. Cô tỉnh dậy đi, đừng diễn nữa.

Nghe câu nói của Tuyết Kì, Vũ Luân mới hoảng hốt nhìn người con gái đang ngồi trên sàn. Cô rất im lặng, im lặng quá mức bình thường. Lúc anh chạy đến, khuôn mặt cô quay vào ngực anh ta nên anh không hề phát hiện là cô đang nhắm mắt. Cô bị ngất sao. Con giận dữ càng bùng phát đến cực độ. Anh bước vội đến, cuống lấy cô từ tay anh ta: “Cả hai người không ai được chạm vào cô ấy.”

Nhật Thiên cũng tức giận nhìn người đàn ông vừa bước vào. Trơ mắt nhìn anh ta cướp người con gái trong lòng mình. “Trong lòng mình”, anh bị suy nghĩ của mình dọa cho hoảng sợ. Chỉ là nghĩa đen thôi sao, vì sao anh lại có thể dễ dàng thốt ra câu nói đó. Nhật rút tiền ra, đặt xuống bàn rồi cũng đuổi theo.

- Mặc Vũ Luân, cô ấy bị làm sao vậy. - Nhật Thiên đứng chặn trước mặt của Vũ Luân. Khi thấy cô mệt mỏi dường như anh có một dự cảm gì đó. Một dự cảm rằng có điều gì anh không biết, dự cảm rằng sự thật sắp được hé lộ.

- Anh tránh ra được không. Bây giờ chúng tôi đang rất gấp.

- Tôi sẽ đi cùng anh. - Nhật Thiên nói rồi cũng quay người đi lấy xe.

- Anh thôi đi được không? Đừng có giả vờ quan tâm nữa. Anh là ai mà có quyền can dự vào cuộc đời cô ấy. Nếu anh quan tâm thực sự thì cô ấy cũng không bị ngất, không bị người ta đánh, không bị người ngoài chửi rủa. Anh là cái thá gì? - Nói rồi anh quay người sai bước tiến đến bên xe, đặt cô ngồi ngay ngắn rồi phóng xe ra ngoài.

Nhật Thiên không biết mình bị sao nữa. Với tính cách của anh, chắc chắn sẽ không nhúng tay vào việc của người khác. Đặc biệt là khi người ta đã nói vậy rồi mà vẫn trơ mắt đi theo. Nhưng, là anh có dự cảm cô và anh ta đang cất giấu một bí mật liên quan tới anh. Chỉ là đi tìm hiểu xem đó là gì thôi- Nhật Thiên tự nhủ trong lòng.

- Hai anh ai là chồng của cô Đình? - một nữ y tá tiến đến trước mặt hai người đàn ông gấp gấp hỏi- Cô Đình đã có hiện tượng xuất huyết trước khi đến bệnh viện dẫn đến tình trạng hôn mê sâu. Bây giờ chúng tôi cần lập tức tiến hành kiểm tra sức khỏe cho mẹ và đưa bé.

Nhật Thiên không tin vào tai mình, là cô có thai sao? Anh đứng chết lặng tại chỗ.

Vũ Luân tức giận túm cổ áo Nhật Thiên, nặng nề tặng cho anh ta một cú đấm

- Thằng khốn nạn này. Mày còn không biết mày đã làm những gì sao? Sao cô ấy lại có thai? Mày thực sự không biết bố đứa bé là ai sao? - Vũ Luân đau đốn gào lên. Anh thực sự rất lo. Bây giờ cô phải chống chọi một mình trong căn phòng kia. Giá như anh có thể chịu nỗi đau ấy cho cô. Cô đau như vậy là vì muốn bảo vệ con của anh ta, thế mà anh ta lại không hay biết gì.

Đầu óc Nhật Thiên cùng quay cuồng. Những kí ức cũng ứa về như một thước phim quay chậm. Hình ảnh cô gái xinh đẹp trên giường, nước mắt lăn chả trên khuôn mặt, nhỏ giọng thì thào: “Nhật Thiên à, em yêu anh. Thực sự rất yêu anh. Hãy coi đây là một giấc mơ thôi. Tỉnh dậy mọi việc lại như trước...”

Vũ Luân không kìm được lòng mình. Anh cũng muốn giữ bí mật cho cô, muốn cô dựa vào anh nhưng khuôn mặt an ổn của cô khi nằm trong lòng người đàn ông ấy. Anh luôn biết cô cần điều gì, chẳng qua bao lâu nay anh tự dối mình. Có lẽ bây giờ điều tốt nhất cho cô và đứa bé là cho anh ta biết toàn bộ sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Rối bời

Thanh Tâm mang thai và anh chính là bố đứa bé. Nếu vậy đêm hôm ấy anh và cô đã lên giường với nhau, anh thực sự đã xâm phạm người con gái này. Nhật Thiên trượt xuống, ngồi thất thần nhìn cửa phòng cấp cứu, tay nắm chặt lại. Vì sao anh lại không chú ý gì hết, không nhận ra biểu cảm kì lạ của cô. Sáng hôm ấy cô lại mặc một bộ quần áo kín mít, cô lại không nhìn anh khi nói chuyện, giọng nói của cô cũng có chút khàn khàn. Anh không biết gì hết. Vô tình cướp đi lần đầu của cô, khiến cô có đứa bé và giờ còn không bảo vệ tốt cho cả hai mẹ con.

Nghe tin em gái nhập viện, Thanh Hân cùng chồng lập tức lái xe đến bệnh viện để xem tình hình trước rồi sẽ báo cho bố mẹ biết sau. Hai vợ chồng đến bệnh viện hoảng loạn vào ngay phòng cấp cứu. Nghĩa Từ bắt gặp nhìn người đàn ông đang ngồi gục bên tường. Tại sao Nhật Thiên lại ở đây? Khuôn mặt anh cũng trắng bệch, bộ dạng đờ đẫn. Anh bỗng thấy tư thế này rất thân thuộc - Nghĩa Từ cố lục lại kí ức. Đó giống như lần anh đi tìm Nhật Thiên sau khi Băng Hi bỏ đi sao. Lúc ấy cậu ta cũng thất thần ngồi trong góc như vậy. Chẳng lẽ cậu ta có liên quan đến việc Tâm Tâm nhập viện. Hàng loạt câu hỏi xuất hiện trong lòng anh. Nghĩa Từ cũng bắt đầu cảm thấy hoang mang.

- Có ai nói cho tôi biết em tôi làm sao được không? Tại sao đang yên đang lành lại phải vào bệnh viện? Trước giờ nó luôn khỏe mạnh có phải nhập viện bao giờ đâu...- Thanh Hân dường như phát điên. Lúc cô đang làm việc thì nhận được cuộc gọi của Vũ Luân. Nghe được tin Thanh Tâm đang trong phòng cấp cứu, trái tim cô như vỡ ra. Cô run run gọi cho Nghĩa Từ rồi hai vợ chồng nhanh chóng lái xe đến bệnh viện.

Nghĩa Từ ôm Thanh Hân vào lòng, giữ chặt vai giúp cô bình tĩnh. Lúc này cửa phòng cấp cứu khẽ mở ra:

- Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch. May mà nhập viện sớm nên cả mẹ và bé đều không sao. Bây giờ bệnh nhân sẽ được chuyển sang phòng bệnh thường. Nghỉ ngơi một, hai ngày có thể xuất viện. Người nhà sang bên kia làm thủ tục nhập viện cho bệnh nhân.

- Vâng cảm ơn bác sĩ. - Thanh Hân cúi người rồi vội vã chạy theo giường bệnh.

Lúc Thanh Hân đi khuất, Nghĩa Từ mới quay ra nhìn hai người đàn ông, ánh mắt phức tạp:

- Cha đứa nhỏ là ai?

Câu hỏi của anh như trái bom nổ chậm. Vũ Luân nghe xong càng trầm mặc hơn còn Nhật Thiên thì ngước lên, một lúc lâu sau mới nhả ra được mấy chữ:

- Của tớ.

Nghĩa Từ bị đáp án của anh dọa cho sợ. Lúc mới tới bệnh viện, nhìn bộ dạng của Nhật Thiên, anh đã có chút nghi ngờ nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt khê dãn ra của cậu ta khi nghe tin của bác sĩ anh càng chắc chắn hơn. Dù vậy, anh vẫn muốn hỏi, vẫn muốn xem người đàn ông đó liệu có thừa nhận đứa nhỏ.

- Thanh Tâm tỉnh rồi. Thật may quá!

Nghe tiếng gọi của Thanh Hân, Nghĩa Từ cũng vội bước vào. Hai người đàn ông cũng nhanh chóng đi theo anh. Vũ Luân và Nghĩa Từ có thể thoải mái bước vào nhưng anh liệu có quyền ấy không khi mà người gây ra mọi tội lỗi, người khiến cô nhập viện lại là anh. Nghĩ vậy, Nhật Thiên đứng chần chừ ở cửa không dám bước vào.

Thanh Hân nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông đứng trước cửa lòng không khỏi băn khoăn. Cô đưa mắt nhìn dò xét ông xã của mình. Thấy anh có bộ dạng như kiểu biết hết rồi, cô vội véo tay anh, nhỏ giọng thì thầm: “Chồng yêu à, anh giấu em gì đúng không?”

Nghĩa Từ mỉm cười yêu chiều nhìn vợ. Đưa mắt nhìn Thanh Tâm rồi quay sang nhìn bộ dạng lúng túng của người đàn ông trước cửa phòng:

- Nhật Thiên, cậu vào đi. Cậu và Thanh Hân cần nói chuyện riêng. Còn em ra ngoài, ông xã em sẽ khai hết. Không bỏ sót một chi tiết nào.- Nói rồi anh kéo Thanh Hân ra khỏi cửa phòng.

Vũ Luân cũng lặng lặng quay ra ngoài. Khi nói hết mọi chuyện cho anh ta, anh đã tự đẩy mình ra xa cô. Lòng tự nhủ vì cô nhưng anh vẫn không tránh khỏi cảm xúc đau đớn. Thanh Tâm mờ mắt mơ màng nhìn lên trần nhà, tay khẽ xoa bụng. Tiểu Bảo à, là mẹ không tốt, mẹ không thể chăm sóc tốt cho con. Bây giờ ba của con cũng biết rồi, con đừng quá lo lắng nếu ba con không chấp nhận mẹ con mình thì cũng đừng trách ba nha. Vì ba của tiểu bảo không thương mẹ nhưng không có nghĩa là không thương tiểu bảo. Tiểu bảo ngoan nghe ba muốn nói gì với chúng ta.

Nhật Thiên đứng lặng nhìn người phụ nữ trên giường bệnh. Máu da và máu váy hòa làm một. Mái tóc xoắn dài buông thõng xuống bên vai, cả người cô cứng ngắc. Thật sự anh rất giận cô, giận cô giấu anh lên giường với anh, giận cô giấu anh định sinh nuôi con một mình, giận cô không cẩn thận mà ngã ngất đi. Càng giận cô bao nhiêu thì anh cũng tự trách bản thân mình bấy nhiêu, vì anh vô tâm không biết đâu là thực đâu là mơ, vô tâm trước những biểu hiện bất thường của cô trong thời gian qua, vô tâm để cô một mình tự lo cho bảo bảo. Người như anh không có tư cách làm cha đứa trẻ, anh không có quyền hủy hoại cuộc đời cô. Hai người cứ vậy yên lặng thật lâu.

- Thanh Tâm, tôi xin lỗi, tôi thực không biết mình đã làm gì nữa...- Nhật Thiên đau khổ chống tay lên giường, cúi gằm mặt.

- Tô tổng, anh không sai là do em tự nguyện, em không trách anh. Nếu anh không thể chấp nhận... em cũng không muốn miễn cưỡng, em có thể tự nuôi con. Còn... về chuyện hôm nay... anh coi như... chưa... nghe thấy vậy.- Những từ cuối Thanh Tâm nghẹn lại không dám nói nữa sợ cô sẽ òa khóc.

Hai người quay lại trạng thái trầm mặc. Mãi một lúc sau anh mới nặng nề nói

- Tôi là thằng đàn ông khốn nạn mới đẩy cô đến con đường như vậy. Tôi không thể tiếp tục hủy hoại cô được nữa. Cô xứng đáng có người đàn ông tốt hơn. Cô nên bỏ đứa bé đi... có như vậy cô mới có thể bắt đầu lại cuộc sống của mình.

Cô có nghe nhầm không. Anh nói cô bỏ đứa bé, bỏ con của anh và cô đi sao. Dù có nghĩ hàng trăm lời nói của anh cô cũng không ngờ đến anh lại yêu cầu cô như vậy. Nếu biết trước anh sẽ nói nhưng lời nói này, cô sẽ không cho anh vào phòng, không để anh biết cô có thai. À không, cô sẽ không bao giờ yêu người đàn ông nhảm tâm này. Nhưng, thời gian đâu có thể quay lại, trái tim cũng không thể ngừng yêu anh. Thanh Tâm nhắm mắt, nuốt nước mắt và nỗi đau vào trong, lạnh lùng nói:

- Anh nói xong chưa? Xong rồi thì ra ngoài đi. Chị, anh rẽ hai người vào đi.

Anh đau đớn nhìn người con gái trước mặt. Thà cô cứ tức giận, cứ mắng anh, cứ đánh anh thì anh có lẽ sẽ đỡ tội lỗi hơn nhưng cô lại chọn ôm lấy đau đớn cho mình, cố gắng chịu đựng một mình. Lúc anh nói cô bỏ đứa bé anh cũng rất đau lòng nhưng anh không thể đem lại hạnh phúc cho cô. Vì vậy, anh thà là người đàn ông khốn nạn nhất, tàn nhẫn nhất để cô sẽ dễ dàng từ bỏ hơn là cho cô một lời hứa viển vông mà anh không thể thực hiện. Nhật Thiên khẽ thở dài, rồi cũng quay lưng bước ra ngoài.

- Nhật Thiên con còn là đàn ông không hả? Sao con có thể tàn nhẫn như vậy. – Mỹ Ái tức giận xông vào trong phòng. Không phải do Hải Đăng giữ bà lại, bà đã đánh thẳng con trời đánh này. Ngày con trai bà thất thân về nhà sau khi chia tay con bé Băng Hi, Mỹ Ái đã tự nhủ trong lòng rằng sẽ không bao giờ để loại con gái như cô ta gây nhiều loạn cuộc đời con bà nữa, cũng từ ngày đó bà thuê thám tử tư theo dõi mọi nhất cử nhất động của anh. Thảm cảm tạ trời đất nếu bà không biết tin này kịp thời có lẽ Tô gia cũng mất đi thằng cháu đích tôn cũng nên.

Thanh Tâm cũng bị sự xuất hiện của hai vị trưởng bối làm cho hoảng sợ. Cô lập cập định chống tay đứng dậy, Mỹ Ái lập tức đến bên cạnh, đưa tay đỡ lấy cô, áy náy nói: “Tiểu Tâm, con cứ nằm đấy đi. Là bác không dạy con tốt để con phải chịu ủy khuất rồi. Nhật Thiên ra ngoài nói chuyện với bố mẹ.”

Ngồi một mình trong phòng Thanh Tâm vẫn còn chưa hoàn hồn. Là cô suy nghĩ quá đơn giản, quên mất rằng đứa bé không chỉ là con của cô mà còn là cháu của Tô gia. Chuyện này ngày càng phức tạp, cô thật không dám nghĩ tương lai sẽ ra sao.

- Nhật Thiên con nghe cho rõ đây nếu con bắt con bé bỏ đứa bé đi thì cũng bỏ luôn cái họ này đi.- Mỹ Ái tức giận hét vào mặt anh.

- Bà cứ bình tĩnh nghe con nó nói đã nào- Tô Hải Đăng giữ lấy vợ, ôn tồn nói.

- Đúng là con có lỗi với cô ấy. Nhưng cái cô ấy muốn con không cho cô ấy được. Ép cô ấy ở bên mình thì càng tàn nhẫn hơn.- Nhật Thiên quả quyết nói.

- Được, được có phải con vẫn còn tương tư cái con bé Băng Hi ấy không? Đã 5 năm rồi sao con không quên nó đi, hãy bắt đầu lại có được không? - Mỹ Ái khóc nghẹn. Đã 5 năm rồi, sao con trai bà không chịu quên đi. Hình bóng của người con gái đó quá sâu đậm làm Nhật Thiên khó mà mở lòng với người khác. Bà đã nhiều lần tìm cho nó những cô gái tốt, môn đăng hộ đối mà hết lần này đến lần khác bà chỉ nhận được cuộc gọi trách móc của đôi phương. Nhưng lần xem mặt mới đây, nghe câu chuyện của con trai mình bà không khỏi sung sướng. Hóa ra là nó bạn gái rồi. Thì ra con trai bà cũng bắt đầu yêu lại rồi. Niềm vui càng nhân đôi khi nghe tin là cô gái ấy đã mang thai. Vậy mà bây giờ ngay cả con nó cũng bỏ, thì ra cô gái đó cũng là bị nó kéo vào để thoát ra khỏi cuộc xem mặt sắp đặt đó. Nhưng trong giây phút bà nhìn người con gái trên giường, bà đã chắc chắn một điều: con bé rất yêu Nhật Thiên. Bà nhất định sẽ tác thành cho hai đứa.

- Con xin bố mẹ đừng xen vào chuyện của con nữa được không, 5 năm trước cũng vậy, 5 năm sau cũng vậy. Con chịu đựng hết nỗi rồi.- Nhật Thiên giận dữ hét lên

Bốp.....

Một cái tát thật mạnh giáng lên má anh, cả má nóng rát. Nhật Thiên sững người nhìn hành động của cha mình. Trong mắt anh, ông chưa bao giờ mất bình tĩnh như vậy, cũng chưa bao giờ giận dữ như thế.

- Nhật Thiên ba nói cho con biết nếu con còn muốn làm theo ý mình thì ngay ngày mai hãy từ chức đi xem như ta không có thằng con trai như con.- nói rồi ông dìu vợ mình bước đi.

Nhật Thiên buông người ngồi xuống ghế, con đau đầu lại hành hạ anh. Nhật Thiên, mày đã làm gì thế này...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng*, *Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Thôi việc

úc Thanh Hân bước lại vào phòng bệnh thì Thanh Tâm đã ngủ. Cô khẽ đề cập lồng cháo lên bàn, đưa tay vuốt lại mái tóc cho em gái. Con bé này luôn

ngốc như vậy, bề ngoài bao giờ cũng tỏ ra lạc quan vui vẻ dù trong lòng có đang dằn vặt, đau đớn. Khi biết tất cả mọi chuyện, cô vừa giận vừa thương Tiểu Tâm. Giận vì chuyện lớn như vậy mà nó không cho ai biết, thương vì con bé phải chăm sóc con một mình, phải một mình đối mặt với những con ồm ồm. Thanh Hân khẽ thở dài.

- Chị, chị tạm thời đừng nói với bố mẹ được không? – giọng nói yếu ớt của Thanh Tâm vang lên. Cô đã tỉnh khi Thanh Hân đẩy cửa bước vào.

- Chị cũng chưa nói với bố mẹ. Giờ em tính sao? Nhật Thiên có dự định gì không? – Thanh Hân cố giấu cảm xúc ghen ngào trong tim.

Câu hỏi đáng ra rất dễ trả lời mà sao bây giờ lại khó khăn đến vậy. Cô không thể ngờ anh ngàn vạn lần lại muốn cô bỏ đứa bé. Anh hóa ra không cần cô, cũng không cần con. Trầm lặng một lúc lâu, Thanh Tâm mới thì thào:

- Chuyện này là chuyện riêng của em, là em tự nguyện. Anh ấy có không cần đứa bé... cũng không sao chỉ cần em cần nó là được... - Nói đến đây nước mắt cô đã rơi là chảy. Cô quay lưng về phía chị mình, bờ vai run rẩy.

Thanh Hân đau lòng nhìn em gái, vòng tay ôm lấy cô, nhỏ giọng khuyên bảo:

- Được rồi... được rồi... Em đừng nghĩ nữa. Giờ tình huống thật tốt rồi ra viện sẽ nghĩ cách giải quyết, được không?

Thanh Tâm ở bệnh viện hai ngày rồi cũng làm thủ tục xuất viện. Sau hai ngày ngồi tĩnh tâm suy nghĩ, cuối cùng cô cũng đã thông suốt. Chẳng phải dù anh có biết sự xuất hiện của tiểu bảo hay không cô vẫn sinh bé hay sao? Như vậy dù anh có nói gì cũng không thay đổi được quyết định ban đầu của cô. Cô cứ coi như chưa từng nghe thấy anh nói bất cứ thứ gì, coi như anh vốn không hề hay biết, cứ như vậy là tốt rồi. Nghĩ vậy, Thanh Tâm cũng cảm thấy phần chán hơn, cơ thể cũng nhanh chóng phục hồi. Trong hai ngày cô ở bệnh viện ngoài chị gái và anh rể ra thì Vũ Luân cũng hay đến chơi. Mỗi lần cậu đến đều mua cho cô một ít đồ cho em bé và đồ ăn ngon để bồi bổ. Cả chị, anh rể và Vũ Luân cũng không nhắc đến Nhật Thiên, chỉ vui vẻ trò chuyện với cô về đứa nhỏ. Hôm cô ra viện thì Hiếu Như cũng đến, khóc lóc bù lu bù loa. Tiểu Như trách cô không nói cho cô ấy biết, trách cô là bạn thân mà cái gì cũng giấu rồi còn tự nhận mình là đi nhờ ầu yếm vô về bụng cô. Lúc thấy Hiếu Như ở trong viện, Thanh Tâm đưa mắt ra cảnh cáo Vũ Luân thấy anh làm bộ dạng đau khổ đầu hàng số phận cô mới tha cho anh. Chắc anh cũng bị Tiểu Như làm phiền không ít rồi.

- Thanh Tâm cậu tính thế nào? – Cuối cùng Hiếu Như cũng đủ dũng khí quay sang nghiêm túc hỏi Thanh Tâm.

Bây giờ cái vấn đề này với cô cũng đỡ nặng nề hơn. Sau hai ngày nằm viện, cô cũng đã thông suốt, việc gì rồi cũng phải đối mặt không thể trốn tránh mãi được. Hít sâu một hơi, cô mới nhẹ nhàng nói:

- Mình sẽ nghỉ việc. Sau đó tạm thời ra nước ngoài một chuyến. Lúc nào tiểu bảo cứng cáp mình sẽ dắt nó về chơi với ông bà...

Câu hỏi của Hiếu Như cũng là nghi vấn của tất cả những người trong xe. Sau khi nghe đáp án của cô, bầu không khí lại quay về trầm mặc. Thanh Tâm nhìn bộ dạng của mọi người xung quanh rồi gượng cười. Đây là những người quan tâm và yêu thương cô, cô không thể để chuyện của mình làm liên lụy đến họ, cũng không để họ vì chuyện của mình phải phiền lòng. Câu chuyện này, do cô bắt đầu, cũng nên do cô kết thúc thôi.

Thanh Tâm nằm ở nhà một ngày rồi cũng đến công ty làm thủ tục xin thôi việc, dọn dẹp đồ đạc. Về phía bố mẹ, anh rể đã thu xếp cho cô một lí do không thể hợp lý hơn: một suất học bổng học hỏi kinh nghiệm bên Mỹ hai năm. Thanh Tâm nhờ Trưởng phòng nhân lực đưa đơn xin thôi việc cho anh rồi quay về chỗ ngồi thu dọn hành lý. Thực ra trong phong thư ấy không chỉ có đơn xin thôi việc mà còn có một bức thư. Nghĩ lại thì dù sao anh cũng sẽ biết nên cô thà rằng nói trực tiếp cho anh còn hơn là để anh tìm hiểu và dù sao anh cũng là papa của Tiểu Bảo, anh có quyền được biết.

Nhật Thiên ngồi trong phòng làm việc, ánh mắt rơi trên cái bóng hình nhỏ nhắn đang ôm thùng bia tiến về bên kia đường. Cô đã xin thôi việc, vậy là cô quyết định nuôi con một mình, quyết định sang Mỹ mà không hỏi xem anh có đồng ý không. Nhật Thiên vò nát lá thư trong tay, giận dữ cầm áo khoác xông ra khỏi phòng làm việc. Chưa bao giờ anh cảm thấy vội như vậy, anh có chút thấy sợ hãi, sợ cô sẽ mang con anh đi mất, sợ cô sẽ có người đàn ông khác rồi con anh sẽ gọi anh ta là bố? Nhật Thiên cố tìm một lý do phù hợp cho xúc cảm của mình. Đúng rồi tất cả là do tiểu bảo thôi- anh tự nhủ.

Thanh Tâm đứng dựa lưng vào một gốc cây ven đường, chút chút lại xem đồng hồ. Hôm nay, Hiếu Như bảo sẽ đưa cô về mà giờ vẫn chưa xuất hiện nữa. Chắc lại “buồn bán” mấy chuyện bất quá rồi. Cô cũng biết việc cô nghỉ việc cũng tạo ra những tin đồn không nhỏ chắc Tiểu Như cũng phải đi dọn dẹp những mẩu tin ác ý đó.

Dựa lưng vào gốc cây, Thanh Tâm cũng liu liu nhắm mắt lại. Từ hồi có tiểu bảo, cô rất thèm ngủ, đặt ở đâu cũng ngủ được. Vì thế mà không ít lần chị gái cô cứ nặng nề đòi thuê vệ sĩ cho cô, sợ cô trên đường ngủ gà ngủ gật lại mất trộm. Cô phải từ chối mãi, hứa hẹn mãi chị cô mới xóa bỏ cái ý nghĩ đó. Bây giờ hai mắt nhắm tít, cô không khỏi cảm khái: Chị gái cô nói cũng đúng thật. Lúc cả người cô sắp trượt xuống đất, một bàn tay túm cô lên, Thanh Tâm cũng giật mình, quay ra định cảm ơn Hiếu Như thì bị bộ dạng của người đàn ông dọa cho sợ. Không phải chứ, chẳng phải anh vẫn ở trên kia sao? Cô đã cố tình dặn trưởng phòng quản lý nhân sự đưa muộn muộn chút rồi mà. Cô không dám đưa cho anh một phần vì cũng ngại đối mặt với anh, phần khác cô sợ anh biết cô ra nước ngoài sẽ đưa tiền cho cô nuôi con. Dù thế nào cô cũng sẽ không nhận một đồng của anh vì cô đã quyết tâm đưa con đường của hai người về đúng hướng, hai người quay lại điểm ban đầu không liên quan tới nhau.

- Tò... tổng... - lòng Thanh Tâm lo lắng cực độ nhìn người đàn ông trước mặt. Cô không biết vì sao bức thư ấy lại đến sớm như vậy, vì sao cô đã cố tình đi vào giờ hành chính mà một người đàn ông nguyên tắc như anh lại bỏ việc xuống gặp cô nhưng có một điều cô khá chắc chắn: Nhật Thiên đang rất giận.

Vội chạy ra đường, vừa chạy vừa dáo dác nhìn xung quanh, không lẽ cô đã đi rồi sao, cô thực sự mang tiểu bảo của anh đi rồi sao. Nhật Thiên đứng chết lặng, lòng anh đau lắm, anh ân hận rồi, anh không nên bảo cô bỏ tiểu bảo. Giờ sao tất cả đều là do anh tự gánh lấy, lúc nào cũng bảo là vì cô, vì tương lai của cô nhưng anh chưa bao giờ đứng trên lập trường của cô mà suy xét kĩ càng. Anh đã hiểu cảm giác mất con là như thế nào- cảm giác của cô khi nghe thấy những lời nói tàn nhẫn đó. Đúng lúc cảm thấy tuyệt vọng, cả trời đất sụp đổ thì lại thấy bóng hình quen thuộc ở gốc cây đối diện. Châm

chậm tiến về phía cô, Nhật Thiên phát hiện cô đang ngủ nên hành động của anh cũng nhẹ nhàng hơn. Anh đứng lặng bên cô một lúc, bỗng đầu cô trượt xuống, Nhật Thiên vội vàng đưa tay kéo cô lại. Không hiểu sao khi cô vừa tỉnh con tức giận lại bùng phát, bối rối không biết nên nói gì với Thanh Tâm, làm sao để cô và con cùng ở lại.

- Thư kí Đình, chúng ta nói chuyện một chút được không? – Nhật Thiên chăm chú nhìn cô gái đối diện, đã 3 ngày chưa được gặp cô trông cô có vẻ phần chán hơn, cũng không còn một mối như lần đối diện với anh.

- Được, dù sao chúng ta cũng phải cùng nhau nói chuyện rõ ràng một lần- Nói rồi cô cầm điện thoại nhắn tin cho Hiếu Như là mình có chút việc kêu cậu ấy không cần đón.

Nhật Thiên vội cầm lấy thùng giấy, mấy ngày qua anh cũng đã bắt đầu nghiên cứu cách chăm sóc phụ nữ mang thai, không nên bê đồ nặng. Hành động của Nhật Thiên làm Thanh Tâm cảm động, dù gì anh cũng là bố của tiểu bảo, cũng nên để anh có cơ hội được nói suy nghĩ của mình. Coi như đây là buổi chia tay của anh với tiểu bảo vậy.

Quán Leo's Cafe

Nhật Thiên gọi cho cô một cốc sữa nóng còn mình thì một cốc cà phê đen không đường. Thanh Tâm cảm kích nhìn anh. Bầu không khí bỗng trở nên lung tung, cuối cùng Nhật Thiên cũng mở lời trước:

- Thư kí Đình, vậy cô quyết định giữ lại đứa bé.

- Phải, Tô tổng chắc anh cũng đã đọc thư của tôi. Anh yên tâm, tiểu bảo sinh ra vẫn mang họ Tô, sau hai năm tôi sẽ đưa cháu về gặp ông bà nội. Nếu anh muốn gặp con thì tôi sẽ sắp xếp, còn không thì tôi sẽ giúp anh nói với tiểu bảo.

Nhật Thiên nhấp một ngụm cà phê, bình tĩnh nghe hết dự định của cô

- Đây là kế hoạch của cô?- Anh đặt tách cà phê xuống, ngón tay mân mê miệng cốc, mắt nhìn bộ dạng cúi gằm của cô – Rất tốt, nhưng mà hình như còn thiếu một việc...

Thanh Tâm đang cúi đầu lập tức ngẩng lên, khó hiểu nhìn anh. Chờ anh nói tiếp

Nụ cười nhạt nhòa thoát ẩn thoát hiện trên môi Nhật Thiên.

- Em quên chưa hỏi tôi liệu tôi có đồng ý cho em mang con tôi đi không? Dù sao em cũng không được nhanh nhay cho lắm. Thế này đi tôi trả lời cho em nghe. Tôi không đồng ý, hoàn toàn không đồng ý.

- Anh có thôi đi được không? Không phải chính anh bảo tôi bỏ con sao? Đứa bé này anh đã không muốn thì anh còn cưỡng ép bản thân mình làm gì?- Nói rồi cô cầm túi đứng bật dậy. Anh ta giờ có ý gì, cô thật khó đoán định. Sự thay đổi đột ngột của anh cũng làm cô hoảng sợ, cô thà coi anh là người đàn ông tàn nhẫn còn hơn chịu bộ dạng cưỡng ép này của anh.

Nhật Thiên cũng đứng lên, chủ động ôm cô vào lòng. Anh khẽ thở dài. Đúng là câu nói của anh đã tổn thương cô rồi. Một lúc lâu sau anh thì thào: “ Thanh Tâm, anh xin lỗi. Cho anh chăm sóc em và con được không? Chúng hãy thử ở cùng nhau được không?”

Thanh Tâm bị những lời anh nói làm cho cảm động. Đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô, cũng là lần đầu tiên chủ động ôm cô. Thanh Tâm bỗng có một suy nghĩ, phải chăng ánh mắt anh đã chịu đựng lại vì cô. Hai tay buông thõng của cô run run đưa lên chạm vào lưng anh. Cô chịu thua rồi, cô cần anh, tiểu bảo cũng vậy. Thanh Tâm cũng khát khao ấm áp này quá lâu rồi, dù bây giờ cảm xúc cô không chân thực, có lẽ bỗng bột thì cô vẫn nguyện đắm mình vào một lần nữa, tình nguyện tiếp tục yêu anh.

Nhật Thiên thấy cánh tay cô vòng ra sau lưng mình thì mừng rỡ, cô đã chấp nhận rồi. Anh càng siết chặt cô hơn. Cũng tốt, bây giờ anh không còn một mình nữa rồi.

Hình ảnh hai đôi nam nữ ôm nhau rơi vào mắt người phụ nữ bên ngoài. Cô ta đội một chiếc mũ đen rộng vành, mắt đeo kính râm. Cô nghiêng rặng nhìn khung cảnh tươi đẹp trước mắt, tay cũng siết lại. Móng tay đâm vào lòng bàn tay cũng không thể xóa nhòa cảm giác đau đớn trong lòng. ..

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Gặp mặt

- Ba, mẹ con về rồi đây. – Thanh Tâm hớn hờ bước vào trong nhà.

Đình lão già sừng sờ nhìn cô con gái trước mắt, buổi sáng và buổi chiều như hai con người khác vậy. Vốn biết Tiểu Tâm hôm nay xin thôi việc nên Đình phu nhân tự tay xuống bếp nấu những món ăn mà Tâm Tâm thích.

- Tiểu Tâm, mau vào ăn cơm thôi. Cả ông, không xem nữa vào ăn cơm đi còn uống thuốc.- Đình phu nhân khẽ mắng chồng. Từ hồi bị đột quỵ, Đình tổng sức khỏe cũng yếu đi, công việc ở công ty cũng không còn đảm đương nổi. Lẽ ra công ty định giao cho Nghĩa Từ quản lý nhưng anh lại định mở rộng công ty riêng ra nước ngoài nên cũng ít khi trong nước, còn Thanh Hân không có khiếu kinh doanh nên bây giờ chỉ còn trông chờ vào thằng con rể tương lai thôi.

Thanh Tâm nhanh nhẹn ngồi vào bàn ăn. Không biết tâm trạng tốt hay toàn món ăn cô thích mà hôm nay cô ăn rất ngon. Cứ chốc chốc cô lại ngẩng lên nhìn bố mẹ mình, thật khó mở lời:

- Ba, mẹ con có thai rồi.

- Hà, con nói gì? - Hai người già nhìn nhau không biết đang có chuyện gì xảy ra.

Đình lão gia tức giận, quát lớn: “Đưa con mất nết này, hôm nay mày muốn bỏ mày tăng xông phải không? Bà lấy cái roi cho tôi”. Thanh Tâm hoảng hốt: “Ba, ba nghe con nói. Ba mẹ bình tĩnh đi. Con sẽ kết hôn!”. Lời nói của cô lại một lần nữa làm hai người đứng hình, cả hai đồng thanh nói:

- Con nói con kết hôn? Với ai?

- Với Tổng giám đốc công ty con- Thanh Tâm ngại ngần vén tóc sau tai nói, không dám nhìn thẳng hai vị trưởng bối.

- Tức là với Tô Nhật Thiên, bạn của Nghĩa Từ sao? Người đàn ông vàng của giới kinh doanh. – Cả hai người cùng buông đũa nhìn nhau vẫn chưa hiểu hết những thông tin vừa nghe được.

Trong lúc bà Đình còn đang ngờ ngẩn thì ông Đình đã vỗ đùi:

- Tốt quá, tốt quá rồi. Thế con có định đi nước ngoài nữa không?

Thanh Tâm mỉm cười nhìn hai người: “Anh ấy không cho hai mẹ con con đi nữa.” Nói rồi cô ngượng ngùng cúi xuống nhìn chân mình.

Từ phòng ăn ra ngoài phòng khách cả bầu không khí vô cùng vui vẻ. Xem ra hai vị trưởng bối rất bằng lòng với đứa con rể này, Thanh Tâm thấy thế cũng nhẹ nhõm hơn. Cô chỉ lo hai người sẽ tức giận vì anh đã làm cô có thai trước khi cưới. Không ngờ hai người biết sắp được làm ông bà lại càng vui mừng hơn.

Ngoài cửa, có tiếng người gọi, Đình phu nhân vui vẻ ra mở cửa, bà bị sự xuất hiện của ba người trước mặt dọa cho hoảng sợ. Đó không phải là Nhật Thiên cùng ông bà thông gia đó chứ. Bà rất nhanh niềm nở mời họ vào nhà.

- Chị sui đừng khách sáo như vậy. Nhật Thiên nhà tôi lấy được Tiểu Tâm là cái phúc của Tô gia. Chúng tôi nhất định sẽ đối xử tốt với con bé- Mỹ Ái đưa tay ra nhận ly trà. Hôm nay khi bà đang định ra công ty của con trai đánh trận cuối thì nhận được tin không thể vui hơn. Đây gọi là chưa đánh đã thắng. Cuối cùng thằng con trai bà cũng biết cái gì là tốt cho nó, bà vừa có con dâu ngoan hiền, vừa sắp được bông cháu. Niềm vui càng nhân đôi, hai đứa nó đã ưng thuận nhau thì bà cũng góp phần đẩy nhanh tiến độ. Thế là tối bà nâng nặc đôi cả hai người đàn ông trong nhà đưa tới đây. Hai Đấng nhìn vợ mình rồi quay sang nhìn hai ông bà sui gia. Đình thị cũng là một công ty bất động sản mới lên sàn nhưng đã đạt được rất nhiều thành công. Nhìn Đình tổng đang cười ôn hòa ngồi đối diện, gia đình này ông quả thật rất vừa ý. Đúng lúc này Tô thị cũng đang chuẩn bị xây dựng một trung tâm phía Đông, việc liên kết với một công ty bất động sản quả không tồi.

Đình phu nhân cũng rất hài lòng về bố mẹ chồng tương lai của Tiểu Tâm. Bà còn đang lo con gái của bà sang nhà chồng bị người ta bắt nạt giờ nhìn thái độ của hai người này bà cũng yên tâm.

- Các con định bao giờ làm đám cưới? – cả bốn vị trưởng bối không hẹn mà gặp cùng tung ra nghi vấn cho hai người.

Thanh Tâm nhẹ nhàng cười nói:

- Chúng con sẽ đăng kí kết hôn trước. Còn về đám cưới, chúng con định sau khi sinh tiểu bảo sẽ tổ chức ạ.- nói rồi cô quay ra nắm tay anh.

Nhật Thiên mỉm cười ôn hòa nhìn cô, đan tay mình vào tay cô, tận hưởng những ấm áp mà cô đem đến.

- Sao có thể thế được? Tiểu Tâm là do tôi mang nặng đẻ đau sinh ra. Nó cưới chồng mà cũng chỉ đi đăng kí kết hôn không tổ chức đám cưới có phải quá thiệt thòi cho nó rồi không. – Đình phu nhân tức giận nói. Cái gì đây mới vừa rồi còn ăn nói nghe hay thế. Bây giờ con bà có thai lại còn định ăn hiếp Tâm Tâm sao? Không dễ thế đâu.

Thanh Tâm nhìn cười nhìn mẹ. Đừng vì bộ dạng đoan trang nhã nhặn của bà thường ngày mà bị đánh lừa, bà chính là sư tử Hà Đông trong nhà. Thanh Tâm định thanh minh cho anh và bố mẹ chồng tương lai thì bị anh ngăn lại. Anh ôn tồn nói:

- Thực ra gần đây Tô thị có rất nhiều dự án, con cũng quá bận rộn. Nếu bây giờ tổ chức e không thuận lợi lắm, con không thể dành thời gian nhiều cho cô ấy được mà đây là sự kiện trọng đại trong đời cô ấy, con cũng không muốn làm qua loa.

Cô cảm động nhìn anh. Bây giờ thì cô biết vì sao cô yêu anh rồi. Bởi vì anh đứng ở cương vị nào cũng là xuất sắc nhất, kể cả là tổng tài hay là một người chồng. Thanh Tâm nghĩ đến lúc anh làm bố, có lẽ anh sẽ là người bố rất tuyệt. Nghĩ đến đây nụ cười trên môi cô càng đậm hơn.

- Vậy được hai con nhanh chóng đi đăng kí kết hôn đi. Dù không cưới thì cũng nên có bữa cơm thân mật có phải không hai ông bà sui gia?- Lúc này Đình lão gia mới mở lời.

Tất cả mọi người đều đồng ý, tiếng cười nói vui vẻ lại âm vang trong căn nhà.

Sáng hôm sau, Nhật Thiên đã có mặt từ sớm, anh nhìn nài chờ cô chuẩn bị, ân cần mua đồ ăn sáng cho cô rồi cả hai cùng đến cục dân chính. Thanh Tâm như bị kích động vậy, trong xe cô không ngừng ngó ngoáy, quay sang trái, quay sang phải, liên tục trò chuyện với anh. Nhật Thiên không hiểu hết những gì cô nói nhưng vẫn chăm chú lắng nghe. Nhìn bộ dạng của cô anh thầm cảm thán: tiểu bảo à, con đừng nói lắm như mẹ con nha, nhà chúng ta cần một cái loa là đủ rồi.

Goody's Café.

Thanh Tâm cầm giấy chứng nhận trên tay, khuôn mặt sung sướng. Cô đọc những dòng chữ ghi trong tờ giấy không biết bao nhiêu lần. Thật tuyệt vời, một tờ giấy chứng minh quan hệ giữa hai người, gắn kết cô với anh, chứng minh tiểu bảo có một gia đình. Cô lặng nhìn người đàn ông đang đứng bên ngoài, Nhật Thiên à bây giờ anh là ông xã của em rồi!

Nhật Thiên ngắm nhìn cô trong tiệm cà phê, đôi môi cũng nhướn lên. Anh dường như không đủ tập trung để nghe hết những báo cáo của thư ký mới. Anh cười nhìn cô rồi lại quay ra tiếp tục nói điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Lật mặt

Báu vật trên tay đột ngột bị lấy mất. Thanh Tâm cau có nhìn lên:

- Cô cũng quá giỏi rồi. Giờ còn làm dấu trong Tô gia nữa. – Hàn Tuyết Kỳ châm chọc, cầm tờ giấy chứng nhận phát phẩy trước mắt cô.

- Lại là cô sao, sao cô cứ đi theo chồng tôi vậy? Hay là tôi đã đắc tội gì với cô?- Thanh Tâm bực dọc cướp tờ giấy về nhanh nhẹn cắt tờ giấy vào trong túi.

- Câu đấy phải là tôi hỏi cô mới đúng. Cô tự ngắm lại xem mình đã làm gì? Cái bộ dạng tỏ ra thanh cao của cô lừa được họ chứ không lừa được tôi đâu. Lần này coi như kế hoạch của cô thành công, không những được làm ám giương Tô tổng giờ lại còn mang thai con cháu Tô gia. Cô mĩa mai tôi thà rằng tự nhìn lại mình đi. Cô cũng đâu thua kém gì.- Hàn Tuyết Kỳ khinh bỉ nhìn cô gái đối diện, làm con dâu Tô gia- cô ta không xứng đáng. Tất cả cũng vì đụng độ với cô ta ở quán cà phê làm bao nhiêu xui xẻo đổ ập xuống. Khó khăn lắm mới được làm nữ diễn viên chính thì nhà tài trợ lại đòi đòi nếu không sẽ rút vốn đầu tư. Lại còn đến công ty đại diện, thấy cô không có tiềm năng khai thác nên định kết thúc hợp đồng với cô. Giờ đây Tuyết Kỳ đang trong hoàn cảnh khó khăn cực độ. Hóa ra tất cả không chỉ là ngẫu nhiên, nếu cô không nghe lời được cuộc nói chuyện của đạo diễn và biên kịch thì cô không bao giờ biết được rằng kế đầu sỏ cho mọi chuyện lại là con ả Thanh Tâm này và người tiến hành thay cô ta chính là Mặc tổng, Mặc Vũ Luân.

- Đừng tự đánh đồng cô với tôi. Tôi không phải loại con gái như cô- Thanh Tâm giận dữ nhìn người con gái đối diện, thật muốn động thủ với cô ta. Ân oán hôm trước còn chưa tính sổ với cô, giờ cô ta còn dám xuất hiện ăn nói hàm hồ, thật ghê tởm.

- Ai chả biết cô vì tiền nên mới làm mọi cách để trở thành con dâu Tô gia, không phải sao? Thật sự muốn hỏi xem bí quyết của Đình tiểu thư là gì mà một tác từ gà vườn hóa thiên nga. - Tuyết Kỳ dùng giọng chua ngoa tiếp tục châm chọc.

Thanh Tâm không thể chịu đựng được nữa, cô không muốn nói chuyện với hạng phụ nữ như cô ta, càng không muốn cho tiểu bảo nghe được những lời nói bịa đặt đó. Nếu không có tiểu bảo bên cạnh cô đã lao đến đấu với cô ta một trận rồi, bây giờ thì ngoài võ mồm ra cô chẳng còn cách nào khác. Cô ta đến đây cũng nhằm để hạ thấp cô thôi, cô cũng không hơi đâu đấu đá với cô ta. Cái loại phụ nữ này cứ để cô ta vừa lòng rồi tự giác bỏ đi thì hơn.

- Nếu tôi bảo đúng thì sao? Cô định làm gì tôi? Dù sao bây giờ chúng tôi cũng là vợ chồng hợp pháp, tôi còn đang mang giọt máu của Tô gia. Muốn đấu với tôi sao? Không có cửa đâu- Thanh Tâm thách thức nhìn Tuyết Kỳ. Tiểu bảo xin lỗi con, ngàn vạn lần con không được tin những lời đó, mẹ là muốn đuổi cô ta đi thôi.

Hàn Tuyết Kỳ bực bội giậm chân dưới đất rồi quay mặt đi ra ngoài. Nhìn bộ dạng đắc thắng của Thanh Tâm cô càng thêm bực bội. Bất gặp Thanh Tâm trong tiệm cà phê. Cô định vào mắng chửi cho thỏa mấy ngày qua nào ngờ giờ lại bị cô ta mắng lại. Càng đáng giận hơn là cô ta lại nói rất đúng. Cô mãi không bao giờ là đối thủ của cô ta.

Lúc Tuyết Kỳ đi mất, Thanh Tâm mới dám buông lỏng bản thân, ngồi xuống uống một ngụm sữa nóng để bình ổn tinh thần.

- Đình Thanh Tâm, tôi thật sự đã xem thường cô rồi.

Nhật Thiên nghe xong điện thoại, bước vào quán cà phê thì nghe thấy cuộc đối thoại của hai người. “Ai chả biết cô vì tiền nên mới làm mọi cách để trở thành con dâu Tô gia, không phải sao? Thật sự muốn hỏi xem bí quyết của Đình tiểu thư là gì mà một tác từ gà vườn hóa thiên nga”. Lúc đó anh đã giận

dữ định xông vào kéo cô ra thì cô lại nói ra một đáp án khiến anh vô cùng bất ngờ. “Nếu tôi bảo đúng thì sao? Cô định làm gì tôi? Dù sao bây giờ chúng tôi cũng là vợ chồng hợp pháp, tôi còn đang mang giọt máu của Tô gia. Muốn đầu với tôi sao? Không có cửa đâu”. Nhật Thiên sững sờ nhìn người con gái trước mặt. Đây có phải là bộ mặt thật của cô, Thanh Tâm.

- Anh chờ chút nghe em giải thích được không?- Thanh Tâm nhìn anh đau đớn. Nếu biết anh sẽ nghe thấy có hàng vạn cái mồm cô cũng không nói ra những lời lẽ vô si như vậy. Nhưng, tất cả chỉ là nếu như...

- Cô còn định lừa tôi thế nào nữa... Hóa ra tất cả mọi chuyện là cô sắp đặt hết, vào Tô thị làm việc, ở bên cạnh tôi, ngủ với tôi giờ thì lấy đứa bé ra để đạt được mục đích. Cô còn lợi dụng cả anh rể mình, chị gái mình. Thậm chí còn lợi dụng cả con mình nữa. Loại phụ nữ như cô thật đáng ghê tởm! Việc bố mẹ tôi xuất hiện trong bệnh viện cũng là một tay cô sắp xếp đúng không? Kế hoạch cũng thật hoàn mỹ. Tôi đã suýt nữa bị mắc bẫy. Cô có gì muốn nói với tôi không?

Thanh Tâm hoang mang nhìn anh. Thì ra, trong mắt anh, cô lại không đáng tin như vậy. Anh thả đi tin người khác chứ cũng không muốn nghe cô giải thích. Anh nghiễm nhiên đội lên đầu cô cái tội danh đáng sợ, anh khinh miệt cô. Khi nghe những lời châm chọc từ Tuyết Kỳ cô cũng chỉ cảm thấy không thoải mái nhưng những lời nói ấy xuất phát từ miệng anh, lại có sức sát thương lớn như vậy. Thanh Tâm đưa lòng bàn tay chạm vào bụng, tiểu bảo con đừng nghe những lời nói này.

- Tôi nói anh sẽ tin sao? Phải, nếu như tôi nói tôi lợi dụng anh thì sao? Anh sẽ làm gì, anh sẽ bỏ tôi và con luôn chắc- cô ghen ngào, thật không biết anh sẽ đáp sao, nhưng cô cũng chán phải đối co với anh rồi, anh đã lựa chọn tin những gì mình nghe thấy thì cô giải thích cũng vô ích mà thôi. Nhật Thiên tay khê nắm lại, quay sang nhìn cô cười lạnh nói: “Cô đừng tưởng mình tôi bị lợi dụng. Chả phải Đình thị sắp sắp nhập với Tô thị sao?”. Bị lời nói của anh làm cho bất ngờ, khuôn mặt trắng bệch, cô cắn chặt môi. Hóa ra hôn nhân của cô cũng là loại hôn nhân thương mại, lợi ích trên tình cảm. Tiểu bảo, mẹ xin lỗi con là do mẹ không tốt lại cho con một gia đình không hoàn thiện rồi.

- Cô nên nhớ Tô Nhật Thiên tôi là bị bắt ép trong cuộc hôn nhân này... Cô cũng vậy chúng ta đến với nhau vì đôi bên cùng có lợi. Sau 1 năm chúng ta sẽ kết thúc. Không ai nợ ai.

- Một năm...- Thanh Tâm sững sờ nhìn anh. Người đàn ông này cũng thật tuyệt tình. Một năm chẳng phải cô mới sinh tiểu bảo sao? Anh ta định làm gì? Cướp con của cô?

- Phải một năm, Đình thị rơi vào tay tôi, tôi cũng sẽ “chăm sóc” thật tốt. Một năm cô sinh xong tiểu bảo, chúng ta cũng sẽ li hôn. Còn về tài sản sau li hôn, tùy cô định đoạt.

Thanh Tâm cảm thấy trong lòng rất đau. Đình thị cô không quản nổi, bố thì đã già yếu, rơi vào tay anh cô cũng yên tâm hơn là rơi vào tay người khác. Nhưng còn đoạn hôn nhân ngắn ngủi này. Cô không biết phải làm sao để duy trì nó nữa...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng*, *Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Sống chung

Nhà hàng lẩu Hai Di Lao

Lần thứ năm Thanh Tâm nhìn lên đồng hồ, Nhật Thiên chưa đến. Bữa ăn gia đình bắt đầu lúc 7 giờ vậy mà đã hơn 8 giờ vẫn chưa thấy bóng dáng anh đâu. Mọi người đã đến đông đủ, một tiếng trôi qua Nhật Thiên vẫn chưa xuất hiện. Thanh Tâm cắn môi nhìn lên điện thoại, cô đã gọi hơn chục cuộc mà anh vẫn không bắt máy, lòng bất đầu bất an. Trong đầu cô nghĩ ra bao nhiêu khả năng có thể xảy ra, không lẽ anh gặp tai nạn hay công ty có việc đột xuất.

- Ông bà thông gia, gia đình chúng tôi đã ngồi đây hơn tiếng rồi mà sao Nhật Thiên vẫn chưa đến?- Đình phu nhân khó chịu nói.

Bố mẹ Nhật Thiên quay ra nhìn nhau, khuôn mặt lộ rõ sự áy náy. Thanh Tâm thấy vậy vội nói giúp ông bà:

- Mẹ, Nhật Thiên dạo này rất bận, chắc anh ấy đang trên đường tới nên không tiện nghe điện.- Nói rồi cô lại nhìn vào điện thoại. Mong là anh đang đến.

Tiếng mở cửa coi bỏ nỗi lo của tất cả mọi người. Nam chính của đêm nay rồi cũng xuất hiện. Anh nở nụ cười nhạt nhòa:

- Xin lỗi ba mẹ, con đến trễ. Hôm nay con có chút chuyện.

Hai tiếng ba mẹ đã xoa dịu đi con tức giận trong lòng của Đình lão gia và Đình phu nhân. Hai ông bà cũng không làm khó dễ cho anh nữa, nhanh gọi phục vụ rồi cả nhà vui vẻ dùng bữa.

Thanh Tâm ngồi cạnh anh. Anh bước vào phòng, nhìn tất cả mọi người mà không nhìn cô lấy một lần. Về bề ngoài anh và cô rất thân mật nhưng chỉ một mình cô biết giữa họ có bao nhiêu lạnh nhạt. Thanh Tâm cúi mặt dùng bữa, đáng lẽ hôm nay cô sẽ ăn rất nhiều vì đây là quán yêu thích của cô tại Bắc Kinh, nhưng hôm nay, cô cảm thấy đồ ăn cũng nhạt nhẽo, có lẽ tâm trạng cô thực không tốt.

Theo ý của gia đình hai bên, Thanh Tâm dọn sang ở chung với anh. Từ lần cãi vã ở quán cà phê hôm trước, hai người không chạm mặt nhau lần nào. Đường như anh muốn tránh mặt cô, ngay cả chìa khóa căn hộ cũng là anh nhờ thư ký đưa cho cô. Chiều hôm qua Thanh Tâm cũng chuyển xong đồ của mình lên nhà. Cô cũng chưa dám bày biện đồ đạc vì chưa được sự đồng ý của anh, cũng không dám vào phòng ngủ hay thư phòng của anh vì cô nhớ anh rất ghét người khác động vào đồ của mình. Thế là cả tối qua, địa bàn của cô và tiểu bảo chỉ là phòng khách, phòng tắm và bếp. Căn hộ của anh rất rộng, có đến hai phòng cho khách nhưng đều bị anh khóa trái chính vì thế mà tối qua cô phải nằm ngủ chui rúc trên ghế sofa. Anh ngày càng chứng minh cho cô thấy, thái độ của anh với cuộc hôn nhân này chán ghét đến cỡ nào.

Thanh Tâm đứng chờ anh ở trước cửa quán. Nói là sống chung nhưng thời gian cô ở một mình còn hơn ở với anh, hôm nay có tính là bắt đầu sống chung với anh không? Thanh Tâm cũng không biết nữa.

Xe vừa dừng lại trước mặt, Thanh Tâm nhanh chóng bước vào trong xe. Một mùi nước hoa oải hương nhẹ nhàng trong không khí. Thanh Tâm không khỏi nhủ mảy, tối nay anh đi cùng ai sao, nước hoa này là của phụ nữ mà? Hàng mi sụp xuống, cô cố kìm nén những bản khoăn trong lòng. Cô có thắc mắc thì anh cũng sẽ không nói. Vì với anh cô chỉ là người vợ trên danh nghĩa, cô đâu có quyền quản anh.

Nhật Thiên cuối cùng cũng trở về căn hộ của mình. Mấy hôm qua anh đã ở phòng nghỉ trong công ty, anh không muốn về nhà, sợ về nhà lại cãi nhau với cô, dù sao cô cũng đang mang thai hạn chế tức giận là tốt nhất. Nhật Thiên sững sờ nhìn hộp lớn hộp nhỏ đồ đạc trong phòng. Cô vẫn chưa dọn đồ vào sao? Vậy hôm qua cô ngủ ở đâu? Chẳng lẽ lại nằm trên sofa, một cảm giác xót xa lan tràn trong lòng. Anh cố đưa mắt sang chỗ khác không tập trung nhìn cô nữa. Căn phòng rất bừa bộn nhưng cô đi lại một cách dễ dàng, không va đụng vào bất cứ món đồ gì. Ánh mắt bất chợt nhìn thấy hành động của cô, anh lại âm thầm tự hỏi. Nhà này cô là chủ hay anh vậy?

- Cô ngủ phòng chính đi, tôi sẽ ngủ ở thư phòng – Anh lạnh lùng buông ra một câu.

Mãi một lúc sau, cô mới lấy đủ dũng khí để tiếp chuyện với anh

- Không... không cần đâu. Thư phòng cũng không rộng rãi, anh sinh hoạt ở đây cũng không thoải mái bằng phòng anh được. Anh cứ ngủ ở đó đi, còn em, anh cho em chia khóa một phòng cho khách là được.

Nhật Thiên lạnh lùng buông hai chữ “Tùy cô” rồi đưa cho Thanh Tâm chìa khóa. Cô vui mừng nhận lấy chiếc chìa khóa, nhanh nhẹn bước vào phòng, căn phòng này so với phòng cũ của cô bé hơn một chút nhưng khung cảnh cũng không tồi. Chỉ bất tiện là không có phòng tắm. Thanh Tâm ngẩng nhìn chiếc tủ bé tí ở góc tường rồi quay sang nhìn chỗ quần áo vứt đại của mình không khỏi cảm thán: biết thế cô nghe lời vào ở phòng ngủ của anh cho rồi. Nhìn chiếc giường lớn chiếm không gian khá trong phòng, cô nảy ra một ý định. Ngày mai mua một chiếc giường đơn thì phòng lại có chỗ nhét một chiếc tủ nữa. Thanh Tâm chọn một bộ quần áo ngủ rồi bước ra ngoài dùng phòng tắm ở phòng khách. Thanh Tâm định đi qua phòng anh, hỏi anh có muốn ăn đêm không thì thấy cửa phòng hé mở. Cô vô tình nghe được cuộc nói chuyện của anh và một cô gái:

- Anh về rồi, ừ. Em ngủ sớm đi... Anh và cô ấy không ngủ chung. Mai anh qua đón em. Ngủ ngon, Băng Hi... - Nửa khuôn mặt dịu dàng anh lộ ra dưới ánh đèn vàng. Sự ấm áp ấy, nụ cười ấy anh cũng đã dành cho cô nhưng đáng tiếc lại quá ngắn ngủi. Cái tên Băng Hi làm Thanh Tâm suy nghĩ rất lâu, cô rõ ràng đã nghe thấy cái tên này rồi. Trí nhớ bỗng hiện về cảnh tượng trên con phố đèn lồng ở Hàng Châu. Là cô ấy_ người anh yêu nhất đã về...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng*, *Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Quá khứ

Cầm điện thoại chán chừ, Thanh Tâm khẽ thở dài cuối cùng cũng ấn phím gọi. Đầu dây bên kia là giọng nói hào hứng:

- Alo, Tiểu Tâm. Có chuyện gì thế em vợ yêu quý?

- Anh rề... em... em... ừm tí nữa anh có rảnh không, gặp em một lúc được không? - Thanh Tâm ngập ngừng. Thật sự chuyện cô muốn hỏi liên quan đến quá khứ Nhật Thiên, mà người có thể nói cho cô biết chỉ có thể là anh rề mà thôi.

- Mấy ngày không gặp mà đã nhớ anh rồi à. Ok, thế hẹn nhau ở quán cà phê gần nhà em nhé, 5 giờ chiều anh qua. - Nghĩa Từ vui vẻ trả lời.

Thanh Tâm đặt xong cho mình chiếc giường đơn thì cũng đến giờ hẹn, Thanh Tâm sửa soạn một chút rồi đi bộ sang quán cà phê đối diện.

- Anh rề anh đợi em lâu không? – Thanh Tâm ái ngại rồi nhanh chóng ngồi đối diện.

- Không, không, anh mới tới thôi. Em uống gì? - Nghĩa Từ lịch thiệp đưa menu về phía cô.

- Cho em một ly sữa nóng - Thanh Tâm gấp cuốn menu lại, chăm chú nhìn Nghĩa Từ, thật khó mở lời. Nhất là khi câu chuyện lại hướng đến người phụ nữ của anh. “Anh rề, ừm, em... em chuyện em muốn hỏi đó chính là về chuyện bạn gái cũ của Nhật Thiên, Băng Hi?”. Câu nói của Thanh Tâm làm Nghĩa Từ ho sặc sụa, anh vội đặt cốc cà phê xuống, ngược lên ngạc nhiên hỏi: “Tiểu Tâm, sao em biết cô ta. Là Nhật Thiên nói cho em ư?”. Cô khẽ lắc đầu: “Không phải, em tình cờ biết được thôi. Chỉ là em muốn hiểu hơn về anh ấy thôi. Em nghĩ người con gái ấy có vị trí rất... quan trọng trong lòng Nhật

Thiên.” Hai chữ “quan trọng” tự mình nói ra thì ra chưa xót như vậy. Cô dù có tiểu bảo thì cũng không trở thành quan trọng với anh.

- Thanh Tâm à, em đừng có suy nghĩ nhiều nữa được không? Dù gì bây giờ em cũng đang mang thai không nên nghe những chuyện không vui. – Nghĩa Từ thành thật khuyên nhủ.

- Anh rề à, em thực không sao mà. Anh cũng biết rồi đấy tính em cũng hay tò mò, anh kể em một chút đi mà.

Nghĩa Từ thờ dài nhìn cô, anh uống một ngụm cà phê rồi ngược lên:

- Được rồi Thanh Tâm. Anh sẽ kể cho em... toàn bộ những gì anh biết...

Năm đó là cũng là lúc Nhật Thiên và anh về nước tiếp quản sản nghiệp gia đình. Anh là thiếu gia nhà Quan, Nhật Thiên là thiếu gia nhà Tô. Việc quay trở về cũng là điều định trước. Chẳng qua anh không ngờ lần trở lại này lại phát sinh nhiều chuyện như vậy. Nhật Thiên biết yêu! Chàng trai cả ngày chỉ cặm cụi vào sách vở, không ngờ ngang gì đến phụ nữ lại đi yêu một cô gái. Đó có lẽ là tin mừng cho Tô gia nhưng khi thân phận cô ấy được hé mở, tình yêu của họ cũng gặp sóng gió. Cô gái ấy chính là Băng Hi. Anh cũng có gặp qua cô ấy một lần. Lần đó là sinh nhật anh, Nhật Thiên đương nhiên không đi một mình. Cậu ấy đi cùng Băng Hi. Cô ấy quả thật rất xinh đẹp, mang nét đẹp tiêu chuẩn của phụ nữ Trung Quốc. Khuôn mặt thanh tú, tính cách cũng rất đơn thuần, trong sáng. Cả người cô toát lên vẻ yếu đuối khiến đàn ông muốn che chở, bảo vệ. Nhật Thiên rất ít khi nói về việc riêng của mình nhưng đối với chuyện của Băng Hi anh lại rất hay nói, mỗi lần nói trông cũng vô cùng vui vẻ. Nhật Thiên gặp Băng Hi lần đầu trong một quán bar ở Hàng Châu. Lúc ấy Nhật Thiên lần đầu đi tiếp khách, còn Băng Hi làm bồi bàn ở đó. Nếu không nhờ Băng Hi thì Nhật Thiên cũng không khỏe mạnh như bây giờ. Cậu ấy bị chuốc quá say, lúc đi qua đường suýt nữa bị xe tông may mà cô ấy kịp thời xuất hiện xông ra cứu lấy cậu ấy. Nhật Thiên chỉ bị xước xác, còn cô ấy bị dọa đến ngất xỉu. Từ ấy hai người bắt đầu qua lại, rồi cũng yêu nhau, ở bên nhau. Hai người cứ vậy cho đến khi mẹ Nhật Thiên phát hiện ra. Bà kiên quyết phản đối chuyện hai người họ, thậm chí còn thuê thám tử đi điều tra thân thế của Băng Hi. Khi đó, Băng Hi cũng bắt đầu dần thân vào con đường nghệ thuật, Nhật Thiên cũng ủng hộ cô nhưng cũng vì lý do đó cha mẹ Nhật Thiên càng không hài lòng, ra sức ngăn cản chuyện tình cảm hai người. Nhật Thiên cũng vì chuyện này mà từ chức, dọn ra khỏi nhà đến sống với cô. Anh và cậu ấy cũng mất liên lạc một thời gian cho đến khi một chuyện xảy ra. Băng Hi đột ngột biến mất, Nhật Thiên chỉ có thể dựa vào thể lực của anh để tìm cô ấy. Nhưng dù có tìm bao lâu cũng không có lấy một dấu vết, cô ấy dường như bốc hơi khỏi thế giới này. Nhật Thiên từ khi cô ấy đi cũng suy sụp, cậu ấy uống rất nhiều rượu, uống đến bản thân phải nhập viện để rửa ruột. Cũng vì thế mà dạ dày cậu ấy rất yếu. Bây giờ vẫn không thể uống quá nhiều rượu. Nhưng, mọi chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó, Nhật Thiên phát hiện ra việc bố mẹ mình nhúng tay vào, đưa cô tiền rồi giúp cô ra nước ngoài. Cậu ấy vô cùng tức giận, quan hệ với bố mẹ cũng càng trở nên lạnh nhạt. Cậu ấy bắt đầu sống khép kín hơn, cũng ít nói hơn, tự dùng công việc để lấp đầy thời gian của mình. Cậu ấy cũng có gặp phụ nữ nhưng chỉ để giải quyết nhu cầu sinh lý, số lượng cũng không nhiều.

Thanh Tâm vẫn chăm chú lắng nghe câu chuyện về anh, một từ cũng không bỏ sót. Thì ra đúng như cô dự đoán, anh thực sự yêu cô gái đó. Cô gái anh yêu, thật may mắn. Người con gái ấy thật hoàn mỹ cũng rất hợp với anh. Thanh Tâm cũng không thể tìm ra điểm đáng ghét của Băng Hi. Tự an ủi bản thân tất cả chỉ là quá khứ nhưng trái tim vẫn đau đớn, Thanh Tâm siết chặt bàn tay.

- Nhật Thiên anh đến chưa? Em đang ở quán ăn rồi này.- Giọng nữ vui vẻ truyền từ đầu bên kia.

Ngày Thiên bị giọng nói thân thuộc làm cho ấm áp. Đúng vậy, bao nhiêu năm qua anh luôn tìm cô, xói tung mọi góc ngách trên thế giới này cũng không thấy cô. Nhưng đến một ngày, cô lại đột ngột xuất hiện, đột ngột chen ngang vào cuộc đời anh lần nữa. Hôm đó anh đang trên đường đến bữa tiệc gặp mặt hai bên gia đình thì một cô gái băng qua đường. Anh lập tức nhấn ga. Xe phanh lại ngay trước lúc chạm vào người cô. Người con gái bị hành động của anh dọa cho hoảng sợ, cả cơ thể gầy yếu ngã ngửa trên nền đất. Nhật Thiên nhanh chóng xuống xe, anh đỡ lấy cô gái đứng dậy. Mái tóc dài của cô gái vắn lên trên cánh tay anh, khi cô quay ra cả hai cùng sững sờ nhìn nhau. Là Băng Hi. Cơ thể cô càng run dữ dội, cô lập cập rút tay ra khỏi vòng tay anh, loạng choạng quay lưng định bỏ chạy. Nhật Thiên bước nhanh hơn cô, kéo cô vào lòng, người cô cũng lạnh quá, cơ thể cũng ốm đi rất nhiều. Anh thương xót nhìn cô gái trong lòng: “Em còn định trốn đi đâu nữa? Em còn định hành hạ tôi đến bao giờ?” Băng Hi áp mặt vào lồng ngực anh. Thật ấm áp quá. Nước mắt nhanh chóng ứa ra, thấm ướt áo sơ mi anh.

- Những năm qua em sống thế nào?- Nhật Thiên nhanh chóng hỏi han

- Em... em sống rất tốt. Em dùng tiền mẹ anh đưa mua một căn hộ nhỏ ở Mỹ, em học không tốt nên vẫn phải sống bằng nghề cũ, làm bồi bàn cho một quán bar gần nhà.

Ngày Thiên nghe vậy, tay lái cũng siết chặt. Anh thực có lỗi với cô, vì gặp anh mà còn trẻ vậy đã phải sang nước ngoài mưu sinh, lại phải quay lại những nơi tăm tối ấy, lại làm cái nghề mà ai cũng có thể sỉ vả. Nghĩ vậy, anh càng thương xót cô hơn, thật may là anh được gặp lại cô...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Rửa bát.

- Nhật Thiên, Nhật Thiên à. Anh đang suy nghĩ gì mà ngăn người thế?- Băng Hi hươ tay trước mặt anh, nở nụ cười rạng rỡ.

- À... không có gì... thức ăn có hợp khẩu vị của em không?- Nhật Thiên cố tập trung hơn. Đứng chết anh lại nghĩ đến người phụ nữ đó. Lúc nhìn những món ăn trên bàn, anh lại băn khoăn không biết cô ở nhà đang ăn gì. Cùng lúc đó, trong một căn hộ nhỏ, một cô gái đang lom khom bên nồi cháo trên bếp hồng khí hơi. Thanh Tâm khẽ đưa tay lên chớp mắt, ai đang nhớ cô vậy. Cô làm bộ dạng ngó nghiêng xung quanh, sau đó ngịch ngợm nhìn xuống bụng mình: “A mẹ biết rồi, có phải tiểu bảo đang nhớ mẹ không. Mẹ cũng nhớ con lắm ấy, mau mau ra gặp mẹ nha. Bây giờ hai mẹ con mình cùng ăn tối nha.” Có lẽ cũng đã trở thành thói quen, một tháng sống trong căn nhà này, luôn có một mình, cô cũng tập cho mình nhanh thích nghi với cuộc sống buồn tẻ này. Cứ mỗi lúc cô đơn, cô lại trò chuyện với tiểu bảo, cảm giác như trong căn nhà này không chỉ có mình cô, cái lạnh và nỗi buồn cũng vì thế mà vơi đi. Với cô bây giờ, sống với tiểu bảo, thế là đủ.

- Anh nói gì cơ? – chiếc thìa trên tay Băng Hi rơi xuống, cô yếu ớt hỏi- Anh đã kết hôn rồi sao? Với ai? Anh hết yêu em rồi sao?- nói đến đây giọng cô cũng nghẹn ngào, nước mắt cũng rơi xuống là chảy.

- Tiểu Hi, em bình tĩnh nghe anh nói- Nhật Thiên vội lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô, bộ dạng đau lòng- Là anh có lỗi với em, cô ấy mang thai con anh. Tô gia không thể bỏ được. Anh không hề yêu cô ấy, cũng không định kéo dài cuộc hôn nhân này nên em cho anh một năm, một năm sau chúng ta lại như trước được không?

- Em xin lỗi, là em không khống chế được cảm xúc của mình. Anh cũng nên chăm sóc cô ấy, phụ nữ mang thai rất cực khổ. Còn em, anh chỉ cần nhớ đến em là đủ rồi- Băng Hi nhẹ nhàng đưa tay anh ra khỏi khuôn mặt mình, đan tay mình vào tay anh nở nụ cười dịu dàng.

Ngày Thiên trầm mặc nhìn người con gái trước mặt. Cô luôn vậy, luôn suy nghĩ cho người khác trước khi suy nghĩ cho mình.

Ăn xong nồi cháo thịt băm, Thanh Tâm thoải mái ngồi xem ti vi. Thi thoảng lại cười lên khanh khách, đôi lúc tiếng ti vi giúp căn nhà trở nên vui vẻ hơn. Pha cho mình một cốc sữa nóng, cô mở laptop ra xem đơn hàng. Từ ngày nghỉ việc ở công ty, Thanh Tâm bắt tay vào kinh doanh mỹ phẩm trên mạng. Mọi đầu công việc cũng khá khó khăn nhưng dạo gần đây, làm ăn rất thuận lợi, đơn hàng mỗi lúc một nhiều nên việc kiểm tra đơn hàng trước khi đi ngủ đã trở thành thói quen. Hôm nay cũng khá khách hàng, Thanh Tâm vui vẻ trả lời rồi gấp máy tính lại. Chiều nay sau khi đi mua sắm với Hiếu Như, Thanh Tâm có ghé qua cửa hàng mua một vài đĩa nhạc giao hưởng. Nghe nói thai nhi nghe nhạc này sớm rất tốt cho trí não. Cô cho đĩa nhạc vào đầu đĩa, bấm nút tắt tivi. Âm nhạc du dương nhanh chóng bao trùm cả không gian. Nhạc này đầu chỉ tốt cho trẻ con, Thanh Tâm cũng cảm thấy bản thân thật thoải mái. Một nội lực thúc đẩy cô đứng lên trên ghế sofa, tay bắt đầu múa loạn theo tiết tấu. Tối vận động một chút cũng tốt cho sức khỏe, nghĩ vậy cô càng hăng say hơn.

Ngày Thiên vừa mở cửa bước vào thì bị cảnh tượng trước mắt làm sững sờ. Vợ anh à không, người vợ trên danh nghĩa đang nhảy múa điên cuồng trên chiếc sofa trong phòng khách. Âm thanh của các bản nhạc cũng được mở rất lớn. Không có anh cô sống thoải mái vậy sao? Lúc anh tiến đến gần cô thì cũng là lúc bản nhạc kết thúc. Thanh Tâm đứng trên ghế làm bộ dạng nhún chân cúi gập người chào khán giả: “Cảm ơn... cảm ơn...” Sau đó làm bộ dạng hôn gió khắp xung quanh. Khi nụ hôn của cô hướng về phía cánh cửa, cả người cô cứng lại. Khuôn mặt tối sầm của Nhật Thiên làm Thanh Tâm lúng túng. Cô vội vàng rút tay lại, khuôn mặt cúi gằm, mái tóc xoắn dài phủ xuống che kín mặt. Cô có cảm giác mình như một đứa trẻ vừa phạm tội đứng trước mặt bố mẹ mình. Thanh Tâm à dù có vui chơi cỡ nào mà cũng không được quên đây là nhà của anh chứ. Đúng thật xấu mặt.

Ngày Thiên cuối cùng cũng phải mở lời. Nếu anh không nói không biết cô còn định đứng đến bao giờ.

- Nửa đêm nửa hôm còn bật nhạc ầm ĩ. Cô không định ngủ à?

Thanh Tâm cuối cùng cũng được khởi động lại trí óc của mình. Cô vội vàng ngóc đầu lên tính giải thích với anh một chút nhưng rồi lại nghĩ anh tại sao lại về đây. Nhưng dường như cô đâu có quyền đề hỏi, đây chẳng phải là nhà anh sao.

- Em định đi ngủ rồi đây.- Nói rồi cô lom khom tắt ti vi, trèo xuống sofa rồi lẳng lặng đi vào phòng ngủ. Đứng trước cửa phòng cô chần chừ mãi không bước vào. Lấy hết dũng khí cô quay ra nhìn anh. Anh đang ngồi chống tay trên ghế, đôi mắt nhìn xa xăm bất định.

- Liệu... anh có muốn ăn khuya gì không? Em sẽ nấu cho anh. – Chẳng phải anh rất ít ở nhà sao? Thanh Tâm không thể để lãng phí thời gian vợ chồng quý báu được.

- Tôi ăn rồi. Cô không cần bận tâm đến tôi. – Nói rồi anh lẳng lặng mở tivi bật bản tin thời sự chăm chú theo dõi.

Là anh không muốn nói chuyện với cô nữa. Thanh Tâm có ngốc cũng nhận ra anh đang đuổi khéo cô. Chúc anh ngủ ngon một tiếng, Thanh Tâm cũng bước chân vào phòng ngủ. Tập luyện buổi tối một chút làm cô thấm mệt, Thanh Tâm vừa nằm xuống giường là ngủ luôn.

Ngày Thiên cuối cùng cũng có thể thả lỏng cơ thể, anh bật tivi cố gắng mấy cũng không tập trung chú ý vào bản tin được. Cô vừa rồi đi ánh mắt anh lại không tự chủ mà dõi theo cô. Anh cũng không biết vì sao anh lại quay về đây nữa, khi nghe Băng Hi nhắc đến cô anh lại càng suy nghĩ về cô nhiều hơn. Rồi tay không tự chủ lại lái xe về nhà mình. Nhìn thấy ánh đèn còn chưa tắt, anh định lên thuyết giáo cô một trận. Dù sao cũng đang mang thai, anh không về thì cũng không phải đợi. Nhưng, anh hoàn toàn bị âm thanh trong phòng làm cho bất ngờ. Anh tự cười mình quá đa tình, cười mình quá ngây thơ khi tin rằng cô vẫn chờ anh về. Có lẽ anh chỉ muốn ghé qua xem cô và con sống thế nào. Cô sống rất tốt, cả hai cũng đều khỏe mạnh. Nhìn thấy kết quả trước mắt anh lại có chút không vui. Cô, không có anh, vẫn mạnh khỏe như vậy. Có lẽ những lời cô nói ở quán cà phê hôm ấy là đúng. Cuộc hôn nhân này với cô, chỉ vì lợi ích bản thân.

Ngày Thiên đưa mắt nhìn ly sữa đã uống hết trên bàn khách. Anh lắc đầu mang ly sữa xuống dưới bếp. Nhìn vào bồn rửa, anh không khỏi bất ngờ: cô vẫn chưa rửa bát. Bát thìa, nồi niêu vẫn còn để bên trong. Ngày Thiên vốn là người sạch sẽ, anh xắn tay rồi bắt đầu rửa. Bình thường phải dọn đồ cho người khác anh rất khó chịu nhưng hôm nay, đứng rửa bát giúp cô, anh lại có chút niềm vui nho nhỏ. Có anh, ít nhất cô cũng có người rửa bát... .

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tô gia

Từ hồi về nhà Nhật Thiên, Thanh Tâm cũng có thói quen ngủ nướng, có tiểu bảo rồi cô ngủ ngày càng nhiều hơn có khi ngủ đến 12 tiếng một ngày. Mỗi ngày trôi qua ở căn hộ này, Thanh Tâm cảm giác được mình có được thời gian cả thể giới, do vậy ngủ cũng là một cách để cô giết thời gian. Mắt mở màng nhìn lên trần nhà, lại thứ hai rồi. Cô ngồi ngẩn ngơ một lúc lâu sau đó mới chậm rãi xuống giường, đi ra ngoài đánh răng rửa mặt. Đầu tóc rối bù, quần áo ngủ xộc xệch, vừa đi cô vừa lẩm nhẩm hôm nay sẽ làm gì. Thức ăn hết rồi, tí phải đi siêu thị, quần áo dạo này cũng lại chật rồi, tí phải rủ Tiểu Như đi shopping, bát đĩa chưa rửa, toilet rửa một thể vẫn còn đủ bát sạch ăn hết ngày hôm nay. Lúc Thanh Tâm lững thững qua phòng khách, cô bất chợt bắt gặp một bóng hình thân thuộc đang chăm chú đọc báo, dụi mắt hai ba cái, Nhật Thiên vẫn không biến mất. Thanh Tâm khẽ cốc nhẹ vào đầu, quay trở lại phòng, nằm xuống nhắm mắt, rồi trở dậy ra ngoài, Nhật Thiên vẫn ngồi im như cũ. Cứ thế cô quên mất việc mình cần làm, cứ đi ra rồi lại trở về phòng. Nhật Thiên khó hiểu nhìn bộ dạng của cô, khó chịu mở lời:

“Cô làm gì mà đi ra đi vào mãi thế, chuẩn bị nhanh lên tí chúng ta sẽ đến Tô gia ở mấy hôm”. Lần này thì chắc chắn là không phải mơ, anh thực sự đang ở nhà, anh không đi làm sao? Anh rất ít khi về nhà nên sự xuất hiện của anh làm cô cảm thấy không quen. Nhanh chóng vệ sinh cá nhân, Thanh Tâm xuống bếp ăn tạm bánh mì với sữa. Từ khi mang thai cô luôn ăn uống đủ bữa, dù cho bận thế nào cũng biết tự chăm sóc cho bản thân thực tốt. Thời tiết bước vào cái rét buốt cuối năm, tuyết cũng rơi dày hơn, Thanh Tâm chọn một bộ váy dạ rộng, khoác áo len ra ngoài. Ngắm mình trong gương, Perfect, quá hoàn hảo rồi. Tiểu bảo con xem mẹ con cũng rất xinh đẹp này. Nhớ tới lời Nhật Thiên nói sẽ ở lại mấy hôm, cô vội cất mấy bộ quần áo cần thiết vào túi, mang theo laptop để làm việc. Thấy Thanh Tâm xách đồ ra ngoài, Nhật Thiên vội giúp cô cầm đi. Cả tháng không gặp mà trông cô rất lạ. Cả cơ thể cô vẻ mũm mĩm hơn trước chắc là do ăn được ngủ được. Trông cô cũng hoạt bát và sinh động hơn. Nhưng cả người không vì mang thai mà mất dáng, người ngoài nhìn vào vẫn không nhận ra là cô đang trong những tháng đầu tiên của thai kì. Chiếc váy dạ này rất hợp với cô, đôi giày thể thao cô đi cũng vậy, đúng là cô rất biết cách tự chăm sóc cho mình.

- Tiểu Tâm, Tiểu Tâm, vào nhà ngồi đi con.- Mỹ Á vui vẻ chạy ra ngoài đỡ lấy cô.

- Ba, mẹ hai người vẫn khỏe chứ ạ? – Thanh Tâm vui vẻ khoác tay mẹ chồng, nụ cười trên môi cũng rất ngọt ngào.

Tô lão gia lúc này mới từ trong đi ra:

- Hai đứa mau vào trong đi. Ngoài trời lạnh lắm. Tiểu Tâm, con có thèm ăn cái gì thì cứ bảo giúp việc nấu cho, không nấu được thì đi mua. Bây giờ con là con gái Tô gia rồi, không cần ngại.

- Cảm ơn ba mẹ. Con muốn ăn gì thì sẽ bảo ạ. Ba mẹ, chúng ta vào nhà thôi.

Biệt thự Tô gia rất rộng lớn, cũng rất đẹp. Thanh Tâm về đây cũng cảm thấy ấm áp như ở nhà mẹ mình vậy. Bố mẹ chồng đối xử rất tốt với cô, muốn làm gì cũng không được làm. Thanh Tâm cũng hay dậy sớm tập thể dục với mẹ chồng. Mỹ Á cũng là một người mẹ chồng rất hiện đại, bà không cho phép cô dùng máy tính quá nhiều nên Thanh Tâm chỉ còn cách chui vào nhà vệ sinh để làm việc. Tối hôm nay phải nắn nỉ lắm cô mới được xuống bếp phụ thím Trương nấu cơm cho chồng và bố mẹ chồng ăn. Mấy ngày ở Tô gia ăn không ngồi rồi cô cũng ngại, thêm nữa, bản thân cũng thực muốn cho họ thưởng thức tài nghệ của cô.

- Tiểu Tâm, con ăn chút ớt chuông thím Trương xào đi, bổ dưỡng lắm đấy! – Nói rồi Mỹ Á gấp một miếng dưa vào bát Thanh Tâm

Cô ái ngại nhìn miếng ớt chuông thơm ngon đang đặt trong bát mình. Mẹ chồng cô luôn thích gấp đồ ăn cho người khác như vậy. Cũng vì thế mà ở đây mấy hôm, bao nhiêu loại đồ ăn cứ liên tiếp rơi vào bụng cô.

- Mẹ, con bị dị ứng ớt chuông. Con không ăn được. – Thanh Tâm ngược lên nhìn bà, áy náy nói.

- Ô, là mẹ quên khuấy mất, mẹ con cũng dặn đi dặn lại mẹ bao lần rồi. – Nói rồi bà cũng nhanh chóng gấp miếng ớt chuông ra khỏi bát Thanh Tâm.

Trong tất cả các bữa ăn, Nhật Thiên luôn xuất hiện nhưng khác với mọi người xung quanh, anh chỉ tập trung ăn uống. Cả bữa cũng không nói đến một chữ. Nhiều lần cả hai ông bà cũng cố gắng kéo Nhật Thiên vào bữa cơm gia đình nhưng sự đáp lại của anh chỉ là mấy tiếng vâng dạ ậm ừ.

Nhật Thiên không thể phủ nhận sự xuất hiện của cô đã mang đến không khí gia đình cho cả căn biệt thự. Anh cũng không biết vì sao dù có bận đến mấy vẫn quay về đây ăn cơm tối với ba người. Nhưng có lẽ sự việc khó hiểu này cũng kết thúc khi cô và anh quay lại căn hộ trong thành phố.

Đêm nay là đêm cuối cùng ở Tô gia, Thanh Tâm có chút tiếc nuối không muốn rời đi. Mẹ chồng cô cũng rất chu đáo, tối nào cũng hâm sữa nóng mang lên phòng cô. Chờ cô uống hết rồi lại mang xuống. Thanh Tâm và Nhật Thiên vẫn phải diễn cảnh vợ chồng hòa thuận trước mặt ba mẹ nên tối đến cả hai phải ở chung một phòng. Lúc trước, khi còn ở căn hộ chung cư, sự xuất hiện của anh đã làm cô cảm thấy có chút bất tiện, bây giờ cả hai lại cùng ở trong một phòng ngủ thế này, Thanh Tâm càng cảm thấy lo lắng hơn. Nhật Thiên dường như cũng không muốn ở gần cô, cứ chờ bố mẹ ngủ hết là anh lại sang thư phòng ngủ. Nhưng hôm nay, cả bố mẹ đều thức rất khuya, hai ông bà thỉnh thoảng còn cãi nhau chỉ chóc, dường như họ đang đặt tên cho tiểu bảo. Thanh Tâm không khỏi bật cười, cô có cảm giác họ còn mong ngóng tiểu bảo hơn cả bản thân cô vậy.

Nhật Thiên rất mệt mỏi cả khối lượng công việc ngày mai này anh cũng giải quyết nốt trong hôm nay để sáng mai còn đưa hai mẹ con cô về nhà. Ngồi trên chiếc giường ấm áp, hai mắt nặng nề khép lại, anh ngủ thiếp đi.

Thanh Tâm vừa xử lý xong đơn đặt hàng thì cũng đã hơn mười giờ. Cô rón rén quay trở lại phòng ngủ, ngó đầu nhìn xuống phòng khách. Hai ông bà cũng đã đi ngủ rồi. Lúc này Thanh Tâm quay lại giường của mình, cả người chấn động vì cái bóng đen to lớn đang dựa vào thành giường. Hơi thở cũng rất đều đặn. Không phải anh tính qua đêm ở đây đấy chứ? Thanh Tâm trong lòng có chút vui sướng. Cô vốn định lay anh dậy nhưng nhìn anh ngủ rất ngon cô lại không nỡ. Thanh Tâm đến gần anh hơn, đỡ anh nằm xuống rồi bản thân cũng nằm cuộn lại trên giường. Đúng, vợ chồng chung giường cũng có sao, chỉ cần cô nằm sát mép giường bên kia là được.

Nhật Thiên nằm thoải mái trên chiếc giường lớn. Từ lúc chấn gối thấm đẫm mùi hương hoa hồng anh càng cảm thấy ấm áp hơn. Cả cơ thể cũng bắt đầu lần mò chiếc gối thơm ngát ấy. Thanh Tâm đang ngủ mê mị thì một bàn tay vòng ra trước ngực, đem cô ôm trọn vào lòng. Thanh Tâm khẽ cựa quậy, vòng tay ấy càng siết chặt hơn, Thanh Tâm cuối cùng cũng đẩy mình ra xa vòng tay ấy một chút, cả người lật lại, bây giờ thì thoải mái hơn rồi. Bị bắt phải rời xa chiếc gối ấm áp, Nhật Thiên cau mày, lại đưa tay đi tìm kiếm. Đến khi đôi bàn tay chạm vào một khối mềm mềm ấm ấm, anh lại siết chặt, kéo chiếc gối về phía mình. Thực là thoải mái! Cứ vậy, trong đêm tối rét buốt ấy, hai con tìm lại gần nhau hơn bao giờ hết...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Em nhớ anh.

Nắng sớm chiếu vào khắp gian phòng, đã thật lâu Nhật Thiên mới có thể ngủ ngon như vậy, khẽ mở mắt, hình ảnh mờ ảo hiện ra. Khuôn mặt Thanh Tâm thật gần, gần đến nỗi anh có thể cảm nhận được hơi thở của cô, mùi hương hoa hồng nhàn nhạt. Anh hoảng hốt nhìn bộ dạng hai người, anh đang ôm chặt lấy cô, còn cô thì đang cuộn mình trong lòng anh, nết rất bình yên. Khẽ đưa tay vuốt tóc cho cô, cả nhà ba người cùng nằm trên một giường thật hạnh phúc. Nhật Thiên nhồm người ngồi dậy, mọi động tác đều cố gắng làm khẽ khàng nhất để không đánh thức cô dậy. Anh nhẹ nhàng bước xuống giường rồi vén chăn đắp cho cô.

Thanh Tâm ngủ đến 9 giờ mới rời giường. Lúc tỉnh dậy thấy anh đã đi mất, trên giường chỉ còn lại hơi ấm của anh phảng phất trong chăn và trên gối. Thanh Tâm tiếc nuối nhìn sang chiếc gối bên cạnh. Cô nhắc người mình di chuyển nằm sang vị trí đối diện. Hơi ấm của anh vẫn còn dư lại một chút trên gối, hương bạc hà trong chăn vẫn còn rất đậm. Thanh Tâm nằm trên gối anh, xóc chăn lên che kín mít bản thân mình. Cảm nhận hương thơm của anh bao phủ mình. Tiểu bảo à, đây là hơi ấm của bố con đấy, con có ấm không?

Mỹ Ái tiếc nuối nắm tay Thanh Tâm bước ra cổng. Bà thực không nỡ để Tiểu Tâm về lại căn chung cư ấy. Bà lo không ai chăm bẵm bữa ăn, giấc ngủ cho con bé. Nhiều lần bà cũng chủ động đề cập đến vấn đề thuê một giúp việc cho hai vợ chồng nó nhưng mà Tiểu Tâm lại nhất quyết từ chối. Cô nói không thích người ngoài xen vào cuộc sống vợ chồng. Cô đã nói vậy thì bà cũng chẳng biết phải nói sao nữa, chỉ dặn dò cô phải ăn uống đúng bữa, ngủ cũng phải đủ giấc. Lúc ra đến cổng, Mỹ Ái mới nhớ đến hai chiếc vé tập yoga theo tháng bà mới đăng kí được. Bà kéo cô ra một góc rồi rút hai tấm vé, nhét vào trong tay cô:

- Tiểu Tâm à. Đợt này mẹ đăng ký cho con và Nhật Thiên khóa học yoga cho bà bầu. Bây giờ con cũng có nhiều thời gian rảnh rồi, mẹ nghe nói tập cái này tốt cho cả mẹ và bé đấy. Con nhớ đi tập nha.

Thanh Tâm nhìn hai tấm vé trong tay rồi ngược lên nhìn mẹ chồng. Đôi mắt cô cũng ngẩn ngẩn. Bà luôn đối xử rất tốt với cô và tiểu bảo, coi cô như con gái ruột. Cô nhẹ nhàng mỉm cười cảm ơn bà rồi cũng bước lên xe.

Nhật Thiên chăm chú lái xe, anh thì thoảng lại nhìn sang ghế lái bên cạnh, dùng mắt trên người con gái đang tập trung vào quyển sách trên tay. Những điều cần biết cho bà bầu. Chứng kiến cảnh tượng ấy, Nhật Thiên thấy trong lòng cũng ấm áp.

Thanh Tâm không tài nào dồn hết tâm trí của mình vào quyển sách trên tay. Cứ chốc chốc cô lại nhìn xuống túi xách. Hai tấm vé yoga vẫn còn đang yên vị trong đó. Có nên bảo với anh không? Thanh Tâm quả thực rất muốn đi nhưng buổi tập này rõ ràng là dành cho các cặp vợ chồng. Nếu cô đi một mình, dường như không thích hợp. Lấy hết can đảm cô quay sang nhìn anh, lấp bắp một hồi:

- Nhật Thiên,... - Thanh Tâm còn chưa nói hết câu thì điện thoại của anh reo lên. Anh quay sang làm động tác bảo cô dừng lại rồi nghe máy

- Tô tổng... Băng Hi lạ lắm, cô ấy nhốt mình trong phòng cả ngày không chịu ra ngoài. Anh đến xem một chút được không? – Giọng nói lo lắng của người quản lý bên kia vọng lại. Nhật Thiên cau mày, cô lại tự hành hạ bản thân rồi. Từ lúc gặp lại Băng Hi, anh đã sắp xếp cho cô có thể tiếp tục ước mơ của mình. Tìm cho cô một công ty quản lý, đưa cô đến buổi thử giọng rồi cũng mua cho cô một căn hộ gần chỗ làm

- Tôi biết rồi, tôi sẽ đến ngay. – Nói rồi anh ấn chân ga, lao vun vút về phía trước.

Nhật Thiên đưa cô lên nhà rồi cũng vội vàng đi ngay. Giọng nói của người quản lý rất lớn, toàn bộ cuộc trò chuyện đều rơi hết vào tai cô. Thanh Tâm à, mày còn hi vọng gì nữa. Mày nghĩ anh ấy còn vì con mà dành thời gian của anh ấy cho mày không. Có lẽ anh ấy sẽ làm như vậy nếu mày là Băng Hi. Cái tên người con gái ấy càng xoáy sâu hơn vào vết thương trong lòng cô. Thì ra, họ thực đang ở bên nhau... Nước mắt lại rù nhau lẫn xuống, vỗ về hai bên má. Thanh Tâm nhắm chặt mắt lại, hai tay cũng đưa lên phủ kín hai bên tai. Đúng rồi, chỉ cần không nhìn, không nghe nữa thì cô sẽ hết đau, chắc chắn vậy.

Lúc Nhật Thiên vào trong căn hộ của Băng Hi trời cũng đã sang chiều. Nhật Thiên tức giận đập cửa xông vào, chạy khắp phòng tìm cô. Đến khi bước

chân vào phòng tắm, anh bỗng sững sờ. Cả cơ thể yếu đuối nằm dựa vào trong bồn. Thân thể trắng nõn cũng phập phồng dưới làn nước. Anh vội bước đến, lay cô dậy: “Băng Hi, em tỉnh dậy đi. Băng Hi”

Nghe thấy giọng nói ấm áp, Băng Hi mới từ từ mở mắt, nước mắt cũng từ từ ứa ra: “Nhật Thiên. Phải Nhật Thiên không? Em nhớ anh quá. Em không thể sống được nếu không có anh. Anh làm ơn đừng bỏ em lại một mình được không?” Cô bổ nhào vào lồng ngực anh, khuôn mặt ướt đầm lệ cũng chôn sâu vào vào vòm ngực ấm áp ấy. Nhật Thiên đau lòng đưa tay lên vuốt tóc cô. Cũng vì mấy ngày nay anh đều về Tô gia ăn cơm nên anh cũng không liên lạc với cô. Lại làm cô phải suy nghĩ nhiều rồi.

Nhật Thiên choàng áo choàng tắm cho cô rồi bế cô lên. Đặt cô vào giường rồi dịu dàng nói:

- Em ngủ trước đi được không? Trông em cũng mệt mỏi rồi. Được, lần sau anh sẽ không như vậy nữa. Ngủ đi em

Băng Hi thấy anh định rời đi vội nhồm dậy, hai tay túm chặt cổ áo sơ mi của anh. Mãi một lúc sau cô mới thì thầm: “Bây giờ, anh muốn em được không?”

Nhật Thiên bị câu nói chủ động của cô làm cho sững sờ. Trong trí nhớ của anh Băng Hi không bao giờ nói như vậy. Chẳng lẽ sống ở bên Mỹ nên cô cũng học được tính cách cởi mở. Nhật Thiên đưa tay xoa đầu cô, nhẹ giọng nói: “Đừng quậy nữa. Em cũng mệt rồi, ngủ sớm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Đi tập yoga

Lại nhìn đồng hồ. Đã 10 giờ rồi. Những ngày qua ở bên Tô gia, Thanh Tâm cũng quen với việc anh trở về nhà mỗi tối. Nhưng hôm nay anh có vẻ nửa không hay là anh sẽ ở lại Băng Hi. Thanh Tâm cố tìm việc để làm bản thân bận rộn hơn. Lúc lấy túi xách ở trên ghế, cô vô tình làm rơi xuống đất, mọi đồ trong túi rơi hết ra ngoài, vương vãi trên nền đất. Thanh Tâm thờ dãi cúi người nhặt từng món đồ lên. Tay chạm vào món đồ cuối cùng. Hai chiếc vé tập yoga mà mẹ chồng đưa cô vẫn chưa kịp mở lời hỏi anh. Có lẽ mai cô phải đi tập một mình rồi. Thanh Tâm lại cười khổ, lấy chồng mà cô chỉ quen một mình. Sống một mình, ăn một mình, ngủ cũng một mình. Thậm chí ngay đi khám thai cũng một mình nốt. Ngắm nhìn cặp vé trong tay, tại sao người ta ai lấy chồng cũng phải có đôi có cặp hết? Tại sao có khuyến mãi lúc nào cũng phải dành cho các cặp đôi hay các cặp vợ chồng? Càng nghĩ càng tức mà. Thanh Tâm hậm hực ngồi xuống sofa, ánh mắt vô tình rơi trên khuôn mặt điển trai đằng sau tấm vé. Huấn luyện viên là người nước ngoài, vừa to con vừa đẹp trai, còn đang nở nụ cười rạng rỡ. Đi một mình, không phải không có cái hay, như vậy chẳng phải cô sẽ được tập đối với huấn luyện viên. Dù sắp làm mẹ nhưng không thể mất hình tượng trước người đẹp được, nghĩ đến đây Thanh Tâm vội chạy vào phòng bốc tung cả tủ quần áo. Hồi trước Hiểu Như cũng rủ cô đi tập gym cho đẹp người rồi cũng sắm mấy bộ đồ tập. Nhìn vụng về hơi nhô của mình, Thanh Tâm loại bỏ những chiếc áo tập bó sát bụng, lấy mấy chiếc áo ngắn đến chân ngực ra mặc. Ôi, cũng hơi hở hang một chút nhưng mà... lực bất tòng tâm thôi. Thanh Tâm vui vẻ cất gọn bộ đồ tập vào túi.

Nhật Thiên trở lại phòng khách, đưa tay xoa hai bên thái dương. Anh vừa giải quyết xong công việc cũng tự dành cho mình chút thời gian nghỉ ngơi. Nhắm hai mắt lại, hình bóng cô gái trong xe lại hiện về, hình ảnh cô mỉm cười khi nằm ngủ trong lòng anh, hình ảnh cô cười đùa với thím Trương trong bếp, hình ảnh cô vui vẻ gấp thức ăn tối tập... Cứ vậy, từng hình ảnh lại hiện về từng lớp từng lớp. Nhật Thiên trong lòng cũng cảm thấy ấm áp, bờ môi không tự chủ khẽ nhướn lên. Phải thừa nhận, anh lại nhớ cô và con rồi.

Thanh Tâm bước chân vào phòng tập, đưa tay cởi chiếc áo khoác trên mình. Phòng tập bật điều hòa rất ấm áp. Thanh Tâm mặc trên mình chiếc áo tập thoải mái, đưa chân tay khẽ khởi động. Mắt cũng ngắm nhìn xung quanh, tất cả phụ nữ đến đây đều có chồng đi cùng. Khởi động cũng có chồng đỡ cho, lại còn được chồng nắn tay nắn chân, mát xoa cho cả cơ thể. Thanh Tâm tủi thân nhìn lại mình. Không phải nói cũng biết tất cả ánh mắt đang dồn về phía cô, có lẽ là hiếu kỳ cũng có lẽ là châm chọc. Một người phụ nữ sao lại một mình đến chỗ tập này? Có thai mà không có chồng hay là có chồng mà bị chồng ghê lạnh. Giờ cũng bắt đầu hối hận rồi, nếu biết trước thái độ của những người ở đây như vậy cô thà ở nhà xem ti vi còn hơn.

- Hello everyone, Chào mừng các cặp vợ chồng đã tham gia khóa học.

Huấn luyện viên nước ngoài bước vào làm cả căn phòng càng thêm náo nhiệt hơn. Anh chào mọi người bằng chất giọng Trung Quốc lơ lớ vô cùng đáng yêu. Nhiều người chồng có vẻ không thoải mái khi nhìn thấy khuôn mặt điển trai ấy còn các bà vợ thì đưa mắt nhìn đắm đuối vào khuôn mặt ấy. Tất nhiên Thanh Tâm cũng nằm trong số đó. Sự xuất hiện của anh chính là điểm sáng của cả khóa học. Nghĩ đến chút nữa anh sẽ giúp mình tập luyện Thanh Tâm càng vui vẻ hơn.

- Động tác này tất cả phải cong người hơn, đúng vậy. Hít vào, thở ra. Chậm thôi. Những người chồng đỡ vào lưng vợ mình nào. Vâng đúng rồi hít vào thở ra. Một lần nữa. – Đôi mắt Hector rơi vào bóng dáng cô gái đang cong lưng ở góc phòng. Cô gái này rất đặc biệt. Từ khi bước vào anh đã bị cô thu hút. Trông cô rất trẻ, cũng rất xinh đẹp nhưng lại chỉ đi có một mình. Nghĩ vậy anh cũng tiến đến, đưa tay chạm lên eo cô.

Thanh Tâm bất ngờ bị bàn tay ấm nóng chạm vào eo thì giật mình. Quay ra cảnh giác nhìn người đàn ông đối diện. Anh ngượng ngùng vì ánh nhìn của cô, tay trên eo cô cũng buông ra. Anh lại quên mất phụ nữ phương Đông lại rất ít tiếp xúc thân thể với người khác, đặc biệt là đàn ông.

- i'm... sorry. Tôi chỉ muốn hướng dẫn cô tập cho chuẩn. Bởi vì cô chỉ có một mình nên tôi...

Thanh Tâm sao không hiểu ý tốt của anh. Trong lòng một chút khó chịu cũng nhanh chóng tiêu tan. Ai lại nở máng trai đẹp cơ chứ. Thanh Tâm nhẹ giọng cảm ơn anh rồi cũng nhờ anh trong các buổi tập khác ra tập với mình.

- Tại sao cô lại đi một mình vậy?... À à mean, chồng cô sao không đi cùng?

Thanh Tâm biết thế nào cũng bị hỏi mấy câu này nên ở nhà đã luyện sẵn. Có đánh chết cô cũng không thừa nhận bị chồng hắt hủi.

- Tôi là single mom, mẹ đơn thân đó... - Thanh Tâm trả lời anh một cách rõ ràng, khuôn mặt cũng không lộ ra chút đau đớn nào.

Nhật Thiên chỉ biết khi anh đến nơi. Vợ anh, à không người vợ trên danh nghĩa của anh đang vui vẻ tập cùng một người đàn ông ngoại quốc. Cô còn mặc rất ít quần áo, chiếc áo tập cũng chỉ đủ che đi vòng một đầy đủ. Cả chiếc eo cứ thế lộ ra ngoài để tên đàn ông thối tha kia sờ vào. Nếu hôm nay không phải mẹ anh rảnh rỗi đến công ty chơi rồi tra hỏi anh về việc đi tập yoga thì có lẽ anh mãi sẽ không biết cô ra ngoài có gian tình như vậy. Nhìn nụ cười trên môi cô, có vẻ cô rất thoải mái. Giờ thì anh hiểu vì sao cô không hỏi anh lại tự ý đi một mình rồi. Nhật Thiên hùng hổ bước vào phòng tập, tiếng nhạc được mở lớn nên không một ai phát hiện ra sự hiện diện của anh.

Thanh Tâm nhắm mắt, thả lỏng cơ thể theo tiếng nhạc. Hơi thở cũng bình ổn đều đặn cho đến khi một giọng nói quen thuộc vang lên.

- Bà xã đi tập một mình có vui không? - Khuôn mặt của Nhật Thiên tối sầm lại. Dường như anh đang rất giận, nhưng tại sao lại tức giận chứ?

- Pardon? Anh là? - Hector tò mò nhìn người đàn ông cứng ngắc trước mặt. Bộ tây trang đắt tiền cùng đôi giày hàng hiệu cũng đủ nói lên thân phận của anh. Người đàn ông này, không tầm thường.

Thanh Tâm cũng cứng người vì sự xuất hiện đột ngột của anh. Tâm hồn đang thư thái cũng bị bó chặt lại.

Anh chen người vào khoảng trống giữa cô và người đàn ông kia rồi tiếp tục nói:

- Tiểu Tâm à, lần sau có giận dữ cũng đừng cái gì cũng làm theo ý mình được không? Em xem ai đến đây cũng có chồng đi cùng, em lại đi có một mình, lại phải phiền đến người ngoài. Nói rồi anh quay sang vuốt má cô- Thanh Tâm thề rằng khi anh nói câu đó một chút dịu dàng cũng không có mà lửa giận trong mắt thì cứ cháy bùng bùng.

Huấn luyện viên mở to mắt, bất ngờ nhìn “ông xã” của cô:

- Không phải cô là single mom sao?

Thanh Tâm cảm giác bầu trời trước mắt sụp đổ, bàn tay của anh đặt lên vai cô cũng tăng thêm mấy phần lực, anh nghiêng răng hỏi:

- Em là single mom sao? Thế anh là cái gì? Người cho giống?

Thanh Tâm chỉ còn biết cúi gầm mặt. Thực quá xấu hổ đi. Ai biết được Nhật Thiên lại rùng mớ đến đây. Nếu biết anh đến, cô cũng không phải tập đi tập lại nói câu ấy trước gương cho tự nhiên nhất. Nhật Thiên ăn mặc cũng không phù hợp với hoàn cảnh xung quanh, anh ăn vận quá nghiêm túc. Thanh Tâm nhìn anh, khẽ thở dài, nhắc nhở anh cởi giày rồi áo khoác ra ngoài.

Nhật Thiên cuối cùng cũng tham gia buổi tập. Anh vắt tạm áo vet trên mắc, xắn cao tay áo rồi đưa tay định cởi mấy chiếc cúc áo ngực. Thanh Tâm quả quyết giữ tay anh lại. Anh bị người ta ngắm nhìn đến quen rồi còn cô, vẫn chưa quen lấy chồng mình ra làm mẫu vật cho người khác nhìn ngắm. Cô cũng để ý thấy ánh mắt thèm thuồng của tất cả phụ nữ trong phòng tập cả ánh mắt đổ kị với cô nữa. Phải công nhận có anh đi cùng, cô rất vui.

- Các ông bố ngồi đằng sau vợ mình. Các bà mẹ thì quay lưng về phía chồng mình, dựa vào lòng chồng rồi vuốt chân, đưa chân lên cao. Các ông bố đặt một tay lên vai vợ, cố định cơ thể cô ấy lại. Một tay đặt lên bụng cô ấy, cảm nhận hơi thở của cô.

Nhật Thiên lung tung bắt chước động tác của huấn luyện viên. Khi tất cả các bộ phận đều đã đứng từ thế chỉ còn bàn tay anh vẫn run run chưa biết đặt lên bụng cô thế nào. Thanh Tâm mỉm cười nhìn bộ dạng đáng yêu của anh. Lại nhớ dường như anh cũng chưa bao giờ âu yếm tiểu bảo. Cơ hội này không có nhiều, cô phải giúp tiểu bảo giành lấy. Thanh Tâm làm bộ sốt ruột ấn tay anh xuống bụng mình rồi đưa mắt nhìn sang chỗ khác, chân cũng bắt đầu đưa lên đưa xuống.

Nhật Thiên cũng bất ngờ khi tay mình chạm vào vùng da ấm nóng của cô. Bụng cô cũng đã gồ lên một chút nhưng lại không quá rõ ràng. Hóa ra cô cũng mang thai được hai tháng rồi, hai tháng sống không có anh. Hai tháng chăm con một mình, một mình cảm nhận cơ thể mình thay đổi, cảm nhận sự lớn dần của tiểu bảo. Nhật Thiên mừng cũng quá vô tình rồi. Hai tháng rồi mà chưa từng động vào bụng cô, chưa từng cảm nhận hơi ấm ấy, cũng không trò chuyện với tiểu bảo.

Nhìn ánh mắt của huấn luyện viên dành cho cô, anh không phủ nhận, lúc đó anh tức đến sôi máu. Thì ra cảm giác khi vợ mình bị người ta dòm ngó là thế này. Nhật Thiên lại đưa mắt canh chừng người đàn ông phía trên. Anh quyết định sẽ tiếp tục đi tập với cô.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chạm mặt

Tô thị đang có một dự án lớn bên Singapo, Nhật Thiên phải đi công tác một tuần nên không thể đi tập cùng Thanh Tâm được. Không hiểu sao anh cứ khẳng khái bắt cô đi tập cùng Hiểu Như, tuyệt đối không cho cô đi tập một mình. Cầm quyển lịch trên tay, Thanh Tâm mỉm cười: cuối tuần này là giáng sinh rồi, không biết Nhật Thiên có về kịp không nữa. Cô lại nhìn xuống bụng mình, Nhật Thiên đang bận vậy chắc không thể cùng cô mua quà giáng sinh cho gia đình rồi. Thôi được, Giáng sinh đầu tiên sau khi lập gia đình, cô sẽ vì anh và tiểu bảo mà chuẩn bị thật tốt.

Đi mua sắm một mình thì không vui. Nghĩ vậy, Thanh Tâm liền gọi điện thoại rủ Hiểu Như cùng đi và tất nhiên cô sẽ chọn trung tâm của Nhật Thiên làm địa bàn cần quét.

Trung tâm thương mại Tô thị, Bắc Kinh.

- Thanh Tâm, cậu không đi chậm chút được à? Biết chiều nay mua nhiều thế mình đã đi giày bệt rồi... - Hiểu Như than thở ngồi xuống bóp chân.

Thanh Tâm đang bùng bùng khí thế thì bị bạn thân gọi giật lại. Quay ra chống nạnh chỉ bảo:

- Người ngoài nhìn vào không biết cậu hay tớ đang mang bầu nữa? Cậu không nhanh lên thì mấy món hàng giảm giá cũng không đến lần đâu.

Hiểu Như đau khổ đứng dậy, lẽ người về phía Thanh Tâm, lại tiếp tục than thở:

- Người ta lấy chồng giàu thì được người đưa người đón, có người xách đồ hộ. Cậu xem, cậu cũng lấy chồng giàu mà đi đâu cũng hết xe buýt rồi đến tàu điện ngầm, mua sắm cũng phải tự xách đồ, ngay cả mua hàng cũng phải dùng thẻ cá nhân nữa. - Nói xong, cô quay ra choàng lấy vai Thanh Tâm- Tội nghiệp bạn tôi!

Thanh Tâm vui vẻ cầu tay cô, sau đó vòng tay cô ra khỏi vai mình, nhỏ giọng nói:

- Cậu cũng đừng chạm vào nỗi đau của tớ được không? Cậu cũng biết ông xã tớ kiếm tiền cực khổ cỡ nào mà. Tớ cũng không thích dùng tiền của người khác. Còn nữa, chuyện vợ chồng bọn tớ đâu có công khai ra ngoài, tớ cũng không muốn bị người ta nhòm ngó, chỉ trỏ.- Thanh Tâm thấy Tiểu Như đã lấy lại sức, chân cũng tiếp tục bước đi.

Hiểu Như làm động tác vái lạy cô rồi cũng nhanh chóng đuổi theo.

Trung tâm thương mại cũng rất đông. Giáng sinh, cũng là mùa mua sắm. Tô thị cũng chớp lấy thời cơ, hàng loạt mở ra các chính sách ưu đãi khách hàng.

Thanh Tâm và Hiểu Như đang đứng trong quầy thời trang hạ giá thì nghe thấy tiếng reo hò bên quầy hàng đối diện.

- Đúng cô ấy không? - Nhân viên bên cửa hàng cũng bắt đầu xôn xao.

- Đúng là diễn viên Băng Hi mà. Người thật còn đẹp hơn trong phim. Mình rất thích xem phim chị ấy đang đóng. Người đâu mà vừa tài vừa xinh.- Cô nhân viên khác tiếp lời.

Thanh Tâm cũng không phải là người thích nhảy vào mấy cuộc vui. Nhưng khi tai nghe được hai chữ Băng Hi, mắt cũng kinh ngạc ngược về phía đám đông náo nhiệt.

Một cô gái với mái tóc đen dài vuốt lệch sang một bên vai. Trên tai cũng đeo đồ trang sức lấp lánh. Cả người mặc một chiếc đầm bó sát ngắn cùn lộ ra đôi chân thon dài đẹp không tì vết. Cô đeo một chiếc kính râm đen to che nửa mặt. Nở nụ cười tươi với tất cả mọi người. Đúng là phong thái của người nổi tiếng.

Hiểu Như không giống với Thanh Tâm, cô không thể thờ ơ với những nơi náo nhiệt.

- Thanh Tâm, nhanh lên. Ở đó có người nổi tiếng đấy, mau lại xem đi.- vừa nói vừa kéo tay cô sang gian hàng đối diện.

Hiểu Như chen vào đám đông, tay vẫn nắm chặt tay Thanh Tâm. Nhanh nhẹn bước chân vào trong vòng người đang ngày càng đông đúc. Hàng loạt những chiếc điện thoại được giơ lên cùng những tiếng xuyết xoa, tiếng hò hét. Thanh Tâm đứng lặng mình trước đám đông ồn ã. Đưa mắt nhìn chiếc gương đối diện. Càng đến gần Thanh Tâm càng có cảm giác thua kém. Người con gái trong gương quá xinh đẹp. Bộ dạng kín mít bảo thủ của cô hoàn toàn góp phần giúp Băng Hi tôn lên vẻ đẹp của mình. Thanh Tâm bước xa dần đám đông, tiến gần về phía trước gương. Nơi Băng Hi đứng, luôn tươi sáng rực rỡ, luôn náo nhiệt và luôn có mọi người bao quanh che chở. Nơi cô đứng, là nơi tối nhất trong trung tâm, luôn im ắng vắng vẻ cũng luôn chỉ có một mình. Thanh Tâm cảm giác bản thân như bị hút vào bức tranh đối lập đang hiện ra trong gương vậy. Lần nữa, cô đưa mắt nhìn người con gái trong gương. Đúng lúc ấy, Băng Hi quay sang, khuôn mặt trực tiếp nhìn vào gương, đôi môi đỏ cũng nhếch lên cười giễu cợt. Hai mắt chạm nhau, Thanh Tâm lúng túng cúi đầu. Không phải chứ, cô ta cũng vừa nhìn cô, trong mắt cô ta thoáng có nét châm chọc. Thanh Tâm bỗng nhớ lại những lời nói của Nghĩa Từ: thánh thiện, xinh đẹp, tạo cho người khác xúc cảm muốn che chở. Tại sao cô lại không cảm nhận được xúc cảm đó? Cô chỉ nhìn thấy sự ghen ghét đố kỵ.

Đứng đờ đẫn trước gương rất lâu. Khi mà Băng Hi cùng đám đông đi mất. Khi mà xung quanh lại trả về sự yên tĩnh vốn có.

Hiểu Như dáo dác đi tìm bạn thân của mình. Là cô buông tay Thanh Tâm để lấy điện thoại ra chụp ảnh, không biết cô ấy lạc đi đâu rồi. Cái con bé ngốc này.

Thanh Tâm vẫn còn chưa hết ngỡ ngàng, hai bàn chân vẫn dính chặt dưới đất, mắt thì vẫn nhìn chăm chăm vào gương. Không phải chứ, nếu ánh mắt vừa rồi dành cho cô thì cô gái Băng Hi đó thực sự biết đến cô sao?

- Bà cụ non ơi bà cụ non... Cậu cứ chạy lung tung thế hả? – Hiểu Như mừng rỡ kéo vai cô lại.- Cậu quên mất mục đích chúng ta đến đây à? À đúng rồi vừa nhìn thấy mình tỉnh không?

Thanh Tâm cuối cùng cũng dời mắt đi, suy nghĩ trong đầu cũng nhanh chóng tiêu tan khi Hiểu Như xuất hiện.

- Có. Mình thấy rồi. Rất xinh đẹp- Thanh Tâm buồn buồn tiếp lời.

Hiểu Như làm bộ chu mỏ, lấy điện thoại trong túi ra dí vào mặt Thanh Tâm

- Đẹp cái muỗi gì? Cậu xem cô ta chẳng chất một rở son phấn lên mặt rồi ấy. Thử không trang điểm xem, nhan sắc cô ta cũng phải chào thua cậu.- Nói rồi đưa tay véo lên má của Thanh Tâm- Thôi nào, vui lên đi. Việc gì phải ganh tị với người nhan sắc thấp hơn mình.

- Mình đâu có... Này mình bảo mình không ghen tỵ mà...- Nói rồi cô hậm hực đẩy tay Hiểu Như ra, hùng hổ tiến về phía cửa hàng quần áo dành cho nam

Cửa hàng Zara.

Thanh Tâm thỉnh thoảng cũng nhìn qua những bộ quần áo Nhật Thiên hay mặc, không là đồ hiệu cũng là hàng đặt may số lượng có hạn. Cũng vì thế mà Thanh Tâm không thể lựa những món đồ tầm thường làm quà giáng sinh cho anh được. Thanh Tâm cũng muốn mua quà giáng sinh cho Vũ Luân. Dù sao hồi trước anh đã mua đồ trẻ con và đồ chơi cho tiểu bảo.

Sau một hồi đắn đo lựa chọn Thanh Tâm quyết định mua áo len Vũ Luân. Bây giờ chỉ còn quà cho Nhật Thiên nữa là xong. Đi qua quầy cà vạt, đôi mắt cô rơi trên chiếc cà vạt nổi bật nằm trên kệ. Thanh Tâm ưng ý lấy chiếc cà vạt xuống. Khi tầm mắt rơi vào biển giá nho nhỏ ở đằng sau chiếc cà vạt, cô phải kiềm chế để mình không hét lên. Trời ơi, đắt quá! Bằng cả tháng lương ở Tô thị của cô đó. Khi cô vừa cất lên trên thì một bàn tay trắng nõn nhanh chóng lấy chiếc hộp xuống. Thanh Tâm đưa mắt nhìn chủ nhân của đôi bàn tay ấy. Đó chẳng phải là Băng Hi sao?

- Cô không mua nữa đúng không? Gợi cho tôi chiếc cà vạt này.- Băng Hi khinh khỉnh nhìn người phụ nữ trước mắt. Một chiếc cà vạt cũng không trả nổi.

Nhân viên thấy mình tỉnh bước vào trong cửa hàng cũng nhanh nhẹn bước đến.

- Cô quá có mắt nhìn. Đây là chiếc cà vạt thủ công số lượng có hạn của hãng chúng tôi.

Băng Hi lại nở nụ cười trang nhã. Sau khi đưa chiếc cà vạt cho nhân viên, cô cũng đi lướt qua Thanh Tâm, lúc đi ngang qua, cô còn cố tình bước rộng ra như thể xa lánh kí sinh trùng vậy.

Thanh Tâm nở nụ cười. Quả thực cô không thấy con người Băng Hi đơn giản chút nào.

Nhìn thấy mấy chiếc cà vạt, Thanh Tâm lại nhớ đến bộ dạng đáng ghét đó. Cô tức giận đi sang quầy khác. Ánh mắt lại dừng trên quầy găng tay và mũ cho nam. Đúng rồi, cà vạt anh ấy có cả tủ trong nhà, còn găng tay thì chẳng có lấy một đôi. Thanh Tâm cuối cùng cũng lựa được một đôi găng tay bằng da màu xám tro rất đẹp. Nhìn giá cả cũng hợp lý, Thanh Tâm vui vẻ mang đi gói lại.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Đêm giáng sinh.

Giáng sinh đang gần kề. Những ngày cuối năm càng thêm náo nhiệt. Những con phố đông đúc, những con người tất bật, những giai điệu vui tươi. Giáng sinh của Thanh Tâm bắt đầu từ khi Nhật Thiên gọi điện nói tối nay sẽ về nhà với cô và tiểu bảo. Thực ra anh ấy chỉ nói sẽ về nghỉ ngơi, còn về sau là cô tự suy ra. Nhưng không sao, chỉ cần tối nay cả nhà đông đủ cũng vui lắm rồi. Giáng sinh đầu tiên của gia đình nhỏ này, cô không thể xuề xòa được. Từ sáng, Thanh Tâm đã đặt một cây thông xanh tươi trên mạng. Lúc nhân viên gọi xuống nhận cây, Thanh Tâm khóc không ra nước mắt. Cô lại không suy xét kĩ càng, lỡ chọn một cái cây hơi to rồi, làm sao bê lên đây. Đưa mắt sang cầu cứu anh chuyên hàng lại bị từ chối thẳng thừng, anh ta còn rất nhiều đơn hàng phải giao nữa. Khi Thanh Tâm đang chông mông, dùng sức mà không lay được chậu cây dù chỉ một chút thì một bóng dáng to lớn xuất hiện. Anh mỉm cười nhìn cô rồi nhanh chóng bê chậu cây lên

- Merry Christmas, Thanh Tâm. Nhà cậu ở tầng mấy nào?- Vũ Luân nở nụ cười ấm áp nhìn bộ dạng bất ngờ của cô.

- Vũ Luân, cậu về khi nào thế? Tối lại tưởng giáng sinh này cậu ở bên Mỹ rồi. May mà tớ vẫn mua quà cho cậu. Đây đi lối này.- Thanh Tâm nhanh nhẩu tiến về phía trước làm người dẫn đường

Căn hộ này cũng rất rộng, khá đầy đủ tiện nghi nhưng dường như hơi thiếu hơi người. Gần một tháng rồi chưa gặp Thanh Tâm, cô bé lên thì phải, người ta nói phụ nữ mang thai giảm sức cuốn hút so với bình thường nhưng cũng có trường hợp ngoại lệ, đó là Thanh Tâm. Giúp cô bung đĩa hoa quả ra phòng khách, Vũ Luân nhìn cô ánh mắt triu mến. Thanh Tâm vui vẻ mỉm cười nhìn anh:

- Sang đất công tác một tuần mà trông cậu gầy đi nhiều thế. Về đây tớ bồi đi ăn mấy hôm cho lấy lại vóc dáng cũ nha.- nói rồi cô đưa tay vỗ ngực đầy nghĩa hiệp.
- Cậu béo ra đấy nhưng vẫn xinh như thường. Thế nào, tiểu bảo đạo này có ngoan không?- Vũ Luân rất tự nhiên đưa tay lên bụng cô, nhìn như hai cha con ruột vậy.
- Tiểu bảo ngoan lắm, đạo này tớ cũng không ghen nữa nên ăn uống cũng thoải mái- cô vui vẻ trả lời.
- Nhớ ăn uống đủ chất, đợi mấy hôm nữa xong việc tớ đưa hai mẹ con đi ăn. À mà Nhật Thiên có hay về không, sao đến cây thông trang trí nhà cũng để cậu tự bê vậy?
- Cậu biết mà, anh ấy đạo này rất bận, vẫn còn đi công tác bên Singapo chưa về nữa- Thanh Tâm cúi mặt, giấu đi sự bối rối.

Đưa món quà cho Vũ Luân, nhìn thấy nụ cười trên mặt anh, cô cũng cảm thấy vui lây. Mấy ngày trước cô cũng đã tặng hết quà cho gia đình, tưởng Vũ Luân không về kịp nên định để tặng sau. Như vậy món quà của Nhật Thiên mua cuối cùng cũng tặng cuối cùng rồi.

Giáng sinh là nơi gia đình đoàn tụ, không khí giáng sinh làm cho sự cô đơn càng thêm sâu sắc, người chờ đợi càng mệt mỏi. Đã gần 11 giờ, Nhật Thiên vẫn không xuất hiện. Thanh Tâm chán nản bật ti vi, chuyển kênh, cuối cùng mắt cô rơi lại ở dòng tin giật gân trên màn hình: hé lộ bạn trai bí ẩn của diễn viên Băng Hi... Chiếc điều khiển trên tay rơi xuống đất...

Nhật Thiên đáp chuyến bay sớm nhất về Bắc Kinh, Băng Hi cứ nằng nặc đòi anh mua quà giáng sinh, ngày nào cô ấy cũng gọi, có lần còn làm ảnh hưởng đến cuộc họp của anh. Nhật Thiên đôi lúc cũng khó chịu với thái độ gò ép của cô. Anh càng lúc càng không quen, là anh thay đổi hay là cô thay đổi. Trái ngược hoàn toàn với cô, Thanh Tâm lại khá trầm lặng, cô không gọi anh lấy một cuộc cứ như cô không có người chồng này vậy. Nhật Thiên khẽ cười khổ, anh nhớ cô và con quá, sợ cô quên mất sự hiện diện của mình nên đã nhắn tin báo vậy mà một tin nhắn trả lời cũng không có. Đang trên đường về nhà thì Băng Hi gọi hẹn ra ngoài. Dù không muốn gặp cô ấy lúc này, nhưng nghe cô bảo đang ốm nên không đành lòng quẹo tay lái. Cô gái này thật là, chả phải nói cảm sao lại ra cầu đứng vậy.

- Nhật Thiên, Nhật Thiên, em ở đây.- Băng Hi ngọt ngào chạy đến ôm lấy anh.
- Em không khỏe sao ra đây hứng gió làm gì?- Nhật Thiên bực dọc nhìn đồng hồ đã gần 11 giờ rồi.
- Quên chuyện đó đi. Không nói dối liệu anh có đến ngay không, người ta vì nhớ anh mà. À quà của em đâu.- giọng nũng nịu đưa tay lên.

Nhật Thiên dịu mắt, cầm lấy hộp trang sức trong cặp đưa cho cô: “Hi vọng em thích”. Băng Hi chậm chậm mở ra, một chiếc dây chuyền ngọc trai ánh hồng thật đẹp, không lãng phí công sức mấy ngày vừa rồi gọi điện cho anh. Đúng lúc ấy, một đám đông kéo đến, chụp ảnh tấp tập.

- Xin cho hỏi anh là gì của Băng Hi?
- Anh là bạn trai cô ấy à?
- Đó chả phải sợi dây chuyền có hạn đang được mới tung ra thị trường tuần qua sao?

Nhật Thiên nhú mày nhìn đám đông, quay lại nhìn khuôn mặt hoảng sợ của Băng Hi. Cô lại bất cẩn để bám đuôi rồi, anh nhanh chóng cầm tay kéo cô bỏ đi.

Một phóng viên chợt thốt lên: “A, tôi nhớ rồi anh ta chả phải Tô tổng sao? Không sai đúng anh ta, hóa ra người chống lưng cho cô ta chính là Tô tổng, người thừa kế duy nhất tập đoàn Tô thị.”

Cùng lúc ấy, Thanh Tâm đang xem trên ti vi, nhìn thấy cử chỉ ân cần của Nhật Thiên che chắn cho người con gái bên cạnh, nội tâm đau đớn. Hóa ra tất cả cũng là cô tưởng tượng, có khi tin nhắn cô nhận được cũng là do anh nhắn nhầm thôi. Nhìn xuống chiếc bánh cô ba lá mới đặt: mama yêu cả nhà, tiểu bảo yêu cả nhà, papa yêu cả nhà-mỗi lá ghi một câu, đó cũng là câu mà cô muốn Nhật Thiên có thể nói cho cô và con nghe hằng ngày. Nước mắt rơi xuống, từng giọt từng giọt. Trong căn hộ rộng rãi, một thân hình bé nhỏ, vừa ăn bánh kem vừa nắc nhen, vị ngọt của bánh hòa với vị mặn của nước mắt. Tiểu bảo à, mẹ con mình ăn hết phần của mình nha, cái lá còn lại phần ba nha con. Dù đã tự thuyết phục bản thân ăn xong sẽ đi ngủ nhưng không hiểu sao cô vẫn ra ngoài ban công nhìn xuống đường, chờ đợi trong vô vọng một chiếc xe quen thuộc sẽ xuất hiện. Phóng tầm mắt ra xa, từng tốp người đi chơi giáng sinh thật vui vẻ, những đôi tình nhân tay trong tay cùng đón năm mới. Sự ồn ào kéo cô về thực tại, chợt nhớ ra đây là giáng sinh đầu tiên của Tiểu bảo, cô cố nhếch miệng cười một cách gượng gạo, dịu dàng nói chuyện: “Tiểu bảo à, giáng sinh đầu tiên của con cũng phải thật đầy đủ chứ nhỉ?”. Sau đó cô làm bộ nhắm mắt, tay thì vòng ra sau lưng lấy một chiếc túi nhỏ. “Ta ra... Tiểu bảo con thích không? Đồi tạt này mẹ đặt mua trên mạng cho con đấy. Lúc nào con sinh ra, ba mẹ sẽ đi cho tiểu bảo nha.” Nước mắt không tự chủ lại lăn dài trên gò má. Thanh Tâm khóc càng lúc càng nặng nề hơn, nước mắt đua nhau chảy xuống. Cô dựa vào bức tường lạnh, cả cơ thể chui rúc trong góc tường nhỏ. Mặt gục xuống đầu gối, hai tay cũng vòng ra trước, ôm chặt lấy thân thể run rẩy của mình... Cứ thế cô cứ ngồi khóc cho đến khi ngoài đường trở nên vắng lặng. Người người về bên gia đình, đèn đường cũng tắt, những bản nhạc cũng ngừng. Thanh Tâm ngừng khóc cũng là lúc hai mắt sưng đỏ, cô cố gắng mở thật to mắt, mở cửa bước vào trong nhà. Do dự cầm hộp quà của anh trên tay, cuối cùng cô cũng đặt xuống trước cửa phòng anh. Cô định khi anh về sẽ tự mình chúc giáng sinh anh, nhưng có lẽ ngay cả cơ hội nói với anh cô cũng không có. Thanh Tâm run run cầm bút, viết câu chúc giáng sinh lên thiệp

Nhật Thiên, Giáng sinh vui vẻ...

Lúc Nhật Thiên mở cửa lao vào nhà thì cũng đã hơn 2 giờ. Đưa Băng Hi về, khó khăn lắm anh mới trốn ra được nhưng lại muộn quá rồi. Nhật Thiên đi qua cửa phòng cô, nghe tiếng thờ đều đều rồi mới bước vào phòng bếp. Anh muốn uống một chút nước mát cho tỉnh táo. Khi cánh cửa tủ lạnh mở ra, Nhật Thiên bị chiếc bánh trong tủ làm cho bất ngờ. Papa yêu cả nhà. Một câu nói đơn giản mà anh chưa từng nói, cũng chưa từng có ý định nói. Giả như việc nói ra câu nói đó có thể dễ dàng như ăn chiếc bánh này thì tốt quá. Nhật Thiên cầm thìa xúc miếng bánh kem đưa lên miệng. Papa cũng yêu cả nhà, anh khẽ thì thầm. Mùi bánh kem vừa ngọt lại mặn, phải chăng cô đã khóc khi ăn. Nhật Thiên đau lòng tiếp tục xúc từng thìa rồi cho vào miệng. Thật may, anh còn về kịp để ăn chiếc bánh này.

Lúc bước về phòng, chân anh đá phải chiếc hộp nằm trước cửa. Anh cúi xuống cầm lên, đọc dòng chữ trên thiệp, anh chậm rãi mở hộp. Một đôi găng tay, trông rất ấm áp. Nhìn món quà, anh lại khẽ mỉm cười. Cô sợ anh lạnh, còn cô, mùa đông này cô có lạnh không?

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Suy nghĩ của Vũ Luân

Vũ Luân cũng không biết vì sao mình quay lại Bắc Kinh. Có lẽ vì nhớ cô, cũng có lẽ vì không an tâm. Dù biết về cũng chỉ có thể đứng từ xa nhìn cô. Anh quay lại, vừa lúc giáng sinh. Vốn chỉ định đứng trước cửa nhà cô một chút rồi sẽ đi. Nhưng, con tim không thể lí trí được như vậy. Anh vẫn đứng đó, mặc dù trời rất lạnh, mặc dù cô không xuất hiện. Cho đến khi cây thông Noel ấy được đưa đến, nhìn người con gái anh trông mong lom khom bề chân, anh đã không kìm được chạy vội ra giúp cô.

Bước chân vào căn hộ của hai người, Vũ Luân cũng có chút không thoải mái nhưng vì muốn ở lại với cô lâu hơn nên anh cũng nén lại. Vũ Luân ngấm nhìn xung quanh. Một căn hộ quá mức đơn giản, thậm chí anh còn cảm thấy có phần thiếu thốn. Nếu Thanh Tâm là vợ anh anh chắc chắn không để cô suốt ngày thui thủi một mình trong nhà thế này. Nhìn bộ dạng nhợt nhạt của cô, Vũ Luân vẫn rất đau lòng. Lòng tự nhủ cô không còn là Thanh Tâm khi trước nữa, cô đã có chồng rồi, cũng có thai rồi vậy mà lòng vẫn không dứt ra được, vẫn tự tạo cho mình hi vọng. Anh cố chấp trốn chạy ra nước ngoài, muốn quên đi cô, muốn không đau lòng nữa. Nhưng vì sao, anh lại vô thức trở về Mỹ, lại vô thức đi lại những nơi hai người từng qua, vô thức ăn những món hai người đã từng ăn. Tất cả đâu chỉ là vô thức, cũng đâu chỉ là vô tình, là anh vẫn nhớ, vẫn còn yêu cô. Trong một tháng bên Mỹ, anh nhận ra dù cô có thay đổi như thế nào, trong lòng anh cô vẫn là Thanh Tâm năm đó, Thanh Tâm trong lần gặp đầu tiên và cũng là Thanh Tâm trong trái tim anh, tình yêu ấy vĩnh viễn không thay đổi. Có lẽ vì thế mà anh trở về, trở về để được ở bên cô, được cho cô ấm áp, được giúp đỡ, che chở cho cô.

Khi nhìn bản tin đó trên tivi, anh càng khẳng định lần trở về này của mình là đúng đắn. Nhật Thiên bên ngoài lại có người phụ nữ khác, gặp người phụ nữ đó trong đêm giáng sinh thay vì phải ở bên gia đình mình. Người đàn ông như vậy, không xứng đáng có được cô. Anh không biết lúc ấy mình đã tức giận thế nào, cũng mất khống chế ra sao. Anh lái xe đến trước nhà cô, đôi mắt chăm chú vào ban công trên tầng 19, anh cứ ngồi trong xe nhìn lên cho đến khi một bóng dáng nhỏ nhắn xuất hiện. Anh nhìn cô từ xa, thấy cô bình thản nhìn mọi người, anh biết cô đang cô đơn, lúc cô ngồi thụp xuống đất, biến mất trong tầm mắt anh, anh biết cô đang đau khổ, cũng đang khóc. Vũ Luân thật sự muốn lao lên trên tầng, ôm cô vào lòng, an ủi cô. Nhưng anh không thể vì dù có lên, có xuất hiện thì Thanh Tâm sẽ lại cố mỉm cười, cô không muốn để người khác lo lắng cho mình. Vì vậy, cô thả lỏng thả lỏng ôm nỗi đau chứ không muốn cho người khác thấy. Vũ Luân tức giận, đập mạnh tay vào vô lăng. Thanh Tâm, sao em không thể dựa vào anh dù chỉ một lần, để anh có thể chia sẻ nỗi đau với em, để em không phải chịu cảnh cô đơn mỗi ngày.

Vũ Luân vẫn tiếp tục nhìn cô cho đến khi cô bước vào trong nhà. Anh cũng ngồi thêm một lúc rồi rời đi.

Thanh Tâm luôn vui vẻ, cũng hay cười. Đó là Thanh Tâm trong mắt anh, cũng là người con gái anh yêu. Nhưng nếu cô chỉ như vậy, có lẽ anh cũng không yêu cô nhiều đến thế. Thanh Tâm không phải không biết buồn, cũng không phải không biết khóc. Là cô cố tỏ ra kiên cường, cố để mình không yếu đuối, cố để bản thân không làm phiền người khác. Buồn, khóc, suy sụp cô cũng chỉ có một mình. Giáng sinh ấy, cô khóc, khóc khi mà tất cả mọi người xung quanh ai cũng vui vẻ. Nhìn cô khóc anh cũng rất đau nhưng trong lòng cũng động viên. Thanh Tâm à em khóc đi, khóc rồi quên hết đi, ngày mai sẽ là ngày mới. Sau đêm ấy, anh cũng gặp cô, thấy cô vui vẻ hơn nên anh cũng suýt bị lừa. Cô không vui, gia đình nhỏ của cô cũng không hạnh phúc, có lẽ cô đang diễn cho mọi người xem, cũng chính là diễn cho mình xem vậy. Anh đã hoàn toàn hiểu ra khi nhìn cô đi thất thần trên phố. Bộ dạng mệt mỏi và bất cần. Cô lặng lẽ bước đi như một chiếc máy, ánh mắt nhìn về nơi xa xăm, bước đi dường như cũng khó nhọc. Anh cũng chỉ biết đi theo cô, lặng lẽ trông chừng cho cô. Anh không thể xuất hiện, dù lòng cũng rất muốn. Thanh Tâm không bao giờ lộ bộ mặt yếu đuối của mình, cũng có lòng tự tôn rất cao.

Lần anh gặp cô cũng nhiều hơn. Nhưng tại sao cô luôn chỉ có một mình. Nhìn cô một mình đi mua đồ cho em bé. Nhìn cô một mình ăn trên phố. Nhìn cô một mình khóc bên đường. Nhìn cô thất thần đưa mắt nhìn gia đình nhỏ ba người tay trong tay. Mỗi lần như vậy, anh lại thắc mắc, rốt cuộc Nhật Thiên đang ở đâu? Anh ta còn xứng làm cha nữa không? Nhưng tất cả chưa phải là tận cùng nỗi đau của cô...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Dạ tiệc

Thanh Tâm đứng lặng mình trước gương rất lâu. Hôm nay khi vào trung tâm mua sắm, cô nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình trong gương lớn không khỏi giật mình. Tiểu Bảo, con xem, mẹ vì con mà béo ú lên rồi đây này. Cô đưa tay véo chỗ mỡ dưới cánh tay, trên bắp đùi càng thêm đau khổ. May bây giờ vẫn còn là mùa đông, cô có thể lấy quần áo che bớt nhưng trời mà nóng hơn thì... Chỉ nghĩ thôi Thanh Tâm đã rùng mình, cô sẽ không bao giờ xuất hiện với bộ dạng phát phì trước mắt mọi người. Khẽ thở dài rồi vén áo xuống, sinh Tiểu bảo xong cô phải đi tập lấy lại vóc dáng mới được.

- THANH TÂM CÔ NUÔNG.- Giọng Vũ Luân vui vẻ trong điện thoại vọng đến làm cô khẽ giật mình.

- Vũ Luân, mình không có điếc. Cậu nói to thế định dọa tiểu bảo của mình à?- Thanh Tâm vừa đưa chiếc điện thoại lại gần vừa làm giọng đe dọa.

Vũ Luân cố đề giọng xuống nhỏ nhất rồi liến thoắng trong điện thoại.

- Cậu luyện thuyên cái gì thế? Cậu không nghiêm túc thì tởn tất máy đây.

- Thôi được rồi không trêu cậu nữa, tối nay đi chơi với mình đi. Tối nay công ty mình tổ chức tiệc cuối năm, đến đi mà có nhiều đồ ngon lắm tha hồ mà tẩm bổ.

- Đi ăn á, có sang trọng không? Đạo này tởn tăng cân nên mặc váy sợ xấu lắm- Thanh Tâm than thở- Thôi không đi nữa đâu.

- Chả phải hôm trước cậu bảo thêm ăn đồ Hàn sao? Công ty tởn nấu toàn món Hàn, cậu và tiểu bảo tha hồ thưởng thức. Đổi gió tý đi, suốt ngày ở nhà không chán à? Tiểu bảo cũng đang đòi mẹ đưa đi giải ngũ nè.- Vũ Luân giả giọng trẻ con khiến Thanh Tâm ở đầu dây bên kia cũng bật cười, cô đầu hàng rồi: “Thôi được rồi, tiểu bảo ngoan mẹ đưa con đi ăn. Nhưng mà Vũ Luân này, mấy bộ váy tiệc từng hỏi trước của tớ chật ních rồi, để tớ sắm bộ mới đã.”

- Cái đó cậu không cần lo. Tớ gọi cậu sớm cũng là tranh suất được làm tài xế đưa cậu và tiểu bảo đi mua đồ. Thế nào thiếu gia đang đứng trước cửa nhà đây, tiểu thư có vui lòng mở cửa cho tại hạ không ạ?

Thanh Tâm buông điện thoại xuống, rồi chạy xồng xộc ra cửa. Cửa vừa mở, tầm mắt rơi vào bộ dạng lằng lằng đang đứng dựa vào tường của Vũ Luân. “Nhanh quá!” Anh nở nụ cười rồi ung dung bước vào.

Trong cửa hiệu Tar Jarmon

- Bộ này... bộ này nữa... đây nữa... cái đó.- Vũ Luân liên tục mang quần áo để vào tay cô.

- Dừng dừng, cậu còn tiếp tục là đến tối cũng không thử hết đâu. – Thanh Tâm nặng nhọc ôm chỗ váy Nhật Thiên đưa cho cô.

- Xin lỗi, tại tớ thấy cậu mặc cái gì cũng đẹp hết. Thôi vào thử đi nhanh lên, tớ muốn xem. Nhanh lên- Nói rồi anh đẩy cô vào phòng thử đồ.

Thay tới thay lui cuối cùng cô cũng chọn được một bộ váy ưng ý. Một chiếc đầm xòe ngắn trên mắt cá chân màu hồng phấn. Phần tay áo trễ xuống lộ ra bờ vai trần vô cùng quyến rũ. Thanh Tâm vui vẻ ngắm mình trong gương, quả thực bộ váy này che hết những điểm xấu trên người cô. Vũ Luân ngồi trong phòng cũng chẳng giúp ích gì. Cô cứ thay bộ nào cậu ta cũng tấm tắc khen đẹp, lại còn đưa ngón cái ra. Thanh Tâm đành tự mình lựa. Chiếc váy này kết hợp với chiếc áo khoác dạ lưng ngắn màu trắng của cô là đẹp nhất.

- Vũ Luân về thôi, này... O cậu ta đi đâu thế nhỉ? – Thanh Tâm vừa thay chiếc váy ra đưa cho nhân viên thì đã không thấy anh đâu.

Vũ Luân vui vẻ chạy đến, tay giấu sau lưng, khuôn mặt làm vẻ thần bí.

- Lọ lem xinh đẹp, nàng có phải là chủ nhân của nó.- Nói rồi anh lấy đôi giày cao gót đế xuồng màu hồng ra trước mặt cô.

Thanh Tâm dù rất muốn đi nhưng nhớ ra còn đang có tiểu bảo, giày cao gót đế xuồng đi sẽ thoải mái hơn nhưng cô sợ đôi này hơi nặng, bước đi sẽ rất mệt. Nhìn ánh mắt mong chờ của Vũ Luân, Thanh Tâm cũng xò chân vào. Cô vui mừng kinh ngạc nhìn lên. Đôi giày không nặng như cô nghĩ, nói ra cũng chỉ tương đương đôi giày thể thao của cô. Thanh Tâm vui vẻ nhảy nhót trên đôi giày mới, quá tuyệt vời, cảm giác mình cao lên mấy phân nữa làm cô cũng tự tin hơn. Vũ Luân lấy tiền trả cho bộ váy và đôi giày cô mang dù Thanh Tâm đã hết lần này đến lần khác tranh giá tiền. Anh bảo cứ coi là quà giáng sinh muộn đi. Nói đến đây Thanh Tâm mới để ý, anh đang mặc chiếc áo len cô tặng. Người đàn ông này luôn biết làm vui lòng người khác.

Khi chiếc xe Vũ Luân một lần nữa đỗ trước cửa căn chung cư thì Thanh Tâm cũng đã chuẩn bị xong. Cô diện chiếc váy bông trắng vô cùng xinh đẹp, khuôn mặt cũng được tô điểm chút son phấn trông càng rực rỡ. Vũ Luân mỉm cười đứng dựa lưng vào xe chờ cô. Được đón cô đi dự tiệc, được làm bạn nhảy của cô anh cảm thấy mình thật may mắn. Lúc Vũ Luân cúi người thắt dây an toàn cho cô thì cổ áo bông bị cô kéo giật lại, cô lém lỉnh nhét một chiếc khăn mùi xoa cùng màu với chiếc đầm cô đang mặc vào túi áo anh. Cô còn nói khẽ vào tai anh: “Giờ thì giống một đôi rồi.” Vũ Luân bị động tác quá mức thân mật của cô làm cho đỏ mặt, tim cũng nhảy loạn trong lồng ngực. Anh quay mặt ra nhìn đường rồi nhanh chóng khởi động xe, ở cạnh cô không lúc nào là tìm anh bình thường cả.

Bữa tiệc rất náo nhiệt. Sau một năm làm việc vất vả giờ là lúc tất cả mọi người được nghỉ ngơi và vui chơi. Ai cũng chọn cho mình những bộ đầm đẹp nhất cùng những món trang sức lộng lẫy. Thanh Tâm dường như là người duy nhất chỉ tập trung vào các món ăn, mục đích sống còn của cô khi đến đây. Đồ Hàn này cũng ngon quá đi, cô ăn mấy mà không chán. Vũ Luân là ông chủ của bữa tiệc, đáng lẽ chỗ anh phải đứng là trung tâm của khán phòng nhưng anh lại lựa chọn đứng cạnh cô, liên tục lấy đồ ăn cho cô. Vị trí của Vũ Luân làm tất cả khách khứa khi đến bữa tiệc đều gặp trở ngại khi ra gặp

anh. Nhật Thiên cũng vậy. Hôm nay anh cũng là khách mời của bữa tiệc này.

Khi Nhật Thiên quay ra bắt tay Vũ Luân thì bị bóng dáng quen thuộc thu hút. Anh không rời mắt vào cô gái đang mải mê những món đồ ăn trên bàn, bộ dạng rất hăng say. Bộ dạng thiếu tập trung của anh rơi vào mắt của cô gái đứng bên cạnh. Băng Hi khó chịu nhìn người phụ nữ đang ăn uống như chết đói ở đối diện. Cô quay lưng về phía mọi người nên không ai biết dung mạo cô thế nào, cũng như cô là ai. Vũ Luân mỉm cười nhìn bộ dạng tò mò của hai người trước mắt. Anh nhẹ nhàng kéo cô gái bên cạnh gần hơn, quay lưng cô ra phía sau. Anh hãnh diện giới thiệu:

- À, quên giới thiệu với mọi người. Đây là bạn nhảy của tôi, Đình Thanh Tâm.

Cả Nhật Thiên và Băng Hi đều vì sự xuất hiện của cô mà bất ngờ. Băng Hi hậm hực nhìn người phụ nữ trước mắt. Ở cô ta chẳng có chút gì gọi là phong thái phu nhân tập đoàn lớn cả. Ăn thôi mà đồ ăn vẫn còn dính đầy trên mép. Nhật Thiên cũng cảm thấy vô cùng khó chịu. Không phải anh khó chịu khi cô xuất hiện ở đây mà là vì cô xuất hiện cùng người đàn ông này, lại còn là bạn nhảy của anh ta nữa. Anh đưa rượu lên miệng uống cạn rồi đưa ánh mắt thăm trầm nhìn cô. Thanh Tâm chỉ biết cúi gằm mặt, đưa mắt nhìn xuống mũi giày như lần bị anh bắt gặp khi đang nhảy nhót trong nhà. Cô đưa mắt trách móc nhìn Vũ Luân sau đó lại quay về động tác nhìn mũi giày. Vũ Luân làm bộ dạng vô tội rồi đột ngột kéo cô lại. Anh dịu dàng rút chiếc khăn tay lên lau khô miệng cho cô. Thanh Tâm cũng quá quen với động tác này của anh nhưng người đàn ông đối diện thì hoàn toàn xa lạ. Anh càng thêm tức tối hơn khi thấy hai người họ thân mật.

Âm nhạc du dương nổi lên cùng tiếng bước chân xôn xao của khách khứa. Màn khiêu vũ đã bắt đầu.

Vũ Luân nhanh chóng kéo Thanh Tâm ra sàn nhảy mặc ánh mắt cầu xin của cô. Nhật Thiên thấy hành động đó cũng bước chân ra sàn nhảy, Băng Hi tức giận đuổi theo anh, anh vì cô ta lại quên mất cô.

Sau những đoạn nhạc sôi động tươi vui, MC của bữa tiệc cất giọng yêu cầu đổi bạn nhảy. Thanh Tâm vẫn còn đang quay cuồng với những giai điệu vui tươi thì một bàn tay kéo mạnh cô về phía mình. Thanh Tâm sững sờ nhìn lên. Nhật Thiên đang nhảy với cô. Vũ Luân lắc đầu tiếc nuối rồi sàn nhảy, còn Băng Hi vẫn mặt dày đứng trân trân tại chỗ. Hóa ra Nhật Thiên không vào sàn nhảy để nhảy với cô mà chờ cho đến lúc đổi bạn nhảy sẽ ra với Thanh Tâm.

Thanh Tâm bối rối trong vòng tay anh, đôi mắt lại nhìn ngang phần ngực anh. Cô cố ép bản thân không mắc phải lỗi khi nhảy. Giai điệu anh đang nhảy với cô lại là một điệu nhạc chậm, tất cả phụ nữ đang nhảy trong phòng đều dựa đầu vào bạn nhảy của mình chỉ riêng cặp vợ chồng Tô gia vẫn nghiêm túc nhảy từng bước một. Thấy bộ dạng gượng gạo của Thanh Tâm, Nhật Thiên cố tình kéo sát cô hơn vào mình, lực ở bàn tay đặt trên eo cô cũng tăng lên. Thanh Tâm sững sốt vì hành động của anh, cả chân và tay đều ngừng hoạt động. Cô liên tục mắc phải lỗi khi nhảy. Cuối cùng giai điệu cũng hết. Thanh Tâm nhanh nhẹn rời xa vòng tay anh rồi quay lưng tìm Vũ Luân. Nhật Thiên còn định ở bên cô một chút nhưng cô lại quay đi quá nhanh, anh không tài nào bắt kịp được. Vốn anh định hỏi cô có biết gì về tin tức hôm giáng sinh không? Nhưng cả buổi vẫn không thốt ra được chưa nào. Anh chỉ biết khi ấy bằng mọi giá anh phải chặn nguồn tin đó lại, vì anh sợ có người ở nhà một mình, sợ người đó xem được, sợ người đó đau lòng. Nguồn tin ấy cuối cùng cũng được khống chế, nhìn bộ dạng của cô rất dửng dưng chắc cô vẫn chưa biết gì. Lúc này Nhật Thiên mới thả lỏng bản thân.

Rào... rào...

Thanh Tâm đưa tay vốc nước lên mặt. Chỉ đứng với anh một chút mặt mũi đã đỏ bừng hết lên rồi. Thanh Tâm viện lí do đi tìm Vũ Luân để che đi cảm giác xấu hổ trong lòng. Cô cũng chẳng đi tìm Vũ Luân mà chạy thẳng vào nhà vệ sinh. Khi đôi mắt nhìn lên, cô bị cảnh tượng trong gương làm cho hoảng sợ. Trong gương phản chiếu hình ảnh của đôi nam nữ đang quấn quýt không rời. Anh đứng cùng cô ta trên ban công, hai người hôn nhau rất say đắm, cũng rất tình cảm. Anh quay lưng về phía cô nhưng cô có thể hoàn toàn nhận ra bóng lưng ấy. Băng Hi nhắm nghiền mắt, thả sức tận hưởng nụ hôn giữa hai người. Có lẽ cũng chỉ có trong gương cô mới có thể nhìn thẳng lâu như vậy, có trong gương thì cô mới không lộ ra bộ dạng đau khổ của bản thân, mới trực diện nhìn hình ảnh thân mật hai người họ. Thanh Tâm ngồi trượt xuống bên bồn rửa, quay lưng vào tường, cố xóa đi hình ảnh vừa chứng kiến.

Tách...

Một giọt nước mắt rơi từ trên mắt trái. Thanh Tâm hoảng hốt vội đưa tay lau đi nhưng một giọt khác lại rơi từ mắt phải. Cứ thế cứ thế, từng giọt từng giọt tách rời rơi xuống nền gạch lạnh giá, Thanh Tâm cũng không còn sức ngăn chặn lại nước mắt. Cô đưa nắm tay nhỏ xinh lên miệng cắn, nước mắt vẫn không ngừng rơi, chỉ có tiếng nấc được chặn lại. Thanh Tâm yên lặng khóc đến khi thấm mệt thì loạng choạng đứng dậy. Nắm tay bị cô cắn đến chảy máu, từng giọt chảy dọc mu bàn tay rồi rơi xuống nền đất nơi nước mắt vừa rơi. Máu đỏ loang ra trong giọt nước trong suốt, mùi máu tanh cũng nồng khắp bồn rửa tay. Thanh Tâm lại vốc nước lên mặt, cố dùng nước lạnh làm dịu bớt đôi mắt sưng đỏ. Cô đưa tay lấy chút giấy vệ sinh quấn lên bàn tay bị thương cả mình rồi đút tay vào túi váy.

Nghe tiếng chạy khắp nơi tìm Băng Hi. Có lẽ do anh nhất thời quên mất sự tồn tại của cô nên cô lại giận dỗi, bỏ đi linh tinh. Cho đến khi nhìn thấy bóng hình mềm mại trên lan can trước cửa nhà vệ sinh, anh mới cảm thấy an tâm. Anh bước về phía cô ánh mắt tràn ngập áy náy. Vì anh mà cô lại uống rượu, bộ dạng là lướt dựa vào lan can trông rất tội nghiệp. Khi anh dừng chân trước mắt cô thì cô chủ động nhào về phía lòng anh, dang đôi môi đỏ mọng lên chạm vào môi anh. Nhật Thiên không hiểu sao lúc đó bản thân rất bài xích nụ hôn của cô, còn có ý định đẩy cô ra. Chính vì thế mà suốt nụ hôn, anh không hề hé miệng. Băng Hi bị bộ dạng thờ ơ của anh làm cho buồn phiền, cô chán nản buông anh ra rồi loạng choạng bước xuống.

Vũ Luân chạy khắp nơi cuối cùng cũng tìm được Thanh Tâm. Cô ngồi thẫn thờ trên chiếc ghế đá ngoài vườn, ánh mắt vô hồn lại nhìn lên bầu trời, hai chân cũng cõng gậy, buông thõng chạm mặt đất. Vũ Luân chạy đến phá vỡ sự u ám tĩnh lặng xung quanh cô. Anh khoác áo lên cho cô, cúi xuống đi giày vào chân rồi nhẹ giọng trách mắng:

- Bây giờ ngoài trời lạnh lắm, cậu phải biết giữ gìn sức khỏe cho bản thân chứ. Cứ tùy hứng suốt ngày có ngày tiểu bão cũng vì cậu mà chịu khổ.

Nghe đến hai chữ tiểu bão, Thanh Tâm ngoan ngoãn mặc áo rồi đi giày. Cô ngước lên nhìn Vũ Luân, một lúc sau cô mới nghẹn ngào:

- Cho mình... mượn vai cậu một chút được không?

Vũ Luân biết cô có tâm sự nhưng cô không muốn nói, anh sẽ không ép. Anh mỉm cười gật đầu rồi áp đầu cô vào vai mình. Cứ như vậy, hôm ấy, Thanh Tâm cũng đã hiểu thế nào là dựa vào Vũ Luân. Cô cũng biết tình cảm của anh nhưng chỉ là muốn anh hãy như bình thường, muốn anh đừng yêu cô vì cô thực không xứng. Vũ Luân à, em chỉ dựa vào anh lần này thôi, lần sau hãy dành bờ vai này cho cô gái yêu anh nhé.

Nhật Thiên sau khi gọi quản lý của Băng Hi đến đưa cô về nhà mới quay sang tìm Thanh Tâm. Chỉ là hôm nay anh muốn ở bên cô thêm chút nữa. Lúc bước ngang qua khu vườn bên trái Mặc thị anh bị hai bóng hình đang dựa vào nhau làm cho bóng mắt. Đáng chết, lúc anh định đi tìm cô thì cô lại thoải mái dựa vào bờ vai của người đàn ông khác. Nhật Thiên ngày càng khó chịu với người đàn ông Vũ Luân này. Anh ta dù trước hay sau Thanh Tâm kết hôn vẫn nhìn cô bằng ánh mắt đăm đăm ấy.

Nhật Thiên tức giận đi về phía ghế đá. Kéo cô rời xa bờ vai kia rồi xốc cô lên vai. Thanh Tâm bị hành động đột ngột của anh dọa cho hoảng sợ. cô hét quấy rồi đập anh mong anh mau chóng bỏ cô xuống. Nhưng Nhật Thiên không có ý định buông cô ra. Anh đưa tay cầm túi xách cho cô rồi quay người định đi về phía xe. Vũ Luân cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, anh vội bước lên chặn trước mặt Nhật Thiên:

- Anh đang làm cái gì vậy? Thả cô ấy xuống.

Nhật Thiên mất kiên nhẫn nhìn anh ta rồi lại nhìn đồng hồ:

- 10 giờ rồi, đến giờ ngủ của vợ và con tôi rồi. – Sau đó anh khiêng cô đi thẳng về phía xe.

Vũ Luân bị lời nói của anh ta làm cho đau lòng. Anh chỉ còn biết đứng lặng nhìn bóng dáng của cô càng đi xa.

Thanh Tâm vẫn không chịu khuất phục. Cô biết bộ dạng của mình có bao phần khôi hài. Cô liên tục đưa tay đâm vào lưng anh kháng nghị đòi anh thả xuống nhưng hình như mấy cái đâm của cô với anh chỉ như muối cắn. Anh vẫn giữ chặt cô trên vai, đưa tay vỗ nhẹ vào mông cô:

- Em có thôi đi không hả? Em không thấy mệt à, cũng sắp ra xe rồi.

Thanh Tâm then quá hóa giận, cô hậm hực cúi mặt áp sát vào lưng anh để tránh bị người ngoài phát hiện ra. Cũng may hai người bình an ra xe mà không bị ai bắt gặp.

Thanh Tâm sau khi vận động thân cốt cũng khá mệt mỏi, vừa đặt xuống ghế lái là cô lăn ra ngủ luôn. Nhật Thiên mỉm cười nhìn bộ dạng đáng yêu khi ngủ của cô. Nắm tay bên phải buông thõng ra ngoài cửa, anh nhẹ nhàng nhấc bàn tay ấy lên đặt lên lòng cô. Lúc này anh mới phát hiện, bàn tay cô có một vết thương máu mới đông, hình dạng vết thương hình như giống hình... hàm răng?

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng*, *Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chạm mặt

Là cô làm mình bị thương hay là do người khác? Nhật Thiên bức bối nhìn người con gái trước mặt. Sao cô luôn bất cẩn như vậy, luôn làm bản thân bị thương. Dừng xe trước công, anh đâm chiêu nhìn cô, rõ ràng đã thu xếp để sau giáng sinh có thể đến thăm cô và con thường xuyên nhưng vì một số chuyện lại không thể đến được. Nhật Thiên tự hỏi Thanh Tâm có xem chương trình truyền hình tiếp hôm đó hay không, nếu có thật sự muốn biết cảm giác của cô thế nào. Có đôi lúc, anh lại muốn không ngăn chặn vụ việc lùm xùm đó để cô quan tâm đến anh hơn, để xem trong lòng cô rốt cuộc có dành cho anh một chút nào không.

Cồng Thanh Tâm trên lưng, hơi ẩm ướt của cơ thể cùng nhịp đập của trái tim truyền đến bên tai, cảm giác thật bình yên. Má Thanh Tâm ấm áp tì vào má anh, Nhật Thiên rất thích xúc cảm bây giờ. Giá như thời gian có thể dừng lại, lưu giữ khoảnh khắc này.

Cuối cùng cả gia đình nhỏ của anh cũng lên đến tầng 19. Mở cửa bước vào, anh đi thẳng về phòng mình rồi đỡ cô nằm lên giường. Không biết từ lúc nào anh lại có thể thoải mái cho cô bước vào không gian của mình đến vậy. Nhật Thiên thay một bộ đồ ngủ rồi cũng đặt lưng nằm xuống. Anh xoay người nằm nghiêng, đôi mắt tràn đầy tình cảm nhìn người con gái đang ngủ. Chỉ như vậy thôi, chỉ hôm nay anh làm những gì mình muốn. Tin cô đến với anh không phải vì tiền, tin cô chỉ đơn giản như người phụ nữ đang ngủ ngoan bên cạnh.

Lúc Thanh Tâm tỉnh dậy mặt trời cũng đã lên cao. Thanh Tâm mở mắt nhìn lên trần nhà rất lâu, chỉ là hôm nay cô cảm thấy nằm im thế này cũng thật tốt. Chiếc giường hôm nay không chật chội như bình thường, căn phòng cũng thông thoáng hơn. Thanh Tâm dạn chân tay ra hết cỡ vẫn không chạm đến bức tường. Lúc này cô mới hết hoảng ngổn bật dậy. Đây là phòng của Nhật thiên mà. Không phải chứ, hôm qua cô say rượu làm loạn lại trèo vào phòng anh ngủ sao? Thanh Tâm rón rén bước ra ngoài, trước khi ra khỏi phòng cô không quên sắp xếp lại chăn gối cùng ga trải giường. Không biết anh sẽ về lúc nào nhưng cô biết anh không thích người khác động vào đồ của mình.

Nhanh chóng thay đồ, tẩy trang, Thanh Tâm bắt tay vào làm việc. Công việc kinh doanh ngày càng thuận lợi, khách đặt mua nữ phẩm làm quà giáng sinh rất nhiều. Mở tài khoản nhìn, Thanh Tâm hơn hớn: “Ha ha, tiểu bảo con xem mấy tháng cần kiệm của mẹ con mình này, được gần 10 triệu rồi đó.”. Vừa nhìn vừa nhâm nhai trong đầu, chiều cô phải đi gộp sổ lấy lãi ngân hàng mới được.

Thanh Tâm còn đang vui vẻ nhăm tính số tiền lãi mình sắp có thì tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên. Là số lạ, Thanh Tâm chần chừ cuối cùng cũng bắt máy.

- Alo, xin hỏi cô có phải Đinh Thanh Tâm không?- một giọng nữ trong trẻo truyền đến

- Vâng, là tôi. Xin hỏi ai đấy ạ?- Thanh Tâm nghe giọng nói kia rất quen nhưng không tài nào nhớ ra là ai.

- Tôi là Doãn Băng Hi, bạn gái của Nhật Thiên. Tôi có chuyện muốn nói với cô. Chiều nay cô có rảnh không?- Băng Hi nhanh chóng trả lời.

- Được, vậy chiều nay gặp nhau ở nhà hàng Lux. – Thanh Tâm buông điện thoại xuống. Cuối cùng cũng gặp mặt trực tiếp rồi. Nhưng hình như vị trí của hai người họ thật không phù hợp, cô đường đường là vợ của Nhật Thiên lại bị bạn gái của anh gọi ra gặp mặt. Dù thế nào cô cũng có bảo bối, cô sẽ không để cô ta bắt nạt, càng không để cô ta làm hại bảo bối. Không hiểu sao cô luôn không có cảm tình với người phụ nữ này. Cô luôn có cảm giác cô ta không đơn giản như bề ngoài, cũng không đơn thuần như lời của Nghĩa Từ. Thanh Tâm, mày phải cảnh giác mới được.

Quán ăn nằm trên con đường vắng lặng trái ngược với không khí sôi động của Bắc Kinh. Người ăn trong quán cũng khá im ắng chỉ còn nghe thấy tiếng bát đĩa va chạm, tiếng thức ăn xào nấu, tiếng nước nhỏ từng giọt. Thời gian dường như rất ưu ái quán ăn này.

Băng Hi hẹn Thanh Tâm đứng giờ trà chiều. Khi bước vào quán, Thanh Tâm cũng phải công nhận: cô ta chọn quán ăn này cũng thật phù hợp, không gian yên tĩnh, khách ngồi cũng lặng lẽ. Như vậy dù họ có cãi nhau cũng không thành tâm điểm, nơi này cũng nằm ngoài phạm vi hoạt động của cánh nhà báo. Một nơi an toàn.

- Để cô phải đợi rồi. Xin lỗi nơi này hơi xa so với nhà tôi. – Thanh Tâm gượng gạo ngồi xuống. Cô đưa mắt lên nhìn cô gái đối diện. Dù đã nhiều lần nhìn ảnh của Băng Hi, cũng từng chạm mặt vài lần nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên cô có ánh nhìn trực diện nhất. Cô ta cũng trạc tuổi cô, khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt to tròn long lanh ngân ngấn nước. Giờ thì Thanh Tâm đã hiểu thế nào là vẻ đẹp khiến đàn ông che chở. Chỉ cần cô ta chớp mắt cũng làm đàn ông điều đứng. Nhưng phải công nhận cô trang điểm cũng rất nhiều chẳng qua là theo phong thái tự nhiên nên đàn ông khó nhận ra.

Băng Hi lấy khăn giấy lên lau miệng, ung dung dùng bữa.

- Không cần giới thiệu nữa. Chắc cô cũng biết tôi là ai rồi. Tôi không vòng vo nữa. Chúng ta vào chuyện chính thôi. – Băng Hi uống một ngụm nước suối rồi gọi phục vụ lấy cho Thanh Tâm một bộ bát đĩa.

- Không cần đâu. Tôi ăn rồi, cô cứ tự nhiên- rồi cô quay sang phục vụ- Cho tôi một cốc sữa nóng.

Băng Hi gọi thêm một bát cháo nữa rồi tiếp tục dùng bữa. Trước khi quay trở lại món súp cô ta còn quay sang hỏi như không hỏi: “Cô không phiền chứ?”. Thanh Tâm gật nhẹ đầu. Chẳng lẽ tôi bảo phiền thì cô không ăn nữa chắc. Không biết cô ta gọi cô đến để nói chuyện hay để xem cô ta ăn nữa. Thanh Tâm đã chuẩn bị tinh thần đánh trận trước khi đến đây nhưng khi xem bộ dạng ngồi ăn điềm nhiên Băng Hi, cô lại có suy nghĩ cô ta dường như biết trước kết quả rồi. Đây gọi là chưa đánh đã thắng.

- Chắc cô cũng biết tôi gọi cô đến đây để làm gì? Tôi cũng nói luôn. Cô định sau khi hết kì hạn một năm sẽ thế nào? – Cô ta đưa tay lên nghịch ngợm miệng cốc. Đôi mắt nhìn chằm chằm vào Thanh Tâm.

Chuyện cô ta biết giao ước giữa cô và Nhật Thiên cô cũng không quá bất ngờ. Anh ở với cô ta lâu như vậy, việc cô ta biết cũng không có gì là lạ. Thêm vào đó, khi bản hợp đồng kết thúc, việc Nhật Thiên và Băng Hi ở bên nhau là điều chắc chắn. Nghĩ vậy, Thanh Tâm lại cảm thấy lòng đắng ngắt, cô uống một ngụm sữa rồi ngược lên hỏi:

- Tôi không hiểu ý cô lắm. Cô đang hỏi tôi có bám lấy Nhật Thiên nữa không hay hỏi tôi lấy bao nhiêu phần tài sản?

Băng Hi nở nụ cười châm chọc, cũng đến với Nhật Thiên vì tiền thôi.

- Cô nói đúng hai phần ba thôi. Cái quan trọng mà tôi quan tâm là đứa bé cô tính thế nào? Mang đi hay là để lại cho tôi làm “mẹ” nó.

Thanh Tâm sững sờ nhìn người phụ nữ trước mắt. Vấn đề cô ta nói ra cũng chính là trăn trở trong lòng cô từ ngày anh đưa ra giao ước ấy. Cô thực ra là cố quên đi, cố tập trung vào nuôi dưỡng tiểu bảo, cố thuyết phục bản thân thời gian một năm cũng rất dài. Nhưng, khi nghe người ta nhẹ nhàng nói ra vấn đề ấy, Thanh Tâm bỗng thấy khó chịu. Cô ta nghĩ cô ta là ai mà chen vào mối quan hệ giữa mẹ con cô.

- Nếu tôi bảo tôi để con lại cho Nhật Thiên thì sao? Đứa con biết đâu sẽ giúp hàn gắn cuộc hôn nhân của chúng tôi. Thêm nữa, ba mẹ Nhật Thiên cũng rất yêu quý tiểu bảo. Cho con bên anh để làm khó chịu một số người cũng không tồi. – Thanh Tâm mạnh miệng châm chọc. Tiểu bảo, con đừng nghe những lời này, mẹ tuyệt đối sẽ không bỏ con. Nhưng, vấn đề này mẹ không tự mình quyết định được, nếu bố con kiên quyết đòi lấy con đi thì mẹ cũng không thể mang con theo được. Mẹ chỉ muốn hỏi thử xem, trường hợp xấu nhất thì cô ta liệu có chăm sóc tốt cho con?

- Thanh Tâm à, cô yên tâm. Tôi sẽ làm một người “mẹ” tốt, nhưng mà khi tôi và Nhật Thiên có bảo bối, tôi không chắc còn ai biết đến sự tồn tại của con cô nữa không. Cô cũng mạnh miệng quá rồi đấy, cô nghĩ đứa bé hi mũi chưa sạch có thể ảnh hưởng đến tình cảm của Nhật Thiên dành cho tôi sao? Ha... ha... Chỉ sợ cô đi rồi, nó cũng không biết mẹ nó là ai thôi. Cháu Tô gia, nó không có phúc được hưởng. Có trách cũng trách con mẹ ti tiện của nó, không được người ta yêu thì cố tình leo lên, rồi lấy con mình ra để làm bước đệm cho mình. Cả Đinh gia nữa, bị đồng tiền làm cho mờ mắt, bằng mọi giá phải cho con mình vào được gia đình quyền quý.

- Cô cảm miệng. Cô biết gì mà nói. Cô có quyền gì mà phán xét mẹ con tôi. Cô chửi tôi cũng được, đừng lôi gia đình tôi vào, đừng nói những lời cay

nghiệt như vậy trước mặt con tôi.

- Tôi nói sai sao? Cô vẫn còn chưa tỉnh táo à. Con đàn bà khôn nạn...- Nói rồi, cô ta xô cả bát cháo nóng vào người Thanh Tâm.

Thanh Tâm nhanh nhẹn rướn người ra phía sau nhưng cũng chỉ vừa kịp bảo vệ bụng mình cùng tiểu bảo còn chiếc đùi bên trái của cô vẫn hứng trọn tô cháo trắng. Cô tức giận nhìn lên người phụ nữ độc ác trước mặt. Cô ta cố tình, là cô ta cố tình muốn hại tiểu bảo, muốn làm bỏng cô. Cô không dám tưởng tượng vừa nãy thôi, nếu cô không phản ứng kịp tiểu bảo không biết đã xảy ra chuyện gì rồi. Cô đặt tay lên bụng mình, vỗ về tiểu bảo cũng như vỗ về chính mình: “Không sao rồi. Tiểu bảo mẹ cũng không sao rồi.” Thanh Tâm cố nén cảm giác đau đớn nơi bắp đùi. Cô tức giận nhìn lên.

Biểu hiện của Băng Hi làm Thanh Tâm bất ngờ. Đôi mắt to tràn ngập nước bây giờ thực sự sắp vỡ ra rồi. Cô ta làm bộ đáng thương, đưa mắt hối lỗi lên nhìn cô. Sau khi nhìn thấy chỗ cháo đổ lên đùi cô, cô ta lập cập cúi xuống lau đi chỗ cháo đó. Nước mắt cũng lăn dài trên má, vừa lau vừa lẩm nhẩm xin lỗi. Thanh Tâm ghé mắt nhìn người phụ nữ đang quỳ trên đất. Cô ta lại còn diễn cho ai xem đây, đồ giả tạo. Thanh Tâm bỗng nhớ đến những cảnh trong phim, lúc nhân vật phản diện thay đổi 360 độ thì chỉ có một khả năng... Nam chính đã xuất hiện. Băng Hi đã có công gây dựng, tội gì cô lại không diễn cùng cô ta. Dù gì chắc anh cũng nhìn thấy cảnh cô ta quỳ lạy trên đất rồi. Được thôi, xem Thanh Tâm tôi hay cô ai có khả năng diễn xuất hơn. Tiểu Bảo, con xem mẹ lấy lại công bằng cho con đây.

Thanh Tâm đưa tay với cốc nước hoa quả trên bàn, tay còn lại giặt ngửa mái tóc của Băng Hi ra sau:

- Cô diễn giỏi quá rồi đấy. Muốn uống chút nước hoa quả cho tỉnh táo hơn không?- Nói rồi cô hất cả cốc nước vào mặt cô ta- Cái vờ kịch vờ vờ này cô cũng nghĩ ra được. Lần sau muốn hại chị thì làm ơn dùng cái này đi được không? – sau đó lấy tay chỉ vào đầu cô ta.

Thanh Tâm vui vẻ nhìn chiến lợi phẩm của mình trước mắt.

- Cô đang làm cái quái gì thế hả? Giọng nói tức giận mang theo cơn thịnh nộ xông vào quán ăn.

Anh ta cũng đến nhanh quá nhỉ. – Thanh Tâm đứng lên, phui phảng vẩy. Cố nén nhịn cơn đau rất đang hành hạ mình, to giọng khí thế:

- Không phải anh thấy hết rồi sao? Tôi gọi cô ta đến để làm nhục cô ta đấy, làm sao nào? Anh định làm gì tôi? Thương xót, một chút vậy đã không chịu được. Anh đến đúng lúc lắm, nhìn cô ta chắc sắp ngất rồi. – Nói rồi cô lẳng lặng đi ra cửa, bước chân cũng rất bình ổn như không có việc gì.

Nhật Thiên bị sự kiêu căng của cô dọa cho hoảng sợ. Băng Hi cũng không khá hơn, đúng là cô ta đang chuẩn bị ngất xỉu. Người phụ nữ này, cũng không tầm thường!

Nhật Thiên đau lòng quỳ gối đỡ người con gái dưới đất. Anh khoác áo cho cô rồi bế cô lên. Anh không ngờ Thanh Tâm lại có thể hành động như vậy, hạ nhục cô trước mặt người khác. Cô cũng quá lộ liễu hành rồi.

Băng Hi yếu đuối nằm dựa vào lòng anh. Người phụ nữ ngốc nghếch, tôi cũng phải cảm ơn cô đã giúp tôi hoàn thành vở kịch. Nói rồi, cô vui mặt vào lòng anh, bờ môi đỏ cũng nhếch lên.

Thanh Tâm đi bất định trên phố. Lúc đó, cô không có dũng khí đi tiếp, một giây thôi, cô có quay lại xem anh có đuổi theo cô không. Nhưng, cô làm rồi, anh không có đuổi theo, cũng không liếc nhìn cô lấy một cái, ánh mắt anh chỉ dành cho người con gái ấy, anh dịu dàng ôm cô ta vào lòng, che chở cho cô, coi cô là cả thế giới. Thanh Tâm, mày sai rồi. Mày đâu có vô tâm như vậy, mày cũng biết đau, à không, rất đau là đằng khác. Thấy anh không mấy may với mình, thấy anh ấy săn sóc người con gái khác tìm cô lại đau. Cô không đủ lạnh lùng, không đủ dũng khí để hoàn thành vai diễn ác động. Cô cũng hối hận rồi, cô thà rằng để mặc cô ta, thà rằng không diễn cùng cũng không muốn thử lòng anh nữa, không muốn biết kết quả này nữa. Thanh Tâm, mày còn mong chờ gì, phép màu có đến cũng không đến với mày. Biết trước kết quả rồi mà vẫn còn muốn thử, là mày ngu ngốc, là mày tự tin. Thanh Tâm, tỉnh táo lại đi, đừng ngu ngốc nữa, được không?

Chân trái vẫn tiếp tục đau nhức nhưng vẫn không ngăn được bước chân cô. Thanh Tâm cũng không nhớ mình đã đi đâu, cô chỉ vô định đi theo mọi người, bước chân cũng gấp gấp hơn. Cô sợ cô đơn, cô không muốn một mình nữa, làm ơn đi chậm lại được không? Đến lúc bước chân díu vào nhau, cô ngã ngồi trên đất. Thanh Tâm thoáng tỉnh táo, không được, Thanh Tâm mày không được thế này nữa. Bây giờ phải sống thật tốt, tâm trạng thế này thì tiểu bảo cũng không vui vẻ. Không thể để con buồn, nhất định không được. Thanh Tâm tự trấn an mình rồi cô lồm cồm bò dậy. Bây giờ phải phấn chấn lại thôi. Thanh Tâm bỗng nhớ ra công việc mình định làm chiều nay. Cô phải đi gộp sổ tiết kiệm rồi lấy lãi, mua cho tiểu bảo một bộ quần áo mới. Nghĩ đến món tiền sắp có, Thanh Tâm cũng cảm thấy bớt nặng nề hơn.

Trên đường về nhà, Thanh Tâm cũng ghé vào cửa hàng thuốc bên đường mua thuốc bỏng và băng gạc. Khi tiềm thức cô quay lại, vết bỏng trên da cũng bắt đầu đau đớn hơn. Thanh Tâm không thể lơ đãng được nữa, cô đành phải vào cửa hàng mua một chút thuốc.

Thanh Tâm khó khăn cởi chiếc quần tất ra ngoài. Ngắm nhìn sản phẩm của con hồ ly tinh đó. Vết bỏng khá lớn, trên bề mặt cũng bắt đầu chảy nước tương. May mà cô mua thuốc bôi kịp thời. Ôi đôi chân xinh đẹp của tôi, Thanh Tâm vụng về bôi thuốc vào vết thương. Thật là đau chết mất. Lòng lại nghĩ đến thủ phạm. Hắt nước vào mặt cô ta cũng là quá nhẹ rồi, nếu biết trước vết bỏng lớn thế cô đã vật sạch tóc trên đầu cô ta rồi.

Nghĩ đến Băng Hi, Thanh Tâm lại vô tình nghĩ về Nhật Thiên. Trong lúc cô một mình đi về, một mình đi mua thuốc, cũng một mình bôi thuốc. Thì ra, bây giờ cô lại quen với từ “một mình” này rồi”. Thanh Tâm cười khổ, cô khép khiêng bước lên giường. Chưa bao giờ thấy giường bé lại có lợi đến thế. Cô nằm trên giường, chân trái vắt xuống đất. Như vậy ngủ vừa chắc chắn lại không sợ chạm vào vết thương.

Đau khổ đi về là thật, bị bỏng cũng là thật nhưng có một điều có lẽ Thanh Tâm không bao giờ biết. Cũng có lẽ là cô chưa bao giờ để tâm đến. Hôm ấy,

thực ra cô không có một mình... Vũ Luân luôn đi theo cô, chờ cô về đến nhà mới yên lặng rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Dị ứng

Một ngày chủ nhật yên bình, đêm qua trời mưa to nên không khí sáng nay rất trong lành, Thanh Tâm mở cửa sổ phòng, hít một hơi thật sâu. Thật là sáng khoái. Từ hồi bị bỏng, cô cũng hạn chế việc đi lại nên cả ngày hầu như chỉ nằm trong phòng. Nhanh tay mở laptop kiểm tra lịch đặt hàng mấy ngày qua, chuột dừng lại reply của một vị khách: hôm qua mới nhận được hàng xong, mình đi chơi với bạn trai nên tở dùng thử ai ngờ đi chơi nửa đường môi mình sưng lên cả mẩn ngứa nữa, hàng fake mà giá bán bằng hàng thật, đúng là vô liêm sỉ. Thanh Tâm sửng sốt, chuyện hàng fake là điều không thể vì tất cả mỹ phẩm đều được nhập từ công ty phân phối bên Mi do bạn cô quản lí. Đây là một trong những kế hoạch của công ty bên đó, họ dự định sẽ mở công ty chi nhánh bên Trung Quốc, trước hết là khảo sát thị trường bên này. Thanh Tâm dưới sự ủy thác của bạn mình cũng bắt tay buôn bán, đã một thời gian mà không thấy khách phản nản gì, việc làm ăn cũng rất thuận lợi. Thanh Tâm không sợ bị kiện vì tất cả mỹ phẩm của cô đều được công ty bên đó kiểm tra rồi mới nhập về, khách hàng nữ đó cũng không có ảnh chứng minh nhưng Thanh Tâm lại có ảnh và địa chỉ trên trang này, xem chừng sau này ra đường phải cẩn thận.

Mấy ngày qua do chân đau nên Thanh Tâm cũng ăn uống đơn giản, tủ lạnh có gì nấu nấy nhưng hôm nay mở cửa tủ, ngoài trứng với sữa thì không còn gì. Cô khẽ thở dài, kiểu gì cũng phải ra siêu thị chuyển rồi. Mặc một chiếc váy dài trắng, Thanh Tâm xỏ giày bệt nhanh chóng ra thang máy xuống lầu. Siêu thị cách tòa nhà không xa, đi bộ 15 phút là tới, cô e ngại nhìn xuống, chân vẫn đang đau đi lại hơi khó khăn nhưng cũng vì thế mà dạo này cô cũng lười tập thể dục, người lại càng mệt mỏi. Vừa ra khỏi cửa thì Thanh Tâm bị một đám đông vây lấy, cô hoảng sợ nhìn xung quanh.

- Là cô ta, chính cô ta bán mỹ phẩm fake trên mạng làm môi tôi bị kích ứng- một cô gái trẻ đeo khẩu trang kêu lên.

- Không, tôi không có. Mọi người bình tĩnh rồi chúng ta nói chuyện được không?- Thanh Tâm nhanh chóng giải thích, áp lực đám đông làm đầu cô hơi choáng váng.

- Mày bị thế này có bình tĩnh nổi không? Làm ăn thất đức thật, hôm nay bọn tao sẽ xử lý mày. Để xem sau này mày có dám buôn gian bán lận cho người khác nữa không? - một cô gái bên cạnh cao giọng nói.

Thanh Tâm hoảng sợ ôm lấy bụng, làm sao bây giờ, lỡ họ động vào tiểu bảo thì biết làm sao? Đang loay hoay né tránh thì một cánh tay cứng rắn kéo cô ra sau lưng, lấy thân mình che chắn cho Thanh Tâm. Vũ Luân hôm nay muốn đến xem cô có sao không, hôm nọ gặp trên đường thấy cô đi mua thuốc nên anh cũng cảm thấy bất an. Vừa dừng xe anh đã bị thu hút bởi đám đông trước cổng, giật mình phát hiện Thanh Tâm đang đứng trong đó, Vũ Luân vội vã chạy tới giải vây cho cô.

- Các cô là ai? Tôi đã gọi cho cảnh sát thông báo về vụ quấy rối này. Nếu không chạy nhanh thì chuẩn bị bồi thường tội gây rối trật tự công cộng đi- Anh lớn giọng đe dọa.

Đám đông dần tản ra, chưa đầy 2 phút đã mất hút. Thanh Tâm vẫn chưa kịp hoàn hồn, tay vẫn nắm chặt tay áo anh. Vũ Luân lo lắng quay lại ôm lấy cô. Anh vỗ về an ủi:

- Thanh Tâm, không sao rồi. Em đừng sợ.

Bộ dạng quần quít của hai người trước cổng chung cư rơi vào tầm mắt của Nhật Thiên. Anh vốn chỉ muốn đến nói với cô cho rõ ràng về vụ của Băng Hi, anh muốn cô đến xin lỗi cô ấy. Nào ngờ vừa về đến nhà lại thấy cô bị bao vây bởi đám đông. Nhật Thiên không biết mình bị sao nữa, lúc ấy anh rất muốn lao nhanh ra ngoài, đỡ lấy cô, che chắn cho cô và con. Nhưng... Anh lại chậm mất, việc đáng ra là của anh lại bị người đàn ông khác cướp mất. Đáng giận, lại là anh ta, Mặc Vũ Luân. Chắc chắn cô có tình ý gì với người đàn ông này, hôm nay cũng có thể là một buổi hẹn giữa hai người họ. Nghĩ vậy, Nhật Thiên càng bức dọc. Người phụ nữ này, cũng quá to gan rồi. Cô dám chơi anh sao?

Vũ Luân cố ghì cô sát hơn chờ đến khi cả cơ thể cô hết run rẩy mới tách ra. Anh đưa tay dịu dàng vén tóc cô lên rồi đỡ cô đi về phía xe. Thanh Tâm loạng choạng bước đi, bấp bối bên trái lại co rút đau đớn. Khuôn mặt Thanh Tâm nhăn lại, mồ hôi cũng rỉ ra ướt đầm tóc mai. Vũ Luân thấy sự bất thường của cô, anh kéo cô lại gần mình hơn:

- Thanh Tâm, cậu sao vậy? Cậu đau ở đâu à?

Thanh Tâm cố gắng gượng cười, cô nhẹ nhàng nói:

- Mình bị bỏng một chút ấy mà. Giờ không hiểu sao lại đau như vậy.

Vũ Luân không nói không rằng bế cô vào xe rồi lao thẳng đến bệnh viện.

- Vết bỏng khá nặng nhưng may được xử lí kịp thời nên không bị nhiễm trùng. Miệng vết bỏng cũng đã khô, không có hiện tượng mưng mủ nhưng bây giờ nên chú ý không nên mặc quần áo bó sát để phòng cọ vào gây trầy xước nhiễm trùng. Theo tôi thấy thì vết bỏng này sẽ để lại vết sẹo lớn, do vậy cần chăm sóc cẩn thận hơn, tôi sẽ kê thuốc bôi cho cô.- bác sĩ sau khi khám cho cô cũng ân cần nhắc nhở.

Thanh Tâm khẽ thở phào thật may không bị nhiễm trùng, mấy ngày nay cô đi lại thấy đau nhưng ngại đi viện kiểm tra. Thanh Tâm nhận đơn thuốc của bác sĩ rồi cũng đi ra ngoài.

Vũ Luân nhất quyết xông vào phòng khám với Thanh Tâm nhưng bị cô ngăn lại. Dù sao vị trí khám cũng khá nhạy cảm, Thanh Tâm cũng rất sợ bị anh nhìn thấy. Thanh Tâm phải giải thích một hồi rồi hứa lên hứa xuống không che giấu bệnh tình, anh mới cho cô đi vào.

- Thế nào? – Vừa thấy cô đi ra, Vũ Luân đã xông tới đỡ cô- Có cần nhập viện không? Mình lập tức làm thủ tục cho cậu.

Thanh Tâm mỉm cười nhìn Vũ Luân. Anh luôn chu đáo như vậy, luôn biết cách chăm sóc người khác.

- Mình không có sao? Bác sĩ bảo phải cẩn thận hơn thôi. Với cả cậu xem bác sĩ cũng kê đơn thuốc cho mình rồi.- Nói rồi Thanh Tâm đưa đơn thuốc cho anh.

Vũ Luân lúc này mới lấy lại bình tĩnh. Khi cô nói chân cô bị đau anh đã rất lo lắng. Trong lòng còn tự mắng mình đến muộn nên không kịp bảo vệ cô khỏi đám người đó. Nhưng xem ra vết thương này cũng không phải mới có. Vũ Luân cũng không tin là do cô bất cẩn nhất là khi cô đang mang thai thể này. Dù cho có vậy, anh cũng không dám hỏi trực tiếp, có lẽ cô cũng không muốn nói cho anh nghe.

Trước cửa chung cư sau khi dặn dò cô kĩ càng thì anh cũng lái xe rồi đi. Thanh Tâm uể oải lê người lên trên nhà.

Về đến nhà mà tâm trạng cô cũng không khá hơn. Chuyện ngày hôm nay rất phức tạp, cô trước giờ chưa từng gặp loại tình huống này. Thanh Tâm mệt mỏi đưa tay vỗ lên trán. Chuyện cần làm bây giờ là thông báo cho công ty bên đó. Nghĩ rồi cô lấy điện thoại gọi thông báo cho tổng cục bên Mỹ.

Cuộc điện thoại cuối cùng cũng kết thúc. Bọn họ hứa sẽ giải quyết vụ này, cũng khuyên cô mấy ngày nữa nên ở trong nhà, tránh trường hợp khách hàng quá khích gây rắc rối cho mình. Sau khi nghe lời hứa chắc chắn từ phía đại diện công ty, cô cũng lấy lại tinh thần. Uể oải bước chân đến bên tủ lạnh, mở ra thấy bên trong trống rỗng. Chết thật, cô lại quên mua đồ ăn rồi!- Thanh Tâm lại đưa tay vỗ lên trán. Không thể để tiểu bảo đói được, nghĩ rồi cô lấy điện thoại gọi cho một dịch vụ ăn uống gần đây.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Xin lỗi em.

Mấy ngày sau Thanh Tâm luôn ở trong nhà. Suốt ngày đi đi lại lại trong phòng khách rồi sang phòng bếp cuối cùng dừng lại trong phòng ngủ. Thanh Tâm chưa bao giờ thấy cuộc sống mình tẻ nhạt đến vậy, không biết bao lần cô cũng muốn đập cửa xông ra ngoài bất chấp ngoài kia có ai đang chờ cô.

- Á ... á chán chết mất... Thanh Tâm nằm úp mặt trên ghế sofa. Không biết đây là lần thứ mấy cô kêu rồi. Không được, không thể sống thế này được. Chỉ cần ra đường mặc kín một chút chắc không sao đâu. Tiểu bảo, mẹ con mình ra ngoài hít thở chút nha, chúng ta không thể suốt ngày ru rú trong nhà được, cũng không thể ăn đồ ăn sẵn mãi.

Hạ được quyết tâm, Thanh Tâm vui vẻ khoác thêm áo khoác. Quàng thêm khăn cổ che kín nửa khuôn mặt, trên mắt đeo một chiếc kính râm cỡ lớn. Đầu cũng đội chiếc mũ len ấm áp. Ngắm nhìn mình trong gương, trông cô như một minh tinh màn ảnh vậy. Chắc khi ra ngoài đường họ cũng phải chuẩn bị thế này. Thanh Tâm à, mày cũng có thần thái của người nổi tiếng ấy chứ.

Thanh Tâm lom khom bước vào siêu thị, không cần nhìn cũng biết tất cả mọi người đang dồn ánh mắt khó hiểu về phía cô. Nhanh mua những đồ cần thiết rồi về thôi, cô tự an ủi mình rồi đẩy xe đến quầy thực phẩm. Lúc ra ngoài trung tâm, cô không thấy có gì bất thường, có lẽ mấy ngày qua cô đã lo nghĩ qua nhiều rồi. Nhìn vào những chiếc túi cầm trên tay, thực phẩm hôm nay rất tươi ngon lại còn mua được giá hời. Tiểu bảo, mẹ con mình về mở tiệc thôi.

Mua thức ăn cho cả tuần nên số lượng khá lớn, Thanh Tâm chật vật xách bốn túi đồ đi bộ về chung cư. Trời đã dần tối nên không khí càng lạnh hơn, những túi đồ trên tay cũng dần đưa theo từng bước chân, ngón tay cũng bị những chiếc túi siết mạnh đến đau đớn. Lâu rồi chưa vận động, Thanh Tâm mới đi được một đoạn mà chân đã muốn nhũn ra. Đặt hai túi đồ xuống, cô khẽ mỉm cười, chỉ cần qua đường là đến được chung cư rồi. Thanh Tâm lấy tay quạt mồ hôi, đang chuẩn bị đi tiếp thì người bị ai kéo lại rồi lôi vào trong con hẻm tối.

Những chiếc túi trên đường vẫn nằm lẫn lóc chờ người ta nhặt lên.

Con hẻm rất tối. Chỉ có ngọn đèn đầu hẻm còn lập lờ ánh sáng vàng nhạt. Thanh Tâm hoảng sợ đưa mắt nhìn những người đối diện. Họ đứng ngược lại với ánh sáng, Thanh Tâm không thể nhìn rõ mặt ai nhưng nhìn những chiếc bóng thanh mảnh cô có thể chắc chắn một điều. Họ là phụ nữ. Mùi ẩm mốc của rác rưởi bao trùm trong không gian, tiếng cười cùng tiếng hít thở đều đặn choáng ngợp cả con hẻm. Liệu nơi này có u tối và dơ bẩn như những hành động họ sắp làm. Thanh Tâm có một dự cảm chẳng lành. Cô đưa tay lên sờ điện thoại trong túi áo, không được phải gọi người giúp.

Bàn tay vừa men vào chiếc điện thoại đã bị một bàn tay khác giật mất. Cô ta vút chiếc điện thoại vào thùng rác, nhìn Thanh Tâm giễu cợt:

- Muốn gọi người ư? Mơ đi...

Thanh Tâm cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, bây giờ cô không thể hoảng sợ càng không được sợ hãi để họ động vào mình vì tiểu bảo vẫn còn đang ở trong bụng. Con yên tâm mẹ nhất định sẽ bảo vệ con.

- Các cô là ai? - Thanh Tâm bình tĩnh đưa mắt nhìn những bóng đen phía trước, giọng nói của cô sau một hồi cũng bình tĩnh hơn.

- Trí nhớ của mày cũng kém quá đấy. - Người phụ nữ đứng đầu cất giọng châm chọc.

Thanh Tâm ngàn vạn khả năng cũng không muốn nghĩ đến người lần này giáp mặt cô lại là đám đồng lần trước. Thực sự nếu như trước chỉ có một mình thì cô cũng không lo lắng như vậy. Cùng lắm là bị ăn tát một chút, mất vài sợi tóc thì cũng không hề hấn gì. Nhưng bây giờ, cô còn tiểu bảo, cô sợ cơ thể cô và con cũng không đủ kiên nhẫn chờ đến khi họ buông tha mình.

- Biết sợ rồi sao? Để xem hôm nay còn có ai giúp được mày nữa không? Bọn mày từng đưa tiến lên và vào mồm nó cho tao. Nó bán mĩ phẩm hại mồm tao thế này tao cũng muốn nó bị tương đương.

Thanh Tâm hoảng loạn nhìn lên sau đó lại khẽ nở nụ cười yếu ớt. Tiểu bảo, không sao rồi, mẹ đau một chút thôi, họ sẽ không động vào con. Chịu một chút là được về nhà rồi.

- Mày cười à? Giờ mà mày còn cười được? Mày nghĩ bọn tao lôi mày vào đây chỉ để tặng mày mấy cái tát. - Nói rồi cô ta tiến lên giật mái tóc của Thanh Tâm, đưa tay tặng cô một phát tát nặng nề trên miệng. - Mày cứ xác định đi, cuộc vui còn dài lắm. Ha... ha... ha

Tiếng cười man rợ vang lên trong không gian. Thanh Tâm ngược mắt đau khổ nhìn bọn họ. Họ rất đông, cũng rất ác độc. Tại sao không chỉ hành hạ cô mà còn động vào tiểu bảo. Tại sao lại làm hại con cô? Thanh Tâm nước mắt rơi là chảy trên khuôn mặt trắng nhợt. Cô cúi gầm mặt, để mặc những người phụ nữ tiến đến giật tóc mình. Hai tay cô vòng ôm chặt lấy bụng, cố duy trì sự bình tĩnh bản thân.

Khuôn mặt bị tát đến sưng đỏ, mái tóc cũng bị giật đến đau đớn. Cô kim nước mắt vào trong. Cô đưa tay vỗ về bụng mình. Mẹ sẽ không sao đâu, mẹ hứa sẽ mang con ra khỏi đây, con chờ mẹ một chút nữa được không?

Thanh Tâm không còn nhìn rõ những gì trước mắt nữa. Ánh sáng nhạt nhòa của bóng đèn cũng hòa dần vào bóng tối xung quanh. Cô cảm thấy mình sắp ngất rồi, à không là cô thực sự đã ngất rồi. Tiểu bảo, là mẹ không tốt, không chăm sóc tốt cho con, mẹ xin lỗi... Lúc ấy Thanh Tâm lại nhìn thấy ở đâu con hèm có một ánh sáng trắng, người đàn ông thường xuất hiện trong giấc mơ của cô đến rồi. Anh đến cứu mẹ con cô rồi sao? Nhật Thiên là anh sao?

Mùi bạc hà vẫn vấp chóp mũi, Thanh Tâm không còn phân biệt được thực hay mơ nữa. Chỉ là hôm nay cô rất mệt rồi, anh xuất hiện, cô cũng nghỉ ngơi được rồi...

Nhật Thiên vốn chỉ muốn ghé qua xem hai mẹ con cô thế nào rồi sẽ đi ngay. Anh cũng không tưởng tượng nổi mình xuất hiện muộn một chút sẽ thế nào. Lúc nhìn thấy bên đường một người phụ nữ kì lạ anh không hiểu sao không thể rời mắt khỏi cô. Đến khi cô gái đó khẽ tháo chiếc khăn che mặt ra một chút anh mới nhìn rõ. Là cô, Thanh Tâm. Dù có che nửa khuôn mặt bằng chiếc kính râm to sụ anh cũng nhìn ra. Cô chắc vừa đi siêu thị về vẫn còn đang túi lớn túi bé trên tay. Nhật Thiên khó hiểu nhìn cách ăn mặc của cô. Chỉ là đi siêu thị thì đâu cần phải ăn mặc kín đáo như vậy.

Nhật Thiên cũng không hiểu nổi mình nữa. Nhìn cô bên đường, nhìn những chiếc túi đầy ắp, anh lại không tự chủ lái xe vào gara. Anh muốn ở lại với cô và con. Nhưng lúc anh quay lại, cô gái bên đường cũng biến mất chỉ còn lại những chiếc túi vẫn lặng lẽ trên phố chứng thực cho sự tồn tại chủ nhân của chúng. Thanh Tâm chắc chắn gặp chuyện rồi.

Nhật Thiên lấy điện thoại trong túi áo gọi cảnh sát rồi cũng vội vàng chạy đi tìm. Anh hoảng sợ gọi tên cô, chạy khắp mọi ngả cũng không thấy hình bóng cô đâu. Cô đâu rồi, cô có ổn không? Nhật Thiên nghĩ mình sắp phát điên rồi. Anh chỉ còn biết tự trách mình, là anh không tốt, không bảo vệ được vợ con mình. Thanh Tâm, em đâu rồi... Là em đang đùa anh thôi phải không? Là em trách anh vô tâm phải không? Thanh Tâm đừng trốn nữa, anh thua rồi. Em xuất hiện đi được không.

Đến lúc Nhật Thiên tưởng chừng vô vọng rồi thì những âm thanh phụ nữ man rợ truyền đến. Đó chẳng phải tiếng cười phụ nữ sao. Nhật Thiên nhanh chóng tiến lại gần chỗ có âm thanh.

Ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn đầu hẻm soi rọi vào khung cảnh chung quanh. Những người phụ nữ đang bao quanh một cô gái, lúc khi họ dẫn ra một chút. Nhật Thiên không tin vào mắt mình. Thanh Tâm ngồi dựa trong góc tối, mặt cô cúi gầm còn tay vẫn đặt trên bụng. Nhật Thiên lao vào trong đám đông, kéo cô vào lòng, ôm lấy cả cơ thể gầy yếu của cô. Lúc này, Nhật Thiên mới nhìn rõ người con gái trong lòng. Khuôn mặt cô bị đánh đến đáng thương, khóe môi cũng bị sưng, máu đọng lại trên mép, cả khuôn mặt cũng sưng húp những vết tay. Cả người cô mềm nhũn, cô ngất rồi sao? Nhật Thiên hét lên với đám người phía trước:

- Các người đã làm gì cô ấy thế hả? Chán sống rồi à? Những gì các cô hôm nay làm với cô ấy tôi sẽ trả lại gấp trăm lần. Hãy nhớ lấy.

Đám người cũng bị Nhật Thiên dọa cho hoảng sợ. Họ chỉ còn biết trân trân đứng nhìn hai người ôm nhau bước đến phía ánh sáng. Khi họ hoàn hồn thì cảnh sát cũng đã lao đến, tất cả bị tóm gọn. Chuyện này không hay rồi!

Nhật Thiên bế ngang Thanh Tâm, cô gầy đi nhiều quá, người cô cũng rất lạnh. Nếu không phải hơi thở yếu ớt phả nhẹ vào lồng ngực anh, anh còn nghĩ

mình đã mất cô. Anh siết chặt cô hơn như muốn truyền cho cô thêm hơi ấm. Rất nhanh thôi, chúng ta sẽ đến bệnh viện nhanh thôi.

Thanh Tâm khẽ cựa mình, cô đưa tay kéo cổ áo anh, nhỏ giọng thăm thì:

- Nhật Thiên, chúng ta về nhà được không?

Nhật Thiên dừng lại, anh chăm chú nhìn vào người con gái trong lòng. Muốn đến bệnh viện cũng phải mất một thời gian nữa, trông bộ dạng mệt mỏi của cô, Nhật Thiên cũng gật đầu đồng ý. Cô cần phải nghỉ ngơi ngay bây giờ.

Lúc Nhật Thiên về nhà thì phát hiện những lọ thuốc đặt trên bàn, anh vươn tay cầm lên xem. Thuốc bong sao, cô ấy bị bong sao? Cô ấy còn đau ở đâu nữa. Vì sao anh lại không hay biết gì hết.

Những lời bác sĩ tư nói vẫn còn vang lên trong đầu anh:

- Cô ấy bị thiếu chất nặng, cơ thể còn đang mang thai nên tình trạng suy nhược càng rõ ràng hơn. Những vết thương trên mặt cô ấy là ai làm vậy? chẳng lẽ...

Nhật Thiên im lặng đưa mắt nhìn người con gái trên giường, vị bác sĩ cũng biết mình vừa đề cập đến vấn đề không được phép. Ông ta cũng nhanh chóng đổi chủ đề:

- Cũng không nặng lắm nhưng tình trạng suy nhược này cũng có khả năng rằng trước đó đã bị thương khá nặng nên cơ thể nên mới có dấu hiệu suy nhược như vậy. Nhưng chỉ cần tâm bồi ăn uống đầy đủ lấy sức sẽ không sao. Anh nên chú ý đến vợ mình nhiều hơn. Phụ nữ mang thai tâm trạng hay bất ổn, cũng rất nhạy cảm. Anh cũng đừng vì tức giận mà...

Bác sĩ biết mình đã lỡ lời vội vàng chào hỏi rồi lao ra khỏi cửa. Nhật Thiên ngồi cạnh cô rất lâu. Cô ngủ cũng không thoải mái, vẫn tiếp tục la hét, khóc lóc. Anh dịu dàng dỗ dành cô. Trong đầu lại nhớ đến tuýp thuốc trong phòng khách. Nhật Thiên cũng bắt đầu tìm kiếm vết bong trên thân thể cô. Bàn chân, bàn tay, cánh tay, cổ cũng không có. Rốt cuộc cô bị bong ở đâu nhỉ. Thanh Tâm đang nằm im bỗng đá chân trái về phía anh. Cô lại đang mơ cái gì nữa đây. Lúc Nhật Thiên nắm đùi trái khẽ giữ cô lại, anh phát hiện trên mặt cô lộ ra chút đau đớn. Nhật Thiên vội vàng vén váy cô lên, tầm mắt rơi vào vết bong rất lớn trên đùi. Miệng vết bong cũng khép lại, có lẽ đã lâu rồi nhưng cả vùng da vẫn đỏ ửng lên, nổi bật trên nền da trắng. Nhật Thiên không dám tin vào mắt mình. Sao vết thương của cô nặng đến vậy? Anh thực không biết. Anh không biết gì hết. Nhật Thiên đau xót lấy thuốc bôi lên cho cô. Theo hướng dẫn ghi trên thuốc là bôi trước khi ngủ. Nhật Thiên đặt tay mình lên vết thương, nhẹ nhàng cảm nhận nỗi đau của cô. Thanh Tâm, anh xin lỗi em...

Sau khi Thanh Tâm ngủ yên, Nhật Thiên vội từ phòng mình bước ra. Điện thoại bên cạnh lại reo lên. Anh đưa mắt nhìn. Là Băng Hi. Nhật Thiên nhắc máy, anh nói sơ qua chút tình hình cho Băng Hi, sau đó dặn dò cô một chút. Lúc Băng Hi chào tạm biệt anh, Nhật Thiên mới khó khăn bảo cô giữ máy. Anh trầm lặng một chút rồi mới nói:

- Băng Hi, mai chúng ta gặp nhau đi. Anh có chuyện muốn nói...

Cúp máy xong, Nhật Thiên cũng thở dài. Anh đã có quyết định của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Bắt đầu lại

Thanh Tâm mệt mỏi mở mắt. Ký ức tối qua lại hiện về. Đám đông toàn phụ nữ, ánh đèn vàng nhạt, những cái bật tay,... mùi hương bạc hà, anh bế cô, cô đòi anh đưa về nhà. Từng việc từng việc hiện về trong đầu Thanh Tâm. Nhớ lại những ký ức vụn vặt cuối cùng, cô càng thêm bồn chồn. Liệu người cứu mình ra lúc đó có phải là anh không? Thanh Tâm cố gắng ngồi dậy, cả người đau ê ẩm, đầu óc vẫn còn hơi choáng váng. Khi cô thanh tỉnh hơn một chút mới phát hiện căn phòng cô đang nằm vốn dĩ không phải phòng của cô. Như vậy những ký ức tối qua hoàn toàn rất có khả năng. Thanh Tâm mừng rỡ lao ra phòng khách, trông mong nhìn thấy một bóng hình thân thuộc. Nhưng, phòng khách chỉ có sự vắng lặng thường ngày. Cô chán nản bước vào phòng bếp. Tối qua cũng chưa ăn gì, bây giờ quả thực cô cũng rất đói. Càng nghĩ càng thấy có lỗi với tiêu bảo, cũng chỉ tại cái tính bất cần của cô mà giờ con vẫn chưa được ăn gì.

Thanh Tâm bất ngờ nhìn bàn ăn trước mắt. Chiếc lồng bàn nhỏ đặt chiếc mâm trên bàn. Trên đó còn gắn một mảnh giấy: “Thanh Tâm, em dậy thì ăn đi nhé.” Cô không còn xa lạ với nét chữ này nữa. Là anh. Anh nấu cho cô sao? Thanh Tâm mừng rỡ lật lồng bàn, một nồi cháo được giữ nhiệt nên vẫn còn nóng, vài chiếc bánh bao trên đĩa, một cốc sữa anh pha. Anh rất chu đáo, trên từng món ăn anh cũng dán giấy nhắc nhở. Anh nhắn cô phải hấp lại bánh bao trước khi ăn cũng phải hâm nóng lại sữa trước khi uống, phải công nhận anh nấu ăn rất ngon, sữa pha cũng đủ độ không quá ngọt hay quá nhạt. Thanh Tâm sung sướng tận hưởng buổi sáng ấm áp anh mang đến. Cô bỗng nghĩ đến lần cuối cùng gặp anh. Không phải lúc ấy anh rất giận cô sao? Cô còn tưởng mấy hôm nữa là nhận được giấy li hôn rồi. Nhưng ngày qua ngày, cô vẫn không thấy anh có động tĩnh gì nên cô cũng không muốn nghĩ nữa, cũng sợ bản thân phải biết sự thật. Có nghĩ hàng loạt lí do cô cũng không hiểu được hành động sáng nay của anh, anh có về hết giận rồi không? Mà kể có không giận cô anh cũng đâu có nấu nướng hay về nhà đâu. Hàng vạn câu hỏi xoay trong đầu, Thanh Tâm bồn chồn rất nhiều nhưng cô tình nguyện để cho mình suy nghĩ đơn giản.

Rose's café

Băng Hi ngồi dựa lưng vào ghế, ngắm nhìn làn khói lượn lờ tỏa ra từ cốc cà phê trên bàn. Quả thật ngày hôm qua khi nghe tin anh ở lại cùng Thanh Tâm cô đã rất tức giận, cũng rất lo lắng. Chẳng lẽ anh thực sự động tâm với người phụ nữ đó rồi hay đơn giản chỉ là lo cho đứa bé. Dù vì lý do nào cô cũng phải ngăn chặn lại. Nhật Thiên là của cô, cô sẽ không để bất cứ ai chiếm mất tâm tư của anh. Vụ việc lần trước chắc chắn cũng ảnh hưởng đến anh Băng Hi cứ tưởng sau vụ đó là tình cảm của anh cho người con gái đó sẽ dừng lại rồi nào ngờ anh lại dễ dàng tha thứ cho cô ta như vậy. Băng Hi tức giận vò nát những bông hoa trên bàn. Thanh Tâm, để xem cô may mắn được bao lâu.

Nhật Thiên xuất hiện trong quán café thu hút không ít ánh mắt mẫn mọ, khi anh ngồi xuống cùng bàn với người phụ nữ nổi bật trong góc, ánh mắt tò mò của mọi người càng trông sang nhiều hơn. Anh đưa mắt nhìn người con gái ngồi đối diện. Hôm nay có lẽ anh phải làm em buồn rồi, Băng Hi ạ.

- Anh gọi em ra đây có chuyện gì vậy? - Băng Hi nở nụ cười hiền dịu nhìn anh.

Nhật Thiên trầm mặc một chút, cuối cùng anh cũng nhìn thẳng cô cất giọng nói:

- Anh xin lỗi Băng Hi. Từ bây giờ, anh sẽ không thể gặp em thường xuyên được nữa. Thanh Tâm bây giờ đang có thai, cơ thể cô ấy cũng rất yếu. Anh phải dành thời gian nhiều hơn cho mẹ con cô ấy. Em cho anh thêm thời gian cho đến khi cô ấy và con khỏe mạnh chào đời được không?

Băng Hi run rẩy nhìn anh, đôi mắt cũng ngân nước. Cô cố nén lại cảm xúc đau đớn trong lòng, cả cơ thể cũng vì lời nói của anh mà run run. Phải một lúc sau, Băng Hi mới lấy lại giọng nói của mình:

- Em hiểu mà. Em biết anh làm thế là đúng. Chỉ là dù nghĩ vậy em vẫn... rất đau lòng.

Nói đến đây nước mắt cũng không còn giữ được trên viền mắt nữa. Từng giọt lăn dài trên má trông rất đáng thương. Nhật Thiên đưa tay lau nước mắt cho cô, nhẹ giọng khuyên bảo:

- Em đừng khóc được không. Em khóc anh cũng đau lòng lắm. Nín đi được không em?

Băng Hi thấy động tác của anh càng khóc dữ hơn. Phải một lúc lâu, Băng Hi mới nín khóc thay vào đó là tiếng nấc làm người ta đến đau lòng. Cô quay sang nhìn anh, tay ôm lấy tay anh:

- Anh có thể... đêm nay anh có thể ở lại với em không? Chỉ đêm nay thôi được không anh?

Nhật Thiên xót thương vuốt mặt cô. Anh khẽ gạt đầu rồi vòng tay ôm lấy cô vào lòng. Nhật Thiên, mày là thằng khốn nạn. Mày không làm tốt vai trò của người chồng, người cha lại còn làm tan nát trái tim người con gái mày yêu nhất.

Thanh Tâm nhìn khuôn mặt mình trong gương. Thật thảm hại! Bình thường cô cũng không phải xinh đẹp gì rồi bây giờ lại bị đánh đến cả mồm lẫn mắt đều sưng đần. Thanh Tâm càng nghĩ càng tức giận. Lấy một chiếc túi đá chườm lên mặt. Thật may bây giờ bên phía tổng công ty đã thu xếp ổn thỏa vụ việc, những người phụ nữ đó nghe nói cũng bị bắt vào đồn rồi. Thanh Tâm cũng cảm thấy tâm trạng tốt hơn rất nhiều, ít ra từ giờ cô cũng không phải cảm tức ở nhà nữa. Càng nghĩ đến tối qua, cô càng thấy rất cảm kích Nhật Thiên. Cô không dám nghĩ nếu cô không được cứu ra ngoài liệu họ còn định làm gì cô cùng tiểu bảo. Nghĩ vậy, Thanh Tâm quyết định đi siêu thị mua thực phẩm để làm bữa tối thật ngon cho anh. Dù sao những món đồ tối qua cũng bị quăng lại bên đường rồi. Càng nghĩ Thanh Tâm càng thấy tiếc, những thực phẩm tươi ngon đó cô mua cho cả tuần nên giá cũng không nhỏ. Bây giờ lại phải đi mua lại rồi. Thanh Tâm đeo một chiếc khẩu trang rồi bước ra ngoài cửa. Thôi không nghĩ đến nữa, cô sẽ tập trung nghĩ xem tối nay khao anh món gì.

Trong lúc đang trông nồi canh nóng trên bếp, điện thoại của cô bỗng reo lên. Thanh Tâm vui vẻ nhận máy. Là anh gọi điện về.

- Thanh Tâm, hôm nay em ăn trước đi rồi đi ngủ đi. Hôm nay anh không về được...

Câu hỏi anh có về không còn chưa bật ra thành lời, Thanh Tâm đã nghe anh bảo không về. Cô khẽ thở dài. Thanh Tâm à, anh ấy mới đối xử với mày tốt một chút mày lại mơ mộng rồi. Tỉnh táo lại đi. Thanh Tâm định trả lời anh thì bỗng nghe thấy một giọng nữ: “Nhật Thiên, ra ăn cơm.” Băng Hi khi bước vào phòng thấy anh đang quay lưng nói chuyện điện thoại. Không cần nhìn cũng biết anh đang gọi cho ai. Khoảng thời gian sau anh và cô ta sẽ ở chung một chỗ cô cũng nghĩ cần nhắc nhở cô ta một chút.

Cơ thể phụ nữ mềm mại ép sát vào vòng ngực anh. Nhật Thiên hơi nhú mày vì sự xuất hiện đường đột của cô.

Thanh Tâm bị giọng nói của người phụ nữ bên kia làm cho giật mình. Cô khẽ cười khổ. Hóa ra anh không ở chỗ làm, cũng không làm việc. Bây giờ là thời gian của anh dành cho cô ấy. Thanh Tâm hít thật sâu, tự hứa sẽ chăm sóc tốt cho bản thân rồi cúp máy. Cô đưa mắt nhìn chỗ đồ ăn cho hai người. Tiểu bảo hôm nay mẹ con mình cố gắng giải quyết hết nhé, đỡ phí công sức cả buổi chiều của mẹ.

Nhật Thiên đưa tay kéo hai cánh tay như rắn nước đang bò lên cổ mình. Anh dịu dàng cầm tay cô bước ra phòng ăn.

- Chúng ta cùng ăn cơm thôi.

Băng Hi ghì chặt tay anh, cả người vẫn đứng trong phòng ngủ. Một lúc sau cô mới nhón chân lên hôn anh. Nhật Thiên cũng bị bất ngờ bởi hành động của cô. Anh đưa tay vòng ra sau ôm cô vào lòng. Nhưng Băng hi không chỉ dừng lại ở đó. Cánh tay mềm mại khẽ trườn vào trong vòm ngực rộng lớn. Cô đưa tay cời từng núm vú trên áo sơ mi của anh, dưới ánh đèn mờ ảo cô nở nụ cười quyến rũ. Nhật Thiên cũng để mặc tay cô đang tung hoành trên cơ thể mình.

Băng Hi đẩy anh xuống giường, cả người ngồi lên trên anh. Cô hôn lên môi anh. Nụ hôn nóng bỏng kéo dài không dứt rồi dần dần lan sang các bộ phận khác trên cơ thể. Cô hôn lên cằm anh, cổ anh rồi hôn men theo vòm ngực rộng lớn. Khi đôi môi đến gần mép quần của anh, cô ngẩng lên, kéo khóa chiếc váy trên mình. Cả người mềm mại áp sát vào người anh.

Nhật Thiên không biết mình bị làm sao nữa. Khi Băng Hi còn đang quỳ gối trên người anh thì trong đầu anh tràn ngập hình bóng của người con gái khác. Hình ảnh thân thể trắng nõn ửng hồng vì kích thích nằm dưới người anh, hương vị thơm ngọt từ nụ hôn của cô. Cô đơn thuần ngay cả hôn cũng trực trác, hầu như tất cả đều là anh dẫn dắt cô. Đôi mắt cô mơ mơ màng màng nhìn anh, đôi môi đỏ mọng liên tục ngậm nga rồi cầu xin anh nhẹ nhàng. Cơ thể thơm ngát của cô vô cùng mềm mại và ấm áp. Nhật Thiên nhớ lại lúc đó mình đã ở bên cô rất lâu không muốn rời ra. Đến tận bây giờ, không hiểu sao anh lại nhớ lại toàn bộ, đến cả cảm xúc vẫn còn rất chân thực. Nhật Thiên bị suy nghĩ về Thanh Tâm làm cơ thể cũng có phản ứng. Anh khó chịu cựa quậy cơ thể.

Băng Hi thấy biểu cảm của anh thì trong lòng sung sướng. Anh vẫn còn khát khao cơ thể cô đến vậy. Hôm nay không phải ngày an toàn của cô, để xem sau hôm nay Băng Hi còn thua kém gì người phụ nữ đó. Nghĩ rồi cô đưa tay kéo khóa quần của anh giúp anh giải phóng vũ khí của mình.

Nhật Thiên thoáng tỉnh táo. Đáng chết, anh lại nghĩ đến cô rồi. Anh đưa tay cầm lấy đôi tay của Băng Hi. Anh bối rối đẩy cô ra, hoang mang mặc lại quần áo rồi đứng dậy. Anh cúi mặt nhỏ giọng:

- Anh xin lỗi. Anh vừa nhớ ra có việc chưa làm. Em đi ngủ trước đi...

Nói rồi anh xông ra cửa, bước vội ra khỏi chung cư. Băng Hi tức tối ngã ngồi trên giường. Anh suýt nữa đã cho cô rồi...

Lúc Nhật Thiên bước chân vào căn hộ của mình thì phòng bếp vẫn vang lên tiếng lạch cạch. Cô vẫn chưa ăn xong sao? Nhật Thiên không hiểu nổi mình nữa. Cả cơ thể và tâm trí anh đều không đặt lên Băng Hi mà đặt hoàn toàn lên người phụ nữ đang ở trong căn bếp kia. Chính hôm nay Nhật Thiên đành phải thừa nhận sự thật đáng sợ đó. Anh cũng không muốn tự ép bản thân mình nữa vì vậy mà anh điên cuồng lái xe về đây để gặp cô.

Thanh Tâm bị tiếng mở cửa làm cho giật mình. Trong đầu cô bỗng có một suy nghĩ: có trộm. Căn hộ này chỉ có cô và Nhật Thiên có chìa khóa. Thanh Tâm rón rén từ trong bếp đi ra, trên tay cầm theo một con dao. Lúc cô đặt chân vào phòng khách, mọi phòng vệ của cô cũng buông xuống.

Nhật Thiên vừa cời giấy đi vào trong nhà thì bất gặp hình ảnh Thanh Tâm cầm dao bước ra. Anh khẽ giật mình sau đó cũng mỉm cười nhìn bộ dạng đáng yêu của cô.

- Anh bảo không về mà? – Thanh Tâm tiến lại gần anh. Trong lòng có niềm vui nho nhỏ.- Anh ăn gì chưa?

Nhật Thiên tiến lại gần lấy con dao từ tay cô rồi mang đặt lại vào trong bếp. Anh tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Thanh Tâm hiểu ra ý của anh, vui vẻ lấy bát đĩa cho anh rồi cũng ngồi xuống.

May hôm nay cô nấu ăn muộn nên cũng mới chỉ vừa động đĩa, đồ ăn vẫn còn nóng hổi. Thanh Tâm vui vẻ thưởng thức bữa tối. Thình thoảng cô cũng gấp cho anh một chút đồ ăn. Trông bộ dạng thoải mái của anh, Thanh Tâm càng cảm thấy hạnh phúc hơn. Đây là lần đầu tiên cả nhà cũng dùng cơm với nhau như vậy. Thanh Tâm cũng cảm thấy bữa cơm hôm nay ngon đến kì lạ, cô ăn cũng được khá nhiều. Lúc đứng lên thì bụng cũng đã căng tròn, cô cho chồng bát vào trong bồn. Anh không có nhà thì sáng hôm sau cô mới rửa nhưng hôm nay vì có anh ở đây, cô cũng nên tỏ ra đảm đang chút. Nghĩ rồi cô đeo găng tay vào chuẩn bị rửa bát.

- Em đang làm gì thế? Em có rửa bát buổi tối bao giờ đâu... Để đấy anh rửa cho.

Nói rồi Nhật Thiên tiến lại gần. Anh đứng đằng sau lưng cô, hai tay vòng lên trước tháo găng tay ra cho cô. Lưng cô dựa sát vào lồng ngực ấm áp của anh, cảm nhận từng nhịp thở trầm ổn. Thanh Tâm thấy mặt mình nóng bừng, nhịp tim cũng nhanh bất thường. Cô luống cuống thoát khỏi lồng ngực anh. Ái ngại nhìn anh, bảo anh mình đi ngủ rồi chuẩn ngay ra ngoài.

Nhật Thiên thấy bộ dạng của cô mới nhận ra động tác của mình có bao nhiêu thân mật. Anh khẽ lắc đầu rồi bắt tay vào rửa bát.

Thật sự Thanh Tâm muốn thoát khỏi bầu không khí ngưng đọng này, cô nhanh chóng vào nhà vệ sinh đánh răng. Càng nghĩ càng thấy mình thật dở hơi, đã bao lần cô từng mơ ước một gia đình như vậy. Cô nấu cơm còn anh rửa bát, sau đó hai người sẽ cùng nằm trên một giường rồi cùng ôm nhau ngủ. Thế mà giờ đây chỉ cần tiếp xúc với anh cô cũng cảm thấy ngưng đọng. Thanh Tâm chậm rãi tiến về phòng, lúc đi qua phòng bếp thấy điện đã tắt, hẳn anh đang ở phòng khách hoặc trong phòng anh, có lẽ tối nay chỉ đến đây thôi. Đang định mở cửa phòng mình thì một bàn tay ấm áp cầm chặt lấy tay cô, Thanh Tâm bất ngờ quay lại.

- Sao em lại về phòng mình? - Nhật Thiên nhướn mày tỏ ý không vui.

- Em... em... chỉ muốn đi ngủ thôi.- Thanh Tâm bối rối nhìn xuống đất, cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

- Không được, em không khỏe cần có người bên cạnh chăm sóc. Mấy ngày này cứ sang phòng anh ngủ trước đi.- Nhật Thiên quả quyết nắm tay cô nói.

Thanh Tâm nhanh chóng rời khỏi tay anh, đan tay vào nhau, thực sự cảm thấy kì lạ, hôm nay anh sao vậy? Sao lại thay đổi hoàn toàn như một người khác vậy. Sự thay đổi này khiến cô thấy xa lạ, tạm thời chưa thể thích ứng. Cô ấp úng trả lời: “Em ngủ ở phòng em cũng được mà. Muộn rồi, anh cũng đi ngủ sớm đi. Em thấy cũng khỏe hơn rồi.” Nói xong đang định mở cửa thì cả người bị nhấc bổng lên cao, hai tay Thanh Tâm vội vàng quàng lấy cổ anh. Anh mỉm cười nhìn cô dịu dàng nói: “Nhưng anh không muốn ngủ một mình”, nói rồi hướng thẳng phòng ngủ đi tới. Nhật Thiên nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, kéo chăn đắp cho cô. Thanh Tâm lặng lẽ dịch người, nằm yên bên kia giường.

Sau khi tắm rửa xong, Nhật Thiên rón rén đi ra ngoài, không dám phát ra bất kì tiếng động nào sợ làm hai mẹ con thức giấc. Đến bên giường, nghe thấy hơi thở đều đều của cô, Thanh Tâm đã ngủ say rồi. May anh không nói sẽ ngủ trên sofa bởi vì anh chắc chắn không thể giữ lời. Không biết bắt đầu từ bao giờ, anh bắt đầu quen với hơi ấm của cô, quen ngủ bên cạnh cô, quen ôm cô và con vào lòng. Đưa tay nhẹ kéo cô vào lòng, anh ôm cô thật chặt, mùi hương hoa hồng nhàn nhạt. Đã lâu không gặp cô, tay nhẹ nhàng đưa lên xoa bụng cô. Tiểu bảo cũng ngày một lớn rồi. Tiểu bảo à ba ba sẽ không bao giờ để mẹ con và con một mình nữa. Có lẽ lời hứa với Băng Hi anh không thể thực hiện được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Hạnh phúc.

- Thanh Tâm, dậy đi em. Trời sáng rồi...

Thanh Tâm uể oải lăn trên giường, cô khó chịu đưa tay kéo chăn trùm kín mặt. Nhật Thiên bật cười nhìn bộ dạng thèm ngù của cô, anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, đưa tay vén chăn cô lên.

- Dậy thôi, tiểu bảo cũng đói rồi...

Nắng sớm chan hòa khắp căn phòng, từng tia nắng nhảy nhót trên mi mắt Thanh Tâm. Cô khó chịu mở mắt. Trên đời này cô ghét nhất hai loại người. Một là ăn mất đồ của cô. Hai là khi cô ngủ mà ép cô dậy. Thanh Tâm còn đang bực bội đưa mắt lườm người đàn ông bên cạnh. Anh và cô cũng chính thức sống chung được một tuần rồi. Sống với anh một thời gian, Thanh Tâm nhận ra Nhật Thiên cũng rất giỏi làm bố. Những việc nhỏ nhặt nhất anh cũng để ý tới. Anh bắt cô phải dậy sớm, ăn uống cho đúng bữa, cũng bắt cô phải tập thể dục thường xuyên. Nhật Thiên cũng là người rất có nguyên tắc. Anh không cho cô ngủ dậy quá muộn mà không ăn sáng đúng giờ, cũng không cho cô thức quá khuya, không được dùng nhiều máy tính, không được cái gì cũng ăn phải xem có đảm bảo vệ sinh dinh dưỡng hay không?... và rất nhiều vấn đề nữa Thanh Tâm không thể nhớ nổi. Anh cũng rất kiên trì cùng cô tập thói quen tốt cho mình. Trước kia, nếu chỉ có một mình, Thanh Tâm luôn cho rằng những thói quen của mình là tốt lắm rồi. Đến khi sống chung với anh, cô mới thấy mấy thói quen của mình rất phản khoa học, cũng rất tùy hứng. Cô cũng dần quen sự xuất hiện thường xuyên của anh trong cuộc sống của mình. Một gia đình nhỏ mà ấm cúng. Sáng, anh sẽ gọi cô dậy, anh chuẩn bị bữa sáng cho cô sau đó mới đi làm. Trưa thì anh sẽ gọi đồ ăn giúp cô. Tối thì cô nấu ăn anh rửa bát. Cứ như vậy, cuộc sống hôn nhân của Thanh Tâm bình dị trôi qua. Cũng nhiều lần cô định hỏi anh về Băng Hi. Quả thực cô cũng rất tò mò, xem ra anh đã chấp nhận hai mẹ con cô rồi nhưng còn người con gái anh yêu. Thanh Tâm nhiều lần nhớ lại bộ dạng của Băng Hi trong lần gặp ở quán ăn. Nhớ lại bộ dạng của cô ta khi ấy, cũng nhớ tới vở kịch của cô ta. Chính vì rất hiểu rõ những thủ đoạn của Băng Hi nên cô càng không hiểu. Đáng lẽ cô ta ngàn vạn lần sẽ không buông tay chứ. Nhưng, cô không dám hỏi anh, cũng không dám nghe đáp án. Chỉ là khoảng thời gian ngắn ngủi hạnh phúc này cho cô được tận hưởng một chút thôi, cho cô tạm quên đi một số việc được không?

- Thanh Tâm, tập trung ăn uống đi- Nhật Thiên nghiêm mặt nhắc nhở cô.

- Yes, sir.- Thanh Tâm đưa tay lên trán, vui vẻ đáp lời anh.

Vết thương cũng đỡ sưng hơn nên khuôn mặt Thanh Tâm quay lại vẻ đáng yêu vốn có. Nhật Thiên dần có thói quen ngắm nhìn cô mỗi sáng, nhìn cô ăn, nhìn cô ngủ, nhìn cô cười, nhìn cô nũng nịu đòi ngủ tiếp,... Tất cả, dần dần trở thành những hình ảnh tươi đẹp nhất trong lòng anh. Anh cũng phát hiện mình đã bỏ lỡ rất nhiều, cũng nhận ra khoảng thời gian qua cô đã phải vất vả thế nào. Tự mình mua đồ cho con, tự mình đi khám thai cũng tự mình lo từng bữa cơm giấc ngủ. Càng nghĩ về khoảng thời gian đơn độc trước kia của cô, anh càng muốn dành nhiều thời gian hơn cho cô và tiểu bảo. Thậm chí anh còn không nhận các cuộc gọi từ Băng Hi, hủy bỏ các buổi gặp mặt buổi tối mục đích cũng để bù lại những thiếu sót trước kia của mình.

Thanh Tâm cảm thấy tập tài liệu đưa cho Nhật Thiên rồi tiễn anh ra cửa. Anh dịu dàng xoa đầu cô, dặn dò cô mấy câu rồi mới đi.

Thanh Tâm tận hưởng mùi hương cùng hơi ấm của anh còn vương trên tóc mình. Càng nhiều thời gian tiếp xúc với anh, cô càng nhận ra mình yêu anh nhiều hơn. Anh lạnh lùng, anh khó chịu, anh trầm mặc, anh cáu giận và anh dịu dàng. Tất cả những sắc thái tình cảm đó có lẽ chỉ mình cô được nhìn thấy, nghĩ vậy cô lại cảm thấy vui vẻ. Bao nhiêu nỗi đau, nỗi buồn trong quá khứ cô chấp nhận để nó trôi đi, chấp nhận quên đi hết để được sống hạnh phúc những tháng ngày này bên anh. Chỉ vậy thôi là đủ rồi.

Tô thị

Thanh Tâm không nhớ bao lâu rồi mình chưa quay lại nơi này. Khi cô bước chân vào công ty có rất nhiều nhân viên vẫn nhận ra cô. Cô thân thiện đến chào hỏi, trò chuyện vài câu rồi đi thẳng đến thang máy. Hôm nay Thanh Tâm định cho anh một bất ngờ nho nhỏ. Cô đã chuẩn bị cơm trưa cho Nhật Thiên. Khó khăn lắm cô mới nhờ Hiểu Như hỏi được lịch trình hôm nay của anh. Cô biết trưa nay anh không có hẹn ăn cơm với đối tác nên chuẩn bị đồ ăn mang đến. Từ hồi làm thư ký cho anh, Thanh Tâm đã biết Nhật Thiên có một thói quen rất xấu mà không bỏ được. Anh hay bỏ ăn trưa, cũng không có khái niệm giờ nghỉ trưa trong từ điển. Khi là thư ký anh, Thanh Tâm cũng muốn nhiều lần nhắc nhở anh nhưng do thân phận cấp trên cấp dưới, cô cũng ngại không dám nói. Rồi đến lúc làm vợ của anh, thời gian gặp mặt anh rất ít đồng thời anh cũng rất giận cô nên Thanh Tâm vẫn chưa có cơ hội nói với anh. Bây giờ anh có vẻ cũng mở lòng với cô rồi, nhân cơ hội này cô phải chỉnh lại cái thói hư này của anh mới được.

Thanh Tâm bước vào tầng cao nhất của Tô thị. Cuộc hôn nhân của anh và cô bí mật với truyền thông nhưng vẫn có trường hợp ngoại lệ như thư ký của anh và tài xế Triệu. Thư ký Giang cũng bất ngờ vì sự xuất hiện của Thanh Tâm. Cô cung kính cúi chào : “Tô phu nhân.” Thanh Tâm bị bộ dạng nghiêm

túc của thư ký Giang làm cho bật cười. Cô thân thiện chào lại thư ký Giang rồi hỏi xem có phải người đàn ông trong kia vẫn còn làm việc. Sau khi nhận được đáp án cô cũng tìm cho mình một chỗ để ngồi xuống. Anh còn đang bàn bạc với giám đốc kế hoạch nên bây giờ cô bước vào cũng không thuận tiện. Hôn nhân của hai người vị giám đốc đó cũng không biết, để anh ta bắt gặp cô ở đây chỉ thêm khó xử. Thanh Tâm đành vào phòng trà ngồi chờ anh.

Phòng pha trà của Tổng giám đốc vẫn vậy. Thanh Tâm thậm chí còn tìm thấy mấy hộp bánh hết đất của mình trong tủ lạnh. Không phải chứ, thư ký Giang chưa từng động vào chiếc tủ lạnh này sao. Cô tiếc nuối vứt chỗ bánh quá đất vào thùng rác. Vốn buồn mồm cô định tìm thứ gì ngon ngon bỏ miệng. Nhìn thấy mấy hộp bánh ấy cô đã vui sướng biết bao còn cảm thấy mình may mắn vì tất cả chỗ bánh đó đều là loại cô thích nhất. Nhưng đến khi trông hạn của mấy gói bánh, cô mới nhận ra đây là đồ của mình. Đồ ăn không có nên cô đành tìm cho mình chút đồ uống.

Đang nhâm nhi một cốc nước hoa quả thì thư ký Giang bước vào. Trước khi vào trong này cô đã dặn thư ký đừng báo với anh cô đến đây và khi nào anh xong việc thì báo với cô nên nhìn thấy thư ký Giang, cô vui vẻ tiến lại gần:

- Thư ký Giang, anh ấy xong việc rồi à?

Thư ký Giang ái ngại nhìn Thanh Tâm. Chẳng hiểu vì sao ngay từ lần gặp đầu tiên cô đã rất có thiện cảm với Tô phu nhân. Cô rất cởi mở và hòa đồng không kèn kiêu hay hách dịch như những phu nhân khác. Cô cũng rất xinh đẹp. Làn da trắng hồng, đôi mắt sáng lấp lánh và đôi môi luôn nở nụ cười. Phải công nhận cả vẻ đẹp và tính cách của Thanh Tâm khiến người khác phải dừng mắt chú ý. Chỉ có người phụ nữ như vậy mới phù hợp với Tô tổng-thư ký Giang khẽ cảm thán trong lòng.

- Thư ký Giang, Thư ký Giang... Cô đang nghĩ gì vậy? – Giọng nói trong trẻo của Thanh Tâm vang lên phá vỡ suy nghĩ của thư ký Giang.

- Tôi xin lỗi. Giám đốc kế hoạch đã ra rồi ạ. Tô tổng vừa yêu cầu tôi pha cà phê nên tôi vào đây báo với Tô phu nhân luôn.

Thanh Tâm mỉm cười đẩy thư ký Giang ra bàn làm việc cô vui vẻ nhắc nhở:

- Cô cứ làm việc đi. Hồi trước tôi làm ở vị trí này cũng nhiều việc lắm. Để tôi pha cà phê cho anh ấy. À đúng rồi. Cô cũng không cần cứ Tô phu nhân suốt ngày thế đâu. Cứ gọi tôi là Thanh Tâm được rồi. Trông cô cũng san san tuổi tôi mà

- Như thế sao được ạ.- Thư ký Giang bất ngờ nhìn Thanh Tâm. Chưa bao giờ cô gặp một yêu cầu như vậy nên đâm ra lúng túng không biết làm sao.- Vẫn là tôi nên xưng hô như cũ.

Thanh Tâm vừa pha cà phê vừa nói:

- Không được, đây cũng coi như mệnh lệnh đi. Cô nhớ lấy bây giờ phải gọi tôi là Thanh Tâm đó- Nói xong cô quay ra làm khuôn mặt nghiêm túc khiến cả hai cùng bật cười.

Thanh Tâm rón rén bước vào phòng làm việc của anh. Đặt tách cà phê trên bàn rồi đứng lặng nhìn anh làm việc. Anh vẫn vậy, cứ làm việc là không biết cái gì hết. Cũng chính vì vậy mà anh hay quên bữa trưa.

Nhật Thiên thấy thư ký Giang mãi không ra ngoài mới buông một câu, mắt vẫn chăm chú vào tài liệu trên bàn:

- Còn chuyện gì nữa sao thư ký Giang.

Chờ một lúc lâu vẫn không thấy cô nói gì anh mới ngẩng lên, khuôn mặt khó chịu. Nhưng khi nhìn thấy cái bóng hình ở góc phòng, khuôn mặt anh mới dần ra. Anh dịu dàng buông tài liệu trên tay, tiến lại gần cô:

- Sao hôm nay em lại đến đây?

Thanh Tâm vui vẻ đưa chiếc hộp cơm giữ nhiệt lên trước mắt anh:

- Tiểu bảo lo bỏ trưa không ăn cơm nên bắt em đến đây đây. Sao nào anh có định bỏ rơi mẹ con em rồi quay ra làm việc không?- Thanh Tâm làm bộ giận dỗi quay người đi.

Đúng lúc này, một vòng tay ấm áp kéo eo cô lại. Anh mỉm cười cốc vào đầu cô:

- Không phải bảo tiểu bảo nhớ anh sao? Anh còn chưa bảo nhớ tiểu bảo mà. Nào ngồi xuống đi thực ra anh cũng đói rồi.

Thanh Tâm hạnh phúc kéo tay anh cùng ngồi xuống bàn khách. Cô cần nắn anh mấy câu rồi đưa bát và đũa cho anh. Cả nhà cùng dùng bữa trưa rất vui vẻ.

Thanh Tâm sau giờ ăn trưa cũng chào tạm biệt anh rồi quay về nhà. Nhật Thiên dù rất vui khi cô mang cơm cho anh nhưng vẫn kiên quyết không cho cô đến đây lần nữa. Dù sao công ty cũng rất xa nhà họ, anh không yên tâm cho cô đi một mình nhất là từ sau lần cô đụng mặt đám phụ nữ đó.

Thanh Tâm hạnh phúc bước chân trở về nhà. Cô cũng muốn ghé qua xem Hiểu Như thế nào nhưng thấy bộ dạng cô tất bật trong phòng làm việc nên cũng không dám quấy rầy. Thanh Tâm bước chân vào tàu điện ngầm. Cô ngược mắt nhìn lên cửa kính thì phát hiện một người đàn ông đội mũ đang đứng sau mình. Cô hoảng sợ cúi gầm mặt, lúc cô ngược lên nhìn lần hai thì người đàn ông đó đã biến mất. Thanh Tâm không biết mình bị sao nữa, bộ dạng vừa rồi của người đàn ông đó làm cô rất sợ, cũng có một dự cảm chẳng lành. Cô ngồi xuống ghế trên tàu điện ngầm, cổ xua đi cảm giác sợ hãi trong lòng...

Chương 38: Chỉ cần em hạnh phúc

Không khí giáng sinh còn chưa lắng xuống, người ta đã tất bật chuẩn bị cho một kì nghỉ mới. Tết nguyên đán đang đến gần. Thanh Tâm đưa tay lật giờ xem từng ngày trên cuốn lịch để bàn. Chỉ còn hơn tháng nữa là đến tết rồi. Những ngày này ai ai cũng bận rộn, hàng quán mở ra rất nhiều, cũng rất đông vui. Thanh Tâm ngán ngẩm đánh dấu ngày hôm nay trên lịch. Nhật Thiên phải đi công tác bên Singapo nên khoảng thời gian này chỉ có cô và tiểu bảo ở nhà. Không có anh cô mới nhận ra mình phụ thuộc vào anh nhiều thế nào. Như mỗi sáng Nhật Thiên luôn gọi cô dậy sớm, bây giờ không có anh cô lại phải tập quen với tiếng chuông báo thức đều đặn vô vị. Những lúc như vậy cô nhận ra mình nhớ giọng anh biết bao. Rồi lại phải tự chuẩn bị đồ ăn sáng cho mình, đến phòng tập yoga một mình, cũng một mình ăn cơm rồi đi ngủ. Không ít lần cô lầm tưởng anh vẫn còn ở trong nhà, ngồi trên ghế đọc báo, ở trong phòng bếp rửa bát và đang nằm bên cạnh cô. Chỉ mấy tuần sống chung mà mọi góc ngách trong căn nhà này đã ngập tràn hình bóng anh. Thanh Tâm ngán ngẩm đếm những ngày còn lại của chuyến đi công tác của Nhật Thiên. Vẫn còn ba ngày nữa. Nhìn dấu đỏ ở ô ngày bên cạnh. Mai đã là sinh nhật cô rồi. Đưa tay đặt lên bụng mình. Tiểu bảo, mai con đón sinh nhật cùng mẹ nha, bố con không về được rồi.

Thanh Tâm lo lắng nhìn quyển sổ khám thai trên tay. Bác sĩ nói các chỉ số tiểu bảo lệch với chỉ số an toàn một chút, cũng khuyên cô cần cẩn thận hơn, ăn uống đủ chất và ngủ đúng giấc. Thanh Tâm nghĩ đến ba tuần qua của mình, đúng là không có Nhật Thiên nhắc nhở cô lại quay về thói quen cũ. Ăn uống tùy hứng và ngủ nguyên nửa ngày. Chẳng trách mấy ngày nay cô cũng cảm thấy có phần hơi mệt mỏi, cũng lười không muốn làm gì. Càng nghĩ Thanh Tâm càng thêm trách bản thân mình, là cô vô ý quả rồi.

Mỹ Ái đứng chờ Thanh Tâm bên ngoài phòng khám. Thấy cô đi ra nét mặt lo âu vội vàng đến bên, đỡ lấy cô ân cần hỏi:

- Thế nào con, bác sĩ bảo sao?

Thanh Tâm ngượng ngùng quay sang nhìn bà, một lúc sau cô mới dám nói sự thật. Mỹ Ái nghe xong thì tự quay sang trách mình, cũng thủ thủ xin lỗi tiểu bảo khiến cô không biết nghĩ sao. Sau đó bà lại tiếp tục khuyên cô về bên Tô gia để bà chăm sóc. Thanh Tâm phải lấy lý do Nhật Thiên sắp về để từ chối ý tốt của bà. Quả thực cô cũng rất muốn về bên đó. Căn nhà không có Nhật Thiên thật trống trải nhưng cô lại sợ khi anh về không thấy mẹ con cô lại lo lắng và bản thân cô cũng muốn chờ anh trở về. Mỹ Ái dặn dò hết lời mới chịu cho Thanh Tâm về chung cư. Trước khi đi còn đưa cho cô cặp lồng cháo thịt heo ấm áp. Thanh Tâm riu rít cảm ơn bà, chờ đến khi xe khuất dần trong con phố đông đúc cô mới đi lên.

Lúc Thanh Tâm ăn xong trời cũng đã tối. Cô mãi miết nhìn điện thoại trong tay. Rất nhiều lần cô đã muốn bắt chấp tất cả để gọi cho anh chỉ để đơn giản được nghe giọng anh một chút, nói với anh cô và con vẫn khỏe. Nhưng cô đã dằn lòng mình, cô biết anh rất bận rộn, cũng quá mệt mỏi với công việc của mình rồi tự nhu khi nào anh rảnh anh sẽ gọi cho cô. Cứ như vậy, những ngày qua Thanh Tâm có một sở thích nữa là ngồi lặng nhìn điện thoại của mình.

Chiếc điện thoại trước giờ vẫn im lặng tối nay đã chịu kêu lên. Là anh, Nhật Thiên cuối cùng cũng gọi cho cô rồi. Thanh Tâm run run cầm điện thoại đưa lên bên tai.

- Alo, Nhật Thiên...

Đầu dây bên kia im lặng một chút, Nhật Thiên nghĩ mình nhớ cô đến phát điên rồi. Anh dồn hết những công việc lại với nhau nhưng vẫn chỉ vừa kịp về bên cô đúng hôm sinh nhật. Anh đành lấy công việc ra để lấp đầy tâm trí mình cũng như ngăn mình không gọi về cho cô. Anh sợ khi nghe giọng cô rồi anh lại không tập trung làm được việc gì nữa.

- Thanh Tâm, em vẫn khỏe chứ?

Cô cố cắn chặt môi để ngăn mình không khóc, giọng anh vẫn ấm áp như vậy. Cô không dám trả lời anh, sợ nước mắt sẽ rơi xuống, sợ anh lại lo lắng.

- Em sao thế? Không khỏe ở đâu à... - giọng nói lo lắng của Nhật Thiên truyền đến.

- Em... em vẫn khỏe. - phải một lúc Thanh Tâm mới lấy lại giọng nói của mình. Cô áp sát điện thoại vào bên tai, cảm nhận hơi ấm và giọng nói của anh như đang bên cạnh.

Lúc này, Nhật Thiên mới buông lòng lo âu một chút. Anh mỉm cười dịu dàng, giọng nói trầm ấm lại vang lên.

- Mai anh về rồi. Mai là sinh nhật em, em có muốn hẹn hò với anh không?

Thanh Tâm hạnh phúc nhận lời. Hóa ra anh cũng biết mai là sinh nhật cô. Mai anh về rồi, thật may quá. Thanh Tâm cúp máy mà dư âm hạnh phúc vẫn còn đọng lại trong lòng. Ngày mai, có thể coi là ngày đầu tiên hai người hẹn hò không nhỉ.

Sân bay 7 giờ sáng, Thanh Tâm ngồi co mình trên ghế, chốc chốc lại nhìn đồng hồ. Hôm nay cô chọn cho mình một chiếc váy dài trắng bằng len, đeo thêm chiếc khăn len trắng ấm áp rồi khoác thêm một chiếc áo măngto màu be ra ngoài. Mặt trang điểm nhẹ nhàng cố ý che đi quầng thâm trên mắt. Hôm qua nghe anh về cô mừng đến phát điên, cả đêm lẩn qua lẩn lại trằn trọc tới sáng. Một lát nữa thôi người đàn ông mà ngày đêm cô mong nhớ sẽ xuất

hiện, một lát nữa thôi gia đình nhỏ của cô lại được đoàn tụ, một lát nữa là tiểu bảo gặp papa rồi.

Cửa vừa mở, hành khách trên chuyến bay đi ra, Thanh Tâm vội vàng đứng dậy, tay cầm tấm biển: “Papa của tiểu bảo” giờ lên cao, khuôn mặt đầy mong đợi. Thanh Tâm vốn định viết Tô Nhật Thiên nhưng rồi lại xóa đi. Anh bây giờ đã là ông xã của cô rồi, cách xưng hô lạnh lùng này không còn phù hợp. Thêm nữa, tiểu bảo cũng rất nhớ anh nên cô cũng muốn nhắc đến con. Người dân ra hết, Thanh Tâm bắt đầu cảm thấy lo lắng: “Sao anh ấy còn chưa ra nữa? Không lẽ có chuyện gì rồi sao?” Chưa bao giờ cô cảm thấy chờ đợi lại mệt mỏi đến vậy. Bỗng nhiên điện thoại của Thanh Tâm reo lên, phải Nhật Thiên không? Hay là anh có việc đột xuất nên không về được? Nhưng nhìn lên điện thoại, là Vũ Luân. Gần một tháng qua Vũ Luân cũng không còn xuất hiện trong cuộc sống của cô, không gọi điện, không gặp mặt. Cô gần như cắt đứt liên lạc với anh. Thanh Tâm nghĩ rằng có lẽ anh đã có bạn gái nên không thể dành nhiều thời gian với cô được. Nếu thực như vậy thì cô cũng rất mừng cho anh.

- Happy birthday!!!!- Vũ Luân hét lớn, cổ xua đi cảm giác chua xót trong lòng. Một tháng qua không gặp, anh lại nhớ cô nhiều hơn. Anh cứ tưởng mình đã quên cô rồi, cũng tưởng tình yêu của mình có lẽ đã nguội lạnh. Nhưng, anh lại sai rồi. Anh vui đầu vào công việc, dồn hết thời gian và tâm trí của mình cho sản nghiệp gia đình, tự làm cho bản thân bận rộn để không còn thời gian nghĩ đến việc khác, nghĩ đến cô. Vậy mà bây giờ, nhìn cái bóng nhỏ bé ấy, anh lại không kìm được lòng mình. Lại vì cô mà vứt bỏ những cố gắng trước đó của mình, vì hôm nay là sinh nhật cô nên anh mới trở lại. Anh biết bây giờ cô và Nhật Thiên đang sống chung, cũng rất hạnh phúc. Anh cũng mừng vì cô đã hạnh phúc nhưng lòng anh lại không cho phép anh ngắm nhìn cô cùng người đàn ông khác. Vì vậy, anh cố tình đi công tác, cố tình không liên lạc, cố tình xóa cái tên Thanh Tâm trong tim. Nhưng tất cả chỉ là anh cố ngụy tạo cho mình một lý do, cố giúp bản thân đỡ đau khổ.

- Cậu còn nhớ có người bạn như mình sao? Một tháng bất vô âm tín, thế nào chẳng lẽ Mặc thiếu gia đã tìm được đối tượng rồi? - Thanh Tâm trêu chọc, nghe thấy giọng Vũ Luân, cô rất vui, nhất là khi biết anh vẫn nhớ sinh nhật cô.

- Đầu đám, đầu đám. Công ty mình dạo này rất bận, mình cũng mua quà rồi định cùng cậu tổ chức một sinh nhật hoành tráng nhưng mà không sắp xếp được rồi. Xin lỗi nha.- Vũ Luân áy náy nói.

- Không sao mà. Mau tập trung giải quyết chuyện của cậu rồi về đây đưa mình đi ăn. Cậu yên tâm dạo này mình sống tốt lắm. Mà này đừng có làm việc quá sức mà tổn hại cho sức khỏe nha.- Thanh Tâm cảm động nhắc nhở, Vũ Luân luôn vậy, luôn đẩy cô vào thế khó xử.

Cô gấp điện thoại vào thì có một bàn tay ấm áp đặt lên má. Nhật Thiên dang tay ôm cô vào lòng, cầm tựa lên đầu cô. “Em lại không nghe lời anh rồi, đã bảo em và con không cần ra đón mà.”- Nhật Thiên nhẹ nhàng trách móc. Nghe thấy giọng anh, Thanh Tâm nhe răng, cố kìm nước mắt: “Nhật Thiên mừng anh đã về.”. Cô cũng chủ động ôm chặt lấy anh. Cứ như vậy hai người ôm chặt nhau, cùng nhau tận hưởng cảm giác hạnh phúc, xóa tan đi nỗi nhớ nhưng thời gian qua. Có lẽ bây giờ Nhật Thiên đã hiểu cảm giác trở về luôn có người chờ đợi là như thế nào, gia đình này là tất cả đối với anh.

Không ai biết rằng, ở gần đó, tay đang nắm chặt lấy điện thoại đau đớn. Vũ Luân nhìn trần trần vào bóng hình hai người trước mắt. Thật trùng hợp, hôm nay Vũ Luân cũng về nước, nhìn thấy cô anh đã rất vui, còn cho rằng cô đến đây đón mình. Nhưng, khi nhìn dòng chữ trên bảng, anh lại cười khổ, cúi mặt lướt qua cô. Cô... tất nhiên không nhận ra anh vì trong mắt cô đâu có anh, cũng không bao giờ dành cho anh cả. Anh dù biết trước kết quả nhưng trong lòng vẫn rất đau đớn. Sinh nhật này, anh rất muốn bên cô nhưng người cô muốn ở bên lúc này không phải là anh. Như vậy cũng tốt, chỉ cần em vui là được, anh chỉ cần vậy thôi...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Sinh nhật đẫm máu

Hôm nay đến đón Nhật Thiên không chỉ có mình Thanh Tâm, Băng Hi cũng ở đó. Cô giậm chân bước trên nền đá sáng bóng ở sân bay, khuôn mặt giận dữ cả hai tay cũng siết lại. Băng Hi kéo Thanh Tâm ra khỏi vòng tay của anh rồi lấy bản thân mình thay thế.

- Nhật Thiên, anh đi công tác về rồi sao...

Nhật Thiên bị sự xuất hiện của Băng Hi làm cho sững người. Anh nhanh chóng lấy lại tinh thần, kéo Băng Hi ra khỏi lòng mình, anh đưa mắt kiểm tra xem Thanh Tâm có bị làm sao không. Thấy cô vẫn bình thường, anh mới ra hiệu bảo Thanh Tâm về xe trước. Sau đó anh mới quay ra nhìn Băng Hi:

- Sao em lại ở đây?

Băng Hi nũng nịu ôm lấy tay anh.

- Em nhớ anh quá mà. Sao nào? Anh không nhớ em sao. Anh giận đấy à.

Nhật Thiên đưa Băng Hi vào trong một quán cà phê nhỏ trong sân bay. Có lẽ hôm nay anh phải nói toàn bộ sự thật rồi. Anh không thể cùng một lúc ở bên người này lại vẫn nuôi hi vọng cho người khác. Anh làm vậy vừa có lỗi với Thanh Tâm và tiểu bảo, cũng có lỗi với Băng Hi. Nhật Thiên quyết định hôm nay sẽ cho tất cả một câu trả lời cuối cùng, cũng cho cả ba biết quyết định của anh.

- Băng Hi, anh cũng đang muốn đi gặp em. – Nhật Thiên đưa tay khuấy cốc cà phê trước mắt.

Băng Hi nghe vậy, khuôn mặt cũng giãn ra. Cô vui vẻ kéo ghế đến gần anh hơn.

- Nhật Thiên, anh mấy ngày qua vẫn ở bên cô ấy sao? Anh chẳng lẽ động lòng với cô ấy rồi. – Vừa nói khuôn mặt cô vừa ấn sâu vào lòng anh, tiếng nói cũng nghẹn ngào.

Nhật Thiên lần nữa kéo cô ra khỏi lòng mình, anh cố gắng giữ khoảng cách với cô. Quả quyết nhìn vào mắt cô, anh lấy hết dũng khí của mình để nói cho cô quyết định của mình:

- Xin lỗi em, Băng Hi. Lời hứa một năm với em, anh không thực hiện được. Anh xin lỗi em. Bây giờ người anh muốn ở bên là Thanh Tâm. Người anh yêu cũng là cô ấy. Anh biết nói như vậy là quá đường đột với em, nhưng anh không thể cứ tiếp tục như vậy nữa. Anh không thể đồng thời ở bên Thanh Tâm và ở bên em được. Anh cũng quyết định sẽ nuôi tiểu bảo cùng cô ấy.

- Anh ... tại sao anh lại có thể nói dễ dàng như vậy. Không phải là anh bảo anh yêu em sao? Cô ấy gặp anh sau em, lại còn dùng hình thức hèn hạ nhất để có được đứa bé, tại sao anh lại yêu cô ta. Anh nói đi, em sai ở đâu? Anh không thích em ở điều gì, anh nói đi. Em sửa là được mà. ...

Băng Hi khóc nức lên, cả khuôn mặt cô đắm trong nước mắt. Nhật Thiên đau lòng nhìn cô. Cả cô, Thanh Tâm và tiểu bảo đều không có lỗi. Lỗi là ở anh, là anh không hiểu rõ lòng mình nên gây đau khổ cho người khác. Nhưng, anh không thể tiếp tục sai lầm này nữa, cũng không tự lừa dối bản thân nữa.

- Băng Hi, em đừng khóc nữa. Em không có lỗi gì cả, cả Thanh Tâm cũng vậy. Anh đã yêu cô ấy từ trước khi có tiểu bảo rồi. Là anh không giữ được lòng mình, em hoàn toàn không sai gì hết. Em quên anh đi được không? Đừng khóc nữa. Anh không thể ở bên em như ngày trước nữa, cũng không thể trên danh nghĩa là bạn tải của em được nhưng anh vẫn sẽ là anh trai em. Anh vẫn sẽ giúp đỡ em, quan tâm và yêu thương em được không? Em là cô gái tốt, cũng xứng với người tốt hơn anh.

Băng Hi cuối cùng cũng nín khóc. Cô mở to đôi mắt mong nước nhìn anh. Một lúc sau cô mới nghẹn ngào:

- Anh đã quyết định như vậy... Em không có trách anh... Anh phải hạnh phúc.

Nói rồi cô lao ra cửa bỏ mặc Nhật Thiên ngồi trầm mặc trong góc. Thấy bóng Băng Hi đi khuất, anh rút điện thoại ra gọi quản lý của cô:

- Bây giờ đến sân bay Bắc Kinh đón cô ấy đi. Khoảng thời gian này tâm trạng cô ấy không tốt, anh dành thời gian quan tâm cô ấy hơn một chút.

Cúp máy, anh cũng đứng lên rời đi.

Thanh Tâm ngồi nghịch nghịch ngón tay trong xe. Cô thực cũng rất tò mò xem anh sẽ nói gì cùng Băng Hi, cũng tò mò quyết định của anh là gì. Nhưng, Thanh Tâm không dám nghe, cũng sợ đáp án mà anh đưa ra. Sợ rằng những ngày tháng hạnh phúc trước chỉ là một giấc mơ, cũng chỉ là khoảng thời gian anh dành cho tiểu bảo không hơn. Ngồi trong xe, Thanh Tâm vừa mong anh xuất hiện cũng mong anh mãi mãi đừng đi ra. Cô thả tự nguyện tin vào những gì mình thấy, tin vào tình cảm dịu dàng của anh dành cho mình những ngày qua. Nhưng, Nhật Thiên rồi cũng phải xuất hiện, anh đâu thể ở mãi trong sân bay.

Nhật Thiên mở cửa xe bước vào mang theo luồng khí lạnh bên ngoài. Anh mỉm cười xoa đầu cô. Bây giờ anh có thể tự tin đứng trước mặt Thanh Tâm và tiểu bảo rồi. Thanh Tâm rất muốn hỏi anh chuyện vừa rồi nhưng thấy anh nói nên cô cũng thôi.

Nhật Thiên yên lặng ngắm cô. Nhìn cô tò mò muốn hỏi khuôn mặt cứ chốc chốc nhìn anh rồi lại kìm lại cúi gầm xuống. Nhật Thiên cuối cùng cũng không giữ nổi kiên nhẫn. Bây giờ, nhìn cô khó chịu anh cũng cảm thấy như vậy, thậm chí còn cảm nhận sâu sắc hơn.

- Sao nào? Em muốn hỏi anh về Băng Hi. Hay muốn hỏi tiếp theo chúng ta sẽ làm gì.

Thanh Tâm ngẩng đầu lên sững sờ nhìn anh. Mặt cô không biểu lộ rõ đến vậy chứ. Nghĩ thế nào mình hỏi anh câu này cũng không phù hợp. Dù sao cô cũng đâu có quyền hỏi anh. Nghĩ đến đây, Thanh Tâm lại cúi gầm mặt xuống.

Nhật Thiên nở nụ cười nhìn cô, đưa tay nâng cằm cô lên để cô mắt cô chạm mắt mình. Giọng anh trầm ấm rót vào tai cô:

- Anh đã chấm dứt với Băng Hi rồi. Bây giờ trong chỗ này – anh chỉ vào tim- à cả chỗ này nữa- sau đó anh đưa tay chỉ lên đầu mình- chỉ tràn ngập hình bóng của cả em và tiểu bảo thôi. Còn câu hỏi thứ hai, tiếp theo đương nhiên chúng ta sẽ tổ chức sinh nhật cho em.

Nhật Thiên vui vẻ thắt dây an toàn chỗ cô rồi lái vòng xe ra khỏi sân bay. Anh một tay nắm vô lăng còn tay kia nắm chặt tay Thanh Tâm. Cuối cùng anh cũng thực sự hiểu người nào là quan trọng với mình, bàn tay này anh sẽ không bao giờ buông ra nữa. Thanh Tâm ngai ngùng nhìn anh rồi lại đưa mắt ra cửa sổ, lời nói của anh cứ văng vẳng bên tai. Trong tim anh ấy có mình và tiểu bảo, vậy là anh ấy yêu... mình sao, Thanh Tâm vẫn chưa hoàn toàn tiếp nhận tất cả những gì anh nói. 25 tuổi, lần đầu làm mẹ, lần đầu có được tình yêu của người đàn ông mình luôn trông ngóng. Với cô, vậy là quá đủ.

Nhật Thiên đưa cô đến trung tâm thương mại của Tô thị gần đó. Anh khá thoải mái bước vào nhưng cô lại không được tự nhiên như vậy. Dù sao anh cũng là ông chủ ở đây, quan hệ của anh và cô còn là bí mật, Thanh Tâm cũng không muốn vì mình mà anh bị người ta nói vào nói ra. Cô rón rén đưa anh lại gần một khu bán mũ và kính râm ở ngoài sảnh. Chọn cho anh một chiếc mũ lưỡi trai cùng chiếc kính râm, cuối cùng cô cũng chịu khoác tay anh đi vào bên trong. Nhật Thiên quả thực không muốn đội thứ rườm rà này trên đầu nhưng nhìn thái độ nghiêm túc của cô, bàn tay đang để trên mũ và kính cũng buông xuống. Anh đầu hàng rồi.

Nhật Thiên cũng phải bội phục tài năng mua sắm của Thanh Tâm. Cô đi không biết bao nhiêu vòng trong trung tâm thương mại mà không thấy chán. Chân anh thì đã mỏi rã ra rồi nhưng dù sao cũng không thể để cô đi một mình nên anh đành phải tiếp tục bước theo cô. Thanh Tâm sau khi mua xong một chiếc nôi trẻ em cuối cùng cũng chịu dừng lại. Cô nhìn người đàn ông đang ngồi nghịch mấy món đồ chơi cho trẻ em ở góc phòng. Anh dường như còn chăm chú hơn cả khi đang nghe báo cáo vậy. Nhìn bộ dạng cao lớn của anh ngồi bên cạnh gian hàng đồ chơi đầy màu sắc, Thanh Tâm cảm thấy trong lòng cũng ấm áp theo. Tiểu bảo, papa cũng rất mong sự ra đời của con đó.

Nhật Thiên để Thanh Tâm ngồi chờ trong quán café ở trung tâm còn mình thì chạy nhanh sang quầy bánh ngọt Pháp mua cho cô một chiếc bánh kem sinh nhật. Thanh Tâm rất thích ăn socola nên anh đã yêu cầu phủ lên trên bánh một lớp socola nung chảy sánh mịn. Trên bánh là ảnh cô cùng một nụ cười tươi trên khóe môi, bức ảnh này là anh nhờ chị gái của cô kiếm hộ. Chiếc bánh đã hoàn thành, chỉ còn thiếu dòng chữ chúc mừng sinh nhật. Anh không yêu cầu người ta viết lên là muốn tự mình viết nó cho cô. Chiếc bánh này, ít ra anh cũng góp phần làm nên nó. Nhật Thiên run run nắn nót viết từng chữ lên chiếc bánh: “Papa và tiểu bảo chúc mẹ Thanh Tâm sinh nhật vui vẻ.”

Thanh Tâm chán nản nhìn khung cảnh bên ngoài qua ly nước của mình. Nhật Thiên bắt cô vào đây ngồi rồi lại đi đâu mất. Lúc đi anh còn đe dọa cô không được đi theo, lại còn đi ngược nữa. Bộ dạng của anh làm Thanh Tâm phải phì cười. Ngồi một mình trong quán, Thanh Tâm đâm ra rảnh rỗi. Cô xé hết chỗ giấy ăn trên bàn lại quay sang bút cánh hoa khiến tất cả nhân viên đều quay sang nhìn cô với con mắt hoảng sợ. Thanh Tâm lúc phát hiện ra hành động khó hiểu của mình thì cả bàn cũng đã bị cô rải đầy giấy ăn và cánh hoa. Cô ngượng ngịu gom chúng lại rồi cho vào thùng rác.

Lúc Nhật Thiên quay lại thì không những bắt gặp bộ dạng ngượng ngịu của Thanh Tâm mà còn nhìn thấy ánh mắt kì dị của nhân viên dành cho cô. Anh khó hiểu đến bên cô đưa hộp bánh ra trước mặt cô:

- Thanh Tâm, chúc mừng sinh nhật em

Thanh Tâm vui vẻ ôm chiếc hộp nhưng lúc nhận lấy cô lại vô tình trượt tay làm chiếc hộp rơi xuống đất. Thanh Tâm luống cuống cúi xuống cầm lại chiếc hộp lên mở ra xem. Đây chính là hàng bánh ngọt cô thích ăn nhất, trên chiếc bánh còn viết một dòng chữ: “Papa và chúc mẹ Thanh Tâm sinh nhật vui vẻ.” Nhưng chữ tiểu bảo do đặt dưới chân socola trang trí nên khi vừa làm rơi bị đổ xuống đã bị mất hình, trông không còn đọc rõ được chữ gì với chữ gì nữa. Thanh Tâm nhìn khoảng trống của dòng chữ trên chiếc bánh, cô bỗng có một dự cảm không lành, một nỗi lo vô cớ cứ thế lan rộng trong lòng cô.

Nhật Thiên thấy được sự lo lắng trong mắt cô, anh vội ôm cô vào lòng. Anh vỗ nhẹ cô an ủi, phụ nữ có thai cũng thật nhạy cảm

- Nhật Thiên chúng ta về nhà được không anh.

Nhật Thiên siết chặt cô vào lòng, gật đầu rồi cùng cô rời đi.

Trời đã ngả sang màu vàng, những cơn gió bên ngoài cũng lạnh hơn. Thanh Tâm ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, muốn nhìn sự tấp nập xung quanh để xua đi cảm giác bồn chồn trong mình. Khung cảnh xê chiều hiện lên, trời nửa sáng nửa tối, con đường cũng vắng vẻ âm đạm. Thực sự nỗi sợ trong lòng cô càng lúc càng lớn dần, hơi ấm từ tay Nhật Thiên truyền đến như cho cô thêm sức mạnh. Thanh Tâm quay sang che giấu nỗi lo trong lòng, gượng cười nhìn anh như muốn nói em không sao. Dù sao bây giờ có anh bên cạnh, cô không còn sợ bất cứ thứ gì.

Nhật Thiên để Thanh Tâm chờ ngoài cửa chung cư còn mình thì lái xe vào gara. Thanh Tâm cầm chiếc bánh trong tay, cô cũng muốn qua đó với anh nên lúc anh quay xe đi cô cũng rón rén bước theo.

Nhật Thiên sau khi cho xe vào gara thì điện thoại bỗng kêu lên. Anh xuống xe rồi bắt máy

- Có chuyện gì vậy?

Quản lý của Băng Hi hốt hoảng báo với anh:

- Băng Hi mất tích rồi... Cô ấy, chiều nay đã lái xe đi đâu mất... chúng tôi tìm mãi mà không ra. Điện thoại cô ấy cũng tắt máy.

Nhật Thiên cau mày. Cầu mong Băng Hi đừng có nghĩ quẩn, dù sao cô ấy bị như bây giờ cũng có phần trách nhiệm của anh. Anh vội vàng trả lời vào trong điện thoại:

- Tôi biết rồi. Tôi lập tức đi tìm cô ấy.

Nhật Thiên vội vàng quay trở ra khỏi gara. Thanh Tâm thấy anh quay ra cũng nhanh chóng trở lại chỗ cũ.

Nhật Thiên áy náy nhìn cô:

- Thanh Tâm à, em lên trên nhà trước đi được không. Công ty có chút việc bận...

Thanh Tâm ngược mắt lên nhìn anh:

- Công ty có việc bận sao?

Đôi mắt dần dần đỏ lên, cả người cô cũng run run:

- Anh đang nói dối em. Anh đi tìm Băng Hi phải không? Tại sao anh lại nói dối em? Anh vẫn không thể chấm dứt với cô ấy được có phải không?

Nhật Thiên sững người nhìn cô, anh nhẹ giọng khuyên bảo:

- Đúng là Băng Hi có chuyện. Thanh Tâm, em bình tĩnh nghe anh nói được không? Cô ấy đang mất tích, bây giờ cô ấy cũng không có ai.

Nước mắt Thanh Tâm cuối cùng cũng rơi, cô nghẹn ngào nắm chặt tay anh. Cô không biết hôm nay cô chỉ muốn ích kỉ một lần, cô không muốn cho anh đi, không muốn quan tâm đến ai khác.

- Cô ấy không có ai? Bây giờ em và tiểu bảo cũng đâu có ai. Cô ấy mất tích thì thiếu gì người đi tìm cô ấy, sao cứ phải là anh? Anh đi cũng được, nhưng anh chọn đi, anh đi rồi đừng quay lại gặp em cùng tiểu bảo nữa. – Nói rồi cô giương mắt lên nhìn anh, bắt anh phải lựa chọn.

Nhật Thiên đưa tay vò mái tóc của mình. Anh đưa mắt sang muốn tìm sự thỏa hiệp của Thanh Tâm

- Anh quả thật phải đi bây giờ. Đây là chuyện mạng người, Thanh Tâm em đừng đùa nữa được không?

Thanh Tâm vẫn kiên quyết nhìn anh. Nhật Thiên đau khổ gỡ từng ngón tay của cô ra khỏi tay mình. Anh một lần nữa bảo cô lên nhà rồi quay đi.

Thanh Tâm đứng nhìn bóng anh xa dần, anh vội như vậy chứng tỏ anh rất lo cho cô ấy, cũng chứng tỏ vị trí của cô ấy trong tim anh rất quan trọng. Thanh Tâm ngồi sụp xuống bên lề, nước mắt nhỏ từng giọt, từng giọt xuống nền gạch lạnh giá. Cô đưa tay lau đi nước mắt, loạng choạng đứng dậy. Không cô không muốn một mình nữa, càng không muốn bị anh bỏ lại. Chỉ cần cô đi cùng anh là được rồi, chỉ cần như vậy thôi. Nghĩ vậy, Thanh Tâm cũng ráo bước chạy theo anh.

Nhật Thiên bước sang bên kia đường bắt chiếc taxi đối diện. Lúc anh ngấp ngừng nhìn sang bên kia đường, Thanh Tâm cũng đang đứng đó.

Thanh Tâm cuối cùng cũng đuổi kịp anh, nhìn anh đứng ngay bên kia đường, cô mừng rỡ định chạy sang nhưng lúc ấy đèn lại chuyển sang màu xanh nên cô chỉ còn biết đứng lặng giữa dòng người chờ đèn đỏ.

Đèn đỏ cuối cùng cũng xuất hiện.

Dòng người hai bên đường đan vào nhau, đi lại trên vạch kẻ. Thanh Tâm vui vẻ bước nhanh. Nhật Thiên, anh nhất định phải đợi em nhé.

Nhật Thiên ngấm nhìn cái bóng nhỏ nhắn đang ngập lặn trong đoàn người. Bỗng một lúc, anh thấy cô biến mất khỏi tầm mắt. Anh hoảng loạn tìm cô. Cuối cùng cũng nhìn thấy cô đang đứng hơi khom người chính giữa đường, cô cũng đưa mắt nhìn anh. Đôi mắt cô, chưa bao giờ mở to như thế...

Thanh Tâm cảm giác đau nhói ở bụng truyền đến. Cô bất giác đưa tay đặt lên chỗ đau rồi run run giờ ra nhìn xuống lòng bàn tay mình. Máu, bàn tay cô thấm đẫm máu. Mùi tanh nồng hòa cùng hơi lạnh của không khí càng làm cô khó thở. Cô đưa mắt lên nhìn anh, đôi mắt vì hoảng sợ cũng mở to hết cỡ...

Lúc dòng người thưa hơn, Nhật Thiên mới nhìn thấy rõ cả người cô. Bàn tay cô đầy máu. Trên chiếc váy trắng tinh, màu đỏ tươi lan ra một mảng lớn...

Nhật Thiên hoảng sợ chạy về phía cô, anh xô hết người nọ đến người kia, chỉ mong có thể đến bên cô nhanh hơn...

Khung cảnh trước mắt cũng nhòe dần. Trong tâm trí cô bỗng nhớ đến chiếc bánh gato cùng hai chữ “tiểu bảo” bị nát vụn. Mái tóc dài lùa về trước mặt. Cả khuôn mặt xinh đẹp cũng bị mái tóc che mất. Người cô mất thăng bằng, hai đầu gối khụy xuống nền đất rét lạnh, cả người cũng từ từ ngã ra giữa đường. Tiểu bảo, mẹ xin lỗi...

Mọi người xung quanh khi thấy một cô gái ngã xuống đường thì nhanh chóng vây lại. Tiếng ồn ã của đám đông, tiếng còi xe, tiếng gọi của một người thân quen tất cả đều nhòa dần, cô không thể nghe thấy nữa.

Nhật Thiên tách đám đông trên đường, chen người ôm lấy người con gái đang nằm bất động. Người cô rất nhiều máu, cả khuôn mặt cũng trắng bệch, đôi mắt cô nhắm lại và hơi thở cũng rất yếu.

Thanh... Tâm...- Anh vô vọng gọi tên cô ngay giữa con đường này, cầu mong đôi mắt ấy mở ra nhìn anh, mong đôi môi ấy lại nở nụ cười, mong cánh tay đang buông thõng vòng qua cổ mình, mong cô tỉnh dậy nói rằng cô không sao tất cả chỉ là trò đùa của cô mà thôi... nhưng... mong ngóng của anh vẫn không thành sự thật...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Tiểu Bảo không còn.

- Ah... xin chào, tôi là Thanh Tâm- em gái Thanh Hân. Xin lỗi phải nhờ anh quá giang rồi.

...

- Xin chào tổng giám đốc, xin tự giới thiệu tôi là Đinh Thanh Tâm. Từ nay sẽ là thư kí riêng của ngài. Xin hãy chỉ bảo cho tôi thêm ạ.

....

“Nhật Thiên à, em yêu anh. Thực sự rất yêu anh. Hãy coi đây là một giấc mơ thôi. Tỉnh dậy mọi việc lại như trước...”

Nhật Thiên ngồi dựa lưng vào ghế ở bệnh viện. Những kí ức về cô lại ùa về theo từng cơn gió buốt lạnh. Hình ảnh cô chạy về phía anh trong lần gặp đầu tiên, nụ cười của cô quá rạng rỡ khiến anh không thể rời mắt. Có lẽ cũng bắt đầu từ đó anh đã chú ý đến cô. Anh nhớ lại mình từng có suy nghĩ viển vông khi thấy cô mặc váy trắng chạy về phía mình. Anh đã nghĩ cô là cô dâu xinh đẹp của anh. Khi ấy, anh đã cho rằng mình bị điên nên mới có suy nghĩ như vậy, bị điên nên với người phụ nữ xa lạ lại có một xúc cảm không tên. Thanh Tâm, anh từng nói em tiếp cận anh ngay từ đầu, ngay từ khi em muốn làm thư ký của anh. Nhưng, thực ra nếu em làm thư ký cho anh, một lần nữa xuất hiện trước mặt anh thì anh sẽ đi tìm em. Em luôn quan tâm đến anh, thực ra anh vẫn luôn cảm thấy ấm áp vì điều đó. Nhưng vì anh vẫn luôn ám ảnh đoạn tình cảm còn dang dở trong quá khứ nên anh đã đẩy em ra xa, thuyết phục bản thân mình đó chỉ là những cảm xúc nhất thời. Anh cũng chưa bao giờ quên về đêm hôm đó, đêm em ở với anh ở Hàng Châu. Anh biết em giấu anh, cả anh cũng cố chấp tin lời em nói, cố chấp nghĩ rằng mình chưa đi quá giới hạn, chưa từng tổn thương em. Nhưng, anh sai rồi. Dù cho có trở lại đêm hôm đó, anh vẫn sẽ làm vậy, vẫn sẽ làm em có tiểu bảo, để có thêm lí do giữ em lại bên mình. Đáng tiếc, lúc anh nhận ra tình cảm của mình, muốn yêu thương em, thì lại không còn cơ hội nữa...

- Đây là đồ của vợ anh... - y tá đưa cho anh một túi nilon.

Nhật Thiên đỡ lấy, đôi tay run rẩy mở ra. Mùi máu tanh nồng hòa cùng mùi hoa hồng tạo nên thứ hương thơm quý dị. Nhật Thiên cầm chặt chiếc váy của Thanh Tâm trong tay. Chiếc váy này, cô mặc rất đẹp. Màu trắng vẫn hợp với cô nhất. Từ lần đầu gặp cho đến tận bây giờ, anh luôn thích ngắm nhìn cô trong màu trắng tinh khôi. Thanh Tâm của anh luôn tinh khiết và trong trẻo như vậy, cô là nguồn sáng ấm áp của riêng anh. Nhưng, tại sao anh lại không bảo vệ tốt nguồn sáng ấy, lại làm cho màu trắng ấy hòa với màu đỏ đáng sợ này. Anh vui mặt sâu hơn vào chiếc váy len vẫn còn vương hơi ấm của cô. Hơi ấm của cô vẫn luôn giúp anh tỉnh tâm nhưng hôm nay anh mới phát hiện ra, anh không chỉ cần mỗi hơi ấm của cô, cái anh muốn là cả con người cô, tất cả thuộc về cô. Đôi mắt anh cay xè, những giọt nước mắt nóng hổi thấm ướt trên chiếc váy len trắng. Thanh Tâm, anh sai rồi, anh xin lỗi em, anh thực sự xin lỗi em...

Trước cửa phòng cấp cứu chìm trong im lặng. Đường như tất cả không hện mà cùng nhau trầm mặc

Thanh Hân ngồi dựa vào trong lòng chồng mình. Cả người cô cũng run rẩy, đôi mắt vô hồn không phút nào rời khỏi phòng cấp cứu. Trong kia, đứa em gái bé bỏng của cô phải một mình chống chọi với cái chết. Là cô không tốt, cô không bảo vệ tốt con bé. Thanh Tâm, em gái cô, nó còn rất nhỏ, nó vẫn còn chưa biết gì cả. Tại sao ông trời lại hết lần này đến lần khác hành hạ con bé? Nó đã làm gì sai, nó đâu có mắc lỗi với ai. Nó chỉ là một cô bé 25 tuổi bình thường còn đang vui mừng với niềm vui làm mẹ. Là ai, là ai lại muốn đâm nó? Ai lại độc ác đến vậy. Thanh Hân nước mắt vẫn lặng lẽ rơi trên má, đôi mắt cô vì khóc mà đỏ hoe, đôi môi cũng bị cô cắn nát. Nghĩa Tử đau lòng đưa tay lên lau nước mắt cho cô, tay còn lại tách hai môi cô ra, anh đau xót ôm cô vào lòng an ủi. Anh cũng không thể hiểu nổi tại sao một khoảng thời gian ngắn lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Anh khẽ thở dài, đưa tay lên xoa trán. Chuyện Thanh Tâm gặp chuyện vẫn chưa để cho vị trưởng bối hai bên nhà biết. Họ đều đã già anh sợ họ không thể chịu được cú sốc này, tạm thời đành giấu họ vậy.

Những người trong phòng, mỗi người một suy nghĩ nhưng tất cả đều dồn ánh mắt cùng về một hướng. Cánh cửa phòng cấp cứu.

Cánh cửa đóng im cuối cùng cũng mở ra. Tất cả đồng loạt đứng lên.

- Cô ấy... cô ấy sao rồi? – Nhật Thiên vội đứng dậy, chắn ngang đường đi của nữ y tá.

Nữ y tá đang rất vội, cô nói sơ qua tình hình của bệnh nhân:

- Đứa bé không giữ được. Chúng tôi vừa làm phẫu thuật sinh non cho cô ấy. Vết thương cô ấy khá sâu, mất cũng rất nhiều máu. Giờ tôi phải đi lấy thêm máu, tình trạng cô ấy đang rất nguy kịch, gia đình nên chuẩn bị tinh thần.

Sau đó, y tá bỏ mặc những người còn lại trong phòng, cô nhanh chóng tiến về kho máu.

Nghe được kết quả, Thanh Hân lại càng khóc thảm thương hơn, cô vui sâu mất mình trong lòng Nghĩa Tử cố tìm cho mình một chỗ dựa. Anh siết mạnh cô vào lòng giúp cô bình tĩnh hơn. Thanh Tâm, em nhất định phải không sao.

Nhật Thiên ngồi dựa lưng vào tường, cả khuôn mặt anh vui sâu trong lòng bàn tay mình. Giọt nước men theo ngón tay anh chảy xuống dưới nền đất. “đứa bé không giữ được”, “cô ấy rất nguy kịch”, “gia đình nên chuẩn bị tinh thần”. Câu nói của y tá cứ lặp đi lặp lại bên tai anh, từng chữ, từng chữ như cứa vào trái tim anh. Tiểu bảo không còn, tiểu bảo không còn nữa rồi. Xin lỗi con, xin lỗi con là papa không tốt, papa không bảo vệ được mẹ và con. Thanh Tâm, em không thể có chuyện được, anh xin em. Làm ơn, em làm ơn đừng bỏ anh lại một mình, đừng như vậy được không? Anh còn chưa nói với em là anh yêu em, xin em hãy bình yên ra khỏi căn phòng đó... Anh xin em...

Phòng phẫu thuật đang yên lặng bỗng chốc nháo nhào. Nhật Thiên vùng dậy nhìn vào bên trong. Bác sĩ đang kích tim cho cô ấy. Cả cơ thể nhỏ nhắn này lên rồi lại lẳng lẳng rơi xuống giường bệnh. Thân thể cô trắng nhợt hòa cùng màu ga trải giường.

T.... í.....t.....

Tim Thanh Tâm đã ngừng đập. Nhật Thiên đưa tay đập vào cánh cửa kính, anh khản giọng gọi cô:

- Thanh Tâm... Thanh Tâm... không được... em tỉnh lại cho anh... Em có nghe thấy không... Em lập tức tỉnh lại cho anh... - Bàn tay đặt trên kính đau khổ trượt xuống, anh áp sát mặt mình vào cánh cửa, giọng nói anh trở nên yếu ớt hơn- Anh xin em đừng bỏ anh, xin em...

Một tháng sau.

- Thanh Tâm hôm nay đã là 30 Tết rồi. Em định ngủ đến bao giờ nữa đây. Năm mới đầu tiên của chúng ta em định để anh một mình sao. Hay là em vẫn giận dữ vì hôm giáng sinh anh thất hứa với em nên em muốn trả thù anh?

Nhật Thiên không biết mình đã đến đây bao lâu rồi. Cứ tan làm là anh lại quay lại đây, anh trò chuyện với cô, cắt móng tay cho cô, lau tay chân cho cô. Tựa như cô đang mơ một giấc mộng dài, Thanh Tâm sau hơn tháng vẫn không tỉnh dậy. Chuyện này hai bên gia đình đều đã biết và kể cả cậu ta nữa. Vũ Luân đã đánh anh, anh lúc đó đã để mặc cho cậu ta, cậu ta làm đúng lắm, cậu ta cũng thay em trừng phạt anh rồi, tại sao em vẫn chưa tỉnh lại.

- Thanh Tâm cậu đừng nghe mỗi mình anh ta nói. Cậu xem mình ngày nào cũng mang bánh tiramisu cho cậu này, cậu không dậy nên lần nào mình cũng phải ăn hết. Cậu còn không dậy là cái này mình cũng ăn hết đấy.

Vũ Luân cố tình làm bộ vui vẻ nhét chỗ bánh vào mồm mình. Bánh tiramisu này không hề ngọt Thanh Tâm à, nó không còn ngọt nếu không còn em nữa. Em tỉnh dậy đi được không, cho bánh tiramisu quay lại vị ngọt vốn có, cho anh được trở lại chính mình. Em mở mắt ra đi, em đừng dùng cách này từ chối tình cảm của anh. Ngày nào em còn chưa đuổi anh đi, anh vẫn sẽ ở lại, vẫn sẽ ngày ngày mang bánh đến cho em. Vì vậy, em không muốn người đàn ông kia đau lòng thì em hãy trở lại đi được không. Lúc ấy em có yêu cầu gì anh cũng sẽ chấp nhận hết...

- Cả hai người, ra ngoài hết cho tôi – Thanh Hân bước vào trong phòng bệnh đưa mắt khó chịu nhìn hai người đàn ông trong phòng- Cậu, lần sau đừng suốt ngày mang bánh đến đây ăn nữa, cậu biết tôi phải dọn cái đồng vụn bánh cho cậu mỗi ngày không? À còn cậu nữa Nhật Thiên, lần sau đến thăm em tôi thì đừng có mang công việc đến đây. Máy chồng tài liệu ở trên bàn phiên cậu mang về đi.

Nhật Thiên ngược ngạo quay ra ôm lấy chồng tài liệu. Anh không thể bỏ Tô thị được, nhưng anh cũng không muốn khi cô tỉnh dậy người đầu tiên cô thấy là anh ta nên anh mới mang công việc đến đây làm, anh thậm chí cũng ngủ luôn tại đây. Cô ở bên cạnh anh, anh mới an tâm.

Thanh Hân cắm bó hoa vào lọ. Hương hoa hồng dịu nhẹ lan tỏa trong không gian. Mỹ Ái và Hải Đăng cũng hay qua lại thăm cô, Thanh Hân có thể đọc được sự tiếc nuối trong đôi mắt của hai ông bà nhưng đồng thời cô cũng thấy được sự xót thương vô hạn của hai người dành cho Thanh Tâm. Thanh Hân chỉ dám nói chuyện của em gái cho mẹ nghe, cô sợ bố cô sẽ phát bệnh nên đành nói dối ông con bé ra nước ngoài du lịch một thời gian. Đình phu nhân từ khi biết tin thì khóc nhiều hơn, bà chỉ lúc nào không có ông ở nhà mới dám khóc, bà cũng đi chùa nhiều hơn để cầu mong thần linh phù hộ cho đứa con gái nhỏ của bà. Bác sĩ nói tình hình vết thương đang hồi phục rất tốt, thể chất con bé cũng có dấu hiệu bình phục nhưng tại sao nó vẫn chưa chịu tỉnh dậy.

- Thanh Tâm, em còn định ngủ đến bao giờ. – Thanh Hân thở dài xoa đầu cô- Em nhớ từng đòi chị cho em làm mẹ đỡ đầu không? Bây giờ chị có thể thực hiện lời hứa rồi. Mau tỉnh dậy đi, chị có thai rồi. Bảo bảo của chị đang ở trong đây này. – Nói rồi cô cầm bàn tay yếu ớt của cô áp lên bụng mình.

Bàn tay của Thanh Tâm rất gầy, những ngón tay mảnh khảnh không chút sức sống cử động gượng gạo theo bàn tay cô. Hơi ấm trên tay cũng không còn. Thanh Hân lại khóc nghẹn, con bé ngốc, sao có bao nhiêu cách giải quyết em lại chọn trốn chạy hiện thực vậy, em thà không tỉnh dậy để trốn chạy nỗi đau. Em biết em ích kỉ lắm không, em trốn chạy thì nỗi đau càng lớn, nỗi đau ấy còn lan sang những người yêu thương em, em biết không?

Thanh Tâm không biết mình bị sao nữa, cô thấy mình lạc trong một căn phòng tối. Cả người thì nằm trên giường, đôi mắt cô cứ dán lên trần nhà. Cô không hiểu vì sao mình một chút tỉnh dậy, rời khỏi chiếc giường kia, rời khỏi căn phòng ấy cô cũng không muốn. Cô chỉ bất động nhìn lên trần, trong lòng cô thấy dường như cô đã quên gì rồi.

Bão... bão...

Một tia sáng ảm áp chen vào căn phòng u tối. Thanh Tâm sực nhớ lại đoạn hồi ức cô quên lãng. Đúng rồi, tiểu bảo của cô, con của cô...

Thanh Hân bỗng thấy bàn tay trên bụng mình động đậy. Cô hốt hoảng quay ra nhìn cô gái đang nằm trên giường bệnh. Mí mắt của con bé đang rung rung.

Thanh Hân mừng rỡ chạy ra ngoài gọi bác sĩ.

- Cô có thấy tôi không? – Bác sĩ đưa đèn chiếu vào mắt cô.

Thanh Tâm khó chịu nhắm chặt mắt lại. Cô có làm sao đâu mà phải kiểm tra. Chờ đến khi bác sĩ dừng lại cô mới quay sang hỏi chị mình:

- Con... em đâu?- Cô bị sao vậy, tại sao cả nói cũng khó khăn đến vậy. Nhưng khi chữ con vừa nói ra, một đoạn hồi ức đầm máu lại xuất hiện trong đầu.

Cô ngược mắt lên nhìn chị mình, đôi mắt hoen đỏ và ngập nước. Thanh Hân ôm chặt cô vào lòng. Thanh Tâm khóc dữ dội hơn. Tại sao? Tại sao lại gọi cô dậy. Tiểu bảo đã không còn cô còn dậy làm gì nữa. Cô dùng hết sức lực đuổi tất cả mọi người ra khỏi phòng. Cô bây giờ cần sự yên tĩnh...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Bình phục

Nhật Thiên đứng lặng trước cửa phòng bệnh. Thật may quá, Thanh Tâm cuối cùng cũng tỉnh rồi. Anh nửa muốn vào nửa lại không dám. Anh rất muốn nhìn thấy cô, cũng rất muốn ôm cô vào lòng nhưng anh lại sợ sự xa cách mà cô dành cho anh, anh sợ cô hận anh. Là anh có lỗi với cô và tiểu bảo, anh không còn tư cách đứng trước mặt cô nữa.

Nhật Thiên không biết mình đứng ở đó bao lâu nữa. Anh chỉ biết anh mãi vẫn không đủ dũng khí để đẩy cửa bước vào.

Mỹ Ái nhìn thấy bộ dạng dần vật của con trai mình trước cửa phòng bệnh. Nghe tin Thanh Tâm tỉnh dậy bà vội chạy đến ngay. Thằng con trai trời đánh, cả người mình yêu nhất cũng không nhận ra, giờ thì còn không bảo vệ nổi. Càng trách con trai bao nhiêu bà càng hiểu tâm trạng của Nhật Thiên lúc này. Không phải là nó không đau, thực ra nó cũng rất đau. Có lẽ nỗi đau nó chịu đựng không thua gì Thanh Tâm nhưng trong lòng nó không chỉ có nỗi đau mà còn có sự day dứt và hối hận. Nhật Thiên à có những lỗi lầm có thể sửa chữa được nhưng có những lỗi lầm mãi mãi không sửa được nữa.

Mỹ Ái cố tình kéo Nhật Thiên vào phòng bệnh. Bây giờ mẹ chỉ giúp được con đến đây thôi.

Nhật Thiên luống cuống bước vào trong phòng. Thanh Tâm dường như không mấy để tâm đến sự xuất hiện của anh. Cô khẽ cúi đầu chào Mỹ Ái rồi lại quay về dáng vẻ trầm mặc như trước. Mỹ Ái thấy cô không khỏe nên an ủi cô mấy câu rồi ra về bỏ mặc lại mình Nhật Thiên đứng im lặng trong góc.

- Thanh Tâm, em cảm thấy thế nào?

Câu nói của Nhật Thiên vang lên phá vỡ bầu không khí im lặng. Thanh Tâm không muốn để tâm đến, nhưng cô biết rằng nếu coi anh là không khí thì anh sẽ lấy đó làm lí do để quanh quẩn xung quanh cô.

- Bây giờ tôi là bệnh nhân, anh không hiểu bệnh nhân bây giờ cần gì à? Anh làm ơn cho tôi không gian riêng được không?

Nhật Thiên đau lòng nhìn Thanh Tâm. Cô muốn chịu nỗi đau này một mình, cô không muốn cho anh thấy. Nhật Thiên mày đã làm gì thế này. Cô ấy lại quay về cách sống một mình rồi, cô ấy không tin tưởng mày nữa. Có lẽ tình yêu của cô ấy cũng cạn rồi...

Thanh Tâm hồi phục rất nhanh. Sau hai tháng nằm viện, Thanh Tâm đã có thể vận động và đi lại. Cô bây giờ đã trở lại với Thanh Tâm khỏe mạnh ngày xưa nhưng chỉ thiếu một điều. Cô không cười nữa. Có lúc nào cũng trầm mặc sống trong thế giới của mình, một mình đi dạo trong khuôn viên bệnh viện, ngồi trên giường bệnh nửa ngày ngẩn ngơ ngắm nhìn dòng người đi lại. Cô có cảm giác mình lại tách biệt với bên ngoài, lại quay về với cuộc sống đơn điệu nhàm chán.

Hai tháng cô nằm viện, rất nhiều người đến thăm. Có Vũ Luân, Hiểu Như và cả trợ lý Chu. Hai tháng cô quanh quẩn trong đây hóa ra lại là thời gian rất dài. Chỉ cô có bảo bảo, cô sắp lên chức đi. Hiểu Như và trợ lý Chu sắp làm đám cưới. Bố mẹ cô đã đi nước ngoài du lịch, đó cũng là ý của cô khi cô tỉnh dậy. Cô không muốn ông bà đau buồn vì chuyện của mình, cô cũng không muốn bố cô lại đột quỵ thêm lần nữa nên hai ông bà đi du lịch là hợp lí nhất.

Thanh Tâm tưởng như mình sẽ không vượt qua được, sẽ ngày càng héo mòn vì nỗi đau. Nhưng, cô nhầm rồi, con người luôn có cơ chế dự báo nỗi đau cho mình. Tiểu bảo đã không còn nhưng cô biết con không muốn cô buồn. Chính tiểu bảo đã mang cô lại cuộc sống này, tiểu bảo không muốn cô tiếp tục chìm sâu vào giấc mộng mị này nữa. Cũng đã đến lúc cô cần phải đưa ra quyết định cho cuộc đời mình. Cô không thể sống thế này nữa, cô cần tìm ra hung thủ đã cướp tiểu bảo đi. Muốn như vậy, cô phải mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Thanh Tâm bước trở lại phòng bệnh thì bắt gặp chị gái đang bước theo chân bác sĩ vào phòng khám. Đó là bác sĩ làm phẫu thuật cho cô mà, có chuyện gì mà trông chị ấy lo lắng như vậy?

Thanh Tâm rón rén bước theo, cô áp sát tai vào cánh cửa.

- Bác sĩ, sao có thể có chuyện này? Em gái tôi sao có thể có di chứng.

- Đây cũng là điều chúng tôi lo lắng sau khi làm phẫu thuật cho cô ấy. Từ cung cô ấy bị ảnh hưởng, sau này rất khó để làm mẹ.

- Không được, các ông, tại sao lại như vậy, nó mới chỉ 25 tuổi thôi, làm sao nó chịu được cú sốc này...

Thanh Tâm không còn nghe thấy gì nữa. “Từ cung cô ấy bị ảnh hưởng”, “khó để làm mẹ”. Từng chữ xoáy sâu trong lòng Thanh Tâm. Không thể nào, không thể nào lại có chuyện đó được. Cô không thể làm mẹ nữa, không thể có tiểu bảo nữa sao. Nước mắt lại thi nhau lăn dài trên hai gò má, Thanh Tâm cắn nát cánh môi run rẩy của mình. Vị máu tanh lại ngập tràn trong khoang miệng, Thanh Tâm loạng choạng bước về phòng mình. Cô nắm co mình lại trên giường, để mặc nước mắt thấm ướt cả tóc và gối. Tại sao lại bắt công với cô như vậy?

- Bác sĩ có giải pháp gì không? – Thanh Hân sau khi lấy lại bình tĩnh, cô quay sang khẩn cầu bác sĩ.

- Chuyện này, tôi cũng không có biện pháp. Tôi nghĩ chuyện này gia đình nên xem xét cho cô ấy biết, cô ấy cũng cần phải biết vấn đề sức khỏe của mình.

Thanh Hân đưa tay xoa đầu người con gái đang nằm trên giường bệnh. Đứa em bé bóng của cô làm sao mà vượt qua được nỗi đau này đây, nước mắt

cô cũng lăn dài trên mặt, cả người cô run lên. Thanh Tâm, chị phải làm thế nào mới tốt cho em đây.

Thanh Tâm chưa ngủ, chỉ là cô không muốn thấy chị mình đau lòng. Nhưng, dù cô nhắm mắt, cô vẫn cảm nhận được cả cơ thể đang run rẩy của chị mình, vẫn nghe được tiếng thút thít nhỏ nhỏ. Thanh Tâm cố nén nỗi đau lại trong lòng, không được, cô không thể để những người yêu thương cô tiếp tục đau lòng vì cô nữa. Cô cần thay đổi.

Thanh Tâm cuối cùng cũng xuất viện. Giờ đã là cuối hè, nắng không còn gay gắt, cây cối cũng không còn khoác trên mình màu sắc mon morn như trước nữa chỉ có những cơn mưa là vẫn hay xuất hiện.

Những cơn mưa rào mùa hè, đến cũng nhanh và đi cũng nhanh. Thanh Tâm ngắm nhìn những giọt nước mưa tấp vào cửa kính ô tô rồi lăn dài xuống. Sau 4 tháng ở bệnh viện cuối cùng cô cũng đã quay trở lại với cuộc sống của mình. Thanh Tâm thấy tâm trạng mình dạo này rất tốt, cô sống lại những ngày trước khi Nhật Thiên xuất hiện trong cuộc sống của mình. Cô cười nhiều hơn, cũng đi chơi nhiều hơn trước. Thanh Tâm dường như đã quên đến sự tồn tại của anh cũng những hồi ức đau đớn nhất. Nhưng, tất cả lại một lần nữa hiện về khi cô và anh vô tình đi lướt qua nhau ở trung tâm thương mại của Tô thị.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Bình phục

Nhật Thiên đứng lặng trước cửa phòng bệnh. Thật may quá, Thanh Tâm cuối cùng cũng tỉnh rồi. Anh nửa muốn vào nữa lại không dám. Anh rất muốn nhìn thấy cô, cũng rất muốn ôm cô vào lòng nhưng anh lại sợ sự xa cách mà cô dành cho anh, anh sợ cô hận anh. Là anh có lỗi với cô và tiểu bảo, anh không còn tư cách đứng trước mặt cô nữa.

Nhật Thiên không biết mình đứng ở đó bao lâu nữa. Anh chỉ biết anh mãi vẫn không đủ dũng khí để đẩy cửa bước vào.

Mỹ Ái nhìn thấy bộ dạng đần vặt của con trai mình trước cửa phòng bệnh. Nghe tin Thanh Tâm tỉnh dậy bà vội chạy đến ngay. Thằng con trai trời đánh, cả người mình yêu nhất cũng không nhận ra, giờ thì còn không bảo vệ nổi. Càng trách con trai bao nhiêu bà càng hiểu tâm trạng của Nhật Thiên lúc này. Không phải là nó không đau, thực ra nó cũng rất đau. Có lẽ nỗi đau nó chịu đựng không thua gì Thanh Tâm nhưng trong lòng nó không chỉ có nỗi đau mà còn có sự day dứt và hối hận. Nhật Thiên à có những lỗi lầm có thể sửa chữa được nhưng có những lỗi lầm mãi mãi không sửa được nữa.

Mỹ Ái cố tình kéo Nhật Thiên vào phòng bệnh. Bây giờ mẹ chỉ giúp được con đến đây thôi.

Nhật Thiên luống cuống bước vào trong phòng. Thanh Tâm dường như không mấy để tâm đến sự xuất hiện của anh. Cô khẽ cúi đầu chào Mỹ Ái rồi lại quay về dáng vẻ trầm mặc như trước. Mỹ Ái thấy cô không khỏe nên an ủi cô mấy câu rồi ra về bỏ mặc lại mình Nhật Thiên đứng im lặng trong góc.

- Thanh Tâm, em cảm thấy thế nào?

Câu nói của Nhật Thiên vang lên phá vỡ bầu không khí im lặng. Thanh Tâm không muốn để tâm đến, nhưng cô biết rằng nếu coi anh là không khí thì anh sẽ lấy đó làm lí do để quanh quẩn xung quanh cô.

- Bây giờ tôi là bệnh nhân, anh không hiểu bệnh nhân bây giờ cần gì à? Anh làm ơn cho tôi không gian riêng được không?

Nhật Thiên đau lòng nhìn Thanh Tâm. Cô muốn chịu nỗi đau này một mình, cô không muốn cho anh thấy. Nhật Thiên mày đã làm gì thế này. Cô ấy lại quay về cách sống một mình rồi, cô ấy không tin tưởng mày nữa. Có lẽ tình yêu của cô ấy cũng cạn rồi...

Thanh Tâm hồi phục rất nhanh. Sau hai tháng nằm viện, Thanh Tâm đã có thể vận động và đi lại. Cô bây giờ đã trở lại với Thanh Tâm khỏe mạnh ngày xưa nhưng chỉ thiếu một điều. Cô không cười nữa. Cô lúc nào cũng trầm mặc sống trong thế giới của mình, một mình đi dạo trong khuôn viên bệnh viện, ngồi trên giường bệnh nửa ngày ngẩn ngơ ngắm nhìn dòng người đi lại. Cô có cảm giác mình lại tách biệt với bên ngoài, lại quay về với cuộc sống đơn điệu nhàm chán.

Hai tháng cô nằm viện, rất nhiều người đến thăm. Có Vũ Luân, Hiểu Như và cả trợ lý Chu. Hai tháng cô quanh quẩn trong đây hóa ra lại là thời gian rất dài. Chị cô có bảo bảo, cô sắp lên chức đi. Hiểu Như và trợ lý Chu sắp làm đám cưới. Bố mẹ cô đã đi nước ngoài du lịch, đó cũng là ý của cô khi cô tỉnh dậy. Cô không muốn ông bà đau buồn vì chuyện của mình, cô cũng không muốn bỏ cô lại đột quỵ thêm lần nữa nên hai ông bà đi du lịch là hợp lí nhất.

Thanh Tâm tưởng như mình sẽ không vượt qua được, sẽ ngày càng héo mòn vì nỗi đau. Nhưng, cô nhầm rồi, con người luôn có cơ chế dự báo nỗi đau cho mình. Tiểu bảo đã không còn nhưng cô biết con không muốn cô buồn. Chính tiểu bảo đã mang cô lại cuộc sống này, tiểu bảo không muốn cô tiếp tục chìm sâu vào giấc mộng mị này nữa. Cũng đã đến lúc cô cần phải đưa ra quyết định cho cuộc đời mình. Cô không thể sống thế này nữa, cô cần tìm ra hung thủ đã cướp tiểu bảo đi. Muốn như vậy, cô phải mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Thanh Tâm bước trở lại phòng bệnh thì bất gặp chị gái đang bước theo chân bác sĩ vào phòng khám. Đó là bác sĩ làm phẫu thuật cho cô mà, có chuyện gì mà trông chị ấy lo lắng như vậy?

Thanh Tâm rón rén bước theo, cô áp sát tai vào cánh cửa.

- Bác sĩ, sao có thể có chuyện này? Em gái tôi sao có thể có di chứng.

- Đây cũng là điều chúng tôi lo lắng sau khi làm phẫu thuật cho cô ấy. Từ cung cô ấy bị ảnh hưởng, sau này rất khó để làm mẹ.

- Không được, các ông, tại sao lại như vậy, nó mới chỉ 25 tuổi thôi, làm sao nó chịu được cú sốc này...

Thanh Tâm không còn nghe thấy gì nữa. “Từ cung cô ấy bị ảnh hưởng”, “khó để làm mẹ”. Từng chữ xoáy sâu trong lòng Thanh Tâm. Không thể nào, không thể nào lại có chuyện đó được. Cô không thể làm mẹ nữa, không thể có tiểu bảo nữa sao. Nước mắt lại thi nhau lăn dài trên hai gò má, Thanh Tâm cắn nát cánh môi run rẩy của mình. Vị máu tanh lại ngập tràn trong khoang miệng, Thanh Tâm loạng choạng bước về phòng mình. Cô nắm co mình lại trên giường, để mặc nước mắt thấm ướt cả tóc và gối. Tại sao lại bất công với cô như vậy?

- Bác sĩ có giải pháp gì không? – Thanh Hân sau khi lấy lại bình tĩnh, cô quay sang khẩn cầu bác sĩ.

- Chuyện này, tôi cũng không có biện pháp. Tôi nghĩ chuyện này gia đình nên xem xét cho cô ấy biết, cô ấy cũng cần phải biết vấn đề sức khỏe của mình.

Thanh Hân đưa tay xoa đầu người con gái đang nằm trên giường bệnh. Đứa em bé bỏng của cô làm sao mà vượt qua được nỗi đau này đây, nước mắt cô cũng lăn dài trên mặt, cả người cô run lên. Thanh Tâm, chị phải làm thế nào mới tốt cho em đây.

Thanh Tâm chưa ngủ, chỉ là cô không muốn thấy chị mình đau lòng. Nhưng, dù cô nhắm mắt, cô vẫn cảm nhận được cả cơ thể đang run rẩy của chị mình, vẫn nghe được tiếng thút thít nhỏ nhỏ. Thanh Tâm cố nén nỗi đau lại trong lòng, không được, cô không thể để những người yêu thương cô tiếp tục đau lòng vì cô nữa. Cô cần thay đổi.

Thanh Tâm cuối cùng cũng xuất viện. Giờ đã là cuối hè, nắng không còn gay gắt, cây cối cũng không còn khoác trên mình màu sắc mon morn như trước nữa chỉ có những cơn mưa là vẫn hay xuất hiện.

Những cơn mưa rào mùa hè, đến cũng nhanh và đi cũng nhanh. Thanh Tâm ngắm nhìn những giọt nước mưa tấp vào cửa kính ô tô rồi lăn dài xuống. Sau 4 tháng ở bệnh viện cuối cùng cô cũng đã quay trở lại với cuộc sống của mình. Thanh Tâm thấy tâm trạng mình dạo này rất tốt, cô sống lại những ngày trước khi Nhật Thiên xuất hiện trong cuộc sống của mình. Cô cười nhiều hơn, cũng đi chơi nhiều hơn trước. Thanh Tâm dường như đã quên đến sự tồn tại của anh cũng những hồi ức đau đớn nhất. Nhưng, tất cả lại một lần nữa hiện về khi cô và anh vô tình đi lướt qua nhau ở trung tâm thương mại của Tô thị. Gửi thanks

Tìm kiếm với từ khoá: Cần đóng góp Ảnh Chụp Sách để TYPE + Tuyển TYPE-ER. Hồng Lăng↓ Re: [Hiện đại] Thời điểm không quan trọng, quan trọng gặp ai - Songphuong 30.07.2016, 21:22

Bạn năng suất ghê nha hiếm thấy tác giả nào up bài sáng tác nhiều nhanh và hay như bạn đó hóng tiếp chương mới Gửi thanks

Tìm kiếm với từ khoá: manhmelen↓ Re: [Hiện đại] Thời điểm không quan trọng, quan trọng gặp ai - Songphuong 31.07.2016, 08:32

Chương 42:

Bất cóc.

Thanh Tâm cố gắng làm bộ dạng tự nhiên nhất nhìn anh. Cô gượng cười:

- Anh vẫn khỏe chứ?

Nhật Thiên nheo mắt ngắm nhìn người con gái đứng trước mặt mình. Cô trông rất vui vẻ, cũng tràn đầy năng lượng như lần đầu tiên anh gặp cô. Thật tốt quá, cô đã bình phục rồi.

- Em cũng đang có chuyện muốn nói với anh. Anh có thời gian không?

Bốn tháng không gặp anh, Thanh Tâm tưởng mình đã quên anh rồi, cũng tự thuyết phục bản thân có thể tự nhiên đối mặt với anh. Nhưng, cô làm rồi, không phải cô không nhớ anh, là cô đang tự lừa dối mình thôi. Người đàn ông này, cô mãi mãi không thể xóa bỏ anh được. Nếu không còn tình cảm cô sẽ không cảm thấy hưng phấn như thế khi gặp anh, cũng không phải lúng túng khi đứng trước mặt anh. Nhưng, cô cũng hiểu, đoạn tình cảm này cô không thể tiếp tục nữa. Cô không muốn phạm sai lầm thêm lần nào nữa. Cuộc hôn nhân này nên chấm dứt thôi.

Thanh Tâm đưa tay miết miệng cóc. Đã bốn tháng rồi mà cô vẫn chưa bỏ được thói quen uống sữa mỗi ngày. Cô đưa mắt nhìn li cà phê đen của anh. Anh vẫn vậy, vẫn uống cà phê mỗi ngày, có lẽ anh cũng rất bận rộn.

Chỉ có Nhật Thiên mới hiểu những tháng qua anh đã sống thế nào. Anh không muốn ngủ, anh chỉ chợp mắt. Anh sợ mình lại mơ về cô, mơ về những tháng ngày hạnh phúc cùng cô trong căn hộ của mình. Anh không dám trở về nơi đó, cũng không muốn đi gặp cô. Anh cố vui mình vào công việc để làm dịu bớt đi nỗi nhớ cô và khao khát tìm gặp cô. Nhưng điều anh vừa mong chờ lại lo sợ đã đến. Cô xuất hiện trước mặt anh như anh mong muốn nhưng cô lại đang chuẩn bị rời xa anh mãi mãi.

- Chắc anh cũng đoán được lí do em muốn nói chuyện với anh. Nhật Thiên, chúng ta nên dừng lại thôi. Dừng gây tổn thương cho đối phương nữa. Chúng ta nên kết thúc sai lầm tại đây thôi.

Nhật Thiên vẫn lựa chọn im lặng, anh biết điều cô nói là đúng nhưng anh không tài nào chấp nhận được việc cô rời xa mình, không chấp nhận được cuộc sống vô vị nếu không có cô. Vì vậy, anh thà im lặng coi như mình chưa từng nghe thấy gì cả.

- Anh đừng như vậy được không? Là em sai rồi, em không nên chen vào giữa anh và Băng Hi, em không nên ảo tưởng rằng anh đã động lòng với em mà ép anh phải lựa chọn. Bây giờ, anh có thể cho em ra đi còn chút tự tôn được không?

Nhật Thiên đau đớn nhìn cô, anh biết điều cô muốn là gì, cũng rất rõ ràng những lỗi lầm của mình. Chỉ là, anh nghĩ nếu cho cô thời gian, biết đâu cô sẽ chấp nhận anh một lần nữa.

- Anh là người bắt đầu cuộc hôn nhân này nên anh sẽ quyết định xem cuộc hôn nhân này tiếp theo sẽ thế nào. Anh có lỗi với em. Anh biết anh yêu cầu thế này là ích kỉ nhưng anh xin em cho anh một cơ hội nữa được không? Cho anh 10 ngày thôi. Sau 10 ngày nếu em vẫn muốn rời xa anh, anh sẽ trả lại tự do cho em. Được không?

Thanh Tâm sững sờ nhìn anh: “Tại sao anh phải cố chấp như vậy? Chuyện xảy ra với em và con không phải lỗi của anh. Anh đừng tự trách mình được không? Đừng vì cảm thấy có lỗi với em mà đưa ra những quyết định sai lầm làm tổn thương em, anh và cả Băng Hi. Chúng ta bên nhau là không thể, thêm 10 ngày nữa cũng không đổi khác được, tốt nhất hai ta nên cho nhau lối thoát. Sau đó anh có thể bắt đầu lại với Băng Hi, hai người có thể cùng nhau bắt đầu lại vun đắp mái ấm cho mình. Em cũng thế, em cũng sẽ bắt đầu lại, làm những thứ mà em thực sự muốn làm, hai chúng ta lại tiếp tục bước đi trên con đường của riêng mình, vậy chẳng tốt hơn sao?” Càng về sau, giọng cô càng nhỏ, mặt Nhật Thiên đen dần theo lời cô nói, tay anh nắm chặt lại. Nhật Thiên ngược mắt lên nhìn cô giận dữ: “Sau này anh sẽ lấy Băng Hi sao, sẽ ở bên cô ấy sao? Thế còn em, em sau này sẽ thế nào? Bây giờ em muốn đẩy anh cho người khác, em coi anh là cái gì? Còn cảm xúc của anh, tình cảm của anh dành cho em, em vẫn muốn nhẫn tâm không chịu hiểu sao?”

Con giận dữ của anh làm cô rối loạn, Thanh Tâm vội vàng đứng dậy. Cuối cùng dù thời gian có dài bao nhiêu, khi đối diện với anh cô chỉ còn biết trốn chạy, cô sợ phải nghe những câu nói đó, sợ phải thấy anh dần vật mình, sợ anh chỉ vì thấy có lỗi mà đánh mất đi hạnh phúc của bản thân mình. Nói cô vô tâm cũng được, nói cô ích kỉ cũng được, nhưng mọi chuyện đều là do cô làm cô chịu, không liên quan đến anh, không thể kéo anh cùng xuống với mình. Tốt nhất nên để cô là người chịu tổn thương một mình, Nhật Thiên là một người đàn ông tốt, anh xứng đáng có một cuộc sống hạnh phúc với người mình yêu.

- A...a... - Nhật Thiên rên rỉ ôm bụng. Thanh Tâm bị tiếng kêu của anh kéo lại, cô lo lắng chạy đến bên anh: “Nhật Thiên, anh sao vậy? Anh không khỏe ở đâu?”

Nhật Thiên thấy cô tiến lại gần thì chủ động ngã đầu vào vai cô, hai tay cũng quấn chặt lấy eo Thanh Tâm.

- Anh không biết nữa. Sáng nay anh chưa ăn gì cả.

Thanh Tâm lo lắng nhìn anh. Tại sao anh luôn vô trách nhiệm với bản thân như vậy? Nhật Thiên dựa hoàn toàn vào người cô. Cả hai cũng loạng choạng bước trở lại trong xe. Nhật Thiên thấy cô đỡ mình ngồi vào ghế phụ thì lập tức nhảy sang ghế lái rồi kéo cô vào xe, bật khóa cửa. Lúc Thanh Tâm hoàn hồn thì phát hiện mình đã bị nhốt trong xe của anh. Cô tức giận quay ra nhìn anh. Thanh Tâm đưa tay đập cửa kính với mong ước xa vời cánh cửa ấy sẽ mở ra. Đập cửa không thành, cô lao mình về phía nút ấn khóa cửa. Đúng rồi sao cô lại muốn thử sức mình với khóa sắt này nhỉ, chỉ cần ấn chiếc nút kia là được. Nhưng Nhật Thiên nhanh chóng phát hiện ra âm mưu của cô, anh tháo cà vạt trên cổ trói tay cô lại với đệm trên của ghế ngồi. Thanh Tâm là cô gái liều lĩnh, anh không dám đảm bảo liệu khi anh lái xe cô có ấn nút mở khóa để nhảy ra ngoài không nữa.

- Anh làm gì thế hả, cởi ra ngay? – Cô khó chịu quay sang quát anh. Đừng đùa chứ, bao nhiêu tư thế trói không làm anh lại cố tình trói cô theo tư thế phải giờ tay ở trên đầu vô cùng gọi cảm thế này.

- Để thế thì em mới không ngo ngược được. Nếu em nghĩ tư thế này quá quấy rầy thì em không cần lo. Em làm gì thì anh cũng thấy quấy rầy hết.

Thanh Tâm chịu thua anh rồi, người đàn ông này suy nghĩ cũng quá đặc biệt đi.

- Anh tưởng tôi không làm gì được sao? Anh đừng quên chân tôi vẫn rất linh hoạt. Tôi vẫn có thể mở cửa kêu cứu.

Thanh Tâm cố rướn chân ra chỗ nút bấm. Định chơi cô sao, còn xem anh đủ thông minh không.

- À, về chuyện đó. Chắc anh phải nhắc em, em đang mặc váy. Còn là loại váy ngắn nữa. Nếu em không ngại cho anh ăn đậu hũ thì cứ tự nhiên.

Thanh Tâm lần nữa nghiêng răng nhìn ra cửa sổ. Đáng chết, sao cô lại chơi trò đầu trí với anh cơ chứ. Anh là Tô Nhật Thiên, con rùa vàng của giới kinh doanh cơ mà.

Nhật Thiên thấy cô cam chịu quay sang bên kia thì rón rén lấy túi xách của cô, cầm điện thoại cô quăng ra ngoài cửa sổ.

Nghe thấy tiếng động từ ghế bên cạnh, Thanh Tâm mới bất ngờ quay ra. Vừa lúc nhìn thấy chiếc điện thoại yêu dấu của cô lượn từ cửa sổ ô tô rồi nát vụn trên nền đất.

- Anh lại làm sao nữa đây? – Cô cố vờn bàn chân mình thọc vào bụng anh. – đồ khốn kiếp, anh có biết tôi mua chiếc điện thoại ấy bao nhiêu tiền không? Trong đây còn có danh sách bạn bè và còn... Thôi không nói nữa. Tôi sẽ không phí hơi sức với anh.

Thanh Tâm lại thủy chung quay ra nhìn khung cảnh bên ngoài. Thà nhìn màu xanh nhòe của hàng cây bên đường còn hơn phải nhìn khuôn mặt người đàn ông đáng ghét đó.

Xe Nhật Thiên cuối cùng cũng chịu dừng lại. Nhật Thiên quay sang ân cần cời tóc cho cô, xót xa nhìn cổ tay cô vì bị cọ mà lần từng vết.

Không phải chứ, đây là chỗ nào. Thanh Tâm ngược mắt nhìn căn biệt thự đứng sừng sững trước mắt. Xung quanh không có gì khác ngoài rừng cây và cô à không còn cả anh nữa.

- Đây là đâu? – Thanh Tâm quay sang hỏi đồng loại duy nhất của cô ở đây.

- Nơi chúng ta sống với nhau. – Nhật Thiên vui vẻ nắm tay cô bước vào nhà.

Cô dùng dằng giựt tay anh ra khỏi tay mình. Muốn đi thì cô sẽ tự đi, cô không để anh cái gì cũng quyết định thay cô được.

Căn biệt thự này quả thật rất đẹp. Phòng khách thiết kế theo phong cách châu Âu cổ điển với chiếc đèn chùm bằng thủy tinh sang trọng trong phòng khách. Cả căn phòng lấy màu vàng trắng làm chủ đạo tạo cho người ta cảm giác vô cùng sang trọng. Thanh Tâm lần đầu tiên bước chân vào một căn nhà như vậy nên bản thân cũng không giấu được cảm xúc choáng ngợp. Trong đầu cô bỗng có suy nghĩ, bị bắt cóc ở đây cũng không tệ.

Dù thế nào cũng không để anh ta thấy tâm trạng vui vẻ hay quá khích của cô được, cô cố ép mình tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt đi lên trên gác. Nhất quyết phải coi anh ta là không khí. Đến khi anh ta chán thì anh ta sẽ phải buông cô ra thôi.

Phòng ngủ cũng đẹp nữa. Vang đỏ là gam màu chính của căn phòng. Ga trải giường màu đỏ đô, rèm cửa thì phối hai lớp đỏ trắng và cả ghế nhung cũng hai màu đỏ trắng nốt. Thanh Tâm thích hoa hồng nên cô cũng thích màu đỏ. Phòng ngủ cũ của cô không rộng lắm nên chỉ có thể trang trí mấy gam màu nhạt cho đỡ rối mắt, căn phòng này lại hoàn toàn giống với sở thích của cô.

Cả người nhóp nhép khó chịu khiến Thanh Tâm muốn đi tắm. Bây giờ đi tắm rồi lăn trên giường ngủ là tuyệt nhất. Nhưng, cô chỉ có bộ quần áo này thôi. Phải làm sao bây giờ? Thanh Tâm phát hiện áo choàng tắm trong phòng. Bây giờ cô cứ ở trong phòng này một mình thì mặc tạm áo choàng tắm đi ngủ cũng được, bộ váy hôm nay cô giặt đem phơi mai khô mặc là được. Nghĩ rồi Thanh Tâm quay lại kiểm tra cửa thấy cửa đã khóa mới an tâm bước vào nhà tắm.

Phòng tắm xây cũng khoa trương quá. Căn phòng rộng bằng phòng khách nhà cô, cả bồn tắm cũng rộng đến nỗi có thể chứa được bốn người nữa. Thanh Tâm thư thái ngâm mình trong bồn, hưởng thụ cuộc sống thượng lưu cho đến khi...

Nước trong bồn tắm dâng lên đến cằm Thanh Tâm mới khó chịu mở mắt. Cô nhớ đã khóa vòi rồi mà. Phòng tắm phủ một lớp hơi nước dày đặc. Dù đang trong mùa hè nhưng Thanh Tâm vẫn thích ngâm mình trong nước nóng. Cảm xúc thật sảng khoái. Cô chìm cả mặt mình xuống dưới nước, cảm nhận từng lỗ chân lông đang giãn nở thì phát hiện vật thể lạ ở trong bồn.

- Anh... ai cho anh vào đây? Anh vào đây làm gì? Ra ngoài ngay

Nhật Thiên ung dung ngắm nhìn bộ dạng lúng túng của Thanh Tâm. Cơ thể cô quả thật rất đẹp. Làn da trắng nõn do ngâm nước nóng mà hiện lên một tầng ửng hồng, cả khuôn mặt đỏ ửng, đôi mắt lấp lánh nhìn anh, mái tóc đen dài được cô búi lên cũng rơi vài sợi xuống bờ vai, ôm sát lấy khuôn mặt cô càng làm tôn lên nước da xinh đẹp.

- Anh cho anh vào đây. Anh vào nhà tắm thì tất nhiên là để tắm rồi. Nhà anh sao anh phải ra ngoài.

Thanh Tâm quay lưng về phía anh, cả người ngồi chui rúc trong góc bồn. Người đàn ông đáng ghét, anh luôn thích đùa giỡn cô.

- Được, anh không ra thì tôi ra. Đẳng nào tôi cũng tắm xong rồi.

Thấy Nhật Thiên không có ý định quay đi cô cũng mặc kệ. Dù sao nhìn thì cũng nhìn rồi, việc gì phải ngượng ngùng. Nghĩ là làm, Thanh Tâm đứng bật dậy khỏi bồn đưa tay với chiếc áo khoác tắm trên mặt. Nhưng, Nhật Thiên đã nhanh hơn cô, anh kéo chiếc áo khoác tắm của cô xuống nước. Thanh Tâm bất ngờ nhìn Nhật Thiên. Đáng chết, cô biết anh ta không tha cho cô dễ dàng vậy mà. Thanh Tâm lại ngồi thụp xuống dưới nước. Được thôi, đổi chiến thuật, anh ta tắm xong rồi đi thì cô sẽ tính tiếp.

Nhật Thiên mỉm cười ép sát người mình vào cô, hai tay vươn ra ôm cô vào lòng.

- Anh... vô si. Bỏ ra ngay. – Cô cố gắng gỡ chiếc gọng kính đang siết lấy eo mình.

- Em còn cử động nữa là không dừng lại ở ôm đâu.

Nhật Thiên dịu dàng nhìn cô cười. Thanh Tâm nghe vậy thì người cứng đờ, cô bất động để kệ anh ôm mình vào lòng cầu mong thời gian trôi nhanh hơn.

- Em không định ra ngoài à? – Nhật Thiên vừa mặc quần áo vừa hỏi cô.

Người đàn ông này đúng là quá tự nhiên rồi. Sao có thể thoải mái đứng trước mặt cô mặc quần áo chứ. Nhưng xem ra cô vẫn phải nhờ anh cho mượn thứ gì đó để mặc.

- Anh có bộ quần áo nào tôi mặc được không? – Thanh Tâm ngượng ngịu hỏi anh.

Nhật Thiên mặc xong quần áo, nhìn bộ dạng đáng yêu của cô. Thực ra anh rất muốn nhốt cô ở đây, nhốt cô trong bồn tắm này để ngắm nhìn cô mãi nhưng trời cũng tối rồi, anh không muốn cô bị ốm.

- Em mặc đi.

Nhật Thiên đưa cho cô một chiếc áo somi. Thanh Tâm thấy vậy, luống cuống mặc tạm vào người:

- Anh không có áo khác sao? À cả quần đùi nữa?

Cô mặc áo somi nam rất đẹp. Anh cũng chưa từng nghĩ món đồ của mình mang trên người cô lại hợp đến thế. Chiếc áo somi chỉ vừa che hết cặp mông cong tròn, đôi chân thon dài để lộ ra ngoài trông vô cùng khéo gọi. Cô không có đồ lót nên chỉ có thể dùng tạm chiếc áo mỏng manh để che chắn cơ thể đầy đặn của mình. Nhật Thiên nhìn xuống hai ngọn đồi no đủ của cô máu nóng lại dâng lên vì thế mà anh cố kìm lại, khó chịu bước ra ngoài để hít thở không khí, trấn an bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Bánh bao

Thanh Tâm chờ một lúc lâu mới bước ra ngoài. Nhật Thiên có vẻ ngủ say rồi, hơi thở của anh cũng đều đặn. Kiểm tra một hồi thấy anh không có vẻ gì là đang giả vờ, cô mới yên tâm ra bên ngoài mở cửa. Chết tiệt, người đàn ông này khóa cửa vào rồi. Anh muốn bắt cô ngủ chung với anh đây mà. Thanh Tâm tức giận trở lại bên giường, ôm lấy gối rồi đặt lên sofa trong phòng. Có đánh chết cô cũng không nằm cùng giường với anh ta. Ghế sofa cũng rất rộng rãi, cả cơ thể nhỏ nhắn của cô có thể thoải mái ngọ nguyệt mà không bị lấn xuống đất.

Lúc Thanh Tâm đang thiêu thiêu chuẩn bị ngủ thì bị người ta bẽ lên sau đó ném lên giường. Thanh Tâm bàng hoàng nhìn người đàn ông vừa phá vỡ giấc ngủ của cô:

- Anh làm gì thế? Anh không được động vào tôi- Nói rồi cô quấn chăn kín mít quanh người.

Nhật Thiên khó hiểu nhìn người phụ nữ trên giường, cô đang làm cái quái gì vậy? Hôm nay đánh vật để đưa cô tới đây đã khiến anh thấm mệt, giờ anh chỉ muốn ngủ cạnh cô cũng là quá đáng sao. Anh xoay lật cô về phía mình, kéo cô ra khỏi chăn rồi nhanh chóng nằm xuống bên cạnh, hai chân kẹp chặt lấy hai chân Thanh Tâm, cả người cô bị anh khóa chặt trong vòng tay mình.

- Ngủ ngon vợ yêu.- Nhật Thiên nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Thanh Tâm khó chịu cựa quậy, muốn tránh xa vòng tay anh. Trái tim của cô cũng bị anh làm rối loạn cả rồi. Sao có thể ngủ được nữa. Thật đáng ghét! Tuy trong phòng bật điều hòa có 24 độ nhưng cũng không lạnh đến nỗi phải ôm cô chặt như vậy chứ. Cô ngượng ngùng nhìn xuống dưới người mình, giờ cô hiểu vì sao anh lại cố ý bắt cô mặc áo sơ mi của anh rồi.

- Nhật Thiên, dậy đi, dậy. Là Thanh Tâm, không phải Băng Hi càng không phải gối ôm của anh đâu.- Thanh Tâm hét vào tai Nhật Thiên. Cô không phải Băng Hi mà anh thích làm gì thì làm đâu.

Nhật Thiên vẫn duy trì sự im lặng, thậm chí tay ôm còn chặt hơn, cứ như thể nếu buông ra cô sẽ chạy trốn vậy. Thanh Tâm chán nản, trời ơi cô đang nóng chết đây, mặt cứ úp vào ngực anh thì không khí đâu ra mà thở. Dồn hết đức cô quay người, đưa lưng về phía anh, cố tìm một tư thế thoải mái rồi nhắm mắt. Nhật Thiên khẽ mỉm cười, cuối cùng cô cũng không ngó ngoáy nữa, cũng chịu ngoan ngoãn nằm bên cạnh anh rồi. Thực sự nhớ cảm giác ngủ bên cô, bốn tháng qua em dám bỏ rơi anh, giờ Tô Nhật Thiên anh sẽ đòi lại tất cả. Anh ôm eo cô chặt hơn như thể giữa hai người họ không có khoảng cách, cảm tựa lên đầu cô thoải mái nhắm mắt đi vào giấc ngủ. Thanh Tâm à, anh thực sự rất nhớ em, rất nhớ em.

Mấy tháng qua, Thanh Tâm luôn dậy sớm để đi bộ, từ hồi nhập viện cô cũng biết chăm sóc sức khỏe mình hơn, đến chiều chiều thì Hiểu Như lại ghé qua đưa cô đi tập gym. Không phải quá tự mãn nhưng cô có thể khẳng định: bây giờ vóc dáng của cô không thua gì siêu sao quốc tế. Sáng hôm nay cũng không phải ngoại lệ. Thanh Tâm mơ màng mở mắt, phải mất một lúc cô mới nhớ ra mình đang bị bắt cóc, khẽ cựa quậy. Thật may vòng tay của anh cũng đã lỏng rồi, Thanh Tâm nhẹ nhàng nhấc tay anh lên rồi trườn ra. Vừa nhích được vài centimet thì một bàn tay ôm chặt lấy eo cô. Nhật Thiên tỉnh rồi, đã thế cô cũng không cần kiêng dè gì nữa, cứ đường hoàng mà xuống giường.

- Tỉnh đi đâu?- Nhật Thiên khó chịu mở mắt. Giờ vẫn còn sớm, anh vốn đang ngủ ngon bỗng cảm thấy vòng tay trống trống mới mở mắt nào ngờ người phụ nữ đáng ghét này đang tỉnh bỏ trốn.

- Đi vệ sinh không được sao? Đây anh ôm cái này mà ngủ tiếp đi.- Cô bực tức đưa gối của mình vào giữa hai người. Sao anh không chịu buông tay ra, ôm hoài không mệt sao còn cô thì chán bị anh giữ khư khư như vậy rồi.

- Không muốn, muốn ôm em ngủ. Trời còn sớm, ngủ tiếp đi- nói rồi Nhật Thiên kéo cô lại bên mình, ngoan ngoãn tựa vào cô ngủ tiếp.

- Muốn ngủ thì anh đi mà ngủ. Tôi tỉnh rồi. Buông tay ra để tôi còn đi bộ- Thanh Tâm tập trung gỡ từng ngón tay anh ra nhưng cứ gỡ được ngón này, ngón kia lại bầu chặt.

- Em định mặc như vậy mà đi sao?- Nhật Thiên mỉm cười đùa nghịch những sợi tóc cô.

- Quần áo hôm qua giặt chắc khô rồi. Mà không khô thì tôi cũng mặc. Để xem tôi mặc bộ ấy cả tuần anh có còn dám làm bậy nữa không?- Thanh Tâm đan tay vào nhau, cúi mặt nói.

- Tùy em thôi. Anh còn tưởng em là người sạch sẽ nên trước khi đến đây còn mua cho em mấy bộ quần áo. Xem ra chỗ quần áo đó không cần rồi? - anh lơ đãng nhìn cô.

- Hả? Anh nói cái gì? Anh mua quần áo cho tôi vậy... vậy... sao tôi qua không đưa cho tôi luôn?- cô giận dữ nắm lấy cổ áo anh, thật muốn cho anh ta một đấm

- Anh cũng muốn nhìn mà- Nhật Thiên kì quái nhìn lên vòng một nây nở của cô, nhếch môi cười.

- Anh, đồ háo sắc, đồ dê xồm, đồ... đồ...- Cô tức giận đẩy anh ra, xuống giường.

- Được rồi, đừng giận nữa mà. Lúc em tắm anh đã sắp hết quần áo vào tủ cho em rồi. Em ra xem có vừa ý không? – Anh lại ngồi bật dậy ôm eo cô.

Thanh Tâm nghe vậy cũng ngơ ngẩn. Ai được mua quần áo đẹp chả thích. Nghĩ đến mấy bộ quần áo mới Thanh Tâm cũng vui vẻ hẳn lên.

Thanh Tâm sung sướng bước vào phòng quần áo. Thực sự là quá khoa trương rồi, anh cũng đâu cần phải mua nhiều thế, cô đâu có ý định ở lại lâu dài đâu. Nhìn chỗ hàng hiệu cô càng thêm chua xót, nhất định khi trốn ra cô phải mang theo mấy bộ mới được.

Đi loanh quanh khắp chỗ mà cô vẫn không ra được đường lớn, ngôi biệt thự này như mê cung vậy, cứ đi một lúc là trở lại điểm xuất phát ban đầu, Thanh Tâm chán nản ngồi trên xích đu ngắm cảnh. Rốt cuộc cô đang ở đâu? Nhật Thiên đã đưa cô đến đâu? Rõ ràng cả chuyến đi cô đều cố tình tẩu để nhớ đường vậy mà giờ quên sạch, có lẽ vì cô không đi ô tô nên độ nhạy bén với đường xá không được tốt cho lắm. Cô phải nhanh chóng đổi chiến thuật thôi, cứ tình hình này thì sẽ không bao giờ ra khỏi đây chứ đừng nói là về nhà.

Bụng cô bắt đầu sôi lên, phải ăn sáng đã, ăn thì mới có sức chiến đấu với anh. Vào bếp mở tủ lạnh, Thanh Tâm lấy ra bánh bao đóng gói, sau đó lấy sữa tươi ra đổ vào cốc. Thế là xong bữa sáng. Bánh bao nhân xá xiu thật ngon, Thanh Tâm vừa ăn vừa sung sướng mỉm cười. Từ hồi có tiểu bảo, cô trở nên thích uống sữa một cách lạ lùng, thậm chí uống sữa còn nhiều hơn uống nước. Đang tận hưởng mùi vị ngọt ngào của bánh bao thì bánh trên tay bỗng dung biến mất. Thanh Tâm bức bối mở mắt, ai dám tranh ăn với cô- một trong hai điều cô ghét nhất. Nhật Thiên sung sướng bỏ bánh bao vào miệng sau đó lấy cốc sữa xoay đúng vị trí cô vừa uống mà chạm môi vào. Thanh Tâm bị hành động của anh làm cho phát khiếp, cô tức giận mắng: “Anh cầm luôn cái cốc đó mà uống đi, còn bánh bao là của tôi, nãy đừng động vào trong nôi vẫn còn lấy mà ăn”. Cô nhanh tay giật lấy đĩa bánh bao từ trong tay anh, lườm rồi tiếp tục ăn. Nhật Thiên bĩu môi rồi lầm bầm: “Nhà là của anh, thức ăn đương nhiên là của anh. Mà cái gì của em chả là của anh”. Nhật Thiên lấy bánh bao trong nôi ăn, nhìn bánh bao anh lại nhớ đến kỉ niệm ở Hàng Châu. Cùng một người, cùng một loại bánh bao, cùng là cô cho anh nhưng bây giờ quan hệ giữa hai người đã thay đổi. Anh không còn ngượng ngùng khi ăn đồ của cô, còn cô thì cũng không hào phóng mời anh ăn như trước. Nhật Thiên cũng nhìn thấy chút chán ghét trong mắt cô, lòng anh lại tự hỏi: Liệu mình làm thế này là đúng hay sai?

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Uống thuốc

Tô thị đang có dự án đầu tư giải trí nên công việc cũng ngày càng bận hơn. Nhật Thiên chán nản lắc đầu, nếu không phải vì cuộc họp quan trọng này thì anh tuyệt đối sẽ không để Thanh Tâm phải ở nhà một mình. Anh cũng cẩn thận kiểm tra cửa giả trước khi về lại công ty. Nhất quyết không thể để cô trốn khi anh đi vắng được.

Rất trùng hợp dự án đầu tư này có thêm sự góp mặt của Băng Hi, cô ấy sẽ trở thành đại diện cho Tô thị. Kể từ lúc Thanh Tâm gặp tai nạn, Nhật Thiên cũng đã không còn gặp cô ấy nữa. Bây giờ đối với cô ấy chỉ còn là ân hận và có lỗi, anh không biết phải đối mặt với cô thế nào.

Vừa nhìn thấy anh, Băng Hi rạng rỡ chạy đến ôm lấy tay Nhật Thiên. Mấy tháng qua cô tìm mọi cách để gặp mặt anh nhưng anh lại một mực trốn tránh cô. Hôm ấy ở bệnh viện nghe thấy đứa bé mất cô đã mừng rỡ bao nhiêu vậy mà mọi chuyện lại không như cô nghĩ. Nhật Thiên thực sự đã thay đổi rồi.

- Nhật Thiên, sao anh không nghe điện thoại của em. - Băng Hi nũng nịu ôm chặt lấy tay anh.

Nhật Thiên nhú mày khó chịu gỡ tay cô ra, tạo khoảng cách giữa hai người: “Băng Hi, mọi người đang nhìn kìa. Chuyện anh và em đã rõ ràng rồi, mong em hãy sớm quên anh đi, bây giờ người anh quan tâm chỉ có Thanh Tâm thôi.” Không biết từ lúc nào, Nhật Thiên ngại chạm mặt với cô, ngại nói chuyện với cô, ngại sự tiếp xúc quá thân mật của cô. Với Băng Hi, anh chỉ coi cô là cô em gái, không hơn. Việc đầu tư lần này bên làm phim lại chọn Băng Hi làm nhân vật chính nên việc đụng độ với cô cũng thường xuyên hơn, anh cũng không muốn cho Thanh Tâm biết sợ cô sẽ không vui.

-Hắt.....xiiiiiiiiii

Thanh Tâm mỉm cười, là ai đang nhớ đến cô vậy mà cô cũng chẳng quan tâm nữa. Chắc chắn là người thân của cô cùng bạn bè của cô rồi. Tại sao không có ai đi tìm cô vậy? Thanh Tâm chán nản đưa khoai tây bỏ vào miệng. Chỗ này cũng rất tốt để nghỉ ngơi. Ít nhất là về khoản ăn uống cô không sợ phải chết đói.

Ở đây cái gì cũng có duy chỉ có điện thoại và internet là không có. Thanh Tâm lại quay lại những tháng ngày tự kỉ trong nhà. Cô lần từ nhà bếp ra ghế rồi lại lần từ ghế vào nhà bếp. Thanh Tâm theo thường lệ bật bản tin showbiz ra xem. Có lẽ đã thành thói quen, từ khi biết người con gái Nhật Thiên thích làm trong showbiz cô bắt đầu xem những bản tin bất quải này rồi. Nhớ lại bản thân mình lúc ấy, thực ra cô không phải muốn soi mói mọi gì cuộc sống riêng tư của Băng Hi cũng như mối quan hệ của anh và cô ta. Chỉ đơn giản là anh không hay về, cô không gặp được anh nên cô mới trông mong bản tin đó. Anh xuất hiện bên ai cũng được cô chỉ nhìn một mình anh là đủ. Khi ấy cô đã coi rằng anh là cả thế giới đối với mình nhưng mãi đến tận khi tiêu bảo mất đi rồi, cô mới nhận ra một điều. Anh là người đàn ông cô yêu nhất nhưng không phải là tất cả cuộc sống của cô. Vì vậy, cô không muốn níu kéo anh nữa, cũng không tiếp tục đau khổ vì một mối tình không có kết quả. Thanh Tâm đưa ra lời yêu cầu li hôn, cô vốn nghĩ anh đang chờ đợi cô nói ra điều này nhưng không ngờ anh lại nhất quyết giữ cô bên cạnh, nhất quyết không li hôn với cô lại còn bắt cóc cô đến nơi này.

Đôi mắt Thanh Tâm dừng lại ở hai chữ “Băng Hi” trên ti vi. Băng Hi làm đại diện cho Tô thị khởi sắc cho Tô thị tiến quân vào giải trí. Cô tức giận nhìn vào người phụ nữ trên màn hình. Giọng nói của MC vẫn tiếp tục truyền đến. Với hình mẫu của bạn gái quốc dân, Tô thị muốn thông qua Băng Hi có thể có được sự quan tâm nhiều hơn từ dư luận cũng như từ phía người hâm mộ. “Bạn gái quốc dân”, thôi cho cô xin, giờ cô mới biết bạn gái quốc dân thích làm người tình của người đã có vợ. Từ hôm bị Băng Hi hắt cháo vào người, cô càng ngày càng ghét cay ghét đắng cô ta. Sao có thể dùng bộ mặt giả tạo như vậy để đi lừa hết người đàn ông này đến người đàn ông khác. MC trên ti vi vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt như nói về một chuẩn mực của cái đẹp: “trước kia Băng Hi đã từng dính nghi án tình cảm với Tổng giám đốc của tập đoàn Tô thị. Nhưng khi thông tin này vừa được đưa ra, tất cả các fan đều có thêm lý do để chắc chắn hơn những dự đoán của mình. Có thể người đàn ông bí mật Băng Hi vừa nhắc đến trong buổi Fan Meeting tuần qua có lẽ chính là Tô tổng và dự án lần này của Tô thị cũng là một cách để Tô tổng rửa sạch hồng trần đường cho người đẹp...”. Thanh Tâm nghe xong nghiến răng nghiến lợi bóp nát lon coca trong tay. Tô Nhật Thiên, anh lại đang đùa bỡn với tôi phải không? Anh bắt tôi ở đây hầu hạ anh ban đêm còn ban ngày lại đi tìm kiếm cô ta. Cái gì mà “rãi hoa hồng”, thế cái hành động bay giờ của anh ta với cô là gì? Không được nhất quyết không thể sống thế này được. Nghĩ vậy, Thanh Tâm bước vào phòng bếp. Tô Nhật Thiên hôm nay anh mà về thì anh chết chắc rồi. ..

Nhật Thiên thấy hôm nay cô rất lạ. Cô không thể thay đổi tính khí nhanh vậy chứ. Rõ ràng hôm qua còn đấu đá anh để chạy trốn mà, sao hôm nay lại bày ra bộ dạng đầu hiền vợ đảm? Nhật Thiên cảnh giác nhìn cô, chắc chắn cô lại bày ra trò gì rồi.

- Ông xã, anh sao thế? Em thế này anh không thích sao? - Thanh Tâm lấy khăn lau mồ hôi giúp anh. Cô nở nụ cười trông vô cùng nguy hiểm.

Không phải chứ, anh rõ ràng thấy sát khí trong nụ cười đó. Anh ngượng ngịu quay ra nhìn cô cười trừ.

- Tại anh không quen thôi.

Thanh Tâm vui vẻ kéo anh vào phòng bếp, đẩy anh ngồi xuống ghế sau đó tự nhiên ngồi lên đùi anh. Nhật Thiên thấy vậy thì mừng rơn, anh thoải mái đặt tay mình lên eo cô ngắm nhìn bàn ăn kinh khủng trước mặt. Không sai, chính là rất kinh khủng. Thức ăn là sự kết hợp hài hòa của những gam màu tối, mùi cũng chỉ có duy nhất một mùi. Là mùi khét. Nhật Thiên không chỉ ấn tượng với màu sắc và mùi vị của món ăn, anh còn bị số lượng món ăn dọa cho hoảng sợ. Cả bàn ăn không còn một chỗ trống nào, có lẽ cô đã rất tốn công để chuẩn bị “bữa tiệc” này cho anh.

- Anh ăn đi ông xã, những món này là tình cảm của em dành cho anh đấy.

Thanh Tâm bắt đầu lấy đĩa thức ăn gần nhất chuẩn bị nhét cho anh.

- Anh ăn cùng cơm sẽ ngon hơn.

Nhật Thiên hoảng sợ nhìn vào bát cơm cô xới cho anh, không phải nói là “mức” cho anh mới đúng. Nhưng có lẽ là thứ duy nhất anh có thể ăn được.

- Ông xã....a.... Thế có phải ngoan không? Em thấy anh vất vả nên mới chuẩn bị đồ tắm bỏ cho anh đấy. Ăn tiếp nào.

Nhật Thiên cố gắng nuốt xuống những món cô đưa cho mình. Anh cố gắng hết sức nhưng lưỡi vẫn chạm vào thức ăn đó. Không mặn thì đáng. Anh chẳng phân biệt nổi đây là món gì nữa.

Thanh Tâm ân cần “chăm sóc” cho anh. Vừa lòng không, những món này cô nghĩ cả chiều mới ra công thức. Cô cũng ném qua, quả thực mùi vị rất kinh khủng. Xem anh chịu được đến bao giờ.

Thanh Tâm bất ngờ nhìn Nhật Thiên ăn hết chỗ thức ăn trên bàn, cả cơm cũng ăn hết sạch. Không phải chứ, chẳng lẽ vẫn có món ăn được, rõ ràng cô đã thử rồi mà.

Nhật Thiên cố kiềm chế cảm giác cồn cào trong bụng mình. Cô đã nấu, anh không thể không ăn hết. Những món cô làm trước giờ vẫn ngon mà tại sao hôm nay lại có mùi vị rùng rợn đến vậy. Rõ ràng anh lại chọc ghẹo bà xã anh rồi nhưng nghĩ mãi mà anh cũng không biết là chuyện gì nữa.

Thanh Tâm đã thấm nhून bản tính trơ trẽn của anh nên cô đã tắm và ăn trước khi anh về. Nhìn khuôn mặt nhẵn nhụi của Nhật Thiên khi rửa bát, cô vui vẻ leo lên giường nằm. Hôm nay trừng phạt anh đến đây thôi.

Nhật Thiên tắm rửa thật nhanh rồi cũng leo lên giường nằm. Anh khó chịu chết mất, chỗ thức ăn đó vẫn đang cuộn xoáy trong dạ dày anh. Anh quay hết bên này sang bên kia vẫn không thấy đỡ. Cuối cùng một cơn chua xót xộc lên từ dạ dày, cảm giác tức ngực cũng kéo đến. Không ổn, anh sắp nôn rồi.

Thanh Tâm vốn cũng chưa ngủ được. Thấy anh cứ lăn hết bên nọ sang bên kia cô cũng lo lo. Thực ra chỗ thức ăn đó cô làm để dọa anh chút ai ngờ anh lại ăn hết. Không biết anh có bị sao không nữa? Lúc Thanh Tâm còn đang băn khoăn thì phía giường bên cạnh bỗng nhẹ bẫng. Nhật Thiên chạy vội vào nhà tắm. Thanh Tâm hốt hoảng đuổi theo anh...

Ờe.....

Nhật Thiên không biết đây là lần thứ mấy rồi. Chỗ thức ăn cô nấu đã khó đi vào, bây giờ cũng khó đi ra. Chắc cơ thể anh luôn lưu luyến đồ ăn của cô. Nhật Thiên lại tiếp tục vục mặt vào nhà vệ sinh, cần mẫn nôn chỗ thức ăn đó ra ngoài.

Thanh Tâm hoảng sợ vuốt lưng cho anh trong lòng tràn ngập áy náy. Không đâu lại bày ra cái trò này, mày định giết người hả Thanh Tâm?

- Anh đỡ hơn chưa? – Thanh Tâm lo lắng đưa cốc nước ấm cho anh súc miệng.- tôi có bắt anh ăn hết đâu. Dở thể mà anh còn cố ăn làm gì.

Nhật Thiên cả khuôn mặt tái mét, người ngối bệt xuống nền đất. Anh bình thường ăn uống không đúng bữa, bốn tháng qua anh lại vì công việc mà không bữa nào ăn uống ra hồn, bác sĩ bảo bệnh dạ dày của anh lại tái phát. Anh lấy cốc nước trên tay cô súc miệng rồi đứng lên.

- Đồ bà xã anh nấu anh phải ăn rồi. – Nhật Thiên đưa tay xoa đầu cô. – Bị hành hạ một chút cũng được, không phải cuối cùng cô vẫn quan tâm đến anh đó sao?

Thanh Tâm cúi đầu nhìn chân mình. Đúng là tự bê đá đập chân mình, bây giờ anh ấy có bị làm sao cũng là do mày hết.

- Anh... có muốn ăn gì không? – Cô ấy náy nhìn anh.

- Anh không muốn nôn nữa đâu. – Nhật Thiên thấy cô lo lắng cũng muốn trêu đùa cô một chút.- Chiều nay em cũng nấu ăn một rồi. Bây giờ anh cần có gối ôm để ngủ thôi. Anh mệt quá.

Thanh Tâm vẫn chưa hết lo lắng cho anh. Cô lảo đảo bước theo anh hỏi anh liên tục, cô còn nhảy dựng lên muốn đi gọi bác sĩ cho anh. Nhật Thiên lắc đầu quay lưng ôm cô vào lòng. Lưng cô chạm vào ngực anh, bàn chân cô đặt lên trên chân anh. Thanh Tâm lúng túng vì hành động thân mật của hai người. Nhật Thiên bước từng bước về phía giường ngủ, cơ thể hai người cũng theo bước chân anh trở lại giường.

- Tô phu nhân, giờ đi ngủ được chưa?

Nhật Thiên mỉm cười rồi ôm cô nằm xuống. Thanh Tâm vẫn chưa hết lo lắng trong lòng.

- Anh có chắc là anh ổn không? Hay cứ gọi bác sĩ đi.

Nhật Thiên tựa đầu vào hõm vai cô, nghe thấy vậy anh nhồm dẩy tỏ vẻ đáng thương: “ Anh vẫn thấy hơi khó chịu hay là đi uống thuốc nhĩ”. Vừa nghe thấy mệnh lệnh của Nhật Thiên, Thanh Tâm lập tức xuống giường nhưng bàn tay của cô bị bàn tay anh nắm chặt lại. Anh nhồm người dậy.

- Không phải thuốc đấy mà là thuốc này- nói rồi Nhật Thiên áp hai tay vào má cô, đưa mặt lại gần- Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín, mười.

Nhật Thiên thỏa mãn mỉm cười, vỗ tay lên ngực như thể anh đã khỏe rồi lập tức kéo cô ôm vào lòng. Đến khi bị anh ôm chặt Thanh Tâm mới hoàn hồn, đỏ hỏn sắc dâm ngang nhiên ăn đậu hũ của cô sao. Thanh Tâm đưa tay đặt lên môi mình, đây có gọi là cưỡng hôn không nhĩ? Haizz lại một đêm khó ngủ rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Bình yên bên em.

- Thế này là sao? Sao đến giờ anh vẫn chưa tìm được chút manh mối gì? Anh ta có thể bóc hơi được chắc?- Nhật Thiên tức giận ném tập tài liệu xuống bàn.

- Tô tổng, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi. Camera an ninh trên đường cũng đã kiểm tra nhưng hôm xảy ra thì trời đã nhập nhoạng tối, hình ảnh dù rất nét nhưng cũng không thể nhận diện rõ khuôn mặt hung thủ. Chúng tôi chỉ nhận dạng đó là một người đàn ông cao tầm mét tám, hấn lợi dụng lúc đường tấp nập để hành động rồi hòa vào dòng người di chuyển. Chắc chắn đây là một kế hoạch đã được chuẩn bị kỹ càng. Chúng tôi có thể gặp vợ của anh để lấy thông tin được không? Cô ấy là nạn nhân hẳn sẽ cung cấp thêm thông tin điều tra.- Thám tử tư nói.

- Không được, hiện tại sức khỏe cô ấy không được tốt. Anh gửi cho tôi đoạn băng đó đi, tôi muốn xem lại.

Đoạn băng nhanh chóng được gửi đến cho anh. Nhật Thiên tua đi tua lại đoạn băng ngắn ngủi. Anh tận mắt chứng kiến từng giây phút người đàn ông dò đến gần cô rồi nhanh chóng bước qua. Nếu không phải biểu cảm của Thanh Tâm anh còn tưởng hấn ta cũng chỉ là một người bình thường. Khuôn mặt

của Thanh Tâm đang vui vẻ bỗng trở nên méo mó rồi trở nên trắng bệch. Nhật Thiên như cảm nhận được nỗi đau của cô, anh cũng nhìn rõ hung khí mà người đàn ông đó cầm trên tay. Mỗi lần xem như cực hình với anh vậy, cảm nhận nỗi đau của cô ngay chính trên cơ thể mình. Anh càng thêm run rẩy, cô đã phải một mình chịu đựng tất cả, chịu đựng hàng giờ trong phòng giải phẫu, chịu đựng nỗi đau tinh thần khi mất con. Giả như tất cả những nỗi đau ấy có thể chuyển hết cho anh thì tốt biết mấy.

Không biết đây là lần thứ mấy anh xem đoạn băng này rồi. Nhật Thiên cũng thấm mệt, lúc cái bóng đen lần nữa xuất hiện trên màn hình. Người đàn ông quay lưng về phía máy quay, cả thân hình cao lớn nhanh chóng đi xen vào dòng người. Anh bỗng nhìn thấy một thứ gì đó xuất hiện trên cổ hắn. Đúng rồi, đó là một hình xăm trên gáy, hình ảnh rất mờ nhạt nhưng Nhật Thiên nghĩ đây cũng có thể là đặc điểm để anh thu hẹp phạm vi. Anh lấy điện thoại báo tin cho thám tử rồi lại đưa mắt nhìn chăm chú màn hình. Sao anh thấy bóng dáng người đàn ông này hơi quen mắt, chẳng lẽ anh đã từng nhìn thấy ở đâu rồi?

Thanh Tâm từ lúc sức khỏe bình phục cũng bắt tay vào tìm kiếm hung thủ. Nhưng quan hệ của cô còn hạn chế nên việc tìm tung tích của hắn là không thể. Thanh Tâm có nhờ Vũ Luân giúp mình lấy đoạn băng ghi hình an ninh nhưng người cảnh sát lại thông báo có người đã lấy cuốn băng đi mất. Thanh Tâm cũng không còn cách nào khác là trông chờ vào phía cảnh sát. Cảnh sát sau hơn một tháng tìm kiếm cũng bó tay, họ không tìm ra bất cứ nhân chứng nào hôm đó. Vụ việc rơi vào quên lãng. Cảnh sát cũng đưa ra cho cô một khả năng: có thể là một tên sát nhân hàng loạt và cô vô tình trở thành nạn nhân của hắn. Thanh Tâm nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy điều đó là không thể. Một kẻ sát nhân sẽ không có thái độ như vậy, hắn sẽ không chỉ đâm cô một nhát mà hắn nhất định sẽ giết chết cô để lấy đó làm lời đe dọa phía cảnh sát. Chắc chắn hắn biết cô là ai và hắn cũng có chủ đích đâm cô chứ không phải suy nghĩ nhất thời. Hắn có lẽ đã xây dựng kế hoạch này từ lâu. Nhưng điều mà Thanh Tâm quan tâm là mục đích của hắn là nhắm vào cô hay là Nhật Thiên. Bốn tháng qua vẫn không có động tĩnh gì, liệu mọi chuyện có đơn giản như lời cảnh sát nói.

Thời gian bị anh nhốt ở đây, Thanh Tâm luyện cho mình chút tài nghệ nấu ăn. Hôm nay, cô vừa xem được mấy công thức nấu ăn trên tivi mà thấy trong tủ lạnh nguyên liệu cũng đầy đủ nên cô bắt tay vào nấu bữa tối.

Thanh Tâm bật nhạc vừa nấu ăn vừa nghe nên khi Nhật Thiên trở về cô không hề phát hiện ra. Anh tiến lại gần tivi cho nhỏ âm thanh lại. Lần trước cũng vậy, cô có vẻ rất thích ồn ào, náo nhiệt. Nhớ lại lúc mới bước chân vào cửa, anh đã bị khung cảnh bên trong làm cho cảm động. Thanh Tâm đang loay hoay trong bếp nấu cơm cho anh, mùi thơm của thức ăn lan tỏa trong bầu không khí. Đây chính là hơi ấm gia đình, thứ mà từ rất lâu anh vẫn luôn tìm kiếm.

Nhật Thiên rón rén bước đến bên người phụ nữ còn đang thái rau củ trên bếp. Cô vẫn chưa phát giác ra sự xuất hiện của anh, cô còn đang vừa làm vừa ngâm nga hát. Anh vòng tay ôm lấy eo cô, mặt cũng úp lên tóc cô cảm nhận hương thơm ngọt ngào của người con gái anh yêu. Người cô thơm quá, cũng rất mềm mại. Ôm cô Nhật Thiên lại có cảm giác gia đình nhỏ của mình vẫn đang tồn tại, chưa hề có chuyện gì xảy ra. Anh vẫn đều đặn về nhà, ăn cùng cô rồi rửa bát sau đó ôm cô ngủ. Những ngày tháng tươi đẹp trong quá khứ lại gọi về khiến anh vừa hạnh phúc nhưng cũng vừa ân hận. Giả như anh phát hiện ra sớm cảm xúc của mình, thời gian vui vẻ của anh cùng cô và tiểu bảo có lẽ không ngắn ngủi đến thế.

Thanh Tâm đang thái cà chua thì bị một vòng tay ôm chặt từ phía sau, sau đó cảm giác hơi ẩm phả trên tóc mình. Không cần nhìn cũng biết là ai. Đáng ghét anh lại bắt nạt cô. Thanh Tâm nhắc con dao trên tay lên cao, tức giận hét lên:

- Anh muốn chết hả? Buông ra ngay. Tôi đang nấu cơm đấy.

Nhật Thiên tiếc nuối buông cô ra. Anh ngấm nhìn căn bếp bị cô quậy phá trở nên bừa bãi. Cô luôn biết cách bày bừa trong bếp, Nhật Thiên cũng đã quen với việc dọn dẹp bãi chiến trường cho cô. Anh hôm nay phá lệ sẽ cùng cô nấu ăn. Một là anh muốn có thêm thời gian gần gũi cô, hai là anh ở bên sẽ đảm bảo an toàn cho bụng của anh. Anh nhanh chóng cởi áo vest, mặc tạp dề vào người, tay áo sơ mi cũng xắn lên cao:

- Em muốn anh giúp gì không?

Quả thực bữa tối hôm nay cô chuẩn bị hơi nhiều món nếu không có sự trợ giúp của anh chắc còn lâu mới được ăn. Thanh Tâm cũng giao việc cho anh rồi tiếp tục nấu ăn.

Á...á... Nhật Thiên kêu thất thanh. Mãi ngấm cô nấu ăn nên anh cắt vào tay mình. Thanh Tâm lo lắng kéo anh ngồi xuống ghế:

- Anh để hộp cứu thương ở đâu vậy?

- Trong tủ dưới ti vi.

Cô chạy nhanh ra phòng khách mang hộp cứu thương rồi ngồi xuống bên cạnh anh. Nhật Thiên kéo cô ngồi vào trong lòng mình rồi đưa tay vòng ra trước mặt cô.

- Như thế này tiện cho em băng bó hơn.

Thanh Tâm chẳng thấy tư thế này thì tiện hơn ở chỗ nào nhưng nhìn ngón tay anh đang chảy máu cô cũng không đổi co với anh nữa. Nhật Thiên một chút đau cũng không có. Anh đưa tay còn lại vuốt ve mái tóc mượt mà của cô, mũi cũng đưa sát lại gần cảm nhận hương hoa hồng trên tóc cô. Cả người cô, kể cả tóc cũng rất đậm mùi hương này. Anh cũng từng gặp rất nhiều phụ nữ, cũng từng ngửi qua vô số loại nước hoa nhưng chưa bao giờ anh thực sự yêu thích mùi hương nào như hương hoa hồng trên người cô. Mùi hương như có như không nhưng lại khắc sâu trong lòng anh đến vậy.

- Anh ngồi yên đi.

- Anh vẫn đang ngồi mà. Em mới gọi đầu à? Thơm quá.

Thanh Tâm để mặc kệ anh, dù sao người đàn ông này luôn gây khó dễ cho cô. Cô cố băng lại cho anh cho anh thật nhanh, sau đó chui ra khỏi vòng tay

anh. Giấu đi cảm xúc ngượng ngịu vừa rồi, Thanh Tâm dùng giọng tự nhiên nhất nói với anh:

- Anh ngồi yên đây đi. Tốt nhất vẫn là tôi nấu một mình.

Thanh Tâm nấu ăn rất ngon. Điều này anh đã biết từ khi quyết định về sống chung với cô vì thế mà hôm trước nhìn bữa cơm cô nấu anh nhận ra ngay cô đang giận. Hôm nay anh ăn được rất nhiều. Trước kia chỉ có một mình buổi tối anh hay đi ăn bên ngoài cũng ít về nhà nấu cơm ăn nhưng khi bên cô anh lại quen với bữa cơm gia đình, cũng rất thềm ăn cơm nhà. Thanh Tâm dù mặt tỏ ra lạnh lùng nhưng trong lòng rất vui. Thấy anh ăn hết sạch đồ cô nấu trong lòng cũng cảm thấy chút thành tựu. Lúc cô định đứng lên rửa bát hộ anh thì Nhật Thiên lại đẩy cô ra ngoài. Anh lấy lí do muốn cảm ơn cô đã nấu cho anh ăn nên anh vẫn sẽ dọn dẹp như bình thường.

Thanh Tâm nằm trên ghế sofa vừa ăn hoa quả vừa xem tivi. Lúc Nhật Thiên đi ra đã thấy cô gào thét:

- Ôi đẹp trai quá... Nhìn thôi đã thấy thích.

Nhật Thiên đi ra ngoài lấy điều khiển đổi kênh thời sự.

- Anh không thấy tôi đang xem à. Quay lại kênh vừa rồi đi.

- Em nhìn trai đẹp mãi rồi không chán à? Đến giờ anh xem tin tức tài chính rồi.

- Trai đẹp, ở đâu? Tôi đâu có thấy. Anh quay lại kênh vừa rồi đi- Thanh Tâm đưa tay giành điều khiển từ tay anh.

Anh cao quá, bàn tay anh nắm cũng quá chặt, cô giật mãi cũng không lấy được. Thanh Tâm bỗng nghĩ đến một cách. Cô xô anh ngã xuống ghế sofa sau đó lúc anh còn chưa định hình cô giật lấy chiếc điều khiển, khuôn mặt sung sướng quay sang nhìn anh. Nhật Thiên không quá bất ngờ về hành động của cô, ngược lại anh rất hưởng thụ tư thế bây giờ giữa hai người. Cô không hề hay biết vì chiếc điều khiển mà cô đã tạo ra một tư thế vô cùng ái muội giữa hai người. Cô ngẫm nhiên ngồi lên bụng anh, còn vui vẻ rung người hò hét tự nhiên khi thấy thần tượng.

- Em còn tiếp tục anh không đảm bảo sẽ đưa em sang phòng khác đâu.

Cô lúc này mới nhận ra vị trí mình ngồi có bao nhiêu kêu gọi. Cô lồm cồm bò khỏi người anh, ngượng ngịu chữa thẹn cho mình:

- Tại anh cướp điều khiển của tôi trước. À đúng rồi, tôi suốt ngày ngắm trai đẹp, ai bảo anh thế? Làm gì có ai.

- Đây. Chính là anh. Nhìn mà em chưa chán sao.

Thanh Tâm làm bộ dạng buồn nôn rồi tức giận trở vào phòng. Nhìn bóng cô khuất dần trong phòng ngủ, anh mới cười nhẹ:

- Em không thấy thế sao? Còn anh thì ngắm nhìn em mà chán phải nhìn người phụ nữ khác rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng*, *Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Nằm nghiêng

Lúc Nhật Thiên đẩy cửa bước vào, Thanh Tâm đang ngồi trên giường đọc tạp chí. Bị nhốt ở đây mặc dù có rất nhiều quần áo đẹp nhưng có mặc cũng không có ai ngắm. Càng nghĩ cô càng quyết tâm sau khi ra khỏi đây phải đem mấy bộ đẹp nhất theo mình.

Nhật Thiên tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cô. Anh nhìn cô rất lâu, trên khóe môi hiện hiện nụ cười xấu xa.

- Anh bị thần kinh à? Làm gì mà ngồi cười một mình thế.

Anh nhận ra bộ dạng lộ liễu của mình thì nhanh chóng thu lại thay vào đó là bộ dạng tội nghiệp.

- Thanh Tâm, em gọi đầu giúp anh đi. Tay anh băng thế này khó gọi lắm.

Thanh Tâm thờ dài, cô tiếp tục cắm mặt vào tạp chí:

- Anh chẳng phải vẫn còn tay nữa sao? Không thì anh cố nhịn một hôm đi, ngày mai ra quán.

Nhật Thiên chán nản bước vào nhà tắm. Không được, không thể từ bỏ nhanh thế được. Nghĩ vậy anh bắt đầu giờ trò trong nhà tắm.

Ồi...

Thanh Tâm nghe tiếng đổ vỡ trong nhà tắm thì hốt hoảng chạy vào.

- Sao thế? Anh có sao không?

Cô tự nhiên đẩy cửa bước vào quên mất rằng đây là nhà tắm, cũng quên mất anh là anh đang tắm. Vì vậy, cô bị khung cảnh bên trong làm cho hoảng sợ. Nhật Thiên ngã ngồi trong bồn tắm. Chân anh thì vẫn còn vắt trên bệ, hai tay cũng đang cố đẩy người lên nhưng điều kinh khủng hơn là anh chưa dùng xà phòng tắm nên chỗ đổ của anh đập ngay vào mắt Thanh Tâm. Không phải chứ cô còn thấy nó đang ngóc đầu lên nhìn cô. Cô ngượng ngịu nhìn sang chỗ khác.

- Anh chỉ đang cố gọi đầu bằng một tay thôi nhưng xem ra khó quá.

Cô rõ ràng nghe được chút hờn dỗi trong giọng anh. Thanh Tâm chịu thua rồi, cô tiến lại gần anh mắt vẫn nhìn sang chỗ khác. Trước tiên cô lấy xà phòng tắm đổ vào bồn cho anh. Trong phòng chỉ có duy nhất chai sữa tắm mùi hoa hồng anh mua cho nên cô đổ vào bồn. Mùi hương hoa hồng thơm ngát nhanh chóng bao trùm bầu không khí. Thanh Tâm thò tay vào bồn cố tạo nhiều bọt nhất để che đi cơ thể nam tính của anh. Cô sợ chỉ một lúc nhìn nữa thôi chính cô sẽ nổi lên sắc tâm với anh mất.

Nhật Thiên thư thái nằm trong bồn tắm hưởng thụ ma thuật từ đôi bàn tay cô. Mấy ngày nay làm việc mệt mỏi rồi suốt ngày đi đi về về giữa thành phố và biệt thự nên đầu anh đau lại đau nhức. Nhưng khi đôi bàn tay cô chạm nhẹ vào đầu anh, từng ngón tay thanh mảnh đan vào mái tóc, mọi đau đớn cùng mệt mỏi đều tan biến.

- Anh đừng quên hôm nay là ngày thứ ba rồi.

Nhật Thiên vẫn còn chưa tỉnh táo, anh ậm ừ trả lời cô lấy lệ.

- Ý tôi là tôi đã mất tích được ba ngày. Anh không lo người nhà tôi báo cảnh sát à. Lúc ấy thì tôi không tha cho anh đâu vậy nên tốt nhất ngày mai anh trả lại tự do cho tôi đi.

Nhật Thiên vẫn nhắm mắt nằm im như thường. Dường như lời nói của Thanh Tâm không chút ảnh hưởng nào đến anh vậy. Anh mỉm cười trả lời cô:

- Em không cần lo. Anh đã sắp xếp thay em rồi. Giờ tất cả mọi người đều nghĩ em đang đi chơi và tạm thời không liên lạc được.

Thanh Tâm tức giận giật tóc anh. Cô lại quên mất bản tính cẩn thận của người đàn ông này rồi. Nguyên tắc của anh là không chắc chắn sẽ không làm vì thế nên anh đã chuẩn bị rất kỹ càng trước khi đến đây. Thanh Tâm bực bội xả nước lạnh vào đầu anh.

- Sạch rồi đấy. Anh tự tắm nốt đi.

Nhật Thiên nhìn cô nở nụ cười yêu nghiệt:

- Anh đâu có nhờ em tắm hộ đâu. Nếu em thích thì anh sẽ chiều.

Thanh Tâm ngượng quá hóa giận, cô giậm chân bước ra khỏi nhà tắm trước khi ra ngoài còn đóng sập cửa lại rất mạnh.

Lúc Nhật Thiên tắm xong thì Thanh Tâm cũng đã ngủ. Hơi thở đều đều và cũng rất yên tĩnh. Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, nhìn thấy tóc của cô phủ kín mặt thì khẽ đưa tay vén tóc cô sang bên tai. Bả xả của anh thật đẹp, ngay cả lúc ngủ. Thanh Tâm rất thích nằm nghiêng người, đặc biệt là quay lưng về phía anh. Ban đầu anh tưởng cô chán ghét nên không muốn nhìn mình nhưng có lẽ cô muốn có điểm tựa, đặc biệt thích tựa lưng vào ngực anh. Có một lần anh cố tình tách cô ra xa mình nhưng ngay lập tức, Thanh Tâm di chuyển cả người về phía anh. Đến khi lưng chạm lồng ngực anh, cô còn dụi dụi để tìm cho mình tư thế chắc chắn nhất. Cũng từ lần đó anh biết hễ cô ngủ sẽ lại quay mình để tìm cảm giác ấm áp. Nhật Thiên đặt người nằm xuống giường, kéo cô lại gần mình, chỉnh lại tư thế ngủ của hai người rồi cũng đi vào giấc ngủ. Thanh Tâm à, thói quen này của em là nét đáng yêu vốn có hay là do anh chiều hư em vậy?

Cả ngày leo núi quả thực rất mệt. Anh ngồi xuống một gốc cây ven đường để nghỉ ngơi. Vừa ăn vừa suy nghĩ về hành trình ngày mai. Anh lấy điện thoại trong túi ra, cố dùng những vạch sóng yếu ớt để nhắn cho cô: “ Chắc phải 4 ngày nữa anh mới về được. Nhớ em.”

Cùng lúc ấy ở trên giường, cô gái bị tiếng điện thoại làm tỉnh giấc...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hiểu lầm

Thanh Tâm lại nhìn lên đồng hồ, đã hơn 10 giờ rồi mà Nhật Thiên vẫn chưa về. Trời bên ngoài đang mưa rất to, lòng cô càng thêm bồn chồn. Sự yên tĩnh của căn nhà khiến Thanh Tâm cảm thấy sợ hãi, đúng là cô không thích sự xuất hiện quá đều đặn của Nhật Thiên trong cuộc sống của mình, khó chịu trước sự đụng chạm thân mật của anh nhưng ít nhất có anh bên cạnh, Thanh Tâm cũng còn cảm thấy ấm áp, an toàn hơn bây giờ.

Chẳng lẽ đang có bão, Thanh Tâm vội cảm điều khiển bật ti vi.

- Hiện tại tôi đang đứng ở Giang Tô- điểm đến đầu tiên của cơn bão số 11. Cơn bão đang đi với tốc độ 17km/h, theo hướng đông nam. Bây giờ ở đây gió cũng đang rất mạnh...

Thanh Tâm thở dài, thì ra là bão về, mấy hôm trước cô không xem dự báo thời tiết nên không hề biết. Thanh Tâm chạy khắp các phòng bật tất cả đèn lên. Người ta thường nói bóng đêm làm con người ta hoảng sợ, cũng làm họ cảm thấy cô đơn. Thanh Tâm hôm nay mới thấm thía hết câu nói đó. Cả căn phòng sáng choang, ánh đèn phòng lan tỏa từng góc ngách của căn biệt thự nhưng Thanh Tâm vẫn thấy nỗi cô đơn trong lòng chưa vơi đi được chút nào. Tia chớp chớp lóe lên từ khung cửa sổ ngay sau đó là tiếng sấm rền vang. Cả căn nhà vì bị chớp đánh mà điện trong nhà cũng yếu đi hẳn. Bóng đèn cứ sáng lại tối chớp nhảy liên tục.

Thanh Tâm lại đi tắt bớt bóng đèn trong nhà chỉ để lại một chiếc đèn nhỏ ở phòng khách. Cô bần rùn ngồi trên sofa. Nhật Thiên, anh mau về đi.

- Uỳnh...

- Ai vậy?- Thanh Tâm mừng rỡ chạy ra cửa, chắc là anh về rồi.

- Có ai ở nhà không? Hello, everyone's here. – Một giọng nam nói tiếng trung vẫn chưa sôi vang lên.

Thanh Tâm im lặng áp sát tai vào cửa, là người nước ngoài sao? Nhưng giọng nói này nghe quen tai quá. Hình như cô đã từng gặp người đàn ông này ở đâu rồi.

- Tôi đi thám hiểm ở đây. Bây giờ trời mưa to quá, có thể cho tôi ngủ nhờ được không, ngày mai tôi lập tức đi ngay. Á, quên, xin tự giới thiệu tôi là Hector, Hector Romero.- Hector vui vẻ giới thiệu, may quá đúng lúc trời mưa to anh lại nhìn thấy chút ánh sáng le lói trong khu rừng.

- A... Hector. Là anh sao? Anh còn nhớ tôi không? Tôi, Đình Thanh Tâm đây.- Nghe anh giới thiệu, cô mừng rỡ như gặp lại cố nhân vậy.

- Ah... single mom. Nhưng sao cô lại ở một mình trong nhà? Chồng cô không có nhà sao?- Hector tò mò hỏi, lúc đi qua anh không thấy có ô tô nên đoán vậy.

- Anh ăn gì chưa?- Thanh Tâm cố tình lái câu chuyện sang hướng khác.

- Chưa, đồ ăn và nước uống của tôi cũng cạn kiệt rồi.- Hector mệt mỏi trả lời.

- Đợi tôi một lát, anh ăn tạm bánh bao nhé.

Hector ái ngại nhận lấy sự giúp đỡ của cô.

- Vết thương của cô đỡ chưa?

Thanh Tâm sững sờ nhìn anh. Sao anh ấy lại biết, tin tức này đã bị gia đình cô phong tỏa rồi mà. Hector nhận ra mình lỡ lời, vội giải thích:

- À, là mẹ chồng cô nói cho tôi biết. Tại tôi thấy cô không đi tập yoga nữa.

Thanh Tâm thấy anh quan tâm mình thì cũng rất vui vẻ. Cô lấy cho anh một chút nước uống và một bộ quần áo khô ráo của Nhật Thiên cho anh mặc.

- Sao cửa nhà cô lại khóa thế này? – Hector quay ra nhìn cô.

Thanh Tâm biết không giấu được anh nên kể hết mọi việc cho anh nghe. Trong đầu cô bỗng có một suy nghĩ. Hector rất giỏi đi thám hiểm, cô có thể nhờ anh để lại dấu bên đường cô sẽ tiện trốn thoát ra khỏi đây. Nghĩ vậy, cô đưa cho anh một cuộn len. Hector chăm chú nghe câu chuyện của cô, anh vui vẻ nhận lời giúp còn cam đoan sẽ chỉ dẫn cho cô đến nơi dân sinh. Lúc đầu anh còn định báo cảnh sát nhưng điện thoại bị ngâm nước đã hỏng hơn nửa. Thanh Tâm thì hết lời năn nỉ anh. Cô nói cô chỉ muốn kết thúc đoạn hôn nhân này, cũng không muốn dây dưa với anh thêm nữa. Nếu báo với cảnh sát thì cô với anh lại sẽ chạm mặt nhau. Cô ngàn vạn lần không muốn sống trong tình cảnh như thế này nữa.

Trời càng về đêm gió càng mạnh, sấm chớp cũng nhiều hơn, Nhật Thiên thở dài. Trên tuyến đường về nhà xảy ra tai nạn nên đang bị phong tỏa, mọi phương tiện đều không đi qua được. Nhìn đồng hồ trên tay, đã hơn 11 giờ rồi, chắc Thanh Tâm cũng đã đi ngủ. Vốn hôm nay mưa chao bão ngợp về cho cô ăn, vậy mà lại tắc ở giữa đường. Xe anh cũng đậu ở đây hơn 5 tiếng rồi. Ngoài trời đang mưa lớn, Thanh Tâm ở nhà một mình thật không an tâm.

Tiếng chim chóc ngoài vườn gọi Thanh Tâm dậy. Vậy là tối qua Nhật Thiên không về, lòng cô có chút lo lắng. Trời bên ngoài đã sáng hẳn, Thanh Tâm nhẹ nhàng đi ra cửa... im ắng. Cô khẽ thở dài, Hector cũng đã rời đi, cô đang định mời anh ăn sáng. Sống một mình trong đây khiến cô cảm thấy cô đơn vô cùng do vậy chỉ cần thấy người cũng đủ làm tâm trạng phấn chấn không ít vậy mà giờ đây căn nhà lại trở về yên ắng vốn có. Vừa ăn bánh mì cô vừa chuyển kênh, cuối cùng dừng lại ở chương trình Star's scandal- một trong những chương trình mà cô yêu thích nhất.

- Chào mừng các bạn đến với chương trình Star's scandal. Hôm nay chúng tôi muốn thông báo một tin tức rất bất ngờ: Ảnh hậu Doãn Băng Hi lần đầu lộ

diện bạn trai, theo phóng viên của chúng tôi đưa tin đã bắt gặp cô ấy cùng bạn trai đi ra từ khách sạn Rosewood Beijing ngày 27. Thông tin này càng được khẳng định bởi các fan của Băng Hi khi họ đưa ra một loạt bằng chứng. Sau đây chính là những ảnh mà chúng tôi thu được...

Thanh Tâm sững sờ nhìn người trong ảnh. Đó là Nhật Thiên, cho dù bức ảnh đó khá mờ và người đàn ông trong ảnh không nhìn rõ mặt. Vẫn như đêm giáng sinh đó, Nhật Thiên dùng thân che chắn bảo vệ cho Băng Hi. Thì ra hai người vẫn còn qua lại. Cô lại bị anh lừa rồi, người anh yêu trước kia và bây giờ luôn không dối, đó là Doãn Băng Hi. Vậy thì tại sao anh lại giam giữ cô? Anh không có quyền trói buộc cuộc đời cô, không có quyền điều khiển cô. Anh xem cô là thứ đồ chơi, anh bắt cóc cô đơn giản chỉ vì anh chơi chưa chán, vẫn muốn đùa bỡn với tình cảm của cô. Nước mắt lại rơi xuống, cô bật hai tai lại nhưng giọng MC vẫn cứ văng vẳng bên tai: “Một trong những ứng viên sáng giá nhất chính là Tô Nhật Thiên- tổng giám đốc tập đoàn Tô- Đình. Anh là con rùa vàng trong giới tài chính, vừa rồi sáp nhập hai tập đoàn Tô thị và Đình thị cũng là anh đứng ra phụ trách. Hiện tại Tô- Đình đã gặt hái được nhiều thành công nhất định. Sau sự kiện hợp nhất này cũng có một số bức ảnh chụp được khoảng khắc thân mật của Tô tổng với Đình Thanh Tâm, nữ tiểu thư thứ hai của Đình gia. Đây chính là love line mà cư dân mạng đang chia sẻ những ngày gần đây. Cư dân mạng lập ra hai phe, một ủng hộ Thanh Tâm, một ủng hộ Băng Hi nhưng con số ủng hộ Băng Hi lớn hơn cả. Nhưng sự xuất hiện của Tô tổng và Băng Hi gần đây đã chứng minh nhận định của chúng ta về hai người là hoàn toàn đúng đắn cũng như việc Đình tiểu thư chỉ là tin đồn. Chúng tôi cũng tìm được một đoạn băng giáng sinh năm ngoái của hai người họ. Gần đây trong buổi họp báo, khi phỏng vấn Nhật Thiên về người vợ lý tưởng, câu trả lời của anh đã làm tất cả mọi người rất bất ngờ.”

Cuộc họp báo thu hút rất nhiều phóng viên, anh đứng đám giữa đông náo nhiệt, cả người toát lên vẻ trầm ổn:

- Băng Hi là một cô gái rất tốt.....

Thanh Tâm tắt ti vì. Cô ta tốt sao? Đúng cô ta mới xứng làm vợ của anh? Vậy tại sao anh lại đối xử với tôi như thế này. Đêm qua có lẽ anh lại đến bên Băng Hi, có lẽ anh chán cô rồi. Thanh Tâm vốn tưởng khi nghe tin này trong lòng sẽ rất vui sướng nhưng không hiểu sao nước mắt lại tuôn rơi. Thanh Tâm, mày sao vậy, đây chẳng phải điều mày mong muốn sao? Giờ anh ấy chán mày rồi, mày sắp được tự do rồi cũng không phải sống những tháng ngày ở đây nữa, mày còn đau buồn cái gì. Cô gượng đứng dậy, kìm nén cảm giác đau nhức trong tim. Bây giờ có lẽ cô cũng nên sửa soạn một chút thôi.

Cuộc phỏng vấn vẫn tiếp tục diễn ra mặc dù Thanh Tâm đã tắt tivi. Nếu như lúc ấy, cô chậm lại một chút hoặc kiên nhẫn xem hết bản tin thì khoảng cách giữa hai người có lẽ sẽ không xa đến thế.

“Băng Hi là cô gái rất tốt... nhưng không phù hợp với tôi. Nhưng tin đồn của mọi người cũng không sai hoàn toàn”- Nhật Thiên mỉm cười trả lời phỏng vấn, đôi mắt nhìn thẳng vào máy quay như đang nói cho một người con gái nào đó. Anh biết cô hay xem chương trình này, cũng muốn thông qua đó có thể để cô hiểu hơn về anh cũng như muốn cô một lần nữa tin vào tình yêu giữa hai người. Nhưng anh không biết, câu nói đó cô mãi mãi không bao giờ nghe được...

Trên bàn, điện thoại bỗng sáng màn hình. Một tin nhắn vừa gửi đến: “Như đã hứa, em sẽ cho anh cơ hội chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng*, *Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Anh sẽ cho em đi.

Nhật Thiên vui vẻ mở cửa, cuối cùng anh cũng về đến nhà để gặp cô. Một ngày không gặp Thanh Tâm khiến anh sốt ruột, thật muốn ôm cô vào lòng. Nhìn ngó nghiêng trong phòng khách, đôi mắt Nhật Thiên dừng lại ở cô gái đang nằm trên sofa. Anh rón rén tiến lại gần.

Thanh Tâm vừa xem phim vừa nghĩ kế hoạch tẩu thoát, tối nay Nhật Thiên về phải làm cho anh ta ngủ say hay là lúc anh đi tắm phải tìm được chìa khóa. Mà nếu hôm nay cũng như hôm qua anh không về thì sao? Ah, cô có thể đập vỡ cửa kính tầng hai, sau đó buộc chân lại ròng xuống như mấy phim hành động. Tưởng tượng những kế hoạch mỹ mãn của mình, Thanh Tâm bật cười khanh khách không để ý đằng sau có người đang tiến lại. Bỗng bên má trái ảm ảm, mùi gì đó thơm thơm lan tỏa, cô bất giác quay sang. Nhật Thiên đã về từ lúc nào, không biết anh có trông thấy bộ dạng kì quặc của cô không, nhưng vừa nhìn thấy anh tin tức hôm qua lại hiện về. Người đàn ông dối trá, anh ta chẳng vừa đi vui vẻ với người con gái khác, bây giờ lại về đây làm gì. Hôm nay chắc chắn cô sẽ làm rõ ràng mối quan hệ giữa hai người, cũng cho anh biết được quyết định của mình. Gạt túi vạt quay ra, cổ trần tỉnh bản thân, Thanh Tâm vu vơ hỏi:

- Băng Hi đâu?- cô khó chịu bật ra tên người con gái đó.

- Sao em lại hỏi vậy? – Nhật Thiên đặt túi vạt vào bếp rồi quay lại ngồi xuống bên cô. Anh nhẹ nhàng kéo cô vào lòng. Hôm qua, anh không về trời lại mưa to như vậy chắc cô đã rất sợ hãi.

Thanh Tâm đẩy anh ra xa, dùng dùng vòng tay vừa ôm người con gái khác để ôm cô chứ. Thật ghê tởm.

- Anh đừng nói dối nữa được không? Tôi chán phải nghe những lời nói dối đó rồi. Anh định lừa tôi đến bao giờ nữa. Tối qua anh chẳng phải ở cùng Băng Hi sao? Những ngày qua cũng vậy, anh nhốt tôi ở đây rồi đến bên cô ta. Anh thấy mình có bất công quá không? Tôi sai ở đâu mà bị anh nhốt ở đây, bị anh giam giữ. Có phải anh vẫn muốn trừng phạt tôi từ lần tôi hắt nước vào mặt cô ta. Anh nhốt tôi ở đây, giả vờ yêu tôi rồi sau đó sẽ vứt bỏ tôi. Anh đừng lại được rồi, tôi thua rồi, anh buông tha cho tôi đi.

- Em im lặng. Anh thật lòng yêu em. Chuyện của anh và Băng Hi...- Nhật Thiên bối rối giữ cô lại.

- Anh đừng chạm vào tôi. Tôi không muốn nghe chuyện tình cảm của hai người.- Thanh Tâm tránh xa vòng tay anh, cô đưa hai tay lên bịt tai quay ra nhìn anh bằng ánh mắt chán ghét.

- Em, em đừng vô lý như vậy có được không? Em chỉ cần nhìn mình anh, nghe một mình anh nói thôi. Đừng tin vào những tin tức trên tivi- Nhật Thiên tóm được cô, anh ôm chặt cô vào lòng. Anh rõ ràng đã giải thích rồi mà, chẳng lẽ cô vẫn không chịu hiểu.

- Bỏ tôi ra. Tôi bảo tôi chịu hết nổi rồi anh có nghe thấy không. Anh không có yêu tôi, anh đừng nói dối nữa. Anh cũng đừng vì Tiểu Bảo mà cảm thấy có lỗi với tôi. Tôi không cần cái gì của anh cả, anh không cần phải thương hại tôi. – Nước mắt trên khóe mi cuối cùng cũng rơi xuống. Cả khuôn mặt cô ướt đầm nước trông vô cùng đáng thương.

Nhật Thiên bối rối lau nước mắt cho cô. Phải làm sao để cô có thể tin tưởng anh. Chưa bao giờ anh lại rõ ràng lòng mình đến vậy, thương hại ư, anh trước giờ chưa từng đối với cô như vậy. Anh rất yêu cô, cũng sợ cô bỏ anh lại vì vậy anh mới làm việc mà trước giờ anh chưa từng nghĩ đến: giam giữ cô. Nhưng anh sai rồi, anh cứ ngỡ chỉ cần ở bên nhau thêm một chút, cho cô hiểu thêm về tình yêu của anh thì anh và cô có thể làm lại. Cô có lẽ đã cạn kiệt tình cảm với anh rồi. Nhật Thiên đau lòng nhìn cô. Anh nhìn cô bằng đôi mắt tràn ngập đau đớn:

- Anh chưa bao giờ có ý định trừng phạt em, cũng chưa bao giờ thương hại em. Anh yêu em, anh rất rõ ràng.

- Anh yêu tôi, được vậy tôi nói với anh. Tôi hết yêu anh rồi, à không, tôi không bao giờ yêu anh. Anh có nghe rõ không? Tôi lợi dụng anh để gả vào nhà giàu, tôi chen ngang vào tình cảm của hai người. Nhưng bây giờ tôi không muốn sống giả tạo nữa rồi. Tiểu bảo mất đi tôi không cần phải sống thế nữa.

Tay Nhật Thiên siết mạnh, cả khuôn mặt anh tối sầm lại. Sao cô luôn phải tự tổn thương mình, cô không làm gì sai hết chỉ sai duy nhất một điều là cô đã gặp anh.

- Em không muốn nhìn thấy anh thì anh sẽ đi. Em đừng nói những lời tổn thương đến mình.

Nói rồi anh quay lưng về phía cửa. Anh sẽ không ở đây nữa, anh không muốn gây áp lực cho cô. Cho cô thời gian cũng như cho chính mình, bây giờ cả anh và cô đều cần yên tĩnh để suy nghĩ lại về mối quan hệ hai người.

- Anh đi đâu thì cũng vớt lại chìa khóa đi.

- Không bao giờ.- Nhật Thiên tức tối bước ra khỏi cửa, anh đóng sầm cửa lại trước khi đi vẫn không quên khóa lại.

Gen Cub

- Cho tôi cốc nữa.- Nhật Thiên đẩy cốc về phía bartender.

Ánh mắt anh cũng trở nên mờ nhạt. Thanh Tâm, anh phải làm sao với em đây. Anh phải làm thế nào mới tốt đây. Lòng anh muốn giữ cô lại nhưng lý trí của anh lại bảo anh nên thả cô ra, làm theo những gì cô muốn. Giữ cô lại nhưng cô lại không vui vẻ thì anh cũng rất đau lòng nhưng cho cô đi, anh lại càng đau lòng hơn. Vậy thì anh sẽ cho cô đi, nỗi đau này anh sẽ chịu hết, chỉ cần cô vui là được. Anh đau khổ tiếp tục uống cạn ly rượu. Sao anh thấy càng uống lại càng tỉnh, càng uống thì nỗi đau trong lòng càng xót xa.

- Anh không còn loại rượu nào mạnh hơn sao? – Anh cau có đập bàn, đêm nay anh rất muốn gây sự.

- Anh uống đi. Li này tôi mời- người phục vụ bàn đưa cho anh một li rượu vừa pha chế, ánh mắt nhìn anh mong ngóng. Anh ta chỉ cần uống hết li rượu kia thôi, một triệu nhân dân tệ sẽ là của hắn.

Nhật Thiên không ngần ngại uống sạch ly rượu. Li rượu mạnh càng làm mất anh mờ hơn, anh loạng choạng trả tiền rồi bước về phía cửa. Say thế này là đủ rồi, anh nên về thôi.

Nhật Thiên bỗng thấy người mình thật nóng bức, hơi thở cũng rất dồn dập. Máu nóng trong người cuộn trào, cậu bé của anh cũng bắt đầu thức tỉnh. Biểu hiện này. Anh đã bị hạ được, nhưng là ai? Nhật Thiên vỗ trán cố giúp mình tỉnh táo. Đúng lúc ấy cả người anh va vào người phục vụ bàn, hai chân anh quăn vào nhau, anh nghĩ mình sắp ngã rồi. Người phục vụ bàn nhanh tay đỡ lấy anh, cả người anh quá cao lớn khiến hắn phải chật vật mới giữ được anh đứng vững.

- Anh không sao chứ? Này anh... anh có nghe thấy tôi nói gì không?

Nhật Thiên cảm giác đầu anh quay cuồng, mí mắt cũng nặng trĩu. Thấy anh không trả lời, hắn rút điện thoại trong túi ra:

- Anh ấy trúng thuốc rồi. Được bây giờ tôi sẽ đưa anh ấy lên phòng.

Nhật Thiên mơ màng nghe thấy giọng phụ nữ ở đầu bên kia. Giọng nữ này quen quá. Đúng lúc một hình ảnh vừa xuất hiện trong đầu anh thì một cơn đau đầu kéo đến. Anh uống quá say, lại còn bị hạ được cộng thêm cả tối qua không chợp mắt. Anh cũng không rõ người phục vụ bàn đưa mình đi đâu nữa, anh chỉ có duy nhất một suy nghĩ. Anh phải đẩy hắn ra.

Nhật Thiên chật vật leo lên xe. Lúc đẩy tên phục vụ ra, anh khó khăn lắm mới ra được ngoài, cả người loạng choạng còn ngã sõng soài trước cửa quán. Cả người vừa đau nhức vừa nóng hừng hực, anh tập trung lái cổ chống cự cảm giác căng nhức dưới hạ thân.

Xe vừa dừng lại trước cửa biệt thự, Nhật Thiên bị âm thanh kính vỡ dọa cho giật mình. Thanh Tâm, cô ấy có chuyện gì rồi.

Nhật Thiên hốt hoảng mở cửa chạy vào trong nhà rồi bước về chỗ có âm thanh. Anh hoảng sợ nhìn cảnh tượng trước mắt. Thanh Tâm, vợ của anh cũng chính là thủ phạm của đợt tấn công vừa rồi. Cô đang loay hoay thông dây xuống. Anh nheo mắt lại, sợi dây kia chẳng phải là rèm cửa và chần ga sao? Thanh Tâm, em giỏi lắm.

- Em đang làm cái quái gì thế? – Nhật Thiên cao giọng quát cô.

Thanh Tâm thấy sự xuất hiện của anh thì chân tay bủn rủn. Cô nhanh chóng leo xuống sợi dây, không được không thể bỏ lỡ cơ hội. Nhưng, sợi dây này không dễ trèo như cô nghĩ và cô cũng không có năng khiếu làm diễn viên hành động. Lúc cô xê xích một chút trên dây thì Nhật Thiên đã xuất hiện ở cửa sổ. Hai mắt anh tràn ngập lửa giận. Thanh Tâm khẽ nuốt nước bọt, anh sẽ không tháo dây ra chứ?

Nhật Thiên đọc được thất mắc trong mắt cô, anh nở nụ cười nham hiểm rồi tháo từng nút trên dây. Cô giỏi lắm, còn nghĩ ra được kế hoạch chạy trốn, xem hôm nay anh sẽ phạt cô thế nào. Thanh Tâm nghĩ mình sẽ ngã rồi, cô nhắm mắt lại, chắc ngã từ tầng hai không chết được đâu.

Nhật Thiên hoảng hốt nhìn người con gái trên dây, anh không nhìn nhầm chứ, cô đang buông tay ra sao. Anh nhanh chóng kéo tay cô rồi lôi cô vào phòng. Sau đó ôm ngang người rồi khiêng cô trên vai.

Thanh Tâm hoảng sợ nhìn động tác của anh, cô thà bị ngã xuống bụi cây còn hơn. Bị anh lộn ngược người thế này cảm giác rất choáng váng thêm nữa một mùi nồng nồng tanh tanh lại xộc vào mũi. Là mùi máu, Thanh Tâm sợ hãi nhìn xuống dưới nền. Chân Nhật Thiên dẫm vào những mảnh thủy tinh bắn ra, máu tươi đã thấm ướt cả tất nhưng dường như anh không hề đau đớn, anh vẫn tiếp tục bước những bước vững chắc về phía giường.

Anh quăng người cô lên giường lớn. Cô hoảng sợ, lồm cồm định bò dậy lại bị anh túm chân kéo xuống.

- Anh chưa bao giờ trừng phạt em nên em mới dám hành động như vậy phải không? Được lắm, xem hôm nay anh sẽ khiến em cả đời cũng không trốn được.- Nhật Thiên rất tức giận, cũng rất hoảng sợ. Người con gái cổ chấp. Cô nghĩ nhảy từ tầng hai không chết được sao? Điều đó chỉ đúng nếu dưới đất không rải khắp thủy tinh. Giây phút ấy anh vừa giận cô lại vừa giận chính mình, tại sao lại mạo hiểm tháo dây, ngộ nhờ lúc ấy anh không bắt kịp tay cô thì sẽ ra sao? Nhật Thiên không dám nghĩ tới.

Thanh Tâm bị anh quăng mạnh lên giường, cả cơ thể cùng đầu óc đều choáng váng. Cô ngửi thấy mùi rượu vương vấn trong không khí. Anh uống rượu sao? Không đúng lúc tay anh chạm vào eo cô cô cảm giác người anh rất nóng. Chẳng lẽ là anh bị hạ được như trong mấy bộ phim trên tivi. Cô lùi ra đằng sau, kéo dài khoảng cách giữa hai người.

- Anh... anh nhầm rồi. Tôi không phải là Băng Hi đâu. – Nói rồi cô luống cuống chạy ra cánh cửa.

Nhật Thiên nhanh hơn cô, anh đẩy chặt cánh cửa lại, rồi ép cô vào tường:

- Anh không nhầm, người ở với anh hôm nay là em. Đình... Thanh... Tâm...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Giải được

Thanh Tâm hoảng sợ nhìn anh, không phải chứ. Khi cô sắp buông tay lại còn phải làm thuốc giải cho anh sao? Thanh Tâm, mày không thể đi vào vết xe đổ lần nữa, tuyệt đối không được. Cô giả dục, cô thúc mạnh chân lên muốn anh vì đau mà tỉnh táo một chút nhưng Nhật Thiên đã nhanh hơn. Anh lấy tay giữ chặt đầu gối cô lại. Cô hoảng sợ nhìn anh:

- Anh đừng như vậy, anh đang không tỉnh táo đâu. Tôi biết anh rất khó chịu nhưng đừng vì thế mà mắc thêm sai lầm. Trước hết anh đi tắm đi được không?

Nhật Thiên cười lạnh, hai tay vẫn siết chặt cô: “Đi tắm sao? Ngay bây giờ sao? Để em trốn chắc, không bao giờ. Tô Nhật Thiên anh không phải vì trúng thuốc mới muốn em, anh muốn em, muốn từ rất lâu rồi.” Nói rồi một lần nữa áp cô lên giường, khóa chặt tay cô trên đầu. Cả cơ thể to lớn cũng áp xuống, anh nhìn thần hình mềm mại trên giường. Cô đẹp quá. Mái tóc đen mượt tỏa trên gối, đôi môi đỏ vì áp bức mà cắn chặt, cô từng mắt nhìn anh như để cho anh thấy mình trong mắt cô có bao phần ghê tởm. Nhật Thiên bật cười, tiếng cười trầm khàn vang vọng khắp phòng. Không ngờ có ngày mày cũng phải cưỡng đoạt phụ nữ lên giường với mày.

- Anh dừng lại đi. Tôi nói cho anh biết, anh làm tôi có thai thì tôi sẽ phá nó. Tôi không ngu ngốc nữa đâu.

Nhật Thiên sững sờ nhìn cô. Đây đâu phải là Thanh Tâm mà anh quen biết. Hai chữ “phá nó” cứ lặp đi lặp lại trong đầu anh, đôi mắt u tối lại hằn lên những ngọn lửa giận dữ:

- Được, em phá đi. Tôi lại tiếp tục ngủ với em, tôi không tin em không thể không có.

Thanh Tâm hoảng sợ nhìn anh, tiếp tục giằng co nhưng anh dường như không hề hấn gì, cả cơ thể to lớn vẫn không chút xê dịch.

Nhật Thiên nghĩ anh điên rồi. Tại sao ngay cả bây giờ, nhìn thấy cô chán ghét anh, thấy cô giẫy đạp anh vẫn khao khát cô đến vậy. Ngắm nhìn đôi môi mím chặt của cô, anh lại khao khát dòng nước ấm áp ấy. Anh mạnh mẽ nâng gáy cô lên, áp môi mình xuống, cưỡng bách cô phải mở miệng để đón nhận mình. Thanh Tâm đẩy lưỡi anh ra khỏi miệng mình, khép chặt hai hàm răng lại. Anh hôn rất sâu và mãnh liệt, anh hút lấy dòng nước ngọt ngào từ miệng cô, ép lưỡi cô cùng chơi đùa với anh. Lúc Nhật Thiên buông đôi môi sưng đỏ của cô, ngắm nhìn cả khuôn mặt cô vì ngượng ngùng mà đỏ ửng. Anh nuốt nước bọt, đôi mắt càng trở nên tối hơn.

Thanh Tâm bị anh hôn đến choáng váng, khi anh buông môi cô ra cả người cô vẫn đang ở trạng thái mơ hồ. Cô chưa từng nghĩ hôn môi cũng làm con người ta hưng phấn như vậy. Cô xấu hổ phát hiện dòng nước ấm áp giữa hai chân mình đã trào ra. Cơ thể cô lại muốn anh rồi.

Nhật Thiên men hôn men theo cổ cô, bàn tay cũng luồn vào trong áo. Thanh Tâm bị bàn tay lạnh lạnh của anh chạm vào cơ thể thì thoáng bừng tỉnh, cô đưa tay giữ chặt tay anh lại, ra sức lắc đầu, cô nhỏ giọng van xin: “Nhật Thiên, đừng mà...” Trong đôi mắt của anh, bộ dạng van nài cùng giọng nói yếu ớt ấy chỉ càng kích thích dòng máu nóng trong cơ thể anh lại càng sôi trào nhưng anh không muốn làm cô hoảng sợ hay đau đớn, anh cần kích thích được điểm mẫn cảm của cô.

Thấy cô không còn giẫy đạp như trước, nụ hôn của anh cũng trở nên dịu dàng hơn. Anh cởi áo ngoài rồi quần jeans của cô, ngắm nhìn cơ thể láng bóng trắng muốt từ từ hiện ra. Thanh Tâm hoảng sợ nhìn quần áo mình bị anh lột sạch vứt ra sàn nhà. Sau đó, anh tiếp tục đỡ lấy gáy cô chuẩn bị cho một nụ hôn sâu hơn nữa, tay cũng thuận thế cởi móc áo lót cho cô. Trên ngực truyền đến cảm giác mát lạnh, cô hoảng sợ đưa tay lên che chắn bản thân mình. Nhật Thiên nhẹ nhàng tháo hai tay cô ra, để hai trái đào mọng lộ ra trước mắt anh. Ngực cô rất đẹp, cũng rất đầy đặn. Bộ ngực ngao nghễ của cô như đang thôi thúc anh, anh cúi xuống ngậm lấy một bên ngực, bàn tay lại đặt trên ngực còn lại tiếp tục xoa nắn. Thanh Tâm thờ hắt nhìn anh, cả cơ thể cô cũng nóng bừng. Dường như cơ thể cô không còn thuộc về cô nữa, cô đưa ta đặt lên đầu anh, khao khát nụ hôn của anh sâu hơn. Tia lý trí cuối cùng của cô đã biến mất. Thanh Tâm chấp nhận trầm luân với anh.

Nhật Thiên thấy hành động cổ vũ của cô thì rất vui mừng, anh tiếp tục hôn từng tác da thịt của cô, để lại vô số dấu hôn trên cơ thể trắng muốt. Cả người Thanh Tâm nổi một tầng ửng hồng trông vô cùng mê người, đôi lông mi cong vút chốc chốc lại run rẩy. Cô nhắm chặt mắt, cô không dám nhìn vào mắt anh sợ rằng có thể thấy bộ dạng dâm dăng của mình trong đó.

- Mở mắt ra đi. – Nhật Thiên dịu dàng vuốt má cô. Anh muốn cô nhìn xem anh là ai, người đàn ông đang làm chuyện đó với cô là ai.

Thanh Tâm vẫn kiên trì nhắm mắt, trong đầu cô bỗng nhớ đến cảm giác đau nhói khi đó. Cái của anh rất to, cô tưởng như mình không thể chịu chấp được anh cho đến khi anh xuyên thủng qua người cô, Thanh Tâm còn nhớ lúc ấy mình đã hét toáng lên rồi ngất đi, sau lần ấy chỗ đó của cô đau nhức cả tuần khiến cô đi lại rất khó khăn.

Khi Thanh Tâm nhắm mắt, Nhật Thiên đã nhanh chóng cởi bỏ quần áo của mình, người anh rất nóng, anh khao khát vào trong cô nhưng lại sợ quá đột ngột làm cô đau nên anh cởi bớt quần áo để giảm bớt hơi nóng hầm hập đang tỏa ra từ cơ thể mình.

Thấy cô kiên trì nhắm mắt, Nhật Thiên mỉm cười rồi hôn xuống vùng bụng rồi dần dần xuống giữa hai chân cô.

Thanh Tâm bị hành động của anh dọa cho hoảng sợ. Cô bàng hoàng mở mắt, đưa tay đẩy đầu anh ra khỏi chỗ đó, hai chân cũng ra sức kẹp lại.

- Anh đừng như vậy, chỗ đó... rất bẩn.

Nhật Thiên mỉm cười nhìn cô, Thanh Tâm rất tươi mới, cũng rất ngây ngô với việc này. Những kích thích như vậy chắc chắn là lần đầu cô thử qua. Nhật Thiên liếm môi nhìn cô:

- Anh không thấy bẩn, chỗ đó của em ướt hết rồi.

Thanh Tâm nhân lúc anh rời đi thì quay nghiêng người, khép chặt hai chân vào nhau. Sao anh có thể làm như vậy, chỗ đó của cô lại tiết ra rất nhiều nước.

Nhật Thiên dịu dàng nhìn cô, anh hôn theo bắp đùi rồi từ từ tách hai chân cô ra. Cơ thể anh một lần nữa lại chen vào giữa hai chân cô. Thanh Tâm ra sức khép chân nhưng lại bị anh giữ chặt hai bên đùi. Cô chỉ đành lắc đầu kháng nghị.

Nhật Thiên đưa tay lần vào trong hoa huyệt của cô, cảm nhận dòng nước ấm áp chảy men ra từ ngón tay mình. Ngón tay anh càng chôn vùi sâu hơn vào nơi ấm áp ấy, hưởng thụ cảm giác thịt chặt cô mang tới.

Thanh Tâm bị ngón tay anh tấn công thì cả cơ thể run rẩy. Cả người Thanh Tâm bỗng cảm thấy ngứa ngáy, cô khát khao anh nhiều hơn, bàn tay nhỏ nhắn không tự chủ cũng nắm lấy tay anh giúp anh ấn sâu hơn ngón tay anh vào hoa huyệt. Nhật Thiên yêu chiều nhìn cô, anh sao có thể cho mình cô thỏa mãn. Anh gỡ bàn tay cô ra, sau đó ngón tay bên trong cũng từ từ rút ra. Cơ thể quay lại cảm giác trống rỗng khiến Thanh Tâm khao khát anh nhiều hơn. Người cô nóng quá, cũng khó chịu quá. Thanh Tâm ươn ướt cơ thể nhưng cảm giác khó chịu chỉ tăng không giảm. Lúc ấy Nhật Thiên lại dùng bàn tay ấm áp của mình di chuyển khắp cơ thể cô, đốt lên những ngọn lửa kích tình. Cô không chịu được nữa, giọng nói kiêu mị vang lên:

- Nhật Thiên, cho em...

Anh mỉm cười khi thấy cuối cùng cô cũng thốt ra được câu anh muốn nghe, cả cơ thể cô đã chấp nhận anh. Anh cũng không chịu được nữa, hạ thân vì cô mà sung lên đau đớn. Anh tháo bỏ rào chắn cuối cùng giữa hai người. Nhật Thiên dịu dàng thúc eo, nhấn chìm cả cơ thể mình vào trong cô. Cô rất

chặt, cũng rất ấm áp. Thanh Tâm thở gấp hoảng sợ nhìn anh, cảm giác đau đớn ở hạ thân truyền đến. Nước mắt trong suốt chảy xuống mái tóc, mồ hôi trên trán cũng rịn ra ướt đầm tóc. Nhật Thiên thương xót lấy tay thấm nước mắt cho cô, anh cố gắng không luân động, chờ cô thích ứng với sự hiện diện của mình.

Thanh Tâm khép hờ hương thụ, mỗi vận động của cô dường như siết chặt anh lại, Nhật Thiên bắt đầu di chuyển thất lưng, cơ thể rắn chắc của người đàn ông quần quýt cơ thể mềm mại trắng nõn của người phụ nữ tạo thành bức tranh vô cùng kỳ diệu. Anh hương thụ cảm giác ở trong cô, chờ đến khi cơ thể cô kịp thích ứng anh cũng bắt đầu luân động, lúc nhanh lúc chậm, lúc nông lúc sâu. Kết thúc cuộc hoan ái, anh ghi chặt mộng cô rồi bắn chất dịch của mình vào tận sâu trong chỗ ấm áp ấy. Thanh Tâm mệt mỏi ngất đi, nước mắt vẫn còn đọng trên khóe mắt. Nhật Thiên hôn khẽ những giọt nước mắt ấy, anh ôm cô vào lòng rồi chìm vào giấc ngủ.

Thanh Tâm chờ hơi thở anh đều đều rồi mở mắt. Cô lại... phạm sai lầm rồi.

Cô đưa mắt nhìn anh, bàn tay anh vẫn chung thủy đặt lên eo cô nhẹ nhàng, khuôn mặt tràn ngập hạnh phúc. 10 phút, 30 phút, 1 giờ, thời gian chậm rãi trôi qua. Thanh Tâm, mày đã làm gì thế này? Không phải đang kì không an toàn của mày sao? Lỡ mang thai lần nữa thì sao? Bỗng nhiên trong đầu hiện lên câu nói của bác sĩ: “Từ cung cổ ấy bị ảnh hưởng, sau này rất khó làm mẹ”. Đúng, cô đâu còn có thể mang thai được nữa. Nghĩ đến đây trong lòng càng chua xót, cô trước kia và đến tận bây giờ không xứng với anh. Cô không thể cho anh một tiểu bảo, mãi mãi không thể làm con dâu Tô gia. Đây cũng chính là lí do cô mãi mãi không thể đến với anh được nữa.

Nặng nề lê thân đến phòng tắm, Thanh Tâm xả nước lạnh vào người cho tỉnh táo, Nhật Thiên đã ngủ rồi, đã đến lúc cô phải đi rồi. Cô rón rén ra ngoài, tắm xong khiến người cô thoải mái không ít, nhưng giữa hai chân vẫn rất đau rát. Ăn mặc đơn giản, Thanh Tâm khoác thêm áo khoác bên ngoài phòng khi trời vẫn còn nhiều sương. Lúc đi qua giường, đôi mắt lướt qua vết thương của Nhật Thiên, máu giờ cũng đã đông lại, vết rách cũng khá lớn, tốt hơn vẫn nên băng bó phòng trường hợp miệng vết thương lại hở ra. Tay run run tháo tất cho anh, lau sạch máu rồi giúp anh băng lại.

Thanh Tâm thở phào, cuối cùng mọi chuyện cũng thu xếp xong. Bây giờ cũng đã 3 giờ sáng, không đi sẽ không kịp mất. Lúc ra đến cửa phòng, Thanh Tâm không kìm lại nhìn người đàn ông mà cô yêu nhất, cũng là người đã làm tổn thương cô nhiều nhất.

- Nhật Thiên, hãy sống thật tốt nhé. - cô nhỏ giọng. Đôi mắt không kìm được mà ngân ngấn nước.

Buổi chiều cô để túi đồ trong nhà bếp nên phải xuống lấy. Tầng một không khóa, chắc anh vội nên không khóa cửa. Cuối cùng việc rồi đi lại dễ dàng hơn cô nghĩ chỉ có điều lòng cô giờ rất nặng...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Nhớ em

Thanh Tâm chiếu đèn pin men theo những dải len đỏ trên cây mà Hector đã để lại. Mỗi sợi dây lại nối thành khoảng cách xa vô tận với người đàn ông cô yêu, cô tập trung nhìn vào con đường để tránh làm mình bị thương. Sợi dây cuối cùng cũng dẫn cô đến một khu dân sinh. Thanh Tâm tiến đến gần một căn nhà, cô mượn điện thoại gọi về cho chị gái:

- Thanh Hân là em đây....- Giọng nói cô cũng run rẩy khi nghe thấy tiếng chị gái.

Nhật Thiên mơ thấy một giấc mơ rất lạ. Thanh Tâm cứ đi xa mãi, anh dù có chạy, có kêu gào, van xin cô thì cô cũng không dừng lại và anh cũng mãi không đuổi kịp. Cuối cùng, anh đuổi sức mà khụy xuống, thét lên tuyệt vọng:

- Không, Thanh Tâm đừng bỏ anh.

Nhật Thiên hoảng sợ mở mắt, trời đã sáng rồi sao? Anh loạn choạng xuống giường. Thanh Tâm em đâu rồi? Anh điên loạn chạy vào xem từng phòng. Không có trong phòng tắm, không có trong nhà bếp, cũng không có trong phòng khách. Nhật Thiên dờ người, cửa không khóa, tại sao hôm qua anh lại bất cẩn như vậy? Lại tự mình giải thoát cho cô, hay cô chỉ đang giận anh chuyện đêm qua, đúng cô chỉ đang giận thôi, chắc cô trở về Bắc Kinh trước rồi. Anh nhanh chóng lao ra xe, lái thẳng về Bắc Kinh.

Nhật Thiên phóng như điên trên đường, vượt cả đèn đỏ. Nhật Thiên bỗng có một dự cảm không lành, anh cảm giác cô sẽ ra đi mãi mãi. Bốn tháng qua, Nhật Thiên đã hiểu cuộc sống ra sao nếu không có Thanh Tâm. Buổi sáng mệt mỏi mở mắt, lại một ngày sống không có cô. Buổi chiều có những thói quen không thể nào sửa được, anh về sớm gọi tên cô trong căn hộ lạnh lẽo. Và có lẽ nỗi đau càng thấm sâu khi trời về đêm, khi nỗi cô đơn càng hành hạ anh mỗi giấc ngủ. Một ngày, hơi ấm của cô vẫn còn, một tuần, hơi ấm cô ấy chỉ còn vương vấn, một tháng, anh không thấy hơi ấm của cô quanh mình, bốn tháng, anh phát điên lên tìm kiếm. Tay anh ghi chặt lên vô lăng, cảm giác lạc lõng ấy, anh không bao giờ muốn nếm trải nữa.

Xe dừng lại trước Đình gia, thời gian qua vì chuyện của Thanh Tâm nên Nhật Thiên cũng chưa lại mặt kể từ lần ra mất. Lấy điện thoại, anh nhanh chóng gọi cho Nghĩa Từ.

- Là mình Nhật Thiên đây. Thanh Tâm có nhà không? – Nhật Thiên lo lắng hỏi, Thanh Tâm không giỏi nhớ đường, anh không biết cô có đi lạc hay không. Trong lòng bất an, nếu cô chưa về thì sao? Nếu cô gặp chuyện thì sao? Những câu tự vấn cứ hiện lên trong đầu anh.

- Nhật Thiên, Thanh Tâm giờ này chắc cũng đã ở trên máy bay rồi. Nhật Thiên cậu buông tha cho con bé đi.- Nghĩa Từ đau lòng nói, anh biết Nhật Thiên với Thanh Tâm là thật lòng. Một bên là bạn thân cùng khôn lớn, một bên là cô em dâu anh cưng chiều hết mực, anh không biết phải nói sao nữa nhưng Thanh Tâm đã dọa nếu anh để lộ ra tin tức gì lập tức li thân. Nhật Thiên mình cũng không giúp được cậu rồi.

- Cô ấy đi đâu? Ai cho phép cô ấy đi.- Nhật Thiên tức giận quát lớn. Anh nghĩ mình điên rồi, bị cô bức đến điên rồi.

- Mình xin lỗi, chuyện đó mình cũng không biết.- nói rồi Nghĩa Từ nhanh chóng cúp máy.

Ngày hôm ấy, Nhật Thiên đi khắp các sân bay, mất dáo dác tìm kiếm. Bỗng nhìn thấy một hình bóng quen thuộc, anh mừng rỡ chạy đến nhưng rồi lại thất vọng, anh nhận nhầm người. Nhật Thiên mệt mỏi về căn hộ, ngồi sụp xuống ghế sofa. Thanh Tâm, em đang ở đâu? Anh đau khổ vò tóc, tại sao lại bất cẩn như vậy, tại sao anh lại ngu quên để cô rời đi mà không hề hay biết. Mắt Nhật Thiên nhìn chăm chăm vào chân mình, lúc tỉnh dậy anh vội tìm cô nên không để ý, vết thương ở chân đã được băng bó lại, là cô làm sao? Khẽ nhướn môi cười khổ, Thanh Tâm vẫn còn lo lắng cho anh như vậy sao? Chắc hẳn chuyện này còn có uẩn khúc... Đình Thanh Tâm, anh nhất định sẽ tìm ra em.

Điện thoại Nhật Thiên reo lên, là số của Thanh Tâm, đúng lúc anh muốn gọi cho cô ấy, anh nhanh chóng nhấc máy.

- Nhật Thiên. Là tôi, Thanh Tâm đây. Thủ tục li hôn em gái tôi nhờ tôi xử lý, giấy nó cũng đã ký rồi, ngày mai sẽ gửi đến cho anh. Anh cũng nhanh kí đi.- Thanh Tâm giọng lạnh lùng. Cô vẫn nhớ cái cảm giác đầu tiên khi nhìn thấy em mình. Mới mấy ngày sao trông con bé nhếch nhác đến thế. Khi nhận cuộc gọi cô vẫn cứ ngỡ là nó đi du lịch như lời Nghĩa Từ kể, thì ra không phải, nó vẫn ở Trung Quốc, chưa từng rời đi đâu hết. Đôi mắt con bé đỏ mọng, chắc hẳn nó đã khóc rất nhiều. Khi con bé cử động cô vô tình nhìn những dấu hôn mờ ám trên cổ, cô đã tức giận con bé, thậm chí còn tát nó nhưng vẫn không mọi được chút tin tức gì. Con bé chỉ im lặng khóc và đòi đi nước ngoài. Con bé còn muốn cô hứa với nó chắc hẳn phải hoàn thành thủ tục li hôn cho nó đồng thời cũng không được nói với bất cứ ai nó sẽ đi đâu.

- Cô ấy hiện giờ đang ở đâu? Tôi cần nói chuyện trực tiếp với cô ấy.- Nhật Thiên nôn nóng trả lời

- Con bé đã không còn ở đây nữa rồi. Mọi chuyện sẽ giao cho luật sư giải quyết. Đây là lần cuối cùng tôi nhờ cậu, xin cậu hãy thành toàn cho con bé. Hãy để Thanh Tâm bắt đầu lại, nó cũng tìm được người trong lòng rồi... .

Dù cho Thanh Tâm không nói, cô vẫn đoán được chủ mưu của tất cả mọi chuyện chính là người đàn ông này. Con bé cũng chịu đựng quá đủ rồi, cô không muốn anh ta tiếp tục tổn thương con bé nữa. Nếu Nhật Thiên không đồng ý, có lẽ hai người sẽ phải gặp nhau ở tòa, như vậy sẽ càng rắc rối.

- Người trong lòng... là Vũ Luân sao? Cô ấy đi cùng Vũ Luân sao? Hai người họ đang yêu nhau...- Trái tim anh quặn đau, vậy ra những gì cô nói là đúng. Mười ngày với cô không thay đổi được gì, cô chưa từng yêu anh, cũng sẽ không yêu anh. Quãng thời gian tươi đẹp kia thì ra là anh tự mình đa tình.

- Đúng vậy, anh biết cũng tốt. Chuyện đã đến nước này, tôi cũng không muốn giấu anh nữa. Nếu anh còn chút tình cảm với con bé, hãy kí đơn li hôn đi.- Dù lời Vũ Luân là chuyện ngoài ý muốn nhưng có lẽ làm vậy sẽ khiến Nhật Thiên từ bỏ, Thanh Tâm cũng đành hùa theo.

Đầu dây bên kia yên lặng thật lâu, cuối cùng anh quả quyết nói vào trong điện thoại : “ Tôi đồng ý. Tôi sẽ li hôn ”

Tắm rửa xong làm cho đầu óc Nhật Thiên như được thanh tỉnh. Anh có giận cô không? Không, mọi chuyện đến nước này đều tự do anh làm nên, anh không có quyền trách cô, không có quyền từ chối quyết định của cô. Mờ tù quần áo, Nhật Thiên dừng mắt ở chiếc hộp màu đen. Tay anh run run mở nắp hộp, màu đỏ tươi đập vào mắt. Đây là chiếc khăn len cô tặng anh làm quà giáng sinh. Cô đã đi rồi, mùi hương của cô cũng nhạt phai, hơi ấm của cô cũng lạnh dần chỉ còn kí ức nhắc nhở anh, một hồi ức tuyệt đẹp nhưng mãi mãi chỉ còn là quá khứ. Nhật Thiên đem chiếc khăn ra ngoài, em đi rồi, mùa đông này nếu anh đeo nó liệu còn hết ho nữa không? Anh lại cười khổ, nụ cười chua chát như chính trái tim anh vậy. Trong hộp còn có đôi găng tay cô tặng đêm giáng sinh, anh nhớ đến lời hứa không thành. Anh luôn vậy, luôn vô tình làm thương tổn cô, níu kéo cô lại ư, anh không có tư cách.

Cô có lẽ đã quên anh rồi, vậy cũng tốt nhưng anh cả đời chắc chắn sẽ không quên được cô, không quên được mùi hương hoa hồng nhát cô hay dùng, không quên được hơi ấm cô đem đến cuộc đời anh mùa đông năm ấy. Tất cả sẽ là hồi ức tươi đẹp nhất với anh, nhưng cũng là khoảng thời gian đau khổ nhất của em, Thanh Tâm, em hãy cứ quên đi nhé. Quên anh đi và bước tiếp cuộc sống mới... .

Nhật Thiên lặng lẽ đứng trước cửa phòng cô. Căn phòng cô ở, thời gian cô ở một mình luôn ngủ trong phòng cho khách. Căn phòng nhỏ hẹp vốn không đủ để cô chứa quần áo nhưng ngày ngày cô vẫn sống trong đó, ngay khi có anh hay không có anh ở nhà. Cô lặng thầm xâm nhập vào không gian của anh, dành cho mình một góc nhỏ, lặng thầm chịu đựng nỗi cô đơn. Nhật Thiên đẩy cửa bước vào.

Tách...

Cả căn phòng bừng sáng. Đây là lần đầu tiên Nhật Thiên thực sự vào thế giới của Thanh Tâm, căn phòng được bài trí đơn giản. Anh cười nhìn chiếc giường đơn, cô ấy đổi giường, anh không hay biết. Cô mua tủ, anh cũng không biết. Cô dán giấy dán tường màu hồng, anh cũng không biết. Anh nhẹ nhàng bước đến bên tủ quần áo, hai chiếc tủ chập nhích quần áo nhưng có một tầng toàn đồ của tiểu bảo thủ thấy cô mong chờ đứa bé này ra sao. Phòng cô rất ấm áp, bài trí khá đơn giản. Nhật Thiên tò mò mở ngăn kéo ra, ngăn kéo này có khóa nhưng chìa lại cắm luôn ở đây, anh băn khoăn không biết trong đây cô cất giữ thứ gì. Giấy đăng kí kết hôn được xếp ngay ngắn bên trong, cô luôn nghiêm túc với cuộc hôn nhân này còn anh lại không biết trân trọng để giờ mắt đi rồi mới hối tiếc.

Đầu thu trời chỉ mát mẻ, cái oi bức đã không còn nhưng hôm nay, ngay chính trong căn phòng này, anh lại thấy mình rất lạnh. Quàng khăn lên cổ, đeo găng tay lên, nằm xuống giường cô. Thanh Tâm, anh phải làm sao đây?

Mặt trời lại lên một ngày mới bắt đầu, cứ như vậy thời gian cũng chậm chậm trôi.

Ngày đầu tiên, hình bóng của cô ngập tràn trong tâm trí.

Ngày thứ hai, anh dường như đã quên rồi nhưng chỉ bất giác nhìn thấy đôi dép đi trong nhà của cô, hình ảnh cô nấu cơm, cô xem ti vi, cô lau nhà hiện về. Nhật Thiên lại nhốt mình trong phòng của cô.

Ngày thứ ba, bận rộn làm việc để không còn thời gian suy nghĩ vậy mà mới về đến nhà, nghe thấy tiếng ti vi lại tưởng cô về. Anh mừng rỡ mở cửa, cả nhà tối đen. Có lẽ anh điên rồi, anh nghe nhầm hay tự mình tưởng tượng ra thôi.

Một tuần, hai tuần, một tháng, một năm, bốn năm. Thời gian trôi đi, Nhật Thiên càng cảm nhận được tầm quan trọng của Thanh Tâm với mình. Nhớ cô đã là một căn bệnh, ngắm ảnh cô đã trở thành một sở thích, nói chuyện với cô lại trở thành một thói quen...

- Thanh Tâm à, về với anh đi. Anh mệt rồi, anh cần uống thuốc...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng*, *Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đậu Đậu

Bốn năm sau, Thượng Hải.

Nắng hè dát vàng trên những con đường nhỏ. Ánh nắng chiếu xuyên qua những tầng lá xanh mướt, mon mon ven đường chỉ còn lại những đốm sáng vụn vặt trên hè phố. Dòng người vẫn qua lại trên đường mặc kệ cái nắng oi bức. Trên vỉa hè, một người phụ nữ hót hải chạy theo bóng hình nhỏ bé đang lao về phía công trường.

- Đậu Đậu, đi chậm thôi.- Thanh Tâm hót hải đuổi theo cái bóng nhỏ nhắn đang luôn lách trong dòng người.

- Mẹ mẹ, nhanh lên mẹ, sắp vào lớp rồi.- Đậu Đậu vẫn không giảm tốc độ, thẳng bé quay lại thúc giục cô.

Hôm nay là ngày đầu tiên Đậu Đậu đi học nhưng cô lại dầy muộn kéo theo cả hai mẹ con đều trễ giờ. Đậu Đậu khi nghe trong trường có khu vui chơi thì vô cùng phấn khởi, thẳng bé lập tức yêu thích đi học, cũng đòi mẹ cho đi học thật sớm.

- Đậu Đậu, con nhớ những gì mẹ dặn chưa. – Thanh Tâm cuối cùng cũng đuổi kịp thẳng bé, vừa lúc đứng trước cổng trường.

Đậu Đậu làm bộ dạng sĩ quan, khuôn mặt nghiêm túc báo cáo:

- Không vui chơi quá nhiều, tập trung học tập, không được trêu bạn, trước khi ăn phải hỏi cô trong món có ớt chuông không. ...

Thanh Tâm bật cười nhìn Đậu Đậu làm trò, cô bẹo hai má con rồi đẩy nó vào trong trường. Thẳng bé có trí nhớ rất tốt, cũng biết tự chăm sóc bản thân nên cô rất yên tâm.

Thanh Tâm quay lại bên xe Camry đỏ của mình rồi phóng đến công ty. Cô cũng sắp muộn giờ rồi phải nhanh lên thôi.

Công ty mỹ phẩm bên Mỹ cuối cùng cũng xây dựng xong thương hiệu và mở một chi nhánh bên Thượng Hải, Thanh Tâm nhờ những cố gắng của mình nhanh chóng được nhận vào công ty và giữ chức trưởng phòng marketing.

Những ngày tháng đầu Thanh Tâm đến đây, cuộc sống rất vất vả. Thanh Tâm chỉ còn biết trông mong vào món tiền tiết kiệm được khi bán mỹ phẩm trên mạng. Cô chưa có việc làm, tìm kiếm công việc ở đây cũng rất khó khăn. Một tuần sau cô lại mơ thấy giấc mơ kì lạ đó, một con lợn rừng lại húc vào bụng cô. Cô bật dậy, chạy vội vàng đến bệnh viện thì hay tin, cô có thai, đã được hơn tuần. Niềm vui vỡ òa trong lòng nhưng đồng thời cũng kéo theo những lo âu ập đến. Bây giờ cô còn không lo được cho mình thì làm sao lo được cho con. Thanh Tâm đã lên đôi chuyến bay sang Mỹ thành chuyến bay sang Thượng Hải, chuyện này cả chị gái cô cũng không biết. Cô thực ra chỉ muốn một mình mình suy nghĩ lại, không muốn gặp mặt bất cứ ai, cũng không muốn ai nhìn thấy bộ dạng đau khổ của mình. Chuyện cô có thai, đương nhiên cô cũng không muốn nói với ai. Chị cô lúc đó cũng đang có thai, cô không muốn ảnh hưởng đến chị mình. Thế nên nhân lúc bụng chưa to, Thanh Tâm đã thử vô số việc. Sáng chiều làm phục vụ cho quán ăn Hàn còn tối thì đi bán hàng cho một cửa hàng gần nhà. Cuộc sống tât bật lại vì thời gian ăn uống không đủ chất nên có lần Thanh Tâm phải vào viện vì bị ngất xỉu tại chỗ làm. Sau lần đó, Thanh Tâm cũng nhận ít việc hơn, chỉ làm việc buổi sáng và chiều còn tối sẽ ở nhà làm đồ handmade mang bán. Bảo Bảo đến với cuộc sống của cô vào một đêm cuối hạ. Thanh Tâm lúc đó còn đang ngủ say bỗng thấy giữa hai chân mát mát, nhìn xuống thì thấy mình đã vỡ ối. Cô chịu đựng con co rút, leo từng bậc thang xuống dưới tầng bắt taxi. Bảo Bảo rất ngoan, con cũng không gây cho cô quá đau đớn, có vẻ bé cũng rất muốn nhìn mặt cô. Thanh Tâm đẻ xong thì lập tức chạy sang phòng em bé, ngắm nhìn Bảo Bảo của cô khỏe mạnh ra đời. Ngón tay cô miết nhẹ trên kính:

- Bảo Bảo, cảm ơn con đã đến bên mẹ. Mẹ nghĩ ra tên cho con rồi, tên con là Đình Nhật Tuệ. – Nước mắt men theo khuôn mặt gầy gầy khẽ rơi xuống.

Cái tên Đậu Đậu là cô nghĩ ra khi nhìn thấy một bộ đồ sơ sinh hình hạt đậu trong siêu thị. Cái tên này, cô thấy cũng rất dễ thương nên gọi bé thành quen.

Đậu Đậu không chỉ mang niềm vui đến cuộc sống của cô mà còn mang cả may mắn. Một năm sau, người bạn bên Mỹ gọi đến, cô ấy nói công ty đã mở một chi nhánh bên Thượng Hải, mời cô về làm trong phòng marketing. Thanh Tâm vui vẻ nhận lời, cô gửi tiểu bảo cho bà chủ nhà trông hộ còn mình thì đi làm để kiếm thêm thu nhập. Đậu Đậu rất hiếu động, thằng bé không ít lần trốn đi chơi làm cô từ chỗ làm phải quay về tìm. Sau này, Thanh Tâm mới biết, Đậu Đậu không có đi chơi, Đậu Đậu đi đến chỗ các chú cảnh sát để nhờ các chú tìm bố. Thanh Tâm lúc tới đồn cảnh sát đón nó thì không tìm được nước mắt. Cô quá vô tâm rồi, Đậu Đậu cũng rất muốn có bố nhưng cô không thể mang anh đến với con, Thanh Tâm chỉ còn biết im lặng khóc, ôm chặt Đậu Đậu vào lòng. Đậu Đậu thấy mẹ khóc thì lúng túng, bàn tay nhỏ bé cố gắng lau hết nước mắt trên mặt cô, liên tục xin lỗi rồi hứa sẽ không như vậy nữa. Kể từ hôm ấy, cô cũng không thấy con nhắc gì về bố nữa, có lẽ nó cũng đã quen rồi, giống như cô. Càng nghĩ đến Thanh Tâm càng đau lòng. Đậu Đậu là mẹ không tốt không cho con được gia đình hoàn thiện.

Thanh Tâm luôn chăm chỉ làm việc nên cuối cùng cũng được thăng chức lên làm trưởng phòng, cuộc sống của hai mẹ con nhờ thế cũng tốt hơn trước.

Thanh Tâm sải bước vào trong phòng marketing. Cô vẫn kịp giờ, thật may quá. Thanh Tâm vừa ngồi xuống bàn làm việc đã bị giám đốc Marketing gọi sang phòng. Cô nhanh chóng đến phòng của giám đốc Trương, đẩy cửa bước vào:

- Chị Trương, có chuyện gì vậy ạ? – Thanh Tâm tò mò nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang ngồi dán mắt vào tài liệu.

- Tiểu Đình, em đến rồi à? Ngồi xuống đi.

Thanh Tâm đẩy ghế ngồi xuống, im lặng lắng nghe chỉ định của cấp trên

- Tối nay bên công ty ta có cuộc hẹn với đối tác, trong phòng marketing chị chỉ yên tâm về em nhất, cuộc hẹn này em đảm nhận đi. – ngón tay cô miết lên khuôn mặt người đàn ông trong tạp chí, chỉ có cô ta đi thì cô mới an tâm. Dù sao cô ta cũng có con, chuyện đó thôi cũng làm đàn ông xa lánh.

- Dạ chị vậy địa điểm ở chỗ nào ạ, cả thời gian nữa. Đậu Đậu nhà em còn bé, em không về muộn được. – Thanh Tâm lo lắng. Hôm nay bé con nhà cô đến lớp, cô muốn tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ nhưng xem ra không được rồi.

Trong xe ô tô Camry màu đỏ

- Đậu Đậu, mẹ xin lỗi rồi mà, đừng giận nữa. Tối nay mẹ gặp đối tác gần quán pizza con thích đấy. Ngoan, mẹ về mua cho nhé.

Đậu Đậu đang khoanh tay, giận dỗi nhìn ra ngoài cửa nghe thấy chữ “pizza” thì hai mắt sáng lấp lánh, thằng bé quay ngoắt lại, tươi cười nói chuyện với cô. Thanh Tâm đưa Đậu Đậu đến một trung tâm thương mại, gọi cho con một suất cháo sườn heo, nhờ cô chủ quán trông chừng thằng bé còn mình chạy lên tầng trên mua một bộ váy đi dự tiệc. Cuộc gặp đối tác này lại diễn ra trong bữa tiệc mà thị trường tổ chức để chào đón ông ta. Thanh Tâm cũng được giám đốc Trương dặn dò mua một bộ váy phù hợp với bữa tiệc. Ông ta có vẻ rất bận, cuộc gặp gỡ này là bên cô chủ động tìm đến cô cũng nên chuẩn bị một chút.

Thanh Tâm đi dạo mấy vòng trong gian hàng, từ hồi có Đậu Đậu cô cũng ít đi mua sắm hơn, mỗi năm cô chỉ mua quần áo mới cho mình vào năm mới. Cô cũng vì thế mà ít quan tâm đến thời trang cho nữ giới nên bây giờ việc chọn một bộ váy cho mình thật khó khăn. Thanh Tâm cuối cùng cũng chọn được một chiếc váy ưng ý, một chiếc đầm đuôi cá trông rất sang trọng. Nhìn thân hình mình trong gương, thật may cơ thể cô cũng nhanh lấy lại vóc dáng thon thả như trước.

Thanh Tâm đưa Tiểu Đậu về nhà, nhờ cô hàng xóm trông chừng thằng bé rồi mới tới bữa tiệc. Thanh Tâm thay chiếc đầm đuôi cá bằng kim tuyến ánh vàng, trang điểm nhẹ nhàng rồi buông mái tóc tự nhiên xuống hai bên. Mái tóc xoăn dài là thứ duy nhất vẫn không thay đổi sau bốn năm, đây cũng là thứ cô quý nhất. Nhiều lần cô cũng muốn cắt tóc, nhất là khi mang thai Đậu Đậu tóc cô rụng rất nhiều nhưng không hiểu sao, cô vẫn không nỡ đi cắt. Có lẽ là câu nói vô tình của một người đàn ông mà cô không thể nào quên, anh nói anh yêu tất cả mọi thứ của cô, nhất là mái tóc dài này, anh lại đặc biệt ưa thích. Câu nói khi ấy, Thanh Tâm không biết anh có nói thật hay không nhưng lòng cô lại ghi nhớ mãi cho đến tận bây giờ.

Thanh Tâm sải bước vào trong hội trường, thị trường cũng quá khoa trương rồi, bữa tiệc chào đón này quá nồng nhiệt, các món ăn đều do các đầu bếp nổi tiếng nấu, khách mời cũng toàn là những giám đốc tập đoàn lớn ở Thượng Hải. Thanh Tâm chốc chốc lại cúi chào những giám đốc từng hợp tác với công ty mình, phải uống cũng khá nhiều rượu. Chủ nhân bữa tiệc mãi vẫn không xuất hiện, Thanh Tâm chán nản nhìn đồng hồ, đã hơn 10 giờ rồi, Tiểu Đậu nhà cô đang ở nhà một mình, thằng bé không quen ngủ một mình, càng nghĩ cô càng lo lắng.

- Tô tổng đến rồi- một nhân viên phục vụ chạy vào thông báo. Tất cả đám đông cũng nháo nhào hơn, cùng nhau chạy ra phía cửa tiếp đón. Thanh Tâm cũng nhanh chân chen vào trong đám đông, cô càng tò mò hơn người đàn ông làm cả Thượng Hải chao đảo có bộ dạng như thế nào?

Chiếc váy đuôi cá của Thanh Tâm khiến cô rất khó di chuyển, cuối cùng một ai đó giẫm lên đuôi váy làm cô ngã đập mặt xuống sàn.

Nhật Thiên mệt mỏi bước vào trong bữa tiệc, anh thực không muốn tham gia nhưng vì lời hứa với thị trường nên anh vẫn phải đến. Vừa bước vào cổng đã bị một bóng dáng phụ nữ đồ sập xuống nền nhà tiếp đón. Người phụ nữ này, quá coi mờ rồi.

Thanh Tâm ngượng ngịu chống đỡ cơ thể mình ra khỏi nền đất. Đúng là dơ mặt mà, nhưng không phải không có cái tốt, bây giờ cô nên tận dụng thời cơ bàn về việc hợp tác sau đó nhanh nhanh về với Đậu Đậu. Thanh Tâm đứng dậy, kéo nếp nhăn trên váy, ngẩng cao đầu giới thiệu:

- Xin chào Tô tổng, tôi là Đình Thanh Tâm, trưởng phòng Marketing của công ty mỹ phẩm Beauty Plus, rất hân hạnh. ...- hai chữ làm quen còn chưa thốt ra thì Thanh Tâm bị bóng dáng người đàn ông dọa cho hoảng sợ. Là anh. . .

Nhật Thiên từ lúc nhìn bóng lưng thân thuộc trên nền nhà, anh đã mơ hồ đã có một dự cảm cho đến khi cô từ từ ngược khuôn mặt xinh đẹp lên, bàn tay

nhỏ nhắn đưa ra anh mới thêm khẳng định. Là cô, Đình Thanh Tâm. .

Cả đám đông dường như chỉ còn lại hai người, Thanh Tâm nuốt nước bọt nhìn anh, bàn tay đưa ra còn chưa rút lại.

Nhật Thiên nheo mắt nhìn khuôn mặt của cô. Cô vẫn đẹp như vậy, mái tóc suôn dài, làn da mịn màng, đôi môi đỏ mọng, cả cơ thể cô so với trước có phần mịn hoặc hơn nhiều. Anh ngắm nhìn cô, nhìn cả bàn tay trắng muốt đang giờ ra trước mặt anh. Vầng sáng lấp lánh ở ngón áp út cô như lưỡi dao cứa vào trái tim anh vậy. Cô, lập gia đình rồi sao? Thì ra lại nhanh như vậy.

Thanh Tâm thấy anh nhìn chăm chú vào bàn tay mình thì lập tức rút tay lại cho ra sau lưng. Chiếc nhẫn này là cô mua ở chợ, đơn giản cô muốn đeo vì sợ những người đối tác quá phận với mình. Đeo nhẫn thành quen, cứ gặp đối tác là cô lại đeo nhẫn hôm nay cũng không ngoại lệ. Hôm nay, xem ra việc đeo nhẫn là hữu ích.

Nhật Thiên bỗng cảm thấy trong lòng rất bức bối khó chịu, anh khó chịu cả khi thấy cô. Thì ra, cô cũng không yêu anh quá sâu đậm, cô cũng đã quên anh rồi. Trong lòng tự nhủ thật là tốt nhưng cũng không khỏi đau lòng. Anh lạnh lùng đi lướt qua cô, kéo đám đông vào bên trong.

Thanh Tâm lạc lõng đứng ngoài cửa. Một lúc sau, bàn tay cũng thu về, cô lẳng lặng quay lưng rời khỏi bữa tiệc. Thanh Tâm, mày bị làm sao thế, đây chẳng phải điều mày mong muốn sao?

Bóng lưng của Thanh Tâm khuất dần sao đám đông. Anh vẫn không tự chủ mà nhìn về phía cô, đôi mắt đảo dáo tìm hình bóng quen thuộc. Thấy bóng cô đi xa, anh hấp tấp đặt li rượu lên bàn rồi rời khỏi bữa tiệc. Anh, vẫn là không đành lòng. Vừa đứng cạnh cô, anh ngửi thấy mùi rượu rất nồng, cô uống rượu, là ai ép cô uống. Anh tức giận, đuổi theo cô. Cô lấy loại người gì mà ngay cả công việc uống rượu cũng để cô làm. Tự thuyết phục bản thân chỉ muốn xem cô một chút rồi đi ngay, Nhật Thiên nhanh chóng đuổi theo cô.

Thanh Tâm loạng choạng bước vào xe. May mà cô đã mua pizza cho Đậu Đậu từ trước không bây giờ cũng không mua được. Thanh Tâm khởi động xe, rồi lái thẳng về nhà. Hôm nay không bán bạc thành công rồi, ngày mai không biết phải nói với chị Trương ra sao.

Trên đường, chiếc xe đỏ lao vun vút về phía trước không hề hay biết một chiếc xe đen đã bám theo sau. .

Đậu Đậu ngồi đếm ô tô qua lại. Sao mãi mà mẹ Thanh Tâm chưa về? Đôi mắt dăm dăm nhìn vào con đường trước mặt, tìm kiếm chiếc xe camry thân thuộc.

Thanh Tâm bước đến cửa chung cư thì thấy tiểu quỷ nhà mình đang ngồi gà gât trước cửa. Thăng bé này, lại nghịch ngợm trèo xuống đây. Thấy cô về, cô hàng xóm cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, giao phó Tiểu Đậu cho cô rồi về phòng mình.

Đậu Đậu ngửi thấy mùi hương hoa hồng nhàn nhạt thì mở mắt tí hí, thăng bé nũng nịu ôm lấy cổ cô:

- Mẹ, mẹ có nhớ mình hứa gì không?

Thanh Tâm hết chịu nổi thăng con quý tử của mình, cô véo hai má con:

- Con chờ mẹ hay chờ pizza hả?

- Con chờ cả hai.

Thanh Tâm bế Đậu Đậu trên tay, hai mẹ con cùng bước lên trên nhà.

Gia đình một lớn một nhỏ đập vào mắt Nhật Thiên. Nỗi đau trong anh càng nhân lên, thì ra cô không chỉ kết hôn, cô còn có con rồi. Nhật Thiên, mày còn hi vọng gì nữa. .

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Hủy hợp tác

Thanh Tâm lo lắng đẩy cửa bước vào phòng giám đốc, chuyện làm ăn với Tô tổng coi như không thành, giờ quả thực cô không biết nói sao với Giang San.

- Chị Trương. . thật ngại quá, về chuyện làm ăn hôm qua. .em.em- Thanh Tâm ấp úng cúi mặt nói.

- À, Thanh Tâm em đến rồi sao? Mau ngồi xuống đi. Tập đoàn Tô thị đã đồng ý hợp tác với công ty chúng ta, em làm tốt lắm. Hôm nay đích thân Tô tổng đến để bàn về bản hợp đồng. Em đi chuẩn bị đi, chiều nay chúng ta sẽ chính thức bàn bạc.- Trương Giang San trong lòng khó chịu nhưng ngoài mặt lại phải giả vờ vui vẻ. Tại sao Tô Nhật Thiên lại muốn Thanh Tâm thực hiện dự án này? Loại phụ nữ đã có con như cô ta dùng thủ đoạn gì để quyến rũ anh ấy. Cô đã đánh giá sai người phụ nữ này rồi sao?

Thanh Tâm thần thờ đi ra khỏi phòng giám đốc. Tất cả những gì chị ta nói cô vẫn còn chưa tiêu hóa hết. Không phải chứ, rõ ràng anh đã nhìn thấy chiếc nhẫn rồi mà đáng lẽ sẽ không muốn thấy cô nữa chứ. Biểu hiện của anh ở bữa tiệc hôm qua rất lạnh lùng, cô vốn nghĩ đó là lần cuối cùng chạm mặt anh rồi không ngờ anh lại chủ động đến công ty bàn bạc. Đại diện cho công ty, cô cũng phải chuẩn bị chu đáo mới được

Trong phòng họp tại Beauty Plus

Thanh Tâm tự tin đi phát tài liệu cho từng người. Dự án này nhóm cô cũng chuẩn bị rất lâu rồi. Hôm nay chính là cơ hội để thực hiện bản kế hoạch còn trên giấy. Thanh Tâm bước từng bước về phía người đàn ông ngồi chính giữa dãy bàn. Anh đang trò chuyện với thư ký của mình. Thư ký Giang nhìn thấy cô thì trong mắt xuất hiện một tia kinh ngạc sau đó cũng nhanh chóng biến mất, thay vào đó là sự lạnh nhạt như ông chủ của cô vậy. Bước đến bên bàn anh, tập tài liệu còn chưa đặt xuống đã bị Giang San cướp mất. Cô thoáng sững sờ vài giây, sau cũng bắt được chút ganh ghét trong mắt cô ta. Giám đốc Trương có tình ý với anh.

- Như mọi người nhìn thấy trên màn hình. Đây là dòng mỹ phẩm mới mà chúng tôi đang tiến hành quảng bá trên thị trường. Dòng sản phẩm chiết xuất hoàn toàn từ thiên nhiên tạo cảm giác khoan khoái cho người sử dụng...

Nhật Thiên chăm chú nhìn vào bóng dáng người con gái đang đứng trước màn chiếu. Thanh Tâm chuyên nghiệp giới thiệu các dòng sản phẩm mới của công ty. Nụ cười cô luôn nở trên môi, giọng nói của cô cũng rất cuốn hút. Cả căn phòng rất tối chỉ có chỗ cô đứng là sáng nhất, Thanh Tâm không thể nhìn thấy ai nhưng anh lại có thể nhìn thấy anh mất khao khát của tất cả đàn ông đang dồn về phía cô. Nhật Thiên thừa nhận mình vẫn còn quan tâm đến cô, quan tâm đến vợ của người đàn ông khác. Tô thị mở rộng chi nhánh sang Thượng Hải, trong hàng tá hợp đồng hợp tác, anh cuối cùng vẫn chọn cô. Quá thực anh cũng không hiểu nổi bản thân nữa, anh thực ra chỉ muốn tiếp xúc với cô thêm chút. Có lẽ ở bên cô thêm một chút mọi tâm tư của anh trên người cô mới tiêu tan.

Thanh Tâm mặc chiếc zip xê màu đen cùng áo sơ mi trắng. Trông bề ngoài cô tự tin như vậy nhưng thực ra đằng sau lưng cô, mồ hôi cũng đang túa ra. Cô hôm nay rất thiếu tự tin, đặc biệt vì đôi mắt chìm ụp của người đàn ông ngồi xa nhất. Anh vẫn vậy, khí thế của anh làm người ta hoảng sợ. Anh là người đàn ông mà tất cả phụ nữ đều khao khát có được nhưng lại đều không dám lại gần. Cảm xúc đó có lẽ đang ngập tràn trong lòng chị Trương, cũng là cảm giác từng là của cô những năm về trước.

Thanh Tâm cuối cùng cũng trình bày xong bản kế hoạch, tiếng vỗ tay cổ vũ của mọi người làm náo loạn cả phòng họp. Đèn phòng họp cuối cùng cũng bật lên.

Nhật Thiên đứng lên, anh lạnh lùng buông ra một câu:

- Nếu đây là tất cả những gì công ty Beauty Plus muốn thể hiện thì rất xin lỗi, chúng tôi không thể hợp tác với công ty.

Nói xong, Nhật Thiên cũng lảng lạng rời khỏi ghế. Cả đám người theo đó cũng nháo nhào. Thanh Tâm đứng sững sờ nhìn bóng anh khuất dần. Đây là tâm huyết của nhóm cô trong cả tháng qua, bây giờ lại bị người đàn ông đó lấy ra làm cớ để từ chối thẳng thừng như vậy, cô thật không biết phải nói sao với những đồng nghiệp của mình nữa.

Thanh Tâm bị giám đốc Trương quở trách hàng tiếng đồng hồ trong phòng cuối cùng mới được thả ra. Làm chị ta mất cơ hội tiếp xúc với Tô tổng bị mắng là được rồi nhưng vì sao còn trừ cả tiền thưởng cuối năm của cô. Đúng là nhà tư sản luôn gò ép người dân. Nghĩ đến món tiền thưởng cuối năm không cánh mà bay, cô càng thêm đau lòng. Đậu Đậu giờ đi học rồi, sinh hoạt phí của hai mẹ con cũng tăng nếu không có món tiền thưởng đó cô không biết tết năm nay phải làm sao. Hằng năm dù có bận bịu thế nào cô cũng chuyển đồ mừng tết về cho gia đình và Hiếu Như để báo bình an cùng chúc tết cả nhà. Năm nay không biết lấy đâu ra tiền nữa.

Thanh Tâm đang gục mặt xuống bàn phím thì lại bị giám đốc Trương gọi lên.

- Lần hủy hợp đồng này cô biết đã làm công ty tổn thất bao nhiêu không hả? – Chị ta cau có nhìn cô, lúc Tô tổng rời đi trong lòng chị ta cũng có chút vui vẻ. Thì ra anh ấy cũng không để tâm đến Thanh Tâm- Được rồi, cũng may là tôi quan hệ rộng. Tô tổng sẽ đi chơi golf vào thứ bảy tuần này. Đây là cơ hội cuối cùng của cô. Nếu cô không thuyết phục được anh ta thì đừng đi làm nữa.

Thanh Tâm không biết đây là giúp cô hay hại cô nữa. Vẫn phải tiếp tục gặp anh sao? Cô thà chết còn hơn nhưng lại nghĩ đến Đậu Đậu nhà cô, công việc này cô không thể đánh mất được.

Đưa Đậu Đậu đi ngủ, Thanh Tâm chán nản bước ra phòng khách. Tâm trạng chán chường lại quay về, lòng cô đau xót nghĩ đến tương lai mịt mù của mình phía trước. Tâm trạng không tốt phải uống chút bia thôi. Nghĩ vậy, Thanh Tâm lấy ví tiền bước xuống phố mua cho mình mấy lon bia và một chút đồ nhắm.

Nhật Thiên mệt mỏi dựa lưng vào ghế. Anh không biết mình lại sao nữa? Vừa đi bàn bạc với đối tác xong lại về đây để gặp cô. Anh bảo tài xế về nhà, còn mình vẫn ngồi trong xe nhìn lên. Cô xinh đẹp, cô thành đạt không hiểu sao anh càng tức giận. Rõ ràng lúc trước khi đi gặp công ty cô anh đã quyết định tiến hành hợp tác vậy mà thấy cô tự tin đứng lên nói thuyết trình về kế hoạch của công ty anh lại muốn gây khó dễ cho cô, mục đích để cô cầu xin anh. Anh thừa nhận, anh không muốn thấy cô vui vẻ, sống tốt như vậy. Anh ích kỉ không muốn mỗi mình anh phải vất vả sống những tháng ngày không có cô. Vì vậy, anh mới ngừng hợp tác, anh không muốn cô ảnh hưởng đến cuộc đời mình nữa nhưng khi nghe thư ký Giang nói cô bị giám đốc khiển trách, còn bị trừ lương anh lại thấy rất có lỗi. Cũng là do cảm xúc nhất thời của anh lại làm xáo trộn cuộc sống yên bình của cô.

Thanh Tâm lững thững bước trên đường, trên tay cầm một lon bia, tay còn lại thì lắc lư chỗ đồ nhắm. Thời tiết đầu thu không còn oi bức như trước, thỉnh thoảng những cơn gió mát lại thổi làm mái tóc của cô lại bay tán loạn. Thanh Tâm uống không biết đây là lon thứ mấy rồi. Cả người cô chao đảo đi về phía trước, miệng thì liên tục chửi bới.

- Đồ khốn nạn, anh thử xuất hiện trước mặt tôi một lần nữa xem.

- Đậu Đậu, con phải thay mẹ trả thù hấn. Tại hấn mà mẹ không thể đưa con đi ăn hàng nữa rồi.

Thì ra con cô tên là Đậu Đậu. Cái tên rất dễ thương y như thằng bé vậy. Nó rất giống cô nhất là đôi mắt to tròn đó. Nhật Thiên chậm rãi bước theo cô.

- Cô đang làm cái gì thế hả? – Giọng nữ chanh chua hét toáng lên.

Nhật Thiên lập tức chạy đến. Thì ra cô làm đồ bia lên người phụ nữ đó. Thanh Tâm loạng choạng đẩy người phụ nữ ra rồi đi tiếp.

- Mày tính đi đâu. Định chạy mất hả? Cái con ranh này...- Nói rồi bà ta đưa tay túm lấy tay cô, bàn tay góm ghềnh sơn móng tay đỏ rực cũng nặng nề rơi xuống khuôn mặt còn đang mơ hồ.

- Bà đang làm cái quái gì thế hả? – Nhật Thiên kéo cô ôm vào lòng. Thanh Tâm được anh ôm lại có cảm giác an toàn, đôi mắt mơ hồ của cô nhắm chặt hoàn toàn. Cô an ổn ngủ trong lòng anh.

Người phụ nữ thấy anh thì tỏ ra lúng túng. Giọng nói chị ta cũng yếu đi hẳn. Nhật Thiên đưa tiền bồi thường cho chị ta rồi cũng cô lên.

Thanh Tâm vừa ngủ vừa nói mơ, cô liên tục lặp đi lặp lại những câu nói khó hiểu:

- Đậu Đậu, ba con là kẻ đáng ghét.

- Anh đến đây làm gì? Cút đi tôi không cần.

Cồng cô trên lưng, Nhật Thiên lại nhớ tới lần anh đưa cô về từ bữa tiệc chia tay trợ lý Chu. Thanh Tâm theo năm tháng càng biết hành hạ anh hơn thì phải. Thanh Tâm đang ôm sòm thì bỗng im lặng, sau đó cô nấc lên, ói toàn bộ bữa tối ra người anh. Nhật Thiên khuôn mặt đen lại. Người phụ nữ đáng chết.

- Cậu là ai? – Bà chủ nhà đứng chặn lại trước cửa.

- Cháu là bạn của Thanh Tâm. – Khuôn mặt Nhật Thiên nở nụ cười đẹp đến say lòng. Phụ nữ không thể cưỡng lại nụ cười đó, bà chủ nhà cũng không ngoại lệ.

Anh dễ dàng tìm được chìa khóa nhà cô trong túi áo ngoài, Nhật Thiên cồng cô vào trong nhà. Lúc đầu anh cũng hơi ngại, anh sợ gặp phải chồng cô lại làm cô khó xử nhưng anh cũng không thể để mặc cô say xỉn ở ngoài cửa được. Anh vẫn nên bàn giao cho chồng cô hơn.

Căn phòng nhỏ hơn anh tưởng. Anh thầm khinh bỉ chồng của cô. Thanh Tâm sao em lại lựa chọn lấy người đàn ông kém xa anh như vậy. Lúc Nhật Thiên cồng cô vào trong thì không thấy giày đàn ông, anh mừng thầm. Chắc chồng cô không có nhà, anh có thể ở đây lâu hơn một chút. Suy nghĩ vừa rồi làm anh sững người. Nhật Thiên bây giờ mày còn muốn qua lại với người phụ nữ đã có chồng nữa sao?

Nhật Thiên rón rén bước vào phòng khách. Anh muốn đặt cô lên sofa thì chân chạm vào một khối ấm ấm trên sàn nhà. Anh hoảng sợ nhìn xuống thì thấy một cậu nhóc đang nằm bất động trên sàn, cả người nằm úp trên mặt đất, đôi mắt thì nhắm chặt. Nhật Thiên đặt Thanh Tâm nằm xuống, cởi áo khoác ngoài của mình ra rồi tiến đến chỗ tiểu quỷ vẫn đang nằm trên nền đất. Thằng bé đang giả vờ ngủ, anh chắc chắn điều đó vì anh thấy thằng bé di chuyển vị trí nằm lại gần ghế sofa hơn. Anh giả vờ đi xung quanh bước vào phòng cô, anh muốn lấy giúp cô một bộ quần áo khác. Dù sao người cô cũng bị bẩn rồi, anh nghĩ cô sẽ không thoải mái. Nhật Thiên đi ra thấy thằng bé đang nằm trên đất giờ lại ngã lăn trên đùi của cô. Chắc chắn thằng bé sợ anh nên mới giả vờ ngủ, còn vừa rồi là nó đang cố gọi cô dậy. Anh đi đến bế thằng bé lên, sau đó khề cù nách nó. Khuôn mặt thằng bé nhăn lại, sau đó đôi môi đang mím chặt cũng bật cười khúc khích. Thằng bé mở mắt to tròn ra nhìn anh, nụ cười trên môi vẫn chưa tắt.

- Sao giờ này con chưa ngủ? Mẹ con không thích đâu.

Đậu Đậu nhìn chăm chú anh, nó không hiểu sao mình lại rất có cảm tình với người đàn ông này. Bỗng nhớ lời mẹ dặn, thằng bé vội làm mặt nghiêm nghị:

- Chú là ai, sao chú lại vào nhà cháu?

- Chú là Nhật Thiên, bạn mẹ cháu. Mẹ cháu uống say nên chú đưa mẹ cháu về. – Nhật Thiên vui vẻ đặt thằng bé ngồi trên đùi mình. Thằng bé rất đáng yêu. Lúc anh cồng cô đi bên ngoài nghe thấy tiếng phim hoạt hình, khi vào trong lại thấy nhà cửa tối om. Chắc nó trốn mẹ xem ti vi buổi tối.

- Bố cháu đâu? – Nhật Thiên vui vẻ đùa nghịch với thằng bé. Anh bỗng có một cảm giác rất thân quen với nó. Điều đó cũng đúng thôi vì nó là con của Thanh Tâm nên anh yêu mến nó cũng là điều đương nhiên.

Đôi mắt to tròn của Đậu Đậu bỗng đóng lại, thằng bé cúi gằm mặt. Nhật Thiên lại nhớ đến những lần Thanh Tâm buồn cô luôn cúi gằm mặt như vậy. Thằng bé này thật giống cô.

Mãi về sau thằng bé mới thốt ra câu hoàn chỉnh:

- Cháu không có bố. Cháu chỉ có mẹ thôi.

Nhật Thiên thoáng sững người. Anh vội đưa tay xoa lưng thẳng bé, anh lại nhắc nó nhớ kỉ niệm không vui rồi.

- Bố không sống với mẹ con cháu. Mẹ cháu bảo bố cháu phải bảo vệ trái đất, không thể ở bên mẹ con cháu được.

Nhật Thiên chăm chú lắng nghe Đậu Đậu thao thao bất tuyệt. Nghĩ bố mình là siêu nhân chắc chỉ có mình cô nói với con như thế.

- Chú biết không, mẹ cháu bảo bố cháu là siêu nhân bạc hà. Cháu sinh ra cũng có mùi bạc hà như bố cháu. Chú ngửi thử xem.

Nói rồi Đậu Đậu cũng vội vàng đứng dậy, cả cơ thể không vững đồ ập vào người anh.

- Chú, chú có mùi bạc hà. Không lẽ chú là... Papa của cháu.- đôi mắt to tròn của Đậu Đậu lại hướng về phía anh, anh nhìn thấy trong đôi mắt có chút trông mong chờ đợi.

Nhật Thiên khẽ xoa đầu nó, mỉm cười lắc đầu. Anh cảm thấy không nên nói dối trẻ con vẫn tốt hơn.

Đậu Đậu thấy vậy mặt tái nhợt buồn bã, chậm rãi trở về phòng. Thấy bộ dạng rầu rĩ của thẳng bé, Nhật Thiên không khỏi đau xót, anh thật sự rất muốn gật đầu. Nhiều lần cũng đủ thấy Đậu Đậu mong gặp bố thế nào. Đợi lúc cái bóng dáng nho nhỏ mất sau cánh cửa, Nhật Thiên mới quay ra nhìn người phụ nữ say mềm trên ghế. Anh lấy chậu nước ra lau người rồi thay áo cho cô. Cô nôn ra đầy ngực, dính cả vào đồ lót. Nhật Thiên nóng mặt nhìn người phụ nữ vẫn ngủ li bì không biết gì, tay anh từ từ cời từng món đồ trên người cô. Cơ thể anh lại phản ứng sao? Nhật Thiên cười khổ, tay cũng thao tác nhanh hơn, nếu không anh sợ sẽ mất kiểm soát mà chạm vào cô. Đưa cô vào phòng, dù rất muốn nằm cạnh Thanh Tâm nhưng lại sợ cô khó chịu nên anh ra nằm trong phòng khách.

Reng... reng... reng...

Thanh Tâm khẽ sờ vron tay tắt đồng hồ, hôm qua uống nhiều bia khiến đầu cô choáng váng. Cô đã tự về nhà sao? Trong đầu lại nhớ tới lời nói hôm qua của Đậu Đậu: “Mẹ ơi mai con đi dã ngoại với lớp, mẹ nhớ phải dậy sớm đưa con đi học đúng giờ đấy”. Đúng rồi hôm nay Đậu Đậu đi chơi với lớp, cô hoảng loạn rời giường. Làm vệ sinh xong, đầu vẫn hơi nhức, Thanh Tâm lê thân vào phòng Tiểu Đậu, thẳng bé đang nằm ngủ ngon lành trên giường.

- Tiểu heo, dậy đi nào. Ngoan dậy đi chả phải hôm nay lớp con đi dã ngoại sao? Không dậy là lỡ xe ở nhà đây.- cô dịu dàng vỗ vào mông Đậu Đậu.

- Mẹ... để con ngủ... đi dã ngoại... đi dã ngoại...- Đậu Đậu lập tức đứng dậy, lao ngay ra ngoài.

Thanh Tâm sững người ngồi trên giường, trên môi hiện lên nụ cười, Đậu Đậu luôn làm cho cuộc sống của cô sôi động hơn. Bốn năm qua, tuy chỉ có hai mẹ con nương tựa vào nhau mà sống nhưng căn nhà luôn tràn ngập tiếng cười.

- Oa, có bánh bao xá xiu ạ.- Đậu Đậu sung sướng ngồi vào bàn ăn.

Thanh Tâm dịu dàng xoa đầu thẳng bé, đặt cốc sữa xuống: “Ăn từ từ thôi, còn sớm mà.” Nhật Thiên bị mùi bánh bao làm cho hấp dẫn, tối hôm qua anh cũng chưa ăn gì. Anh đứng dậy, men theo mùi thơm đi vào bếp.

Thanh Tâm bị sự xuất hiện của anh làm cho giật mình, cô vội đứng dậy chỉ tay về phía anh: “Anh... anh... sao anh lại ở đây? Lại cời trần đi lại trong nhà tôi?”. Bị giọng nói giận dữ của cô làm cho tỉnh ngủ, Nhật Thiên mỉm cười xảo quyết ngồi xuống: “Chuyện đêm qua em mau quên vậy sao? Là ai say xin nôn lên người anh? Là ai không đi nổi phải để anh cõng về?” Nói rồi quay sang cười với Đậu Đậu: “Tiểu Đậu, có bánh bao xá xiu à. Đúng món chú thích”

Bánh bao xá xiu là thứ mà Đậu Đậu thích nhất nhưng nghe thấy Nhật Thiên bảo vậy thẳng bé không đành lòng mà cầm một chiếc bánh bao đưa lên trước mặt anh: “Chú cũng thích bánh bao xá xiu ạ. Chú... chú... có muốn thử một cái không?”. Dù sao ông chú này hôm qua cũng cực khổ đưa mẹ về, chiếc bánh bao này coi như thay lời cảm ơn của cậu vậy.

Nhật Thiên vui vẻ nhận lấy bánh bao của cậu bé. Nhưng sao vậy, sao anh lấy mà không được, Đậu Đậu đang cầm chặt không muốn rời. Anh đành buông tay, vui vẻ nói: “Chú không đói nữa. Cháu giữ lại mà ăn đi.” Thanh Tâm khó hiểu nhìn anh, hôm qua anh ta đến đây bằng cách nào, hôm qua cô uống say không biết có nói những điều không nên nói ra hay không? Cô lại tiếp tục đắm chiều nhìn Nhật Thiên thấy anh không có biểu hiện gì khác thường mới khẽ thở phào. Đợi Đậu Đậu vào phòng lấy cặp cô cũng đi thay đồ, Nhật Thiên bị bỏ rơi trong phòng bếp. Nhìn chồng bát đĩa chưa rửa, anh khẽ mỉm cười tiến đến, hóa ra có những thói quen mà cô không bao giờ sửa được, cả anh cũng vậy.

Thanh Tâm vui vẻ nhìn mình trước gương, bộ váy mới mua này thật đẹp. Chính vì dự án làm ăn sắp tới mà cô đã đầu tư cho mình bộ trang phục này, không ngờ bên đối tác lại là Tô thị xem ra cơ hội mặc sau này cũng không có. Đi ra đến bên ngoài, nhà cửa đã im ắng, cô buông lỏng thần kinh, hóa ra anh ấy về rồi, thật may quá. Thanh Tâm nhẹ nhàng đi vào bếp lấy hộp cơm cho tiểu bảo thì bị một hình ảnh làm cho đứng hình. Nhật Thiên đang vô tư rửa bát cho mẹ con cô.

- Đây, dừng lại. Sao anh lại rửa bát, mau mặc áo rồi về đi.- Cô tiến lại gần đẩy anh ra, bữa sáng không cho anh ăn, cô cũng không mặt dày để anh phải rửa bát thế này.

Thấy bộ dạng lúng túng của cô, anh khẽ nhíu mày cười đùa nói: “Cũng sắp xong rồi, chỉ là anh không thích nhìn thấy bát đĩa bẩn thôi.” Nói rồi lại tiếp tục chăm chú rửa. Những kí ức lại ùa về trong suy nghĩ, đã bốn năm rồi, tại sao cô vẫn cố chấp ghi nhớ, tại sao lại vì một hành động nhỏ nhặt của anh mà nhớ lại tất cả. Cô quá mệt mỏi rồi, càng ở gần anh những chuyện quá khứ sẽ ngày càng hiện về, tốt hơn vẫn nên tránh anh xa xa một chút. Bây giờ cô đã có Đậu Đậu. Nhật Thiên cũng có Băng Hi, mọi chuyện cũng đã trở về quỹ đạo của nó, hãy xa cách anh ấy một chút, có lẽ vậy sẽ tốt hơn Thanh Tâm à...

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Đánh bạn

Thanh Tâm vừa bước chân vào bàn làm việc đã bị giám đốc Trương gọi điện nhắc nhở về dự án với Tô thị. Cô cúp máy, chán nản nằm úp mặt trên bàn. Không phải chứ, mới gặp anh thôi mà, cô không muốn một ngày gặp anh quá nhiều như vậy nhưng vì chuyện công ty sớm ngày nào hay ngày nấy. Bãi đỗ xe Sân golf Shanghai country club

Thanh Tâm ngồi trong xe ô tô chơi điện tử. Lại thua rồi, cô chán nản quăng điện thoại ra sau. Không phải chứ đã 4 tiếng rồi sao anh vẫn còn chưa ra, ngồi trong này chán muốn chết. Đôi mắt chán chường bỗng bắt được hình ảnh người đàn ông lịch lãm trong bộ đồ chơi golf màu trắng. Anh bước đi chậm rãi về phía xe của mình, xung quanh cũng không ít vệ tinh bám theo, những giám đốc liên tục thao thao bất tuyệt về các dự án, những cô gái tiếp khách xinh đẹp.

Nhật Thiên dường như không mấy để tâm đến những người xung quanh. Những cô gái liên tục bám víu lấy cánh tay làm anh vô cùng khó chịu nhưng bàn tay còn chưa kịp gỡ thì bắt gặp hình ảnh cô gái sáng nay đang hùng hổ đi về phía mình. Nhìn thấy cô, anh khẽ nhếch môi cười, mấy cô gái đó, không cần anh phải đụng tay vào.

- Tô tổng... Tô tổng – Thanh Tâm cố ngụy trang cho bản thân một dáng vẻ tự nhiên nhất có thể. Cô chen người vào giữa anh và những cô gái, tạo khoảng trống giữa họ.

Nhật Thiên mỉm cười, mọi dự đoán của anh đều chính xác.

Những cô gái tiếp khách nhìn Thanh Tâm với ánh mắt giận dữ. Từ đâu lại nhảy ra người phụ nữ vô duyên cướp mất cơ hội đến gần Tô tổng. Hai người họ định kéo cô ra thì bị ánh mắt của người đàn ông bên trong dọa cho hoảng sợ. Đôi mắt anh đang cảnh cáo bất cứ ai cũng không được đến gần, cũng không được phép chạm vào cô ấy.

Ánh mắt đó cũng dành cho tất cả những vệ tinh còn lại, họ cũng nhanh chóng hiểu ra ý của anh mà lảng lạng rút lui.

Thanh Tâm còn đang mải quay ra tìm cơ hội nói chuyện hợp tác với anh nên không hề để ý tất cả mọi người đều rút đi hết. Thanh Tâm rút trong túi ra tập kế hoạch, cô cẩn thận đưa lên trước mặt anh:

- Tô tổng, anh có thể xem xét lại được không? Nếu anh không vừa lòng ở chỗ nào chúng tôi có thể sửa chữa.

- Em ăn trưa chưa? – Nhật Thiên không mấy quan tâm đến tập giấy trước mắt.

- Anh nghiêm túc được không? Tôi đang xin anh cho chúng tôi một cơ hội nữa. Chúng tôi nhất định...

- Anh đói rồi. Em đi ăn với anh đi. – Nhật Thiên cắt lời cô, bàn tay ấm áp nắm lấy tay cô.

- Anh đừng như vậy được không? Tôi không ăn gì hết. Anh biết tôi đến tìm anh vì việc gì mà. Anh có thể đừng vì chuyện cá nhân mà làm ảnh hưởng đến quyết định hợp tác của mình được không? Nếu là vì tôi xúc tiến kế hoạch này mà anh không đồng ý thì chúng tôi sẽ đổi người. Tôi tuyệt đối sẽ không để anh phải chạm mặt tôi nữa.

Nhật Thiên chán nản đưa tay bịt mồm cô lại. Cô còn tiếp tục không biết anh phải đứng đây bao lâu nữa. Anh thở dài chán nản, xem ra anh phải lợi dụng công việc để bắt cô ăn tối với mình rồi:

- Em không ăn trưa, được thôi. Nhật Thiên anh trong mắt em là người đàn ông hẹp hòi lấy việc công trả thù riêng sao? Chồng em không phải người thiên cặn như vậy. Nếu em vẫn còn chưa biết điểm thiếu sót trong bản hợp đồng thì anh rất vui lòng chỉ cho em. Nhưng em phải mời anh ăn cơm. – Nhật Thiên chăm chú nhìn biểu cảm trên gương mặt cô.

- Chồng cũ anh nói nhầm rồi. Được, chỉ là một bữa cơm thôi mà. Anh muốn ăn gì cũng nên nhớ tôi là người làm công ăn lương lại còn có con nữa mong anh chọn quán nào hợp lý chút.

Nhật Thiên thấy cô đồng ý thì mừng như điên. Anh cố giữ cho bản thân bình tĩnh, anh còn chưa ra hết điều kiện.

- Tất nhiên là anh sẽ chọn hợp lý nhất. Tối nay, ăn ở nhà em được không?

Thanh Tâm vốn không muốn rước người đàn ông này vào cửa nhưng nghĩ đến giá cả đất đỏ ở mấy nhà hàng ở Thượng Hải nên đành cắn răng gật đầu.

Thanh Tâm quay trở lại công ty tiếp tục hoàn thành mấy kế hoạch còn dang dở thì nhận được điện thoại của cô giáo.

- Mẹ Đậu Đậu, chị đến trường được không? Đậu Đậu đánh nhau với bạn, phụ huynh bên kia muốn gặp mặt chị. – Cô giáo ái ngại thông báo cho Thanh

Tâm.

Thanh Tâm xin nghỉ phép buổi chiều rồi lái thẳng xe đến mẫu giáo. Không phải chứ Đậu Đậu nhà cô dù có nghịch ngợm, nói nhiều nhưng chưa bao giờ đánh bạn. Cô vẫn luôn dạy thẳng bé phải yêu chuộng hòa bình mà.

Nhật Thiên vừa bước ra từ phòng tổng giám đốc chi nhánh Beauty Plus bên Thượng Hải thì nhìn thấy bóng hình hấp tấp chạy ra ngoài. Anh cũng định ra nhắc cô một chút về chuyện tối nay nhưng nhìn thấy bộ dạng vội vã của cô anh lập tức lấy xe đuổi theo.

- Đậu Đậu, sao con đánh bạn? – Thanh Tâm tức giận mắng thẳng bé.

- Tại nó nói con trước. Nó bảo con là thằng không cha nên con mới đánh nó. – Cô quay sang nhìn khuôn mặt sưng sưng của đứa bé kia. Phụ huynh bên đó cũng rất gay gắt, họ muốn nhà trường phạt Đậu Đậu lại còn nói nếu không xin lỗi và bồi thường sẽ làm Đậu Đậu bị đuổi học, không trường nào nhận. Thanh Tâm hoảng sợ nhìn khuôn mặt tức giận của hai người trước mặt, hai người này cô không lạ. Họ chính là con cháu nhà thị trưởng. Thằng con cô hôm nay động nhảm người rồi.

- Con không nói, là nó gây sự đánh nhau với con. – Thằng bé mặt sưng bắt đầu phàn bác, khuôn mặt sưng đỏ còn được trang trí thêm hai hàng nước mắt trông vô cùng đáng thương.

- Mà có nói- Đậu Đậu tức giận nhảy ra trước mặt thằng bé kia.

- Tao không nói- Thằng bé mặt sưng gân cổ lên cãi, khóc càng dữ dội hơn.

- Mà có làm, thằng đàn ông dám làm không dám chịu. Tao phải dạy dỗ mày. – Nói rồi Đậu Đậu xông lên trước cả người bùng bùng khí thế như ra trận.

Thanh Tâm vội đưa tay tóm thằng bé lại. Kiểu gì cũng phải xin lỗi thôi, cô vẫn còn muốn nuôi dạy Đậu Đậu ở thành phố này.

- Cho tôi xin lỗi, trẻ con không hiểu chuyện. Anh chị muốn bồi thường bao nhiêu ạ?

Đậu Đậu bực bội muốn thoát khỏi tay mẹ. Mẹ đâu có làm gì sai, nó cũng không có làm sai, sao phải xin lỗi và bồi thường?

- 50 triệu nhân dân tệ. Nó cũng phải xin lỗi con tôi nữa. – Người phụ nữ chanh chua thốt ra một mức giá.

Thanh Tâm sững sờ tiếp nhận mức giá họ đưa ra. 50 triệu, bán cả nhà cả xe cũng không đủ. Bây giờ chỉ còn nước bảo Đậu Đậu xin lỗi làm họ hòa hoãn lại thôi.

- Đậu Đậu, con xin lỗi bạn đi. Nhanh lên.- Thanh Tâm làm bộ nghiêm khắc kéo thằng bé lên phía trước. Sao cô không hiểu tâm tư của con trai mình, cô cũng nhìn thấy mấy vết xước trên gò má nó, nó cũng bị thằng bé kia đánh mà.

- Con... con không sai... Con không làm- Đậu Đậu khoanh tay lắc đầu, vừa được mẹ nói lòng phạm vi thằng bé nhảy tót ra cửa để tẩu thoát.

Thanh Tâm chán nản đuổi theo. Đậu Đậu, con biết 50 triệu là bao nhiêu không hả.

Đậu Đậu biết đôi chân ngắn cùn của mình không địch được với mẹ nhưng vẫn cố gắng lao về phía trước cho đến khi cả người va vào bức tường thịt rắn chắc. Đậu Đậu ngẩng đầu lên. Khi hai mắt to tròn nhìn thấy người đàn ông phía trước thì nước mắt nước mũi từ đầu bỗng tuôn ra xối xả:

- Chú Nhật Thiên... ô ô... người ta bắt nạt mẹ con cháu... ô ..ô

Nhật Thiên loay hoay lau nước mắt cho thằng bé, anh bế thằng bé lên, sải bước vào bên trong. Vừa nãy đứng bên ngoài anh cũng nghe được ít nhiều nội dung vấn đề. Xem ra Đậu Đậu cũng là thằng bé rất cố chấp như cô.

Đậu Đậu quay trở lại có thêm hậu thuẫn thì tự tin hơn. Thằng bé vênh mặt ngồi trên tay anh trở lại phòng. Thanh Tâm sững sốt nhìn màn cứu thế tuyệt vời của anh. Dù trong lòng có chút không vui nhưng xem ra lần này phải nhờ đến anh rồi.

- Tô tổng...- Ba của đứa bé cuối cùng cũng lên tiếng nhưng bây giờ giọng anh ta có vẻ run rẩy.

- Anh, cháu tôi làm chuyện gì sao? – Nhật Thiên vu vơ hỏi.

- À không, trẻ con không biết gì. Chuyện bé xé ra to thôi. – Người đàn ông lập tức cười cầu hòa. Anh có ngu mới đi đắc tội với người đàn ông này.

Nhật Thiên mỉm cười nhìn Đậu Đậu trong lòng cũng có chút thành tựu.

Siêu Thị

- Mẹ, mẹ. Mẹ đi chậm thôi. – Đậu Đậu leo đèo chạy theo cô.

- Con còn biết mẹ là mẹ con à? Vậy sao mẹ vừa nói con không nghe. – Thanh Tâm tức giận bẹo hai má của Đậu Đậu. Nó chưa biết anh là ba của nó đã thế rồi không biết khi nó biết rồi nó còn cần người mẹ như cô không?

- Mẹ mẹ con biết lỗi rồi nhưng con có lỗi với mẹ thôi.- Đậu Đậu nhanh nhẩu lấy lòng.

Thanh Tâm mặc kệ thằng bé, cô bế nó để vào trong giỏ rồi tiếp tục đẩy đi. Nhật Thiên đứng bên cạnh vội đẩy giúp cô. Đây là lần đầu tiên anh đến siêu thị, thì ra đi siêu thị cũng hay phết. Cả ba người đi bên nhau như một gia đình vậy.

- Mẹ mua socola đi. – Đậu Đậu ôm chặt cánh tay cô, nũng nịu xin xỏ.

Thanh Tâm thờ ơ rút tay ra, cô đẩy xe trực tiếp đến quầy thanh toán.

Đậu Đậu vẫn không từ bỏ, nó quay đầu sang cầu cứu người thứ hai có tiềm lực kinh tế. Nhật Thiên thấy ánh mắt của thằng bé thì không cảm được lòng anh bốc mấy thanh socola trên tay rồi ra quầy khác thanh toán riêng.

Thanh Tâm mệt mỏi để túi đồ lên bàn, hôm nay cô không trừng phạt thằng nghịch từ Đậu Đậu sợ sau này nó cứ cạy Nhật Thiên mà lộng hành, lúc ấy cũng không biết giải quyết sao cho hợp lý.

- Đậu Đậu, con ra đây. Úp mặt vào tường đứng im như vậy không ăn tối nữa, hôm nay mẹ phạt con xem con sau này còn dám hỗn láo như vậy không.- Thanh Tâm chỉ tay góc tường ở phòng khách, mắt lườm Đậu Đậu.

- Mẹ, mẹ tha cho con. Con biết lỗi rồi, sau con không dám nữa.- Đậu Đậu chấp tay van xin, mắt ngân ngấn nước. Không phải chứ, đứng úp mặt vào tường thì không sao nhưng sao lại không cho cậu ăn tối, mẹ lại cố tình rán gà nữa chứ.

- Không được, ra kia đứng nhanh lên, đừng để mẹ cáu. Đứng chỗ đó, úp mặt vào, đặt hai tay sau đầu rồi đứng đó mà sám hối đi.- Thanh Tâm chỉnh xong tư thế cho thằng bé, để xem sau này nó có còn dám không nghe lời nữa không. Đậu Đậu không sợ nắng, cũng không sợ đánh chỉ sợ bị bắt nhìn ăn, đây là kinh nghiệm cô tích lũy được sau ba năm nuôi nó.

Nhật Thiên nhìn bộ dạng đáng thương của Đậu Đậu thì vừa thương lại vừa buồn cười, lúc anh định mở mồm xin cho thằng bé thì bất gặp ánh mắt sắc lạnh của cô. Anh chỉ còn biết đi vào phòng khách ngồi xem ti vi tò vò và không quan tâm. Thực ra Nhật Thiên muốn đưa cho Đậu Đậu mấy cái kẹo socola vừa mua nhưng cứ hai phút Thanh Tâm lại đi qua nhìn. Nhà cô không rộng, ở nhà bếp có cửa sổ để nhìn ra phòng khách nên rất dễ kiểm tra. Dù tất bật trong bếp nhưng cô vẫn muốn để ý xem Đậu Đậu có tuân thủ mệnh lệnh không, nhìn thằng bé úp mặt vào tường mà lòng cô cũng xót xa, Đậu Đậu không có lỗi, lỗi ở người mẹ như cô đã không thể cho con một gia đình hoàn chỉnh. Nhưng cô không thể vì thế mà bỏ qua cho con vì đánh bạn, dù gì đó cũng là hành vi không đúng, không phạt cô sợ Đậu Đậu sẽ tái phạm.

- Đậu Đậu, đứng nghiêm. Không nói chuyện. . .

- Đậu Đậu, con không tập trung thì mẹ sẽ cho con đứng suốt đêm.

- Đậu Đậu ai cho con xem ti vi, úp mặt vào tường cho mẹ?

Thanh Tâm cuối cùng cũng hài lòng bề thức ăn ra bàn. Gà rán, canh bò hầm dưa, mực xào thập cẩm, thịt quay- toàn món Đậu Đậu thích

- Mẹ, mẹ... con đứng thế này lâu lắm rồi ấy, lại còn đói nữa- mùi thơm làm cho cậu xiêu lòng, sao hôm nay mẹ nấu nhiều món ngon quá vậy.

- Trẻ nhỏ đang tuổi ăn tuổi lớn, để bỏ bữa không tốt- cuối cùng Nhật Thiên cũng phải lên tiếng.

- Đứng rồi, đứng rồi con còn nhỏ nếu bỏ bữa sẽ bị ốm, ngã bệnh... không tốt- Đậu Đậu nhanh chóng phụ họa thêm bằng mấy động tác kiểu chóng mặt, chân lão đảo sắp ngã.

- Con đứng im, không ăn không uống gì hết.Ngoan ngoãn đứng tiếp đi.- Thanh Tâm tập trung sắp bát đĩa. Cô đâu có vô tâm vậy, thực ra cô đã phần cho nó trong nỗi rồi, đợi tí ăn xong cô sẽ dọn lên, Đậu Đậu còn nhỏ bắt nạt sợ rằng không tốt cho sức khỏe.

- Mẹ... chú Nhật Thiên...- lần này thì thằng bé khóc rồi, giọng đầy ảm ức.

- Thanh Tâm, cô không cho Đậu Đậu ăn tôi cũng không ăn, tôi không ăn thì không đọc kế hoạch gì hết- nhìn thấy nước mắt của thằng bé, anh lại đâm nổi giận, sao cô lại tàn nhẫn như vậy chứ? Nói rồi chạy lại lau nước mắt cho Đậu Đậu ôm vào lòng.

- Thôi được rồi. Đậu Đậu không phải diễn nữa, mẹ chẳng bảo con là con trai không bao giờ được khóc sao? Hai người vào đây ăn cơm đi cho nóng- Thanh Tâm thờ dãi quay lại lấy bát cho Đậu Đậu.

Ăn xong bữa cơm, cô bật ti vi cho Đậu Đậu xem còn mình cầm bản kế hoạch vào bếp. Nhật Thiên đang rửa bát thấy cô bước vào liền mỉm cười, anh cảm thấy bây giờ ba người như là một gia đình hạnh phúc vậy.

- Anh uống gì? Trà hay cà phê?

- Cho anh cốc trà đi.- Nhật Thiên chăm chú đọc lại tập tài liệu.

Thanh Tâm nhẹ nhàng đặt cốc trà bên cạnh, ngồi về phía đối diện, mắt nhìn chăm chú. Anh vẫn tiếp tục đọc, cuối cùng đóng lại hỏi cô: “Theo em một công ty làm ăn như Tô thị thì cái gì cần quan tâm hàng đầu?”. Thanh Tâm không cần suy nghĩ liền trả lời: “Đương nhiên là lợi nhuận”. Anh mỉm cười nhìn

cô gật đầu, tiếp tục nói: “Bản kế hoạch này rất hoàn hảo nhưng phía bên công ty anh chưa nhìn thấy ích lợi mà nó đem lại, cả về kế hoạch bán và tung ra thị trường, mức giá cụ thể, tiền mà công ty anh nhận được cũng chưa có? Thế nên với Tô thị, bản hợp đồng này chẳng khác nào một đồng giấy vụn...”

Thanh Tâm bị lời nói của anh làm cho bất ngờ, quả thật kế hoạch đã quá thiếu sót, cô nhanh tay đánh lại trong laptop. Hai người tập trung thảo luận, cùng nhau bổ sung thêm bản kế hoạch. Đậu Đậu từ bên phòng khách nhìn sang khẽ cười, mẹ cậu thực rất xứng đôi với người đàn ông này

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Kỉ niệm cũ

Thanh Tâm gấp máy tính lại. Cô đứng lên, khẽ vươn vai cử động cơ thể tê cứng vì ngồi lâu. Nhật Thiên sau khi nói giúp cô một số vấn đề liên quan đến hợp đồng đã ra ngoài ngồi xem hoạt hình với Đậu Đậu. Cô tập trung làm việc đến bây giờ mới xong

Thanh Tâm bước ra ngoài phòng khách, cô sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt. Nhật Thiên đang nằm ngả mình trên sofa, đôi mắt nhắm nghiền. Có vẻ anh đang ngủ rất ngon, đôi lông mày vốn nhíu chặt của anh cũng giãn ra. Đậu Đậu nhà cô cũng đang ngủ nhưng là ngủ trên bụng anh. Hình ảnh tươi đẹp đó lọt vào mắt cô. Thanh Tâm cảm thấy trong trái tim của mình một dòng nước ấm áp đang len lỏi. Cô ngồi lặng rất lâu ngắm nhìn hình ảnh ấy. Một suy nghĩ thoáng qua trong đầu cô, cô quả thực rất muốn nói với anh toàn bộ sự thật, nói với Đậu Đậu về ba của thằng bé. Ý nghĩ ấy chợt xuất hiện rồi cũng nhanh chóng bị cô gạt bỏ, sao cô quên mất chuyện của anh và Băng Hi. Dù không ở Bắc Kinh nhưng tin tức về việc đính hôn của anh và cô ấy vẫn phát trên ti vi. Thanh Tâm mảy mòi hồ đồ rồi. Cô khẽ luồn tay bé Đậu Đậu vào lòng, thằng bé đang ngủ say bị nhấc lên thì nhũn mày khó chịu. Cô bật cười đưa tay xoa xoa nếp nhăn trên trán Đậu Đậu. Thằng bé này, không biết giống ai nữa...

Nhật Thiên cảm giác viên đá nhỏ trên bụng mình bị bé đi thì lơ mơ mở mắt. Anh loáng thoáng nhìn thấy Thanh Tâm bế Đậu Đậu vào trong phòng rồi đi ra.

- Anh nên về đi, muộn rồi.- Thanh Tâm nhìn xuống mũi bàn chân, không phải chứ giờ lại thành không gian riêng của hai người. Cảm giác ngượng ngập này cô không muốn chút nào.

- Em không có gì để nói với anh sao? – Nhật Thiên cuối cùng cũng tỉnh hẳn. Anh xoa xoa hai bên thái dương. Lâu rồi anh chưa ngủ sâu được như vậy, cảm giác ôm Đậu Đậu cũng thoải mái như ôm cô vậy.

Thanh Tâm ngạc nhiên nhìn anh. Cô phải nói gì sao? Những điều cần nói cũng nói hết rồi mà.

- Tạm biệt. – Cô gượng gạo giơ tay lên nhìn anh. Sao anh còn không mau đi đi?

Nhật Thiên mỉm cười cầm áo khoác lên, anh bước ra khỏi cửa:

- Em chưa có nói cảm ơn với anh. Hay là em muốn làm việc khác...

Anh mỉm cười xấu xa nhìn cô. Đôi mắt cũng quét từ đầu đến chân cô.

Thanh Tâm hoảng sợ giơ tay ôm lấy mình. Không phải chứ, Đậu Đậu còn đang ở đây.

Nhật Thiên đọc được suy nghĩ của cô, anh mỉm cười kéo cô lại bên mình, đặt xuống môi cô một nụ hôn nhẹ.

- Anh chỉ đùa em thôi, một nụ hôn thì không sao chứ.

Nói rồi anh quay người xuống nhà. Nụ cười trên môi vẫn không tắt.

Thanh Tâm bối rối đưa tay lên môi, hơi ấm của anh. Bốn năm rồi mà cô vẫn không quên được.

- Thanh Tâm... Thanh Tâm...? Cô có nghe tôi nói không thế? – Giang San gõ tay xuống bàn làm việc.

Thanh Tâm lúc này mới tập trung nhìn vào khuôn mặt giận dữ của sếp. Giám đốc có vẻ rất tức giận, khuôn mặt trang điểm đậm cũng trở nên méo mó. Hôm nay cô muốn đến đây một mặt thông báo với chị ta về kế hoạch đầu tư đã thành công, mặt khác muốn chị ta khôi phục tiền thưởng tết cho cô. Xem ra cô lại bị người đàn ông này quấy phá rồi, lo đang nghĩ về anh trong lúc nói chuyện với giám đốc là việc không thể chấp nhận được. Thanh Tâm bỗng nhớ đến khuôn mặt đỏ bừng của chị Trương khi ngồi cạnh Nhật Thiên, trong đầu xuất hiện một ý tưởng. Đậu Đậu, xem mẹ cứu món tiền thưởng tết của mẹ con ta thế nào.

- À, chị Trương. Tôi vẫn nghe mà, chỉ là chuyện hợp tác với Tô thị lần này, tôi đang nghĩ xem nên tổ chức tiệc mừng hợp tác ở đâu.

Giang San nghe đến chữ Tô thị thì khuôn mặt đang nhăn nhó cũng giãn ra. Đôi mắt chị ta sáng lấp lánh:

- Cô nói vậy là Tô tổng có nhà ý muốn đi sao?

Thanh Tâm nhanh chóng gạt đầu:

- Đúng vậy, anh ấy còn nói muốn nói chuyện riêng với chị. – đôi mắt cô thấy được biểu hiện của chị ta thì sung sướng.

- Vậy, cô đi chuẩn bị đi. – Giang San vui vẻ gấp tập kế hoạch đưa cho cô.

Thanh Tâm chuẩn bị bước ra thì ngoái lại nhìn:

- À, còn một chuyện nữa. Chuyện tiền thưởng tết của tôi. . .

- Không lấy của cô nữa, thêm tiền thưởng năm cho cô. . . - Giang San phóng khoáng tuyên bố.

Thanh Tâm vừa hát vừa quay lại chỗ ngồi. Tiền, tiền. . . đã giải quyết. Bây giờ phải dụ Nhật Thiên đến bữa tiệc

Thanh Tâm lấy điện thoại soạn tin nhắn: “Nhật Thiên, hẹn anh ở quán ăn MayDay, em muốn anh gặp một người. . .”

Nhật Thiên đang chăm chú đọc tài liệu thì thấy điện thoại bên cạnh rung lên. Anh mở điện thoại ra xem, Thanh Tâm nhắn tin cho anh sao. Tin nhắn này là sao. Anh gọi điện cho thư ký bên ngoài: “Lịch trình tối nay hủy hết đi. . .”

Quán ăn MayDay

- Tô tổng, anh ăn món này đi. – Giang San cả người dính chặt vào anh, liên tục gấp đồ ăn cho anh.

Nhật Thiên cuối cùng cũng hiểu người quan trọng mà cô muốn anh gặp là ai. Anh chán nản nhìn bát com đầy ắp của mình rồi lại quay sang nhìn người phụ nữ góc bên kia đang cười cười nói nói với các nhân viên trong phòng marketing. Cô ăn ngon quá nhỉ. Người đàn ông ngồi bên cạnh cô là ai? Anh ta ngồi gần cô quá thì phải, cả hai còn nói chuyện vui vẻ trông thật ngứa mắt.

- Cô Đình.- Nhật Thiên cất giọng gọi cô.

Thanh Tâm đang cười vui vẻ nói chuyện nghe thấy ai gọi mình thì cả người cứng lại. Không phải chứ, chắc cô nghe lầm rồi. Nghĩ vậy, cô lại tiếp tục trò chuyện say sưa.

- Đình. . . Thanh. . . Tâm, Cô không nghe thấy tôi gọi à.- Các nhân viên nghe thấy giọng Nhật Thiên thì tất cả không hẹn mà cúi mặt xuống ăn com để mặc Thanh Tâm ngẩn đầu bất đắc dĩ. Thôi được, anh gọi tôi phải không?

- Tô tổng gọi tôi ạ. Ổn quá, tôi không nghe thấy. – Thanh Tâm nở nụ cười cầu hòa.

- Đến đây, ngồi xuống. – Nhật Thiên vẫn tiếp tục ra lệnh như chính mình mới là chủ của cô vậy.

Thanh Tâm ngượng ngịu ngồi xuống, đừng đối xử với cô đặc biệt thế được không?

Anh vừa lòng nhìn cô ngồi xuống.

- Cô bóc cua cho tôi đi. Tôi thấy cô ăn cua rất ngon, tôi cũng muốn ăn.

Thanh Tâm rửa thắm trong lòng, có người đẹp bên cạnh còn muốn hành hạ cô. Tức chết mà, biết anh ta nhìn mình ngàn vạn lần cô cũng không ăn cua nữa.

Giang San thấy bầu không khí lảng mạn bị người khác xen vào thì bực bội, cô quay sang dịu dàng nói với Nhật Thiên:

- Anh để em bóc cho. Cô đưa cho tôi. – Nói rồi quay sang lờm cô.

Thanh Tâm mừng thầm, trong lòng liên tục cảm ơn chị Trương. Cả người cô còn chưa đứng dậy thì Nhật Thiên đã buông ra một câu hạ gục cô hoàn toàn:

- Việc này vẫn phù hợp với cô ấy hơn.

Thanh Tâm nghiêng răng nghiêng lợi ngồi bóc vỏ cua. Đáng chết, anh dám bảo tôi giống người hầu của anh chứ gì, còn sợ chị ta đau tay sao? Nhật Thiên đọc được suy nghĩ trong lòng cô. Anh chỉ khẽ mỉm cười, anh thực không hứng thú mấy con cua trên tay cô bằng cô. Chỉ là anh thấy cô cười nói với người khác làm anh không thoải mái, cô còn đẩy anh sang người phụ nữ khác. Anh nói vậy vì anh chỉ quen đồ ăn do cô chuẩn bị cho mình, anh không muốn nhận sự chăm sóc của người phụ nữ khác. Bát thức ăn đầy ắp mà giám đốc Trương gấp cho vẫn còn nguyên, anh chưa hề động đũa.

Thanh Tâm cố tình bóc cua còn vỏ để vào bát anh. Xin lỗi, cô không có thói quen hầu ăn người khác.

Mấy con cua cuối cùng cũng bóc xong, Thanh Tâm vui vẻ đứng lên định trở lại chỗ ngồi. Bóc cua cho anh ta làm cô chẳng còn thời gian ăn, bây giờ nhân lúc mọi người ăn hoa quả, xử lý chút vậy.

- Ngồi xuống

Trên bàn ăn rất nhiều người nhưng tại sao tất cả lại quay ra nhìn cô. Cô làm như không nghe thấy gì vẫn tiếp tục sai bước về chỗ ngồi.

- Cô Thanh Tâm, cô lại không để ý nữa à?

Khốn kiếp, anh muốn gì nữa. Tôi chưa ăn no đâu.

Suy nghĩ đó Thanh Tâm không thoát lên được. Thay vào đó là khuôn mặt xu nịnh

- Tô tổng gọi tôi ạ. – Cô lễ phép ngồi xuống. Chân cô tình giẫm lên chân anh.

Nhật Thiên nhìn đau, anh gọi phục vụ bê ra hoa quả còn nguyên vỏ.

- Cô gọt hoa quả đi. Cô giỏi việc này mà. Tôi không quen ăn đồ gọt sẵn.

Thanh Tâm bắt đầu cầm dao lên gọt hoa quả. Không sai, có tiền là có tất cả. Anh “không quen ăn đồ gọt sẵn” thì ăn cả vỏ luôn đi. Mấy trái táo cuối cùng cũng bày ra trước mặt Nhật Thiên với đủ hình dạng quái dị.

Bữa ăn cuối cùng cũng dừng lại. Thanh Tâm cùng mọi người đứng trước cửa.

- Thanh Tâm đi tầng hai không?

Thanh Tâm ngó nghiêng tìm kiếm bóng hình anh. Đồng nghiệp cô thấy thế thì bắt đầu trêu chọc:

- Tô tổng đưa giám đốc Trương về rồi. Chị ấy không khỏe. Anh ấy không đi đâu, cậu buồn đấy à. Ồi đỏ mặt kìa.

Thanh Tâm luống cuống phân bua nhưng dường như đều vô dụng, cô chán nản không muốn giải thích nữa. Anh đưa chị ta về, cô có chút không vui thật.

- Thôi đứng trêu mình nữa. Đi hát đi, Đâu Đâu của mình đang ở nhà một mình. Nhanh mình còn về với con.

- Vợ gì mới 8 rưỡi. Vẫn tha hồ. Đi nào

Lúc Nhật Thiên quay trở lại thì đám đông đã không cánh mà bay. Anh khó khăn lắm mới dứt ra được, cô ấy lại chạy đi đâu rồi. Anh lấy điện thoại ra, bấm số một nhân viên trong phòng anh mới mua chuộc được rồi nhanh chóng lái xe đến quán karaoke.

Nhật Thiên bị cảnh tượng bên trong làm cho hoảng sợ. Cô sau bốn năm, khả năng làm người khác lo lắng chỉ tăng chứ không giảm. Thanh Tâm hình như bị mọi người chúc say. Anh thấy cô đang lả lướt đứng trên sân khấu ca hát om sòm, thân thể mềm mại không đứng vững phải dựa vào người đàn ông bên cạnh. Hát tình ca, với người đàn ông khác, cô giỏi lắm.

Thanh Tâm kết thúc bài hát, cô cúi gập người cảm ơn mọi người rồi loạng choạng đi vào trong góc ngồi. Chết rồi, lâu không uống rượu trộn bia nên giờ cô chóng mặt quá, cả người cứ lảo lảo. Thanh Tâm vừa đặt mông ngồi xuống đã có cảm giác kì kì dưới mông. Mùi hương bạc hà lại ập đến. Thôi, cô lại ngồi vào chỗ không nên ngồi. Cô loay hoay định đứng dậy thì bị một vòng tay ôm chặt, anh giữ cô ngồi cố định trên đùi mình. Tư thế này lại làm anh nhớ đến lần gặp cô trong quán bar bốn năm về trước. Lần đó cô cũng say như vậy, cũng ngồi lên đùi anh thế này.

Thanh Tâm định hét lên thì bị anh bịt chặt mồm, giọng anh thì thâm rớt vào tai cô:

- Nếu em muốn hét cho mọi người nhìn thấy thì cứ việc. Anh không ngại yêu đương công sở với em đâu.

Thanh Tâm nghe vậy thì lập tức im lặng. Cô tức giận nhìn người đàn ông cột nhà phía sau.

- Chẳng phải anh đi cùng giám đốc Trương sao?- Thanh Tâm bực bội lấy tay chống ngực anh, cố tạo chút khoảng cách giữa hai người.

- Em đang ghen đấy à? Còn anh thì đang ghen đến phát điên đây. Ngồi im, anh phải tẩy mùi dơ bẩn của người đàn ông kia trên người em. – Nhật Thiên càng siết cô chặt hơn. Anh cúi đầu hít trọn hương thơm thuộc về cô. Bốn năm, chỉ vậy thôi không đủ, anh muốn cô nhiều hơn nữa. Cảm giác ấm nóng này, hương thơm này bốn năm qua luôn hành hạ anh trong những giấc mơ, anh đau khổ anh kim kẹp bản thân. Anh ép mình làm việc như điên để không đi tìm cô để rồi một tháng mà anh không tìm được, anh đi tìm cô khắp nơi nhưng cái anh thu được chỉ là câu “chúng tôi sẽ tiếp tục cố gắng”. Thì ra, bốn năm mà hơi ấm và hương thơm của cô vẫn mê đắm như vậy. Thanh Tâm, anh tìm được em rồi. anh được uống thuốc rồi.

Thanh Tâm im lặng nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh. Cô, thì ra vẫn chưa quên, cô cũng không đành lòng để anh bên người phụ nữ khác, chỉ là cô luôn tỏ ra cố gắng chịu đựng thôi. Vết thương đã lành tưởng sẽ không đau nữa, thì ra vẫn còn hai chữ gọi là “tái phát”. Nhật Thiên, anh cứ như vậy em phải làm sao đây?

Thanh Tâm tiếp tục uống rượu, cô thà đổ tội hết cho rượu còn hơn. Đúng là do rượu thôi. Dù sao anh ấy cũng biết nhà cô rồi, cô say chút cũng không sao...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng*, *Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Đi chơi

- Anh tránh ra... đừng động vào tôi. Tôi không say, tôi vẫn tự đi được.- Thanh Tâm dùng sức đẩy Nhật Thiên ra, đầu óc cô choáng váng. Sao thế này, cô mệt quá, cả chân cũng bủn rủn không đi được nữa rồi.

- Tiểu Tâm, ngoan nào. Em say rồi để anh đưa em về.- Nhật Thiên ân cần đỡ lấy cô, sao lại uống nhiều thế không biết. Anh hẳn khoản không biết bốn năm qua cô cũng sống thế này sao? Người phụ nữ này, thật đáng trách.

- Anh tránh ra, tránh xa mẹ con tôi ra. Đừng đến nữa, trở về đi, trở về với cô ấy đi. Mẹ con tôi không cần anh đâu... Đậu Đậu, mẹ xin lỗi con, tất cả là lỗi của mẹ, baba không cần mẹ con mình nữa, baba có người phụ nữ khác rồi, không cần mẹ con mình nữa. Là mẹ vô dụng, để con phải sống như vậy, tất cả đều do mẹ hết.- Thanh Tâm đâm vào lưng Nhật Thiên, anh thấy lưng mình ướt ướt, cô khóc sao?

Đêm hạ hôm ấy, trời thật mát mẻ, một người đàn ông lặng im công một cô gái đi trên con đường Tian'ai Road. Gió trời diu diu thổi tung tóc cô, cứ như vậy anh từng bước từng bước chậm chậm đi trên con đường dài, không biết đâu là đích, không biết đã qua bao lâu nhưng chỉ cần cùng cô thì dù đi đến đâu anh cũng cam lòng. Nhật Thiên khẽ mỉm cười nghĩ trong đầu: “ Thanh Tâm à, em biết không nếu hai người yêu nhau cùng đi trên con đường này thì tình yêu của họ sẽ kéo dài đến cuối đời. Anh cũng mong chúng ta được như vậy, từ bây giờ hãy quên hết đi, chuyện đã qua hãy để nó qua đi, người đàn ông đáng trách đó em cũng quên đi. Hãy cùng nhau bắt đầu lại, em nhé...”

Những tia nắng chan hòa khắp phòng, Thanh Tâm mơ màng nhìn lên trần nhà. Ngày mới lại đến, hôm qua cô uống say, sau đó chắc Nhật Thiên lại đưa cô về, từ hồi gặp anh ngày nào cô cũng về nhà trong trạng thái say xỉn, lại để còn để Đậu Đậu phải chờ đợi. Bắt đầu từ hôm nay cô sẽ hạ quyết tâm, gặp cũng như không gặp, nói cũng như không nói, không thể để anh ta làm rối loạn cuộc sống của cô được. Cô nhẹ nhàng xuống giường, đi ra ngoài.

- Mẹ, mau qua đây uống canh giải rượu này. Con và chú Nhật Thiên đích thân xuống nấu đấy.- Đậu Đậu đang ăn bánh mì thấy cô liền hớn hờ chỉ vào nồi canh trên bàn.

Thanh Tâm cảm động mở ra, thật thơm, con trai cô cũng lớn rồi, biết lo cho mẹ rồi. Cô đưa mắt nhìn quanh, hỏi: “ Thế chú ấy đâu?”. Đậu Đậu vừa ăn vừa đọc truyện tranh trả lời: “ Chú ấy nấu xong rồi về rồi ạ. Mẹ, hôm nay là chủ nhật, mẹ con mình đi công viên giải trí đi. Rủ cả chú ấy đi nữa..”- Nói rồi thẳng bẻ lấy đầu ra tẩm áp phích quảng cáo chỉ vào dòng chữ to “đừng” mua hai vé tặng một vé”, ánh mắt mong đợi.

Thanh Tâm thoáng giật mình, đã là chủ nhật rồi sao? Một tuần đã trôi qua rồi sao? Thế thì hôm nay cũng là ngày anh về Bắc Kinh, trong lòng bỗng có chút mát mẻ. Thôi kệ không quan tâm nữa, mấy ngày qua cô vì chuyện này mà ngổ lợ tiểu bảo, hôm nay phải bồi thường cho thẳng bé mới được.

- Được nhưng chỉ hai mẹ con mình thôi, chú Nhật Thiên hôm nay về Bắc Kinh rồi, đừng làm phiền chú ấy.- Thanh Tâm vừa ăn canh vừa xoa đầu thẳng bé. Tiền thưởng vẫn còn, thậm chí còn được tăng, xem ra hai mẹ con cô nên đập phá một chút.

Trong lúc đợi Đậu Đậu đi thay đồ, cô mở máy tính kiểm tra mail. Bốn năm qua đây là phương tiện liên lạc của cô với gia đình, mọi người vẫn nghĩ cô đang sống bên Mỹ, không ai biết đến sự tồn tại của Đậu Đậu. Hai chị em vẫn thường xuyên qua lại thư từ với nhau, cô cũng hay chụp ảnh mình gửi về cho chị gái, Thanh Hân giờ cũng có Nghĩa Tuấn nên cũng khá bận bịu, bố mẹ cô vẫn khỏe mạnh. Chị cô lần nào cũng đòi gọi webcam để xem nơi cô sống ra sao nhưng cô một mực khước từ, lần thì nói là mạng lác, lần thì nói là camera hỏng, thế rồi chị gái cô cũng không còn muốn xem nữa. Thời gian thấm thoát trôi đi, bí mật cô che giấu ngày càng lớn hơn, không biết người nhà cô mà biết đến sự tồn tại của Đậu Đậu sẽ thế nào? Thử nghĩ thôi cô cũng không dám. Trong đầu lại nhớ tới chuyện Nhật Thiên về Bắc Kinh, liệu anh có nói cho người nhà cô biết không, không được phải dặn anh ta. Cô nhanh chóng cầm điện thoại ấn nút gọi...

Nhật Thiên đang ở trong khách sạn bị tiếng chuông điện thoại làm cho thức giấc.

- Alo- Anh một hồi trả lời.

- Nhật Thiên, là em. Băng Hi đây, em có lịch chụp ảnh ở Thượng Hải nên ghé qua thăm anh, có rảnh không mình đi uống cà phê.- Băng Hi dịu dàng hỏi.

Nhật Thiên một hồi nhận điện thoại. Tối qua chăm cô đến khuya nên giờ đầu óc cũng không tỉnh táo, anh lại nhận điện thoại mà không xem tên. Băng Hi cũng dò được vị trí của anh rồi. Bốn năm qua, nói thực anh cũng không có một mình. Băng Hi luôn biết tạo dựng những vở kịch và lôi kéo anh vào trong đó. Lúc đầu khi anh biết cô nói dối, anh chỉ biết tự trách. Cô ngày hôm nay cũng một phần do anh khi trước không dứt khoát, anh chấp nhận bao dung cho cô hết lần này đến lần khác. Nhưng mãi đến tận sau này, anh mới nhận ra cách mình đối xử với cô là sai lầm. Băng Hi ngày càng quá đáng, cô thậm chí còn vẽ ra bức tranh cầu hôn đầy màu sắc để lấy dư luận ép buộc anh. Bây giờ, anh không còn biết phải tiếp tục mối quan hệ giữa hai người thế nào nữa. Bốn năm, anh mệt mỏi, anh muốn bỏ cuộc, anh khát khao hơi ấm để rồi có lúc anh đã suy nghĩ đến Băng Hi. Anh nghĩ là mình có thể bắt đầu lại cuộc sống với cô ấy, coi như chưa từng gặp Thanh Tâm nhưng khi anh hẹn gặp cô, anh lại nhận ra, mình không quên được. Anh gọi Băng Hi là Thanh Tâm, anh liên tục thất thần khi nhìn cô ấy, anh không biết nữa, anh lơ đãng nghĩ về Thanh Tâm khi bên cạnh cô. Thời gian không quay lại được, hồi ức càng không thể xóa nhòa. Giá như anh có thể quên được, giá mà anh quên đi cái tên Thanh Tâm có lẽ cuộc sống của anh sẽ đơn giản hơn. Bốn năm, anh cũng nhận ra thứ tình cảm bấy lâu nay anh dành cho Băng Hi là gì. Biết ơn, đúng chỉ là biết ơn thôi nhưng bây giờ anh nhận ra thì đã quá muộn, anh để người con gái anh yêu nhất đi rồi. Có lẽ cô sẽ không bao giờ xuất hiện nữa. Anh từng nói với Thanh Tâm vì cô mà phá vỡ đi tình cảm của anh với Băng Hi nhưng trải qua những năm tháng đằng đẵng ấy, anh lại nhận ra sớm muộn anh cũng sẽ không thể tiếp tục bên Băng Hi nữa. Người đối khác không chỉ là anh

hoặc có lẽ Băng Hi mà anh quen biết không phải là con người thật của cô...

Nhật Thiên tỉnh táo trả lời: “Anh đang bận, để khi khác đi.” Nói rồi chủ động cúp máy.

Băng Hi bị sự lạnh lùng của anh làm cho phiền lòng, anh sao vậy? Chuyện công ty tưởng hôm nay xong rồi, anh có thể cùng cô đi chơi Thượng Hải, tiện thể thêm ảnh làm bằng chứng cho mối quan hệ khăng khít của họ trước công chúng. Mọi kế hoạch đổ vỡ hết, cô hừ một tiếng rồi quay đi, Tô Nhật Thiên nếu anh muốn tránh em, em sẽ theo anh đến cùng.

Thanh Tâm gọi mà máy Nhật Thiên báo bận, chắc anh ấy không thể nghe máy rồi. Cô khẽ thở dài soạn tin nhắn: “Chuyện của tôi làm phiền anh đừng kể cho người nhà tôi biết. Cảm ơn”

- Mẹ, mau lên con xong rồi nè. – Đậu Đậu giận dỗi gõ cửa, kéo Thanh Tâm đang suy nghĩ linh tinh bưng tỉnh. Đúng rồi, cô hứa đưa thằng bé đi chơi công viên giải trí mà.

Hôm nay cô ăn mặc rất đón gió, hai mẹ con mặc áo đôi màu hồng, thật ra là áo gia đình, còn một cái cho bố nhưng cô đã giấu đi sợ Đậu Đậu thấy sẽ buồn. Xò giấy thể thao vào, hai mẹ con định ra ngoài thì đến cửa thì có người ấn chuông, bốn mắt quay ra nhìn nhau. Hôm nay là chủ nhật, sao lại có người đến chơi ư?

Thanh Tâm vội ra mở cửa, Nhật Thiên vui vẻ nhìn hai mẹ con.

- Sao anh lại đến đây?

Hôm nay chẳng phải anh sẽ về Bắc Kinh sao? Sao lại đến đây. Khoan đã anh ta đang mặc cái gì thế kia, là cái áo gia đình của cô mua cất trong tủ quần áo của mình. Thanh Tâm khó hiểu quay sang nhìn Đậu Đậu, con được lắm xem tí mẹ xử con thế nào.

- Anh đến để đưa Đậu Đậu đi chơi, không phải xe em đang bảo dưỡng sao? Hai mẹ con định đi chen chúc trên tàu điện ngầm chắc.- Nói rồi anh nhanh tay cầm túi xách của cô và Đậu Đậu đi trước, Đậu Đậu cũng nhanh chóng đi theo sau bỏ lại Thanh Tâm đứng lạng lạng trước cửa.

Khách sạn Rainbow

Băng Hi chán nản ngồi xem ti vi. Cuối cùng cô đứng lại ở kênh tin tức.

- Vâng, hôm nay trời thật đẹp, rất phù hợp cho các gia đình đi ra ngoài. Tôi đang đứng tại khu vui chơi Shanghai Disneyland, các bạn có thể trông thấy dòng người đang đi chuyên tấp nập trên đường...- phóng viên vui vẻ chỉ về phía đám đông.

Ánh mắt Băng Hi dừng lại ở ba người đang mặc áo gia đình, màu hồng trông rất chói mắt. Là Nhật Thiên, thì ra đây là việc bận của anh ta. Đứa bé kia là ai, cả người phụ nữ đó nữa. Cô ta đứng quay lưng về máy quay nên cô không thể nhìn thấy rõ mặt. Tô Nhật Thiên, giờ anh lại thích qua lại với phụ nữ có con hay sao? Tờ báo trên tay cũng nhàu nát như chính khuôn mặt tức giận đến méo mó của cô lúc này. Băng Hi thì sẽ không cho qua dễ dàng như vậy đâu.

Thanh Tâm mệt mỏi ngồi xuống, lấy khăn giấy lau mồ hôi cho Đậu Đậu còn Nhật Thiên chạy đi mua đồ ăn và nước uống. Đậu Đậu hôm nay chơi rất vui nên cũng thấm mệt, nhưng mặt thằng bé vẫn luôn cười tươi rộ.

- Mẹ, sau này mình đi Disneyland thì lại rủ chú Nhật Thiên đi với nha. Hôm nay con chơi vui quá...- Thằng bé nhõng nhẽo cầm tay cô năn nỉ.

Thanh Tâm ân cần lau tay cho thằng bé, nhẹ nhàng nói: “Đậu Đậu, mẹ nói rồi sau hôm nay, chú Nhật Thiên sẽ về Bắc Kinh, sau này sẽ không gặp mẹ con mình nữa. Con nhớ lấy, chú ấy đã có vợ sắp cưới, mẹ con mình không nên thân thiết với chú ấy quá, phòng trường hợp làm cô ấy hiểu lầm.” Giọng cô càng về sau càng nhỏ dần, mặt Đậu Đậu cũng tiu nghỉu theo. Nhật Thiên vui về mạng đồ ăn đến, chắc cô và Đậu Đậu đã đói lắm rồi. Nhưng bữa ăn không diễn ra vui vẻ như anh nghĩ, thay vào đó là sự im lặng đến kì lạ. Dù anh có cố gọi chuyện như thế nào thì hai người đối diện không có phản ứng gì.

Trời đã dần tối, Nhật Thiên tập trung lái xe trên đường, Đậu Đậu mệt mỏi nằm trên đùi Thanh Tâm ngủ ngon lành. Cô vừa xoa đầu thằng bé vừa nhìn ra cửa sổ để thoát ra khỏi không khí ngột ngạt trong xe. Con đường phía trước sâu hút. Nhật Thiên vốn tưởng chỉ cần anh lại gần, sợi dây bốn năm giữa hai người sẽ ngăn lại nhưng giờ đây, ngồi ngay gần cô, cùng trong một chiếc ô tô, chỉ cần khẽ đưa tay là anh sẽ chạm vào cô vậy thì tại sao anh lại thấy cô xa xôi đến vậy. Nhật Thiên, mà lại tự mình đa tình rồi sao?

Xe chậm chậm rẽ vào khu chung cư, Nhật Thiên dừng xe lại. Thanh Tâm nhanh chóng đi xuống bế Đậu Đậu lên. Anh nhanh chóng mở cốp xe lấy đồ, tay vừa cầm lấy đồ đã bị cô giật mất. Cô đi một vài bước rồi ngoảnh lại, cô nhìn anh thật lâu sau đó khó khăn cất lời: “Sau này anh đừng đến nữa. Hãy quay về Bắc Kinh đi, đừng phí thời gian với mẹ con tôi nữa.” Nhật Thiên nghe cô nói thì cả người chấn động, cô lại như thế, bốn năm trước cũng vậy, bốn năm sau cũng vậy cô luôn tự quyết định một mình mà bỏ qua quyết định của anh. Anh giận dữ tiến đến bên Thanh Tâm, bế lấy Đậu Đậu rồi đi về phía chung cư. Cô bị hành động của anh làm cho giật mình, cô vội chạy theo giành lấy thằng bé, bức bối quá lớn: “Anh trả lại Đậu Đậu cho tôi, nó là con của tôi, anh không có quyền động vào người thằng bé. Trả con lại cho tôi.” Nói rồi cô giật lấy Đậu Đậu, Nhật Thiên cũng giữ chặt lấy thằng bé, hai người cứ như vậy giằng co. Thằng bé bị đưa qua đưa lại thì giật mình, méo máo khóc, Thanh Tâm sợ hãi ôm con vào lòng an ủi: “Đậu Đậu ngoan, không sao, không sao rồi”

Nhật Thiên nghe tiếng khóc của thằng bé cũng bị giật mình, nhẹ nhàng ôm cả cô và tiểu Đậu vào lòng. Là anh không tốt không nên quá nóng vội, không cho cô và Đậu Đậu thời gian để kịp thích ứng.

Đặt Đậu Đậu lên giường, Thanh Tâm quay ra đã thấy Nhật Thiên tựa người vào cửa nhìn xa xăm. Cô tiến đến bên cửa, định đẩy anh ra ngoài, Nhật Thiên

đường như hiểu ý của cô, anh ôm cô vào lòng, mặc kệ sự phản kháng của cô, nhẹ giọng bên tai: “Mai anh lại đến. Em nên quen dần đi.” Anh quyến luyến hôn lên tóc cô.

Nhật Thiên quay lưng bước đi, mỗi bước đi anh đếm một lần. “Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy tám, chín, ... mười”. Anh quay lại, cô đã đóng cửa. Tô Nhật Thiên mày mong đợi gì, mong đợi cô ấy đang nhìn mày đi sao? Đình Thanh Tâm, dù cho có phải làm gì bằng mọi giá anh sẽ đưa chúng ta trở lại như xưa, anh sẽ không bao giờ từ bỏ đâu.

Nhật Thiên không biết rằng lúc anh đếm đến chín cũng là lúc Thanh Tâm khép cửa lại. Sao mình lại vô thức nhìn theo anh ấy, lại trông mong anh ấy quay lại. Cảm xúc bất chợt ấy làm cô hoảng sợ, cô lập cập khép cửa lại. Đúng, chỉ cần không thấy anh thì trái tim cô mới được an ổn.

Nếu thời gian có quay trở lại, Nhật Thiên ước mình hôm ấy không quay lưng đi hoặc giả như anh dừng đếm đến mười biết đâu hai người lại có thể...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng*, *Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Cho anh gần em thêm chút nữa

Công ty Beauty Plus

- Cậu đang xem gì đấy?
- Phim mới nhất của Băng Hi đấy, người đầu mà đẹp vậy chứ. Nghe nói chị ấy là hoa đã có chủ rồi, tiếc thật.
- Chậu nào may mắn thế?
- Cậu không biết sao? Nghe đồn là người đang hợp tác với chúng ta đó. Là... Tô tổng.

Cộc cộc...

Hai nhân viên tiếp tân đang nghịch ngợm điện thoại hốt hoảng ngẩng lên.

- Các cô có thể cho tôi vào không? – Người phụ nữ với mái tóc xoăn lượn sóng rủ xuống hai bên vai, đôi môi đỏ nở một nụ cười thân thiện. Đôi tay trắng muốt gỡ cặp kính râm trên mặt.

Hai nhân viên hốt hoảng nhìn vào trong điện thoại rồi lại nhìn cô.

- Băng Hi... Cô ấy là Băng Hi. Trời ơi. Chị ơi em là fan của chị đó, chị cho em xin chữ kí.

Băng Hi sau khi tặng chữ kí cho mọi người dưới tầng thì cũng được đặt cách để bước lên phòng marketing.

Thanh Tâm sững sờ nhìn người phụ nữ trước mặt mình. Cô ấy, đã đến rồi.

Hurray Café

- Lâu rồi không gặp, cô vẫn khỏe chứ? – Băng Hi vất chéo chân, đưa tay nguẩy cốc café trên bàn.

Thanh Tâm khó hiểu nhìn cô ta. Cô không gọi đồ uống vì không muốn ở lại lâu.

- Tôi không nghĩ cô rảnh rồi đến đây để hỏi thăm sức khỏe của tôi. Cô có chuyện gì thì nói đi, cô rảnh nhưng tôi thì không...

- Được tôi không thích cái loại phụ nữ dối trá như cô, tôi sẽ nói luôn.

- Cô nên ăn nói tôn trọng tôi một chút. Tôi dù không thể ngồi đây lâu nhưng cũng không muốn mất thời gian để nghe cô chửi bới tôi.

- Cô còn giả vờ cái gì nữa, tôi nói sai sao? Cô giờ có con với người khác rồi lại muốn quay sang quyến rũ Nhật Thiên à. Cô đúng là loại phụ nữ không biết xấu hổ.

- Nếu cô đến đây chỉ để xúc phạm tôi thì xin lỗi tôi không thích nói chuyện với người kém thông minh. – Thanh Tâm lạnh lùng đứng lên.

- Cô dám chửi tôi. Cô dừng lại, tôi cho cô đi chưa? Cô ngồi xuống.

- Cô cũng nghe hiểu cơ à? Cô tưởng tôi còn là Thanh Tâm bốn năm trước sao? Cô nhầm rồi, Thanh Tâm bốn năm trước không phải là con người thật của tôi. Tôi bây giờ không còn cái gì ràng buộc nữa, cô còn muốn dọa tôi cái gì. Bây giờ tôi không liên quan đến Nhật Thiên nữa, cô lại muốn gọi anh ấy

đến rồi diễn lại màn kịch vỡ vụn năm xưa sao? Nếu đúng thì nói với tôi một tiếng, tôi sẵn lòng diễn tiếp cùng cô. Tôi rất muốn anh ấy thấy, rất muốn anh ấy rời xa tôi.

- Cô bi ối, tôi đâu như cô nói. Cô...

- Tôi sao nào? Thông minh thì tôi nhận. Cô nhìn lại mình đi, cô đang thay đổi giống ai? Mái tóc xoắn dài, cả cách trang điểm nhẹ nhàng này nữa, mùi hoa hồng trên người cô. Chắc cô cũng tốn công nghiên cứu tôi lắm nhỉ. Tôi quên mất cô là diễn viên nhưng cô nên nhớ vai diễn rồi cũng phải kết thúc. Cô nên dừng lại được rồi. Tịen thể mùi hương trên người cô rất khó chịu.

Băng Hi cuối cùng cũng không giữ được bình tĩnh, cô xông lên giật tóc Thanh Tâm. Thanh Tâm cũng không yếu thế cô cũng đưa tay giật tóc lại, những ngón tay xinh xắn cũng phát huy công lực.

Thanh Tâm tất nhiên sẽ đánh thắng thân hình gầy xơ xác của cô ta. Cô đưa tay giật mái tóc xoắn của Băng Hi, ép cô ngẩng mặt lên nhìn mình.

- Sao nào, cô muốn tôi hủy đi khuôn mặt chỉnh sửa này không? Một lần, tôi đã cảnh báo cô rồi, cô làm thương tôi một lần nhưng không có lần thứ hai đâu. Vết bồng đó tôi vẫn còn nhức nhối lắm. Tôi chỉ muốn sống yên ổn thôi, cô không để yên cho tôi được à? – Thanh Tâm đẩy cô ta nằm xuống đất, ngồi lên trên người cô ta rồi đưa tay đánh tới tấp.

- Thanh Tâm... dừng lại. – Nhật Thiên hốt hoảng chạy vào, anh kéo người cô khỏi người Băng Hi

Khuôn mặt sưng đỏ của Băng Hi cũng giàn dụa nước mắt, cô khóc lóc nhìn Nhật Thiên. Anh thờ dài cời áo ngoài phủ lên mặt Băng Hi. Khuôn mặt cô bị Thanh Tâm đánh cho biến dạng rồi, nếu anh không kịp không biết cô ấy sẽ còn làm ra chuyện gì nữa.

- Anh buông ra, tốt lắm. Anh đến rồi thì nhốt con chó điên của anh lại, đừng để nó đi linh tinh rồi sủa cắn người vô tội.

Anh thì ra vẫn bảo vệ cô ta, anh mãi mãi không biết người phụ nữ kia có bao nhiêu ghê tởm.

Thanh Tâm lạnh lùng bước ra khỏi cửa.

- Tạm biệt Nhật Thiên. À tạm biệt cả Thanh..... Tâm“bảnlỗi”.

Nhật Thiên đỡ Băng Hi ra xe quản lý, anh dặn dò quản lý một chút:

- Máy ngày nay không được cho cô ấy ra ngoài. Những tin tức cô ấy bị đánh hôm nay mà lộ ra thì anh chuẩn bị mất việc đi...

Nói rồi anh lạnh lùng quay mặt đi. Băng Hi cứ ngỡ anh quan tâm mình vội bắt lấy tay anh:

- Nhật Thiên anh định bỏ mặc em sao? Em bị đánh đến thế này rồi... Con à đó..

- Câm miệng, tôi không muốn nghe một lời nói giả dối của cô nữa. Cô không được gọi cô ấy như vậy. Cô còn tiếp tục nói tôi không biết mình sẽ làm gì đâu? Vết bồng? Băng Hi tôi nhìn nhầm cô rồi. Tôi giờ mới biết tất cả những gì mẹ tôi nói về cô là đúng. Kết thúc rồi, cô đừng tìm tôi nữa. Tôi đã đưa cô đến ngày hôm nay cũng có thể đim cô xuống không để lại dấu vết.

Băng Hi sững sờ nhìn Nhật Thiên. Thì ra anh biết rồi... Vậy là anh sẽ bỏ cô sao, cửa ô tô dần đóng lại che dần đi gương mặt giận dữ của Nhật Thiên. Đến lúc này cô nhận ra mình đã thực sự đánh mất anh rồi.

Nhật Thiên bấm điện thoại gọi cho Thanh Tâm, anh liên tục nhận được tiếng tút tút đều đặn.

Cô đi đâu rồi?

Anh nhớ lại biểu cảm vừa rồi của cô trong quán cà phê, bốn năm trước, khung cảnh có lẽ cũng vậy. Cô bị Băng Hi làm bị thương mà anh không hề hay biết lại còn nặng lời với cô. Giờ nghĩ lại anh thấy mình thật đáng trách, thấy cô bị bồng mà cũng không làm rõ nguyên nhân, để cô chịu từ ủy khuất này đến ủy khuất khác. Băng Hi lần này không gọi anh đến, là anh lo cho cô. Anh cũng không biết làm sao nữa, anh sợ cô sẽ làm gì sai với Băng Hi. Anh sợ cô sẽ bị người khác nhìn thấy, bị người ta chỉ trích hay xấu nhất là bị fan của Băng Hi trừng phạt. Anh không muốn cuộc sống của cô bị đảo lộn lần nữa vì những người phụ nữ quanh anh. Nhưng anh cũng cảm thấy may mắn vì lần này mình có mặt. Nếu không thì có lẽ anh sẽ không bao giờ biết được bộ mặt thật của cô ta, không biết được sự nhẫn tâm của mình bốn năm về trước, không biết được Thanh Tâm với cuộc hôn nhân của hai người có bao nhiêu mệt mỏi. Đôi mắt hôm nay cô nhìn anh cũng vậy, cũng có cả giận dữ, có chút trách móc, có chút giễu cợt. Cô thà chết cũng không để lộ chút yếu đuối trước anh, cô cũng không giải thích, chỉ lẳng lặng chấp nhận tất cả chính vì vậy làm anh càng đau lòng. Anh không thể đi theo cô. Không phải vì anh không muốn mà là anh rất hiểu Băng Hi, anh cũng biết nếu để mặc cô ta ở quán thì sẽ rất nhiều việc sẽ phát sinh. Vì thế anh phải tìm một chỗ để đảm bảo cho cô ta không gây chuyện rồi mới đi tìm cô được.

Nhật Thiên lái xe trên mọi góc đường, anh chạy đến công ty, chạy đến nhà mẫu giáo của Đậu Đậu.

- Anh tìm ai vậy? – Lã Hiền kéo người đàn ông đang mặc vét đang ngơ ngác trong đám trẻ nhỏ.

Nhật Thiên cuối cùng cũng gặp được cứu tinh, anh chạy đến:

- Cô giáo cho tôi hỏi Đậu Đậu về chưa?

- À , Đậu Đậu vừa về với mẹ rồi anh...

Câu nói còn chưa buông hết thì người đàn ông lại vội vã rời đi. Lã Hiền ngờ ngác nhìn theo bóng lưng anh, trái tim vẫn chưa hết rộn ràng. Người đàn ông anh tuấn như vậy, đây là lần đầu tiên cô được tiếp xúc...

Nhật Thiên bồn chồn nhìn con đường chật kín phía trước, lại tắc đường rồi. Anh sẽ phải mất rất nhiều thời gian để đến chung cư của cô

Lúc anh đỗ xe dưới chung cư cũng đã 9 giờ tối. Chung cư của cô rất xa và đường lại tắc liên tục. Bây giờ không biết Đậu Đậu còn thức không?

Chung cư Innovist's

Rầm...Rầm...

- Đậu Đậu, mở cửa cho chú... Đậu Đậu.

- Thanh Tâm, mở cửa ra đi em... Cho anh cơ hội giải thích được không?

- Đậu Đậu... Thanh Tâm...

Thanh Tâm lạnh lùng đứng nhìn cánh cửa vì anh mà rung lên bần bật:

- Mẹ, mẹ hay mở cửa cho chú đi...- Đậu Đậu kéo tay năn ni cô.

- Con vào phòng đi. Ngoan, nghe lời mẹ.

Đậu Đậu thấy tâm trạng cô không tốt thì cũng ngoan ngoãn vâng lời. Vừa đi vừa ngoái lại dùng ánh mắt cầu xin mẹ.

- Anh về đi. Tôi đã nói với anh rồi. Anh còn làm ồn nữa tôi sẽ gọi bảo vệ.

- Em mở cửa đi, có gì thì cùng nhau nói chuyện được không? Chuyện của Băng Hi...

- Tôi không rảnh nghe chuyện hai người. Đám cưới của hai người tôi cũng biết rồi. Xin anh đừng làm phiền mẹ con tôi nữa được không? Anh tốt nhất nên về với vợ sắp cưới của anh đi.

Thanh Tâm cố giữ cho giọng mình không run rẩy. Cô thì ra vẫn chưa chấp nhận được việc anh sẽ đến bên người con gái khác, cô thì ra vẫn đau lòng khi cuối cùng người anh bảo vệ không phải cô. Thanh Tâm đưa tay tắt đèn, cô không muốn đau nữa... Xin anh... về đi...

- Thanh Tâm, Thanh Tâm...

Hàng xóm bên cạnh cuối cùng cũng không chịu nổi nữa.

- Anh bị điên à? Đêm hôm yên lặng để người khác ngủ.

Nhật Thiên đứng chờ ở đây đã hai tiếng. Thanh Tâm dường như không có ý định cho anh vào. Anh trượt xuống trước cửa nhà cô, anh sẽ chờ, nhất định sẽ chờ em ra mở cửa. Nỗi đau của em bốn năm trước chờ đợi thêm mấy tiếng thôi vẫn chưa là gì.

- Mẹ ơi trời sắp mưa rồi.

Đậu Đậu bất thành linh xuất hiện trước giường cô.

- Con lại đây ngủ với mẹ. Con sợ sấm sét hả. – Thanh Tâm vẫn chưa ngủ, cô thực ra cũng lo lắng không biết anh đã đi chưa. Trong lòng rất muốn đi kiểm tra nhưng lại sợ nếu anh chưa đi lại làm anh hiểu nhầm.

- Mẹ con không sợ. Nhưng mà... nhưng mà... chú... không biết có bị ướt không?

- Con ngủ đi, mưa thì chú ấy phải về thôi.- Cô ôm Đậu Đậu vào lòng, đưa tay vuốt lưng thẳng bé.

Nhật Thiên bị bảo vệ đẩy ra khỏi chung cư, anh im lặng ngồi trên ghế đá trước công. Mắt vẫn hướng về phía căn hộ của cô.

Anh soạn cho cô một tin nhắn. Người ta thường nói cuộc gọi chưa chắc đã nghe nhưng nhắn tin chắc chắn sẽ đọc. Hôm nay, anh nhất định phải đợi được cô xuất hiện: “ Thanh Tâm, anh đợi em...”

Thanh Tâm thất thần nhìn tin nhắn trên màn hình. Bên ngoài trời đang mưa rất to, sấm chớp cũng liên tục. Mưa hòa cùng đêm tối, cây cối cũng nghiêng ngả vì gió mạnh. Dưới ánh đèn nhấp nháy yếu ớt, Thanh Tâm cố nhìn xuyên qua màn mưa. Anh chắc về rồi chứ, mưa như vậy mà? Nhưng, nếu như... Dù sao cô cũng nên đi kiểm tra một chút, cô không muốn vì mình mà tổng giám đốc của một tập đoàn ngã bệnh. Chỉ vậy thôi.

Mưa bao phủ xung quanh Nhật Thiên, cái mát lạnh của nước mưa và gió thấm dần vào cơ thể anh. Đôi mắt anh cũng mờ dần, làn nước trước mặt nhanh

chóng phủ lên đôi mắt đã nhắm chặt. Anh mệt quá, cả hít thở cũng khó khăn...

- Nhật Thiên, này, anh tỉnh dậy đi. Tôi bảo anh về rồi mà...

Thanh Tâm lo lắng che ô cho anh. Người đàn ông này, cô không biết phải làm sao với anh nữa.

Âm thanh quen thuộc kéo cho anh một chút lí trí. Anh vòng tay ôm lấy cô, cả cơ thể dựa hoàn toàn vào cô, giọng nói thì thầm: “Thật may quá, Thanh Tâm, em đến rồi.”

- Này, này, anh tỉnh dậy đi.- Thanh Tâm vừa chạm vào mặt anh đã bị nhiệt độ nóng bừng từ cơ thể anh truyền đến. Chết thật, anh sốt rồi.

Cô chặt vật đỡ anh lên trên nhà. Trước khi lên còn ghé vào siêu thị nhỏ ở tầng hầm. Thật may bà chủ vẫn chưa đóng cửa.

- Thanh Tâm, cháu chưa ngủ sao?- Bà chủ đang xem bóng đá thì bị bộ dạng ướt đẫm của một nam một nữ dọa cho hoảng sợ.

- Bác, bác trông anh ta hộ cháu. Cháu mua chút đồ.

Thanh Tâm bỏ mặc đôi mắt cú đêm đang chăm chú nhìn mình. Một người mẹ đơn thân đêm hôm xuất hiện cùng một người đàn ông đến cô cũng sẽ tò mò nói gì đến bà chủ cửa hàng.

- Bác, tính tiền hộ cháu với.

- Một bộ pyjama, một à cái này, còn gì nữa không... Cái hàng tommy này đang mua hai tặng một đấy, cháu lấy thêm cái nữa đi.- Bà chủ cửa hàng vui vẻ quét hàng.

- Cờ to còn một chiếc thôi ạ- Thanh Tâm thân nhiên trả lời, khuôn mặt bỗng chốc đỏ ửng. Cô thật muốn tát vào cái miệng mình, câu nói vừa rồi đã chứng tỏ giữa anh và cô có bao thân mật.

Bà chủ quán vừa cười vừa nháy mắt với cô. Thanh Tâm khóc thầm trong lòng, không hỏi cũng biết ngày mai nữ chính trong câu chuyện của mọi người ở chung cư là ai rồi.

Thanh Tâm cuối cùng cũng vác được anh lên phòng. Cảm giác anh dựa hoàn toàn vào mình lại kéo cô về những ngày làm thư ký cho anh. Đêm đó, anh cũng dựa vào cô như vậy nhưng là có sự giúp đỡ của tài xế Triệu còn lần này cô lại phải một mình đưa anh lên nhà nên mất rất lâu vừa đi vừa nghỉ mới đến được căn hộ.

Thanh Tâm thay quần áo cho anh, lấy khăn ẩm lau qua người rồi giúp anh mặc quần áo. Mỗi chỗ cô đều lau qua loa, hạn chế nhìn xuống dưới hạ thân của anh. Cơ thể anh vẫn quyến rũ như vậy, trước kia và kể cả bây giờ luôn rắn chắc và ấm áp.

Thanh Tâm hốt hoảng nhìn chiếc quần lót tam giác trên tay. Chiếc quần này, cho khủng long à? Chỗ đó sao lại to thế chứ. Cô khẽ nuốt nước bọt, nhắm mắt cuống cuống xô chân anh vào trong. Giống mặc cho Đậu Đậu, đúng rồi giống mặc cho Đậu Đậu. Nhật Thiên thấy bàn tay man mát chu du trên cơ thể mình thì vô cùng dễ chịu. Đôi bàn tay mềm mại đó còn đang chạm vào chỗ đó của anh. Anh vô thức đưa tay giữ bàn tay ấy lại, cảm nhận xúc cảm da thịt truyền từ hạ thân.

- Á...- Thanh Tâm bật ngửa ra sau, đôi mắt tròn trừng.

Anh sao anh dám đặt tay cô vào đó. Cảm giác nóng rẫy trên tay còn chưa tan hết, cô đưa mắt dò xét người đàn ông trên giường, xác định anh vẫn mê man mới tiếp tục mặc quần áo cho anh.

38 độ, anh sốt cao quá. Chắc anh lại làm việc quá sức rồi, lại còn dầm mưa lâu như vậy. Thanh Tâm thở dài dán miếng hạ sốt lên trán anh.

Nhìn đôi môi đang mím chặt của Nhật Thiên rồi lại nhìn cốc thuốc trên tay. Cô phải cho anh uống thuốc thôi. Thanh Tâm uống một ngụm nước trắng sau đó ngậm lấy đôi môi của anh. Cả người anh nóng quá, môi anh cũng vậy.

Nhật Thiên cảm nhận một đôi môi mềm mềm ẩm ẩm, áp lên môi mình. Hương vị này, ngọt quá. Anh lại khao khát nhiều hơn, cánh tay cũng tự nhiên vòng ra ôm chặt lấy lưng cô.

Thanh Tâm bị đôi bàn tay nóng rực của anh sờ loạn trên lưng thì khó chịu vô cùng. Đến ốm cũng muốn ăn đậu hũ của cô, cô tức giận cắn môi anh trừng phạt. Lúc này, miệng anh cũng hé ra kháng nghị, đôi mày lại nhíu chặt.

Thanh Tâm lấy hết chỗ thuốc ngậm lại trong miệng rồi đem đến ép cho anh nuốt hết. Vị thuốc đắng lại làm khuôn mặt anh nhăn nhó hơn, Thanh Tâm bật cười vì bộ dạng trẻ con của anh. Nhật Thiên sao cho anh uống thuốc mà không khác gì cho Đậu Đậu uống vậy?

Nhật Thiên ngoan ngoãn nằm cuộn mình trên giường Thanh Tâm, thấy anh đã hạ sốt cô mới yên tâm đi thay quần áo và sấy tóc. Tiết trời đã sang thu, cô cũng không thể để mình bị cảm lạnh được.

- Thanh Tâm, đừng, em đừng đi...- Nhật Thiên mơ màng gọi tên cô, mắt lơ mơ mở ra. Anh đang ở đâu? Căn phòng tối đen như mực, chỉ có hơi thở đều đều bên cạnh. Hương hoa hồng nhàn nhạt vẫn vút trong không khí. Hóa ra anh đang ngủ trong phòng cô.

Nhật Thiên đưa tay vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của Thanh Tâm, ánh trắng từ cửa sổ chiếu vào giúp anh nhìn rõ cô hơn. Trời bên ngoài cũng tạnh mưa, bốn năm qua, hình ảnh người con gái này đã ám ảnh anh mỗi đêm. Vì vậy anh rất thích đi ngủ, vì chỉ có ngủ anh mới có thể gặp lại cô nhưng càng sợ lúc tỉnh dậy, để rồi hụt hẫng thừa nhận cô đã rời xa mình. Bây giờ cô đang ngay bên cạnh anh, giống như những đêm bốn năm qua nhưng cảm xúc lại vô cùng chân thật. Anh lại mơ rồi. Nhật Thiên khẽ cười khổ, anh đưa hai tay kéo cơ thể nhỏ nhắn của cô gái đang ngủ gục lên giường. Dù là mơ, hãy cho anh gần em thêm chút nữa...

Thanh Tâm có cảm giác được một vòng tay ôm rất chặt. Mùi hương bạc hà thoai mái bao trọn lấy cô. Cô đưa hai tay ôm chặt lấy cơ thể ấm áp trước mặt.

Trăng bên ngoài rất sáng, ánh sáng dát vàng hai cơ thể đang quấn quýt trên giường. Đêm nay, giấc ngủ đến hai người cũng thật dễ dàng...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng*, *Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Ôm nặng

- Khụ khụ...

Thanh Tâm bị tiếng động bên cạnh làm cho tỉnh giấc. Cảm nhận da thịt tiếp xúc thật gần, cơ thể của anh cũng run lên vì con ho. Cô theo thói quen đưa tay vỗ lên lưng anh, xoa dịu cơn đau rất nơi cuống họng.

Nhật Thiên tỉnh dậy thấy cô ôm chặt mình thì rất sung sướng. Nhưng niềm vui chưa kéo dài bao lâu thì cơn đau rất ở họng lại truyền đến. Anh cố nhịn lại cơn ngứa ngáy, cả cơ thể căng cứng chịu đựng, anh sợ mình ho sẽ làm cô thức giấc, anh chỉ muốn ngấm cô thêm chút nữa nhưng người phụ nữ trong lòng lại dường như không hiểu được những việc anh đang chịu đựng, cô luôn ngo ngoáy trong lòng anh, bàn tay cũng liên tục sờ loạn ngực anh. Cuối cùng Nhật Thiên cũng không chịu được, cơn ho nín nhịn suốt thời gian qua tuôn hết ra ngoài. Cơn ho kéo dài làm khuôn mặt của anh cũng đỏ bừng, cả cơ thể cũng rung lên theo từng đợt.

- Anh, anh không sao chứ? – Thanh Tâm hốt hoảng bò dậy khỏi lòng anh.

- Anh... không... khụ... khụ... sao... khụ khụ... - Nhật Thiên khó khăn trả lời cô.

Cô không cam tâm nhìn anh chịu đựng cơn ho, cô nhanh chóng rời giường vào bếp pha cho anh một cốc chanh mật ong.

- Anh uống cái này đi, uống vào sẽ đỡ - Cô kê cốc nước lên miệng anh, tay còn lại liên tục xoa xoa mảng lưng rộng rãi.

Cô đưa tay lên sờ trán anh. May quá anh đỡ sốt rồi nhưng cơ thể có lẽ vẫn mệt mỏi, tốt hơn anh vẫn nên nằm nghỉ.

Cô đỡ anh nằm xuống, đắp lại chăn cho anh rồi ra ngoài nấu cháo.

- Mẹ, mẹ ốm à? – Đậu Đậu mới dậy nhìn thấy mẹ tắt bếp nấu cháo vội chạy vào.

Thanh Tâm chán nản đặt tay lên trán. Sao cô lại quên mất Đậu Đậu ở nhà, hôm nay thằng bé còn phải đi học nữa.

- Không phải mẹ, là chú Nhật Thiên. Con ăn tạm cháo nhé. – Thanh Tâm vui vẻ xoa đầu Đậu Đậu. Con cô lớn rồi, nó còn biết lo lắng cho sức khỏe của mẹ. – Con ăn ngoan rồi mẹ đưa đi học nha.

Đậu Đậu ngoan ngoãn ăn tô cháo thịt băm cô mang ra. Thấy cô vội vàng mang tô cháo còn lại vào phòng, đôi môi nhỏ nhắn đang húp cháo nhoeo nụ cười. Mẹ thích chú rồi.

- Anh ngồi dậy ăn chút cháo đi. – Thanh Tâm đỡ anh ngồi dựa vào tường. Căn hộ của hai mẹ con dù trong khu chung cư cao cấp nhưng lại là dạng phòng nhỏ. Phòng ngủ của cô so với phòng cho khách của Nhật Thiên không lớn hơn là mấy nên giường của cô cũng là dạng giường đơn. Chiếc giường khá rộng rãi với cô nhưng lại thành chật chội với anh. Giường quá ngắn khiến chân anh cũng thò ra ngoài khá nhiều. Thanh Tâm áy náy nhìn anh nằm trên giường mình, nằm trên chiếc giường chật thế này chắc hẳn rất khó chịu. Anh còn đang ốm, không lăn tới lăn lui được chắc rất khó chịu.

Nhật Thiên thấy bộ dạng lúng túng của cô thì khẽ mỉm cười. Đây cũng không phải lần đầu tiên anh nằm trên chiếc giường bé thế này. Bốn năm trước anh cũng hay ngủ ở phòng cô, chắc cũng tập thành quen. Thêm nữa, chiếc giường này anh thấy thoải mái hơn sofa nhiều.

Anh chậm rãi thưởng thức từng thìa cháo cô đút cho, cô nấu ăn rất ngon. Nhiều năm rồi được ăn lại đồ cô nấu, trong lòng anh cảm thấy thật ấm áp. Ôm được cô chăm sóc như vậy anh thật muốn ôm dài dài.

Đậu Đậu để bát bẩn vào trong bồn rồi rón rén đến trước cửa phòng mẹ. Nhìn hình ảnh thân mật của hai người trong phòng, khuôn mặt lại thêm rưng rưng. Hôm nay không thể phá vỡ không gian của hai người được. Nghĩ rồi thằng bé nhanh chóng chạy đến lấy điện thoại bàn gọi điện cho bác tài xế hôm nay đến đón cậu đi học. Đậu Đậu trước khi đi còn để lại một mẫu giấy vẽ nhắn lại cho mẹ.

Cô giúp anh ăn xong bước ra ngoài phòng khách thì nhìn thấy mẩu giấy trên bàn. Đậu Đậu về lại cảnh thẳng bé lên xe buýt đến trường. Thằng bé còn muốn tạo không khí riêng cho hai người nữa. Thằng quý nghịch ngợm, cô lấy điện thoại gọi điện cô giáo, xác nhận thằng bé đã đến lớp mới yên tâm. Hôm nay cô cũng phải xin nghỉ thôi, không thể để anh một mình được.

Thanh Tâm vào thay quần áo rồi lấy túi xách. Cô phải mua một chút đồ nữa, bộ pyjama của anh cũng ướt đầm mồ hôi rồi, mặc vậy cũng không thoải mái.

Nhật Thiên tỉnh lại lần nữa đã hơn 10 giờ, anh uể oải bước xuống giường. Bao lâu rồi anh chưa ôm nặng như thế, cũng có thể là vì cô mà anh không muốn kìm lại những cảm giác khó chịu trong mình. Ôm đau giúp cô quan tâm anh hơn một chút.

Nhật Thiên bước ra phòng khách, phòng bếp rồi nhà tắm cũng không thấy cô đâu. Thì ra là anh lại tự mình đa tình, cô còn chẳng mấy may quan tâm nữa, cô coi tiền như sinh mạng chắc chắn sẽ không vì anh mà nghỉ việc.

Nhật Thiên nhìn đồng bát đĩa chưa rửa. Theo thói quen anh lại xỏ tay vào găng rồi bắt đầu rửa bát. Khi cô về biết đâu lại vì việc này mà cảm động thu nạp anh thì sao?

Thanh Tâm vui vẻ bước vào trong căn hộ. Lần này mua được rất nhiều đồ. Mấy bộ quần áo cho nam lại còn được khuyến mãi đủ thứ, chỉ tiếc mấy thứ đồ này không bằng nổi một chiếc áo sơ mi của anh. Vừa bước chân vào phòng bếp đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho bất ngờ. Nhật Thiên đang đưa lưng về phía cô chăm chú rửa bát, anh có vẻ rất tập trung vào công việc này đến cô mở cửa bước vào cũng không biết. Nhìn dáng vẻ anh trong chiếc tạp dề, Thanh Tâm lại nhớ về những năm tháng trước kia. Cô nấu ăn còn anh sẽ là người dọn dẹp. Ở với anh mấy tuần mà cô có thói quen xấu, cứ ăn xong là vứt bát đĩa ra đây, không rửa ngay để đến khi Đậu Đậu phải ca thán hết bát ăn cô mới đi rửa. Cô rón rén bước đến bên cạnh anh. Đôi tay không tự chủ mà vòng ra trước, áp mặt vào lưng anh, cảm nhận hơi ấm mà anh mang đến. Cô đã từng nghĩ đến viễn cảnh này rất nhiều, cũng từng tưởng tượng ngày mình cùng anh làm loại tư thế này. Đúng như cô nghĩ, áp mặt lên lưng anh rất dễ chịu.

Nhật Thiên bị hành động của người phụ nữ đằng sau lưng làm cho giật mình. Anh ngoái cổ lại nhìn cô. Không phải mới hôm qua cô còn nói không muốn nhìn mặt anh nữa sao. Bây giờ lại thân mật như vậy. Niềm vui chưa kéo dài được bao lâu đến khi Thanh Tâm phát hiện hành động bông bột của mình, đôi tay cô lập tức buông ra. Cả cơ thể cũng tránh khỏi phạm vi của anh. Cô lắp bắp giải thích:

- Tại sàn trơn quá... Tôi không phải... có ý.

Nói rồi cô chạy như bay vào phòng khách. Bộ dạng đáng yêu của cô làm anh bật cười. Thanh Tâm, anh không để mình em hưởng lợi đâu.

Nhật Thiên rửa xong chồng bát cũng bước ra phòng khách. Anh tò mò nhìn túi đồ trên bàn. Mấy thứ này là cho anh sao? Mấy chiếc áo cộc tay ở nhà, mấy chiếc quần dài, còn cả quần lót nữa. Mặc dù không phải hàng mà anh hay mặc nhưng vì cô đã tốn công chọn như vậy, nhất định anh sẽ thường xuyên mặc chúng. Cô mua nhiều như vậy có phải muốn anh ở lại đây lâu hơn không?

Thanh Tâm lấy cuốn tạp chí để che đi khuôn mặt bối rối của mình. Đây cũng là lần đầu tiên cô đi mua đồ mặc ở nhà cho anh. Mặc dù nói là hàng bình dân nhưng cô cũng chọn lựa kĩ càng nên mới mất nhiều thời gian như vậy. Cô tí hí mắt nhìn biểu cảm trên gương mặt anh. Khuôn mặt đó, rõ ràng là bất ngờ mà. Cô biết, những người xài hàng hiệu nhiều thật khó chấp nhận mấy bộ quần áo đó. Nhưng, không phải anh đang mỉm cười sao, anh đúng là đang mỉm cười. Chẳng lẽ anh thật sự thích chúng, nghĩ vậy trong lòng cô cũng có chút thành tựu.

- Mấy bộ này tôi thấy đang khuyến mãi nên mua thôi... Anh đừng hiểu lầm.

Nhật Thiên mang mấy bộ quần áo đi giặt sau đó quay trở lại sofa ngồi xuống. Anh làm bộ đáng mệt mỏi, cả người chao đảo rồi đổ rầm lên người cô.

- Anh... anh làm gì thế? Tránh ra... - Thanh Tâm khó khăn đỡ anh ngồi lên. Anh nặng quá cô có hết sức mà không xê xích được phân nào.

- Anh mệt quá... Em im lặng chút đi. Cho anh mượn người em một chút. Coi như em thương hại người đang ốm đau đi.

Nhật Thiên thấy cô không kháng cự nữa nên càng siết tay ôm chặt cô, mặt áp vào ngực cô cảm nhận từng hơi thở hỗn loạn của cô.

- Anh... bỏ đầu anh ra chỗ khác. Nhanh lên, không thì...

Nhật Thiên chưa cảm nhận được hết sự mềm mại của ngực cô đành ngậm ngùi trượt đầu xuống nằm lên đùi cô. Anh lại áp mặt vào vùng bụng phẳng cũng đang phập phồng lên xuống. Chắc cô đang phải kiềm chế để không đá anh bay ra ngoài. Trộn om này, xem ra rất có ích.

Nằm gối đầu lên đùi cô rất thoải mái, anh lại ngủ thêm một giấc đến tận chiều. Thanh Tâm không nỡ đánh thức anh, thế là cô cũng duy trì vị trí trên ghế rồi ngủ lúc nào không biết. Đến khi một đôi môi ẩm ướt liên tục ngậm mút môi cô, Thanh Tâm mới bàng hoàng tỉnh giấc, khuôn mặt phóng đại của người đàn ông đập ngay vào mắt. Cô đẩy anh ta ra xa, còn mình thì tức giận chống nạnh. Không phải chứ, chẳng phải anh ta ôm sao. Được lắm dám ăn đậu hũ của cô.

- Anh... anh đang làm cái gì thế hả?

Nhật Thiên lâu lắm mới được cảm nhận đôi môi thơm ngọt của cô, anh liếm môi tiếc nuối. Biết cô không ngủ sâu anh đã không cưỡng nhiệt như vậy biết đâu thời gian sẽ kéo dài lâu hơn.

- Anh chỉ muốn uống thuốc thôi. - Nói rồi anh lại nhào đến. Thanh Tâm lập tức đưa tay đẩy mặt anh ra xa mình, cô khó chịu mắng anh.

- Anh uống thuốc thì bảo tôi, tôi đi lấy. Không cần phải hôn gọi đây...

- Không cần phiền hà như vậy. Lại đây anh hôn em nốt 5 cái nữa là đủ rồi.

Trong đầu Thanh Tâm bỗng hiện về một kí ức.

“Không phải thuốc đây mà là thuốc này- nói rồi Nhật Thiên áp hai tay vào má cô, đưa mặt lại gần- Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín, mười.”

Lần đó anh bắt cóc cô rồi nhốt cô lại cộng thêm mấy chuyện của Băng Hi nên cô mới tức giận nghĩ ra chiêu trò hành hạ bữa ăn của anh nhưng trái với mong đợi của cô. Anh ăn hết sạch, thậm chí còn ăn đến nỗi cơ thể không khỏe. Khi ấy, cô lại nhận ra nếu anh bị như những gì mình muốn, anh đau một cô sẽ đau mười. Vì vậy mà sau này cô không bao giờ nấu cho anh những món rừng rợn như vậy nữa.

Ngày Thiên sau khi tỉnh dậy cảm thấy cơ thể đã tốt lên nhiều. Anh càng vui hơn khi mặc mấy bộ đồ cô mua cho đều vừa khít. Anh lượn lờ qua lại trước mắt cô cho đến khi cô chán nản phải đi ra ngoài.

- Em, em đi đâu thế.- Giọng nói đáng thương như bị bỏ rơi.

- Tôi, đi đón Đậu Đậu. Anh có muốn đi không? – Thanh Tâm bị anh kéo lại thản nhiên trả lời.

Thanh Tâm bật cười nhìn anh mặc quần áo ở nhà chân đi dép lê. Bộ dạng này quá khác biệt so với bộ dạng lạnh lùng mặc vest ở chỗ làm nhưng dù thế nào vẫn không che giấu được khuôn mặt cùng khí chất trời sinh. Trong lòng cô tự dưng nảy sinh cảm giác muốn độc chiếm vẻ ngoài này của anh để không người phụ nữ nào có thể nhìn thấy.

Xe dừng lại trước cổng nhà trẻ, Thanh Tâm để mặc anh trong xe còn mình bước vào bên trong đón Đậu Đậu.

- Mẹ Đậu Đậu, chị có tiện trò chuyện chút không?- Lã Hiên ngược ngừng kéo tay cô lại.

Thanh Tâm bất ngờ nhìn cô giáo, rồi lại quay sang nhìn thẳng quý nhà mình. Ánh mắt thay lời muốn nói.

“- Con lại nghịch ngợm gì hả? Khai mau.”

Đậu Đậu lắc đầu nguây nguây, đôi mắt mở to vô tội.

“Được mẹ mà nghe cô nói gì thì về chết đấy.” – Thanh Tâm còn làm điệu bộ đánh đòn làm Đậu Đậu hoảng sợ.

- Chị uống gì ạ?- Cô giáo lễ phép hỏi.

- À, cô có chuyện gì nói luôn được không? Bạn tôi đang chờ. Đậu Đậu nhà tôi lại nghịch ngợm gì đúng không? – Thanh Tâm ái ngại yêu cầu.

Cô giáo vội xua tay:

- Chị hiểu nhầm rồi, Đậu Đậu rất ngoan. Chuyện này là chuyện riêng của tôi. Tôi muốn nhờ chị giúp.

Thanh Tâm cũng bất ngờ vì câu nói của cô giáo. Xin cô lời khuyên tình cảm sao? Vụ này cô không có rảnh.

- Chị, là thế này. Chiều qua có người đàn ông cao to mặc vét đến tìm Đậu Đậu. Hình như là bạn của chị. Em... em...

- Cô thích chú Nhật Thiên ạ nhưng chú ấy thích...- Đậu Đậu nhanh chóng từ chối nhưng bị cô bịt lại. Cô đưa mắt đe dọa thẳng bé. Khuôn mặt đỏ bừng ề ấp úng cô còn lạ gì. Xem ra cô cũng nên giúp một chút, dù sao cũng có thể nhờ cô ta để anh không làm phiền cô nữa. Đang định nói cô lại nhớ đến Băng Hi. Chuyện của Băng Hi cô còn chưa hỏi, không biết thực hư thế nào. Nhìn sang đôi mắt trống ngỗng của Lã Hiên cô đành phải nhận lời:

- Được, tôi sẽ giúp cô hẹn anh ấy...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Lã Hiên

Thanh Tâm nhanh chóng rút điện thoại nhắn tin cho Nhật Thiên: Tôi đưa Đậu Đậu đi ăn kem, anh ra đi tại quán Cloud Garden café “

Ngày Thiên nhanh chóng xuất hiện trong quán café. Anh đưa mắt tìm kiếm Thanh Tâm và Đậu Đậu. Không phải chứ, bên cạnh cô còn một cô gái nữa. Đây có lẽ là bạn của cô ở đây.

- Chú Nhật Thiên, chú Nhật Thiên bên này...- Đậu Đậu vẫy tay vui vẻ gọi anh.

Nhật Thiên bước đến bên bàn rồi ngồi xuống.

- Cô gái này là?

- Anh không nhận ra tôi sao? Hôm qua chúng ta gặp nhau ở trước cổng trường đó.

Nhật Thiên ái ngại nhìn cô, thực sự anh không nhớ.

- Tôi xin lỗi...

Lã Hiên ngượng ngập giới thiệu:

- Tôi là Lã Hiên, cô giáo của Đậu Đậu. Rất vui được gặp anh.- Lã Hiên đưa tay ra trước mặt anh.

Thanh Tâm thấy anh xuất hiện thì lập tức đứng lên. Cô nháy mắt ra hiệu cho Lã Hiên rồi kéo tay Đậu Đậu ra ngoài.

- Mẹ, mẹ, con chưa ăn xong mà...- Đậu Đậu ngạc nhiên nhìn mẹ. Chú Nhật Thiên mới đến, cậu còn đang tính gọi thêm mấy món mà

Thanh Tâm kéo tay Đậu Đậu, dùng ánh mắt ra thánh chỉ:“Về ngay với mẹ” rồi quay ra chào đôi nam nữ còn lại:

- Ngại quá, Đậu Đậu phải mua chút sách về. Cô giáo và anh cứ ở lại rồi nói chuyện. Tôi về trước.

Nhật Thiên thấy cô định đi vội kéo ghế đứng dậy:

- Em đi đâu? Anh đưa em đi. Hôm nay đi xe của anh mà.

Thanh Tâm lập tức ấn anh ngồi xuống, nhỏ giọng ra lệnh:

- Anh ngồi yên đi, tôi đi với Đậu Đậu là được rồi. Anh trả tiền nhé.

Nói xong, cô nhanh chóng bước ra khỏi quán trước khi rời đi còn nháy mắt ám hiệu với Lã Hiên.

Nhật Thiên bị cô ép ngồi lại thì liên tục ngó ngoáy. Trước người phụ nữ lạ lẫm này anh không chút hứng thú.

Lã Hiên ngượng ngập nhìn người đàn ông trước mắt. Hôm qua anh xuất hiện trong bộ đồ công sở lịch lãm, hôm nay anh lại xuất hiện phóng khoáng trong bộ quần áo ở nhà. Lã Hiên chăm chú nhìn anh, anh có vẻ không mấy để ý đến cô. Hôm nay, cô vốn chỉ muốn nhờ mẹ Đậu Đậu sắp xếp một lịch hẹn ai ngờ lại có thể gặp anh đột ngột như vậy. Cô vẫn chưa chuẩn bị kỹ càng nên bây giờ thật khó mở lời.

- Anh... anh có...- Hai từ bạn gái còn chưa bật thành tiếng, Nhật Thiên đã nhồm lưng đứng dậy. Anh đặt tiền xuống bàn, lịch sự xin lỗi cô rồi rời đi.

Lã Hiên ngồi sững trong quán cà phê rất lâu, một lúc sau cô cũng chán nản rời đi. Hôm nay, xem ra không thu hoạch được gì ngoài tên của anh.

- Mẹ, mẹ sao mẹ lại để chú Nhật Thiên ở đó? Mẹ thích chú ấy mà...- Đậu Đậu bắn khoăn quay sang hỏi cô.

- Đậu Đậu, mẹ cấm con nói linh tinh. Mẹ bảo rồi, chú Nhật Thiên và mẹ không quá quan hệ gì hết. Nghe rõ chưa.- Thanh Tâm chống nạnh mắng thẳng bẻ

- Đúng là phụ nữ. – Đậu Đậu lẩm bẩm.

- Con nói gì? Tiểu quỷ mấy quyển sách này còn tự mua đi. Mẹ là “phụ nữ” mà. – Cô tức giận bỏ mặc Đậu Đậu trong tiệm sách.

Thanh Tâm dắt Đậu Đậu lên taxi, cả buổi cứ thả hồn đâu đâu. Quả thực cô cũng không thoải mái khi để mặc anh ở đấy, không phải cô để ý chuyện anh đi gặp người con gái khác chỉ là, chỉ là có chút không thoải mái, đúng chỉ là có chút không thoải mái thôi.

Thanh Tâm cùng Đậu Đậu bước chân lên căn hộ thì bất gặp bóng dáng người đàn ông đang ngủ gà gật dựa vào cửa. Nhật Thiên, đúng là Nhật Thiên rồi...

Đậu Đậu thấy anh thì vui như tết, thằng bé chạy đến làm nũng ngồi giữa hai chân anh.

Nhật Thiên lơ mơ mở mắt, anh vui vẻ vuốt ve thằng bé. Đậu Đậu vui vẻ giở sách ra khoe anh, hai người mãi trò chuyện quên mất sự tồn tại của người phụ nữ còn lại trong hành lang.

Thanh Tâm bỏ mặc anh, cô bế thốc Đậu Đậu vào nhà rồi đóng cửa lại.

Cánh cửa đang chuẩn bị khép lại thì chiếc dép cùng bàn chân của người đàn ông chen vào giữa. Thanh Tâm nghiêng răng dùng sức kéo cửa lại. Cô không

biết mình bị sao nữa. Lúc ở trên xe thì rất mong gặp được anh còn bây giờ thấy anh rồi lại tức giận không muốn nhìn thấy mặt anh nữa. Nhật Thiên vẫn kiên quyết chen chân vào giữa, thà chết không nhấc chân ra.

Đậu Đậu thấy chân anh bị kẹp thì không nổi, thằng bé liên tục năn nỉ mẹ cho chú vào nhà.

Hai người giằng co một lúc thì Thanh Tâm đành đầu hàng. Cô thực ra cũng không nổi làm anh bị thương dù sao anh cũng vừa mới ốm dậy.

Nhật Thiên vui vẻ bước vào nhà. Anh nhận ra dường như cô đang ghen, nghĩ vậy tâm trạng anh càng tốt hơn. Hôm nay cô dám vút anh cho người phụ nữ khác, xem anh trị cô thế nào.

- Anh sao còn về đây? – Thanh Tâm vào bếp chuẩn bị nấu cơm. Cô không nhận ra trong giọng mình có chút giận dỗi.

- Anh về nhà anh thì có gì sai? – Nhật Thiên thản nhiên ngồi xuống xem sách cùng Đậu Đậu.

- Hình như anh nhầm lẫn ở đâu rồi. Đây là NHÀ CỦA TÔI. Mời anh về cho. – Thanh Tâm quay ra tức giận nhìn anh.

Nhật Thiên biết cô giận nên nhanh chóng chạy vào bếp giúp nấu ăn mong cô không tống mình ra khỏi đây.

Bữa ăn hôm nay không được náo nhiệt như ngày thường. Đậu Đậu liên tục pha trò nhưng chỉ nhận được hưởng ứng từ anh nên dần dà cũng chán. Thằng bé ăn nhanh rồi quay trở lại với mấy quyển sách về mới mua.

Nhật Thiên lập tức rửa bát, anh phải nhanh chóng hỏi cô chuyện chiều nay cô có chút ảnh hưởng gì không mới được.

- Anh thấy Lã Hiền thế nào?

Thanh Tâm vừa gọt hoa quả vừa thờ ơ hỏi anh. Đây là cô cố tạo cho mình giọng nói thản nhiên nhất. Có trời biết cô đấu tranh bao nhiêu mới dám hỏi anh như vậy.

- Hừ? Ai cơ? – Nhật Thiên vẫn chăm chú rửa bát.

- Lã Hiền, cô gái anh gặp chiều nay đấy. Sao anh hay quên thế nhỉ? – Trong lòng Thanh Tâm có chút niềm vui nho nhỏ.

- À, cũng đẹp lại dịu dàng nữa. – Nhật Thiên vu vơ trả lời. Anh không ngờ cô lại hỏi anh nhanh như vậy. Trong lòng đang vui sướng như điên.

- Ừm tốt, anh thấy Băng Hi và cô ta ai đẹp hơn? – Thanh Tâm cố tìm thêm thông tin. Cô không biết câu hỏi đó giống như đang tra khảo chồng của mình vậy.

- Như nhau. – Nhật Thiên tiếp tục rửa bát.

- Đều là mẫu anh thích. – cô khó chịu chen thêm vào.

- Anh chỉ biết người anh yêu là đẹp nhất còn những người phụ nữ khác đối với anh so với đàn ông không khác biệt. – Anh úp nôt chiếc bát lên giá, ngồi xuống ăn hoa quả trả lời. Cô đúng là đang ghen thật. Trước kia anh có từng cùng cô xem mấy bộ phim Hàn Quốc. Khi ấy nữ chính hỏi nam chính cũng vấn đề tương tự cô còn thét lên nào là nữ chính thiên cận, đang ghen mà không dám thừa nhận. Anh khi đó cũng nghĩ nếu mình là nam chính cũng không đủ kiên nhẫn mà trả lời cô như vậy. Không ngờ cũng có ngày anh và cô cùng được trải nghiệm cảm giác này.

- Anh nói như vậy hơi quá rồi. – Thanh Tâm sung sướng mỉm cười. Trong lòng cô thực vui vẻ. Được trai đẹp khen là đẹp ai lại không thích.

- Sao em lại cười, anh hình như không nói đến em? – Nhật Thiên nhìn thấy điệu bộ đáng yêu của cô muốn chọc cô chút.

Thanh Tâm nghe được câu nói của anh thì tức giận lấy đĩa hoa quả lại. Đồ đáng ghét, ý anh bảo cô là đàn ông chứ gì.

Nhật Thiên vui vẻ lấy mấy miếng táo trên đĩa đem đến cho Đậu Đậu. Cuộc sống của anh vì có cô mà sống động trở lại.

Lúc Nhật Thiên làm việc xong thì nhanh chóng quay lại phòng ngủ của cô. Thanh Tâm có lẽ vừa làm việc nên trên giường giấy tờ cùng laptop vẫn vút vương vãi. Chiếc giường đơn này quá nhỏ, anh mặc dù rất thích chiều rộng nhưng lại không thích chiều dài của chiếc giường. Anh thu dọn đồ đạc cho cô rồi nằm xuống.

Thanh Tâm bị ôm chặt thì vô cùng khó chịu. Cô lập tức mở mắt nhìn người đàn ông vô duyên nằm bên cạnh.

- Anh không về đi à?

- Anh từ giờ sẽ sống ở đây. Anh bảo em rồi mà.

Thanh Tâm mệt mỏi không đôi co với anh nữa, cô xoay lưng định ngủ tiếp thì cả người chao đảo suýt rơi xuống sàn. Sao cô lại quên mất chiếc giường của cô là giường đơn cơ chứ. Cô vội vàng nằm sát lại phía anh, ngủ chật hẹp thế này thì dễ ngã lắm. Cũng tại người đàn ông trơ trên này.

Nhật Thiên vui vẻ kéo cô gần mình, anh để cô gối đầu trên tay mình, tay còn lại vắt ngang qua eo cô giúp cô có thể nằm ngủ an toàn.

Thanh Tâm bỗng nhớ đến dự án quay quảng cáo cho kem chống nắng, cô nhồm dậy hỏi anh:

- Nhật Thiên, này, anh đừng ngủ sớm vậy chứ. Tôi hỏi anh một chút, dậy đi.

Nhật Thiên âm ừ trả lời cô rồi lại ấn đầu cô ngủ tiếp.

Thanh Tâm trườn lên người anh, cô liên tục véo má anh buộc anh tỉnh táo:

- Này, Băng Hi hôm trước tôi đánh cô ấy. Không biết có làm sao không? Cuối tuần nay công ty tôi mời cô ấy quay quảng cáo.

- Ừ - Nhật Thiên chăm chú nhìn cô. Anh chờ cơ hội này lâu lắm rồi, anh không muốn nhắc lại sợ cô lại vì thế mà tống anh ra khỏi nhà.

- À thì chuyện đó, tôi không biết có phải vì tôi mà hủy hợp đồng không nữa? Anh nghĩ liệu có sao không? – Thanh Tâm thấp thỏm hỏi.

- Không sao đâu, em yên tâm đi. Cô ấy chắc chắn sẽ tham gia. Việc ở quán café em nghe anh giải thích. – Nhật Thiên vuốt tóc cô.

- Tôi không muốn nghe gì cả.- Thanh Tâm cố chấp che hai tai mình lại. Cô rất sợ nghe đáp án từ anh. Cô sợ anh thừa nhận thực ra anh còn tình cảm với cô ta.

Nhật Thiên lúng túng gỡ tay cô ra, anh gằn từng chữ:

- Em không muốn cũng phải nghe. Anh đã từng bảo em chỉ nghe và tin những lời anh nói thôi mà. Em đừng ghen nữa được không? Anh thực chấm dứt với cô ấy rồi.

- Tôi đâu có ghen, anh nhầm rồi. Đàn ông thì không ghen với phụ nữ đâu? – Thanh Tâm bực bội quay lưng về phía anh, lần quay này rất mạnh làm cô suýt nữa ngã đập mặt may mà anh kéo cô lên kịp.

Nhật Thiên lập tức hiểu ra ý của cô. Thì ra cô vẫn còn giận chuyện hồi nãy. Anh ghì sát cô vào lòng:

- Anh chỉ thấy mỗi em là phụ nữ thôi, em đừng giận nữa mà. Như em nói phụ nữ không ghen với đàn ông. – Anh yêu chiều nói vào tai cô.

Thanh Tâm nghe thấy anh nói thì ngượng ngập quay mặt sang chỗ khác. Không nhìn cũng biết mặt cô đang đỏ bừng. Người đàn ông này sao lại dễ ảnh hưởng đến cô như vậy chứ. Cô thừa nhận, cô không phải đối thủ của anh.

Thanh Tâm nhớ về chuyến du lịch cuối tuần, cô nhồm dậy hỏi anh:

- Cuối tuần này anh có bận gì không?

- Có chuyện gì sao?

- À thì có buổi quay quảng cáo cho Băng Hi ở bãi biển Dino anh có tham gia không?

Nhật Thiên hiểu được ý cô, anh liền nói anh rất bận, có lẽ không tham gia được. Thanh Tâm nghe vậy thì tỏ ra chán nản nhưng anh chắc chắn trong lòng cô đang vui mừng như điên. Cô được lắm.

- Anh ở đây cũng được thôi nhưng mà tôi là mẹ đơn thân, tiền nong không đủ bao nuôi anh, anh phải trả tiền thuê nhà đó. Anh biết kiếm được chỗ ăn ngủ ở đất Thượng Hải này khó khăn lắm nên là giá cả hơi mắc một chút. Còn nữa anh sang phòng khác ngủ đi, tôi không muốn nhìn thấy anh ở trong phòng ngủ của tôi. Này anh nghe không hả? Này này... - Thanh Tâm vỗ vỗ vào mặt anh, người đầu mà ham ngủ vậy chứ.

- Anh biết rồi, ngủ đi em. Anh mệt quá. – Nhật Thiên nhắm chặt mắt ôm cô vào lòng. Cả hai cùng bước vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Ớt chuông

- Đậu Đậu, nhanh lên chúng ta sắp muộn rồi. – Thanh Tâm hốt hoảng chạy vào trong phòng Đậu Đậu.

Trong phòng không có thằng bé, chăn gối cũng được gấp gọn gàng. Thằng bé dậy rồi sao? Nó lại dậy trước cô rồi.

- Mẹ, lần sau mẹ nên mua thêm 10 cái đồng hồ báo thức nữa. – Đậu Đậu đang ngồi xem tivi trong phòng khách. Thằng bé đã chuẩn bị xong đồ dùng của mình còn tự lấy bánh mì trong tủ lạnh ra ăn nữa.

- Đậu Đậu mẹ đã bảo không được ăn bánh trong tủ lạnh mà không nướng lại rồi mà. Lần sau dậy sớm phải gọi mẹ nhé.

- Hôm qua mẹ làm việc muộn con muốn mẹ ngủ thêm chút.

Thanh Tâm hạnh phúc xoa đầu con trai. Thằng bé lớn thật rồi.

Bãi đỗ xe của Beauty Plus

- Mẹ ơi nhanh lên, mẹ mang theo nhiều quần áo quá.

Thanh Tâm chặt vật kéo theo hai chiếc vali nhanh chân rảo bước về phía Đậu Đậu. Bốn năm rồi cô chưa có đi đâu thế nên lần này đi công tác cũng coi như chuyến đi du lịch của hai mẹ con. Cô đã mất nguyên hai ngày để sắm sửa quần áo cũng như đồ dùng cần thiết cho cả hai trong chuyến đi 4 ngày này.

Giang San khó chịu đứng trước cửa xe, cô tức giận nhìn Thanh Tâm:

- Em không có khái niệm về thời gian sao? Em biết cả đoàn phải chờ em mấy tiếng rồi không? Lại còn mang con theo nữa.

Thanh Tâm ái ngại nhìn giám đốc Trương, cũng may cô là mẹ đơn thân nên càng có lí do dắt Đậu Đậu theo. Cô chỉ muốn có 15 phút thôi mà, sao hôm nay chị ấy lại gay gắt thế nhỉ. Không đúng, cô nghe nói giám đốc Trương bận việc không tiện tham gia chuyến đi này thế thì vì sao hôm nay chị ta lại có mặt ở đây. Cô cúi đầu xin lỗi rồi đẩy Đậu Đậu lên xe ngồi trước. Dù sao cũng là cô sai tốt nhất nên cúi đầu nhận tội tránh những món tiền thưởng không cánh mà bay.

Thanh Tâm bước chân lên xe. Giám đốc Trương vẫn không tham gia được. Có lẽ hôm nay chị ta đến để ổn định công việc cho đoàn thôi nhưng cô vẫn cảm thấy rất kì lạ. Cô rõ ràng nhìn thấy đôi mắt chị ta có chút tức giận còn có chút không đành lòng nữa. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bầu không khí trong xe rất quái dị, cả nhóm của cô vốn náo nhiệt giờ ngồi im phăng phắc. Mỗi người đều rất bận việc của mình không rảnh để ý đến lời chào của cô.

- Mẹ, mẹ bên này. – Đậu Đậu chọn hàng ghế đôi gần cuối, thằng bé chen ngồi vào cạnh cửa sổ. Người ngồi bên là một người đàn ông, anh ta đang day quyền sách lên mặt, cả đầu ngửa ra đằng sau. Anh ta có vẻ rất mệt mỏi. Cái tư thế ngồi như vậy rõ ràng là đeo lên mình cái biển đừng làm phiền tôi rồi. Không biết Đậu Đậu nhà cô ngồi đây có sao không nữa.

- Xin lỗi, xin lỗi anh. Cho tôi đi nhờ... Xin lỗi.- Thanh Tâm chen người ngồi xuống ghế của Đậu Đậu. Cô quay sang nhỏ giọng mắng con: “ Bao nhiêu chỗ không ngồi lại chen vào đây. Con xem người ta đắp sách ngủ không muốn ai làm phiền kia.”

Đậu Đậu không mấy bận tâm về lời quở trách của mẹ, thằng bé ngồi trên đùi cô, hé miệng nói nhỏ: “ Không phải người lạ đâu mẹ. Là...”

“ Á... á.. .”

- Đi xe kiểu gì thế hả.

Cả đoàn xe đang yên tĩnh cũng trở nên hỗn loạn vì cú thắng xe vừa rồi.

Bác tài ái ngại quay lại trấn an mọi người:

- Xin lỗi, xin lỗi một chiếc xe vượt lên thôi ạ.

Các nhân viên không chịu nổi sự yên tĩnh cũng bắt đầu tán chuyện.

- Hình như xe của nghệ sĩ

- Đúng rồi. Nghĩ mình là mẹ thiên hạ chắc.

Thanh Tâm không tiện góp vui cùng mọi người. Mọi thần trí của cô đều dồn vào người đàn ông bên cạnh. Vừa nãy lúc bác tài thắng gấp cả cô cùng Bảo Bảo suýt nữa va mặt vào ghế ngồi phía trước may mà anh ta đỡ kịp. Cú thắng gấp cũng làm rơi quyền sách đang úp trên mặt anh ta. Thanh Tâm nhìn bàn tay của anh thấy rất thân thuộc, hình như cô đã từng thấy ở đâu rồi.

- Thanh Tâm, em nên cẩn thận chút đi – Nhật Thiên bế Đậu Đậu sang đùi mình. Có ai vì mỗi việc xe phanh gấp mà cả người đập ngay về phía trước thế không cơ chứ.

Thanh Tâm vẫn chưa hết sững sờ, không phải anh bảo anh bận sao. Sao giờ lại ở đây. Cô bỗng nhớ tới câu nói chưa hết của Đậu Đậu. Thằng quý, thì ra nó biết hết rồi. Bây giờ thì cô đã hiểu vì sao giám đốc Trương lại có mặt ở đây cũng như vì sao trong xe lại có bầu không khí quỷ dị như vậy.

- Anh anh nói anh bận mà. Anh đến đây làm gì...

Nhật Thiên vui vẻ chơi đùa cùng Đậu Đậu, anh quay ra trả lời cô:

- Anh bận nhưng rảnh với mẹ con em. Đậu Đậu, chú nói đúng không?

Đậu Đậu giờ ngón tay cái về phía anh. Được lắm, cứ vui với nhau đi. Thanh Tâm hậm hực vì bị đẩy ra rìa, cô quay mặt nhìn cửa sổ.

Nhật Thiên chăm chú nhìn Thanh Tâm, thỉnh thoảng lại quay ra nhìn Đậu Đậu. Hôm nay cô diện đồ đôi cùng con trai trông rất đáng yêu. Cả hai mẹ con đều mặc áo cộc tay bên trong chiếc áo sơ mi màu bạc hà kết hợp cùng quần thụng. Chân đi cùng đôi giày thể thao màu trắng. Mái tóc xoăn dài của cô bện lệch sang một bên cùng buộc dải băng đô trên đầu trông rất trẻ trung. Cô xinh đẹp như vậy anh càng thêm chắc chắn quyết định đi chung với cô là hoàn toàn đúng đắn.

Tolip Hotel Alexandria.

- Bây giờ đoàn chúng ta sẽ lên nhận phòng, nghỉ ngơi rồi tối nay sẽ mở tiệc gặp mặt nha. – Thanh Tâm vui vẻ thông báo với mọi người.

Cả đoàn nhanh chóng hưởng ứng. Mỗi người đều ra quầy tiếp tân lấy chìa khóa rồi về phòng của mình.

Thanh Tâm dắt Đậu Đậu lên phòng. Đáng lẽ hôm nay cô sẽ phải ở cùng phòng với một nhân viên nữa nhưng nghe nói chị ta sát giờ thông báo có việc đột xuất không đến được nên miễn nhiên cả căn phòng rộng rãi chỉ còn cô và Đậu Đậu.

Thanh Tâm tắm cho Đậu Đậu xong mới đi tắm. Khách sạn năm sao có khác phòng tắm cũng rất cao cấp. Ngâm mình trong bồn tắm cả ngày cũng được. Thanh Tâm ngồi ngẩn ngơ trong bồn, đầu óc của cô lại hướng về người đàn ông đáng ghét trên xe. Nói thì hay lắm, luôn rảnh với hai mẹ con em, cũng đúng rảnh với mẹ con tôi nhưng bận việc với cô ta. Anh chắc chắn là đến chỗ Băng Hi. Thanh Tâm không hiểu sao trong lòng rất khó chịu, cả cơ thể đang thư thái cũng cảm thấy bức tức. Cô nhanh chóng tắm rửa rồi ra khỏi phòng. Lâu rồi chưa ngồi trên xe nên cả cơ thể vẫn nhức mỏi, cô phải tranh thủ nghỉ ngơi một chút trước bữa tiệc tối nay.

Đậu Đậu đang xem tivi thấy cô ra thì chán nản. Mẹ bình thường tắm cũng mất 30 phút sao hôm nay mới 15 phút đã ra.

- Đậu Đậu, đi ngủ ngay. – Thanh Tâm vội lấy điều khiển tắt tivi tiện thể tắt luôn đèn.

Hai mẹ con đều không lạ giường nên nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ. Khi cả căn phòng đã trở nên yên tĩnh, cánh cửa ra vào bỗng mở ra. Một bóng ngoài từ cầu thang hắt vào, nụ cười trên khóe môi càng thêm đậm.

Đúng 7 rưỡi, Thanh Tâm vui vẻ dắt Đậu Đậu xuống dưới sảnh. Mọi người đã tập trung đông đủ và đương nhiên cả... người mẫu. Cô vui vẻ đứng lên trước thông báo:

- Bây giờ chúng ta sẽ đi ăn buffet ở khách sạn. Mọi người hãy vui vẻ ăn chơi và nhớ ngày mai đúng 7 giờ sáng tập trung ở đây chúng ta sẽ bắt đầu làm việc.

Không hiểu sao Giang San lại bắt cô làm trưởng đoàn, cô còn Đậu Đậu nên việc chăm lo cho cả đoàn trở nên rất khó khăn. Chị ta biết rõ ý đồ đi du lịch ké của mẹ con cô. Nhưng dù sao cũng được miễn phí suất của Đậu Đậu, xem chừng mọi hi sinh của cô cũng đáng. Đi chơi biển tất nhiên phải ăn đồ biển, Thanh Tâm vui vẻ bóc cua và tôm cho vào đĩa của Đậu Đậu. Cô cố không chú ý đám đông náo nhiệt bên kia nhưng mắt vẫn không tự chủ nhìn về phía Nhật Thiên, anh đã thay quần áo, ăn mặc đơn giản nhưng xung quanh biết bao là nữ nhĩ vây lấy. Anh ta luôn là tâm điểm, một trong số đó không thể thiếu Băng Hi- người phụ nữ ăn mặc phần cảm nhất. Cô cố dời ánh mắt sang hướng khác, sao anh ta lại đi làm gì không biết làm cho chuyến đi của cô mất vui.

Nhật Thiên cố gắng xua những vệ tinh bao quanh để đến chỗ mẹ con cô, cô giỏi lắm dám ngó lơ anh, xem tối nay anh phạt cô thế nào. Thanh Tâm lơ đãng đưa que thịt nướng BBQ lên ăn, do tâm trí đang dồn hết về người đàn ông kia mà quên mất trên que có ớt chuông. Nhai một lúc trong miệng cô bắt đầu thấy vị quen quen, đầu bắt đầu đau đau. Bỗng một cánh tay rắn chắc cầm lấy tay cô, moi áp vào cổ lấy phần thức ăn nhai trong miệng chưa kịp nuốt của Thanh Tâm ra. Cô chao đảo cảm cốc nước lên uống, mắt cũng lơ mơ nhìn người đối diện.

Nhật Thiên giận dữ quát Thanh Tâm: “ Thanh Tâm, khi ăn nên tập trung một chút, lỡ ăn phải ớt chuông thì sao?”. Thanh Tâm hoảng hồn nhìn xiên thịt trên tay, rồi quay sang nhìn Đậu Đậu, sao cô lại bắt cản vậy, may mà anh đến kịp nếu không cô không biết tối nay cô phải ngủ ở đâu nữa. Nhớ lại hành động vội vã vừa rồi của anh khuôn mặt của cô lại đỏ ửng. Anh đâu cần phải dùng cách như vậy để cứu lấy cô, rõ ràng là muốn diễn cho thiên hạ nhìn. Đậu Đậu vẫn chưa hết bất ngờ khi chứng kiến tận mắt cảnh tượng vừa nãy. Thanh Tâm giục thằng bé tiếp tục ăn, cô ái ngại nhìn lên mọi người.

- Cảm... cảm ơn anh, Tô tổng. Mọi người tiếp tục nào. Chúc mừng cho lần hợp tác này... – Cô nâng li rượu vang trên tay, cất giọng phá vỡ bầu không khí quái dị.

Rất nhanh mọi người cũng không còn để ý đến cô nữa. Có lẽ không phải do lời nói của cô có trọng lực mà là ánh mắt đe dọa của người đàn ông vừa thân nhiên ăn gọn chỗ đồ trong miệng cô. Anh không muốn mấy người đàn ông đó nhìn cô, nhất là những ánh mắt thèm thuồng đó. Vừa bóc được một con tôm đang định đưa lên miệng thì tay bị ai cầm lấy, Nhật Thiên vui vẻ nhai tôm mặt cười rạng rỡ. Thanh Tâm khẽ lườm anh, sao anh lại ngồi đây, khôn hồn thì xéo đi cho mẹ con cô nhờ. Đường như đọc được suy nghĩ của cô, Nhật Thiên cúi xuống thì thầm: “ Vừa rồi anh cứu em một mạng, định trả ơn thế nào đây?”. Cô kì quái nhìn anh rồi mỉm cười nhún vai đáp: “ Ai bắt???”. Anh vui vẻ cầm thịt cua cô vừa mới bóc cho lên miệng, cười ranh mãnh. Thanh Tâm tối nay anh sẽ cho em biết là ai bắt ai. Bị lấy mất thức ăn cô tức giận giậm lên chân anh, Nhật Thiên méo mó vừa nhai vừa nén nhịn con đau từ ngón chân đang truyền đến. Anh cười cầu hòa, nhanh tay lột vỏ tôm bóc cua cho hai mẹ con.

Hải sản vốn là món ưa thích của hai mẹ con lại được Nhật Thiên nhiệt tình phục vụ nên Thanh Tâm và Đậu Đậu ăn uống no say. Mọi người ăn xong rủ nhau đi bar, Thanh Tâm xin nghỉ viện cớ còn Đậu Đậu, Nhật Thiên cũng biến đâu mất tăm.

Trăng sáng dát vàng bãi cát mịn, gió thổi từng cơn mát lạnh, tiếng vi vu của biển cả từ xa vọng về, Thanh Tâm cộng Đậu Đậu mắt nhìn ra biển. Cứ như vậy bóng dáng hai người đổ xuống cát vàng, bình yên. Ăn nhiều đồ biển khiến cô cảm thấy đầy bụng, uống xong men tiêu hóa Đậu Đậu mắt lim dim rồi ngủ say, cô vẫn thấy không thoải mái nên quyết định cõng thẳng bé đi dạo một chút. Nhìn ánh trăng cô bỗng nhớ nhà da diết, nhớ bố, nhớ mẹ, nhớ chị, nhớ anh rể, nhớ Hiếu Như và cả ... Vũ Luân. Bốn năm qua, cô bí mật sinh Đậu Đậu ở Thượng Hải, có lúc vất vả, có lúc cô đơn, có lúc nhớ nhà nhưng nhờ có Đậu Đậu mà tất cả đều đã qua. Cô đã tự hứa với con rằng hai mươi tuổi cô sẽ nói cho con biết Nhật Thiên là bố ruột của nó, cô đã từng xem nhiều phim truyền hình mấy nữ chính hay nói câu đó. Nhớ lại lúc ấy xem chỉ thấy buồn cười với hành động nữ chính sao không nói cho nam chính biết bây giờ khi cô rơi vào tình cảnh tương tự, cô cũng chỉ biết nói như vậy. Vì sao cô chần chừ, vì sao cô lo sợ? Có lẽ cú sốc bốn năm về trước vẫn làm cho cô e ngại. Bây giờ Đậu Đậu là tất cả với cô, cô không thể hành động bất cẩn mà nguy hại đến tiểu bảo. Chừng nào chưa tìm được hung thủ thì mẹ con cô vẫn chưa được an toàn.

- Đậu Đậu, đợi con lớn hơn chút nữa mẹ sẽ dắt con đi nhận ba nhé- Thanh Tâm cưng chiều vỗ mông thẳng bé. Đậu Đậu dụi đầu vào lưng cô, hơi thở đều đều an ổn. Có lẽ cứ mãi như thế này cũng hay, chỉ có hai mẹ con nương tựa vào nhau.

Nhìn bóng cô phía trước, Nhật Thiên im lặng đi theo sau. Anh cũng muốn đến bên cạnh cô, cõng Đậu Đậu thay cô nhưng lại không dám phá vỡ khoảng thời gian yên bình của hai người. Anh nghe cô nói sẽ nói cho Đậu Đậu biết, vậy nghĩa là anh ta vẫn còn sống. Nhật Thiên cũng từng nghi ngờ mình là bố của Đậu Đậu nhưng so với tuổi Đậu Đậu thẳng bé học lớp mẫu giáo hai tuổi rưỡi, nếu là con hai người thì thẳng bé cũng gần bốn tuổi rồi.

Thanh Tâm đưa Đậu Đậu trở về khách sạn cũng đã hơn 10 giờ, cả đoàn tất nhiên vẫn chưa về. Đêm ở biển thật mát mẻ, không khí cũng trong lành, cả căn phòng cũng được gió và trăng ghé đến. Thanh Tâm vỗ mông Đậu Đậu gọi con dậy đánh răng còn mình thì vào tủ lấy cho con một bộ pyjama thật thoải mái. Chiếc tủ vừa mở ra cô mới bắt ngờ giờ nầy món đồ cho nam ở trong tủ, không lẽ ở khách sạn có sẵn. Trong phòng có hai giường ngủ, cô đưa Đậu Đậu lên giường rồi cũng sang giường bên cạnh nằm xuống. Đã lâu không đi xe nên bây giờ cả người rã rời lại thêm vừa nãy cõng tiểu bảo trên lưng nên hai mắt nhanh chóng sụp xuống, cô dần dần đi vào giấc ngủ.

Cửa phòng hé mở, Nhật Thiên mỉm cười dò dẫm trong bóng tối tìm đến bên giường Thanh Tâm, anh nhẹ nhàng ngồi xuống. Cô và con đã ngủ say rồi, anh cũng nhanh thay quần áo rồi lên giường thôi.

Thanh Tâm đang ngủ ngon bỗng cảm thấy giường lún xuống, có ai đang nằm trên giường của cô. Không lẽ là trộm, cô đã khóa cửa rồi mà. Cô sợ hãi nằm sát mép giường tay bắt đầu loạng quạng tìm đồ để phòng vệ. Nhật Thiên thấy cô rời xa mình thì nhúu mày không vui, vươn tay kéo cô lại. Thanh Tâm bị người đó ôm vào lòng thì hoảng sợ quấy đạp, mồm định la hét thì bị một bàn tay bịt lại.

Nhật Thiên hoảng sợ thì thảm bên tai cô: “Tâm Tâm, là anh Nhật Thiên đây. Không sao, có anh đây rồi em nằm mơ ác mộng à?”. Thanh Tâm cắn tay anh rồi lẩn xa quay ra hừ nhẹ: “Ác mộng cái đầu anh ấy, đúng tôi đang mơ ác mộng là gặp anh đây này. Ai cho anh vào đây?” Nghe giọng của cô Nhật Thiên lại tiến lại gần, đem cô ôm vào lòng, dịu dàng vuốt tóc cô nói: “Em trả ơn ân nhân thế à? Yên lặng không tiểu Đậu thức bây giờ.”

Nghe vậy Thanh Tâm cũng nằm im mặc anh ôm, hôm nay cô thực không còn sức để tranh cãi với anh nữa. Nhật Thiên thấy cô ngoan ngoãn nghe lời thì vui vẻ ra mặt, tay ôm cô chặt hơn, thật sự anh muốn nhiều hơn thế cơ nhưng có lẽ hôm nay tạm tha cho cô vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Café đen

Ping...ping...ping

Thanh Tâm uể oải trở mình. Hôm nay là ngày chụp ảnh quảng cáo, cô không thể đến muộn thêm nữa cô còn là trưởng đoàn, càng cần phải chuẩn bị tốt hơn mới được. Cô rón rén đến bên chiếc giường còn lại. Sao chỉ có mỗi chân gối thế này? Đậu Đậu nhà cô đi đâu rồi? Thanh Tâm hốt hoảng bật chiếc đèn đầu giường lên, cô đảo mắt nhìn xung quanh. Hai mắt cô dừng lại tại cục tròn nhỏ nhỏ bên cạnh Nhật Thiên. Nhìn viên chần nhấp nhô cô cũng đoán được thẳng con quý hóa của cô đang ở đâu. Thanh Tâm tiến lại gần hơn, Đậu Đậu ngoan ngoãn rúc vào lòng anh, bàn tay nhỏ bé còn thoải mái nhúu chặt mép áo anh. Thanh Tâm có cảm giác ấm áp vô cùng, cô bất giác lấy máy ảnh trong túi chụp lại khoảnh khắc này.

Thanh Tâm nhìn bức ảnh mãi cho đến khi Nhật Thiên cựa mình cô mới hoảng sợ vút máy ảnh vào trong túi, rồi chạy phắt vào trong nhà vệ sinh.

Thanh Tâm lau tóc bước trở lại trong phòng. Hai người đàn ông vẫn đang say sưa giấc nồng.

- Đậu Đậu, dậy đi con. Nhanh lên không mẹ cho ở lại đây...

Thanh Tâm vỗ mông Đậu Đậu, cô lấy máy sấy trên tay thổi vào khuôn mặt say ngủ của con.

- Mẹ... mẹ con đang mơ đẹp mà. – Đậu Đậu tức giận bật dậy, động tác của thẳng bé đánh thức người đàn ông bên cạnh. Nhật Thiên lờ mờ mở mắt, anh đưa tay xoa đầu Đậu Đậu:

- Đậu Đậu, sao cháu lại leo sang đây? – Nhật Thiên véo má thẳng bé.

- Cháu bảo vệ mẫu thân thôi. – Đậu Đậu cũng bắt chước véo lại má anh. Bộ dạng hai người đàn ông làm Thanh Tâm bật cười, cô lại lấy máy ảnh ra chụp trộm. Hay quá cô có thêm mấy tấm ảnh mới cho quyển album của con.

Thanh Tâm búi tạm mái tóc lên, cô bế thốc thẳng bé vào nhà vệ sinh.

Gió thổi từng đợt làm hàng cây ven biển nghiêng ngả cũng làm rối tung mái tóc suôn mượt của người mẫu. Băng Hi nở nụ cười rạng rỡ hướng về phía ống kính. Từng bức hình đều đẹp đến từng centimet.

- Tuyệt lắm Băng Hi. Tốt, cô nhìn sang bên này. Quá đẹp. Thêm hai bức nữa. Perfect! Hôm nay chúng ta xong rồi. Cảm ơn mọi người- Nhiếp ảnh gia vui vẻ đóng máy. Anh không ngại hết lần khen ngợi về đẹp của Băng Hi. Đúng là người mẫu hạng A có khác, chụp bức nào đẹp bức nấy không cần phải tốn quá nhiều thời gian.

Thanh Tâm vui vẻ vì buổi chụp hình diễn ra suôn sẻ. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc cô với Đậu Đậu lại có thêm thời gian đi chơi cùng nhau. Buổi chụp hình của Băng Hi bị rò rỉ trên mạng nên fan của cô đến đây rất đông. Băng Hi vừa chụp hình xong cả đám đông đã nhanh chóng bao lấy cô. Thanh Tâm đến xem ảnh rồi nói với mọi người chờ cô đi mua nước.

- Cô cho con chỗ nước này. Vâng cả lon café đen đó. Dạ. Bao nhiêu cô?

Thanh Tâm rút ví đưa tiền cho cô bán hàng, hôm nay rất thuận lợi nên tâm trạng cô cũng rất tốt. Lon café đen này là cô mua cho anh, cô thấy anh đứng bên ngoài trời cũng lâu rồi. Cầm nó trên tay làm cô nhớ đến anh, đó là lần anh cùng cô đi siêu thị, anh thấy cô đứng trước quầy bán nước rất lâu, anh cũng bị chú ý bởi mấy lon nước. Trong bao nhiêu loại lon lớn nhỏ, anh lại chọn lấy lon nước này, anh còn bảo loại nước đen đắng này dành riêng cho anh. Anh còn mua thêm cho cô một lon để cô uống. Cô cũng tò mò uống thử. Khó khăn lắm mới nuốt trôi được chỗ uống đắng ngắt đó.

- Anh sao lại thích mấy cái kính khủng thế này.

- Em không thấy rất ngon sao? Những cái ngọt ngào có thể xóa tan cái đắng nhưng chỉ có vị đắng mới làm người ta nhớ mãi.- Nhật Thiên vu vơ nói, anh bỗng trầm mặc như đang suy tư gì đó.

Cô ngắm nhìn lon nước trên tay, cô cười buồn:

- Cũng đúng, trải qua cay đắng thì người ta mới nhớ mãi không quên để không bao giờ mắc phải nữa.

Cô còn nhớ khi ấy anh nhìn cô rất lâu, đôi mắt cũng chan chứa nhiều xúc cảm

Thanh Tâm bước chân ra khỏi cửa hàng. Có ai ngu ngốc như cô từng ném rồi lại vẫn thèm uống lại không?

Cô rảo bước trên đường, chiếc túi trong tay cũng nhịp nhàng đưa theo từng bước chân.

Bộp... bộp... Những lon nước trên tay Thanh Tâm bỗng rơi xuống đất, từng lon từng lon lăn trên vỉa hè. Cô vội vàng chạy theo từng lon nước. Một, hai,... chín. Còn một lon nữa, đâu nhỉ? Lon nước của Nhật Thiên ở đâu rồi? Ánh nắng mặt trời phản chiếu tia lấp lánh của nhôm bên vỉa hè bên kia. Lon nước của anh lăn sang bên kia rồi, Thanh Tâm nhanh chóng sang đường đến chỗ lon nước.

- Thanh Tâm, không...

Kít.. kít... Tiếng xe phanh trên đường lớn tạo nên âm thanh chói tai đến rợn người.

Cô bị một lực đẩy mạnh về phía trước, cả cơ thể ma sát với đường làm cánh tay và đầu gối trầy xước. Cái lưng đau mấy hôm nay của cô va vào nền đá trên đường, cô đau đến nhủu mày. Trán cô cũng va vào đá trên đường, dòng máu đỏ men theo khuôn mặt nhỏ xuống nền đường ẩm ướt. Giọng nói vừa rồi, quen quá. Cô cố gượng người quay đầu về phía sau...

Nhật Thiên nằm sấp trên mặt đất, đầu đặt trên vũng máu đỏ thẫm, đôi mắt anh nhắm nghiền, cả khuôn mặt cũng trở nên trầm mặc hơn bình thường.

Cô với tay về phía anh, cố gắng lê thân thể đau đớn gần hơn. Không được, Nhật Thiên em không chịu nổi đâu, xin anh, xin anh mở mắt ra nhìn em được không? Tinh dậy nói anh chỉ đang đùa thôi. Đôi mắt đỏ ửng của cô đọng đầy nước mắt, dòng nước chan chất hòa cùng giọt máu đang men theo khuôn mặt cô. Nhật Thiên, anh dậy đi. Em còn điều chưa nói với anh. Đậu Đậu cũng vậy. Nhật Thiên, anh dậy đi, em không chịu được vị đắng của café đâu? Anh dậy giúp em uống được không? Xin anh.... Khung cảnh trước mắt mà dần, Thanh Tâm không còn nhìn thấy gì nữa.

- Chết tiệt! Gay go rồi. – Một giọng nam thân thuộc truyền đến. Là ai? Thanh Tâm không còn đủ sức suy nghĩ tiếp.

...

- Bác sĩ, nồng độ oxi trong máu giảm, nhịp tim cũng rất yếu. Anh ấy ngừng thở rồi...

- Sốc tim, chuẩn bị. 150...200...270...300

Tút... út...tttttttttttt

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng*, *Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Anh từ bỏ rồi

- Mẹ, mẹ không được bỏ Đậu Đậu, mẹ.....- Đậu Đậu áp mặt vào lòng bàn tay cô, khuôn mặt cũng nhem nhuốc trong nước mắt.

Thanh Tâm khẽ nhủ mi, ánh sáng bên ngoài lọt vào trong tầm mắt. Khung cảnh trước mặt cũng dần hiện ra. Cô đang ở đâu?

- Đậu Đậu, ngoan, ra với bác nào để mẹ nghỉ ngơi. – Một người phụ nữ lớn tuổi bước vào, chị ta âu yếm ôm thẳng bé.

Bệnh viện? Sao cô lại ở đây. Từng đoạn kí ức gộp nhật tràn về. Thanh Tâm hoảng sợ, chặt vật ngồi dậy. Nhật Thiên, Nhật Thiên anh ấy bị thương, anh ấy bị thương rất nặng. Anh ấy đâu rồi.

Giang San mặt mày đầy cửa bước vào, chị ta bị bộ dạng của cô làm cho giật mình:

- May quá, cô tỉnh rồi. Cô thấy thế nào?

- Anh ấy đâu rồi? Nhật Thiên đâu rồi? Sao chị không nói gì cả? Trả lời tôi anh ấy đâu rồi.

Giang San vẫn duy trì sự im lặng như lúc đầu. Viên mắt của cô hoeo đỏ, nỗi buồn cũng đầy ắp trong đôi mắt.

- Không được tôi phải đi xem. – Thanh Tâm định giật mũi tiêm truyền nước trên tay.

- Cô ngồi im đi. Anh ấy vừa phẫu thuật xong. – Giang San hoảng sợ tiến đến giữ cô lại. – Cô cần nghỉ ngơi, ngủ đi.

- Tôi không nghỉ ngơi, anh ấy bị như vậy là vì tôi. Chị bỏ tôi ra. – Thanh Tâm điên cuồng gào thét, cô vùng vẫy ra khỏi bàn tay của chị ta.

- Bác sĩ, nhanh đến đây. Nhanh lên.

Thanh Tâm được bác sĩ tiêm cho một chút thuốc an thần cuối cùng cũng khó khăn đi vào giấc ngủ. Giang San đắp chăn lên cho cô, có lẽ cô đã rất sốc khi tận mắt chứng kiến cảnh đó.

- Bác sĩ, anh ấy sao rồi? – Giang San quay ra nhìn bác sĩ.

- Phẫu thuật khá thành công nhưng anh ấy có khả năng bình phục hay không phải qua đêm nay mới rõ.

Giang San quay trở lại phòng bệnh trên tay còn cầm theo cặp lồng cháo. Thanh Tâm đã tỉnh dậy, cô ngồi thẫn thờ trên giường bệnh. Cô chắc đã nghe tin tức về anh rồi.

- Cô ăn cháo đi. Đậu Đậu còn đang chờ cô. Bây giờ cô phải khỏe mạnh mới được.- Giang San kê bàn rồi lấy thìa đút vào tay Thanh Tâm

Cô vốn không định ăn nhưng nghe đến Đậu Đậu cô cũng cố gắng cầm thìa đút vào miệng từng miếng.

- Đậu Đậu là con của Nhật Thiên phải không? – Giang San chăm chú nhìn cô.

Chiếc thìa trên tay của Thanh Tâm rơi xuống nền đất, cô hốt hoảng định cúi người nhặt lên.

- Cô định giấu đến bao giờ nữa? – Giang San thờ dãi cúi người nhặt lên giúp cô.

Thanh Tâm trầm mặc rất lâu, một lúc sau cô mới yếu ớt nói:

- Sao chị biết?

- Lúc cô hôn mê cô liên tục nói Nhật Thiên là bố của Đậu Đậu. Tôi vô tình nghe được. Thêm nữa, lúc đó có Đậu Đậu bên cạnh tôi.

- Chị nói gì cơ? Đậu Đậu biết rồi sao? Thăng bé giờ đang ở đâu?- Thanh Tâm hốt hoảng hỏi lại.

Giang San rót cho cô cốc nước, cô nhẹ nhàng vỗ về cô:

- Thăng bé theo hàng xóm của cô về nhà ăn cơm tắm rửa rồi. Cô đừng quá lo lắng, tôi thấy thăng bé không có biểu hiện gì. Giống như kiểu nó đã biết rồi, nó còn bảo tôi giữ bí mật, cũng đừng nói cho cô nó đã biết.

Thanh Tâm đau lòng nhớ đến Đậu Đậu. Mẹ sai rồi, mẹ sai rồi, đáng lẽ mẹ không nên giấu con.

Thanh Tâm rào bước đến quầy trực y tá. Cô ái ngại nhìn nữ y tá đang chăm chú làm việc:

- Cô y tá, cô y tá cho tôi hỏi bệnh nhân Nhật Thiên nằm phòng bao nhiêu vậy ạ?
- Cô chờ tôi chút. Nhật Thiên? Anh ấy mới ra viện từ hôm qua rồi.
- Cảm ơn cô.

Hóa ra anh xuất viện rồi sao? Mới có một tháng thôi mà. Anh phẫu thuật xong cô cũng không rời giường được, định hôm nào đỡ mệt hơn sẽ sang thăm anh. May quá, anh đã khỏe rồi, cũng ra viện rồi. Cô quay trở lại phòng bệnh, lấy điện thoại bên cạnh định gọi cho anh nhưng đầu dây bên kia chỉ là tiếng máy bận vô nghĩa như thường lệ. Những ngày nằm viện, cô không kim được lòng mà gọi điện hỏi thăm anh nhưng tất cả hầu như là máy bận. Chỉ có duy nhất một lần có người bắt máy, nhưng không phải là anh. Là Băng Hi. Cô không biết mình sao nữa, cô nhanh chóng tắt máy, tắt nguồn. Có lẽ cô sợ phải nghe Băng Hi nói lí do, sợ anh ngay cả nói chuyện với cô cũng không muốn nữa. Đậu Đậu cùng bác hàng xóm ngày nào cũng ghé qua, thi thoảng có thêm đồng nghiệp và cô giáo Lã. Nhờ có thằng bé mà Thanh Tâm cũng bớt dần cảm giác cô đơn trong bệnh viện. Ăn trưa một mình, ngủ một mình, đi dạo một mình, xem ti vi một mình. Một tháng qua lại làm cô nhớ đến những ngày tháng mang thai ở Bắc Kinh, lúc đó cũng như bây giờ, cô lại tiếp tục một mình. . . Cô phải ở viện hơn tháng vì cơ thể bị suy nhược, cô hoảng sợ, cô trốn tránh, và rồi. . . cô tự thừa nhận mình vẫn còn yêu anh, mấy tháng qua cô đã vô hình coi anh là chỗ dựa để giờ đây anh biến mất cô loay hoay tìm nơi bám víu. Có lẽ ngay từ đầu là cô sai, ngay từ đầu là cô hèn nhát, là cô đẩy hai người vào tình cảnh mong lung hiện tại. Nhưng anh không đến nữa có lẽ anh chán phải chờ đợi một người phụ nữ như cô rồi, Thanh Tâm mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Đậu Đậu đang vẽ tranh.

Đậu Đậu thấy cô đến vội giấu bức tranh đang vẽ xuống dưới gối. Thằng bé ngược lên nhìn cô:

- Mẹ, sao mẹ lại khóc? Sao thế ạ? - Thằng bé đưa tay lau nước mắt trên khuôn mặt cô.
- Không sao hết. Mắt mẹ hơi đau thôi. Ngoan con về gì thế? – Thanh Tâm lấy bức vẽ ở dưới gối lên xem. Bức tranh ba người đi cắm trại, có mẹ, có ba, có Đậu Đậu. Nước mắt cô càng rơi nhiều hơn. Đậu Đậu mẹ phải làm sao đây?

Thanh Tâm ra viện, ép mình quay lại cuộc sống cũ- cuộc sống không có anh, ngày ngày tiếp tục bận bịu với công việc.

Thanh Tâm một mình đưa xe vào gara nhà trẻ, hôm nay là ngày họp phụ huynh của Đậu Đậu nên từ chiều cô đã xin phép về sớm hơn mọi ngày.

- Chị Đình, mời ngồi.- Lã Hiền vui vẻ sắp xếp lại tập sách vở.
- Cô giáo, thật ngại quá, đường bị tắc nên làm phiền cô phải ở lại đợi.- Thanh Tâm ái ngại xoa đầu, thật ra cô vừa lái xe vừa suy nghĩ lung tung nên mới đi trễ.

Lã Hiền mỉm cười khua tay rồi đưa cho Thanh Tâm bảng đánh giá của Đậu Đậu: “Chị Đình, như chị thấy Đậu Đậu rất ngoan, hoạt bát, lễ phép nhưng...” Cô giáo ngừng giữa chừng làm cho cô càng lo lắng, mắt chăm chú nhìn bảng đánh giá trên tay, sức khỏe tốt, học tập tốt nhưng quan hệ với bạn bè không được tốt lắm, chẳng lẽ do lần trước đánh nhau với bạn sao? Cô vội tiếp lời: “Nhưng sao...”

- Nhưng Nhật Tuệ khá nhạy cảm, rất dễ xúc động vì lời nói bông đùa của các bạn. Có lẽ là do Đậu Đậu mặc cảm chuyện gia đình, em hi vọng chị có thể dành nhiều thời gian hơn chăm sóc cháu, dạo gần đây thằng bé khá ít nói, có vẻ đang có chuyện phiền lòng. . . - Lã Hiền thẳng thắn nhìn Thanh Tâm nói. Cô rất yêu quý Đậu Đậu, có lẽ cũng vì hoàn cảnh của thằng bé mà cô càng thương nó nhiều hơn các bạn khác, cũng chú ý nhiều hơn nên dễ dàng nhận ra biểu hiện bất thường của nó trong thời gian gần đây. Cô cũng giống Đậu Đậu, sinh ra mà không có cha bên cạnh nên cô rất đồng cảm cũng rất thương xót thằng bé.

Thanh Tâm nghe từng câu nói của cô giáo mà lòng quặn đau, đúng, cô cứ tưởng chỉ cần kiếm đủ tiền cho hai mẹ con sống là đủ, cô tưởng rằng chỉ cần người ta yêu một cô thương hai là có thể thay vị trí người cha chăm sóc cho Đậu Đậu nhưng cô làm rồi, cô không bao giờ có thể bù đắp những thiếu thốn cho thằng bé. Chuyện phiền lòng, cô giáo không cần nói cô cũng dễ dàng nhận ra, đó là sự biến mất của Nhật Thiên. Có lẽ anh ít nhiều đã ảnh hưởng đến cả thằng bé.

- Cảm ơn cô giáo đã quan tâm Đậu Đậu, tôi sẽ chú ý hơn.- Thanh Tâm cảm túi xách chuẩn bị ra về.

Lã Hiền băn khoăn cuối cùng cũng thoát ra: “Chị Đình, anh Nhật Thiên. . . ý em. . . anh ấy thực sự. . . thực sự. . . rất yêu chị. Anh ấy là bố của Đậu Đậu, em cũng tình cờ nghe được cuộc đối thoại của chị trong bệnh viện. . ., nếu hai người có thể quay lại. . . điều đó. . . theo em là tốt nhất cho Đậu Đậu. . .”

Cô bất ngờ nhìn cô gái trước mặt, vậy là mọi người đều đã biết rồi sao, hóa ra bí mật cô giấu bấy lâu lại dễ dàng bị phát hiện như vậy.

Trời đã vào thu, gió càng ngày càng lạnh hơn, Thanh Tâm lẳng lặng nhìn ánh trăng. Trăng hôm nay rất sáng, Đậu Đậu cũng đã ngủ say bây giờ chỉ còn mỗi mình cô là còn thức. Từ hồi Nhật Thiên về Bắc Kinh, cô tại tự tập cho mình một thói quen kì lạ, cô luôn mong ngóng nhìn xuống dưới đường, mong đợi sẽ thấy một chiếc xe quen thuộc, một bóng hình quen thuộc xuất hiện. Lời nói của Lã Hiền cứ vang vọng bên tai, ngay từ khi Nhật Thiên xuất hiện Thanh Tâm đã biết Đậu Đậu cần anh nhưng chỉ là cô muốn trốn tránh, muốn cứng đầu giấu diếm đến cùng. Không có bí mật nào là mãi mãi, cô biết sẽ có ngày phải đứng trước mặt anh nói cho anh biết sự thật nhưng cô lại lo lắng về phản ứng của anh. Mấy ngày qua cô cũng suy nghĩ rất nhiều, nếu Nhật Thiên chấp nhận Đậu Đậu, hẳn là điều tốt nhất cho thằng bé nhưng nếu anh không chấp nhận, vậy có thể anh sẽ chối bỏ thằng bé, như vậy chẳng phải cô lại tiếp tục tạo tổn thương cho con trai mình hay sao? Anh còn yêu cô, như vậy tức là cô và con còn hi vọng nhưng tại sao anh không xuất hiện nữa, cơ thể anh không khỏe sao, hay anh mệt mỏi rồi, anh không muốn ở bên cạnh cô nữa? Mỗi ngày trôi đi, nghi vấn trong lòng cô ngày một lớn, nhưng hôm nay cô đã hạ quyết tâm, cô là mẹ của Đậu Đậu, cô phải dành những điều tốt nhất cho thằng bé. Đậu Đậu cần anh và. . . cô cũng vậy.

- Giám đốc Trương, tôi muốn xin thôi việc- Thanh Tâm đưa đơn xin thôi việc lên trên bàn làm việc của Giang San.

Giang San nhìn đơn xin thôi việc mỉm cười: “Tôi biết cô sẽ làm vậy mà. Nhưng lá đơn xin thôi việc này không cần thiết, công ty chúng ta có chi nhánh bên Bắc Kinh, vừa may có một vị trí còn trống. Mấy năm qua làm việc với cô, không thể phủ nhận cô đã bỏ ra rất nhiều công sức đối với công ty này. Cho nên tôi sẽ giúp cô hoàn thành thủ tục chuyển công tác.” Thanh Tâm bất ngờ nhìn người phụ nữ trước mặt, xúc động nói: “Giám đốc Trương, cảm ơn chị, thực sự cảm ơn chị.”

- Dù sao chúng ta cũng đều là những người phụ nữ hiện đại, nên tự lập trong tài chính thì tốt hơn. Với lại, công ty chúng tôi cũng không thể để mất nhân viên có năng lực như cô được. Lên đường bảo trọng, hẹn gặp lại. – Giang San vứt đơn xin thôi việc vào thùng rác rồi vỗ vai cô đi ra ngoài.

Ánh mắt Thanh Tâm dõi theo bóng lưng của Giang San, cô thực sự đã quyết tâm rời khỏi đây, đã nghĩ rằng mình sẽ phải từ bỏ công việc này, từ bỏ ước mơ này nhưng không ngờ Giang San lại giữ cô lại, thời gian qua không thể phủ nhận cô ấy đã giúp đỡ cô rất nhiều cả trong công việc và cuộc sống. Đúng, cô sẽ phải rời khỏi Thượng Hải, mảnh đất mà bốn năm qua hai mẹ con gắn bó, rời khỏi công ty, rời khỏi văn phòng marketing vui vẻ, luôn đầy ắp tiếng cười nhưng phải kết thúc thì mới có khởi đầu, Thanh Tâm không còn là cô gái của bốn năm trước nữa, Thanh Tâm của bốn năm sau sẽ không trốn chạy mà đối mặt...

Sân bay Bắc Kinh

- Mẹ, mẹ, có thật mẹ sẽ đưa con đi gặp bố không? Cả ông bà ngoại. Cả bác nữa sao?- Đậu Đậu hôn hờ ôm tay cô nói.

Thanh Tâm mỉm cười gật đầu, phải, cô muốn trông thấy nụ cười này của Đậu Đậu, chỉ cần con hạnh phúc, mẹ có thể đánh đổi tất cả...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Phát hiện

- Ba, mẹ, con đã về rồi đây. – Thanh Tâm vui vẻ ấn chuông, thật sự cô đã chuẩn bị ngày này lâu lắm rồi. Cô vốn nghĩ mình sẽ không bao giờ có can đảm để quay lại, đã nghĩ việc gặp lại bố mẹ thực khó khăn nhưng dường như những việc này không quá khó như cô vẫn tưởng.

- Thanh Tâm, con về rồi, về rồi. Ông, Thanh Hân,... nhanh lên, tiểu Tâm của chúng ta về rồi- Đình phu nhân xúc động chạy ra mở cửa. Bốn năm rồi, Tiểu Tâm- con gái bà cũng chịu trở về. Con bé trông khác quá, bốn năm trông nó trưởng thành hơn, cũng xinh đẹp hơn trước.

- Con chào bà ngoại.- Đậu Đậu lễ phép từ sau lưng Thanh Tâm bước ra khoanh tay cúi đầu chào trường bối.

- Thăng bé này, thăng bé này là con ai?- Đình phu nhân ngỡ ngàng nhìn cô, trong lòng bà có một dự cảm bất an.

- Mẹ, có gì vào nhà nói chuyện, Đậu Đậu vào đi con.- Cô tự nhiên kéo thăng bé cùng mẹ vào trong nhà.

Đình phu nhân mang cho hai mẹ con cốc nước trái cây rồi cũng vội ngồi xuống. Thật trùng hợp, hôm nay gia đình Thanh Hân cũng ghé qua đây ăn cơm, mọi người dùng ánh mắt tra khảo nhìn chằm chằm Thanh Tâm cùng sinh vật lạ còn đang chạy nhảy trong sân.

- Được rồi, con sẽ kể, sẽ kể hết.- Thanh Tâm chấp tay xin lỗi, cô có thể cảm nhận được con thịnh nộ đang bùng lên trong mắt bố mình. Có lẽ hôm nay cô khó mà qua khỏi, có khi sẽ bị tống ra khỏi nhà, xóa tên trong họ khẩu cũng nên.

Cô kể hết cho mọi người nghe toàn bộ câu chuyện từ việc cô nói dối đi nước ngoài nhưng thực ra là đi Thượng Hải đến việc hạ sinh Đậu Đậu, rồi đến công việc của cô như thế nào. Thanh Tâm thờ phào, cuối cùng cô cũng đã nói hết ra, lòng cảm giác thật thanh thản. Bí mật này bốn năm qua cô đã phải cất công giấu diếm giờ lại có thể tự tin kể hết. Những lời nói không đề cập đến khó khăn vất vả của cô nhưng Thanh Tâm càng không muốn nói. Khoảng thời gian đó cô không muốn nghĩ lại, cũng không muốn làm mọi người thêm đau lòng. Cô hoàn thành xong tóm tắt bốn năm cuộc đời, nhắm mắt lắng nghe bố mẹ quyết định số phận mình. Cả nhà vẫn im lặng như cũ, dường như chỉ còn tiếng thờ dài náo nức minh chứng cho sự tồn tại của mọi người.

- Vậy, thăng bé là con ai? Không lẽ là con cháu Tô gia.- Đình lão gia chậm rãi nhìn chằm chằm con gái, ông buông ra nghi vấn đang lớn dần trong lòng mọi người. Con gái út của ông, đứa con gái ông yêu thương hết mực, bốn năm qua hai ông bà tưởng con bé sang Mỹ học. Hi vọng cuộc sống con bé sẽ khác trước, hi vọng con bé sẽ gặp được người đàn ông yêu thương nó để nó có thể quên đi những kí ức đau buồn của quá khứ vậy mà giờ nó lại dặt về một thăng bé, có lẽ bốn năm qua con gái hai người không sống sung sướng như họ tưởng.

Thanh Tâm khẽ gật đầu. Cô thà để ông bà mắng chửi đánh đập mình còn hơn nghe ông bà thờ dài bất lực.

Thanh Hân tiến đến bên cạnh cô, cô đưa tay vỗ về em gái:

- Vậy, Nhật Thiên có biết không?- Câu hỏi nhưng dường như là lời khẳng định. Nếu anh ta biết thì có lẽ em cô sẽ không một mình về đây, cũng không phải tất bật suốt bốn năm qua.

Thanh Tâm thở dài, nặng nề trả lời: “ Là em giấu anh ấy. Nhưng lần này em trở về em cũng có quyết định của mình rồi. Đậu Đậu cũng cần có bố, em nghĩ cả Đậu Đậu và bố của nó đều cần được biết.”

Cha mẹ nào lại không thương con, Đình phu nhân và Đình lão gia quả thực rất lo cho Thanh Tâm, cho dù xã hội giờ cũng hiện đại hơn trước nhưng có lẽ người phương Đông vẫn khá dè dặt về vấn đề này. Điều ông bà lo là miệng lưỡi người đời, rồi tương lai của con gái họ sẽ ra sao, cả cuộc đời của cháu hai người nữa? Nghĩ đến những năm tháng cô buồn chán, sinh con, chăm con một mình mà Đình phu nhân không kiềm được nước mắt, bà nghẹn ngào: “ Thanh Tâm, sao con lại như vậy? Sao con có thể giấu gia đình chuyện động trời như thế? Bốn năm qua con vất vả, con cực khổ như vậy, tại sao con không nói cho chúng ta biết. Con có còn coi ta là mẹ của con hay không?”

Thanh Tâm đau khổ nhìn mẹ mình, bốn năm qua hai người già đi nhiều. Mẹ cô tóc cũng ngày càng bạc hơn, bố cô thì gầy hơn trước, những nếp nhăn trên khuôn mặt cũng nhiều lên. Cô là đứa con gái bất hiếu, 28 tuổi rồi mà còn khiến bố mẹ phải lo nghĩ, phải phiền lòng. Đình Thanh Tâm, mày đã làm ra cái chuyện gì rồi thế này?

Đình lão gia cũng im lặng, ông rất giận con nhưng càng giận bao nhiêu thì lại càng thương Thanh Tâm bấy nhiêu, con bé chắc phải vất vả lắm, nuôi thằng bé ngoan ngoãn thế này. Thấy con gái vẫn ngồi im không nhúc nhích, ông cũng buông lỏng suy nghĩ, xoa trán nói: “ Con đưa thằng bé lên nghỉ ngơi trước đi, chắc hai mẹ con cũng mệt rồi. Chuyện ngày mai để mai tính, con về đây là tốt rồi”. Ông cũng mệt rồi, cũng không muốn truy cứu chuyện quá khứ nữa, Thanh Tâm cũng bình an trở về thế là ông yên tâm rồi.

Thanh Tâm run run ngẩng mặt lên, cô biết bố mẹ đã tha thứ cho mình, cô thật đáng trách, thật vô dụng chỉ biết làm xấu mặt Đình gia. Có cho cô tạ lỗi ngàn lần cũng không thể nào xoa dịu được sự tổn thương, tức giận trong lòng hai người. Nghĩ vậy mắt cô cũng dần hoen đỏ, cô sai rồi, cô ân hận rồi. . . Thanh Hân ôm cô vào lòng vỗ về, giờ cô cũng là mẹ rồi, sao cô lại không hiểu suy nghĩ của Thanh Tâm. Cô chỉ thấy mình đáng trách, tại sao hai người vẫn viết thư qua lại, cô lại vô tư không nghĩ ngờ trước những lí do ngớ ngẩn mà em gái mình bịa ra để không phảo chat welcome, tại sao lại vô tâm để em gái phải vất vả một mình. So với việc giận Thanh Tâm, Thanh Hân thấy giận bản thân mình hơn.

Hai mẹ con tắm rửa sạch sẽ xong cũng hơn 2 giờ chiều, Đậu Đậu mệt mỏi nằm trên giường ngủ, Thanh Tâm vội cầm điện thoại soạn tin nhắn : “Nhật Thiên, em có chuyện quan trọng muốn nói với anh. Mai anh có rảnh không?”

Tin nhắn hồi đáp đến nhanh hơn cô tưởng. Anh hẹn cô sáng mai ở công ty lúc 9 giờ. Tin nhắn này của anh, Thanh Tâm thấy có chút gì đó là lạ nhưng cô cũng không mấy bận tâm nữa. Cuộc hẹn của cô đã được xác lập vậy là cô yên tâm rồi.

Thanh Tâm nằm xuống mỉm cười rạng rỡ, đắp chăn cho mình và Đậu Đậu, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

- Tít...tít...tít- BĂNG HI cầm điện thoại lên đọc tin nhắn rồi mỉm cười ấn nút xóa. Muốn níu kéo người đàn ông của cô, không đơn giản thế đâu.

Tô thị

- Thanh Tâm, à chị Đình, chị không thể vào. Tô tổng đang bận, cần dặn em không cho bất cứ ai vào. . . khoan đã chị nghe em nói hết.- thư kí Giang chặt vật kéo cô lại. Thanh Tâm nở nụ cười đáp: “ Em yên tâm chị đã có lịch hẹn với sếp em rồi, không cần lo mọi trách nhiệm chị sẽ gánh lấy, mau tránh ra.” Cô nhanh nhẹn luồn lách hướng đến cửa phòng tổng giám đốc. Hôm nay thư kí Giang rất lạ.

- Chị em nói thật chị không thể.- thư ký Giang đứng chắn mình trước phòng làm việc.

Cuối cùng Thanh Tâm phải dùng chiêu quen : “ Thư kí Giang, nhìn kia Châu Kiệt Luân, ở bên đó. . .” Thanh Tâm sừng sốt chỉ tay, Giang thư kí cười lạnh: “Chị không lừa được em đâu. Đến Châu Kiệt Luân là ai em còn không biết nói gì đến hâm mộ.”

Cô chán nản nhìn sang tập tài liệu trên bàn, thư kí Giang, chị xin lỗi. Nghĩ rồi cô hất tung tài liệu lên, cô đoán không sai trai đẹp không có tác dụng nhưng công việc thì đương nhiên. Cô vui vẻ mở cửa phòng Tô tổng, không có ai, mắt Thanh Tâm đảo dáo tìm kiếm, bỗng cô phát hiện ra ánh sáng từ phía phòng nghỉ, cô bước đến, dùng hết sức mình đẩy cửa xông vào rồi hét lớn:

- Nhật Thiên, Đậu Đậu là con trai của anh. . .

Vừa dứt lời, cô bị cảnh tượng trước mắt làm cho đứng hình. BĂNG HI đang quần lấy Nhật Thiên, áo ngoài đã cởi ra chỉ còn lại chiếc áo lót ren đỏ đang gắng gượng kim hãm vòng một của cô ta. Nhật Thiên say đắm nhìn vào mắt cô ta, đôi môi hai người cũng quần quít.

Khuôn mặt cô trắng bệch, từng ngón tay run rẩy:

- Xin lỗi, tôi vào nhầm phòng.

Nói rồi cô đóng sầm cửa lại, lao ngay ra ngoài.

- Chị, chị có sao không? – Thư ký Giang Thấy bộ dạng hốt hoảng của cô thì ái ngại kéo cô lại. Tất cả những gì cô đoán đều đúng.

- Không, tôi không sao... Hức... tôi xin lỗi. Tôi hơi mệt.- Thanh Tâm cúi gầm mặt, cô gỡ tay thư ký Giang ra khỏi mình rồi loạng choạng lao về phía trước.

Thanh Tâm không đi thang máy mà chọn ra chỗ cầu thang ngồi. Dù gì cô cũng từng là thư ký ở đây cô không muốn mọi người chỉ trỏ mình. Nước mắt không hẹn mà rù nhau chảy dài trên mặt. Thanh Tâm không biết mình sao nữa. Chỉ là chỗ này của cô. Đau. Rất đau. Vô cùng đau. Đây chẳng phải là kết

cục mây mong muốn sao. Tốt rồi, anh ấy không theo mây nữa, anh ấy về với Băng Hi, bây giờ anh ấy cũng nhìn mây bằng ánh mắt xa lạ rồi. Đáng lẽ mây phải vui vẻ mới đúng chứ, tại sao lại thế này. Thanh Tâm lặng lẽ ngồi đó, khóc cho đến khi nước mắt đã khô cạn mới lững thững bước ra.

Nhật Thiên đang chăm chú xem tài liệu thì bị một vòng tay từ đằng sau bịt mắt lại, một giọng nói nũng nịu vang lên: “Đoán xem là ai nào?” Băng Hi cố tình ăn mặc thật kêu gọi đến gặp anh, hôm nay Thanh Tâm sẽ đến, tôi sẽ cho cô biết không một ai có thể động vào đồ của Doãn Băng Hi này. Vụ tai nạn ô tô đã làm thay đổi cuộc đời cô, Nhật Thiên hoàn toàn mất đi ký ức về Thanh Tâm, bây giờ người mà anh quan tâm chỉ có riêng mình cô. Ngày hôm ấy gặp anh trong bệnh viện, anh lại chủ động chạy đến ôm cô như lần gặp lại của hai người vậy. Nhật Thiên mừng rỡ, sung sướng ôm cô vào lòng. Băng Hi, cuối cùng anh cũng tìm được em rồi, anh sẽ không để em rời xa anh bất cứ lần nào nữa.

- Chị Đình đợi em với.- Giang thư kí vội vã đuổi theo, nếu biết trước cô đã nói rõ cho Thanh Tâm biết, đã không để chị ấy phải nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi.

Trời đã vào độ cuối thu, cây cối nhuộm đủ sắc màu rực rỡ, lá cũng rụng dần. Vạn vật đang chuyển mình để chuẩn bị cho sự thay đổi của khí trời Bắc Kinh. Thanh Tâm lặng lẽ đi trên con đường phủ lá vàng rơi, trời thu thật cao thật trong xanh, gió thu cũng đã lạnh dần, lòng người cũng đổi khác. Những câu nói của thư kí Giang cứ hiện về, Nhật Thiên bị mất trí nhớ, anh ấy quay trở lại Nhật Thiên khi 30 tuổi, khi mà cái tên Thanh Tâm chưa từng xuất hiện trong cuộc đời anh. Anh từng cố gắng nhớ lại, cố gắng tìm kiếm bản thân của những năm qua nhưng thay vì những ký ức xuất hiện, những cơn đau đầu lại ập đến. Bác sĩ khuyên anh nên bình tĩnh, ký ức một ngày sẽ quay lại và anh cũng chỉ mắc bệnh quên tạm thời, không nên gắng gượng bản thân mình quá. Nhưng, con người ta ai lại chấp nhận quên dễ dàng như vậy, nhất là khi anh lại quên đi 5 năm cuộc đời mình. Anh cố gắng chống chọi với cơn đau, anh đập phá đồ đạc khi cuối cùng mình vẫn không nhớ ra gì, anh thậm chí còn làm thương tổn bản thân mình. Bố mẹ anh rất lo lắng, họ không thể chịu đựng cảnh con trai mình ngày đêm hành hạ chính mình thế nên, họ chấp nhận yêu cầu của Băng Hi, đồng thời cũng thuyết phục những người xung quanh nói dối anh những năm tháng qua, không có gì khác biệt, cũng không có gì tốt đẹp cần nhớ lại. Ngay cả cái tên Thanh Tâm, họ cũng không dám nhắc đến.

Vũ Luân bước ra từ Paris' cakes, vui vẻ nhìn thành quả trong tay. Bốn năm qua, anh chưa từng ngừng tìm kiếm Thanh Tâm, cô đi Mĩ anh đến Mĩ tìm, nhưng càng cố gắng bao nhiêu anh càng tuyệt vọng bấy nhiêu. Những lúc nhớ cô, anh lại đến đây ăn bánh tiramisu rồi lại học cách làm, anh hi vọng sau này gặp lại cô có thể tự tin mời cô ăn bánh mà mình tự làm. Bỗng một bóng dáng quen thuộc đi lướt qua, Vũ Luân ngừng thở. Là Thanh Tâm, không sai chính là cô. Bộp... hộp bánh kem trên tay lăn lông lốc trên đường. Anh vội vã lao về phía trước. Phải giữ cô lại, bằng mọi giá phải giữ cô lại.

- Thanh... Tâm...

Tô thị

- Thư kí Giang, cô gái vừa nãy... cô quen sao?- Nhật Thiên thâm trầm nhìn người phụ nữ trước mặt. Không hiểu sao vừa nhìn thấy cô ta anh lại có một cảm giác thân quen, khi thấy cô khóc anh bối rối đẩy Băng Hi ra. Trong đầu bỗng có suy nghĩ như bị vợ bắt gian, anh hốt hoảng muốn đuổi theo cô nhưng cuối cùng lại bị Băng Hi giữ lại. Cả buổi chiều anh không sao tập trung làm việc được, khuôn mặt của người phụ nữ đó cứ ám ảnh trong tâm trí. Anh đã bỏ lỡ cái gì sao? Rốt cuộc cô ta là ai mà lại ảnh hưởng nhiều đến anh như vậy.

- Vâng, thưa Tô tổng.- Thư kí Giang ái ngại nhìn anh, bản khoản không biết có nên nói cho anh biết sự thật không. Tô phu nhân đã từng gặp trực tiếp cô, yêu cầu cô không được nói cái tên Thanh Tâm trước mặt anh, sợ sẽ ảnh hưởng tới con trai bà.

- Cô lập tức giúp tôi điều tra xem có thật cô ta mang thai con của tôi không?- Nhật Thiên thấy được bản khoản trong mắt cô ta nhưng quyết định không hỏi nữa, bây giờ người quan trọng với anh chỉ có mình Băng Hi, vừa rồi thấy điệu bộ sắp khóc của cô anh bối rối không biết nên cư xử ra sao. Anh cần phải điều tra rõ vụ này, anh không muốn dính dáng đến bất kì người phụ nữ nào nữa, dù sao hai người cũng sắp kết hôn rồi.

Thư kí Giang bị câu hỏi của anh làm cho bất ngờ, anh ta không tò mò Thanh Tâm là ai sao? Vừa rồi nói chuyện với Thanh Tâm, chị ấy cũng bảo cô đừng nói gì cả nhưng cô sao chịu được việc phải nói dối, cô thực sự muốn nói cho Nhật Thiên biết ai mới là người xứng đáng để anh ta yêu thương, che chở. Có lẽ cô nên từ bỏ thôi vì cô cũng chỉ là người ngoài cuộc, Thanh Tâm, em xin lỗi vì không thể giúp gì cho chị.

Nhật Thiên chăm chăm nhìn tờ xét nghiệm trên tay. Kết quả giám định: 99,99% là cha con. Người phụ nữ này thật không tầm thường, cô ta có con với anh, thằng bé đã hơn 3 tuổi. Chắc cô ta muốn dùng con để uy hiếp anh nhưng tại sao cô ta lại không xuất hiện nữa, nếu thực sự muốn tiền hắt cô ta đã phải quay lại. Vậy động cơ của cô ta là gì, dù bằng bất cứ giá nào anh cũng phải giải quyết, anh không thể để Băng Hi vì mình mà phiền lòng hơn nữa. Nhật Thiên ấn phím gọi: “Thư kí Giang cô hãy sắp xếp cho tôi một cuộc hẹn với cô Đình.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Khởi đầu ở Bắc Kinh

- Vũ Luân...- Thanh Tâm sững sờ nhìn người đàn ông trước mắt, anh thay đổi nhiều quá, hình như gầy hơn, mặt cũng tiêu tụy hơn.

- Thanh Tâm, phải em không? Cuối cùng anh cũng tìm được em rồi. – Vũ Luân chủ động tiến đến ôm cô thật chặt, anh sẽ mãi bên em, sẽ không để em đi nữa.

- Vũ Luân, tớ lại không giữ lời rồi, lại phải mượn vai cậu một lúc rồi- cuối cùng nước mắt cũng rơi xuống. Ở bên anh cô có cảm giác an toàn, không hiểu sao thấy anh nước mắt cô trào ra, bây giờ cô chỉ cần một bờ vai để tựa vào.

Love Beijing café

Thanh Tâm ái ngại nhìn Vũ Luân rồi mắt lại nhìn xuống cốc sữa trên bàn, cô đã kể mọi chuyện cho anh nghe, Vũ Luân im lặng nghe hết câu chuyện. Khuôn mặt anh vẫn vậy, vẫn điềm đạm, tươi cười với cô, ở bên anh cô thực sự có giây phút bình yên của riêng mình. Cô cũng đã từng muốn thử mở lòng với anh. Nhưng cô nhận ra cái gì cũng không thể gượng ép được nhất là tình cảm. Anh rất tốt, cũng rất chu đáo nhưng anh không dành cho cô, cô không xứng với anh. Anh nên có người phụ nữ tốt đẹp hơn ở bên để yêu thương anh, làm những việc tốt nhất cho anh, dành cho anh tình cảm mà cô mãi không cho anh được.

- Thăng bé tên là gì?- Cuối cùng Vũ Luân cũng nặng nề cất tiếng. Anh thua rồi, anh không thể bỏ mặc cô được, cô có con cũng không sao, anh nguyện ý làm người cha của nó, mọi thứ của cô anh đều yêu quý.

- Đinh Nhật Tuệ, nhưng tớ hay gọi là Đậu Đậu- Thanh Tâm nhẹ giọng đáp, không hiểu sao trong lòng cô cảm thấy rất tội lỗi như cô đã làm tổn thương Vũ Luân vậy.

- Cái tên rất hay, hôm nào cho tớ ra mắt nhé. Hẳn con cậu rất đẹp trai giống...tớ. Mà cậu định về hẳn hay là quay lại Thượng Hải- Vũ Luân gượng cười, đến tên thăng bé cũng hao hao Nhật Thiên thì hẳn anh ta có vị trí như thế nào trong lòng cô.

Thanh Tâm thấy anh cười cũng thả lỏng, ngồi vui vẻ kể về bốn năm qua cô sống thế nào, gặp lại Vũ Luân khiến tâm trạng cô phần chần không ít, đứng cô cũng cần bắt đầu lại, cô sẽ lấy độc trị độc, cô sẽ không rời đi nữa, sẽ ở đây và sẽ quên anh đi.

- Chào mừng cô Đinh Thanh Tâm, mọi người vỗ tay mừng trưởng phòng marketing mới của chúng ta nào.- Giám đốc công ty đưa cô đến trước mặt mọi người giới thiệu. Thế cũng đủ hiểu Giang San đã dành cho cô bao nhiêu ưu ái, thật sự rất cảm ơn chị ấy.

Thanh Tâm vui vẻ chào hỏi: “ Xin chào mọi người, xin tự giới thiệu tôi là Đinh Thanh Tâm, sau này xin mọi người giúp đỡ ạ.” Hôm nay là ngày đầu tiên nhận việc ở công ty nên Thanh Tâm mặc một chiếc áo sơ mi trắng kết hợp với zip và vest đen truyền thống, cả người toát lên một phong thái tự tin, chuyên nghiệp. Cô vui vẻ cầm túi bánh kẹo phát cho từng người coi như quà ra mắt của cô, bỗng mắt dừng lại ở một bóng hình quen thuộc.

Hiệu Như tức giận ôm lấy cô, vừa mắng vừa khóc: “ Con bạn xấu xa, cậu đã đi đâu vậy? Đồ tồi. Mình ghét cậu, mình ghét cậu, đánh cậu chết luôn.” Thanh Tâm cũng không kìm được nước mắt, cô ôm Hiệu Như chặt hơn, mồm liên tục xin lỗi. Gặp lại Hiệu Như thật bất ngờ, hóa ra cô ấy đã nghỉ việc ở Tô thị, bây giờ cũng làm trong công ty cô. Hiệu Như không chịu được công việc hành chính buồn tẻ nên quyết định chuyển sang đây. Dù sao mĩ phẩm cũng là thứ cô yêu thích. Không hẹn mà gặp, vui có, mừng có, cả buồn cũng có nốt. Hiệu Như tức giận đánh cô, mắng chửi cô quên bạn, mắng cô ích kỉ vì giữ bí mật mà làm mọi người lo lắng nhưng khi thấy cô khóc, chính Hiệu Như lại bối rối xin lỗi rồi ôm cô vào lòng an ủi. Cô ấy vẫn vậy, đáng yêu và luôn biết nghĩ cho bạn bè. Thanh Tâm bỗng tiếc nuối bốn năm hèn nhát của mình, cô không nghĩ vì mình lại làm nhiều người đau lòng như vậy.

- Vậy cậu đưa Đậu Đậu về để nhận cha nhưng Nhật Thiên vì tai nạn nên mất trí nhớ, cậu không muốn tổn hại đến sức khỏe của anh ta nên rút lui, chịu thua con ả Băng Hi đó. Sao mình nghe cứ như phim hàn vậy?- Hiệu Như vừa nói vừa gấp nốt miếng sườn của Thanh Tâm cho vào khay của mình. Hiệu Như vẫn vậy, vẫn tham ăn, luôn thích gấp thức ăn của cô. Nhìn hành động của Tiểu Như làm cô nhớ tới hồi còn làm thư kí cho Tô tổng, hai người cũng thường xuyên ăn ở canteen cùng nhau.

- Ủ, đại khái là vậy.- Thanh Tâm đưa miếng đậu lên miệng, cơm canteen ở đây không ngon bằng Thượng Hải nhưng cũng tạm được. Đậu Đậu cũng đã hoàn thành thủ tục nhập học mới, hôm nay thăng bé đã bắt đầu đi học, ở với bố mẹ cô cũng bớt vất vả hơn. Mẹ cô cực thương thăng bé, không muốn cho cháu đi học sớm. Ông ngoại cũng hay đưa Đậu Đậu đi câu cá, hai ông bà thực sự rất yêu thương thăng bé như cháu nội vậy.

Điện thoại reo lên, thư kí Giang gọi. Thanh Tâm nhìn vào màn hình. Có chuyện gì sao? Cô vội bắt máy: “ Alo, sao thế em?”

- Chị Tâm, nguy rồi Nhật Thiên biết Đậu Đậu là con anh ấy rồi. Anh ấy bảo em hẹn gặp chị- thư kí Giang gọi báo tin, giọng đầy hoảng hốt.

Thanh Tâm cả người chấn động, không được bằng mọi giá cô phải giấu đi chuyện này, cô bình tĩnh trấn an: “ Không sao đâu, Em nhắn cho chị địa chỉ tan làm chị sẽ đến.”

Hiệu Như thấy sắc mặt của Thanh Tâm không được tốt, lo lắng hỏi: “ Sao thế, Nhật Thiên biết rồi à?”. Thanh Tâm lo âu nhìn bạn rồi gật đầu.

Rose's café

Thanh Tâm chỉnh lại trang phục rồi tự tin đứng trước mặt anh, cô phải thật hoàn hảo để anh không nhận ra sơ sót nào.

- Xin lỗi, tôi đến muộn.

- Không sao, mời ngồi. Cô uống gì?- Nhật Thiên lịch sự chào hỏi cô.

- Cho tôi nước lọc được rồi. – Thanh Tâm tạo cho mình bề ngoài lạnh nhạt nhất.

Ngất Thiên gọi phục vụ cho cô rồi đan tay vào nhau. Anh im lặng chờ cô uống chút nước.

Ngất Thiên thân nhiên lấy một điều thuốc trong hộp, anh nhìn về phía cô:

- Cô không phiền chứ.

Thanh Tâm bất ngờ nhìn anh. Những ngày trước cô chưa bao giờ thấy anh hút thuốc lá. Cô vốn tưởng anh không thích hút thuốc thì ra anh chỉ không hút trước mặt cô thôi. Nếu như trước kia thì có thể vì anh lo cho sức khỏe của cô cũng như của tiểu bảo còn bây giờ cô cũng không khác mấy người phụ nữ qua đường là mấy. Thanh Tâm hơi khó chịu một chút nhưng cô vẫn đồng ý cho anh hút thuốc.

Nhật Thiên thở một làn khói bạc bay lên trong không khí:

- Chuyện của Đậu Đậu, tôi không muốn nuôi thẳng bé.

Thanh Tâm siết chặt chiếc zip đang mặc. Cô vẫn tự thuyết phục mình phải bình tĩnh, phải cứng cỏi hơn. Cô biết vì anh tạm thời không nhớ đến cô, không nhớ đến Đậu Đậu nên anh mới lạnh lùng như vậy. Cô đã nghĩ vậy, cũng tự ép bản thân phải đối diện với những trường hợp xấu nhất nhưng cô vẫn rất đau, rất đau khi anh chối bỏ cô, chối bỏ Đậu Đậu. Thanh Tâm hít thở sâu bình ổn tâm trạng đang hỗn loạn của mình. Cô nên vui mới phải, chỉ ít anh không dành Đậu Đậu với cô:

- Đây cũng là điều tôi mong muốn.

Nhật Thiên lại không nghĩ cô dễ chấp nhận như vậy, người phụ nữ này lại làm anh bất ngờ. Anh thấy thái độ khác biệt hoàn toàn của cô so với lần gặp trước thì trong lòng có chút khó chịu. Anh cũng không hiểu cảm xúc ấy từ đâu nữa.

- Tốt thôi. Cô nhận số tiền này đi. Đây là số tiền tôi trợ cấp cho cô và con trong suốt quãng đời còn lại. Tôi mong cô đừng mang chuyện này nói ra bên ngoài, nhất là đừng uy hiếp vợ sắp cưới của tôi. Con tôi sẽ thăm theo định kì. Dù sao đứa bé cũng là con tôi, tôi nên có trách nhiệm với nó. – Anh bình tĩnh nói ra kế hoạch của mình đồng thời cũng vứt cho cô một tấm thẻ.

Thanh Tâm sững người nhìn anh. Thì ra anh cũng có thể tuyệt tình như vậy. Nghe anh nói hết những lời nói đó, Thanh Tâm đã phải kìm nén rất nhiều. Nói cô không đau lòng là nói dối nhưng so với đau lòng cô càng tức giận hơn. Anh nghĩ cô là hạng phụ nữ rẻ tiền có con với anh để mua lợi cho bản thân sao. Anh quá coi thường cô rồi.

- Nhật Thiên, hình như anh hiểu sai ý tôi rồi. Lần đó là tôi nhất thời hồ đồ thôi. Cả tôi, cả con đều không cần tình cảm bố thí của anh, cũng không cần anh trợ cấp. Tôi tự nuôi con được. Anh yên tâm tôi không quyền không thế, tôi không dại gì chọc giận những người như anh. – Cô tức giận cầm tấm thẻ vàng lên bẻ làm đôi rồi hất nước vào mặt anh. Sau đó cô giậm chân bước ra khỏi cửa hàng. Đúng cô làm rất đúng.

Nhật Thiên lần đầu tiên bị phụ nữ dùng thái độ khinh khỉnh như vậy đối đãi. Trong lòng anh tất nhiên rất không vui. Thì ra anh lại suy nghĩ quá nhiều, tự chuốc phiền toái vào mình. Nhưng nghĩ thế nào, anh cũng rất muốn đến xem mặt mũi giọt máu mình vô tình tạo ra thế nào. Anh cũng rất tò mò xem người phụ nữ đánh đá như cô ta nuôi dạy con thế nào.

Thanh Tâm khó khăn lắm mới xin phép bố mẹ được dọn ra ngoài ở. Dù sao chi nhánh bên Bắc Kinh khá xa so với nhà bố mẹ cô, thêm nữa xung quanh lại không có nhà trẻ nên cuối cùng dù không nỡ xa cháu nhưng hai người vẫn đành chấp thuận. Căn hộ mẹ con cô thuê không rộng lắm vì cô không còn nhiều tiền nhất là khi về đây cô phải lo bao nhiêu việc. Thanh Tâm lấy chút tiền mình tiết kiệm để thuê nhà đồng thời sắm chút đồ đạc. Cô mua cho thẳng bé một chiếc giường nhỏ, một giá sách cùng một chiếc tủ nhỏ đựng quần áo. Đậu Đậu rất ngoan thẳng bé không cần nhàn gì về cuộc sống hiện tại, có lẽ điều mà duy nhất nó khó chịu là cô không chịu sửa chữa gì cho mình cả. Thanh Tâm hiện tại vẫn phải nằm trên ghế sofa, tài sản duy nhất được chủ cũ để lại. Thanh Tâm vẫn coi đó là nơi làm việc cùng chỗ ngủ của mình. Chiếc bếp ga là đồ chị Thanh Hân tặng cho nhà cô. Cũng nhờ có nó mà cả hai mẹ con ăn ở nhà đỡ tốn kém hơn. Căn cứ địa này cô không nói cho mọi người biết vì nếu bố mẹ cô mà biết chắc chắn sẽ lôi cô về cho bằng được. Thanh Tâm cũng mua một chiếc tủ lạnh nhỏ, tạm thời có chỗ bảo quản đồ ăn. Căn phòng này còn thiếu đủ thứ, tivi không có. Thanh Tâm nhờ có công việc cũng bớt nhàm chán hơn. Thêm nữa cô nghĩ nhà càng thoáng càng dễ lau dọn. Đậu Đậu thì rảnh rang hơn nhiều, không có tivi thẳng bé chỉ còn biết quấy mẹ cho mượn ipad để nghịch ngợm. Thanh Tâm như thường lệ vẫn cho con chơi nhưng siết chặt thời gian. Căn hộ cũng không có máy giặt nên tạm thời cô phải giặt tay trong cái thời tiết trời bắt đầu trở lạnh. Thanh Tâm có cảm giác mình giống mấy nàng dâu ngày xưa bị mẹ chồng hành hạ vậy. Cuộc sống bây giờ của cô cũng khổn khổ như thời chiến, cô và con phải đun nước để phích dùng dần. Dùng nước nóng kiểu này làm khuôn mặt của Đậu Đậu bị nê trông rất đáng yêu. Cô thì không bị vì có mỹ phẩm gửi đến của công ty, nhất là kem chống nắng mặt. Nhưng mỹ phẩm ấy không hiệu quả với tay của cô, đôi tay vẫn đỏ lựng, nhiều lúc còn đau rát, tê buốt. Đậu Đậu thì chẳng chịu bôi kem nên mỗi tối cô đành lên thoa một ít lên mặt con.

Thanh Tâm giặt xong quần áo thì mang ra ban công phơi. Lúc cô quay lại thì thấy thẳng bé đang nhìn chăm chăm vào ipad, trên màn hình ipad xuất hiện mấy giọt nước lóng lánh. Cô rón rén lại gần nhìn xem trong đó có gì mà làm thẳng con sứt đá của cô phải khóc. Khi nhìn thấy nội dung trong ipad, cô lập tức giặt mấy lại. Cô đau xót lau nước mắt cho con. Bài báo về cuộc hôn nhân sắp tới của Nhật Thiên và Băng Hi. Những tin tức này, Đậu Đậu có bao giờ quan tâm nhưng sao hôm nay lại thấy thẳng bé mồm mấp máy. Cô đau xót lau nước mắt cho con rồi ôm thẳng bé vào lòng. Xem ra yêu cầu gấp mặt của Nhật Thiên, cô vẫn nên chấp nhận.

Đậu Đậu thấy mẹ ôm mình thì lập tức nín khóc. Dù sao chú Nhật Thiên cũng không thể ở bên mẹ con cậu được nữa. Điều này mẹ đã nói rất nhiều lần rồi, chỉ là cậu vẫn cố nghĩ là không phải, còn ảo tưởng chú Nhật Thiên cưới mẹ rồi cậu có một gia đình trọn vẹn. Chỉ là mấy ngày nay cậu quả thực rất nhớ chú, khó khăn lắm mới có cơ hội ngồi chơi mà mẹ không ở bên nên cậu mới lên tìm kiếm tên của chú Nhật Thiên. Chỉ là cậu còn nhớ, chú Nhật Thiên từng nói rằng nếu nhớ chú thì lên mạng gõ tên chú vào chắc chắn sẽ tìm được thông tin của chú. Cậu vốn chỉ định xem xét chút ít, nào ngờ lại thấy tin chú sắp kết hôn nên bỗng chốc nước mắt ở đâu lại trào ra. Đậu Đậu ngoan ngoãn vờ về Thanh Tâm, cậu không nên để mẹ buồn. Người như vậy không xứng với mẹ. Thanh Tâm ôm chặt thẳng bé. Không chỉ Đậu Đậu, cô cũng rất nhớ anh.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64: Ra mắt sản phẩm

Đã lâu không gặp- Băng Hi mĩa mai đi về phía cô. Thanh Tâm theo phép lịch sự cũng đưa tay ra bắt. Nhìn đôi bàn tay đỏ lựng khô ráp của cô, Băng Hi lại tỏ ra ghê tởm không thèm bắt. Cô ta lướt qua cô, thái độ khinh khỉnh rõ mồn một trên mặt. Thanh Tâm cũng ý thức đôi bàn tay của mình có bao phần đáng sợ, cô ái ngại đeo găng tay vào. Cô không muốn dọa mấy nhân viên hoảng sợ nữa. Nhưng cũng thật may nhờ đôi tay này cô không phải chạm vào mấy thứ dơ bẩn.

Cô cũng không biết Băng Hi lại quan tâm đến công ty cô như vậy hoặc là cô ta cố tình đi qua đi lại trước mặt cô để phô bày tình yêu thầm thiết của cô ta cùng Nhật Thiên. Thanh Tâm quả thực bận rộn nên chẳng còn thời gian tán thưởng vở kịch cùng cô ta. Đây là cơ hội tốt để tăng tiền thưởng của cô, cô cũng cần phải tận dụng.

Hôm nay lại đúng ngày mở hộp báo ra mắt sản phẩm mới. Tất nhiên không thể thiếu gương mặt đại diện là Băng Hi. Băng Hi sau khi thay xong trang phục, trang điểm một chút vẫn ngồi lì ở bên trong. Hiểu Như bước vội vào phòng trang điểm, sao đến giờ rồi mà cô ta vẫn chưa ra.

- Cô Băng Hi, đã đến giờ rồi. Nên ra thôi.

Băng Hi chăm chú nhìn móng tay mình, không thèm đếm xỉa đến Hiểu Như.

Hiểu Như nhắc lại nhiều lần thấy không động tĩnh gì đành gọi Thanh Tâm đến.

- Tiểu thư Băng Hi, phòng viên đã đến đông đủ rồi. Chúng ta ra ngoài thôi.

Băng Hi vẫn duy trì tập trung của mình vào móng tay, cô thờ ơ tiếp tục gây khó dễ Thanh Tâm.

- Cô còn biết tôi là nhân vật chính cơ à? Vậy cho tôi hỏi tại sao mấy tấm áp phích in hình của tôi lại vừa bẩn vừa nhem nhuốc thế. Cô không thu xếp lau lại thì tôi sẽ không ra ngoài.

Thanh Tâm dù sao không nên đắc tội với cô ta, ít nhất trong khoảng thời gian này. Những tấm áp phích toàn cỡ lớn, từ lối vào đều trải đầy áp phích của cô ta, cô cũng sẵn tay giúp đỡ mọi người. Tấm áp phích mà cô phụ trách ở ngay lối ngoài, Thanh Tâm chịu đựng cơn đau từ tay tiếp tục rướn người lên lau.

Nhật Thiên vì Băng Hi năn nỉ nên cũng quyết định đến xem một chút. Khi anh vừa bước vào đã bị một bóng dáng phụ nữ thân thuộc gây chú ý. Anh thấy cô cần mẫn lau áp phích, bàn tay chạm nước lạnh nên liên tục phải hơ trước miệng. Nhật Thiên lại cảm thấy có chút không thoải mái, anh nghĩ vì sự tồn tại của người phụ nữ này. Anh rảo bước tiến gần hơn về phía cô không một tiếng động. Cho đến khi cô nhón chân lau lên cao sắp ngã anh lập tức đưa tay đỡ lấy cô. Thanh Tâm quay ra vội vàng cảm ơn nhưng khi nhìn thấy người giúp mình, cô nhanh chóng tách mình ra khỏi anh, nụ cười trên môi cũng tắt ngấm. Cô cung kính cúi chào anh rồi lại quay ra tiếp tục công việc của mình. Nhật Thiên thấy mình bị cô cho ra rìa thì tức giận quay người đi nhưng anh lại không tự chủ vẫn chọn những vị trí rất gần cô.

Hiểu Như lau xong tấm áp phích của mình thì chạy ngay ra với Thanh Tâm, cô cầm tay bạn lên, tức giận mắng mỏ:

- Mình biết ngay mà. Cậu xem tay cậu bị cước khô nẻ thế này cậu còn định làm đến bao giờ. May mà Đậu Đậu nhắn tin cho mình chứ nhìn cái mặt lạnh của cậu cả ngày mình cũng không biết.

Thanh Tâm cảm kích nhìn Hiểu Như. Cô về Bắc Kinh được sống với gia đình, bạn bè cô mới thấy hành động bốn năm của mình ngu ngốc biết bao. Hiểu Như đẩy Thanh Tâm ra ghế ngồi còn mình hoàn thành nốt công việc cho cô. Thanh Tâm ngồi trên ghế mới khẽ kéo áo trùm đôi bàn tay khô nẻ của mình lên, cô lục trong áo tuýp thuốc rồi khó khăn vặn nắp ra. Tay cô nứt toác ra rồi, bây giờ dùng lực vặn sẽ chảy máu mất. Cô còn đang loay hoay không biết làm sao thì đôi giày da đen dừng lại trước mặt cô. Anh nhẹ nhàng lấy tuýp thuốc lên vặn nắp rồi thân nhiên bôi cho cô. Lúc Thanh Tâm phản ứng lại đã thấy Nhật Thiên đóng nắp lại. Anh nhẹ nhàng dứt thuốc vào trong túi áo cô rồi trở lại vị trí của mình.

Nhật Thiên không biết mình bị sao nữa. Anh đến đây rõ ràng vì Băng Hi mà lại liên tục nhìn ngắm người phụ nữ này. Nhìn thấy tay cô vì cước mà nứt toác anh lại cảm thấy đau rát như chính bản thân đang nếm trải. Cô loay hoay với tuýp thuốc anh lại không đành lòng mà bước đến giúp cô.

Thanh Tâm có chút cảm động vì hành động của anh nhưng nhanh chóng ép bản thân quên đi dù trong tim vẫn nhảy nhót vô số đốm lửa nhỏ.

Băng Hi sau khi thấy thành quả của đội Thanh Tâm thì không cần năn nỉ mà chịu hợp tác đi ra ngoài. Một phần cũng do cô nghe tin anh đã đến.

Buổi ra mắt rất thành công, Thanh Tâm cũng vì thế mà thêm vui vẻ. Cô nhanh chóng kết thúc hộp báo rồi lái xe về nhà. May mà cô vẫn còn giữ phương tiện duy nhất của mình nếu không cô không biết mình phải đi lại thế nào.

Thanh Tâm vừa bước vào nhà đã thấy một lớn một nhỏ đang ngồi xem tivi. Nhà cô, từ bao giờ lại đầy đủ thế này.

- A, mẹ về rồi. Mẹ xem, có bạn mẹ đến chơi. Chú còn cho nhà mình rất nhiều đồ. Cả máy giặt cùng bình nóng lạnh nữa. Mẹ có nhiều bạn tốt thật.

Thanh Tâm ôm thẳng con đang ba hoa nói lảm của mình vào lòng. Vũ Luân mua nhiều đồ quá. Cuối cùng cũng tạm xem thành nhà rồi. Cô ái ngại nhìn anh.

- Sao cậu biết tớ ở đây? Chỗ đồ đạc này nữa. Cậu mua lảm thế.

Vũ Luân mỉm cười nhìn cô. Vừa bước vào nhà anh đã rất ngỡ ngàng, anh còn nghĩ thám tử điều tra linh tinh, đây đâu giống một nơi có người nhưng khi thấy Đậu Đậu nhảy chân sáo trên hành lang, có một phút anh như nhìn thấy Thanh Tâm trong thẳng bé. Vì vậy anh mới chắc chắn đây là nhà cô chính vì thế mà cả chiều nay anh giúp cô tân trang lại căn hộ.

Thanh Tâm cảm kích nhìn anh. Quả thực ngoài anh ra cô không biết nhờ ai giúp thế nên xem ra lần này cô lại phải nhờ anh rồi.

- Một chút đồ đạc thôi. Em đừng khách sáo như thế. Coi như anh trả tiền em nấu cơm cho anh. Lúc nào anh rảnh sang chơi em nhớ tiếp đãi mấy món ngon ngon một chút.

- Thôi anh em đi, cậu như vậy tớ già đồ đấy. Mấy cái món đồ cậu ghi lại giá đi, coi như mình nợ cậu. Cuối tháng có lương mình trả. Còn khoản ăn uống cậu đến lúc nào cũng được hết.

Vũ Luân biết cô không thích nhờ cậy quá nhiều vào anh nên mấy món đồ anh đều lấy một phần ba giá. Dù sao anh cũng thích cái cảm giác được chăm sóc cho cô, anh cũng không muốn thành ý của mình mà cô lại quy đổi ra tiền nong hết thế. Nghe cái gật đầu cái rục của Thanh Tâm, Vũ Luân càng vui vẻ, anh lại có cơ hội qua lại đây thường xuyên rồi.

Vũ Luân hôm nay trước khi đến đã mua mấy hộp gà rán cùng pizza ở quán cô thích nhất. Nào ngờ Đậu Đậu cũng mê tít, anh phải công nhận thẳng bé rất đáng yêu, anh vừa tiếp xúc đã mê tít cậu. Ba người vui vẻ ăn uống trò chuyện như một gia đình thật vậy. Đêm cuối thu, mặc đi cái rét buốt đang ủa về, trong căn hộ nho nhỏ hơi ấm của ba con tim đang cùng nhịp đập đang lan tỏa...

- Anh yêu, lấy hộ em khăn tắm với. – Băng Hi giọng nũng nịu kêu Nhật Thiên. Anh bắt đầu chuyển đến căn hộ của cô từ tháng trước, dù sao hai người sẽ sớm kết hôn nên bố mẹ anh cũng không cấm cản. Băng Hi thật vui sướng vì bây giờ cô có thể gặp anh mọi lúc, được anh cưng chiều yêu thương hết mực nhưng anh vẫn chưa động vào cô từ hồi ra viện. Chắc có lẽ anh vẫn chưa thực sự khỏe nên chưa muốn cùng cô làm chuyện đó.

Nhật Thiên đang bận làm việc nghe thấy tiếng gọi của cô cũng vội đứng dậy cầm khăn tắm đưa cho. Trời cũng đã trở lạnh, để cô đứng lâu trong phòng tắm rất không tốt cho sức khỏe. Ai ngờ anh vừa quay lại chỗ ngồi thì một bàn tay là lướt quần chặt lấy cổ anh, Nhật Thiên giật mình quay lại.

- Băng Hi, sao em còn chưa mặc quần áo.- Nhật Thiên cố tách tay cô ra khỏi cổ mình. Anh bỗng cảm thấy khó chịu trước những hành động của cô. Nhiều lúc anh lại cảm thấy ghê sợ trước những động chạm ấy. Cơ thể anh lại không hề phản ứng trước cô, thậm chí lại có phản bài xích.

- Em muốn điều anh đang nghĩ ấy. Chúng ta...- Băng Hi mạnh dạn ngồi lên đùi Nhật Thiên, tay nhẹ nhàng tháo chiếc khăn tắm trên người. Cô áp sát gò hông vào người anh, cố gắng khơi dậy hứng thú trong anh. Nhật Thiên khó xử đẩy cô ra, anh quả thực không có một chút phản ứng nào trước cơ thể nóng bỏng này, thậm chí anh lại nhìn cô mà nghĩ tới thân hình của người phụ nữ đó. Anh không hiểu trong đầu mình có thứ gì nữa, anh hoàn toàn không nhớ gì về quãng thời gian 5 năm trước vừa gặp lại cô, trong đầu anh lại xuất hiện những hình ảnh không mấy trong sáng về cô. Để đến bây giờ chỉ nghĩ thôi cơ thể cũng phản ứng. Băng Hi thấy thế càng cố tình ướm ẹo, cọ xát vào cơ thể anh. Cô không tin hôm nay anh có thể thoát được. Nhật Thiên hoảng sợ đẩy cô ra rồi chạy vào nhà vệ sinh bỏ mặc lại sự tức giận của người đàn bà trước mắt. Băng Hi giận dữ mặc quần áo vào rồi ngồi lên giường đợi Nhật Thiên đi ra.

- Sao anh lại như vậy? Hay anh không yêu em.- Băng Hi giận dữ nhìn anh chờ câu trả lời.

- Không phải như em nghĩ đâu, chỉ là anh mệt thôi.- Nhật Thiên xoa trán giải thích. Đây là lần thứ năm họ cãi nhau về vấn đề này.

- Anh không muốn có con với em đúng không? Hay anh muốn bỏ em để theo cô ta, nuôi con hai người...- cô giận dữ quát lên.

Nhật Thiên biết việc anh có con ngoài ý muốn đã làm tổn thương cô, làm cô lo lắng cho tương lai hai người, hơn nữa anh lại có lỗi với cô khi luôn nghĩ về người phụ nữ khác nhưng cô cũng quá để ý đến những vấn đề đó rồi. Cô dường như ngày càng thiếu tin tưởng vào anh, vào tình yêu mà anh dành cho cô. Băng Hi bây giờ anh thấy khác xa với Băng Hi bốn năm về trước. Nhật Thiên thờ dài nhìn nhìn cô, thấy nước mắt của cô lòng anh lại mềm ra, anh ân cần lau nước mắt cho cô. Băng Hi của anh rất mỏng manh, yếu đuối, anh làm sao lại có thể thương tổn cô.

Hơi thở bên cạnh đều đều, Băng Hi đã đi vào giấc ngủ. Nhật Thiên thờ dài quay lưng, anh băn khoăn nghĩ đến Thanh Tâm, tại sao tay cô lại thành ra như vậy, cuộc sống cô có lẽ không thoải mái như anh tưởng, cô khó khăn trong kinh tế sao? Thế tại sao không lấy tiền của anh? Đấy chẳng phải lý do cô tiếp cận anh sao, hay cô muốn ở anh thứ khác. Người phụ nữ này thật khó đoán, rốt cuộc cô ta là ai mà có thể dễ dàng ảnh hưởng đến tâm tư của anh như vậy. Mắt Nhật Thiên mông lung nhìn ra ngoài trời, mặt trăng đã bị che khuất chỉ còn hình lưỡi liềm, nhìn bầu trời đêm trong lòng anh càng trống rỗng, anh thực sự phải nhớ ra cô ta là ai.

Thanh Tâm bầu chặt hai mép áo lại, trời càng về đêm càng lạnh. Có lẽ mùa đông Bắc Kinh ghé sớm hơn cô tưởng. Tiễn Vũ Luân xuống dưới chung cư rồi đợi xe anh đi khuất mới lảng lảng bước lên cầu thang.

- Hắt...xixixixi- Thanh Tâm đưa tay lên mũi, không lẽ cô cảm lạnh rồi sao, mắt dừng lại trên bầu trời, trăng khuyết như ngày thường. Ánh sáng yếu ớt len lỏi qua từng tán lá. Thanh Tâm đưa tay nắm bắt tia sáng mỏng manh. Cô với mãi cũng không nắm bắt được một chút tia sáng nào. Những tia nắng tình nghịch không chịu dừng lại trên tay cô, chúng nhảy nhót xuống bậc thềm rồi lại chạy lẩn sang vỉa hè. Có những thì nó hiện hiện trước mắt tưởng như có thể nắm bắt được hóa ra lại khó với tới như thế. Thanh Tâm thít chặt áo khoác ngoài rồi bước vào phòng.

Chương 65: Kem nẻ

Mới đầu đông mà thời tiết đã lạnh buốt. Thanh Tâm co ro bước trên con đường đi bộ rải rác lá vàng rụng. Từng đợt gió rét căm quết qua khuôn mặt trắng nõn của cô. Lá cũng theo gió mà bay lên rồi là lướt trong không trung. Đông Bắc Kinh rất lạnh, Thanh Tâm trước khi ra khỏi nhà đã dán mấy miếng giữ nhiệt nhưng cơ thể vẫn không ấm lên chút nào. Cô đỗ xe bên đường. Hôm nay bên công ty yêu cầu mang sản phẩm mới sang trung tâm thương mại của Tô thị. Sản phẩm đợt này là bước đột phá của công ty nên cô không yên tâm để người khác mang mà chính bản thân tự đem đến. Giao sản phẩm xong thì nhóm cô sẽ mở một hàng dùng thử nho nhỏ để làm cuộc khảo sát khách hàng.

Bước vào trung tâm ẩm áp hơn hẳn, Thanh Tâm khẽ vươn vai vặn mình xua đi cảm giác cứng ngắc ở sau lưng. Sau vụ tai nạn cơ thể cô hồi phục rất nhanh chỉ có chỗ lưng cứ đi dưới trời lạnh sẽ căng cứng đến khó chịu. Thanh Tâm giao mã phẩm cho cửa hàng rồi cùng Hiểu Như và một số đồng nghiệp đi phân phát tờ rơi trong trung tâm.

- Thanh Tâm, cậu đến rồi à? Nhanh lên. Đây là chồng tờ quảng cáo của cậu.- Hiểu Như vui vẻ đưa cho cô tập giấy quảng cáo của công ty.

Cô nhanh chóng cầm lấy những tờ phiếu quảng cáo rồi đi xuống tầng một. Trung tâm thương mại có rất nhiều tầng mà chi nhánh của công ty cô lại ở tầng thứ 10 nên các nhân viên phải chia nhau đi phát tờ rơi. Công việc này đáng lẽ trưởng phòng như Thanh Tâm không phải nhúng tay nhưng do số lượng không đủ thêm nữa cô cũng muốn kiếm thêm chút tiền nên ra đây hỗ trợ nhân viên của mình. Thanh Tâm phân phát tờ rơi ở tầng 1, đứng chờ ra vào của trung tâm.

Cô đứng co ro trước cửa. Đứng ở đây sẽ phát được nhiều tờ rơi nhất nhưng cửa cứ đóng mở liên tục nên gió bên ngoài cứ chốc chốc lại thổi vào người cô. Cứ mỗi lần cửa mở, Thanh Tâm lại chịu đựng cái lạnh, nhanh chóng rời vị trí ẩm áp mà xông đến khách hàng.

- Chị ơi, đây là sản phẩm mới nhất của công ty chúng tôi. Mời chị xem qua. Chúng tôi đang mở hàng dùng thử trên tầng mười, mời chị đến tham gia.

- Em gái, kem dưỡng da mùa đông của công ty Beauty plus đang dùng thử ở tầng 10...

- Bạn ơi, tầng 10 đang có quầy dùng thử mỹ phẩm...

Hôm nay Nhật Thiên dành thời gian đi mua sắm cùng Băng Hi. Tối hôm trước anh thấy rất có lỗi với cô nên quyết định dành chút thời gian ở bên cô, giúp cô quên đi cảm giác bất an trong lòng. Băng Hi thấy anh đi cùng thì rất vui vẻ. Cô nép mình vào lồng ngực anh, cả cơ thể cũng phó mặc di chuyển dựa vào bước chân của anh. Hai người đi bên cạnh nhau rất xứng đôi.

Ngày Thiên vừa bước vào trong trung tâm thương mại đã bị hình ảnh bên cạnh làm cho sững sờ. Sao lại trùng hợp như vậy, anh lại gặp cô ta ở đây.

Băng Hi nhìn thấy Thanh Tâm thì lại nhớ về chuyện tối hôm trước cãi vã với Nhật Thiên. Được lắm xem hôm nay cô còn mặt mũi nào mà xuất hiện nữa không.

- Mời anh chị xem sản phẩm mới của chúng tôi. – Thanh Tâm di chuyển sang cặp nam nữ vừa mới bước vào. Khi cô nhìn rõ khuôn mặt của Băng Hi thì cả người sững lại. Không trùng hợp thể chứ.

Băng Hi bừa bãi nhìn cô. Trưởng phòng công ty lớn cũng phải phát tờ rơi suốt ngày thế này sao. Cô đưa tay cầm lấy tờ quảng cáo, vo viên lại rồi ném xuống đất.

Cô lùi thui nhút tờ quảng cáo tính quay ra chỗ khác. Hôm nay cô rất mệt, thực không muốn đôi co với cô ta nữa. Nhưng Băng Hi đâu dễ dàng cho cô thoát như vậy. Khi bàn tay cô vừa chạm vào tờ quảng cáo, Băng Hi làm bộ trượt chân rồi dẫm lên tay cô. Thanh Tâm đau đớn bật cả người lên. Khốn kiếp, cô đâu có làm gì cô ta đâu.

- Sao lại nhìn tôi như vậy, tay là do cô để ở dưới nên tôi vô tình giẫm phải. Nhật Thiên chúng ta đi. – Băng Hi làm bộ vô tội cầm tay cô lên.

Thanh Tâm không thể nhẫn nhịn được nữa, cô vùng tay tặng cho cô ta một phát tát trước mắt rất nhiều người.

- Cô... cô dám đánh tôi. Cô biết tôi là ngôi sao hạng A không? Cô là cái thá gì mà dám đánh tôi.

Ngày Thiên chứng kiến toàn bộ sự việc. Hôm nay Băng Hi quá đáng rồi. Anh cũng hiểu được phần nào. Có lẽ cô muốn trừng phạt người phụ nữ này vì lần cãi nhau tối hôm trước. Anh thờ dãi nhìn hai người phụ nữ.

Đám đông thấy cãi nhau thì nhanh chóng vây lại. Trong đó cũng có cả fan của Băng Hi. Hàng loạt tiếng chửi rủa vang lên. Thanh Tâm lúc này mới sững sờ nhìn vào tay mình. Chết thật cô lại không kiềm chế được rồi.

- Ôi đánh Băng Hi chảy cả máu mồm kia.

- Phụ nữ nhẩn tâm thật

- Dám đụng cả vào người của Tô tổng, chán sống rồi. . .

Thanh Tâm hốt hoảng nhìn xung quanh. Đúng là có máu trên miệng cô ta nhưng đâu phải của Băng Hi đâu. Là máu trên tay cô mà. Cái bàn tay khô nẻ này. Tại cô ta dẫm lên tay cô trước, sao mọi việc lại trở nên thế này rồi.

Băng Hi không hổ danh là hạt giống mới của giới điện ảnh. Cô ta khóc ngay được, khuôn mặt ướt đầm nước mắt cùng những vết máu trên khóe môi trông lại càng thương tâm. Thanh Tâm cúi gằm mặt, lúi húi giấu tay mình ra sau lưng. Lần này nguy to rồi, cô đắc tội với cô ta lại phải chống chọi với lực lượng fan hùng hậu mà trước hết là công việc duy nhất của cô có lẽ cũng đi tong.

Nhật Thiên lấy khăn tay lau máu trên mặt Băng Hi. Lần này xem ra anh không nói giúp chắc người phụ nữ kia sẽ rắc rối to. Anh không hiểu mình sao nữa. Băng Hi khóc anh sẽ mềm lòng nhưng hề thấy người phụ nữ kia tát bật, nhìn vào đôi tay của cô anh lại rất đau lòng, cũng rất muốn che chở cho cô. Anh tự thuyết phục mình vì cô đang vất vả nuôi con của anh nên anh mới như vậy chứ không có lí do gì khác. Anh gọi điện thoại cho bảo vệ đến giải tán đám đông.

Thanh Tâm thấy Nhật Thiên không nói gì thì khẽ thở phào. Cô thà chết không thể để mất công việc này được.

- Em vào trước đi. Chuyện này để anh giải quyết cho.- Nhật Thiên đẩy Băng Hi về phía thang máy rồi nhanh chóng quay lại.

Cửa thang máy vừa đóng lại, Băng Hi lau nhanh nước mắt rồi nở nụ cười chiến thắng: “Ha ha, Đình Thanh Tâm xem hôm nay Nhật Thiên sẽ làm gì cô? Dám cả gan tát tôi, lá gan của cô cũng lớn quá nhỉ.”

Thanh Tâm thấy đám đông bị giải tán thì mừng thầm, Nhật Thiên cùng Băng Hi cũng đã rời đi, có lẽ hai người họ cũng không muốn làm ầm lên, thật may quá. Tốt nhất cô nên nhanh chóng rời đi, ít ra Nhật Thiên còn biết suy nghĩ, phán đoán xem ai đúng ai sai.

- Đứng lại.- Nhật Thiên vừa quay trở lại đã thấy cô quay lưng bỏ chạy, trong lòng lại có chút không vui. Cô ấy lại tránh anh, đâu cần phải đối xử với anh như thế chứ.

Mới bước được một chút thì bị anh gọi giật lại. Đúng như cô đoán, anh ta đâu có bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy, cô ngoảnh lại xin lỗi rồi vất chân lên cỏ mà chạy. Cô không biết mình bị sao nữa, Đình Thanh Tâm tự tin đi đâu mất rồi chỉ còn một người con gái hèn nhát đang chạy trốn chết.

Nhật Thiên thấy cô bỏ chạy thì lập tức đuổi theo. Hai người cứ vậy chạy đuổi bắt cả tầng một trông rất khôi hài. Cuối cùng vì quá mệt, Thanh Tâm nhanh chóng trốn vào sau chậu cây lớn, thở dốc, anh ta sao vậy, rảnh quá hay sao mà đuổi theo cô. Rõ ràng anh ta thấy hết mà, Nhật Thiên trước nay công tư phân minh giờ vì thương xót vợ sắp cưới mà bị mù rồi sao. Anh cũng đâu cần đuổi bắt cô lâu như thế. Cô đã xin lỗi rồi mà.

- Cô nghĩ sẽ trốn được tôi sao?- Nhật Thiên từ đâu xuất hiện sau lưng cô.

Thanh Tâm nghe thấy giọng anh thì giật mình ngồi dậy, giẫm lên chân anh rồi chuẩn bị chạy tiếp. Anh nhanh chóng đoán được suy nghĩ của cô, dù chân bị giẫm đau đớn nhưng rất nhanh anh vội tay ôm chặt lấy eo cô.

Cô hoảng sợ liên tục huyếch cùi trỏ vào người anh, mong anh buông tay để tẩu thoát. Nhật Thiên đưa nốt tay còn lại ôm trọn lấy eo cô, người cô mềm quá, anh bất giác cúi đầu để hưởng trọn mùi hương hoa hồng trên người cô, thật dễ chịu. Anh siết tay chặt lại không muốn thả cô ra, chỉ sợ một chút lơ là cô sẽ biến mất.

- Sao lại chạy?- Nhật Thiên khó hiểu hỏi cô, giọng rất nhẹ nhàng, có chút vui mừng vì cô không cự quạ nữa.

- Anh ôm đủ chưa? Mọi người đang nhìn kia, anh không sợ bị vợ anh hiểu lầm nhưng tôi sợ. Buông tay ra. Tôi sẽ đền tiền... nhưng mong anh thuyết phục vợ mình bỏ qua cho tôi, tôi không muốn đánh mất công việc này- Thanh Tâm dùng sức gỡ từng ngón tay anh ra nhưng vừa gỡ được một ngón anh lại siết chặt cả bàn.

- Tôi có nói bắt cô phải bồi thường sao? Tôi muốn thay Băng Hi xin lỗi cô.- Nhật Thiên tựa cằm lên đầu cô nói. Anh thấy được nét bối rối đáng yêu trong mắt cô. Không thể phủ nhận anh rất yêu thích việc ôm cô. Bây giờ trong lòng anh vừa có cảm giác ấm áp lại có chút gì đó quen thuộc. Anh chợt nhớ đến tuýp thuốc nê anh nhờ thư kí Giang đặt mua bên Mi, anh nhanh chóng buông một tay ra lấy tuýp thuốc bôi tay bỏ vào túi áo khoác của cô.

Thanh Tâm khẽ bật cười, bây giờ anh còn xin lỗi hộ cô ta nữa à. Cũng đúng, chó hư trách chủ, cô quá hiểu đạo lý này. Nhật Thiên khó hiểu nhìn cô, sao cô ấy lại cười. Cô chủ động quay người, nhìn sâu vào mắt anh. Anh bị anh mắt cô nhìn thấu, cứ như cô đang tìm hiểu nội tâm anh vậy, có chút bối rối, có chút ngượng ngập nhưng anh lại cứ thế cuốn vào đôi mắt ấy. Thanh Tâm đưa tay chỉnh lại cả vạt cho anh, tay đưa lên sờ má anh, kéo mặt anh lại gần:

- Anh đâu có làm gì sai. Sao anh lại phải xin lỗi? Liệu anh có thể giúp tôi một việc được không? Nếu anh đồng ý tôi sẽ không để bụng chuyện vừa rồi nữa.

Nhật Thiên dề mề nhìn cô, cô ấy đẹp quá, rất đẹp. Anh không tự chủ mà gật đầu đồng ý. Thanh Tâm đưa mặt mình gần hơn, gần hơn rồi thì thầm: “Anh, sau này, hãy nhớ xích chó lại. Tôi không muốn anh và Băng Hi xuất hiện bất cứ lần nào trong cuộc đời mình nữa, anh... nghe... rõ... chưa... hả?” Cô vừa gần từng từ vừa vỗ vào mặt anh, lực càng ngày càng mạnh. Nhật Thiên bị hành động bất ngờ của cô làm cho bất ngờ, tay nhanh chóng buông lỏng. Cô thừa cơ vội vội chạy đi, anh ta nghĩ mình là ai, dám ôm cô như vậy.

Nhật Thiên thần thờ nhìn bóng cô xa dần. Anh không nhận ra chính bản thân mình đang cười ngây ngốc, bàn tay cũng áp lên má chỗ cô vừa chạm qua. Bàn tay cô không mềm mại, cũng không ấm áp như của người phụ nữ khác nhưng anh không hiểu sao mình lại rất thích cảm giác cô chạm vào mặt mình, thích cả khoảnh khắc khi khuôn mặt cô gần mình trong gang tấc. Anh thừa nhận lúc ấy cô không vỗ vào mặt anh thì có lẽ anh đã hôn cô rồi.

- Sao anh lại làm vậy? Rõ ràng cô ta đánh em mà.- Băng Hi giận dữ nhìn anh quát. Nhật Thiên mệt mỏi day trán, Băng Hi bây giờ thật xa lạ. Cô ghen tuông vô cớ, cũng suốt ngày giận dỗi. Anh cũng mệt mỏi khi phải đi cùng cô.

- Em bỏ qua đi, là em quá đáng trước. Lẽ ra không nên đối xử với cô ấy như vậy.- Nhật Thiên tiếp tục xem tài liệu, nếu cứ tiếp tục nhìn điệu bộ cô, anh chắc phát điên lên mất.

- Được, anh bênh nó, anh mắng em bênh con điểm đó. Hay anh mũi lòng rồi, muốn ở bên cạnh nó.- Băng Hi mất hết kiên nhẫn, cô tức giận quát tháo.

Nhật Thiên nghe đến đây khó chịu cực độ, sao cô có thể nói ra những từ đó, sao cô lại nói Thanh Tâm như vậy trong khi cô thậm chí còn chưa từng tiếp xúc với cô ấy. Nhật Thiên vứt mạnh tập tài liệu trên bàn, anh trừng mắt nhìn Băng Hi: “Em đã quá lời rồi đấy? Anh không chịu đựng nổi nữa, chuyện đám cưới... chúng ta sẽ cần suy nghĩ lại. Còn bây giờ mời em đi ra ngoài để anh làm việc. Em không nghe thấy gì sao? Ra ngoài...”

Băng Hi bị anh quát thì hồn bay phách lạc, hậm hực giậm chân ra ngoài. Anh mệt mỏi ngửa lưng ra sau. Có một phút anh đã nghĩ nếu Thanh Tâm quả thực níu kéo anh thì liệu anh có về bên cô không? Trước giờ anh vẫn coi mình là người mắc nợ Băng Hi vì vậy mà hết lần này đến lần khác châm chọc cho hành động ngông cuồng của cô. Nhưng anh càng bao dung, càng độ lượng cô lại càng lấn tới, càng phách lối. Nhật Thiên chán nản đưa tay che đi tầm mắt. Hôm nay anh mệt quá rồi. Nhiều lúc anh nhận thấy Thanh Tâm không mạnh mẽ như vẻ bề ngoài. Anh cũng cảm giác tất cả mọi người dường như đang cố giấu anh chuyện gì đó nhưng anh càng cố gắng thì càng không nhớ được gì.

Thanh Tâm dắt Đậu Đậu lên nhà, đúng là một ngày tồi tệ. Cả chiều cô nom nớp lo sợ, cứ nghe tiếng điện thoại lại giật bắn lên nhưng cuối cùng cũng không có chuyện gì. Cô quá hiểu Băng Hi, nếu cô ta muốn hại cô thì chiều nay đã có chuyện rồi nhưng cô lo lắng cả chiều không có gì xảy ra, có lẽ cô ta sẽ cho qua thật. Cô mệt mỏi cởi áo khoác quăng lên ghế, thôi nấu cơm đã Đậu Đậu cũng đói rồi.

Cạch...

Nghe thấy có đồ rơi, Thanh Tâm phản xạ cúi xuống. Một tuýp thuốc bôi nê lăn trên nền nhà. Loại thuốc này cô không còn xa lạ, trước kia khi còn làm nghiên cứu sinh bên Mi cô có mua hộ bạn ít thuốc. Loại thuốc này rất khó kiếm, đồng thời cũng rất đắt nhưng lại rất hiệu quả nên cô vẫn còn nhớ. Cả ngày nay chỉ có Hiểu Như ở bên cô chắc chắn là món quà của cô ấy rồi. Thanh Tâm xúc động cảm điện thoại nhắn tin cảm ơn rồi xắn tay vào bếp...

Hiểu Như đang đi ăn với trợ lý Chu thì điện thoại hiện tin nhắn, cô khó hiểu nhắn lại: “Thuốc nào, mình có tặng cái gì cho cậu đâu? Hấp à.”

Hai mẹ con ăn tối xong, Thanh Tâm quay lại phòng làm việc để Đậu Đậu ở ngoài xem ti vi. Điện thoại báo có tin nhắn, là của Hiểu Như. Cô ấy không mua cho cô. Vậy là của ai? Thanh Tâm bỗng nhớ đến lúc ở Tô thị bị Nhật Thiên ôm vào lòng. Khuôn mặt cô lại nóng bừng. Tuýt thuốc này chắc chắn là của anh nhưng cô trót lấy ra dùng rồi. Thôi kệ đi, coi như bồi thường vì cái ôm lúc đó. Nhật Thiên tuýt thuốc đó dùng cũng ổn lắm. Thanh Tâm khẽ mỉm cười ngắm nhìn tuýt thuốc trên tay. Đây có thể coi là món quà đầu tiên anh tặng cho cô không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Tân gia

- Thanh Tâm, cậu qua xem giúp mình cái poster này đã được chưa?- Hiểu Như gọi cô lại. Còn một tuần nữa là đến showroom mới phẩm toàn quốc nên công ty của cô đang tất bật chuẩn bị cho khâu ra mắt sản phẩm.

- Màu nên sửa sáng hơn, chữ này cũng cần to ra, đúng, căn ra giữa một chút. Ừ vậy được rồi đấy. Thôi mình về trước nha, còn phải đón Đậu Đậu nữa. Hẹn cậu tối nay ở nhà mình với cả trợ lý Chu nhé. Chào mọi người.- Cô nhanh chóng quay lại bàn làm việc rồi thu dọn đồ đạc. Thanh Tâm ngược nhìn lên đồng hồ, đã 5 rưỡi rồi. Đậu Đậu đã tan học từ một tiếng trước, hôm nay cô lại đến đón con muộn rồi.

Mẫu giáo Hoa Sữa

- Bốn trăm hai mươi, bốn trăm hai mươi mốt...- Đậu Đậu vừa nhảy bước trên nền gạch lát sân vừa lẩm nhẩm đếm.

- Đậu Đậu, mẹ cháu có đến không thể?- Bác bảo vệ khó chịu hỏi thẳng bé.

Đậu Đậu quay ra nhìn ông bác đang cau có trong phòng. Mẹ hôm nay lại đến muộn rồi, ông bác này dường như không có thiện cảm với cậu. Cũng phải thôi ai mà chịu được việc đáng ra được về nhà từ một tiếng trước lại phải ở lại để trông chừng một thằng nhỏ bị phụ huynh đón muộn. Bác Kinh không thoải mái như Thượng Hải. Đó là cảm nhận khi cậu sống ở đây mấy tuần qua. Giáo viên mẫu giáo ở trường học này cũng không nhiệt tình như cô Lã Hiên. Bạn bè cũng không náo nhiệt như trước, chúng cũng không rảnh mà để tâm đến chuyện của cậu, đương nhiên kèm theo cả chuyện cậu không có bố. Bên mẫu giáo cũ học thì ít chủ yếu là vui chơi nhưng đến mẫu giáo này ngay cả chạy ra sân chơi cũng là điều xa xỉ. Đậu Đậu chán nản tiếp tục nhẩm đếm. Cả thành phố này ngoài gia đình ra thì tất cả đều không tốt như trước.

Mẹ ơi, mau đến đón Đậu Đậu, Đậu Đậu muốn về nhà.

Nhật Thiên chậm rãi bước trên phố. Ánh chiều tà từ chân trời len lỏi mọi ngóc ngách trên phố. Giờ tan tầm ai ai cũng tất bật, mọi người đều hối hả trở về nhà, hối hả đến những buổi hẹn, hối hả gặp những người thân quen. Cả con đường tấp nập có lẽ chỉ còn một mình anh chậm rãi thả từng bước. “Nhà”, anh không muốn về. “Buổi hẹn”, có rất nhiều nhưng anh không muốn đến. “Người thân quen”, anh cũng không muốn gặp. Bắc Kinh đông sớm, gió lạnh thổi từng cơn, những cành cây khẳng khiu trơ trọi trong ánh chiều tà yếu ớt còn sót lại. Ngày tàn, khoảnh khắc mọi người về bên gia đình, gặp gỡ bạn bè sau một ngày làm việc mệt mỏi, dành thời gian cho bản thân hay đi hẹn hò với người yêu thương. Anh lại một mình sai bước trên phố, tận hưởng trọn vẹn nỗi cô đơn còn đang dần dần nhấn chìm mình. Băng Hi vẫn còn tức giận chuyện hôm đó. Cứ thấy mặt anh cô lại ca thán. Cô ngày càng trở nên khắt khe hơn, cô thậm chí còn ghen tuông với thư kí Giang. Anh mệt mỏi khi suốt ngày phải dỗi dằn, phải giải thích thậm chí còn phải giải trình một ngày làm việc cho cô nghe. Cô không để anh có một chút riêng tư nào. Cô luôn xuất hiện ở tất cả mọi nơi, chỗ làm, nơi gặp gỡ khách hàng và cả trong Tô gia. Vì thế mà hôm nay, anh lại không biết phải đi đâu, anh đơn giản chỉ muốn yên tĩnh một chút, anh bất ngờ hủy các cuộc gặp mặt tối nay, tắt điện thoại, đỗ xe ven đường và rải bước một mình trên đường phố đông đúc.

- Năm trăm... - Đậu Đậu chống tay lên cằm tiếp tục đếm người qua đường, đôi mắt lơ đãng bỗng mờ to, thằng bé không nhìn nhầm chứ, là baba mà. Thế là thằng bé lập tức đứng dậy vừa đuổi vừa gọi lớn, bỏ ngoài tai tiếng gọi của bác bảo vệ: “Baba, baba...”. Nhật Thiên nghe thấy tiếng gọi quen thuộc thì bất giác quay đầu lại, một cậu nhóc khoảng ba bốn tuổi đang chạy về phía anh, khuôn mặt vô cùng rạng rỡ...

Thanh Tâm lái xe dừng ở vỉa hè rồi vội vã ra ngoài, bây giờ đã gần 6 giờ rồi, cô đến muộn hơn tiếng thế này thế nào thằng bé cũng giận cho xem. Lúc trước ở Thượng Hải có lần cô cũng đến đón muộn, Đậu Đậu giận cô mấy ngày liền làm cô tốn bao tiền mua gà rán chuộc lỗi. Đậu Đậu là đứa trẻ rất mạnh mẽ, cũng rất tự lập. Mặc dù từ nhỏ thằng bé không có cuộc sống đầy đủ cả vật chất và tinh thần như những đứa trẻ khác nhưng thằng bé không bao giờ oán trách cô nửa lời, cũng không bao giờ muốn hỏi về bố của nó. Thằng bé chỉ lẳng lặng tự tìm hiểu những điều bí mật về bố của mình. Ngay cả chuyện mà cô cất công giấu thằng bé trong suốt thời gian qua cũng bị nó phát hiện tất cả.

Đền công trường nhập nhòa, Thanh Tâm chạy xung quanh tìm kiếm, Đậu Đậu không có ở đây, ngày thường cô hay dẫn con ngồi dưới gốc cây cạnh công để đợi nhưng bây giờ không thấy bóng dáng thằng bé đâu. Cô hốt hoảng chạy lại phòng bảo vệ hỏi thì người ta bảo thằng bé vừa đuổi theo ai đó. Thanh Tâm sợ hãi liệu có phải nó bị bắt cóc rồi không. Kí ức một năm trước ủa về, đó cũng là một chiều mùa thu mát mẻ, Thanh Tâm về nhà không thấy Đậu Đậu đâu, lúc ấy cô cũng hoang mang như bây giờ chạy đi báo cảnh sát nào ngờ con trai đang ngồi trong đấy. Sau ngày hôm đó, cô càng cố gắng nhiều hơn để bù đắp những thiếu thốn cho thằng bé.

- Đậu Đậu, Đậu Đậu... con ở đâu? Đậu Đậu... Anh ơi anh có trông thấy một thằng bé cao từng này đeo một chiếc cặp xanh không ạ? - Thanh Tâm hoang mang gọi tên thằng bé, niu áo người bên đường hỏi nhưng kết quả cô nhận được chỉ là những cái lắc đầu. Đậu Đậu thực sự đã gặp chuyện rồi.

Lúc Thanh Tâm cảm thấy tuyệt vọng nhất thì một giọng nói quen thuộc vang lên: “Mẹ, mẹ, con ở đây.”. Thanh Tâm vui mừng quay đầu lại, chạy về phía giọng nói đó.

Nhật Thiên yêu thích xoa đầu thằng bé. Đậu Đậu rất đáng yêu cũng rất đẹp trai. Thằng bé thừa hưởng đôi mắt đen sâu hun hút của anh nhưng lại có làn da trắng trẻo y hệt Thanh Tâm. Thằng bé chỉ cao hơn đầu gối của anh một chút, trông chừng ba bốn tuổi. Khi thằng bé chạy ủa đến bám lấy ông quần anh, Nhật Thiên ngay lập tức muốn bế thốc thằng bé lên. Thằng bé nói liên tục sau khi gặp anh, giọng nói cùng những câu chuyện nhà trẻ của nó anh lại thấy thú vị đến kì lạ. Đậu Đậu cũng tạo cho anh cảm giác thân thuộc giống như Thanh Tâm vậy. Chính những cử chỉ thân mật của thằng bé anh càng khẳng định chắc chắn có chuyện gì rất quan trọng mà anh chưa nhớ ra.

- Baba có muốn ăn một miếng không? - Đậu Đậu vui mừng đưa cái bánh bao cắn dở nhét vào miệng anh, ánh mắt lấp lánh. Nhật Thiên mỉm cười dịu dàng lắc đầu, nhìn những cử chỉ thân mật của thằng bé anh có thể đoán được trước kia thằng bé rất yêu thích anh.

Thanh Tâm sững sờ trước cảnh vừa rồi, một lớn một nhỏ đang ngồi trên ghế đá vui vẻ trò chuyện. Sao anh lại ở đây, không lẽ người Đậu Đậu đuổi theo là anh ta? Lòng cô rối bời, cô hoang mang không biết nên nói sao với thằng bé nữa.

- Đậu Đậu, chào ba đi con. Mẹ con mình phải về thôi, tối nay nhà mình có tiệc tân gia. - Thanh Tâm ngó lơ Nhật Thiên, cô chỉ muốn nhanh chóng chạy xa chỗ này, tránh xa anh nhìn chăm chăm của anh. Nhật Thiên thấy cô không quan tâm tới mình thì bực bội kéo tay áo cô lại hỏi: “Hôm trước không phải chính cô nhắn tin đồng ý rồi sao? Bây giờ tôi muốn thực hiện hóa lời hứa ấy, tôi muốn nói chuyện với con trai tôi.”

Thanh Tâm lặng người, hôm trước thấy Đậu Đậu khóc nên cô đã đồng ý cùng anh sắp xếp một cuộc hẹn cho thằng bé. Thấy con trai đau lòng vậy, cô thật không đành lòng. Nhưng tí nữa là tiệc tân gia rồi, làm sao mà kịp nói chuyện nữa. Thanh Tâm nhanh chóng khoác lại áo cho Đậu Đậu rồi quay sang ái ngại nói: “Tí nữa nhà tôi có tiệc nên tôi cần về chuẩn bị. Hay để hôm khác đi. Đậu Đậu, mau lên mẹ con mình về nhà thôi.”

- Nếu cô không phiền thì gặp ở nhà cô cũng được. Cô đưa tôi về nhé, tôi hôm nay không đi xe. - Nói rồi anh nhanh chóng bước lên phía trước. Anh bế thốc thằng bé lên không cho cô cơ hội từ chối.

Thanh Tâm khờ khạo nhìn bóng lưng anh rồi lại nhìn ánh mắt van xin của con trai, thôi được, giờ còn sớm cho anh ta ghé qua vẫn kịp.

- Đậu Đậu, con đưa chú lên nhà đi. Mẹ đi mua đồ ăn đã.

Đậu Đậu ngoan ngoãn gật đầu rồi vui vẻ cầm tay anh dắt lên trên tầng. Đến trước cửa nhà nhìn cánh cửa đóng kín Nhật Thiên tò mò hỏi thằng bé:

- Con có chìa khóa vào không? - Chắc cô lại quên đưa chìa khóa rồi.

- Bố nói nhỏ thôi, con và mẹ hay giấu chìa khóa ở dưới tấm thảm này. Lần sau bố có đến cứ lấy chìa khóa ở đây nha. Đậu Đậu sẽ để chìa khóa của

mình ở đây. Có như vậy bố mới không bị nhốt như lần trước. – Đậu Đậu lúi húi lấy chìa khóa rồi mở cửa.

“Không bị nhốt như lần trước”. Có nghĩa là anh đã từng tìm đến nhà cô, từng bị cô nhốt bên ngoài. Vậy có nghĩa là kia anh đã đến tìm cô không phải vì trách nhiệm mà có lẽ vì anh thực sự quan tâm đến cô. Hàng vạn câu hỏi cứ chùng chùng lớp lớp hiện ra trong đầu anh.

- Papa muốn uống gì không? – Đậu Đậu nghịch ngợm leo lên đùi anh ngồi. Nhật Thiên dường như đang để tâm trí bay đi đâu, thằng bé phải nhanh chóng kéo anh về thực tại mới được.

- Nhà con có gì nào? – Nhật Thiên nén lại mở hỗn độn trong lòng. Anh quay sang vuốt ve Đậu Đậu.

- Nhà con chỉ có nước suối, nước suối và nước suối. – Đậu Đậu vui vẻ cảm nhận hơi ấm của lòng bàn tay anh.

Nhìn khuôn mặt bất ngờ của anh, thằng bé thân nhiên giải thích:

- Tủ lạnh nhà con bé lắm mẹ bảo không có chỗ để mấy thứ uống khác. Thêm nữa mẹ bảo con uống nước tốt hơn mấy thứ nước ngọt. Cả sữa cũng nên uống sữa bột. – Đậu Đậu trêu xuông rót cho anh li nước.

Nhật Thiên lúc này đưa mắt ngắm nhìn toàn bộ căn phòng. Căn hộ này cũng nhỏ thật, tất cả các đồ đạc cũng thu nhỏ để nhét vừa căn phòng chật hẹp. Bàn khách nhỏ xíu, ghế sofa cũng nhỏ để phù hợp cho phòng khách. Căn hộ chỉ vón vẹn hai phòng ngủ. Một cho Đậu Đậu và một cho cô. Mặc dù cả căn phòng rất nhỏ nhưng lại vô cùng ấm cúng. Nhật Thiên bỗng có suy nghĩ mỗi ngày về đây nghỉ ngơi cũng không tồi. Một gia đình nhỏ xinh cũng sinh sống trong một căn hộ ấm áp. Gia đình nhỏ chỉ thuộc về mình anh.

Lúc Thanh Tâm bước chân trở lại phòng khách thì cả Đậu Đậu đang ngồi vẽ tranh còn Nhật Thiên đang co người nằm ngủ trên ghế sofa. Cô vốn định đánh thức anh dậy nhưng nhớ đến khuôn mặt mệt mỏi vừa nãy của anh cô lại để anh nghỉ lại một lúc. Cô rón rén bước chân vào bếp nấu nướng, lúc nấu ăn cũng cố không để phát ra tiếng động quá lớn. Các món ăn lần lượt được bày lên bàn. Thanh Tâm bê món cuối cùng ra bàn. Từng món từng món cô đều bớt lại một chút. Món sườn xào chua ngọt, thịt kho tàu canh nấm cô cũng phần anh vì cô bỗng nghĩ lâu rồi có lẽ anh chưa ăn uống tử tế. Nhìn chiếc áo sơ mi của anh hơi rộng một chút, có lẽ anh gầy đi. Anh không ăn được sao? Hay là thiếu ngủ. Lúc đi siêu thị không hiểu sao cô toàn mua đồ anh thích, lúc nấu cũng vậy. Cô vẫn không thể bỏ anh ra khỏi mắt mình được.

- Đậu Đậu, gọi chú dậy đi con – Thanh Tâm xoa đầu thằng bé. Gọi anh về thôi, cô nghĩ Hiểu Như cùng mấy người khác cũng sắp đến rồi.

Nhật Thiên ngờ ngác tỉnh dậy. Anh là người rất cảnh giác, cũng hay lạ giường mà khó ngủ. Không hiểu vì sao khi bước vào trong nhà cô, anh lại có cảm giác an ổn đến kì lạ. Anh dễ dàng đi vào giấc ngủ mà không cần chút thuốc uống nào. Ngủ được một giấc, Nhật Thiên cũng đỡ mệt mỏi hơn. Anh định đứng dậy, với tay lấy áo khoác. Anh có lẽ nên về thôi, không nên quấy rầy hai mẹ con cô ấy nữa.

Kính coong...

- Thanh Tâm mau mở cửa. Đậu Đậu, mở cửa cho đi nào,... Nhanh lên... pizza đùi gà đây...- giọng nói trong trẻo của Hiểu Như vang lên làm Thanh Tâm càng hoảng loạn. Không thể để mọi người biết anh đến đây được. Cô bối rối đẩy anh vào phòng của mình.

Nhật Thiên ngạc nhiên trước hành động vội vàng của cô, anh đến nhà cô chơi chứ có phải tội phạm gì đâu mà làm cô hốt hoảng đến vậy. Thanh Tâm xô được anh vào trong phòng thì thở không ra hơi. Cô đưa mắt ra lệnh Đậu Đậu không được nói linh tinh rồi khép chặt cửa phòng ngủ, bước ra mở cửa.

- Sao cậu lâu thế hả? Bọn mình đứng chờ mỏi cả chân rồi đây.- Hiểu Như bước vào trong thân nhiên ngồi xuống như nhà của mình.

- Con chào Di Hiểu Như, chú Chu, chú Vũ Luân, Di Thanh Hân và cậu Nghĩa Từ. – Đậu Đậu lễ phép cúi chào mọi người.

Thanh Hân vui vẻ xoa đầu thằng nhóc, cô kéo tiểu bảo bối của mình ra ngoài:

- Nghĩa Tuấn con ra chơi với em đi. Đây là con của di Thanh Tâm đấy.

Nghĩa Tuấn còn đang đi khám phá mấy món đồ ăn trong bếp, nghe mẹ gọi thì vội chạy ra ngoài.

- Chào em, anh là Nghĩa Tuấn. Em rai có việc gì khó cứ bảo anh. – Nghĩa Tuấn hóm hờ đứng trước mặt thằng bé đáng yêu mặt búng ra sữa. Thằng bé này trắng thật, khuôn mặt cũng rất lạnh lợi.

Đậu Đậu cũng đưa mắt ngắm nhìn người anh em mấy năm không gặp. Hay quá, bây giờ cậu có người để chơi rồi. Hai cậu nhóc vui vẻ kéo nhau ra phòng khách chơi đồ chơi để mấy người lớn đi đi lại lại trong bếp chuẩn bị.

Thanh Hân ngắm nhìn căn bếp nhỏ, cô quay ra trách móc em gái:

- Nhà này mà em kêu là rộng rãi sao? May mà còn đầy đủ tiện nghi chứ không sống thế nào được.

Thanh Hân đang đồ thịt gà ra đĩa, cô chẳng quan tâm mấy về căn phòng rộng hay hẹp. Chỉ cần vừa giá là tốt lắm rồi.

- Hai mẹ con là rộng mà chị. Thôi hôm nay là tiệc tân gia, chị đừng chê tổ ấm của em nữa mà.

Hiểu Như lại khá thích căn hộ bé nhỏ của cô. Cô đồng thời cũng mê tí hai thằng nhóc trong phòng. Cô liên tục lải nhải vào tai trợ lý Chu niềm khao khát

có một tiểu quý như vậy. Bữa ăn diễn ra rất vui vẻ, những chuyện xảy ra trong suốt bốn năm qua cô cũng nói hết, duy chỉ có chuyện liên quan đến Nhật Thiên cô cố tình không nhắc tới. Nghĩa Tuấn ăn xong thì bắt đầu buồn ngủ nên cả Thanh Hân và Nghĩa Từ đều phải về sớm. Thanh Hân để lại món quà tân gia trên bàn khách rồi tạm biệt mọi người. Cô ôm cậu nhóc của mình rồi cùng Nghĩa Từ trở về nhà. Thanh Tâm cũng bế thẳng nhóc của mình vào phòng rồi bước ra.

- Anh nhìn kia, vợ chồng người ta có con mà vẫn thăm thiết. Em không biết, em muốn có con.- Hiểu Như cũng ngà ngà say. Cả tối cô liên tục rót vào tay trợ lý Chu điều này.

Thanh Tâm lấy cho bạn cốc trà giải rượu cùng một chút hoa quả ra ngoài. Hiểu Như uống xong chút nước thì lại quay về với bộ dạng náo nhiệt:

- Chơi trò chơi. Chơi trò chơi. – Cô với lấy chai rượu rỗng đặt trên nền nhà.- Chơi trò do or dare nhá. Xoay nào.

Mọi người trong phòng ai cũng háo hức với trò chơi mới. Duy chỉ có Thanh Tâm thì cả buổi vẫn ái ngại nhìn về phía cửa phòng. Biết trước thế này cô đã đuổi anh về trước, đám bạn này xem ra còn lâu mới về.

- Hô hô... nhìn đi đâu. Thanh Tâm chai quay về phía cậu kia. Nhanh lên... ừ để xem nào... Đứng rồi, Cậu còn tình cảm với Nhật Thiên không?

Cả căn phòng bỗng chốc trở nên im lặng, trợ lý Chu đưa tay bịt miệng vợ mình lại nhưng không kịp. Cô đã nói hết rồi.

Thanh Tâm uống nốt chỗ rượu trong cốc. Cô mỉm cười xóa đi cảm giác ngượng ngịu trong phòng:

- Mình chọn Dare. Xem nào cậu muốn mình làm gì?- Thanh Tâm hùng hổ nhìn Hiểu Như.

Hiểu Như thấy cô không hề hấn gì thì tiếp tục công kích:

- Cậu nói đấy nhé. Phải giữ lời, được bây giờ phạt cậu hôn môi Vũ Luân trong một phút. – Hiểu Như giao hoát nhìn cô.

Thanh Tâm rót cho mình chút rượu. Được lắm, muốn thách cô chứ gì. Bản tính hiếu thắng trong cô lại trỗi dậy. Cô hùng dũng tiến về phía Vũ Luân, giữ chặt đầu anh, rồi quay sang nhìn Hiểu Như: “Bám giờ đi cưng”. Sau đó cô áp môi mình vào môi anh. Vũ Luân không ngờ cô lại mạnh dạn đến vậy. Đến lúc anh kịp hoàn hồn thì một phút cũng chấm dứt. Anh nuối tiếc nhìn bờ môi cô tách ra khỏi môi mình. Vũ Luân sao mà không có tiền đồ đến vậy chứ.

Thanh Tâm cũng không hiểu mình lấy đâu ra dũng khí. Chỉ là lúc cô vô tình lướt mắt về phía cửa phòng thì bắt gặp người đàn ông đang hé cửa nhòm ra bên ngoài. Từ sau khi gặp anh, cô để Đậu Đậu và anh lên nhà cũng là cho mình một chút thời gian để suy nghĩ. Cô vẫn không thể buông bỏ đoạn tình cảm này, nhưng cũng không đủ dũng khí để đấu tranh với Băng Hi. Có lẽ là cô hoảng sợ, cô tự ti, cô thiếu niềm tin ở anh cũng như thiếu niềm tin vào chính mình. Cô sợ tình cảm của anh với cô chưa đủ mạnh, sợ anh vì bỗng bột mà chọn cô. Anh đã không nhớ những khoảng thời gian qua, đó có lẽ là khoảng thời gian anh không muốn có, cô cũng không muốn anh vì nhớ lại mà mạo hiểm đến bản thân. Có lẽ đây là cái kết định sẵn của ông trời dành cho hai người, vì vậy cô không muốn gượng ép nữa. Hành động hôm nay cô đánh phải nhờ tới Vũ Luân vậy, chỉ mong sau lần này, anh sẽ không muốn vì cô mà đi quá giới hạn thêm lần nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Một đêm bên nhau

Nhật Thiên ngồi thẩn thờ trong phòng Thanh Tâm, không biết thời gian đã qua được bao lâu, khách khứa cũng đã đi về hay chưa. Trong đầu anh bây giờ chỉ hiện lên khung cảnh vừa rồi. Bị Thanh Tâm đẩy vào trong phòng anh có chút khó chịu, dù sao việc anh đến thăm con trai cũng đâu có gì sai trái, cô đâu nhất thiết phải bắt anh đi trốn. Hơn nữa anh có thấy cả tiếng của Nghĩa Từ- người bạn nối khố của anh ở đó, hóa ra anh ta là anh chồng của cô. Nếu thực như vậy, tại sao trước giờ anh chưa từng hay biết, đoạn kí ức năm năm qua anh đã bỏ lỡ những gì? Anh thừa nhận mình có cảm xúc đặc biệt với cô, lúc thấy cô hôn người đàn ông kia anh lại thấy bức bối, thấy khó chịu. Những cảm xúc đó là từ đâu ra, Đậu Đậu nói anh đã tới tìm cô vậy hẳn cô không phải là loại phụ nữ như anh nghĩ, vậy thì với anh cô là ai, tại sao có thể chi phối tâm tư của anh mạnh mẽ đến vậy. Cảm giác lưng chừng, anh không biết nên tiến một bước đến tương lai hay nên ngoảnh đầu lại về quá khứ để tìm hiểu xem thực sự vị trí của người phụ nữ này là đâu trong cuộc đời anh. Nhật Thiên đang miên man suy nghĩ thì thấy tiếng cửa mở, anh theo phản xạ nhắm chặt mắt lại.

Thanh Tâm dọn dẹp xong nhà cửa cũng đã hơn 10 giờ tối, cũng nên gọi anh về thôi dù sao cô cũng đã quyết định rồi, đoạn tình cảm này nên dừng lại ở đây. Lúc mở cửa bước vào phòng, cô lại nhớ đến hôm mưa ở Thượng Hải, cùng người đàn ông này, cùng một tư thế nằm như vậy, cũng đang sử dụng chiếc giường của cô nhưng bây giờ mối quan hệ của hai người cũng khác, anh không biết cô là ai, còn cô Nhật Thiên không kí ức quá xa lạ. Có lẽ Nhật Thiên của năm năm về trước sẽ tốt hơn bây giờ, khi cuộc đời anh chưa từng bị cái tên Thanh Tâm làm xáo trộn, cô vui vì anh còn sống, chỉ ít sau vụ tai nạn anh còn có thể khỏe mạnh đứng trước mặt cô. Cô cũng nên quên anh đi, cuộc sống trước kia không phải tốt hơn sao, huống hồ giờ cô cũng về Bắc Kinh, cô đâu còn một mình, cô luôn có gia đình yêu thương bên cạnh. Mỗi bước tiến về phía anh, trái tim cô lại đập mạnh hơn. Từ sau buổi gặp mặt đó, hai người cũng chưa từng có một khoảng riêng như bây giờ, một không gian chỉ có anh và cô

- Nhật Thiên, Nhật Thiên dậy đi. Anh phải về thôi.- Thanh Tâm lay mạnh người anh nhưng anh lại không hề nhúc nhích, có vẻ đang ngủ rất ngon. Cô cúi gập người, mặt gần anh hơn, tại sao cô lại có cảm giác có gì đó sai sai. Mí mắt anh giật liên tục, sao cô có cảm giác anh đang nường môi cười. Anh

đường như không có ngủ, anh đã tỉnh rồi, tại sao còn nhắm mắt giả vờ nữa? Lúc cô tiến đến gần mặt anh hơn cũng là lúc cô bị một bàn tay nắm lấy gáy, môi cũng chạm vào môi anh. Thanh Tâm hoảng sợ đẩy ra thì Nhật Thiên lại tiếp tục túm lấy, nụ hôn lần này ghì càng chặt hơn, anh đưa lưỡi ép cô mở miệng đón nhận mình. Đầu lưỡi cũng mạnh mẽ khuấy đảo trong miệng cô. Nụ hôn anh thực mạnh mẽ, đây cũng không phải lần đầu tiên hai người hôn nhau nhưng cô chưa bao giờ thấy anh giận dữ như vậy. Nụ hôn rất say đắm cuồng nhiệt nhưng lại có chút trừng phạt.

Cô mở to mắt nhìn người đàn ông trước mặt, anh ta bị sao vậy, lại nhắm mắt cô với ai khác sao. Cô tức giận đẩy anh ra xa, chân cũng thúc mạnh vào bụng anh, muốn chiếm tiện nghi của cô, không dễ thế đâu. Nhật Thiên ôm bụng đau đớn trong giây lát, cô đánh đòn cũng quá hiểm rồi. Vị trí cô đá cách chỗ đó của anh chưa đến nửa gang tay, xem ra cô vẫn còn muốn tích đức. Khi cơn đau nhanh chóng tan đi, Nhật Thiên lại ngược nhìn đôi môi đỏ mọng của cô. Cô nuốt nước bọt, liếm môi dè chừng nhìn anh. Nhìn bộ dạng cảnh giác của cô anh bỗng thấy mình đáng sợ ghê gớm. Hành động liếm môi vô tình của cô trong mắt anh chẳng khác gì hành động mời mọc. Anh không kiềm chế nổi mình mà lao về phía cô, dè cô lên giường, hai chân cũng ghì chặt ngăn hành động ấu đã vừa nãy của cô. Hôn cô làm ham muốn của anh dâng lên mãnh liệt, cơ thể nhanh chóng có phản ứng, cứ thế bàn tay không nghe lời bắt đầu đi khám phá. Thanh Tâm nhanh chóng cảm nhận được hành động của anh, không thể để anh tiếp tục làm vậy nữa, bàn tay được thả lỏng của cô vờ lấy quyển sách đầu giường. Nhật Thiên, là anh tự chuốc lấy.

- Bốp.....

- Á - Nhật Thiên lăn lộn trên giường, khuôn mặt nhăn nhó khó chịu. Mép nhọn của quyển sách vô tình chạm vào vết thương để lại do tai nạn. Thanh Tâm thấy anh ôm đầu thì cười lạnh, người đàn ông này phải dạy cho anh một bài học để không còn dám làm càn nữa, cô vui vẻ nhìn anh chọc ghẹo: “Sao, giờ thấy thế nào? Lần này chỉ là cảnh cáo thôi nếu còn làm thế với tôi thì chuẩn bị sẵn di chúc đi là vừa. Nghe rõ chưa?”. Nhật Thiên vẫn không phản ứng, chỉ tiếp tục ôm đầu, mồ hôi rịn ra trên trán. Cô thấy anh cứ im lặng thì cũng bắt đầu lo lắng, không lẽ cô đập vào trúng vết thương sao? Cô nhanh chóng ngồi xuống gỡ tay anh ra xem, thôi cô đứng đã làm việc ngủ xuẩn rồi.

Ngày Thiên đang ôm đầu bỗng thấy giường bên cạnh bị lún sang một bên, tay cũng bị ai gỡ ra, đầu được đặt trên đùi ai đó, sau đó anh cảm thấy cơn đau giảm dần. Anh mở mắt ra thì thấy khuôn mặt lo lắng của cô, ánh mắt chăm chăm nhìn anh, đôi môi vì anh hôn mà hơi sưng đỏ đang mím chặt đủ biết bây giờ trong lòng cô đang có bao áy náy. Nhật Thiên cứ thế hưởng thụ cảm giác nằm trong lòng cô, hương hoa hồng vẫn vút trong không khí, anh cứ vậy mê mẩn ngắm cô thật gần. Nếu đây là giấc mơ thì anh mong không bao giờ tỉnh lại.

Thanh Tâm thấy anh đã mở mắt mới ái ngại mở lời hỏi thăm: “Anh sao rồi, đã đỡ hơn chưa? Tôi xin lỗi, tôi không cố ý đâu...” Hai tay vẫn cứ nhẹ nhàng xoa đầu cho anh, tại sao cô cứ ngu ngốc hành động không suy nghĩ. Cô thừa nhận lúc nãy cô đã rất hoảng sợ, nỗi sợ ấy cứ như lúc cô chứng kiến anh vì mình mà bị tai nạn vậy, cô sợ anh biến mất, sợ sẽ không còn có thể trông thấy anh, một nỗi sợ vô hình cứ bám víu tâm trí cô.

- Ủng... Ừc... - “tiếng lòng” Nhật Thiên phá vỡ không khí lãng mạn.

Ngày Thiên ái ngại nhìn cô. Anh chưa bao giờ mất mặt trước phụ nữ như vậy. Nhưng anh cũng không thể phản lại thân thể mình, anh đáp ứng cô:

- Nhà cô... có gì ăn không? Cả ngày hôm nay tôi chưa ăn gì? - Ai ngờ đường đường là sếp tổng của Tô thị mà lại phải đi xin ăn thế này.

- Còn chút thức ăn “thừa” của bữa tiệc thôi, nếu anh ăn để tôi đi hâm lại. - Thanh Tâm thần nhiên trả lời, dù sao anh cũng là khách không mời mà tới, cũng không cần tiếp đãi quá thịnh trọng. Hơn nữa trông anh cũng khá hơn rồi, cô không cần lo lắng nữa.

- Cô cho bố của con trai cô ăn đồ thừa sao? - Anh tức giận cao giọng. Sĩ diện đàn ông trong anh lại trỗi dậy. - Tôi không ăn nữa.

- Anh không ăn thì thôi, tiếc quá toàn món ngon thịt kho tàu, sườn xào chua ngọt và canh nấm. Anh không ăn thì tôi đổ đi vậy. Vậy anh về đi, không người nhà anh sẽ lo đấy. - cô đứng dưng trước lời nói của anh, cô mệt rồi, chỉ mong giải quyết xong ông khách này rồi đi ngủ thôi. Ở bên anh càng lâu thì lòng cô sẽ lại do dự, cô không muốn mình phân vân, cô tin vào quyết định của mình sẽ tốt cho cả hai cũng như bốn năm về trước vậy. Nhưng bây giờ ít nhất anh sẽ không phải dẫn vật nữa vì anh cũng đâu nhớ cô là ai, cô cũng sẽ không tự mình đa tình mà chờ mong ngày anh sẽ nhớ lại, mọi chuyện cứ để vậy đi.

- Cô nấu cũng ngon đấy nhỉ. - Nhật Thiên sung sướng thưởng thức những món ăn trên bàn, không biết có phải do trùng hợp hay không mà toàn những món anh thích. Đã lâu rồi anh không được ăn những món ăn ngon như vậy, hơi ấm gia đình anh lại cảm thấy khi ở bên cô. Một tháng qua ở bên Băng Hi, hầu như hai người đi ăn hàng còn nếu không thì đặt mua, cô ấy là diễn viên, đôi tay cũng cần được chăm sóc kỹ lưỡng nên anh cũng không thể để cô vào bếp. Thanh Tâm thì lại khác, đôi tay cô có thể vì gia đình mà khô nẻ, thậm chí chảy máu nhưng anh lại rất muốn nắm đôi tay ấy mà săn sóc, vừa rồi để ý thấy tay cô đã khỏi anh cảm thấy trút được bớt gánh nặng phần nào. Mấy ngày qua, Băng Hi có liên lạc với anh nhưng anh lại tìm cách trốn tránh, anh thực sự đang suy nghĩ lại về cuộc hôn nhân này. Sự cuồng nhiệt của tình yêu tuổi trẻ cũng không còn, không lãng mạn, không hưng phấn, bây giờ thứ anh thực sự cần là một gia đình đúng nghĩa, một gia đình mà anh hằng mơ ước nhưng có lẽ Băng Hi không thể cho anh được.

Rào... rào...

Thanh Tâm chán nản nhìn ra ngoài cửa sổ, trời lại đang mưa. Cô rất ghét mưa, nhất là lúc có sấm chớp, hồi còn mang thai tiểu bảo cứ mỗi lần trời mưa cô lại cảm thấy cô đơn và lạc lõng. Lúc còn nhỏ, cô rất yêu thích những cơn mưa, cả nhà ngồi quây quần bên nhau mặc gió, mặc rét luôn có cảm giác an toàn, sau này lớn hơn đi du học những cơn mưa nơi đất khách làm cô nhớ gia đình, rồi khi có bão bão, những cơn mưa làm cô nhớ tới anh. Nếu như tình cảm của con người chỉ như cơn mưa trút hết rồi sẽ tạnh, trời sẽ quang, cầu vồng sẽ xuất hiện thì tốt rồi, cô sẽ không phải chần chừ suy nghĩ mà đi tìm tình yêu mới để bắt đầu lại.

Ngày Thiên ăn hết sạch thức ăn trên bàn rồi đưa mắt tìm kiếm cô. Nhà nhỏ cũng rất tiện, anh ở trong bếp có thể nhìn thấy cô đang làm gì, có thể âm thầm mà quan sát cô. Mưa ngoài trời càng ngày càng lớn, anh cũng băn khoăn không biết sẽ về đâu, có lẽ trời giúp anh lựa chọn, hôm nay anh sẽ qua đêm ở đây.

Thanh Tâm cảm phiền sách trở lại bàn ăn, cô nhanh chóng dọn dẹp đồng bát đĩa vào bồn rồi quay sang nhìn người đàn ông đang ngồi ung dung đọc báo nói: “Mưa to quá nên anh đi taxi về đi.” Lau dọn bàn sạch sẽ rồi cô đi ra cửa, chuẩn bị tiễn khách. Nhật Thiên ngó lơ hành động của cô vừa đọc báo vừa đáp:

- Mưa to quá nên tôi sẽ ngủ nhờ ở đây một hôm, nhà cô có phòng cho khách không?- nói xong anh cũng tự giễu chính mình bây giờ anh không những xin ăn còn xin ngủ nhờ. Tô Nhật Thiên mày trở thành kẻ vô gia cư từ khi nào thế?

Thanh Tâm bức bối lê thân vào nhà, đã cố ý đuổi khéo anh ta mà bây giờ còn hỏi nhà cô có phòng cho khách không nữa, huống hồ quan hệ của hai người hiện tại chỉ trên mức người xa lạ một chút làm sao cô có thể cho anh ngủ nhờ: “Theo anh thì nhà vệ sinh có được coi là phòng cho khách không? Nếu được thì anh cứ tự nhiên mà sử dụng. Tôi mệt rồi mời anh về cho”

Nhật Thiên nghe cô nói xong thì lập tức ôm đầu ngồi xuống, giọng đầy đau đớn: “Tôi đau quá, đầu tôi đau quá.” Thanh Tâm bị hành động của anh làm cho hoảng sợ, có vẻ vừa rồi cô hơi quá tay. Cô nhanh chóng đỡ anh ngồi xuống, dù sao bây giờ sức khỏe anh ấy cũng không còn như xưa, vẫn nên để anh ngủ lại đêm nay.

- Anh ngủ tạm trên ghế đi, tôi sẽ mang chăn gối cho anh. Bát đĩa ấy mai tôi sẽ rửa, anh đừng có động vào- Nói rồi cô chạy vội vào phòng chuẩn bị.

- Bát đĩa là sao? Tôi không hiểu.- Nhật Thiên quay ra nhìn cô tò mò hỏi.

Thanh Tâm phát hiện mình lơ lửng thì nhanh chóng chữa cháy: “À, không, không có gì. Đừng bận tâm.”

Nhật Thiên thấy cô đi thì mỉm cười, ít nhất cô ấy không phải động vật máu lạnh. Sắp xếp xong chỗ ngủ cho anh, cô cũng nhanh chóng về phòng. Đứng có làm thế vì muốn trả ơn anh vụ tai nạn, chỉ thế thôi, không có gì khác.

Mười hai giờ đêm, Nhật Thiên lò mò ngồi dậy. Chắc tối qua anh uống nhiều nước nên buồn đi vệ sinh, anh men theo bức tường rồi vào nhà vệ sinh giải quyết. Bên ngoài trời rất lạnh nên anh cũng không thể ngủ ngon được, không lẽ anh lại quên chưa bật lò sưởi. Anh quay lại phòng rồi đặt lưng lên giường, tay bỗng động vào cái gì đó mềm mềm, ấm ấm. Anh chủ động tiến lại gần rồi ôm vào lòng, bây giờ thì ấm hơn rồi, tốt thật. Mùi hương hoa hồng nhàn nhạt trong không khí nhanh chóng đưa anh vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng*, *Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Bà nội của Nhật Thiên

Đêm mưa đầu đông bắt chợt giúp trời đất gột rửa đi màu xám xịt quen thuộc, thay vào đó là màu quang trong man mát như tiết trời mùa thu. Căn phòng của Thanh Tâm rất nhỏ nhưng cũng đủ để cô kê một chiếc giường đơn cùng với bàn làm việc và tủ quần áo. Cuộc sống ở Bắc Kinh khó khăn hơn Thượng Hải rất nhiều, sống ở đây làm cô nhớ lại những năm tháng đầu tiên đặt chân đến Thượng Hải. Lúc ấy không tiền, không nhà và không một người quen vậy mà cô vì Đậu Đậu từng bước gây dựng từ có việc làm đến có nhà trong chung cư, cuộc sống cũng từng bước ổn định. Mắt lơ mơ nhìn xung quanh, Thanh Tâm uể oải xoay mình, tiến gần hơn nguồn ấm áp bên cạnh. Mắt lập tức mở to, cô không nhìn nhầm chứ, tại sao anh ta lại nằm đây, tay cô đưa lên dụi mắt, mí mắt cũng cụp lên cụp xuống liên tục hình ảnh người đàn ông vẫn không mất đi. Cô giật bản mình, ngồi bật dậy, do cử động quá mạnh làm người nằm bên khẽ nhúm mày. Nhật Thiên đang ngủ ngon bỗng tay cảm thấy trống trải liên khó chịu, anh thực sự thích cái gối ôm này, rất ấm áp. Thanh Tâm thấy anh sắp tỉnh cũng lập tức tay lay người anh dậy, dù sao hôm nay cô cũng phải đi làm, còn phải đưa Đậu Đậu đi học nếu bây giờ không dậy sợ không kịp chuẩn bị bữa sáng cho con.

- Nhật Thiên, anh dậy đi. Trời sáng rồi, mau dậy ngay tôi còn phải đi làm nữa- Thanh Tâm vừa gọi vừa lay mạnh hơn. Nếu anh không dậy bây giờ, cô sợ Đậu Đậu trông thấy mà hiểu nhầm mà ôm hi vọng. Thăng bé còn quá nhỏ để hiểu được chuyện của người lớn, điều đó càng làm cô thận trọng hơn trong từng hành động của mình.

Nhật Thiên mơ màng di chuyển theo sự lôi kéo của cô, áo được ai đó khoác cho, chân cũng được mang giày cho sau đó cả người bị đẩy ra cửa. Đến khi bị cái lạnh cắt da cắt thịt xâm nhập anh mới thực sự thanh tỉnh, mới kịp phát hiện mình đã bị cô lôi ra ngoài từ bao giờ. Ánh mắt tiếc nuối nhìn vào cửa, anh thật không muốn rời đi sớm thế này. Tay phải bỗng cảm thấy ấm ấm, Nhật Thiên đưa túi giấy trước mặt lên cao, mắt nhìn tò mò, là cô đưa cho anh sao? Vừa mở túi ra, mùi bánh bao lan tỏa, lúc anh mơ màng ngủ chắc cô đã gói mấy cái cho anh mang đi ăn đường. Mỗi anh bất giác nhướng lên, trong lòng cũng nhen nhóm chút ấm áp nho nhỏ.

Nhật Thiên nhanh chóng quay vào phòng làm việc, tay nhẹ nhàng mở túi bánh ra, là bánh bao xá xíu đúng loại anh yêu thích. Bánh bao nóng hổi vẫn còn tỏa làn hơi nghi ngút nhàn nhạt. Nhật Thiên đưa lên miệng cắn một miếng. Hương vị này gọi cho anh một hồi ức mờ nhạt. Chiếc bánh bao khi ấy chắc cũng bằng tâm này. Một cô gái đưa chiếc bánh bao về phía anh nhưng khi anh ngẩng đầu lên đã thấy cô ấy quay đi mất. Khung cảnh khác lại xuất hiện khi mà chiếc bánh bao tương tự cũng đưa ra trước mặt anh, bàn tay nhỏ bé trẻ con anh không lẫn vào đâu được. Anh thấy Đậu Đậu đưa cho mình chiếc bánh bao, khuôn mặt tỏ rõ không đành lòng. Nhật Thiên cố nhớ thêm một chút thì con đầu đầu lại ập đến. Anh chống chặt tay xuống bàn, tay còn lại đỡ trán. Con đầu dai dẳng không dứt khiến anh phải loạng choạng đứng lên, hai tay vô vấp lấy chiếc ngăn kéo. Chết tiệt! Có dùng bao nhiêu sức ngăn kéo cũng không mở ra, bàn tay run lập cập của anh không còn nghe theo bất cứ sai khiến nào từ đại não. Nhật Thiên ngồi trượt xuống cạnh bàn làm việc. Cổ hít thở để làm mình tỉnh táo đôi chút. Giọng nói phụ nữ lại như ẩn như hiện vang vọng bên tai, những hình ảnh mờ nhạt lại dội về như đang hành hạ anh.

Điện thoại trên bàn bỗng đổ chuông, Nhật Thiên cố gắng dùng chút sức lực bản thân vơ lấy chiếc điện thoại. Là Thanh Tâm, anh cố nén cảm giác đau đớn rồi bắt máy:

- Cuối cùng anh cũng chịu nghe điện thoại. Anh lần sau đừng vứt linh tinh đồ của mình ở nhà tôi được không. Chiếc khăn quàng cổ của anh tôi mang cho bảo vệ rồi. Tí anh xuống nhận đi. Thế thôi.

Ngày Thiên im lặng lắng nghe từng câu nói của cô, cơn đau đầu nhiều khi thất lên khiến anh phải nghiêng rặng để giữ chặt chiếc điện thoại. Anh khan khan trả lời cô: “Tôi biết rồi. Cảm ơn cô. Chuyện bánh bao tôi cũng cảm ơn.”

Ngày Thiên bần rần cúp máy, sau đó tiếp tục ngồi dựa lưng vào cánh tủ. Cơn đau vừa nãy còn hành hạ anh đã không cánh mà bay. Thật kì lạ. Trước kia anh đau ít nhất cũng phải tầm 30 phút, bây giờ lại chỉ kéo dài chưa đến 15. Anh siết chặt chiếc điện thoại trong lòng bàn tay. Mồ hôi lạnh trên trán cũng ngừng tiết ra.

Ngày Thiên mệt mỏi chống tay lên bàn, kéo cả cân thể mệt mỏi đứng dậy. Anh vào nhà vệ sinh lấy nước lạnh để mình tỉnh táo. Vừa bước ra đã nhận được thông báo của thư ký Giang.

- Tô tổng, Đoàn tiểu thư muốn gặp anh ạ.- Thư ký Giang gọi báo cho anh biết. Anh mệt mỏi nói vào điện thoại “Mời cô ấy vào.”

Băng Hi vui mừng bước vào phòng, cuối cùng anh ấy cũng chịu gặp cô rồi. Nhìn thấy anh cô nhanh chóng bước lại gần ôm lấy cổ anh, cô không thể mất anh thêm lần nào nữa, hôm nay cô phải giải quyết bất đồng này của hai người: “Ngày Thiên, em sai rồi. Là do em mất kiểm soát, anh yên tâm bây giờ em nghĩ thông rồi, em sẽ không hành xử như vậy nữa. Em hứa, tối nay anh về với em đi, em không muốn một mình trong căn hộ đó. Nha anh.” Nói rồi cô áp má vào mặt anh, ánh mắt ngân ngấn nước, chợt nghĩ đến chuyện của Thanh Tâm, cô nhỏ giọng nói thêm: “Còn chuyện của Thanh Tâm, em không truy cứu nữa, em hứa sau này cũng sẽ không gây khó dễ cho anh nữa. Anh muốn em xin lỗi cô ấy, em lập tức đi. Anh đừng giận em nữa. Không có anh em sẽ chết mất, em không thiết sống nữa.” Cuối cùng cô không kiềm chế nổi mà bật khóc thành tiếng.

Ngày Thiên khẽ thở dài, lời muốn nói cũng lại nuốt vào trong, có lẽ anh không thể bỏ mặc cô được. Thanh Tâm hôm qua cũng đã nói rõ ràng với anh, cảm xúc có với cô ấy có khi chỉ là một phút yếu lòng thôi, anh nên tiếp tục bước đi, đó là điều mà cả cô và Băng Hi đều mong muốn. Tay anh vỗ nhẹ an ủi cô, nghe tiếng khóc của cô tâm trạng anh càng nặng nề hơn, anh không thể để cả hai người phụ nữ vì mình mà đau khổ thêm nữa, rốt cuộc anh cũng buông ra một câu: “Em nín đi, chuyện gì qua cứ để cho nó qua đi.”

Băng Hi nghe thấy vậy thì bật khóc lớn hơn, cả người nép chặt vào người anh yếu đuối: “Anh hết giận rồi, em mừng quá, em mừng quá.” Ngày Thiên thở dài xoa đầu cô. Anh không thể ích kỉ mà làm tổn thương hai người phụ nữ, mọi chuyện nên dừng ở đây thôi. Ngày Thiên lại không biết, khuôn mặt giấu kín trong ngực anh đang vẽ lên nụ cười. Nước mắt chan chứa trên vành môi quyến rũ càng tôn lên vẻ kì dị trên khuôn mặt. Tài diễn xuất của cô, không ai có thể chống cự được.

Sân bay Bắc Kinh

- Mẹ, mừng mẹ về nhà- Tô Mỹ Ái vui vẻ đẩy túi xách giúp bà.

- Hải Đăng đâu, sao không thấy nó ở đây?- Tô Xuân Hiểu không vui đưa mắt hỏi. Đây là lần đầu tiên sau 5 năm bà trở lại Bắc Kinh vậy mà giờ đến đón bà cũng phải nhờ đứa con dâu đáng ghét này. Thật không thể chịu nổi, bà vốn dĩ từ trước tới giờ không ưa gì cô ta. Xuất thân, học vấn và cả ngoại hình đều thua xa những đối tượng bà tìm được vậy mà thằng con trai ngốc nghếch này vẫn một mực sống chết theo nó. Bà cứ nghĩ đây chỉ là một phút bất đồng, nhất thời hồ đồ vậy mà cuộc hôn nhân này đã kéo dài hơn 40 năm. Bây giờ hai vợ chồng chúng ngày càng keo sơn bền chặt, bà cũng không muốn đề tâm tới nữa nhưng lần này về là vì chuyện của cháu đích tôn của bà. Chuyện là mấy hôm trước lúc bà đang thư thái đọc báo trên mạng thì bất gặp tin kết hôn của cháu trai mình, người mẹ của nó thật đáng ghét, đến chuyện quan trọng vậy cũng không báo cho bà biết.

- Anh ấy bận chuyện công ty một chút, mẹ đi có mệt không? Bên Ý bây giờ thời tiết thế nào ạ?- Mỹ Ái nhẹ nhàng trả lời, cố lái câu chuyện sang hướng khác. Cuối cùng thì bà cũng về, người phụ nữ quyền lực nhất Tô gia, đó cũng là nỗi sợ bao năm qua của bà.

- Gọi Ngày Thiên với vợ sắp cưới của nó qua Tô gia, ta cần gặp rồi mới quyết định.- Xuân Hiểu cố tình không trả lời, bà đeo kính râm rồi trực tiếp ra tới cổng. Bà có thể chấp nhận con trai cô ta nhưng cô ta, có mà đợi đến kiếp sau mới đến lần được bà bắt chuyện.

Mỹ Ái lo lắng nhìn bà lễ phép đáp: “Dạ con sẽ gọi báo cháu.”

Tô gia

- Con chào bác.- Băng Hi lễ phép cúi người chào. Ngày Thiên đứng bên giới thiệu: “Đây là bà của anh.”

- Ôi, con xin lỗi tại da của bà đẹp quá nên con tưởng bà mới ngoài 50 tuổi thôi.- Cô ngại ngần gãi đầu. Tô Xuân Hiểu hài lòng nhìn người con gái trước mắt, rất xinh, lại ngoan ngoãn lễ phép nữa. Bà thừa nhận rất ưng con bé này.

Tô phu nhân thấy con trai về thì nhanh chóng kéo anh ra ngoài, từ hồi gặp ở bệnh viện, bà cũng không gặp anh thêm lần nào nữa nên cũng rất lo lắng. Bà chăm chú nhìn đầu anh rồi hỏi: “Con đã nhớ ra được cái gì chưa?”. Anh chán nản nói về tình trạng trí nhớ của mình. Bà sợ con không vui liền nhẹ nhàng vỗ vai con trai an ủi, nhẹ giọng nói: “Chuyện kết hôn với Băng Hi con cũng cần suy nghĩ kĩ, mẹ không muốn con vì tình trạng sức khỏe mà đưa ra những quyết định sai lầm.” Ngày Thiên quay sang nhìn mẹ cười đáp: “Mẹ yên tâm, con sẽ suy nghĩ kĩ. Bố mẹ cũng cần chăm sóc tốt cho bản thân, mẹ dạo này gầy đi nhiều đấy.” Bà khẽ mỉm cười ôm con trai vào lòng. Ngày Thiên mẹ thực muốn ngăn cản đám cưới này nhưng lại vì tình trạng sức khỏe của anh mà không thể nói sự thật. Ngày Thiên, có lẽ mẹ chỉ có thể giúp đến đây thôi còn chuyện về sau con phải tự mình quyết định rồi.

- Vậy ý cháu là Nhật Thiên có con rơi ở ngoài sao?- bà nội tức giận hỏi lại Băng Hi. Tô Mỹ Ái, cô được lắm dám giấu tôi cả chuyện này sao. Tưởng rằng giờ cô là Tô phu nhân có thể một tay che trời sao.

- Bà định làm gì ạ? Đứa nhỏ rất đáng yêu, nó cũng rất giống Nhật Thiên. Nếu đứa trẻ về bên Tô gia, cháu hứa sẽ chăm sóc nó thật tốt. – cô chân thành nhìn bà. Chao ôi con bé này thật bao dung và nhân hậu biết bao, càng nói chuyện bà càng yêu mến.

- Tất nhiên không thể để dòng giống Tô gia lưu lạc bên ngoài rồi.- Tô Xuân Hiểu nắm tay quả quyết, chất của bà cần phải được nuôi dưỡng thật tốt.

Băng Hi vui vẻ cầm tách trà đưa lên miệng, cười thầm: Đinh Thanh Tâm xem cô còn gì để đấu với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng*, *Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Kí ức

- Bà thực sự muốn như vậy sao?- Nhật Thiên đắm chiều nhìn người phụ nữ trước mặt. Mặc dù Tô Xuân Hiểu đã qua 70 tuổi nhưng thoát nhìn như chỉ ngoài 50. Từ lúc còn nhỏ, Nhật Thiên đã được bà nuông chiều hết mực, bất cứ cái gì anh muốn, cho dù phải lên trời hay xuống biển thì bà đều cố gắng đáp ứng. Đây cũng là nguyên nhân hình thành nên bản tính độc đoán trong anh, bất cứ thứ gì Nhật Thiên muốn anh đều đạt được.

- Đúng, cháu chỉ cần kí vào đây thôi còn mọi chuyện cứ để bà giải quyết.- Tô Xuân Hiểu vui mừng nhìn cháu trai yêu quý. Dù không hài lòng về Mỹ Ái nhưng bà lại rất ưng thẳng cháu trai này. Tô Nhật Thiên không chỉ đẹp trai mà còn rất giỏi giang. Hồi còn đi học năm nào nó cũng đứng nhất trường, sau này đi du học bên Mỹ, Thiên Thiên luôn giành được học bổng. Bây giờ công việc cũng đã thành công, giờ chỉ còn hôn nhân, lần này bằng mọi giá bà phải giúp nó tìm được người xứng đáng.

- Tô tổng, anh ngồi đợi ở đây một lát, tôi đi gọi xe.- Giang thư kí chuyên nghiệp nhìn anh nói.

Ngất Thiên khẽ gật đầu, anh chọn cho mình một chỗ ngồi khuất dưới sảnh, mắt cũng không rời tờ báo tài chính. Trời đã vào giữa tháng 12, nhiệt độ Bắc Kinh cũng hạ đột ngột, những cơn gió rét buốt tràn về khắp mọi nơi. Tiết trời mùa đông khiến người ta buồn ngủ ghê gớm, Tô thị đang có một dự án lớn nên anh vô cùng bận rộn, mấy ngày rồi cũng chưa được ngủ đủ giấc. Anh chán nản quăng tờ báo lên bàn, ngày nào cũng nhìn thấy con số khiến đầu óc anh choáng váng, mắt bỗng dừng lại ở tạp chí du lịch.

- Hàng Châu- địa điểm du lịch bạn không nên bỏ lỡ sao?- Ngất Thiên tò mò mở ra đọc, ánh mắt dán lên bức ảnh chính giữa trang. Đây đúng là nơi anh và Băng Hi đã gặp nhau, không ngờ nó chẳng thay đổi gì cả. Tay chỉ dần xuống, mắt lại bị thu hút bởi ảnh chụp giới thiệu về khách sạn nghỉ dưỡng Spring Hotel. Nhìn cách bài trí và nội thất căn phòng trông rất quen thuộc. Anh chắc chắn đã từng đến đây nhưng anh không đi một mình, anh đi cùng với một cô gái. Bỗng bên tai văng vẳng một giọng nói ngọt ngào: “Ngất Thiên à, em yêu anh. Thực sự rất yêu anh. Hãy coi đây là một giấc mơ thôi. Tỉnh lại mọi chuyện lại như trước...” Giọng nói ấy, nghe thật sự rất quen tai, đúng anh và cô gái ấy đã ngủ với nhau trong căn phòng này, ở chính khách sạn này. Cô gái đó với cô gái đưa bánh bao cho anh, anh có linh cảm là cùng một người, cô ấy rất... quan trọng với anh. Người con gái quay lưng về phía anh, anh thậm chí còn thấy cơ thể cô khẽ run rẩy, anh đau xót định đưa tay ôm cô vào lòng thì hình ảnh trước mắt tan biến như một làn khói. Ngất Thiên ôm đầu đau đớn, lại một cơn đau ập tới. Chết tiệt, tại sao cứ mỗi lần muốn nhớ lại thì đầu của anh lại đau đớn như vậy. Anh run rẩy với lấy chiếc cốc trên bàn, tay còn lại lần mò vi thuốc trong túi. Vi thuốc chỉ còn một viên duy nhất, mấy ngày qua anh đã phải dùng đến chúng khá nhiều. Tiềm thức liên tục thôi thúc anh khám phá một bí mật còn đang giấu kín nhưng cứ đến lúc chìa khóa để mở cánh cổng bốn năm xuất hiện thì cơn đau đầu cũng kéo tới. Li nước đưa đến miệng anh cũng bị đổ ra ngoài hơn nửa. Đôi tay tê cứng cũng không nghe theo sự điều khiển của anh, cả viên thuốc cứ thế lăn lông lốc trên sàn. Ngất Thiên tuyệt vọng nhìn viên thuốc trên đất, lần này anh không thể dùng thuốc giảm đau nữa rồi. Anh bắt lực ngã người trên ghế, đôi mày nhũn nhếch từng trận tê buốt truyền đến, mồ hôi lạnh cũng vì thế mà rịn ra thấm ướt tóc mai.

Thanh Tâm đến trung tâm mua sắm của Tô thị để kí kết hợp đồng về bản quyền sản phẩm mới, cô vui vẻ nhìn chiến lợi phẩm của mình. Haha, chắc chắn cuối năm tiền thưởng của cô lại dày thêm một ít. Hôm nay tâm trạng của cô cực kì tốt. Tối nay chắc phải đưa Đậu Đậu đi ăn mới được. Đạo này mọi chuyện diễn ra rất thuận lợi, công việc thuận lợi, cuộc sống cũng rất dễ chịu. Mọi chuyện càng vui vẻ hơn khi cô gặp lại Lã Hiên tại trường mẫu giáo của Đậu Đậu. Gặp lại cô giáo cũ cô cũng nhận ra Đậu Đậu hoạt bát hơn hẳn, thằng bé cũng thích đến trường hơn. Cánh cửa cảm biến cũng từ từ mở ra, vừa lúc một cơn gió mạnh tạt vào, Thanh Tâm đương nhiên hứng trọn đợt gió buốt lạnh đó. Chiếc khăn voan quảng hồ hững trên cổ cô cũng theo cơn gió mà trôi tuột vào trong sảnh chính. Thanh Tâm hoảng hốt chạy theo chiếc khăn đang trôi lơ lửng trên không. Chiếc khăn hàng hiệu cô mới mua, không thể để mất được. Chiếc khăn cuối cùng cũng chịu dừng lại, là lưới nằm bên cạnh dãy ghế ngồi cho khách ở dưới sảnh. Thanh Tâm vui vẻ chạy đến bên chiếc khăn, cô cúi xuống nhặt lên thì tầm mắt rơi vào bóng lưng người đàn ông đang ngồi trong chỗ khuất. Thanh Tâm vốn định quay lưng bước đi nhưng khi lướt nhìn đến khuôn mặt nhăn nhó của anh, cô lại không kim được mà bước đến. Dù sao cũng không thể đến nhà mà không nể mặt chủ, cô cũng nên qua đó xem một chút. Cô rón rén đến gần hơn, vừa bước cô vừa ngó trước ngó sau xem có bị ai chú ý không. Bộ dạng thập thò thậm thụt như đi ăn trộm vậy. Càng tiến lại gần, Thanh Tâm càng bị khuôn mặt của anh dọa cho hoảng sợ, bàn tay của anh nắm chặt lọ rửa gân xanh đặt trên bàn, hai mắt nhắm chặt, mồ hôi trên trán túa ra ướt đầm mái tóc. Khuôn mặt nghiêm nghị của anh cũng tái nhợt như tờ giấy, hai răng anh siết chặt vào nhau càng làm khuôn mặt anh trở nên đáng sợ. Cô ân cần đặt một tay mình lên vai anh: “Ngất Thiên, anh sao vậy? Anh không khỏe ở đâu sao?”

Ngất Thiên nghe thấy giọng cô thì không tự chủ vươn tay kéo cô ngồi trong lòng mình còn đầu tựa vào ngực cô, thì thào: “Cô ngồi yên lặng một chút. Tôi nhờ cô che cho tôi một chút. Nhân viên mà thấy tôi trong tình trạng này thì xấu mặt lắm” Thanh Tâm lo lắng để mặc anh chôn sâu vào cơ thể mình, nghe câu nói của anh môi cô mím chặt, cuối cùng không nhịn được mà bật thành tiếng cười khanh khách. Đau đến toát mồ hôi lạnh mà anh vẫn không quên bảo vệ hình tượng của mình. Dù sao cô cũng từng là một trong những nhân viên của anh, cũng từng bị bộ dạng trơ trẽn của anh mà sụp đổ lòng mến

mộ. Cô tốt nhất nên giúp anh giữ lại chút thể diện trong mắt nhân viên, coi như cô bảo vệ trái tim yếu đuối của mấy cô nhân viên bé bỏng vậy. Thanh Tâm cũng hợp tác, kéo gáy anh gần lại mình hơn. Nhìn xa trông hai người như một đôi tình nhân đang thân mật giữa chốn thanh thiên bạch nhật. Những ngón tay mềm mại đan vào mái tóc cứng của anh, Nhật Thiên cảm thấy thật thư thái. Bàn tay cô bắt gặp chạm đến vết sẹo dài lằn sâu trong mái tóc. Vết sẹo đã liền, cũng không còn màu đỏ ròn người mà thay vào đó là vết sẹo trắng toát dài chừng 10 phân ẩn hiện trong mái tóc rậm. Cũng thật may tóc anh rất dày, cũng rất nhanh mọc nên vết sẹo rất khó bị phát hiện. Thanh Tâm áy náy đặt ngón tay lên vết thương, thì ra cô cũng tạo chút dấu ấn của mình lên anh. Người đàn ông của cô mang vết sẹo vì cô sao ngày càng đẹp trai như vậy. Thanh Tâm bị suy nghĩ của mình làm cho hoảng sợ, anh cũng đâu còn là người đàn ông của cô. Không phải, anh chưa bao giờ là người đàn ông của cô cả. Thanh Tâm chưa xốt rời tay xuống, cả cơ thể dường như lại dựa vào anh mà ngồi cho vững.

Thay vào tâm trạng rối bời của Thanh Tâm khác hoàn toàn với khuôn mặt đang hưởng thụ của Nhật Thiên. Cô xuất hiện khiến anh tỉnh táo hơn chút. Anh quả thực không phải vì sợ mất mặt mà mới kéo cô vào, ai anh cũng không quan tâm, anh chỉ muốn ở với cô thêm một chút nhưng vì hoàn cảnh quá đột ngột nên anh chỉ đánh lấy cái lí do vớ vẩn để giữ cô lại. Thế nhưng người phụ nữ ngốc nghếch này lại hoàn toàn tin tưởng. Anh còn thấy cơ thể cô rung rung khi cười.

- Anh hít thở sâu một chút, vậy sẽ đỡ hơn.- Nói rồi cô gượng gạo vỗ lên vai anh. Chắc động tác này thì không sao.

Cứ như vậy không biết là bao lâu, Nhật Thiên ngoan ngoãn tựa đầu vào ngực cô, hai tay cũng vòng qua eo ôm lấy cô thật chặt. Thật kì lạ, cứ nghe thấy tiếng của cô ấy là mọi đau đớn đều tan biến hết, hôm trước cũng vậy.

Con đau đã tắt ngóm từ khi cô ngồi xuống nhưng bản thân anh lại không nỡ rời xa cô. Vì vậy mà anh dè dặt lợi dụng lí do bệnh tật giữ cô bên mình lâu hơn. Không cần nhìn anh cũng biết khuôn mặt cô đang lo lắng bao nhiêu. Thời gian qua không gặp cô mặc dù anh không ít lần lái xe trước cửa nhà cô, đợi chờ đến lúc cô tắt đèn mới lạng lẽ rời đi. Anh biết mình hành động như vậy có bao nhiêu bi ối, anh dù sao cũng là người sắp lấy vợ rồi. Vợ sắp cưới cũng là người nổi tiếng, anh không muốn vì mình mà ảnh hưởng đến cuộc sống an lành của cô. Sao cô lại luôn xuất hiện khi mà anh mệt mỏi nhất, cũng là lúc phong độ của anh tụt giảm đến nghiêm trọng. Nhưng khi anh đau, chỉ cần nghe giọng nói của cô, mọi đau đớn cũng hòa nhau biến mất. Nhật Thiên không biết là vô tình hay hữu ý mà con đau cũng vì sự hưng dữ của cô mà chạy mất.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng*, *Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Dấu hiệu

Thanh Tâm chán nản nhìn lên đồng hồ đeo tay. Không phải chứ cũng được 15 phút rồi. Anh còn định giữ tư thế này đến bao giờ nữa. Cô nhìn xuống người đàn ông đang thư thái trước ngực mình. Cả khuôn mặt anh đang tận hưởng cảm xúc ấm nóng từ ngực cô, chỗ nào cũng thư thái mỗi cánh tay vẫn như gonggim ôm chặt lấy cô. Cô cứ hỏi anh thì anh lập tức nhăn nhó làm ra đau đớn khiến cô mềm lòng.

Giang thư kí quay lại nhưng lại trông thấy khung cảnh lãng mạn vừa rồi cũng không dám làm phiền. Điện thoại bên người Thanh Tâm bỗng reo lên, cô nhanh chóng ấn nút nghe rồi định rời khỏi vòng tay anh: “ Alo, Vũ Luân à, cậu đón Đậu Đậu rồi hả? Cảm ơn nha. Tớ... tớ.. đang trên đường về, ừ, hẹn tí gặp ở nhà.” Nhật Thiên lơ mơ nghe thấy giọng nói của người đàn ông bên kia, trong lòng lại thấy bức bối. Ở bên anh có gì sai mà cô phải nói dối, mà Vũ Luân là ai, là bạn trai cô sao? Vừa nghĩ anh vừa nắm eo cô chặt hơn, hai tay co lại đẩy cô càng tiến sát người mình. Để xem cô về bằng cách nào.

- Nhật Thiên, tôi nghĩ anh nên đến viện kiểm tra. Ngồi cả buổi cũng không hết được đau. Tôi có chuyện ở nhà, để tôi gọi thư ký Giang nhé. – Thanh Tâm bối rối gỡ tay anh ra.

- Không muốn- Anh dừng dừng đáp, vẫn tiếp tục duy trì tư thế, hoàn toàn dựa phần thân trên vào người cô. Thanh Tâm chán nản để mặc anh làm theo ý mình. Nhật Thiên bây giờ rất giống Đậu Đậu thích cái gì thì thả chết cũng không chịu buông ra. Ánh mắt cô đảo dác nhìn quanh cuối cùng cũng nhận ra sự hiện diện của thư kí Giang, cô lập tức cầu cứu.

- Tô tổng, xe đã đến.- Giang thư kí tiến lại gần lịch sự báo tin.

Nhật Thiên nghe thấy tiếng cô ấy thì lập tức buông Thanh Tâm ra, mặt trở nên nghiêm túc như trước. Thanh Tâm vội cầm lấy túi xách đứng dậy, cô ngại ngừng giải thích: “ À... ừm... tôi trượt chân ngã... Cảm ơn anh, Tô tổng.” Nói rồi chạy mất hút bỏ lại ánh mắt tiếc nuối của Nhật Thiên.

Nhật Thiên chán nản ngồi trong xe, nhiều lúc anh ghét cay ghét đắng thái độ nửa vời của mình. Anh quá thiên về những hồi ức quá khứ mà không chịu xem xét bản thân đang thực sự muốn gì. Anh biết người anh muốn ở bên là Thanh Tâm nhưng nhìn Băng Hi đau lòng vì mình anh lại không nỡ phá vỡ giấc mộng đám cưới của cô ấy. Anh cũng tự thuyết phục bản thân người anh cần là Băng Hi nhưng con tim vẫn không theo sự sắp đặt của bản thân mà dừng lại. Anh vẫn vô thức hướng về phía cô, vẫn dè dặt muốn giữ cô bên mình giây lát để chỉ ít cô không nhớ về người đàn ông Vũ Luân đó. Anh nhận ra mình thích cô thì cũng là lúc biết cô mở lòng với người đàn ông khác. Thế nên, anh nghĩ mình nên dừng ở đây thôi, cuộc sống an ổn của cô anh cũng không có quyền phá vỡ. Vẫn tự nhắc nhở bản thân như vậy nhưng tối nào sau những bữa ăn với khách hàng, sau những buổi gặp gỡ anh lại lái xe về trước nhà cô. Cũng không ít lần nhìn cô tiễn người đàn ông đó ra về. Anh chỉ muốn xông ra bên ngoài kéo cô lại phía sau nhưng tất cả chỉ là ảo tưởng của anh, bàn tay trên cánh cửa cũng đứng lại giữa chừng. Anh xuất hiện trước mắt cô thì anh sẽ nói gì, anh không có tư cách, anh cũng lắm cũng chỉ là đoạn hồi ức mà cô không muốn nhớ đến. Ông trời cũng thật trớ trêu, đoạn hồi ức người khác không cần thì anh lại dày công tìm kiếm. Anh có cảm giác mình từng gây ra lỗi lầm rất lớn nhưng anh càng cố gắng bao nhiêu, con đau càng không buông tha cho anh bấy nhiêu. Anh dùng thuốc giảm đau như cơm bữa đến nỗi bác sĩ tư cũng phải thu hết thuốc ông phát cho anh. Nhưng anh không chịu được, anh tiếp tục đến các hiệu thuốc. Anh ít nhất cũng cần

phải biết mình đã làm gì, đã đắc tội gì với cô mà lại đánh mất người phụ nữ tuyệt vời như thế. Chiếc cốc thủy tinh trên tay bị anh bóp vụn, những mảnh vỡ ghim sâu vào lòng bàn tay khiến anh đau đớn. Cũng đúng chỉ có nỗi đau thể xác mới xua đi cơn đau nhói trong lòng đang hành hạ mình. Tài xế Triệu liên tục quan sát khuôn mặt anh. Khuôn mặt của anh bây giờ thật méo mó. Nhật Thiên trước kia rất ít uống rượu, anh cũng không uống đến nỗi tâm trí hỗn loạn như thế này. Những tháng vừa rồi tới nào anh cũng bị Nhật Thiên gọi đến quán bar trở anh về phòng nghỉ công ty. Anh còn nhớ mới cuối tháng trước, Nhật Thiên còn uống nhiều đến xuất huyết dạ dày làm anh và thư ký Giang hoảng sợ một phen. Nhật Thiên ban ngày và ban đêm hoàn toàn khác biệt. Dù cho anh có mệt mỏi bao nhiêu, thậm chí có phải nhập viện thì sáng hôm sau anh vẫn đến công ty đi làm như thường lệ, không chút hề hấn gì. Nhưng đề ý kĩ, khuôn mặt anh bây giờ gầy đi rất nhiều, cả khuôn mặt cũng hốc hác đến đáng thương. Thì ra hồi ức cũng có lúc hành hạ người ta ghê gớm như vậy. Tài xế Triệu lại tiếp tục chú tâm lái xe, ít nhất anh cũng có thể đảm bảo cho anh được an toàn.

Chiếc xe dừng lại trước trung tâm tập Gym, tài xế Triệu ái ngại quay đầu ra sau. Lúc này, anh mới phát hiện ra bàn tay đã khô máu của Nhật Thiên, mùi máu tanh vì thế mà xông lên nồng nặc. Nhật Thiên lơ phờ nhìn tài xế, anh khẽ gật đầu thể hiện anh đã biết. Một hơi thở dài nãy nê, anh quay sang tài xế Triệu:

- Anh về đi, hôm nay tôi không đi bar nữa. Hôm nay bà tôi gọi về ăn cơm. Tôi sẽ lái xe.

Anh nhanh chóng bước ra ngoài, Băng Hi thường hay luyện tập thể thao ở đây. Anh dường như cũng lâu rồi chưa gặp cô. Không phải bà nội già ốm đau thì anh cũng không muốn về nhà. Anh thừa biết chuyện quan trọng mà bà nội anh đang quan tâm ngoài thúc đẩy đám cưới thì chẳng có việc gì khác. Đám cưới với Băng Hi, anh cũng đã chấp nhận. Có lẽ anh định sẵn sẽ luôn có lỗi với Băng Hi, anh không thể cho cô ấy tình yêu nên đành dùng danh phận và tài sản để bù đắp tất cả.

Nhật Thiên bước lên tầng thứ 15 có phòng tập cho nữ. Anh xuất hiện không báo trước vì bữa ăn cũng khá vội, thêm nữa anh không liên lạc được với cô.

- Anh buông tôi ra, anh dừng lại được không? – Băng Hi bức dọc giằng co với người đàn ông nước ngoài.

Người đàn ông có vẻ là huấn luyện viên của chỗ này, anh tiếp tục ghi chặt cánh tay cô, nói bằng thứ tiếng trung lưu loát:

- Em còn muốn đi đâu? Chẳng phải hẳn không cần em sao? Sao em cứ cố chấp như vậy.

- Hector, buông, anh buông ra...

Nhật Thiên nghe thấy cái tên này rất quen nhưng anh không kịp suy nghĩ nhiều mà lao đến giải thoát cho Băng Hi.

- Anh làm gì vợ sắp cưới của tôi vậy. Xin anh tự trọng.

Hector vì sự xuất hiện của Nhật Thiên mà thoáng sững sờ, đôi mắt xanh vụt qua tia kính hải. Chân anh cũng bắt giắc lùi ra sau. Anh nhìn khung cảnh một nam một nữ che chở thì càng thêm ngứa mắt, anh quay lưng bỏ đi, trước khi đi bỏ lại một câu vu vơ:

- Được lắm, anh đã làm cho em rất nhiều. Em cuối cùng vẫn không chọn anh.

Nhật Thiên bỗng nhận ra người đàn ông này không chỉ quen tên mà giọng nói của anh ta cũng rất thân thuộc. Rõ ràng, anh đã từng nghe ở đâu rồi nhưng suy nghĩ thế nào anh cũng không nhớ nổi. Anh quay ra nhìn Băng Hi: “Hắn ta là ai?”. Băng Hi lúc này nước mắt đã thi nhau chan chứa khắp khuôn mặt. Cô kể đó chỉ là một fan cuồng của cô, cũng nói cô sợ hãi biết bao. Nhật Thiên trong lòng có chút hồ nghi nhưng sau đó anh cũng nhanh chóng biến mất khi bà nội gọi thúc giục anh về nhà.

Suốt bữa ăn, Nhật Thiên chỉ duy trì sự trầm mặc. Kết thúc bữa ăn, anh lẳng lặng lờ chuyện công việc để thoát ra khỏi bầu không khí bí bách.

Nhật Thiên ngồi vào trong xe, ánh mắt anh bất định nhìn vào con đường hun hút phía trước. Tai anh vẫn văng vẳng lời nói của Băng Hi: “Anh nhớ cuối tuần đi thử váy cưới không? Anh đừng quên nhé.” Thì ra cũng đến lúc rồi, anh khẽ cười khổ. Chiếc xe lại bon bon trên con đường thân thuộc, khi xe dừng lại anh mới biết mình đã lái đến đâu. Anh lại đến nhà Thanh Tâm. Thì ra cũng có những thói quen anh không bỏ được. Nhật Thiên bước ra ngoài xe, ánh mắt lại đậu lên khung cửa sổ vẫn đang sáng đèn. Hôm nay chắc cô lại ở bên Vũ Luân, cuộc nói chuyện buổi chiều cũng đủ để anh nhận ra điều đó.

Thanh Tâm đợi Đậu Đậu ngủ say thì rón rén ra ngoài mua mấy lon bia. Hôm nay 15 phút bên Nhật Thiên lại làm trái tim cô xáo trộn. Từ lúc đó đến giờ nó vẫn chưa trở về nhịp đập bình thường. Cô đành mượn rượu để quên hết vậy. Thanh Tâm loạng choạng đi trên con đường nhỏ, lon bia trên tay cũng chói với theo bước đi xiêu vẹo. Cô vừa đi vừa ngêu ngao hát: “Quá khứ chỉ còn như hoa trong mộng... Cô đơn về yên ương ngóng đợi... Là tự em vẫn đa tình...” Giọng hát của cô rất chường tai liên tục bị chó hai bên đường hưởng ứng. Thanh Tâm mặc kệ. Hôm nay cô say rồi, ai gây sự với cô thì người đó tự chuốc lấy họa vào thân mình.

Nhật Thiên bần rần ngồi dựa lưng vào mặt tường buốt lạnh. Sao thế này, anh đâu có cố gắng nhớ điều gì mà đầu cũng đau buốt ê ẩm, anh cố gắng hít thở sâu, muốn mấy khí lạnh ép mình tỉnh táo. Anh nhiều lần dùng tay bám chặt lên nền gạch đầy cơ thể mình đứng dậy nhưng hết lần này đến lần khác, anh lại choãi chân, ngã sõi soài trên đường. Nhật Thiên mệt mỏi gục mặt trên gối, cơn đau đầu tiếp tục hành hạ anh không hòa hoãn. Thêm nữa giọng hát chói tai của cô nương nhà nào đang đi loạn trên đường làm anh không có một phút yên ổn,

- Hết rồi. – Thanh Tâm dốc lon bia lên đầu. Chờ không thấy giọt nào nhỏ xuống mới nhấc lên. Uống bia một chút mà cơ thể cô đã rệu rạo cả ra. Phải vận động một chút mới được. Nghĩ rồi, cô nhìn xung quanh tìm kiếm mục tiêu. Trước kia bộ môn thể thao cô giỏi nhất là đá cầu, hôm nay cũng nên thử lại chút cảm giác ngày nào. Đôi mắt Thanh Tâm dừng lại bên ụ đất ven đường. Tuyệt vời, độ xa vừa đủ, còn là ụ đất nên lon bia không lăn đi đâu được.

Thanh Tâm cầm lon bia trên tay, cô lùi một bước lấy đà, rồi sút về phía trước: “Headshot. Yeah...” Năng lực của cô vẫn không giảm, bách phát, bách

trúng. Cô hò hét, hồn gió như thể đang tham dự Olympic. Ụ đất đang im lìm bỗng ngã lăn ra nền đất, lon bĩa cũng không ở nguyên như cô nghĩ mà bắt đầu lăn ra xa. Cô loáng thoáng nghe tiếng rên nhỏ nhỏ. Khuôn mặt cô tối sầm, cô nhanh chóng lấy lại lí trí. Chết thật cô lại gây họa rồi.

- Anh gì ơi, anh có sao không? Tôi xin lỗi. Tôi không cố ý.

Nhật Thiên nghe thấy giọng nói quen thuộc thì cúi gầm mặt, bàn tay cũng đề lên trước trán che nửa khuôn mặt của mình. Anh khàn khàn nói mình không sao rồi lảng lảng quay người rời đi. Nhưng do ngồi quá lâu, chân anh cũng đã tê cứng, anh loạng choạng lao về phía trước.

Thanh Tâm nghe giọng nói của người đàn ông thì thấy có chút lạ. Đến khi khuôn mặt anh mờ nhạt ẩn hiện dưới ánh đèn đường cô mới nhận ra người cô vừa phạm lỗi là ai. Nhìn cơ thể anh chao đảo, cô lập tức chạy đến đỡ anh. Nhật Thiên mệt mỏi dựa vào người cô. Thanh Tâm ngược lên nhìn anh, ánh đèn men theo góc cạnh khuôn mặt anh phản chiếu xuống. Nhìn anh trực diện thế này cô mới nhận ra đạo này anh gây biết bao, xương gò má cũng hiện lên rất rõ. Cô đỡ bàn tay anh vòng qua cổ mình thì ngón tay vô tình chạm vào má cô. Thanh Tâm thấy má mình man mát mới đưa tay lên chạm. Là máu. Tay anh ấy đang chảy máu, Nhật Thiên sao vậy, sao anh lại để mình bị thương? Thanh Tâm đau lòng đỡ lấy cơ thể anh. Anh gầy đi nhiều quá, áo sơ mi mặc cũng bị rộng ra không ít. Trông anh nhợt nhạt và mệt mỏi dưới ngọn đèn đường.

- Tay anh sao vậy? Sao lại chảy máu?- Cô lo lắng nhìn người đàn ông bên cạnh, bây giờ cô chỉ còn có thể nghe thấy hơi thở nặng nề của anh. Hơi thở còn mang chút men say. Mái tóc anh cũng hơi ướt, có lẽ anh lại đau đến toát mồ hôi lạnh rồi. Cô đưa tay lên xoa xoa vàng trán anh, ân cần hỏi- Đầu anh lại đau sao?

Nhật Thiên cố gắng đứng vững nhưng cả cơ thể nặng nề dường như không nghe theo sự điều khiển của anh. Anh vốn chỉ muốn đến xem cô một chút rồi lảng lảng rời đi, anh không muốn phá hỏng cuộc sống an ổn của cô. Nhưng, khi thấy lon bĩa bay về phía mình, anh lại để mặc cho nó bay vào đầu, giả vờ kêu lên để cô đến gần anh hơn. Thanh Tâm đứng ở chỗ đèn sáng nên không thể thấy anh, còn anh, ngồi ụ uất trong bóng tối hoàn toàn có thể nhìn rõ cô. Anh bị cơn đau đầu hành hạ nhưng anh vẫn nhận ra hình ảnh người con gái đang vừa đi vừa hát nghêu ngao là ai. Trong lòng anh có chút niềm vui nho nhỏ nhưng khi cơn đau đầu lại kéo đến, anh lo sợ khi nhìn thấy bóng cô mờ dần, giọng nói của cô anh còn mơ hồ không nghe rõ. Anh chỉ muốn cô chú ý đến mình một chút, muốn cô rời vùng sáng của mình để đến bên khoảng tối trong anh. Anh thừa nhận, anh đứng ở đây, chìm mình trong bóng tối rất cô đơn và bất lực. Nhưng khi cô đến bên cạnh, thấy cô ân cần hỏi han ngay cả với một người đàn ông xa lạ. Lí trí anh lại thôi thúc anh nên rời xa cô, không nên làm phiền cô thêm nữa. Vì vậy, anh rời đi ngay khi cô đang ở gần mình trong gang tấc. Mùi hương hoa hồng dịu mát xoa dịu nỗi đau cũng như nỗi cô đơn đang cào xé tâm can anh. Anh đã nghĩ mình cuối cùng cũng bước đi được rồi nhưng cô, lại ngậy ngốc kéo anh lại, ngậy ngốc quan tâm anh, quan tâm người đàn ông đã gây cho cô nhiều thương tổn. Vừa rồi là anh cố tình đi chậm, có lẽ anh vẫn khát khao có cô bên mình dù biết đó là đòi hỏi vô cùng ích kỉ. Đêm nay thôi, Thanh Tâm ở cạnh bên anh nốt đêm nay thôi, anh sẽ không đòi hỏi thêm gì nữa. ... Thần trí Nhật Thiên cũng lừng lợ theo những cơn gió.

Thanh Tâm phui tuyết trên vai anh. Lúc cô ra khỏi cửa hàng thì tuyết bắt đầu rơi, từ đó đến giờ cũng khá lâu rồi. Chẳng lẽ anh lại chờ cô từng ấy thời gian như thế?

Hơi thở đều đặn của Nhật Thiên phả lên mặt cô, gò má lạnh buốt của anh cũng tiến lại gần. Thanh Tâm không biết vì còn hay cảm xúc ngượng ngùng mà mặt cô đỏ ửng, hai má cũng nóng ran nhưng cô lại không nỡ đẩy anh ra xa. Nhật Thiên thoải mái dụi má vào mặt cô, hơi thở bình yên của anh cũng yên lặng truyền đến...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Chạm mặt

Thanh Tâm cẩn thận đặt anh lên giường rồi chạy đi lấy hộp cứu thương và khăn. Nhìn những vết máu thấm loang lổ trong lòng bàn tay li ti chứng tỏ vết thương này đã có rất lâu rồi. Thanh Tâm đau xót bôi thuốc cho anh, mọi động tác cô đều làm rất khẽ như sợ bản thân làm sẽ anh đau đớn.

Nhật Thiên khi cô đỡ vào trong phòng thì cũng đã tỉnh táo. Có lẽ bản thân anh cũng ý thức được đây là những thời khắc cuối cùng cô ở bên mình nên những cơn đau cũng nhanh chóng tiêu tan. Bây giờ nếu anh ngủ, chỉ sợ sẽ không bao giờ có thêm thời gian bên cô như thế này nữa. Nhật Thiên nhớ lại mấy ngày qua. Mỗi khi anh mệt mỏi, anh đau đớn thì cô lại xuất hiện. Cô đẩy lùi những cơn đau, cô giúp anh tỉnh táo hơn. Cô so với những liều thuốc giảm đau còn tốt hơn nhiều. Thuốc giảm đau tuy có tác dụng tức thời nhưng lại khiến anh buồn ngủ, ở bên cô anh cũng hết đau nhưng bản thân lại muốn tiếp tục tỉnh táo. Tỉnh táo để tận hưởng từng phút từng giây ngắn ngủi.

Nhật Thiên chăm chú nhìn người con gái trước mắt, anh nằm nghiêng ngắm cô chăm sóc cho mình, ánh mắt quan tâm và tràn ngập lo lắng. Mồm thì liên tục thổi hơi mát vào tay anh, tay còn lại run run bôi cồn lên vết thương khừ trùng. Bỗng bóng xong xuôi, Thanh Tâm mỉm cười, mặt cũng ngẩng lên mới phát hiện từ nãy đến giờ bị anh nhìn chằm chằm. Cô nhẹ nhàng đặt tay anh xuống rồi lấy khăn đắp thêm cho anh. Lúc cô định quay lưng bước đi thì bàn tay anh níu chặt một ngón tay cô. Có lẽ anh rất mệt, sức lực của anh chỉ có thể kéo một ngón tay cô lại. Không mạnh mẽ, không dứt khoát, anh nhẹ nhàng kéo cô ở lại, những ngón tay lạnh ngắt chạm vào bàn tay ấm nóng của cô, Thanh Tâm cảm thấy cả hơi ấm của anh đang truyền đến cơ thể mình. Cô ngại ngùng quay lại nhìn anh, ánh mắt dò hỏi.

- Cô có thể ở bên tôi đến khi tôi ngủ được không? Chỉ đêm nay thôi, cầu xin cô... - Nhật Thiên khàn khàn nói, ánh mắt mệt mỏi ngược lên nhìn cô.

Thanh Tâm bị bộ dạng yếu ớt của anh làm cho mềm lòng, cô khẽ gật đầu rồi ngồi xuống bên giường. Nhật Thiên quay người, đem hai tay cầm chặt bàn

tay cô, áp lên má mình rồi dần dần đi vào giấc ngủ. Cô lẳng lặng ngắm nhìn anh, định đưa tay vuốt tóc anh sang một bên nhưng cuối cùng tay cũng dừng trên không trung rồi thu về, cô không cho phép mình lún sâu hơn nữa. Thanh Tâm khẽ tự cười bản thân, rõ ràng đã nhiều lần tự nhủ phải rời xa anh vậy mà chỉ cần thấy anh đau, thấy anh mệt mỏi một cô lại đẹp hết sang một bên để đi về phía anh. Nói cô vô liêm sỉ cũng được, nói cô thiếu tự trọng cũng được nhưng cô không thể bỏ mặc anh đau đớn một mình. Hôm nay trông thấy anh suy sụp như vậy, cô cũng không đành lòng mà lại đưa anh về nhà, lại cho phép anh ngủ trên giường của mình. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh yếu đuối như vậy, anh tuyệt vọng cầu xin cô bên cạnh, ánh mắt lo lắng nhìn ngắm cô. Nhật Thiên rất lạ, cô khẳng định anh ấy đang có gì đó giấu cô.

.....

- Cạch...

Tiếng đóng cửa khe khẽ làm Thanh Tâm giật mình mở mắt, cô nhẹ nhàng quét tầm mắt quanh phòng. Trống vắng, hai từ duy nhất hiện lên trong đầu cô lúc này. Nhật Thiên đã rời đi rồi, anh đã thực hiện lời hứa của mình. Thanh Tâm bỗng có cảm giác mất mát, cô lén người sang khoảng không bên cạnh. Mùi hương cùng hơi ấm thoang thoảng của anh vẫn vẫn vương quanh đây.

Bên ngoài đã phủ một màu trắng xóa, một cơn mưa tuyết đã ghé đến Bắc Kinh đem đến cho nơi đây một ánh nhìn âm đạm, cái giá rét cũng nhanh chóng làm con người ta cảm thấy cô quạnh.

Thanh Tâm cùng Hiểu Như đến cửa hiệu Thái để lựa chọn mấy bộ quần áo cho mình.

Cô chậm rãi lướt tay trên từng bộ quần áo treo trên giá, tông màu chủ đạo của Thu- đông năm nay là màu đỏ tươi, đây đúng màu cô yêu thích nhưng cũng là màu làm cô cảm thấy ám ảnh. Màu đỏ luôn gắn với kỉ niệm không vui, đầu tiên là vết thương trên bụng, lúc cô thấy màu đỏ cũng là lúc cô biết mình sẽ đánh mất tiểu bảo mãi mãi. Còn lần thứ hai nhìn thấy là lúc cô biết cha của Đậu Đậu đang gặp nguy hiểm. Nói màu đỏ gắn với kỉ niệm không vui không hoàn toàn đúng, bất chợt trong đầu cô nhớ tới chiếc khăn len cô tặng anh, khi ấy trời cũng rơi nhiều tuyết như vậy, đây cũng là lần đầu tiên cô dám thể hiện sự quan tâm của mình trước mặt anh. Có lẽ cho đến bây giờ cô cũng sẽ không quên hình ảnh ấy, hình ảnh một người đàn ông cao lớn quàng khăn len đỏ đứng lặng yên giữa nền tuyết trắng xóa. Nhật Thiên không biết khi thấy anh đón nhận cô vui mừng thế nào, đó cũng tiếp cho cô thêm động lực để tiếp tục hướng tới anh. Màu đỏ cũng là màu chiếc sườn xám cô mặc hôm ở Hàng Châu, hôm cô quyết định nghe theo trái tim mà dâng hiến cho anh, cũng là dấu vết cho cô biết mình đã thất tiết nhưng cô không hề hối tiếc những việc đã làm. Có cho cô quay lại thời gian điều duy nhất cô muốn thay đổi đó là không cho anh biết sự có mặt của tiểu bảo, cô không hối hận vì đã gặp anh, không hối hận vì đã yêu anh, càng không hối hận khi mang trong mình giọt máu của anh. Anh đến với cô làm cho cuộc sống cô càng thêm nhiều màu sắc, hạnh phúc có, đau buồn cũng có nhưng cũng nhờ những phút thăng trầm đó giúp cô trưởng thành hơn, đĩnh đạc hơn. Thanh Tâm còn nhớ năm mình 18 tuổi, cũng là năm cô thi trượt Đại học. Khi ấy, cô khóc rất nhiều, cũng tự nhốt mình trong phòng không ra gặp mọi người, cô tự trách bản thân chưa đủ cố gắng, cô thấy xấu hổ trước kì vọng bố mẹ, kì vọng của gia đình. Ngày thứ ba cô ở trong phòng cũng là lúc bố cô về nước, ông đến bên giường nói với cô một câu mà có lẽ cả đời cô sẽ không bao giờ quên được. Ông nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, rồi nhìn thẳng cô nói: “Thanh Tâm, con đừng vì những cơn mưa rào bất chợt mà dừng bước, hãy cứ tiếp tục bước đi bởi vì sau cơn mưa sẽ là ánh sáng của mặt trời, sẽ là cầu vồng sắc sỡ đang đợi con phía trước. Nhưng nếu con không dám đi qua, con sẽ mãi chỉ đứng chịu ướt dưới trời mưa, con sẽ không bao giờ nhìn thấy ánh sáng và những điều tốt đẹp đang đợi con phía cuối con đường...” Câu nói của ông đã thức tỉnh cô rất nhiều, cũng thôi thúc cô bước tiếp. Vì vậy mà cô giành được học bổng du học bên Mỹ, cũng vì vậy mà cô trở nên mạnh mẽ hơn. Bố cô nói đúng, chúng ta không ai biết phía trước có gì. Chỉ cần cố gắng thì chắc chắn cuộc đời sẽ mỉm cười với cô.

Đang mãi suy nghĩ, tay cô chạm vào một bàn tay lạnh lẽo. Cô theo phản xạ bật ngửa ra sau, nhìn khuôn mặt khó chịu của bà lão trước mắt cô mới thấy hành động của mình có bao phần thất lễ. Cô ái ngại cười ngượng nhìn bà. Bà cụ trông rất trẻ có lẽ ai gặp cũng nghĩ bà mới qua lục tuần nhưng đây cũng là chưa nhìn thấy khuôn mặt mộc của bà. Cô đã quen rất nhiều bà cụ cũng tìm đến mỹ phẩm để níu kéo tuổi tác. Trong lòng cô lại cảm thán, càng nhiều tuổi người ta càng coi trọng nhan sắc. Bà cụ mỉm cười nhìn cô, nụ cười bề ngoài rất ôn hậu nhưng cô lại thấy có chút đáng sợ ẩn giấu trong đó. Bà lấy chiếc váy trên giá, nụ cười trên môi vẫn không tắt:

- Cô thấy chiếc váy này rất hợp với Băng Hi, cháu dâu của ta không?

Thanh Tâm bất ngờ nghe bà cụ nói. Nghe những gì bà ấy nói cô cũng lờ mờ đoán ra là ai. Bà cụ nhìn thấy bộ dạng ngây người của cô thì lại tiếp tục:

- Tôi vốn không nghĩ cô lại đến những nơi đất tiền thế này. Chỗ này chỉ hợp với Băng Hi thôi. Chiếc váy đất tiền này cũng vậy...

Nụ cười châm chọc một lần nữa lại thoát ần thoát hiện trên bờ môi nhăn nhúm của bà lão. Thanh Tâm cũng nghe được hàm ý câu nói của bà ta, cô cũng cười lại đáp lễ, khuôn mặt trẻ trung cũng nhanh chóng trả lời:

- Cháu có lẽ phù hợp hơn với mấy cửa hàng đất tiền hơn. Bà đúng có mắt nhìn, cháu cũng thấy mấy bộ váy ở đây không xứng tầm với cháu.

Nói rồi, cô làm bộ lễ phép cúi đầu rồi bỏ ra ngoài, đôi giày cao gót nên từng bước trên nền gạch sáng loáng đầy kiêu ngạo.

Tô Xuân Hiểu nhếch môi cười khinh bỉ: “Để xem cô còn ngông cuồng được đến bao giờ?” Chiếc váy trên tay vút mạnh xuống đất phát ra âm thanh chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Tranh giành

Thanh Tâm thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu vẫn còn hiện lên nét mặt của người phụ nữ vừa rồi. Chỉ cần nhìn qua cũng biết bà ta không phải là người đơn giản, không biết cuộc gặp vừa rồi là vô tình hay cố ý nhưng trong lòng cô bỗng cảm thấy rất bất an, chắc hẳn sắp có chuyện xảy ra. Hiểu Như chăm chú quan sát cô, Thanh Tâm bị như thế từ lúc đi mua sắm về, tâm trạng cô cứ như đang trên mây. Thanh Tâm như chìm sâu vào thế giới của riêng mình, Hiểu Như mấy lần khơi truyện cô cũng ngơ ngác một lúc lâu mới tiếp lời. Cuối cùng, Hiểu Như cũng không chịu được thái độ thờ ơ của cô thêm nữa, cô kéo Thanh Tâm lại, khuôn mặt nghiêm túc gặng hỏi: “Này, cậu sao vậy? Từ chiều đến giờ cứ ngơ ngác ngác. Nhìn khuôn mặt cậu biết là có tâm trạng. Khai mau.”

Giọng nói của Hiểu Như nhanh chóng kéo Thanh Tâm về thực tại, cô nhẹ nhàng đưa tách café lên miệng rồi mỉm cười trả lời: “Không, chỉ là dạo đây có chuyện cần suy nghĩ thôi. Thế cậu và Chu tiên sinh dạo này thế nào, bao giờ báo tin vui cho mình đây?” Cô cố gắng che giấu cảm xúc của mình, cô tình lái câu chuyện sang hướng khác. Hiểu Như nghe đến chuyện của mình thì lập tức quên ngay thái độ kì lạ của Thanh Tâm, bắt đầu thao thao bất tuyệt về dự định sinh đẻ của mình.

Kính coong...

- Đậu Đậu, con ra mở cửa giúp mẹ đi.- Thanh Tâm đưa muống canh lên miệng nếm thử, hơi nhạt rồi.

- Vâng...- Đậu Đậu lười nhác ngồi dậy chạy ra cửa.- Cháu chào chú, mẹ ơi có thư... mẹ ơi, mẹ ra kí đi...- Thăng bé quay lại gọi lớn vào trong.

Thanh Tâm chán nản lắc đầu, Đậu Đậu cái gì cũng kém chỉ có nghịch với mèo to là luôn hơn người khác. Tay cô run run nhìn phong bì người chuyển phát nhanh đưa cho, là thư từ tòa án, hay có sự nhầm lẫn gì sao nhưng khi đưa mắt nhìn lên địa chỉ thì đúng là có tên cô.

- Mẹ ơi ai gửi thế? – Đậu Đậu tò mò với tay lên định giành xuống để xem nhưng Thanh Tâm đã nhanh chóng đoán ra ý định của thằng bé, cô kêu thằng bé đi tắt bếp rồi chạy vào phòng mở ra xem.

Thanh Tâm sững sờ nhìn nét chữ in trên mặt giấy. Bốn chữ “giành quyền nuôi con” đập ngay vào mắt cô. Cô ngồi gục xuống bên giường, cả hít thở cũng trở nên khó khăn hơn. Đầu óc Thanh Tâm trở nên hỗn loạn. Phải làm sao đây, phải làm gì bây giờ. Cả cơ thể run rẩy, cô loạng choạng chống tay đứng lên. Không thể nào, Nhật Thiên trước giờ chưa từng nuốt lời. Chắc chắn có nhầm lẫn gì ở đây, cô phải gọi cho Nhật Thiên hỏi cho rõ ràng. Thanh Tâm với lấy điện thoại trên tủ, bàn tay cô run run lướt trên màn hình. Ngón tay lạnh toát đến nỗi việc ấn vào danh bạ cũng trở nên khó khăn. Mất một lúc lâu cô mới gọi được cho anh.

Tút... tut... Số máy quý khách vừa gọi tạm thời...

Cô không biết mình đã gọi cho anh mấy lần rồi. Lần nào cô cũng chỉ nghe thấy tiếng tut vô vọng cùng giọng nói đều đều của người bên tổng đài. Nhật Thiên, anh đi đâu rồi, anh tưởng trốn được tôi sao? Cô lần mò tìm số bàn của Tô gia, cô sẽ hỏi Tô phu nhân, chắc chắn bà cũng biết chuyện này.

Đầu dây bên kia nhanh chóng nhắc máy nhưng người bên đầu dây bên kia lại là người mà cô không muốn nói chuyện nhất. Sao cô lại quên mất Băng Hi cũng là người nhà của Tô gia, cuộc gọi đột ngột này cô không nên gọi thì hơn.

- Thanh Tâm à, cô gọi có chuyện gì không?- Băng Hi mỉm cười quay sang nhìn bà Nhật Thiên. Cả hai cùng trao nhau ánh mắt rất ẩn ý. – Cô nói chuyện với bà nội nhé. Bà ơi, Thanh Tâm cháu từng kể với bà đó. Bà nghe máy đi.

Tô Xuân Hiểu đỡ lấy điện thoại, bà thư thái áp máy vào tai:

- Cô còn chuyện gì muốn tìm mẹ chồng cũ sao?

Giọng nói của bà rất điềm đạm nhưng trải qua khoảng cách địa lý, từng câu từng chữ rót vào tai cô nghe thật lạnh nhạt. Cô lễ phép chào bà rồi đi luôn vào vấn đề chính:

- Chuyện giành quyền nuôi con này là thế nào ạ?

Xuân Hiểu nhếch môi cười, xem ra khoản tiền bà chuyển kèm với đơn đề nghị không lãng phí rồi. Tòa án làm việc cũng hiểu quả quá.

- Thì đúng như những gì cô thấy.

Thanh Tâm không giữ được bình tĩnh, cô hốt hoảng nói vào trong điện thoại:

- Nhật Thiên đang ở đâu ạ? Anh ấy đã nói cháu được quyền nuôi thằng bé sao giờ lại thế này ạ? Bà gọi Nhật Thiên để cháu nói chuyện với anh ấy.

Đầu dây bên kia im lặng chờ cô nói hết, sau đó tiếng cười bên kia đáp lại như chứng tỏ bà ta vẫn chưa cúp máy.

- Đình Thanh Tâm, Nhật Thiên không có quan hệ gì với cô. Cô chẳng lẽ chút phép tắc cũng không biết. Nhật Thiên giao toàn quyền xử lý việc này cho tôi. Cô tìm cháu tôi cũng vô ích. Bây giờ cô muốn nói chuyện ra tòa tiện hơn đấy. – Nói rồi bà dập điện thoại rất mạnh như sợ chỉ thêm một phút giây nào nói chuyện với cô sẽ vấy bẩn con người bà.

Thanh Tâm sững người nhìn chằm chằm vào điện thoại. Cô thử gọi nhiều lần nhưng đầu dây bên kia không chịu nhắc máy. Cô thất thần ngồi trên giường,

cơ thể mệt mỏi nhìn xa xăm. Đây có phải là nỗi bất an mà mấy ngày qua luôn quấy phá cô.

Đậu Đậu thấy mẹ vào phòng mãi không bước ra thì lò dò đến cửa phòng. Cái đầu nhỏ nhỏ ghé vào cánh cửa, đôi mắt to tròn cũng nhìn chăm chú biểu hiện lạ lùng của mẹ trên giường. Thằng bé tiến lại gần, lo lắng kéo áo cô:

- Mẹ, mẹ sao thế? Ăn cơm thôi, Đậu Đậu đói rồi.

Thanh Tâm giật mình quay ra nhìn thằng bé. Đôi mắt vô hồn cũng dần có tiêu cự. Cô giơ tay ôm chặt thằng bé vào lòng, hai mắt cũng mờ đi theo dòng nước. Cô gục mặt vào vai thằng bé, liên tục thì thào: “Đậu Đậu, mẹ phải làm sao đây? Mẹ phải làm sao đây...”

Thanh Tâm lần đầu tiên dính đến vấn đề này nên không biết phải xoay sở thế nào. Cô gọi điện thông báo cho chị gái cùng bố mẹ. Chuyện này cô cũng không thể tiến hành một mình, cô cần sự động viên và mối quan hệ của những người thân bên cạnh. Đình lão gia nghe được tin đó thì vô cùng tức giận. Ông còn ngay lập tức lấy xe muốn đến Tô gia nhưng may mà mẹ cô ngăn cản kịp thời. Bấy giờ gầy gò với họ sẽ càng làm Thanh Tâm thêm bất lợi. Nghe bà khuyên, ông mới xuôi xuôi một chút nhưng ông vẫn nhất quyết đòi cả nhà cùng tụ họp để bàn bạc về vấn đề này.

- Bố, chuyện này con sẽ thu xếp. – Nghĩa Từ lập tức nói. Anh không ngờ người bạn nổi khổ bao năm qua của mình lại là một người như vậy. Trong lòng anh mới đầu có chút nghi ngờ nhưng đến khi Thanh Tâm đưa tờ giấy đòi quyền nuôi con thì tình bạn của anh chỉ còn là thất vọng. Anh không thể để em vợ chịu ủy khuất như vậy được. Nghĩa Từ quay sang vỗ lưng cô, anh nhẹ nhàng nói:

- Em đừng lo lắng quá. Em biết luật sư Adam không? Anh chính là bạn của anh ta. Anh ta nổi tiếng là không vụ án nào thua kiện đấy. Anh sẽ nhờ anh ta phụ trách việc này. Em cũng đừng lo lắng quá. Dù sao so với họ em cũng là người trực tiếp chăm sóc Đậu Đậu, lợi thế đương nhiên thuộc về em.

Thanh Tâm cảm kích nhìn anh rể. Sự quan tâm giúp đỡ của anh khiến tái tim thấp thỏm mấy ngày qua của cô được an ổn đôi chút. Cô cảm ơn Nghĩa Từ, đồng thời cũng hứa với cả nhà sẽ chăm sóc mình thật tốt.

Thanh Hân thương cảm nhìn em gái. Nét mặt tái nhợt cùng quầng mắt thâm quầng chứng tỏ cô mấy ngày qua đã thiếu ngủ. Tô Nhật Thiên thật quá đáng, anh ta hại đời em gái cô như thế còn chưa đủ giờ lại còn tranh với nó quyền nuôi con. Cô quá hiểu Thanh Tâm, nếu không có Đậu Đậu bên cạnh con bé cũng không thiết sống nữa. Bởi vậy, lần này bằng mọi giá cô cũng sẽ giúp em gái mình thắng kiện.

Cả nhà chìm trong bầu không khí nặng nề, khuôn mặt ai cũng tràn đầy lo lắng. Nghĩa Từ ở ngoài đang gọi điện liên lạc với Adam còn Thanh Hân trong nhà cùng mẹ xem lại các luật thật rõ ràng, xem ra Đình gia cũng không nên quá lo lắng, xét về luật pháp rõ ràng sẽ ủng hộ Đậu Đậu ở với Thanh Tâm. Bấy giờ Đình lão gia lo nhất là xoay tiền để thuê luật sư cho con gái, dù có khuyên bảo thế nào Tiểu Tâm cũng nhất quyết không chịu nhận tiền dưỡng lão của ông bà. Đình thị và Tô thị giờ sát nhập làm một, hàng năm bên Đình gia sẽ nhận được 30% lợi nhuận nhưng hầu như số tiền ấy đổ vào những quỹ từ thiện của Đình phu nhân. Mấy năm qua hai ông bà sống dựa trên tiền tích góp hồi trước cộng thêm tiền kinh doanh một nhà ăn nhỏ, thì thoảng Thanh Hân cùng Nghĩa Từ cũng ghé qua biểu ông bà chút tiền nhưng hai người nhất quyết không tiêu, lại đi gửi tiết kiệm làm tiền ốm đau về già. Bởi vậy nên số tiền trong sổ cũng khá khá, có lẽ đã đến lúc cần rút ra.

Đưa Đậu Đậu lên giường, cô phải thuyết phục mãi thằng bé mới chịu nhắm mắt ngủ. Lã Hiên nói đúng, Đậu Đậu rất nhạy cảm, hẳn thằng bé đã đọc được lo âu trong mắt mọi người. Thanh Tâm đưa tay kéo chăn cho con trai, ánh mắt tràn ngập yêu thương nhìn từng đường nét trên khuôn mặt nó. Con trai của cô thật đẹp trai, thật ngoan ngoãn, có của để dành quý thế này làm sao mẹ đưa cho người khác được đây? Cuối cùng mọi cảm xúc cũng không thể khống chế, cô đưa tay lên miệng ngăn tiếng nấc phát ra.

Lúc Thanh Tâm xuống dưới cũng là lúc Nghĩa Từ bước vào trong nhà, khuôn mặt lộ rõ sự phức tạp. Anh vừa trông thấy cô thì ái ngại ngồi xuống nói: “Thanh Tâm, là anh hồ đồ quên mất cậu ta vốn là luật sư riêng của Tô gia. Có lẽ chúng ta cần tìm người khác thôi.” Thanh Tâm nghe thấy thì thoáng toát mồ hôi lạnh, nhưng nhanh chóng thay đổi sắc mặt, quay sang mỉm cười: “Không sao chúng ta đi thuê người khác. Em không tin là lần này chúng ta thua.”

Tòa án Nhân dân Tối cao nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa

- Thanh Tâm, em yên tâm, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.- Vũ Luân đưa cho cô cốc nước cam rồi vỗ vai an ủi. Thanh Tâm quay sang khẽ mỉm cười gật đầu, cũng may nhờ Vũ Luân tìm giúp cho cô một luật sư tốt nên xem như vụ kiện này sẽ có triển vọng hơn.

Cô bế Đậu Đậu ngồi xuống, phía bên kia đầy đủ người nhà Tô gia chỉ có thiếu Nhật Thiên. Mọi Thanh Tâm hiện lên một nụ cười trào phúng. Tô Nhật Thiên anh không đến sao, hay là anh không đủ dũng khí đối mặt với mẹ con tôi? Dù sao đi nữa sau hôm nay cũng không có gì thay đổi, thật đáng tiếc anh không có mặt ở đây để xem người nhà anh làm trò hề sẽ như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng*, *Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 73: Trở về

Sân bay Bắc Kinh

Nhật Thiên thư thái cầm báo lên đọc. Một tuần qua, bên chi nhánh phía Quảng Châu gặp sự cố. Công trình xây dựng của Tô thị bên ấy bị sập làm chết

một công nhân. Gia đình nạn nhân nhất quyết không chịu thỏa thuận, đòi kiện ra tòa. Tình hình quá gấp rút nên Nhật Thiên phải đi máy bay ngay đến giải quyết. Dự án lần này là do phía công ty xây dựng Giang Châu làm chủ xây dựng, Tô thị chỉ góp tiền đầu tư. Xảy ra tai nạn nghề nghiệp hẳn bên họ đã rút tiền đầu tư nên mới dẫn đến tòa nhà bị sập đổ. Nhật Thiên rất ghét loại người làm ăn dối trá nên sau khi thỏa thuận xong với người nhà bệnh nhân, anh nhanh chóng rút vốn đầu tư và kiện công ty Giang Châu ra tòa. Trước giờ vẫn vậy, bất cứ kẻ nào dám qua mặt anh làm điều xằng bậy đều nhận chung một kết cục, Giang Châu cũng không ngoại lệ. Chắc chắn ngày mai cái tên Giang Châu sẽ không còn xuất hiện trên đất Quảng Châu nữa. Ánh mắt anh dừng lại ở dòng giặt tít: “ Vụ kiện tranh giành quyền nuôi dưỡng của Tô gia và Đình gia.” Mấy ngày qua anh đi vắng, trong nhà lại xảy ra chuyện lớn thế này sao? Tại sao không thấy Băng Hi báo gì, điện thoại cũng không thấy ai gọi tới. Với tính cách của Thanh Tâm hẳn cô đã liên lạc với anh, tại sao mấy ngày vừa rồi không thấy tin tức của cô. Nhật Thiên nhanh chóng gọi cho Thanh Tâm nhưng không sao liên lạc được. Cuối cùng anh bấm số gọi cho thư kí Giang.

- Tô tổng, cuối cùng anh cũng gọi cho tôi. Thanh Tâm cô ấy tuần trước có đến

hỏi tôi về anh. Tôi cố gắng gọi nhưng không thể liên lạc với anh.- Thư kí Giang nhanh chóng nói. Nhật Thiên băn khoăn suy nghĩ, không thể nào mấy ngày ở Quảng Châu anh đều bật máy nhưng không thấy có cuộc gọi tới, chẳng lẽ có sự nhầm lẫn ở đây, cuối cùng anh nói lỏng và vạt, đưa tay lên trán yêu cầu: “ Cô lập tức điều tra cho tôi xem số của tôi đã bị chặn những số nào rồi lập tức báo cho tôi biết.” Anh nhanh chóng cúp máy, không khó khăn để anh biết người đứng sau mọi chuyện là ai nhưng anh thực không ngờ một mình cô có thể nghĩ ra kế hoạch hoàn hảo như vậy, chắc chắn là do bà nội anh nghĩ ra.

- Nhật Thiên mừng anh về nhà.- Băng Hi vui vẻ ôm lấy tay anh kéo anh về phía bếp. Mặt hồng hồng chỉ tay về phía bàn ăn- Anh xem, em và mẹ đã nấu toàn món anh thích.

- Em không có gì muốn nói với anh sao?- Nhật Thiên bực bội gỡ tay cô ra, giận dữ hỏi.

- Có chuyện gì sao? À, ý anh là chuyện của Đậu Đậu, em muốn ngăn bà nhưng không được...- Cô làm bộ bất lực nhìn anh.

Ngặt Thiên tức giận nắm chặt bả vai cô, để cô nhìn thẳng vào mắt mình mà quát: “ À là sao? Ý cô là cô không biết vì sao điện thoại tôi lại chặn số Thanh Tâm, số thư kí Giang và số của Nghĩa Tử sao...Hả, cô nói gì đi, hay cô cũng không biết tại sao lại như vậy?”

- Nhật Thiên..anh bị làm sao vậy? Em... em...- Băng Hi hoảng sợ nhìn người đàn ông đối diện. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh giận dữ như vậy, từ sau tai nạn anh luôn dùng thái độ mềm mỏng với cô. Dù đôi lúc cô có hạch sách hay yêu cầu quá đáng thì anh đều mỉm cười chấp thuận nhưng lần này có lẽ anh đã giận thật rồi.

- Là bà bảo nó làm...có trách thì trách bà ấy...- Tô Xuân Hiểu không vui xen vào.

- Bà, tại sao? Tại sao không cho cháu biết vụ kiện này?- Nhật Thiên thống khổ quay sang nhìn bà.

- Tại vì sợ cháu sẽ nổi điên như thế này. Cô ta có gì mà cháu phải xem trọng như vậy chứ?- Bà ngồi xuống bàn ăn, đưa tay cầm cốc nước uống một ngụm rồi tiếp tục nhìn anh chằm chằm.

Ngặt Thiên im lặng quay lưng đi lên phòng, anh mệt mỏi phải trả lời rồi. Anh bất lực nằm lên giường, dù sao anh cũng không thể cãi nhau với bà được nhưng còn Thanh Tâm, cô ấy phải làm sao bây giờ? Trong lòng anh rất thống khổ. Chuyện của Đậu Đậu ít nhiều anh cũng từng nói với cô, anh chưa bao giờ nuốt lời đến thế. Anh mệt mỏi lấy điện thoại ra rồi gọi cho thư kí Giang: “ Cô hẹn cô Đình mai gặp mặt. Nói tôi có chuyện cần nói.” Trong máy rõ ràng có số của cô vậy mà ngón tay không sao ấn vào được phím gọi, nhấn tin thì soạn được mấy chữ lại xóa đi cuối cùng anh đành phải nhờ thư kí Giang giúp mình.

Công viên giải trí

- Mẹ... mẹ...- Đậu Đậu vui vẻ chạy đến chỗ Thanh Tâm ôm lấy chân cô. Thanh Tâm xúc động xoa đầu con trai, đây là lần đầu tiên sau một tuần vắng vẻ về ở nhà Tô gia. Đậu Đậu có vẻ gầy hơn trước, hai má cũng không còn phính mà lại hơi hóp lại, quần áo mặc cũng bị rộng ra riêng chỉ có giọng nói là không đổi. Cô vui vẻ quỳ xuống ôm lấy con trai, căn hộ nhỏ của hai mẹ con chật hẹp là vậy nhưng từ hồi thằng bé đi lại vô tình trở nên trống trải, mỗi ngày cô về đến nhà là tâm trạng cô lại rơi vào sự tĩnh lặng, một mình gặm nhấm nỗi cô đơn trong lòng. Cả ngày cô đi làm ở công ty đến tối thì đi bụng bẻ cho quán ăn của bố mẹ, hôm nào rảnh thì cô lại cùng cô Lã Hiền phát tờ rơi quảng cáo. Thanh Tâm cố gắng làm việc như điên để kiếm tiền, Hiểu Như thấy cô như vậy thì hết sức lo lắng, nhiều lần cố khuyên cô làm gì thì làm nhưng cần phải đặt sức khỏe lên hàng đầu nhưng cô chỉ cười trừ, vẫn tiếp tục sống chết làm việc. Bây giờ thứ cô cần nhất là tiền, chỉ cần có nhiều tiền thì cô sẽ có thể đón Đậu Đậu về.

Ngặt Thiên sững sờ nhìn người phụ nữ trước mắt, cô gầy đi nhiều, trông cũng xanh xao và tiêu tụy hơn trước. Ất hẳn vì chuyện của Đậu Đậu, hôm nay anh hẹn cô ra cũng là để xin lỗi về việc này. Người phụ nữ này luôn khiến anh phải bối rối khi đối mặt, anh luôn cảm thấy có lỗi khi gặp cô. Tay hơi run run đưa ra, ánh mắt nhìn cô trân trân, có gì đó đau lòng, có gì đó ân hận và cả nhớ nhung. Trước khi đến đây anh đã thử mượn tượng xem mình sẽ mở đầu thế nào, cũng nghĩ hàng loạt khả năng có thể xảy ra nhưng khi ngồi đây, đối diện với cô anh lại không thể thốt nên lời. Nói gì với cô khi mọi chuyện đã rồi. Anh có nói anh đau lòng, anh hối hận vì đã phá hủy cuộc sống của cô thì cô có tin không. Nhật Thiên thở dài náo nê.

- Con dạo này thế nào? Sống bên đây có tốt không?- Thanh Tâm cố tình ngó lơ Nhật Thiên, cố ấu yếm lau nước mắt cho con trai- Ngoan, là đàn ông sao lại khóc trước mặt phụ nữ.

Nhìn thấy nước mắt của con trai, cô cũng không kiềm nén được mà mắt cũng hoeen đỏ. Đậu Đậu của cô từ lúc nào lại mít ướt như vậy, chắc chuyện này đã làm thằng bé rất khổ tâm. Nhà đôi, trường học cũng bị đổi, người thân cũng đổi, một mình sinh sống với những người xa lạ như vậy, làm sao thằng bé có thể chịu đựng được.

Thanh Tâm vẫn duy trì ngó lơ anh. Nhật Thiên khó khăn lắm mới gặp được cô. Những buổi hẹn mà anh nhờ thư ký Giang sắp xếp cô cũng không tới, điện thoại cũng không nghe. Thêm nữa cô không sống ở căn phòng cũ mà chuyển về bên Đình gia nên anh cũng không thể tới. Trong lòng có chút đau xót, bây giờ có lẽ cô đã chính thức coi anh là người xa lạ. Thật sự nếu có thể giúp cô trút hết gánh nặng thì bất anh làm gì cũng được, nếu đánh anh mà cô có thể đi đâu thì bất anh làm bao cát cho cô trút giận anh cũng bằng lòng. Nhưng thái độ thờ ơ, lạnh nhạt của cô, anh không thể chịu đựng được.

- Cũng tốt ă. Bà nấu nhiều món ngon lắm nhưng con ăn thấy không quen. Mẹ yên tâm bà và ba đối xử với con rất tốt...- Đậu Đậu mỉm cười trả lời, đầu cúi xuống như che giấu điều gì đó.

- Hôm nay con muốn chơi trò gì cũng được. Muốn chơi trò gì nào?- Thanh Tâm vui vẻ đứng lên dắt con đi qua anh. Rõ ràng lúc ở nhà cô đã tự thuyết phục mình phải dạy cho anh ta một bài học vậy mà đến đây, trông thấy anh mặt lo lắng của anh ta cô lại không nỡ buông lời định nói. Tất cả những tức giận đều bị cô nuốt vào trong, có lẽ dù có làm gì anh ấy thì thực tại cũng không thể thay đổi được gì, Đậu Đậu vẫn phải ở nhà Tô gia.

- Mẹ... thật không ă. Con muốn chơi đu quay, tàu lượn, nhà ma, nhà phao, nhà bóng, à cả câu cá nữa...- Đậu Đậu nghe thấy vậy nhanh chóng lấy lại hứng khởi, vui vẻ chỉ trỏ, xem ra chuyện này có thể giúp thằng bé vui vẻ một lúc.

- Nào, mẹ con mình chơi đu quay trước.- Thanh Tâm vui vẻ chỉ về cỗ xe ngựa phía trước rồi dắt thằng bé đến đó, hai người hoàn toàn chơi vui vẻ coi Nhật Thiên là không khí vậy. Anh khẽ thở dài, nhưng như vậy cũng tốt, bây giờ anh có thể đứng một mình ngắm nụ cười của hai mẹ con. Nhìn thấy họ vui trong lòng anh cũng nhen nhóm một ngọn lửa ấm áp, đúng, Đậu Đậu ở bên cô hạnh phúc hơn nhiều. Thanh Tâm, anh hứa sẽ giúp em thuyết phục bà đưa Đậu Đậu về. Bất giác trong đầu anh cũng hiện lên hình ảnh về một công viên giải trí, anh mặc một chiếc áo phông màu hồng cũng với hai người nữa, một lớn một nhỏ, trông rất hạnh phúc. Không lẽ anh đã từng cùng Thanh Tâm và Đậu Đậu đi chơi sao? Kí ức vừa rồi là gì, sao anh lại ở cùng cô và Đậu Đậu, không phải bây giờ Thanh Tâm mới thừa nhận đây là con trai anh sao? Vậy thì đứa bé và người phụ nữ vừa rồi là sao? Nhật Thiên rất hiểu bản thân mình, anh tất nhiên sẽ không đi cùng hai người nếu biết Đậu Đậu không là con anh nhưng anh vẫn cứ ở bên cô, chỉ có một lí do duy nhất là anh có tình cảm với người phụ nữ này. Đầu lại đau, gân xanh trên trán cũng nhanh chóng nổi lên, tay Nhật Thiên nắm chặt lấy lan can. Con đau đầu lại ập đến, chết tiệt cứ mỗi lần nhớ ra cái gì thì y như rằng cơn đau đầu này lại phá tan mạch suy nghĩ của anh. Những lần trước anh vui vẻ đón nhận vì chỉ cần anh đau, cô sẽ đối xử ân cần với anh hơn, sẽ quan tâm anh nhiều hơn. Nhưng bây giờ thì khác, anh không có tư cách ở bên cô, càng không có tư cách được cô săn sóc bởi vì anh lại một lần làm tổn thương cô, cứ như vậy lỗi lầm anh gây ra ngày một nhiều. Mắt cô đưa lên ngắm hai mẹ con, nghe thấy tiếng cười vui vẻ truyền đến, cơn đau đầu lại dịu đi. Anh thừa nhận bản thân đã vô tình coi cô là thuốc giải, cứ mỗi lần anh đau tai nghe thấy tiếng cô, mắt nhìn thấy cô là cơn đau ấy đột nhiên thôi bay đi mất. Càng bên cô anh càng nghiện nghe giọng cô, thêm khát mọi cử chỉ ân cần của cô, đan tay vào tóc anh rồi xoa đầu cho anh, để mặc cho anh ôm ấp, cứ như vậy từng hành động của cô thấm dần vào trái tim anh. Để rồi một ngày anh phát hiện ra mình có tình cảm với cô, một thứ tình cảm rất sâu đậm. Một thứ tình cảm mà chỉ cần thấy cô vui anh cũng vui, thấy cô buồn anh cũng buồn, thấy cô hạnh phúc anh cũng thấy ấm áp trong lòng. Mắt cứ như vậy mà tìm kiếm cô, mỗi lúc mỗi một lần lại âm thầm lái xe đến trước chung cư để nhìn lên tầng 5 chỉ để xem ô cửa góc trái vẫn còn sáng đèn hay không, chỉ cần như vậy có thể giúp anh thả lỏng tin thần, có thể an tâm ngon giấc. Nhật Thiên nghĩ mình điên rồi, có lần trong giấc mơ anh thấy cô mặc váy trắng vui vẻ chạy về phía mình, trên tay còn cầm theo bó hoa hồng tươi, lúc ấy anh không chân chừ mà lao về phía cô, thoải mái ôm cô, hôn cô và thưởng thức hương thơm trên người cô, đến lúc tỉnh dậy mới tiếc nuối tất cả chỉ là một giấc mộng. Có lẽ có cô bên cạnh mãi mãi chỉ là giấc mơ mà anh không thể thực hiện được.

Vui chơi cả ngày khiến hai mẹ con mệt rũ rồi, Thanh Tâm ngồi ghé sau để con trai gối đầu lên gối. Đậu Đậu ngoan ngoãn nằm trong lòng cô, tay nắm chặt lên tay cô không rời. Cô ấu yếm nhìn con trai của mình, dù rất giận Nhật Thiên nhưng cũng phải cảm ơn anh vì đã cho cô được gặp con. Tuần vừa rồi cô có đến nhưng Băng Hi lại cố tình nói dối, không cho cô vào thăm thằng bé. Hôm thì bảo nó đi chơi với bà, hôm thì bảo nó đi ngủ rồi, có hôm còn nói nó đi học thêm tiếng anh. Đậu Đậu mới có hơn 3 tuổi, cô không muốn con trai đánh mất thời gian tuổi thơ quý báu vào chuyện học hành, chỉ mong nó thực sự có thời gian vui vẻ, hạnh phúc. Thật không nỡ xa thằng bé, một ngày bên con vẫn chưa thỏa mong nhớ của cô.

Ngày Thiên chăm chú lái xe, bầu không khí trong xe rất yên bình, không nói chuyện, không nhìn nhau, chỉ có tiếng thở bình ổn. Thi thoảng anh lơ đãng đưa mắt ra kính chiếu hậu, nhìn thấy hai mẹ con mà lòng không khỏi xót xa, nếu thời gian có thể ngừng trôi thì tốt biết mấy, để ba người có thể chung một chỗ thì tốt biết bao nhưng đi thì bao giờ cũng đến, có khởi đầu chắc chắn có kết thúc. Xe chậm chậm lăn bánh vào cửa Tô gia, Thanh Tâm hít một hơi sâu, cả ngày hôm nay dù Nhật Thiên có cố bắt chuyện thế nào cũng bị cô lạnh lùng từ chối, cứ như vậy đến bây giờ nên càng khó mở lời hơn.

- Cô không định vào sao? – Nhật Thiên nhận thằng bé từ tay cô, băn khoăn hỏi, dù sao cô đi cả ngày cũng mệt, vào uống tách trà rồi hăng về cũng tốt hơn.

- Không. Tốt hơn anh đưa Đậu Đậu lên đi, tôi tự bắt xe về. Tôi không muốn chạm mặt bà, càng không muốn Băng Hi hiểu lầm.- Thanh Tâm lẳng lặng tiến đến gần Nhật Thiên rồi khẽ cúi xuống đặt lên trán Đậu Đậu một nụ hôn. Nhật Thiên cố gắng hưởng thụ hương thơm của cô dù chỉ trong chốc lát cũng khiến trái tim anh loạn nhịp. Anh chạy lên trước chặn cô lại, nghiêm túc nhìn cô nói: “Trời tối rồi, đợi tôi đưa cô về vẫn hơn. Đứng đây, đợi tôi quay lại.” Rồi anh không màng đến trả lời của cô trực tiếp đưa Đậu Đậu vào nhà.

Lúc Nhật Thiên quay lại thấy người đã không còn, anh vào trong xe tìm cũng không thấy. Người phụ nữ đáng trách, lại không nghe lời anh. Có lẽ việc làm trái ý anh là sở thích của cô vậy. Anh nhanh chóng ngồi vào xe lao nhanh ra ngoài, dù anh đã cố gắng làm nhanh nhất có thể, đưa Đậu Đậu cho mẹ rồi chạy ngay ra ngoài thì cô cũng không nán lại đợi dù chỉ một giây. Anh lo lắng nhìn ra ngoài cửa ô tô, chắc cô chưa đi được đâu xa. Tô gia khá biệt lập với xung quanh nên phải đi được một đoạn đường mới có thể bắt xe về nhà. Xe nhanh chóng lướt qua một người, Thanh Tâm chán nản rào bước đi trên vỉa hè, mùa đông năm nay lạnh thật, có lẽ không được bên Đậu Đậu càng khiến lòng cô nguội lạnh hơn. Cô cần vận động một chút, bây giờ nhà cũng không có con trai, cô không cần phải về sớm làm gì. Mấy hôm qua cô về nhà mẹ ở để tiện chạy việc trong quán. Thêm nữa ở với bố mẹ cô sẽ thấy dễ chịu đôi chút. Tối nay cô không chạy việc cho quán, dành cả ngày để chơi với con nên tối nay sẽ về căn hộ cũ để ngủ. Tuần qua ở bên bố mẹ cô cũng không an ủi được thêm chút nào, ngược lại bố mẹ còn quay sang an ủi cô. Nhìn cảnh người đầu bạc lo lắng bất an cho người đầu xanh khiến cô càng đau lòng. Từ hôm nay cô nên về nhà mình ở thôi, cô không muốn thấy ông bà thêm buồn phiền về mình. Đi bộ cũng hay, tiết ra mồ hôi gió thổi qua khiến cơ thể càng rết run lại thấy cực thoải mái, cứ như vậy, cô nhẹ nhàng đưa mặt ra hứng gió hi vọng cái rét buốt có thể làm mình thanh tỉnh.

Ngày Thiên vòng xe lại tìm kiếm một lần nữa, đường ở đây khá phức tạp cô chắc chắn chưa thể đi quá xa bỗng ánh mắt dừng lại ở hình bóng của người

phụ nữ phía trước, anh nhanh chóng hít vội xe lại. Anh trực tiếp mở cửa lao về phía cô. Thanh Tâm cứ thế đi trên đường, mắt nhìn về phía trước vô định, cô thấy bé tắc, phải cô thấy rất mệt mỏi. Cho dù kiếm được nhiều tiền liệu rằng Đậu Đậu có thể về bên cạnh cô, cô lo sợ, cô không muốn đưa con mình dứt ruột đẻ ra lại phải gọi người phụ nữ cô ghét nhất là mẹ. Nhưng sống với Nhật Thiên cũng tốt, ít nhất thằng bé có thể đường đường chính chính là con cháu Tô gia, có một người cha bên cạnh như vậy có lẽ sẽ tốt hơn so với người mẹ vô dụng như cô. Khung cảnh yên lặng bỗng bị xáo trộn bởi tiếng chạy, tiếng thờ dốc, cô thẫn thờ nhìn về phía trước, cô gắng xem xét ai đang chạy về phía mình.

- Thanh Tâm, sao cô lại đi bộ một mình dưới trời tối thế này?- Hector vui vẻ vỗ vai cô rồi nhanh chóng sánh bước đi cùng.

- Hector, lâu rồi không gặp, chỉ là vận động chút thôi. Thế còn anh, anh làm gì ở đây?- Thanh Tâm cố giấu đi tâm trạng nhanh chóng vui vẻ bắt chuyện. Lần trước gặp anh ấy ở trung tâm Tô thị đang đi mua sắm với bạn gái nhưng cô ấy lại đứng chỗ khuất tầm nhìn của cô nên cô cũng không tiện đến chào hỏi. Dù sao cũng không thể chung bộ mặt này với vị ân nhân của mình được, năm đó không có anh giúp cô trốn thoát thì có lẽ giờ cô vẫn đang bị nhốt làm tình nhân của Nhật Thiên tại căn nhà đó.

- Cũng giống cô, tôi đưa bạn về nhà. Bạn tôi sống ở gần đây nên... thật trùng hợp... Cô dạo này thế nào? Mọi chuyện vẫn tốt chứ?- Hector cố lái câu chuyện sang hướng khác, anh với cô lúc nào cũng cảm thấy có thấp thòm.

- Cũng bình thường thôi. À hôm trước tôi có thấy anh ở trung tâm mua sắm với bạn gái. Thế nào anh bao giờ định tính đến chuyện kết hôn đây?- Thanh Tâm vui vẻ trò chuyện với Hector, gặp lại anh cô có cảm giác như gặp lại tri kỉ của mình vậy.

- À,...ờ... Chúng tôi cũng chưa tính đến chuyện đấy chỉ là cô ấy đang rất bận... Này, cẩn thận.- anh ngại ngần trả lời, bỗng quay sang thấy Thanh Tâm chao đảo người như sắp ngã về phía trước anh theo phản xạ với tay kéo cô lại.

Tư thế vừa rồi lại làm người đối diện hiểu lầm, Nhật Thiên tức giận lao về phía trước, tách nhanh hai người ra, quát lớn: “Thằng khốn buông cô ấy ra mau...” Nói rồi anh vung tay về phía mặt hấn, thằng khốn nạn lợi dụng đêm tối mà sàm sỡ phụ nữ may mà anh đến kịp nếu không anh không dám nghĩ sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Ghen tuông

Thanh Tâm bị ai đó đẩy ra rồi nghe thấy tiếng đánh nhau mới hoàn hồn, cô vội chạy đến kéo Nhật Thiên dừng lại.

- Anh đang làm cái gì thế hả?- Cô giận dữ nhìn anh quát lớn. Nhật Thiên nhìn thấy cô tức giận thì nhanh chóng hạ nắm đấm xuống. Gã đàn ông vừa rồi lúc anh đánh anh ta, anh ta vô tình cúi xuống hiện lên vết xăm sau ót, hình xăm rất quen nhưng anh cũng chẳng còn thì giờ mà hồi tưởng chỉ biết tiến đến túm cổ áo hấn lên tiếp tục đấm.

- Cô quen hấn sao?- Nhật Thiên khó chịu đưa mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, mặt cũng vì bị đấm làm cho méo mó.

- Phải- Cô đứng ra che chắn cho Hector, chỉ sợ người đàn ông trước mắt tiếp tục mất kiểm soát làm anh ấy bị thương. – Hector, anh có sao không? Tôi đưa anh đến bệnh viện?- Cô ân cần đỡ anh dậy, ánh mắt lo lắng hỏi han nhưng chỉ thấy anh cúi mặt lắc đầu. Thanh Tâm giận dữ trừng mắt liếc xéo Nhật Thiên, nói: “Anh còn không mau xin lỗi anh ấy.”

- Cô với hấn rốt cuộc có quan hệ gì?- Nhật Thiên túm chặt lấy tay cô kéo cô gần về phía mình rồi hỏi. Anh giận dữ khi thấy cô quan tâm đến hấn, tay của anh cũng bị thương mà, sao cô không hỏi. Anh thừa nhận anh đang ghen, anh ghen với tất cả gã đàn ông được cô chăm sóc và yêu thương.

- Anh ấy là gì của tôi? Liên quan gì đến anh,... anh buông tay tôi ra đừng quên tôi bây giờ còn độc thân nhưng anh thì không. Mà tôi cũng nói luôn anh là bố của Đậu Đậu, tôi hi vọng anh hãy vì nó là con anh mà quan tâm đến con một chút, chỉ cần anh làm như vậy là tôi biết ơn anh lắm rồi- nói rồi cô hất mạnh tay anh ra, quay sang định đưa Hector đi đến bệnh viện.

- Đứng lại... Hai người mau đứng lại cho tôi.- Nhật Thiên giận dữ chạy ra ngăn đường đi, anh dường như vì ghen tuông làm mù quáng, ánh mắt hiện lên cả tia máu, mở miệng cười lạnh nói: “Định Thanh Tâm, tôi thật quá xem thường cô rồi. Hóa ra cô đưa thằng bé cho tôi để cô có thể thỏa sức ong bướm của mình, thích đất ai về nhà cũng được phải không? Sao hả, hấn cho cô bao nhiêu? Cô muốn bao nhiêu thì lên giường với tôi?”

- Tô Nhật Thiên, anh quá đáng vừa thôi...- Cuối cùng Thanh Tâm cũng không thể kìm nén mà cho anh một cái tát thật mạnh. Nhật Thiên cảm thấy bên má nóng hổi mới biết mình đã lỡ lời, anh chỉ biết chết lặng nhìn cô đi lên taxi rồi mất hút. Sao lại có taxi ở đó, tại sao lại đi nhanh như vậy. Cô lạnh lùng bước đi mà không ngoảnh mặt nhìn anh lấy một lần.

Ngồi trong quán bar uống hết chén này đến chén khác, đầu óc choáng váng nhưng nội tâm vẫn rất tỉnh táo. Thanh Tâm, sao cô ấy có thể dễ dàng chi phối anh như vậy? Rốt cuộc quan hệ của họ là gì? Anh hi vọng quan hệ của họ là gì? Đáp án đã thường trực trong đầu nhưng chỉ là anh không muốn thừa nhận. Anh biết anh đã yêu cô, anh muốn cùng cô một chỗ... nhưng trong lòng lại canh cánh về Băng Hỉ, cô ấy như vậy anh sao có thể buông tay. Anh phải làm sao bây giờ, kiểu gì cũng có người vì anh mà phải tổn thương, anh không muốn điều đó.

- Anh yêu, có chuyện gì khổ tâm sao? Tôi nay để em an ủi anh nhé.- Một cô gái tóc nhuộm đỏ ăn mặc hở hang là lướt đến ngồi bên cạnh anh, cô tình khêu chân mình vào chân anh, ánh mắt quyến rũ gọi tình.

- Cô muốn gì?- Nhật Thiên khó chịu như ong mày, tâm trạng anh đang không tốt, rất ghét bị làm phiền.

- Muốn gì đâu, em mời anh một li.- Nói rồi đưa cho anh một cốc rượu. Nhật Thiên nhăn mày từ chối, anh vừa rồi đã đánh đồng Thanh Tâm với hạng phụ nữ này sao, Tô Nhật Thiên mày nhăn rồi. . .

- Anh yêu, đi đâu vậy...- cô ta tiếc nuối gọi theo, món hàng như vậy thật không nỡ đánh mất.

Nhật Thiên quay lại mỉm cười: “Về nhà”

- Thanh... Tâm... Đình... Thanh... Tâm...Thanh Tâm, Thanh Tâm, Thanh Tâm, Thanh Tâm, mở cửa. Anh sai rồi, xin lỗi em. Xin lỗi. Xin lỗi. Xin lỗi em- Nhật Thiên điên loạn gõ mạnh vào cửa, muốn dồn hết tức giận vào cánh cửa này.

Thanh Tâm ngồi trong phòng chán nản bật chần kín mít, bây giờ lại có chuyện gì nữa đây. Cô chỉ muốn ngủ anh ta cũng không cho cô được yên.

- Đây, anh kia, anh biết mấy giờ rồi không? Biến đi không tôi gọi cảnh sát đấy.-người hàng xóm bên cạnh lộ đầu ra quát mắng.

Nhật Thiên lờ mờ nhìn rồi bật cười nói: “Tôi không đi, đây là nhà của tôi, vợ tôi ở đây nên tôi sẽ đợi cô ấy mở cửa.”

Bác hàng xóm tức giận ấn chuông cửa, cuối cùng cô cũng chịu khuất phục mở cửa ra giờ vờ ngái ngủ: “Chị Hứa, có chuyện gì vậy?”

Nhật Thiên thấy cô mở cửa thì nhanh chóng ôm lấy cô thật chặt, Thanh tâm hoảng sợ đẩy anh ra: “Anh... tôi... không...” Cô chưa nói hết câu thì cánh cửa cũng đóng lại, Nhật Thiên nhanh chóng vác cô lên vai tiến thẳng đến phòng ngủ. Cô hàng xóm thấy vậy thì nhanh chóng hiểu ra là vợ chồng trẻ giận nhau, khề lác đầu rồi đi về phòng của mình.

- Anh buông ra, buông tôi ra. Ai cho anh vào đây, cút ra ngoài.- Thanh Tâm bị khiêng lên cao, đầu dốc ngược xuống đất rất khó chịu, cô liên tục đấm đá anh nhưng xem ra không hiệu quả.

Nhật Thiên lao đảo ôm cô đặt lên giường rồi nhanh chóng hạ thân xuống đè lên cô, bắt cô phải nhìn vào mình: “Anh muốn hôn em”

- Anh bị điên à, đến tìm Băng Hi mà phát tiết. Tôi bị một lần là đủ rồi, đứng dậy ngay. – Thanh Tâm hoảng sợ đẩy anh ra nhưng Nhật Thiên vẫn cứ nằm im trên người cô, ánh mắt dán chặt lên đường cong trên người phụ nữ này. Anh lưu manh mỉm cười nói: “Anh đâu có xin phép em, anh chỉ thông báo thôi.”

Nói rồi áp môi mình lên môi cô, tận hưởng sự ngọt ngào. Thanh Tâm cắn răn thật chặt, cô tình không tiếp nhận nụ hôn. Nhật Thiên ngày càng quá đáng, cô không thể nhẫn nhịn thêm được nữa. Thanh Tâm dùng hết sức vùi tay đến mấy quyển sách đầu giường, để xem ăn chương này xong anh còn muốn hôn nữa không. Quyển sách đưa lên cao, sắp nhắm trúng mục tiêu thì một cánh tay rắn chắc đã giữ tay cô lại, Nhật Thiên khẽ mỉm cười: “Em nghĩ sẽ lại qua được mắt anh sao?” Nói rồi hất tất cả sách xuống dưới sàn.

- Anh...- Thanh Tâm tức giận mở mồm, Nhật Thiên thấy vậy nhanh chóng áp môi mình vào môi cô rồi luồn lưỡi vào. Cô bị anh hôn đến mất hết cả lý trí, cả người xụi lơ nằm trong ngực của anh.

- Anh muốn ngủ với em- Nhật Thiên lại đồng dục tuyên bố. Cô nghe thấy từ ngủ thì sợ hãi bật người dậy, tròng mắt quát lớn: “Nhật Thiên, anh đừng ở đây mà ăn nói hồ đồ. Tránh ra.”

Nhật Thiên túm lấy eo cô, kéo mạnh về, anh say rồi, vậy cũng hay có thể làm gì mình thích, chỉ cần đổ tội cho rượu là được. “Anh có nói là chúng ta sẽ quan hệ sao? Chỉ ngủ thôi, nằm cạnh nhau thôi, hay em muốn tạo thêm tiểu Đâu Đâu. Thân thể em tuy không mấy quyến rũ nên anh đành chịu ủy khuất vậy.”- Nhật Thiên khúc khích cười nói, không ngờ cô gái này lại có suy nghĩ đen tối như vậy.

- Anh muốn ôm em- Tay nhanh chóng mon men đưa lên trước bụng cô, xoa xoa rồi vỗ vỗ. Thanh Tâm nghiêng rãnh chịu đựng, cố nằm im như đã ngủ say. Cô biết sức mình cũng không làm gì được anh. Thà rằng chịu khó đến lúc anh ngủ mới hành động thì hơn.

- Anh muốn gác chân.- Chân đưa lên kẹp chặt lấy chân cô nhưng cô vẫn không nhúc nhích.

- Anh muốn nằm chung chăn. Em đừng kéo chăn nữa.- Vừa nói vừa thốc chăn lên cao nhưng vẫn kéo nhiều chăn về phía cô, để kệ cái lưng đang lạnh run kia.

- Anh muốn nghịch tóc em. Lại gần đây.- tay lại đưa lên tóc rồi lấy mấy sợi ra nghịch, người phụ nữ bên cạnh vẫn im thin thít giả vờ ngủ.

- Anh muốn hôn gió trước khi đi ngủ. Một cái thôi, không được sao?- Vẫn tiếp tục im lặng mặc kệ anh nhồm dầy hôn mười cái vào má, còn hôn gió gì chứ.

- Anh muốn nghe kể chuyện. Truyện cười thì càng hay

- Tô... Nhật... Thiên. Anh có thật say hay giả vờ, im lặng để tôi ngủ.- Thanh Tâm bực tức bật tai lại, rồi đẩy anh ra xa.

Nhật Thiên thấy cô trả lời thì lại cười ngây ngốc, giọng bông đùa: “Em chưa ngủ sao? Rốt cục cũng nói chuyện với anh rồi. Anh cứ tưởng em sẽ không nói chuyện với anh nữa cơ. Ngoan, ngủ thôi.” Anh kéo chăn lên cho cô rồi đưa tay ôm lấy cô thật chặt, lưng cô dường như dán chặt lên người anh, cô có thể cảm nhận nhịp tim của anh đang đập, anh đang kìm nén cái gì sao.

Nhật Thiên co ro nằm cạnh cô, cái chăn đơn này bé quá, anh để lộ lưng ra ngoài nên không sao ngủ được. Bỗng bên lưng cảm thấy âm ấm, Thanh Tâm kéo chăn phía mình sang cho anh, giúp anh che đi cái lưng đang nhô ra ngoài. Nhật Thiên sung sướng ôm cô vào lòng thì thào: “Em nhường chăn cho anh, để anh ủ ấm em nhé.” – Nói rồi vòng tay kéo cô ôm chặt vào lòng mình, vui vẻ mỉm cười. Thanh Tâm khẽ hừ lạnh rồi cũng kệ anh ôm, cô cũng không muốn vì làm anh hùng rom mà chết rét đêm nay

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng*, *Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Về với mẹ

Thanh Tâm tỉnh dậy khi con đói đã lên đến đỉnh điểm. Cô lười biếng lăn lộn trên giường nhưng lại quên mất mình đã trở lại căn hộ của mình, quên mất chiếc giường mình đang nằm bây giờ đâu còn là chiếc giường rộng lớn trong phòng cô bên Đình gia. Vì thế mà cô lăn một đường tuyệt đẹp xuống nền nhà, đầu vì cộng vào tủ mà đau đớn. Cô kêu thút thanh như bị ai bịt mũi: “A... á... cứu mạng.”

Nhật Thiên nghe thấy tiếng động thì vội vàng xông vào. Cả người anh đang mặc chiếc tạp dề màu hồng nơ của cô, trên tay còn cầm cả muối. Thanh Tâm xoa đầu nhìn bộ dạng khôi hài của anh. Chỗ đau trên đầu cũng nhanh chóng biến mất, cô mỉm cười ngăn mình không cười. Người đàn ông ngày thường luôn lịch lãm trong bộ đồ công sở hôm nay lại mặc tạp dề của cô, còn nấu cơm nữa.

Nhật Thiên sau khi xác định cô không sao mới quay lại phòng bếp. Thanh Tâm uể oải bước vào phòng tắm rồi đi ra phòng bếp. Cô vốn nghĩ phòng bếp bây giờ sẽ bữa bận bịu nào ngờ mới bước vào cô bị ngay bàn ăn đầy ắp đồ ăn làm cho giật mình. Cô bất ngờ ngồi xuống: “Anh mua gì lắm thế. Ăn cũng đâu hết.”

Nhật Thiên “đám đang” bê món cuối ra bàn, anh tháo tạp dề rồi ngồi xuống:

- Em không thể ảo tưởng về anh một chút được à. Thôi chắc trí tưởng tượng của em không tốt. Để anh nói với em, chỗ này là anh tự nấu hết. Dù sao anh ăn nhờ ở đậu nhà em lâu rồi, đây coi như chút lòng thành của anh đi. Thêm nữa đây là lời xin lỗi của anh vì chuyện hôm qua, anh xin lỗi em.

Thanh Tâm cố tình không để ý đến lời anh nói. Quá thực mấy lời hôm qua cô cũng không để bụng. Cô biết anh làm vậy cũng vì lo lắng cho cô thôi, nghĩ thế nên cô không để tâm mấy nhưng xem ra anh lại rất dễ tâm đến nó. Cô cũng nên hành hạ anh một chút.

Cô giả bộ miễn cưỡng nhét mấy món đồ vào miệng. Không phải chứ, anh nấu ăn ngon hết mức. Người khác ăn còn tưởng đây là mấy món của đầu bếp. Thanh Tâm là người vốn thẳng tính, ngon cô sẽ khen chứ không làm trái lòng mình. Đặc biệt là cô luôn thừa nhận tài năng của người khác. Cô vui vẻ ăn từng món của anh, khuôn mặt rạng rỡ hạnh phúc khi được ăn đồ ngon trông thêm phần hồng hào. Nhật Thiên yêu chiều lấy vụn bánh mì từ mép cô rồi thân nhiên nhét vào mồm mình. Hành động vô tình của anh làm Thanh Tâm ngượng đến chín mặt. Trước giờ kể cả khi tình cảm hai người tốt nhất anh cũng chưa từng thân mật như vậy. Nhật Thiên lại không mấy để ý đến hành vi vừa rồi, anh vui vẻ thưởng thức bữa sáng cũng cô. Tay nghề của anh vẫn không truyền giảm thật may quá. Nấu cho cô bữa sáng hôm nay anh không nói với cô biết, còn một nguyên nhân nữa, anh muốn cô ăn thêm một chút dạo này cô gầy đi nhiều quá. Tối qua ôm cô mà anh cảm thấy rất xót xa.

5 giờ chiều, giờ tan học của Đậu Đậu. Bây giờ thằng bé không còn phải chờ mòn mỏi về nhà nữa. Ngay khi cậu xuất hiện ở cổng là có người đi theo cậu đưa cậu về ngay. Đậu Đậu bỗng cảm thấy mình thất dờ hơi, trước kia không ít lần cậu cau có nhìn mẹ, giận dữ vì mẹ đi đón muộn, thậm chí còn thấy khoảng thời gian chờ đợi như tra tấn mình. Nhưng bây giờ thì sao? Cậu sẵn sàng phải chờ bên ngoài cả tiếng để không phải về căn nhà đó.

Băng Hi như thường ngày từ xe đi ra để đón Đậu Đậu. Bước chân của Đậu Đậu chậm chạp tiến về phía cô rồi ngoan ngoãn ngồi trong xe. Cánh cửa xe đóng lại, khuôn mặt đang tươi cười của Băng Hi cũng gờ xuống cô quay sang nhìn thẳng bé. “Về mặt của mày là sao hả? Mày bắt mất cái gì? Không trả lời à? Tốt thôi.”

Tối hôm đó sau khi Đậu Đậu đi học tiếng anh về, Mỹ Ái lại gọi cháu vào như thường lệ: “Đậu Đậu, đi tắm thôi cháu.”

Băng Hi đang ngồi uống trà cùng bà nội, thấy mắt bà nhìn mình ý bảo ra tắm cho Đậu Đậu, cô mỉm cười quay sang Mỹ Ái: “Mẹ ơi, để con tắm cho cháu. Dù sao sau này con cũng làm mẹ Đậu Đậu. Bây giờ cũng nên tập những chuyện này.”

Mỹ Ái có chút không đành lòng nhưng nhìn ánh mắt ra lệnh của Xuân Hiểu thì đành buông tay thẳng bé ra. Như vậy cũng tốt, Băng Hi chủ động đối tốt với Đậu Đậu là điều bà mong mỏi.

Đậu Đậu bước lùi một bước về sau nhưng còn chưa kịp bỏ chạy thì Băng Hi đã dắt tay thẳng bé vào phòng tắm.

Nhật Thiên cảm thấy rất lạ, bình thường Đậu Đậu rất hiếu động, thằng bé cũng hay chạy đến ôm chân anh mỗi khi anh về nhưng bây giờ lúc anh về cũng không thấy Đậu Đậu đâu. Thằng bé dạo này hay tránh anh, nhiều lúc còn chơi trốn tìm với anh. Thằng bé rất hay chạy trốn linh tinh làm cả nhà chạy loạn đi tìm. Có khi thằng bé còn chui vào tủ quần áo đến ngủ thiếp đi. Đậu Đậu cũng hay thần thờ nhìn ra cửa sổ, ai hỏi gì cũng im lặng. Anh vốn nghĩ con

đang buồn vì nhớ mẹ nên chỉ an ủi rồi ngủ với con. Ở với con mấy ngày mà anh đã thấu hiểu được nỗi vất vả của cô khi nuôi Đậu Đậu. Đậu Đậu không nói chuyện với anh có lẽ cũng vì một lý do khác. Lần đó anh nghe mẹ gọi về gấp vì Đậu Đậu nghịch ngợm đẩy bà nội xuống hồ bơi khiến bà bị nhiễm lạnh. Lúc ấy trở về anh rất tức giận đã mắng con sau phạt con về phòng. Có lẽ cũng từ hôm ấy mà Đậu Đậu xa lánh anh.

Đậu Đậu vừa múc một thìa cho cá ăn thì dầm dúi lấy điện thoại của chú quét sân mà thằng bé mới mượn được. Tay thằng bé run run bấm số.

Thanh Tâm thấy số lạ gọi đến thì có chút dè chừng, dù sao cô cũng không hay nghe số người lạ nhưng có một nội lực trong lòng thúc đẩy cô nghe máy. Tiếng đầu dây bên kia truyền đến âm thanh xào xạc, có tiếng nấc khe khẽ, cô hỏi vào điện thoại: “Ai đấy ạ? Ai đang ở bên kia đấy ạ?”

Băng Hi nghe lời bà nội bước vào phòng Đậu Đậu để “gia tăng tình cảm” thì bị cảnh tượng trước mắt dọa cho hoảng sợ. Ngay lập tức cô lao đến giành điện thoại rồi tắt cuộc gọi. Đậu Đậu hoảng sợ lùi về phía sau, hai tay chấp lại, mồm liên tục lắp bắp: “Cháu xin lỗi, cháu xin lỗi, cháu chỉ gọi cho mẹ một lúc thôi... Cháu xin lỗi, cô đừng đánh cháu...”

Băng Hi quay ra khóa cửa phòng lại, mắt sắc lạnh nhìn thằng bé đang co ro trên giường: “Thằng ôn con, mày tính làm gì? Định mách với mẹ mày chắc, tao nói cho mày biết mẹ mày không giúp gì cho mày đâu. Sao mày lại gọi tao là cô, kêu mẹ ngay. Mày nói không, hay là muốn cái này.” Băng Hi nhanh chóng lấy cái roi trên nóc tủ ra. Thằng bé hồn xược này, tính tình y hệt con mẹ nó nhìn đã thấy ghét, hôm nay cô phải dạy nó một bài học. Đậu Đậu hoảng sợ nhìn cô, người cuộn tròn lại một cục, hai tay ôm chặt lấy đầu, im lặng không trả lời. Băng Hi mất hết kiên nhẫn nhìn thằng bé, được để ăn roi rồi còn cứng đầu cứng cổ đến bao giờ. Cứ như vậy từng trận roi liên tiếp giáng xuống, nhưng Băng Hi không phải là người thiện tâm, cô ta đã xem xét vị trí trước khi đánh, cũng may giờ là mùa đông quần áo dài tay nên dễ dàng che đi được vết thâm tím trên người. Đánh thằng bé đã tay xong, cô cất roi lên tủ rồi quay lại đe dọa: “Mày thử lặp lại lần nữa xem, tao cam đoan cái con cá kia cũng sẽ giống mày luôn. Mà mày biết đấy, cụ mày đâu có yêu thương gì mày, muốn sống yên ổn ở đây thì khôn hồn nghe lời tao, cấm đi nói với ai khác chuyện này...” Nói rồi cô quay lưng mở cửa ra ngoài.

Tiếng đóng cửa vang lên rồi mà Đậu Đậu vẫn run rẩy trong chăn, nước mắt nước mũi cũng tuôn ra ngoài.

Thanh Tâm thấy số lạ tắt máy thì trong lòng có chút thấp thỏm. Dường như cô cảm nhận người vừa gọi cho mình rất quan trọng, có một việc mà cô chưa biết. Cô ngồi lặng yên nhìn điện thoại, gọi lại mấy lần mà không được. Có lẽ chỉ là nhầm số thôi, cô đã nghĩ nhiều rồi.

Điện thoại trên tay lại rung lên, Thanh Tâm nhìn màn hình một lúc mới bắt máy: “Alo?”

- Tôi còn tưởng cô không nghe- Giọng nói sang sảng của người phụ nữ trong điện thoại vang lên làm Thanh Tâm vô cùng khó chịu. Phải khó khăn lắm cô mới ép mình không cúp máy. Tô Xuân Hiểu mỉm cười nói tiếp:

- Cuối tuần này là sinh nhật Mỹ Ái, tôi nghĩ cô cũng nên đến tham gia. Dù sao ít nhiều cô cũng từng là thành viên của Tô gia.

Thanh Tâm không rảnh nghĩ ngợi đến mục đích của bà ta. Đây là cơ hội hiếm hoi để cô thăm Đậu Đậu nên cô vội vàng đồng ý.

Thanh Tâm chuẩn bị một bộ đồ thật đẹp, một chiếc khăn cô cất công đặt trên mạng rồi chuyển phát nhanh về đây. Cô ngắm mình trước gương thấy hài lòng mới lái xe đến Tô gia. Thanh Tâm đến sớm hơn giờ hẹn, cô đơn giản chỉ muốn ở bên cạnh con nhiều hơn. Thêm nữa cô muốn cho con bất ngờ, lần này cô đan cho Đậu Đậu một chiếc áo len. Cô đã khéo léo giấu dưới hộp quà của Mỹ Ái. Có lẽ chỉ mỗi bà mới có thể mang chiếc áo đến tận tay thằng bé và cho con mặc. Chiếc áo len đỏ dull vô cùng xinh xắn, Thanh Tâm vui vẻ để lại một tờ giấy nhắn cho Mỹ Ái trong hộp.

- Thanh Tâm cô cũng đến à? – Nhật Thiên bất ngờ nhìn cô vào trong nhà. Hôm nay là sinh nhật mẹ anh, anh không ngờ bà cũng cho phép cô vào nhà.

- Tôi đến có vấn đề gì sao? – Thanh Tâm để hoa quả và quà vào phòng khách chào hỏi mấy người lớn rồi kéo Nhật Thiên lại. Tô Xuân Hiểu không có vẻ gì là quan tâm đến sự tồn tại của cô, biểu hiện của bà ta càng khẳng định hôm trước bà mời cô chỉ là mời roi mà thôi. Bố mẹ Nhật Thiên cũng chỉ mỉm cười với cô một chút chứ cũng không dám tỏ ra quá thân mật.

Thanh Tâm nói nhỏ vào tai anh:

- Đậu Đậu đâu?

Nhật Thiên cũng bắt chước cô nói nhỏ vào tai cô:

- Băng Hi đang tắm cho thằng bé.

Thanh Tâm tức tối đẩy anh ra xa mình, hơi nóng của anh cứ phả vào tai cô rất ngứa ngáy. Cô bảo Nhật Thiên dẫn mình lên phòng con để tạo cho con bất ngờ.

Bịch... bịch... bịch...

Tiếng bước chân non nớt giậm từng bước vội vã trên nền nhà. Thanh Tâm đưa mắt nhìn rõ. Đậu Đậu của cô đang hốt hoảng chạy vào trong phòng, cả người vẫn chưa tắm xong, trên tay chân và lưng hằn lên những vết đỏ.

- Mày chạy đi đâu? Đứng lại. – Cùng lúc đó Băng Hi cũng xông ra từ phòng tắm, trên tay còn cầm chiếc roi mây.

Thanh Tâm sững sờ nhìn con. Đậu Đậu thấy mẹ thì lập tức chạy đến.

- Mẹ, mẹ, cứu con, mẹ cứu Đậu Đậu.

Thanh Tâm cời áo khoác cho con rồi bông con lên. Chiếc áo của cô chạm nhẹ vào vết thương khiến thằng bé nhăn nhó.

- Cô đang làm cái quái gì thế hả? – Nhật Thiên chạy đến giật lấy chiếc roi trong tay cô, anh bẻ nát chiếc roi thành nhiều mảnh nhỏ. Anh thực không ngờ cô ta lại độc ác như vậy, còn ra tay đánh trẻ con.

Thanh Tâm đỡ con ngồi xuống giường rồi mở tủ lấy một bộ quần áo cho con, cô nhẹ nhàng mặc cho con sợ con đau đớn. Nước mắt men theo gò má chảy xuống. Khoác kín áo ấm cho con rồi cô bế con xuống nhà không muốn nói chuyện với bất cứ ai nữa. Băng Hi, tôi sẽ không tha cho cô đâu.

- Cô dám đánh Đậu Đậu, cô sẽ phải trả giá. – Nhật Thiên thấy Thanh Tâm bước ra ngoài thì lập tức đi theo. Từ giờ anh sẽ không để cô một mình nữa.

Tô Xuân Hiểu thấy cô bế con đi ra ngoài thì lập tức đứng trước cổng ngăn lại.

- Cô mang chất tôi đi đâu.

Thanh Tâm hít một hơi sâu, cô nghiêm giọng nói: “Mời bà tránh đường”

Tô Xuân Hiểu vẫn cố chấp đứng đó. Đừng hòng mang chất của bà đi đâu cả, chất bà sẽ không theo một người phụ nữ điên khùng như vậy.

- Bà, để cô ấy đi đi. – Nhật Thiên chạy xuống cầu thang lập tức chạy đến kéo bà ra ngoài.

- Cháu sao vậy, bây giờ còn bệnh nó. Hôm nay là ngày sinh nhật mẹ cháu cũng là ngày bà nói với cả nhà về yêu cầu kết hôn với Băng Hi. Giờ cháu đang đứng về phe nào đây.

Nhật Thiên tức giận gằn từng chữ:

- Cháu sẽ không kết hôn với người phụ nữ đã đánh con mình.- Nói rồi anh kéo cô và con ra xe.

Thanh Tâm không còn nghĩ được nhiều, cô cũng vội lên xe anh ngồi. Cả hai cùng đưa con đi bệnh viện. Bác sĩ nhìn những vết thương trên lưng thằng bé, định nói thêm gì nhưng bị ánh mắt đe dọa của Nhật Thiên nên đành im lặng. Bác sĩ nói đây chỉ là thương ngoài da, chịu khó bôi thuốc hai tuần sẽ khỏi. Thanh Tâm nghe bác sĩ nói cũng yên tâm hơn. Thật may vì hôm nay cô phát hiện ra.

Nhật Thiên thấy con bị thương thì vô cùng trách bản thân, anh hận vì sao mình thấy con buồn mà chưa từng tìm hiểu sâu hơn, vẫn tin tưởng vào chuyện thằng bé sẽ bước ra khỏi nỗi buồn tiếp tục cuộc sống vui vẻ. Bàn tay anh siết mạnh trên vô lăng, khuôn mặt tràn ngập tự trách.

Thanh Tâm bế con về nhà, bôi thuốc cho con rồi đặt con nằm xuống, bàn tay thằng bé vẫn nắm chặt tay cô không có ý định buông. Cô để mặc thằng bé, bản thân cũng nằm xuống. Hai mẹ con có lẽ đã rất mệt mỏi nên nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ.

Nhật Thiên sau khi đắp thêm chăn cho hai mẹ con thì ra ngoài phòng khách gọi điện thoại: “Thư ký Giang, cô lập tức tìm những thông tin về tôi mấy năm qua, cả về Băng Hi nữa. Cử người theo dõi nhất cử nhất động của Băng Hi.” Nhật Thiên cau mày nhìn ra bên ngoài. Anh không biết phải làm thế nào nữa. Trước anh làm Thanh Tâm tổn thương, còn bây giờ kể cả con trai bị đánh anh cũng không biết. Anh chán nản ngồi bên cạnh giường, anh nắm chặt tay cô. Thanh Tâm, từ giờ anh sẽ không để em ủy khuất nữa. Anh đưa tay cô lên khẽ hôn. Đây là hai người mà anh coi trọng hơn cả sinh mệnh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Rời xa

- Không, không. Cháu xin lỗi. Cháu sai rồi,...

Thanh Tâm bị tiếng khóc thét của Đậu Đậu làm cho tỉnh giấc. Cô hốt hoảng lay thằng bé dậy. Lúc chạm vào vầng trán đang nhăn nhó của thằng bé đôi bàn tay cô mới giật nảy, cả người thằng bé nóng như đồ lửa, cơ thể mồ hôi cũng toát ra, bàn tay nắm chặt và cơ thể thì liên tục ngo nguẩy. Thanh Tâm khàn cổ gọi con nhưng thằng bé cũng không dậy, đôi mắt vẫn nhắm nghiền chìm sâu vào cơn ác mộng. Mỗi một lúc sau thằng bé mới thiếp đi. Thanh Tâm chạy vào phòng lấy khăn ẩm lau cho con, đôi bàn tay cô run rẩy lau nước mắt cùng mồ hôi trên khuôn mặt thằng bé. Nước mắt Thanh Tâm cũng chảy dọc theo khuôn mặt cô, đôi bàn tay vỗ về Đậu Đậu, giọng nói cô dịu dàng truyền đến: “Không sao đâu con. Về nhà rồi, về nhà rồi...”

Nhật Thiên vốn muốn ngủ lại ở nhà Thanh Tâm một đêm. Anh lo lắng ngộ nhỡ đến tối Đậu Đậu có làm sao thì anh cũng có thể ở bên giúp đỡ cô nhưng khi anh vừa đặt lưng xuống ghế sofa di động bên hông lại rung liên tục. Nhật Thiên nhú mày cảm máy lên xem, điện thoại rung từ lúc anh ở bệnh viện nhưng anh không có thời gian cùng tâm trạng nghe máy. Anh uể oải nhận máy:

- Cuối cùng cháu cũng nghe rồi- Tô Xuân Hiểu cao giọng nói vào trong điện thoại.

- Bà nội, chuyện gì thế ạ? – Nhật Thiên mệt mỏi nhận máy.

- Cháu còn biết ta là bà nội của cháu cơ à? Tốt rồi, giờ cháu bị con hồ ly tinh đó mê hoặc. Con cũng mang cho cô ta, người cũng ở bên cô ta. Bây giờ cháu còn muốn cho cô ta thêm gì nữa, cả tài sản nữa hả?

Nhật Thiên mệt mỏi day trán, bà nội anh lại muốn gây thêm chuyện gì nữa đây.

- Nhật Thiên, cháu còn nghe máy không đấy? Sao im lặng thế?

- Cháu vẫn đang nghe.

- Được cháu nghe cho rõ đây. Băng Hi muốn gần gũi thằng bé nhưng là thằng bé không hiểu chuyện liên tục đòi mẹ nên con bé mới dạy dỗ một chút. Cháu đừng vô lý như vậy, con bé dù sao có yêu thương thằng bé mới dạy dỗ nó một chút. Chưa gì hơi một tí mẹ nó đã mang nó đi. Bây giờ cháu ngay lập tức mang thằng bé về đây.

- Cháu vô lý hay mọi người vô lý. Chính bà đòi thằng bé từ mẹ nó. Lúc ấy bà đảm bảo sẽ nuôi dạy tốt nó. Giờ thì sao, nó bị đánh sưng tím cả người ngom không một ai biết. Cháu không nghĩ đây là dạy dỗ, đây là bạo hành. Bây giờ bà không có quyền mang thằng bé đi, cháu cũng không có quyền, cháu làm bỏ thằng bé mà nó bị đánh, bị sang chấn tâm lý mà không hay biết gì. Bà, cháu xin bà, dừng lại thôi.

Xuân Hiểu gập dūr hết vào trong máy, bàn tay cầm điện thoại cũng run run:

- Cháu đang hỗn với bà đấy à? Cháu nghe đây...

Nhật Thiên nặng nề nói vào điện thoại rồi lập tức cúp máy: “ Bà, cháu mệt rồi. Chuyện này để lúc nào cháu về nói tiếp. Bà đi ngủ đi, muộn rồi.”

Xuân Hiểu còn muốn tranh cãi với anh thêm nhưng chưa kịp nói anh đã cúp máy. Bà hậm hực bỏ điện thoại xuống, quay ra nhìn Băng Hi bé bỏng vẫn đang khóc nức nở. Trông con bé hiền dịu thế kia, làm hại ai được cơ chứ.

Nhật Thiên ngả lưng trên ghế đến 4 giờ sáng thì rời khỏi nhà. Sáng nay anh có cuộc họp khẩn cấp nên phải rời đi trước. Anh để lại tờ giấy nhắn cho Thanh Tâm rồi mới ra khỏi cửa: “ Có chuyện gì thì gọi cho anh.”

Chuông báo thức đầu giường vang lên như thường lệ, Thanh Tâm uể oải tắt chuông báo, một ngày mới lại bắt đầu. Khối ấm ấm vẫn nằm bên cạnh nhắc cô nhớ đến Đậu Đậu đã quay lại cuộc sống của mình.

Cô kẹp nhiệt độ vào nách Đậu Đậu. Không biết đây là lần thứ mấy cô kiểm tra rồi. Sau khi thấy nhiệt độ trên cơ thể con vẫn bình thường, cô mới an tâm đi vào bếp.

Vừa bước vào phòng khách Thanh Tâm đã nhìn thấy tờ giấy trên bàn. Xem ra anh ta đã rời đi rồi.

- Mẹ, mẹ - Đậu Đậu lại gào khóc trong phòng. Vừa thức giấc trước mắt thằng bé lại hiện ra khuôn mặt đáng sợ của người phụ nữ đó.

Thanh Tâm đang khuấy cháo trong bếp vội vàng chạy vào. Cô vỗ về Đậu Đậu, ôm thằng bé vào lòng:

- Con ngoan, mẹ đây. Về nhà rồi. Chúng ta về nhà rồi.

Đậu Đậu thấy cô bước vào thì ngay lập tức lao vào lòng cô. Nước mắt nước mũi cũng phun đầy ra áo. Thằng bé khóc một lúc thì xuôi xuôi, bụng cũng bắt đầu réo âm ỉ. Thanh Tâm lúc này mới nhớ đến nồi cháo trên bếp thì quá muộn, nồi cháo đã cháy đen hết. Đậu Đậu thấy mùi khét thì cũng lao ra, thằng bé chống tay nhìn nồi cháo trên bếp. Đúng là về nhà rồi.

Vì sự nghiệp cứu đời của hai mẹ con, Thanh Tâm quyết định đầu tư cả hai đi ra ăn hàng. Đậu Đậu sau một đêm sốt cao thì cơ thể cũng mệt mỏi, bụng cũng réo vang âm ỉ nên dù không hứng thú mấy với đồ ăn nhưng vẫn bị Thanh Tâm ép ăn hết cái này đến cái khác.

- Mẹ, con no rồi. Con không ăn nữa đâu.

- Ăn thêm đi, đây là đùi gà nướng con thích ăn nhất mà.

Đậu Đậu phải từ chối mãi cô mới buông tha cho cậu. Thanh Tâm nhìn con lại nhớ đến những vết thương tối qua, đôi mắt lại đỏ hoe, cô cố nuốt nước mắt vào trong, thay vào đó liên tục gấp đồ ăn cho thằng bé.

Thanh Tâm xin nghỉ cho mình. Hôm nay cô sẽ cho mọi việc trở lại quỹ đạo vốn có. Khởi đầu là chuyển Đậu Đậu về lại trường học mới. Nhưng xem ra cần phải lấy một số giấy tờ bên Tô gia, nghĩ vậy Thanh Tâm lấy máy gọi cho Tô Mỹ Ái.

Mỹ Ái đến quán cà phê trước cổng chung cư. Mọi giấy tờ của Đậu Đậu bà đã mang đến.

- Mẹ, bên này. – Thanh Tâm không nghĩ bà lại dễ dàng giao cho cô như vậy.

Mỹ Ái trông thần sắc có chút bất thường, mái tóc hoa râm của bà cũng hơi rối. Hôm nay bộ dạng của bà không chải chuốt như mọi hôm. Mỹ Ái ngồi xuống ghế, đôi mắt bà không cảm được nước mắt:

- Tiểu Tâm, con tha lỗi cho mẹ. Là mẹ không giữ được lời hứa, mẹ không bảo vệ tốt Đậu Đậu.

Thanh Tâm bối rối lấy khăn giấy đưa cho bà, đôi tay cũng cảm lấy bàn tay đang run rẩy không ngừng, cô nhẹ giọng:

- Mẹ, con không trách mẹ. Con muốn Đậu Đậu về ở với con nên mới cần mấy giấy tờ này. Mẹ mang đến là con cảm kích lắm rồi.

Chỗ giấy tờ này bà khó khăn lắm mới lấy được từ chỗ mẹ chồng. Bà nhân cơ hội bà nội Nhật Thiên ra ngoài thì đột nhập vào phòng lấy chỗ giấy tờ này nhưng vừa đi đến phòng khách thì Xuân Hiểu xuất hiện chắn trước cổng, vất vả lắm thì bà mới đến được đây.

- Thanh Tâm, mẹ đến đây còn một chuyện muốn cầu xin con.

- Mẹ cứ nói đi ạ. – Thanh Tâm vội vàng cất giấy tờ vào trong túi.

- Chuyện Đậu Đậu, mẹ xin con tạm thời đừng kiện cáo được không? Chuyện đính hôn của Băng Hi và Nhật Thiên báo giới cũng biết rồi, chuyện kiện tụng quyền nuôi Đậu Đậu cũng vậy. Chuyện hôm qua nếu lộ ra ngoài, mặt mũi Tô gia sẽ không còn nữa. Mẹ xin con, được không?

Mỹ Ái cũng không quản đến mặt mũi của mình, bà yên lặng quỳ xuống trước mặt cô.

Thanh Tâm vội vàng đỡ lấy bà, cô thực ra cũng không muốn làm to chuyện. Cô không muốn Đậu Đậu phải gặp người phụ nữ răn rết một lần nào nữa, dù là ở trên tòa. Nếu Tô gia chịu để mẹ con cô yên ổn, cô sẽ không dính dáng đến họ nữa.

Nhận được lời chấp nhận của Thanh Tâm, Mỹ Ái mới buông xuống lo lắng trong lòng. Cô ân cần đỡ bà đứng lên. Mọi chuyện cuối cùng cũng xong rồi. Từ giờ cô mong hai cha con Tô gia sẽ không xuất hiện trong cuộc đời cô nữa.

Phòng làm việc của Nhật Thiên.

- Thư ký Giang, gọi Luật sư Adam cho tôi. – Nhật Thiên nói vào trong điện thoại.

- Vâng, tôi sẽ gọi anh ta tới.

Chưa đầy 20 phút, Adam đã có mặt trong văn phòng của Nhật Thiên.

- Cậu đang trêu tôi đấy à? Tháng trước thì giành bằng được quyền nuôi thằng bé. Bây giờ thì lại trao quyền nuôi con cho mẹ của nó.

- Tôi quên chưa hỏi anh. Anh là luật sư của Tô gia nhưng lại là luật sư riêng của tôi, cậu nghĩ gì khi chưa có sự đồng ý của tôi đã tiến hành phiên tòa.

Adam sững sờ nhìn anh. Chuyện này đúng là anh hồ đồ, chưa kịp hỏi ý kiến của Nhật Thiên đã tiến hành kiện tụng.

- Thôi tôi không trách cứ cậu nữa. Cậu tiến hành nhanh lên. Làm giấy nhượng quyền nuôi con cho tôi.

Adam thảo luận cùng anh một chút mới rời đi. Ra khỏi phòng không quên trêu chọc thư ký Giang:

- Người đẹp trưa rảnh không? Anh mời em ăn cơm.

Thư ký Giang ngó lơ khuôn mặt điển trai đang nhìn mình chăm chăm, cô lạnh lùng đáp lại:

- Tôi bận rồi. Mời anh đi cho.

Adam iu xiu quay trở lại thang máy. Phụ nữ Á Đông dường như không có thiện cảm với anh. Cô gái xinh đẹp này anh đã chú ý từ hôm đầu tiên ở sân bay. Cô gái kiêu ngạo mà đầy sức quyến rũ. Adam mặc kệ thái độ thờ ơ của cô, anh để lại tấm danh thiếp trên bàn, lên hôn lên má cô rồi lao rất nhanh ra thang máy.

- Anh... anh... - Thư ký Giang bức tức đứng lên. Nhìn khuôn mặt của anh cô biết không có gì tốt đẹp mà. Chắc chắn là một tên dân chơi, phụ nữ công sở cứng nhắc như cô anh ta lại hứng thú cái gì cơ chứ.

Thư ký Giang còn đang chờ đợi thì bị Tô tổng gọi vào trong. Nhật Thiên chăm chú nhìn khuôn mặt cô: “Thư ký Giang cô không khỏe sao? Mặt mũi cô đỏ bừng lên cả.”

Thư ký Giang để tài liệu lên bàn rồi xin phép ra ngoài. Cơ thể cô sao vậy, chỉ một cái hôn phớt qua thôi mà.

Adam mỉm cười từ lúc bước vào thang máy đến lúc bước ra. Má cô. Thật mềm mịn, anh tiếc nuối vì nụ hôn vừa rồi quá mức nhẹ nhàng. Ít ra hôm nay anh cũng biết được loại mỹ phẩm và nước hoa cô dùng. Chúng thật dễ chịu cùng quyến rũ, cô làm anh chết mất.

Bữa trưa hôm nay Nhật Thiên cũng không có thời gian thưởng thức. Dạ dày co thắt cùng cơn đau đầu lại ập đến, Nhật Thiên khó khăn với lấy vỉ thuốc trên bàn, lấy một viên rồi nuốt xuống. Viên thuốc đắng nghét khô khốc trôi xuống cổ họng, bây giờ Nhật Thiên tỉnh táo hơn đôi chút thì điện thoại bên cạnh reo lên: “Xin hỏi đây có phải số điện thoại của ông Tô Nhật Thiên không ạ?” Nhật Thiên đáp lại ông ta rồi tiếp tục lắng nghe.

- Tôi là bảo vệ của chung cư của anh. Vừa có một vụ cướp, bây giờ anh có thể về nhà kiểm tra tài sản được không ạ?

Nhật Thiên hỏi địa chỉ chung cư rồi cúp máy. Căn hộ này, sao anh chưa từng biết đến.

Nhật Thiên lao đến chung cư sau khi đã hủy hết các cuộc hẹn buổi chiều. Anh đứng chần chừ trước căn hộ quá lâu. Không biết điều gì thôi thúc anh đến đây. Bây giờ anh mới thấy mình ngu ngốc cỡ nào, anh lao đến đây khi mà bản thân không có chìa khóa. Nhật Thiên đang định xuống dưới mượn chìa khóa bảo vệ thì cánh cửa đằng sau bật mở

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Tìm lại ký ức

Người con gái quay lưng về phía anh, cô khoác trên mình một chiếc áo dạ đỏ rực, thân mặc chiếc váy trắng xinh đẹp. Nhật Thiên nhìn thấp thoáng thấy chiếc bụng của cô phía trước. Một phụ nữ có thai. Cô vụng về xách chiếc giỏ ra bên ngoài, cô lấy chân khép cửa lại rồi khóa lại. Cô âm thầm để chìa khóa vào trong chậu cây rồi mới vui vẻ bước ra ngoài. Nhật Thiên vội vàng đuổi theo, khi tay chạm vào vai cô thì hình bóng gần gũi đó bỗng tan biến. Nhật Thiên hít thở sâu một hơi. Anh lại gặp ảo giác rồi. Nhớ lại động tác vừa rồi của cô gái, anh cũng cúi xuống lục lọi chậu cây trước cửa. Chiếc chìa khóa màu bạc ẩn hiện dưới gốc cây. Nhật Thiên cúi xuống lấy chìa lên rồi cắm vào ổ.

Cạch

Chiếc cửa mở ra. Căn phòng tối đen hun hút. Nhật Thiên vói tay bật đèn lên. Căn phòng khá rộng rãi, trang thiết bị cũng rất đầy đủ. Anh đi khắp tất cả chung cư. Phòng ngủ, nhà bếp, nhà vệ sinh mà không tìm được chút ký ức nào. Căn hộ này ở gần công ty. Liệu có phải chỉ đơn thuần là phòng nghỉ dài hạn của anh. Nhật Thiên đi từ phòng ngủ bước ra, tính bỏ cuộc, quay lại công ty thì mũi giày hướng về căn phòng ngủ cho khách. Nhật Thiên tò mò đến lại gần. Tay chạm vào cánh cửa định mở ra thì đã bị khóa chặt. Chìa khóa phòng này ở đâu? Nhật Thiên có dự cảm chiếc chìa khóa này sẽ dẫn anh đến một miền ký ức anh chưa từng biết đến.

Nhật Thiên chạy ngay vào phòng, lục lọi mọi ngăn kéo nhưng không tìm ra chiếc chìa khóa nào. Anh tức giận đá chân vào tủ quần áo. Chiếc tủ lắc lư theo con gợn của anh, một chiếc hộp cacton rơi xuống. Nhật Thiên mở chiếc hộp ra. Một chiếc gang tay nam và một chiếc khăn len đỏ. Sao anh lại có thứ này. Một hình ảnh bỗng chốc vụt qua đầu anh khiến anh không kịp nắm bắt. “Anh cứ dừng đi, coi như là quà trước giáng sinh” Cô gái với mái tóc xoắn dài chạy đến bên cạnh anh trong mùa đông rét mướt, quàng vào cổ anh chiếc khăn đỏ tươi nổi bật này. Khuôn mặt cô gái rất mờ, anh cố gắng mà không nhìn ra cô là ai. Chiếc khăn được nhắc lên, chiếc chìa khóa cũng theo đó rơi xuống.

Cánh cửa bí mật cuối cùng cũng mở ra. Nhật Thiên lướt mắt nhìn xung quanh phòng. Nhà anh lại có phòng phụ nữ sao. Nhật Thiên chạy đến bên tủ quần áo, bật tung chiếc tủ nhỏ nhắn. Mùi hương ứ ập trong đó lan tỏa cả căn phòng. Mùi hoa hồng.

Chiếc gối ôm trên xe vừa ấm áp vừa thơm ngát hương hoa.

“Có chiếc gối nào đâu?” – Tài xế Triệu khó hiểu nhìn anh.

“Anh sẽ cùng em chăm sóc tốt cho Tiểu bảo” – Vòng tay ấm áp trong quán cà phê. Vậy là sau 4 năm, anh lại tìm ra lí do để mình tồn tại.

“Em tưởng anh không về” – Thanh Tâm nằm trườn trên ghế sofa vừa xem tivi vừa nhìn anh.

“Nhật Thiên ăn cơm thôi. Nhật Thiên lấy cho em chiếc khăn tắm. Nhật Thiên về anh nhớ mua vịt quay nhé. Chồng yêu...”

Mọi góc ngách trong căn hộ đều ngập tràn hình bóng của cô.

Nhật Thiên chạy hồng hộc ra bên ngoài. Ký ức trở về kéo theo con đau đầu hành hạ anh. Nhật Thiên loạng choạng lấy điện thoại trong túi. Tay anh run run ấn phím một, cơ thể to lớn không kìm được mà đổ nhào trên mặt đất.

“Alo” – Giọng nữ trong trẻo truyền đến.

“Tâm... Tâm...” – Tiếng gọi da diết cùng tiếng thở đứt đoạn. Nhật Thiên khó khăn hít một luồng khí lạnh ép bản thân mình nói tiếp với cô.

“Nhật Thiên, anh sao vậy? Nhật Thiên? Anh trả lời tôi đi.” – Thanh Tâm hốt hoảng nói vào trong điện thoại.

Đáp lời cô chỉ còn tiếng thở khó nhọc. Thanh Tâm hốt hoảng bắt xe đến Tô thị.

- Thanh Tâm, chị đến tìm Tô tổng sao? Anh ấy vừa ra ngoài rồi.

- Anh ấy bảo đi đâu không? – Thanh Tâm vội vàng bắt lấy tay thư ký Giang. Bộ dạng hoảng sợ của Thanh Tâm làm thư ký Giang lo lắng, cô nói địa chỉ Nhật Thiên đến cho Thanh Tâm. Nghe xong, cô lao nhanh ra khỏi Tô thị.

Nhật Thiên... ngàn vạn lần anh không được có chuyện gì.

- Nhật Thiên, Nhật Thiên... Anh mở cửa đi. – Thanh Tâm đập tay lên hồi vào cánh cửa. Đôi mắt của cô cũng đỏ hoe theo dòng lệ đang lăn dài trên má.

Nhật Thiên mơ hồ nhận ra giọng người con gái đó. Anh cố gắng lê mình về phía cánh cửa. Đôi chân anh liên tục chống lên nền nhà nhưng hết lần này đến lần khác bàn chân vô lực trượt xuống nền. Bàn tay cũng trơn trượt khiến anh không chống lên được. Vì thế, anh cứ liên tục trườn về phía trước như mấy động tác bò trườn của lính đặc nhiệm. Mồ hôi lạnh từ trán cũng túa ra. Cố lên chút, Nhật Thiên. Cố lên một chút. Nhật Thiên chưa bao giờ thấy bất lực với bản thân như vậy. Bây giờ anh chỉ có thể di chuyển từng xentimet. Trườn được một chút thì đầu óc của anh càng thêm choáng váng, bầu trời trước mặt anh tối sầm.

- Nhật Thiên, anh tỉnh dậy đi- Thanh Tâm chạy ủa vào phòng đỡ lấy anh. Sao cô lại quên mất dưới phòng bảo vệ có chia khóa cơ chứ. Nhật Thiên chớp mắt liên tục. Anh thều thào lập đi lập lại điều gì đó. Thanh Tâm ghé sát tai nghe anh nói. “Tâm Tâm, anh xin lỗi. Anh xin lỗi em.” Cô sững sờ nhìn anh, bàn tay bên cánh tay anh bỗng siết chặt. Giọng nói dịu dàng đó, anh đã nhớ rồi sao.

Nhật Thiên tỉnh dậy khi anh đang ở trong bệnh viện. Mùi thuốc khử trùng lan tràn trong không khí. Anh đang ở đâu? Cánh tay anh cũng đang truyền một túi nước biển.

Nhật Thiên vội vàng ngồi dậy, anh rút túi truyền ra khỏi tay mình. Anh phải tìm Thanh Tâm, anh phải tìm cô ấy, anh còn rất nhiều điều muốn nói.

Nhật Thiên thấy bóng dáng cô trên khúc rẽ ra sân bệnh viện, anh vui mừng đuổi theo.

- Cô nghĩ cô đang làm cái quái gì thế?- Xuân Hiểu như nổi khùng khi đến bệnh viện. Cháu trai yêu quý của bà phải nằm viện vì cô ta sao?

- Tôi không hiểu ý bà – Thanh Tâm thờ ơ đáp.

- Chẳng phải cô hối thúc nó tìm ra quá khứ để quay về với cô sao. Cô thật ghê tởm. Mang chất ta đi giờ còn muốn cả cháu ta nữa. Đồ phụ nữ tham lam, đến bao giờ cô mới chịu dừng lại?

- Tôi yêu cầu bà tôn trọng tôi. Dù gì tôi cũng từng là vợ Nhật Thiên. Tôi thấy mình không sai ở đâu khiến bà khinh miệt tôi đến vậy. Tốt nhất bà nên xem lại bản thân đi.

Bốp...

- Sao bà lại làm thế?- Thanh Tâm đau đón ôm má trái

Bốp...

- Tinh táo chưa? Cô dám dùng cái giọng hỗn láo đó nói với tôi à?

- Bà. Tôi đã làm gì bà. Tô gia có trái thảm mời tôi, tôi cũng không vào. Bà nghĩ chỉ có nhà bà mới cao quý thôi sao. Bà nói tôi chỉ bằng bà quay lại dạy dỗ cháu trai mình đi. Tôi đã buông tay từ lâu rồi, là anh ta cứ lẻo đẻo theo tôi, gây phiền hà cho mẹ con tôi. Bà bảo anh ta làm ơn tránh xa mẹ con tôi một chút, tôi chỉ cần thể chứ không cần tiền của các người. – Nói rồi, Thanh Tâm bỏ đi để mặc những tiếng quát tháo của bà ta. Nước mắt trên khóe mi vung thành một đường lấp lánh trên không khí.

Nhật Thiên đuổi kịp cô thì bắt gặp hình ảnh bà nội tát cô, anh định bước lên bảo vệ cô thì nghe hết tất cả những gì cô nói. Thanh Tâm, anh làm em đau khổ đến vậy sao? Bàn tay của anh siết chặt, chỗ mũi tiêm vừa rồi lại rỉ máu. Dòng máu đỏ thẫm nhỏ giọt trên cánh tay nhưng anh không hề cảm thấy đau đớn.

- Cho tôi cái này.

Lã Hiên và Vũ Luân cùng chỉ tay vào hộp bánh trên giá. Hộp bánh tiramisu cuối cùng.

- Là anh

- Là cô.

Hai ngón tay từ chỗ hộp bánh di chuyển lên mặt đối phương. Sao lại xui xẻo vậy chứ.

Lã Hiên đến Bắc Kinh không phải vì lí do mà mọi người vẫn nghĩ. Cô đang trốn nợ, vì vậy phải chạy sang đây. Lã Hiên không còn bố mẹ, ở với bác từ bé nhưng trước kia ông ta chưa từng đối xử tốt với cô, thêm thói rượu chè cờ bạc liên miên làm nhà cô nợ ngập đầu. Ông ta vì muốn trả nợ mà gán cô cho tên chủ nợ. Vì thế cô mới chạy đến Bắc Kinh. Cuộc sống ở đây quá vất vả, lại không có người quen nên ngoài việc dạy trẻ cô còn nhận bưng bê cho một quán ăn. Người đàn ông đứng trước cô bây giờ chính là anh chàng bắt bẻ nước nóng khiến cô vô tình đổ lên chỗ đó của anh ta. Sau đó mới biết anh ta là tổng giám đốc của Mặc thị. Vì vậy, cô lập tức xin nghỉ việc rồi chuồn gấp.

Vũ Luân nghiêng răng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô ta. Người phụ nữ không phân biệt nổi độ nóng ấm lạnh của nước làm anh bây giờ đi tiểu cũng khó khăn. Hay lắm chưa gì cô đã lộ diện rồi.

- Thế ai là người mua chiếc bánh ạ. – Người bán hàng đã gói xong ái ngại nhìn lên.

Cả hai cũng quay ra giật lấy hộp bánh: “Là tôi.”

Đôi mắt nảy lửa lại quay sang lườm đối phương, thà chết không buông.

- Hai người còn định tiếp tục đến bao giờ. – Đậu Đậu, chen vào giữa giằng lấy hộp bánh.

- Cô Lê Hiền, Chú Vũ Luân, chia làm hai là được rồi

Người trong quán tò mò về khung cảnh đối ngược. Trẻ con hòa giải người lớn cãi nhau, thế giới này đúng là cái gì cũng có thể xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng*, *Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Khởi đầu từ một kết thúc

- Thanh Tâm, cậu ra đây một chút.- Hiểu Như mập mờ gọi cô ra ngoài. Ánh mắt cô ấy như đang giấu điểm Thanh Tâm cái gì đó. Hôm nay Beauty plus cũng tham gia showroom mỹ phẩm toàn quốc. Phòng marketing được giao việc giới thiệu sản phẩm. Hôm nay là ngày cực kì quan trọng với cả đội của Thanh Tâm.

- Đợi mình một lát, này Nhi Nhi để sản phẩm ở đây, đứng cần một người ra bên ngoài để dẫn khách vào...Này, Hiểu Như mình đang bận mà... Này, cậu kéo mình đi đâu.- Thanh Tâm tiếc nuối quay nhìn lại quầy hàng. Hiểu Như sao vậy, từ sáng đến giờ cô ấy cứ lơ đãng, tâm hồn treo ngược cành cây vậy. Hiểu Như quay sang mỉm cười xảo quyệt nói nhỏ: “Yên... theo mình rồi sẽ biết... à, nhắm mắt lại. Rồi đứng im ở đây, một... hai... ba.”

Thanh Tâm nhẹ nhàng mở mắt, khung cảnh trước mắt choáng ngợp cô. Đài phun nước trải đầy hoa hồng, mọi khách hàng cũng tò mò vây xung quanh. Cô đang đứng trên tấm thảm trải đầy hoa hồng đỏ, đúng loại hoa cô yêu thích. Thanh Tâm chần chừ nhìn xung quanh, hai bên lối đi treo băng rôn: “Thanh Tâm, anh yêu em”. Cô quay sang tìm Hiểu Như nhưng không thấy đâu, chân chậm chậm đi lên phía trước. Một chiếc bánh tiramisu hình trái tim đặt trên bàn trông rất trang nhã, cũng loại bánh cô thích. Bây giờ cô có thể biết ai đứng sau vụ này rồi. Mồ hôi trên trán rịn ra, mặt cũng hơi phồng hồng, mọi người vỗ tay râm ran khi nam chính xuất hiện.

- Vũ Luân, chuyện này là sao?- Thanh Tâm thì thào vào tai anh.

- Thanh Tâm, anh yêu em. Anh yêu em từ rất lâu rồi, lấy anh nhé- Vũ Luân mỉm cười quỳ xuống, ánh mắt chờ mong câu trả lời của cô.

- Đồng ý đi, đồng ý đi, đồng ý đi...- Đám đông xung quanh vỗ tay hò reo. Thanh Tâm từng nhớ cô cũng từng mơ về một giấc mơ lãng mạn như vậy nhưng lúc ấy khác bây giờ. Hoàng tử trong mộng của cô xem ra còn thua xa Vũ Luân nhưng Thanh Tâm trong mơ lại tốt hơn Thanh Tâm thực tại rất nhiều. Cô đã có con, thậm chí có một đời chồng, quá khứ cô như vậy, Vũ Luân có thể cho qua sao? Cô biết tình cảm của anh dành cho mình, cũng nhận ra từ rất lâu rồi. Chỉ là cô không muốn thừa, đoạn tình cảm này rất mơ hồ, anh yêu cô nhưng suốt những năm tháng có anh bên cạnh cô không tài nào chuyển mối quan hệ hai người đi xa hơn được. Cô sợ nếu thừa mà không thành sẽ đẩy hai người ra xa, đến cả làm bạn bình thường cũng không thể. Vì vậy, cô xem như không trông thấy đoạn tình cảm của anh.

Tay nhẹ nhàng đưa ra giữa không trung cùng lời hò reo của khán giả đang theo dõi...

- Bên đó có gì náo nhiệt vậy? – Nhật Thiên bị đám đông phía trước gây chú ý.

Thư ký Giang cũng chú ý đám đông từ lâu rồi nhưng khi nhìn rõ đối tượng, cô không dám dấn động trước anh: “Dạ, là cầu hôn ạ.”

- Chúng ta đi cửa sau đi. – Nhật Thiên vốn không thích mấy chỗ đông người, vẫn nên tránh sang chỗ khác.

- Thanh Tâm, anh yêu em. Anh yêu em từ rất lâu rồi, lấy anh nhé... - Giọng nói quen quen vang lên dưới sảnh chính. Lúc này, bước chân của Nhật Thiên khựng lại. Anh bất ngờ nhìn xuống dưới.

Sảnh chính rất đông người, chủ yếu là phái nữ_ những người thích xem trò vui. Sân khấu bao quanh bởi vòng hoa hồng đỏ thắm tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu. Hàng loạt băng rôn căng lên xung quanh. Dòng chữ: “Thanh Tâm, anh yêu em” như vết cứa sâu vào tim anh. Câu nói này, anh cũng hàng vạn lần lặp đi lặp lại trong lòng nhưng không thể nói to, ngàn vạn lần không thể viết lên những tấm băng rôn cỡ lớn để ai ai cũng nhìn thấy. Những dòng chữ chứng minh, anh thua rồi. Thua thật thảm hại trước Vũ Luân. Tình yêu của anh so với anh ta không kém hơn nhưng tình yêu của anh lại làm cô mệt mỏi, tạo thành áp lực, trở ngại cho cuộc sống của cô. Bàn tay của anh siết chặt, gân xanh trên trán cũng hằn rõ. Mạch máu giật giật trông vô cùng đáng sợ. Dạ dày anh trào lên cơn chua xót quen thuộc. Sáng giờ anh vẫn chưa ăn gì, thuốc cũng chưa uống, đau dạ dày là lẽ thường. Mồ hôi trên trán anh nhỏ từng giọt, khuôn mặt mệt mỏi cũng phờ phạc. Anh nhắc nhở thư ký Giang rồi tự mình đi trước. Anh vốn nghĩ nếu cô kết hôn với người đàn ông khác sẽ từ bỏ, sẽ chúc phúc cho cô nhưng anh cũng biết thời khắc cô ở bên người đàn ông khác cũng là lúc hạnh phúc mãi mãi rồi xa anh. Nhưng, chuyện nay không thể trách ai, có trách là trách bản thân anh vô dụng, lúc cô ở bên không trân trọng. Có lẽ nếu cô đồng ý, khoảng thời gian về đêm quý giá nhất trong ngày của anh sẽ không còn, anh không thể đứng trước cửa nhà cô mỗi đêm mà nhìn lên nữa, chuyện này sẽ khiến chồng cô khó chịu, sẽ làm cô phiền lòng.

Chiếc điện thoại trong túi áo khẽ rung. Nhật Thiên mở máy, nhìn thấy người gọi thì lập tức tắt đi. Việc đầu tiên anh làm khi xuất viện là thông báo hủy hôn với Băng Hi, anh cũng định sẽ kiện cô ta ra tòa nhưng mẹ anh đã khốc lóc xin anh lại, bố anh cũng bảo anh tạm thời tha cho cô ta vì danh dự Tô gia. Băng Hi thấy hủy hôn thì điên cuồng gọi cho anh, xuất hiện mọi nơi anh đến, bây giờ anh đối với cô chỉ có chán ghét. Hiện tại cô ta vẫn chưa biết được dự tính của anh đương nhiên còn nuôi chút hi vọng, xem ra vài ngày nữa đến quẩy rầy anh cô ta cũng không có thời gian.

Thanh Tâm, nắm chặt chiếc hộp nhưng đỏ trên tay.

- Vũ Luân, em xin lỗi. Em không thể để mất anh được. Chiếc nhẫn này không nên thuộc về em- Thanh Tâm nhẹ nhàng đưa chiếc nhẫn vào hộp rồi đi ra khỏi dòng người.

Vũ Luân chết lặng nhìn bóng hình cô mất dần, tay cảm nhận cũng buông thõng xuống. Thanh Tâm, tại sao không được? Bốn năm trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy, sao em không thể cho anh cơ hội, cũng là cho em cơ hội. Tại sao phải giam giữ bản thân mình vì người đàn ông tồi tệ đó. Lúc nào cũng vậy, anh chủ động tiến đến gần thì em lại vô thức lùi ra xa, tại sao em lại không muốn rút ngắn khoảng cách của hai ta, tại sao? Nước mắt vô thức lăn dài trên má, Tô Nhật Thiên, tôi lại thua anh rồi...

Pub bar

- Cho tôi thêm một li nữa.- Vũ Luân lắc chiếc li rỗng trước mặt người phục vụ. Đúng hôm nay tâm trạng của anh cực xấu. Người ta nói mưon rượu tiêu sầu nhưng sao hôm nay anh càng uống lại càng đau đớn đến vậy. Thì ra tất cả chỉ là vẩn vơ, thực tế rất khác xa.

- Ô, Mặc thiếu, sao anh lại ở đây?- Lã Hiên bụng đồ đi ngang qua. Từ hôm gặp nhau ở tiệm bánh đến giờ, cái nhìn của cô về anh cũng gần gũi hơn. Thì ra cô là bạn thân của Thanh Tâm, cũng rất yêu quý Đậu Đậu. Lã Hiên vốn rất thích trẻ con, cũng rất có thiện cảm với những người yêu trẻ. Vì thế, cô mới đặc biệt quan tâm anh. Thêm nữa, anh rất đẹp trai, tính cách cũng dễ gần nên Lã Hiên trong lòng rất quý anh.

- Là cô sao? Sao cô lại ở đây?- Vũ Luân khó hiểu nhìn cô đáp lại. Lã Hiên vui vẻ chỉ tay vào bộ đồng phục, thì ra cô ấy làm ở đây.

- Anh có chuyện gì sao?- Cô quan tâm hỏi han, trông anh ta hôm nay rất mệt mỏi, ánh mắt cũng buồn bã.

- Thất tình...- Vũ Luân mân mê cốc rượu trên tay, nhìn qua cốc rượu hình ảnh của Lã Hiên rồi bật cười như trẻ con.

- Anh say rồi, để tôi gọi taxi cho anh... - Cô nhẹ nhàng gỡ tay anh ra khỏi cốc, mấy năm qua, cô đã tự rèn cho mình vài nguyên tắc, trong đó có không giao du với người say rượu. Tốt nhất nề tình anh ta là người quen của chị Thanh Tâm, cô chỉ giúp đến đây thôi.

Lã Hiên chật vật đỡ anh ra xe, Vũ Luân say sưa vừa đi vừa hát, bước chân cũng lỏng lẻo nên cả người dồn hết trọng tâm vào người cô. Cô cảm thấy thực không ổn, cả người nóng như lửa, rõ ràng bây giờ là mùa đông, tại sao cô lại thấy nóng mặt vậy.

- Hai người muốn đi đâu?- Bác tài xế ngán ngẩm nhìn đôi uyên ương đang quấn lấy nhau như sam trên xe. Thanh niên bây giờ thật là, phóng khoáng cũng vừa vừa thôi, để thế này thì lỗ lang quá.

- Đến khách sạn gần nhất- Cả hai buông nhau ra rồi nghiêm túc nhìn ông ta nói.

Lã Hiên mệt mỏi tỉnh giấc, sao thế này, cô đang ở đâu? Hạ thân chỉ mới nhích người lên một chút mà cũng cảm thấy đau đớn. Tại sao cô lại ra lắm mồ hôi thế này, cả người nhớp nháp thật khó chịu. Cô nhanh chóng vén chăn ra, một cánh tay rắn chắc vắt ngang qua eo, khoan đã cô không có nằm một mình, cũng không mặc quần áo? Những kí ức vụn vặt hiện lên trong đầu, cô đưa Vũ Luân vào xe, xong cô lại lao đến hôn anh ta, hai người quấn nhau lên phòng, rồi chuyện gì đến cũng sẽ đến...

- Á...aaaaaaaaaaaaaa

- Sao vậy?- Vũ Luân khó chịu mở mắt, anh thực sự đang ngủ ngon.

- Á.aaaaaaaaaa. Lã Hiên sao cô không mặc gì, hà sao tôi cũng vậy?

Hai người nhìn nhau chằm chằm, cả hai cứ yên lặng như vậy, những lời muốn nói cũng không sao thốt lên lời. Cuối cùng Vũ Luân cũng khó khăn nhìn cô nói: “Tôi xin lỗi, chuyện tối qua là do tôi mất kiểm soát.” Lã Hiên cũng nhẹ nhàng vén tóc qua tai, ngượng ngùng nói: “Không sao, là tôi bị chuốc thuốc, là tôi sai nên...”

- Tôi thực sự muốn xin lỗi cô. Lại là lần đầu của cô, tôi... - Đây thực cũng là lần đầu của anh, nhưng xem ra phụ nữ và đàn ông cũng cách biệt rất lớn. Trong tình thế phức tạp này, người đàn ông thông minh nhất cũng trở nên ngu ngốc. Anh lục lọi trong túi áo lấy tập séc ra, kí tên vào rồi đưa cho cô- Cô tự điền chỗ tiền vào đi, mong chỗ tiền này sẽ giúp cô thấy dễ chịu hơn.

- Anh nói gì, anh trả tiền cho tôi. Chuyện tối qua tôi không bắt anh phải đền bù, tôi không phải gái bán hoa.- Nói rồi cô tức giận lục trong túi mấy đồng lẻ, vứt mạnh vào mặt anh- Đây, tôi boa cho anh. Phục vụ của anh chỉ xứng với số tiền này thôi. Nói thẳng nhé, tôi cũng tiếc đêm đầu cho loại yếu sinh lí như anh lắm nên thôi, chào...

- Cô... đứng lại...- Vũ Luân tức giận đập mạnh tay vào bàn, nhìn chằm chằm vào bóng người phụ nữ xấu xa phía trước. Tôi không nói thì thôi, cô nghĩ cô ngon lắm chắc mấy lần ngất lên ngất xuống, chả phải đêm qua cô thích lắm sao? Từ đêm tối tận sáng sớm, hai người chìm đắm trong khoái lạc, anh thừa nhận anh cũng không khá hơn. Đây cũng là lần đầu anh tiếp nhận những xúc cảm đó.

Chương 79: Chân tướng.

Nhật Thiên mệt mỏi dựa lưng vào ghế, ngắm ánh chiều tà rải rác trên đường phố. Trước kia khi bản thân mất trí nhớ, anh cũng hay chán nản mỗi lúc ngày tàn thế này. Lúc ấy, anh đã nghĩ khi mình tìm lại kí ức, bản thân sẽ khác, sẽ không còn cô đơn mệt mỏi nữa nhưng, anh đã lầm rồi, tìm lại kí ức chỉ làm anh càng thêm cô độc hơn. Nhật Thiên ngồi lặng im ngắm nhìn những tòa nhà cao tầng tắt đèn, ngắm nhìn con phố lúc đông lúc thưa, ánh mắt cũng vô thức chạy theo dòng người. Con đường dài dẫu thôi thúc anh đứng lên nhưng bản thân lại quá mệt mỏi để tiếp tục ăn một mình, ngủ một mình. Hóa ra anh vẫn không quên được, anh không thể sống thiếu cô. Nhật Thiên, có thêm mấy tiếng nữa thôi, ngày mai maybe lại có thể vui đầu vào công việc rồi.

Thanh Tâm nhìn ngắm chiếc bàn chải của mình. Thật sự rất lạ, bàn chải của cô 4 tháng nay chưa có thay mà trông rất mới, một cọng lông cũng không chĩa ra. Thanh Tâm quay ra nhìn chiếc khăn mặt màu hồng của mình cùng Đậu Đậu. Không phải chứ, bốn tháng rồi cũng không rách, lớp lông cũng rất mềm mịn. Cô quắc mắt nhìn sang chỗ xà phòng, mỹ phẩm của mình, lâu rồi không có mua sao còn nhiều vậy. Cả mấy cuộn giấy vệ sinh nữa, không biết bao lâu rồi cô chưa mua sao mãi không hết vậy. Thanh Tâm suy nghĩ một hồi, sau đó cười ha hả trong nhà tắm. Chắc chắn là mẹ con cô dùng đồ bền cùng tiết kiệm. Cứ đà này, mẹ con cô sắp giàu to rồi. Lúc lục lọi chỗ đồ trong nhà tắm, Thanh Tâm vô tình lướt qua chiếc bàn chải cùng tuýp kem cạo râu ở góc tường. Khác biệt với vẻ mới tinh của đồ đặc xung quanh, chiếc bàn chải cùng kem cạo râu trông lại rất cũ. Thanh Tâm mân mê chiếc bàn chải trong tay, Nhật Thiên từ hôm ở bệnh viện không có xuất hiện. Lúc cô quay trở lại phòng bệnh đã không thấy anh, mấy ngày qua cũng vậy. Anh dường như bốc hơi khỏi cuộc sống của cô, Thanh Tâm vốn nghĩ anh đã từ bỏ rồi, cô vốn nên thỏa mãn với cuộc sống hiện tại, những ngày tháng bình yên cô mong ngóng cuối cùng cũng đến nhưng ngược lại cô không thấy chút vui vẻ, những món đồ của anh lại gợi nhắc cô những kỉ niệm khi ấy. Chiếc giường cũng có hình bóng anh, căn bếp, nhà tắm. Nhiều lần cô muốn vứt những món đồ của anh đi nhưng khi tay ờ trước thùng rác lại không tài nào thả ra được. Cô thuyết phục mình rằng biết đâu anh lại đến, khi ấy kiếm mấy món đồ này rất phiền phức. Vì vậy, cô mới xếp gọn chúng lại.

Thanh Tâm khoanh tròn lịch trên giấy. Hôm nay là ngày giỗ của tiểu bảo, nghĩ đến đây tâm trạng cô lại nặng nề. Thanh Tâm ra cửa hàng mua một bó hoa bách hợp nhỏ rồi quay trở lại con đường hôm ấy. Hôm nay cô ra đường rất sớm, con đường cô bị đâm vốn rất đông, cô nên đến sớm sẽ thuận tiện hơn. Cô bước xuống chiếc taxi, rảo bước về phía con đường khi ấy, bàn chân bị bóng đen quá khứ cản trở, từng bước, từng bước nặng nề, một chút nữa, một chút nữa lại gần hơn rồi.

Chỗ này, năm ngoái là nơi cô ngã xuống, là nơi cô mất tiểu bảo mãi mãi, cũng là nơi cô biết một con dao có bao phần lạnh buốt đau đớn.

Con đường vắng vẻ hơn ngày thường, bầu trời cũng u tối như tâm trạng của cô.

Giữa con đường, đáng lẽ phải trống trải lại đang xuất hiện một bóng hình. Người đàn ông mặc bộ đồ đen, trùm mũ kín mít, anh ta ngồi xổm trước chỗ cô từng ngã xuống, cành hoa bách hợp trên tay anh ta cũng đặt xuống. Thanh Tâm chậm rãi tiến lại gần.

- Ta không cố ý, cháu đừng theo ta nữa. Lần trước đâm phải bố cháu cũng là vô tình thôi. Cảnh sát cũng nói như vậy rồi.

Con đường vắng vẻ lạnh ngắt chỉ có hai người, Thanh Tâm run run đưa tay túm vai người đàn ông, nước mắt theo viền mắt chảy dài bên má. Hắn ta. Hắn ta chính là hung thủ.

- Anh...- Giọng cô run rẩy.

Bầu trời đen kịt, ánh sáng yếu ớt khiến cô không nhìn rõ. Suốt mặt người đàn ông quay ra, anh ta vừa nhìn thấy cô liền chạy bán sống bán chết. Người đó, là Hector.

Thanh Tâm vội vàng đuổi theo anh ta. Trong đầu cô bỗng nhớ lại lần gặp anh ta khi cô bị Nhật Thiên bắt cóc trên núi. Lúc đó cô thấy anh ta có sự ngượng ngập đến bây giờ cô mới hiểu ra. Thì ra, anh ta liên quan đến vụ việc đó.

Thanh Tâm mãi suy nghĩ mà lao trên đường. Đúng lúc ấy một chiếc xe tải đường dài lao tới. Thanh Tâm chết sững đứng đường, trong đầu cô bỗng trống rỗng. Ánh đèn xe chiếu sáng khắp người cô.

Nhật Thiên lao ra trước xe, anh chỉ kịp xô cô về bên kia đường. Thanh Tâm trong giây phút ấy nhìn rõ khuôn mặt anh, anh sao vẫn đẹp trai đến vậy, người đàn ông cô yêu vẫn luôn như vậy. Thanh Tâm lúc bị anh xô đồng thời cũng kéo chặt cánh tay anh khiến cả cơ thể anh lao đến đè chặt lên cô. Nhưng, thân thể anh quá nặng, cũng quá to lớn, cô vẫn không kéo anh ra được chỗ không có xe lao tới.

Trong giây lát, Thanh Tâm thấy sợi dây sinh mệnh móc nối anh với cô. Cả hai nhìn chăm chăm vào đối phương, đôi mắt đã thay họ nói lên tất cả.

Bíp... bip....

- Hai người đang đóng phim hành động đây à, ngáng giữa đường thế này ai còn chạy được nữa. Định cản trở giao thông à?

Lúc này, cả Thanh Tâm và Nhật Thiên mới quay ra nhìn chiếc xe vừa rồi. Xe dừng lại vừa vặn cách họ 10 phân, người tài xế bực tức quay sang lườm hai người.

Nhật Thiên đứng dậy trước, anh đỡ Thanh Tâm lên. Sau khi xin lỗi tài xế, anh đến bên cạnh Thanh Tâm vẫn còn đang thất thần ngồi ven đường. Thanh Tâm gục mặt giữa hai chân, cô vẫn chưa hết run, khuôn mặt cô vẫn trắng bệch không chút huyết sắc. Thấy anh lại gần, Thanh Tâm mới nhìn thấy bó hoa bách hợp ve đường. Có lẽ, mục đích anh đến đây giống cô.

Nhật Thiên cùng Thanh Tâm đến chỗ xảy ra tai nạn, cả hai cũng thấp nhang, ước nguyện cho thiên thần bé nhỏ của họ sẽ được đến một nơi thật tươi đẹp, sống cuộc sống thật hạnh phúc.

- Thanh Tâm, em muốn uống chút gì không?

Nhật Thiên gọi cho mình tách cà phê rồi đưa menu cho cô. Nhật Thiên từ sớm đã thức dậy, anh vốn chỉ muốn đến thấp nhang cho con nén hương rồi sẽ đi ngay không ngờ lại gặp được cô.

Thanh Tâm vẫn không có chút động tĩnh. Đến khi anh lay vai, cô mới bất ngờ ngẩng lên. Cô gọi cho mình ly sữa nóng.

Thanh Tâm mân mê mép ly sữa, lấy hết dũng khí cô mới quay sang nói với Nhật Thiên:

- Em vừa nhìn thấy hung thủ đã giết con chúng ta. Anh biết không là Hector, chính là hấn ta. Hấn ta đã đâm em, cướp tiểu bảo của em.

Nước mắt Thanh Tâm lăn dài trên gò má, đôi mắt cô đỏ hoe, cả cơ thể không ngừng run rẩy.

Nhật Thiên sang ngồi bên cạnh, anh ôm cô vào lòng, anh nhỏ giọng trấn tĩnh cô: “ Anh biết rồi, anh sẽ không tha cho hấn ta.”

Nhật Thiên đưa cô về tận nhà, sau đó anh đứng lặng một lúc lâu. Thanh Tâm vừa về nhà thì lao ngay vào phòng ngủ, cô thực quá mệt mỏi. Anh đứng chần chừ rất lâu, mãi sau mới để hộp quà lên bàn khách. Anh vẫn nhớ hôm nay là sinh nhật Thanh Tâm.

Nhật Thiên khép cửa lại, trên bàn khách là món quà của anh. Anh đã nghĩ đến rất nhiều thứ con gái thích. Trang sức, quần áo, mỹ phẩm nhưng sau cũng anh lại tặng cô hộp băng gạc này. Thanh Tâm, em đừng làm mình bị thương nữa, anh sẽ rất đau lòng nhưng anh không thể ở bên chăm sóc cho em được. Vì vậy, em hãy dùng những miếng băng gạc này để chữa lành cho mình. Thanh Tâm, anh mong không chỉ em là liều thuốc cho anh, anh hi vọng, bản thân mình cũng có thể chữa lành cho em.

Nhật Thiên ấn vào dây số, anh áp vào tai mình:

- Băng Hi, em đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Lần cuối bên em

Thanh Tâm thức giấc thì đã 2 giờ chiều. Cô uể oải bước ra phòng khách, đôi mắt cô dừng lại ở hộp băng cứu thương trên bàn. Đây là quà anh tặng cô sao. Nhật Thiên, vết thương đã đóng vảy thì cần gì băng lại nữa.

Điện thoại bên cạnh reo liên hồi, lúc này Thanh Tâm mới nhìn ra trong điện thoại có bao cuộc gọi nhỡ. Mọi người hôm nay có lẽ lo cô buồn nên muốn cô ra ngoài thay đổi không khí. Cũng đúng, cô nên sống thật tốt, cô đã hứa với Tiểu Bảo rồi, cô dù sao cũng 29 tuổi rồi. Hôm nay cuộc sống cô sẽ sang một trang mới.

- Thanh Tâm, bên này. – Hiểu Như đã đặt bàn sẵn trong quán ăn Hàn Quốc lớn nhất Bắc Kinh. Hôm nay mọi người tụ tập rất đông đủ, có vợ chồng Hiểu Như, vợ chồng chị Thanh Hân, cả Lã Hiên và còn... cả Vũ Luân.

Thanh Tâm ái ngại nhìn anh. Vũ Luân bị cô nhìn như sinh vật lạ thì bật cười. Anh trêu đùa, phá vỡ bầu không khí: “ Hung thủ giết tôi đến rồi. Cảnh sát, cảnh sát...”

Thanh Tâm nghe anh nói biết anh đã không còn để tâm đến hôm cô từ chối nữa. Cô cũng quay sang bông đùa với anh: “ Bắt tôi đi. Tôi xin chịu tội nhưng tôi mới 29 tuổi, còn một mụn con có được giảm án không ạ? “ Mọi người nghe cô nói thì bật cười, may quá, hai người đã trở lại như xưa.

Vũ Luân từ lúc đến đây đã nhìn chăm chăm người phụ nữ ngồi bên cạnh. Ai ngờ anh từng chung chạ, chung gối với cô ta chứ. Nhìn tướng ăn của cô ta kia, xấu chết mất.

Lã Hiên cố gắng không nhìn người đàn ông ngồi cạnh. Sáng nay cô không ăn gì. Bây giờ phải cố ăn nhiều một chút. Lúc cô vươn tay lấy miếng chả cá thì chạm vào tay Vũ Luân. Cả hai theo phản xạ rút tay lại, miếng chả cá giắt này trên đĩa. Cả hai quay ra nhìn nhau bằng con mắt hình viên đạn rồi quay mặt đi. Khuôn mặt cả hai đều đỏ ửng, có lẽ chỗ chạm vào còn nóng như bị bỏng. Hành động kì cục của hai người đập vào mắt của Thanh Tâm. Cô nhếch môi cười gian. Xem ra bạn cô cũng sắp là hoa đã có chủ rồi.

Sau bữa cơm vui vẻ, Nghĩa Từ lái xe đưa hai tiểu quỷ sang nhà ông bà rồi trở lại đi tăng hai với mọi người.

Temptation bar

Thanh Tâm hò hét vào trong mic, không biết đây là bài hát thứ mấy rồi. Cô đưa mắt nhìn xuống căn phòng. Ai cũng có đôi có cặp, mỗi mình cô là cô đơn lẻ bóng. Trong lòng chợt buồn buồn, cô bảo mọi người mình ra ngoài đi vệ sinh thực chất là đến quầy bar đơn uống rượu.

Người đàn ông ngồi lặng trong góc phòng. Anh đi theo cô từ khi nhìn thấy cô ở quán ăn đến tận đây. Anh chỉ lo cô uống rượu say sẽ rất nguy hiểm.

- Anh yêu, anh muốn uống một li không?

- Cô đi chỗ khác đi. – Nhật Thiên cau mày, cô ta che mắt Thanh Tâm làm anh không thể thấy gì.

- Anh uống hết li này, em lập tức đi. – Người phụ nữ trang điểm đậm nở nụ cười quyến rũ. Cô ta ngồi vắt chân trên bàn, chiếc váy ngắn cùn đến cả quần lót cũng lộ ra ngoài.

Nhật Thiên cầm li rượu lên, định đưa lên miệng thì bị một bàn tay giật xuống, cô thân nhiên ngồi trong lòng anh. Khuôn mặt xinh đẹp gần trong gang tấc. Tay cô vòng qua cổ anh, thân hình quyến rũ là lướt trong vòng ngực. Cô nhìn lên đầy khiêu khích:

- Cô đang quyến rũ chồng “cũ” (chữ cũ cô nói rất nhanh và nhỏ) của tôi sao? Li rượu này tôi uống. – Thanh Tâm tu cạn li rượu đỏ rực, khoe môi đỏ lấp lánh, cô cúi xuống hôn lên môi anh, truyền vào miệng anh không ít rượu. Nhật Thiên còn chưa phản ứng lại thì người con gái đó đổ sập vào người anh. Đôi môi xinh đẹp vẫn lầm bầm: “Tôi không muốn về nhà... không muốn về nhà...”

Nhật Thiên ngồi im một lúc thì lấy điện thoại của cô nhắn tin cho Hiểu Như: “Tớ hơi mệt tớ về trước”. Nhật Thiên vừa nhắn xong thì nhìn thấy tin nhắn cô vừa gửi cho mẹ mình. Ra là Đậu Đậu đang ở nhà bà ngoại, vậy hôm nay để anh chăm sóc cô vậy.

Anh tính tiền rồi công cô ra xe.

Nhật Thiên công Thanh Tâm ra khỏi chưa được bao lâu thì ba người đàn ông lần lượt cũng công những người phụ nữ ra ngoài. Cả bốn người đang công trên lưng người phụ nữ “đã”, “đang” và “sẽ” là của mình.

- Tồi nóng, Nhật Thiên. Nước, nước. – Thanh Tâm đập chân đập tay lên người anh. Mái tóc chải chuốt cũng bị cô giật tung lên.

Anh đưa tay cô lên miệng cắn nhẹ, lúc này Thanh Tâm mới xuôi xuôi không quấy phá nữa. Cô ngoan ngoãn ôm chặt lấy anh, gò má non mịn chạm vào má anh. Cảm xúc bây giờ thật dễ chịu.

Nhật Thiên đưa cô về phòng nghỉ ở chung cư cũ của hai người. Anh để cô nằm lên giường mình, dùng khăn ẩm lau mặt mũi cho cô. Thanh Tâm thấy càng lúc càng nóng, cơ thể cô như phát hỏa vậy. Đôi bàn tay trắng ngần lần mò khuy áo cời từng cúc , từng cúc một.

Nhật Thiên quay trở lại phòng ngủ thấy cô còn mặc mỗi nội y, mà ngay cả nội y cô cũng sắp cởi. Anh lập tức lao đến, lấy chăn ôm chặt lấy cô. Giờ anh biết trong li người phụ nữ đưa cho anh có gì rồi. Thế nào anh cũng thấy nóng bức nên vừa rồi phải đi tắm nước lạnh.

- Nhật Thiên, bỏ ra. Tồi nóng. Anh... - Thanh Tâm cau mày vùng vẫy.

Nhật Thiên chỉ còn biết nuốt nước bọt rồi nhìn sang chỗ khác. Nhưng mắt vừa đưa ra một chút thì cổ theo phản xạ lại quay lại. Cả người Thanh Tâm ửng lên hồng hào trông như một thanh kẹo bông mềm mượt. Nhật Thiên lại thấy chỗ nào của mình lại sống dậy. Anh ôm chặt cô, mắt cũng nhắm tịt: “Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.... Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ...” Thanh Tâm vẫn không hết quấy phá. Cô thấy người anh mát lạnh thì lập tức lao tới, cả cơ thể cũng bám dính không buông. Nhật Thiên khó khăn lắm mới không chế được giờ chỉ chút xúc tác đã nổ rộ. Anh đen mặt gục đầu vào hõm vai cô. Hơi thở nóng hổi phả vào vành tai khiến cô cười liên tục. Thanh Tâm mở ánh mắt mê li nhìn anh, nụ cười quyến rũ trên môi không tắt.

Nhật Thiên nghĩ nếu còn duy trì thêm một phút nữa anh sẽ không chịu nổi. Thế là anh bế cô, cả hai cùng bước vào nhà tắm. Anh cho cô nằm trong bồn nước ấm còn mình thì đứng dưới vòi hoa sen xả nước lạnh. Lúc anh đang ngẩng mặt vuốt nước thì đằng sau truyền đến cảm giác ấm áp.

Thanh Tâm áp mặt mình vào lưng anh, bờ vai dài rộng này, cô khao khát được anh ôm rất nhiều. Nhật Thiên sợ cô bị cảm lạnh nên tắt nước, sau đó bế cô về phòng. Anh lấy một chiếc váy trong tủ Thanh Tâm rồi đem ra thay cho cô. Tay anh vừa động vào áo ngực ướt sũng, anh vội vàng thao tác thật nhanh, mặc áo ngực cho cô sau đó đến quần lót, lần này anh phải kiểm chế lắm mới kéo được chúng xuống mắt cá chân cô. Chưa bao giờ anh thấy chân Thanh Tâm dài đến thế. Lúc Nhật Thiên mặc xong váy cho cô thì bản thân anh lại căng cứng lần nữa. Anh gắng gượng sấy tóc cho cô rồi cả người lao vào nhà tắm.

Nhật Thiên nằm xuống bên giường trống, chiếc chăn cô đã ủ ấm, anh cứ thế chui cả cơ thể lạnh toát vào. Cả khuôn mặt anh giãn ra vì mãn nguyện, bờ môi cũng nhùng nhằng lên.

Thanh Tâm uể oải lăn lộn trên giường. Đầu cô đau quá. Lâu rồi cô chưa có uống say như vậy, tửu lượng của cô bây giờ cũng kém hơn trước rồi. Cổ họng khô rát buộc cô phải trở mình. Thanh Tâm đầu tóc rối bù ngồi thất thần trên giường. Không phải chứ, đây đâu phải nhà cô. Rón rén nhìn vào trong chăn sau khi thấy bản thân vẫn còn quần áo chỉnh tề thì hơi thở đang đứt đoạn của cô mới được nối liền. Bờ môi còn chưa nhùng nhằng lên hoàn toàn thì cô lại lật chăn lần nữa. Không đúng đây không phải là bộ đồ hôm qua cô mặc. Thanh Tâm mày lại làm loạn gì thế này.

Cả căn phòng rất an tĩnh, Thanh Tâm lướt mắt nhìn xung quanh mới nhớ ra đây là phòng Nhật Thiên trước kia. Thế nào khi tỉnh dậy cố cứ thấy quen quen. Đối tượng là Nhật Thiên nên cô cũng cảm thấy khá hơn, ít ra anh cũng không thể coi là người xa lạ. Màn gió được anh kéo kín, trong phòng chỉ dội lại chút ánh sáng nhàn nhạt. Thanh Tâm không biết mình ngủ bao lâu rồi, có lẽ anh sợ cô tỉnh giấc nên mới kéo màn gió kín như thế.

Cô hua tay tìm chiếc đèn bàn muốn bật đèn lên thì bàn tay chạm phải chiếc giỏ trên tủ. Cô vung tay khá mạnh làm chiếc giỏ rơi xuống đất những món đồ trong đó cũng rơi tứ tung ra sàn. Thanh Tâm lồm cồm bò dậy, cô chạy ra cửa phòng bật đèn lên sau đó nhặt những món đồ dưới đất. Thì ra là rổ đựng thuốc. Thanh Tâm cầm lọ thuốc lên nhìn, mắt cô bỗng tối lại. Thuốc ở trong rổ chỉ có hai loại, một là thuốc giảm đau, hai là thuốc ngủ. Hộp thuốc ước chừng rất nhẹ, vì thuốc rỗng cũng rất nhiều. Nhìn thôi cũng biết anh dùng chúng nhiều như cơm bữa. Thanh Tâm siết chặt lọ thuốc trên tay, trong lòng bất giác đau đớn. Cô siết chặt tất cả chỗ thuốc, không được cô không thể để anh hủy hoại sức khỏe của mình. Người đàn ông này, cô không buông ra được.

Thanh Tâm cầm hộp thuốc lao ra phòng khách. Hôm nay là chủ nhật nên cô cũng không quá quan tâm đến giờ giấc. Cô nhất thiết phải cầm anh không dùng những loại thuốc tổn hại đến mình mới được.

Cô vừa bước ra cũng là lúc Nhật Thiên đẩy cửa vào nhà. Trên tay anh đang cầm mấy chiếc bánh bao xa xiu cũng sửa soạn nài anh phải xếp hàng mới mua được. Thấy Thanh Tâm đã tỉnh, anh mang đồ ăn vào bếp rồi gọi cô ra ăn.

- Nhật Thiên, chỗ thuốc này là sao? – Thanh Tâm giờ lọ thuốc ra trước mặt anh, tiếng nói quở trách.

Nhật Thiên sững người nhìn hộp thuốc, anh lập tức giật lại lọ thuốc, giấu ra sau mình. Anh trả lời qua loa lấy lệ:

- Vitamin thôi, em đừng quan tâm. Lại ăn chút đi.

- Anh định lừa em sao? Trước kia em cũng từng dùng qua mấy loại thuốc này. Chúng là thuốc ngủ cùng thuốc giảm đau. Anh biết chỗ thuốc này không tốt cho sức khỏe mà.

- Em, không cần lo. Sức khỏe anh, anh tự biết chừng mực. – Nhật Thiên không hiểu sao mình lại cáu gắt với cô. Anh thực ra hôm qua không có dùng mà. Anh cũng không muốn vì chuyện của mình mà phá vỡ những giây phút ngắn ngủi quý giá này. Có lẽ đây cũng là lần cuối cùng anh có thể ở riêng với cô, anh không dám nhận những sự quan tâm này, anh sợ khi một mình quay lại cuộc sống đơn độc sẽ không quen. Cô thà cứ oán trách anh, khi ấy anh sẽ chùng mực hơn, sẽ vì nghĩ cô không muốn gặp mà tránh mặt.

- Anh đúng là không nói lý lẽ. – Nói rồi, Thanh Tâm cầm túi xách rồi lao ra khỏi nhà.

Nhật Thiên thấy cô bỏ đi thì vội chạy theo. Anh biết cô quan tâm mình mà nói vậy, cũng biết mình nói có bao phần vô lý. Nhưng khi vừa chạy xuống dưới lầu thì Thanh Tâm đã bước vào trong xe taxi rồi đi mất.

Nhật Thiên đứng lặng nhìn theo bóng cô rất lâu, chờ cho đến khi chiếc xe chở cô khuất dần trên phố.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Bánh mì

- Cô ơi, cô có sao không? – Tài xế nhìn cô gái ở đằng sau. Bộ dạng nước mắt nước mũi thế kia chắc chắn là thất tình rồi.

- Tôi không sao, anh cứ lái đi. – Cô nức nở nhìn ra bên đường. Nước mắt của cô cũng mau quá, anh chỉ quát cô một chút nước mắt cô đã trào ra rồi. Có lẽ trong lòng nói của anh cô nghe thấy có chút xa cách, cô thấy như anh đang vạch ra giới hạn giữa hai người.

Nhật Thiên nhanh chóng gọi tài xế Triệu, anh phải gặp Thanh Tâm, đúng anh phải gặp cô, dù không biết sẽ nói gì, không biết cô có chịu gặp không nhưng anh vẫn muốn gặp cô, không muốn cô vì mình mà lại tổn thương. Nếu có thể cho anh quay lại thời gian, anh nguyện sẽ nhẹ nhàng hơn, sẽ nghe lời cô không uống thuốc nữa, anh thật sự chỉ muốn họ sẽ chia tay trong vui vẻ, hi vọng hình ảnh của Nhật Thiên trong mắt cô có thể đẹp hơn một chút, hi vọng mình sẽ không gây cho cô bất kì tổn thương nào.

Ting...

Nhật Thiên chau mày nhìn vào điện thoại, có tin nhắn gửi đến. Là của Băng Hi: Nhật Thiên, anh đừng quên hẹn với em lúc 5 giờ chiều nay ở Sorre's nhé. Anh sẽ nhớ ra hôm nay mình có hẹn với cô ấy, phải có lẽ đây là điều cuối cùng anh có thể làm cho cô.

Sorre's restaurant

- Nhật Thiên, em ở đây.- Băng Hi vui vẻ vẫy tay gọi Nhật Thiên. Cô rất nhớ anh, cuối cùng anh ấy cũng đã hiểu rồi, cuối cùng anh ấy cũng chịu tha thứ cho cô.

- Xin lỗi, em đến lâu chưa?- Nhật Thiên vội vã cởi áo khoác rồi ngồi xuống.

- Em cũng vừa mới tới thôi. Anh uống gì?- Cô niềm nở đưa menu về phía anh.

- Cho anh 1 cốc café đen thôi.- Nói rồi Nhật Thiên đưa lại cuốn menu cho cô. Tay cố tình đẩy cốc nước hoa quả đổ xuống người Băng Hi- Ôi, anh xin lỗi. Em sao không?- Tay anh nhanh lấy giấy ăn đưa cho cô ta, ánh mắt lo lắng.

Băng Hi vui mừng đón nhận sự quan tâm của anh, anh ấy còn lo cho cô. Vậy có nghĩa là anh đã hết giận rồi sao? – Em vào nhà vệ sinh một chút.

Nhìn thấy bóng hình Băng Hi xa dần, Nhật Thiên vội cầm lấy túi xách của cô.

- Em không sao chứ? Chiếc váy rất đẹp, rất hợp với em, vậy mà anh sợ ý quá.- Nhật Thiên lo lắng đặt cốc nước khác xuống, anh mắt đầy áy náy. Băng Hi vui vẻ nhìn anh rồi nhẹ giọng nói: “Không sao.. Em ổn mà, em muốn xin lỗi anh chuyện của Đậu Đậu... em... em...”

Ting...ting... ting..

Nhật Thiên vội bắt máy:” Alo, thư kí Giang. Có chuyện gì vậy? Tôi biết rồi, cô bắt đầu đi... Tôi về ngay..”

- Băng Hi, thật ngại quá,... công ty có việc gấp... anh phải về ngay. Buổi hẹn này để hôm khác vậy- Nhật Thiên vỗ tay lên vai cô rồi quay đi.

Băng Hi mừng rỡ nhìn bóng lưng anh, cái vỗ vừa rồi vẫn còn hơi ấm của anh. Nhật Thiên, em biết anh không thể bỏ rơi em mà, em biết anh mãi yêu mình em thôi.

- Thưa Tô tổng, tôi vừa nhận được thông tin của thám tử tư, thứ bảy tuần này, Hector sẽ về Mỹ, trước khi đi anh ta hẹn Băng Hi gặp ở sân bay. À, mấy ngày trước cô Băng Hi có chuyển cho anh ta 5000 \$, đồng thời cô ấy cũng mua cho anh ta một căn hộ bên ấy. Tiền này chúng tôi đã điều tra là tiền cô ta kiếm được là do... bán dâm mà có nên... thật ra trong mấy năm qua, cô ấy thăng tiến một phần là nhờ sự nâng đỡ của Tô tổng, một phần là ngủ với đối tác...- Thư kí Giang điềm đạm thông báo, cô nhẹ nhàng đặt ảnh lên trên bàn. Nhật Thiên giận dữ nhìn những bức ảnh cô ta là lướt dựa vào những người đàn ông xa lạ đi vào khách sạn. Băng Hi, xem ra anh đã quá xem thường cô rồi. Trong lòng anh có chút tức giận, dù sao trong quãng thời gian qua cô ta đã lợi dụng anh. May mà anh sớm nhớ lại nếu không anh sẽ tiếp tục mắc những sai lầm gì nữa.

Thanh Tâm lẫn lộn trên giường, cô trần trọc mãi vẫn chưa ngủ được. Tại sao nhắm mắt lại nhớ tới người đàn ông đáng ghét đó. Nhật Thiên, em ghét anh, em ghét anh. Bỗng bên ngoài truyền đến tiếng lách cánh, Thanh Tâm hoảng sợ nhìn lên đồng hồ. Đúng 12 giờ đêm, không phải chữ lẽ nào là ma, tháng này cũng không là tháng cô hồn. Không, Thanh Tâm mạnh mẽ lên, trên đời này làm gì có ma. Hay nhà cô có trộm, đũa nào dám đột nhập vào nhà bà, hôm nay may tới số rồi. Cô lên vào phòng Đậu Đậu lấy gậy đánh bóng chày, vũ khí đây rồi, một churong là ngắt lịm. Cô rón rén ra phòng khách, ăn trộm sao lại bật đèn thế này, nhà bếp cũng sáng đèn, có âm thanh phát ra, đúng có người ở trong. Thanh Tâm nín thở tiến lại gần cái lưng đang chăm chú nhìn vào tủ lạnh. Không lẽ ăn mày sao? Cô đếm nhẩm trong đầu: một, hai,... ba

Nhật Thiên cảm thấy mùi hoa hồng xung quanh thì chậm rãi quay đầu lại. Chiếc gậy đang giơ lên giữa không trung, mắt anh cũng vì thế mà trợn ngược lên.

- Nhật Thiên, anh... sao anh ở đây?- Cô tức giận nhìn tên ăn mày vừa bị mình suýt nữa động thủ.

- À, ừm anh thấy tủ hết sữa tươi với sữa chua nên anh mua thêm vào. À, cả nước tinh khiết nữa, rau củ quả anh cũng mua rồi, em với Đậu Đậu phải ăn đồ tươi, thế mới tốt cho sức khỏe. Giấy vệ sinh anh mua rồi, đèn vệ sinh anh cũng thay rồi à kem, Đậu Đậu thích ăn kem socola, anh để ngăn đá... em nhớ lấy...- Nhật Thiên vẫn tiếp tục nạp đồ vào tủ, vui vẻ trả lời.

- Bàn chải, khăn mặt, kem đánh răng... là anh thay hết sao?- Thanh Tâm xoa trán ngồi tựa vào bàn, hóa ra không phải là cô tiết kiệm mà cô bấy lâu nay dùng thừa sao? Mất mặt quá...

- Em cần gì không mai anh sẽ mua cho em...- Nhật Thiên cắt nốt mấy hộp sữa chua vào tủ lạnh.

- Anh dừng lại đi, anh không cho tôi quản anh, vậy anh lấy tư cách gì quản mẹ con tôi. Muộn rồi, mời anh về cho, mang đồ anh về nữa. À, để chìa khóa lại, tôi không biết anh lấy ở đâu nhưng như vậy là xâm nhập bất hợp pháp, đừng để tôi phải kiện anh.- Thanh Tâm thẳng thừng ra mở cửa, bây giờ trong lòng cô rất rối bời nhưng có một điều chắc chắn là cô không thể tiếp nhận những món đồ này nữa.

- Ừm... anh... anh...- Nhật Thiên mất đức dĩ cầm lấy túi hoa quả cô đưa cho rồi đi ra ngoài.

Thanh Tâm thấy anh chịu đi ra thì vội đóng cửa lại, cả người cũng trượt xuống vô lực. Tại sao anh lại làm vậy, tại sao cứ âm thầm lo cho mẹ con cô, tại sao thời gian qua lại lạnh nhạt với cô. Gặp anh làm tâm tư của cô càng thêm xáo trộn.

Rầm...

Thanh Tâm hoảng sợ mở cửa chạy ra ngoài. Nhật Thiên đang nằm sõng soài ngoài hành lang, mặt trắng bệch. Cô vội vàng đỡ lấy đầu anh đặt lên chân, tay vỗ nhẹ vào mặt anh, giọng run run gọi tên anh nhưng anh vẫn trung thành im lặng. Mãi một lúc mắt lơ mơ mở ra, tay đưa lên bụng nhìn cô hỏi: “Thanh Tâm, em có thuốc giảm đau không? Bụng anh, đau quá.”

- Vào nhà đã, nào anh đứng lên được không. – Thanh Tâm dịu dàng bước vào nhà.

Nhật Thiên ngồi xuống ghế, khuôn mặt đẹp trai cũng nhăn lại, mái tóc mai dính chặt trên trán. Thanh Tâm buông tay anh định lấy cho anh cốc nước ấm. Lúc này, bàn tay lạnh ngắt của Nhật Thiên lại lập tức túm chặt lấy tay cô. Mười ngón tay đan vào nhau, cô cảm nhận anh đang run rẩy, hơi thở thô suyễn khó nhọc. Thanh Tâm hiểu ý anh, cô ngồi xuống để anh ngả vào lòng mình. Nhật Thiên khó khăn mấp máy môi, giọng của anh rất nhỏ, cũng đứt đoạn: “Thanh Tâm, chuyện sáng nay... anh... xin lỗi...” Cô vốn nghĩ anh muốn nói chuyện gì với mình, thì ra anh vẫn đề tâm chuyện sáng nay. Có lẽ cô vẫn sẽ đề tâm nếu không phát hiện anh mang đồ đến nhà mình. Cô vuốt mái tóc anh, bàn tay cũng vô thức đặt lên vùng bụng rắn chắc đang co thắt. Cô khẽ mát xoa để anh nằm duỗi ra, sau đó lấy cho anh cốc nước ấm.

Nhật Thiên uống một ngụm nước ấm, cơn đau khôn còn mãnh liệt như trước nhưng vẫn đau âm ỉ khó chịu. Anh khó khăn nhìn cô: “Em có thuốc dạ dày không?”. Thanh Tâm nhủ mảy, hóa ra anh bị đau dạ dày thật. Chắc hẳn những ngày qua anh bán mạng cho công việc nên không quan tâm đến tình trạng sức khỏe. Cô khẽ lắc đầu, chắc từ hôm nay cô cũng nên có mấy viên thuốc dạ dày trong tủ rồi. Cô đứng lên tính nấu gì đó cho anh ăn lại nhớ từng đọc trên báo những bệnh nhân mắc bệnh đau dạ dày, ăn bánh mì là tốt nhất. Nghĩ vậy cô cầm ví lao ra cửa hàng tiện lợi mở suốt đêm, mua cho anh chút bánh mì.

Thanh Tâm quay trở lại thì Nhật Thiên đã thiếp đi, cô khẽ lay anh dậy. Nhét chỗ bánh mì đóng gói vào tay anh còn mình đi pha cho anh cốc sữa.

Nhật Thiên cảm động nhìn những túi lớn túi nhỏ bánh mì trên bàn. Anh ít khi ăn đồ đóng hộp, cũng chẳng mấy mua bánh mì. Có lẽ đây cũng là lần đầu anh ăn thứ này nhưng anh lại vô cùng thích thú, mùi vị này không tệ. Thanh Tâm trong lúc anh ăn bánh mì mới mở chỗ bánh ra xem đất. Cô vội mua quên mất xem hạn dụng. Chiếc bánh Nhật Thiên vừa nhét vào mình vừa đứng hôm nay hết hạn, cô dầm dúi giấu vỏ bánh trong túi. Trong lòng thầm xin lỗi tổ tông Tô gia.

Nhật Thiên ăn xong không có vùi ở lại như mấy lần trước, anh cảm ơn cô rồi lẳng lặng ra về. Thanh Tâm còn chưa kịp định hình thì đã nghe thấy tiếng xe dưới nhà. Cô chạy đến bên cửa sổ, nhìn chiếc xe lao vào màn đêm rồi mới quay lại phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng*, *Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Tôn Kim Nhã

- Anh buông tôi ra. Đây là sân bay đấy. – Băng Hi giật cánh tay mình ra khỏi tay Hector.

- Em đi với anh đi. Ở đây có gì tốt? Chuyện chúng ta gây ra trước sau gì cũng bị phát hiện, em còn ở đây làm gì? – Hector kiên quyết không buông. Hôm nay cô đến đây tức còn quan tâm đến anh, anh sẽ không để cô dễ dàng từ chối mình.

Băng Hi đưa tay chỉnh lại chiếc kính râm to sụ trên mặt, nửa dưới mặt cũng bị kín trong chiếc khăn len. Anh ta phiền quá, cô vốn nghĩ cho anh ta chút kí ức tươi đẹp một chút. Đàn ông đối tốt với mình, nói không dao động là nói dối. Huống hồ anh còn vì cô mà làm không biết bao nhiêu chuyện rồi.

- Xin lỗi, cô có phải Doãn Băng Hi không? Cô bị tình nghi là chủ mưu của vụ án của tiểu thư Đinh Thanh Tâm.

Băng Hi lúc này mới đưa mắt cầu cứu người đàn ông đối diện. Tình hình anh ta cũng không khác cô là mấy. Hector bị hai người đàn ông lực lưỡng lôi đi, khuôn mặt anh ta bực dọc, hai tay đeo còng số tám, ánh mắt anh ta hùng hục lửa giận.

- Chúng tôi đã bắt được hung thủ. Cảm ơn những thông tin anh cung cấp.

Nhật Thiên cúp máy điện thoại. Băng Hi, Hector, án tù chung thân chưa phải là cái kết cho hai người đâu. Những gì hai người đã làm với Thanh Tâm, anh sẽ bắt họ trả lại bằng hết.

Thanh Tâm nhặt tờ báo vút trước cửa nhà. Những ngày này cô hay đặt báo giao đến nhà. Đậu Đậu từ khi biết đọc rất hay đọc báo, nó lại thích đọc mấy tin tức thời sự tài chính liên quan đến pháp luật. Vì vậy cô đặt cho con mấy tờ báo coi như để con luyện đọc.

Bức ảnh tiêu đề đập ngay vào mắt. Lộ đời tư không trong sạch của ảnh hậu Băng Hi, Kẻ giết người sau 5 năm mới lộ diện, Tô tổng dứt tình tổng bạn gái vào tù,... Đời bàn tay cô run run lật giở trang báo. Nhật Thiên hành động cũng nhanh quá.

- Alo chị Đinh, Tô tổng đang rất bận. Vâng, chị có nhắn gì không ạ?

- Alo, chị Thanh Tâm, Tô tổng đã ra ngoài rồi. Chị có để lại lời nhắn gì không ạ?

- Alo, thật ngại quá. Tô tổng đi công tác rồi.

- Alo, Tô tổng đi gặp đối tác rồi ạ.

Thanh Tâm chán nản tắt điện thoại. Không sai, anh đang tránh cô, còn tránh một cách triệt để. Được lắm Nhật Thiên, xem anh tránh cô được đến bao giờ.

Thanh Tâm quyết định đến Tô thị. Được lắm, hôm nay cô bắt ngờ đến đây xem anh muốn viện cớ gì nữa.

Thanh Tâm nhờ quan hệ mà leo lên được phòng tổng giám đốc. Từ cửa thang máy cô đã thấy thư ký Giang đang ngồi tập trung làm việc, bộ dạng nghiêm túc chỉ thấy được ở nhân viên Tô thị.

Cô bấm điện thoại, chờ câu trả lời của thư ký Giang.

Thư ký Giang nhìn điện thoại, cô rõ ràng nhìn thấy sự hốt hoảng trong mắt cô ấy. Cô lập tức lục tung bàn làm việc, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, dường như cả chủ nhân cuộc gọi đang rất nóng vội. Thư ký Giang sau một hồi lục tung đồ đạc không thấy mới bắt đầu nhấc máy.

Thư ký Giang quay lưng về phía Thanh Tâm nên không biết cô đã đến bên cạnh bàn làm việc. Cô cúi người nhặt quyển sổ tay dưới đất. Cuốn sổ lật tung dưới sàn, lúc nhặt lên mắt cô vô tình đọc được những dòng chữ vô cùng đều đặn.

- Alo chị Thanh Tâm, Tô tổng không có ở đây.

- Nhầm rồi em, câu đấy hôm qua nói rồi. Hôm nay Tô tổng gặp đối tác mới đúng.

- Đúng đúng... – Thư ký Giang gật đầu lia lịa. Sau đó thấy sự bất hợp lý trong câu nói, cô sững người quay ra đằng sau. Cô không nhầm thì âm thanh đó rất gần, dường như tin hiệu không phải đi quá xa.

- Em cũng giỏi thật, còn ghi hết cả vào đây. Sao em không đi làm diễn viên đi, ở đây là lãng phí nhân tài đấy.

Thư ký Giang cười trừ nhìn cô, cô tắt máy, lập tức đến bên cạnh cô ôm chặt cách tay, khuôn mặt hói lố: “Chị Thanh Tâm, em sai rồi. Chị đừng giận mà.”

- Khai thật. Nhật Thiên đâu rồi.

Thư ký Giang có chút lúng túng, cô hết nhìn cô rồi lại nhìn mũi chân. Sau một lúc cô mới ngẩng lên khai thật:

- Tô tổng đi xem mặt ạ.

Thanh Tâm bưng bưng khí thế lao vào quán cà phê. Trong đầu cô vẫn lặp lại lời nói của thư ký Giang. Thì ra lúc kiên tụng ra tòa, anh không hề biết, tin tức anh đi công tác là thật chứ không phải anh đang tránh cô. Cô đã trách nhầm anh rồi. Nhưng mấy chuyện đó đâu thể thỏa lấp tức giận đang nóng rẫy trong lòng cô. Thì ra anh muốn nhanh chóng nhường quyền nuôi con, nhanh chóng bắt thủ phạm để không còn liên quan đến mẹ con cô nữa. Vì thế mà anh mới không nhận điện thoại của cô.

Thanh Tâm có cảm giác như mình đang đi bắt gian vậy. Trong lòng, lửa cháy hừng hực.

Nhưng, khí thế vợ cả chưa phát huy được bao lâu thì khi nhìn thấy người con gái ấy, cô lại rẽ sang một bàn khác. Cô ta đẹp quá, còn trẻ nữa. Có lẽ là con nhà quyền quý ở Bắc Kinh.

- Cuối cùng cũng hẹn được anh – Tôn Kim Nhã mỉm cười đoan trang nhìn anh.

Nhật Thiên bắt đầu cười lại, anh quả thực không chút hứng thú, lần này là bà nội anh bắt đến. Nghe nói hai nhà từng có mối quan hệ rất tốt, người con gái này anh không chút ấn tượng nhưng dường như cô rất nhớ anh, còn khá thân thuộc nữa.

- Cô cũng biết tôi không có ý niệm kết hôn. Cô đừng nên lãng phí thời gian.

- Chưa thử sao biết lãng phí. Dù sao cũng là thời gian của em, không dùng cũng hết.

Nhật Thiên chán nản nhìn vào điện thoại, sao thư ký Giang chưa gọi nhỉ.

Ting... ting.. ting...

Nhật Thiên làm bộ ngượng ngập bắt máy. Giọng thư ký Giang dường như rất vội, cô lập tức thông báo:

- Tô tổng, chuyện gấp lắm. Thanh Tâm vừa đến đây. Cô ấy biết rồi.

- Biết gì, cô nói cho rõ ràng xem nào.

- Cô ấy biết anh đang đi xem mặt.

Nhật Thiên đưa mắt nhìn xung quanh. Đôi mắt bắt gặp hình bóng quen thuộc. Cô nhìn anh mấy giây rồi lập tức đứng lên bỏ đi.

Thư ký Giang chắc đã gọi thông báo. Anh còn nhìn cô ý bảo cô ra về thế kia là quá rõ rồi. Được tôi không phá chuyện vui của hai người.

Nhật Thiên không màng đến cô gái ngồi đối diện, anh lao ra cửa, đuổi theo cô.

Thanh Tâm ngồi trên taxi rồi bảo xe lái đến một quán bar gần đó.

Nhật Thiên đứng lặng nhìn cô bỏ đi. Suy nghĩ gì đó, anh lập tức đi lấy xe đuổi theo.

- Cô gái, cô lại có chuyện gì vậy? – Người tài xế nhận ra cô gái hôm bữa.

- Tôi đâu có sao. – Lúc này cô mới nhận ra giọng mình khàn khàn.

- Cô đang khóc kìa kìa. Lại còn bảo không có chuyện gì.

Thanh Tâm đưa tay chạm lên mặt, cô ngẩng cổ nhìn gương phía trên, bộ dạng của cô rất kinh khủng, đầu tóc rối bời, nước mắt lã chã. Cô lại rơi nước mắt vì anh rồi.

Empire Club

- Cho tôi thêm li nữa. – Thanh Tâm đẩy li về phía bartender.

Bartender chuyên nghiệp rót thêm cho cô li rượu, phụ nữ ngày nay đến quán bar rất nhiều, tất nhiên đa số là vì thất tình.

Thanh Tâm ngắm nhìn li rượu, ánh sáng yếu ớt của căn phòng lại làm thứ chất lỏng trở nên óng ánh. Cô nhìn xuyên qua li rượu, ngắm nhìn khuôn mặt góc cạnh của người đàn ông trong góc.

Nhật Thiên đi theo cô. Anh vốn không định đi theo, anh đã cố gắng quên cô đi rồi nhưng không hiểu sao thấy khuôn mặt như bị phản bội của cô, tâm trạng anh lại kích động lên, trong lòng có chút vui vui. Anh đến đây đơn giản chỉ muốn hỏi cô vì sao lại có bộ dạng như vậy thôi, cứ coi thể đi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng*, *Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Cùng bắt đầu lại

Thanh Tâm nằm gục đầu trên quầy bar, mái tóc suôn dài như dòng nước chảy từ khuỷu tay rồi đổ xuống bàn. Tiếng hít thở của cô rất an ổn, bartender thấy cô thiếp đi định lay gọi cô dậy thì một người đàn ông đã đi đến. Anh móc tiền từ trong ví ra đưa cho bartender rồi vòng tay bế cô lên.

Thanh Tâm bị bế lên thì có chút tỉnh táo. Cô nheo mắt cố chấp những hình ảnh nhòe nhoẹt lại làm một. Khi khuôn mặt góc cạnh của người đàn ông đang ôm cô đập vào mắt, cô khẽ cựa quậy, dùng dằng đòi anh bỏ mình xuống: “Bỏ ra, tôi tự đi được. Anh đi mà quan tâm cô tiểu thư anh đi xem mắt đi.”

Nhật Thiên bắt đắc dĩ phải đỡ cô xuống, bàn tay đặt ở eo cô cũng bị cô giật ra. Thanh Tâm lao đảo đi về phía trước. Đi được một lúc thì cô quay lại, chỉ về phía anh:

- Đưa túi xách đây.

Nhật Thiên lúc này mới để ý chiếc túi xách trắng nhỏ anh đang quàng qua cổ. Anh còn chưa tháo xuống, cô đã vội vàng vòng tay giật lấy chiếc túi. Nhật Thiên đau đớn nhủu mắt lại. Cô cứ uống rượu y như rằng sẽ làm loạn. Anh cũng sớm quen với việc này rồi.

Thanh Tâm giật được chiếc túi thì quàng lên vai, hai chân xiêu vẹo đi về phía trước.

Tại sao trên đường lại có hai cái cây thế này, ai mà trồng ở trên vỉa hè nhiều cây đến thế. Đúng thật kì quái, cô nheo mắt rồi đi vào chính giữa.

- Á... - Thanh Tâm giơ tay nâng trán. Cả khuôn mặt trắng nõn giờ đỏ ửng trông vô cùng đáng thương.

Nhật Thiên vội chạy đến, anh nâng mặt cô định xem vết thương thì cô lại gạt tay anh ra rồi tiếp tục đi về phía trước.

Anh chạy lên trước cô, chắn ngang đường đi của cô rồi nhỏ giọng khuyên: “Để anh đưa em về, đi đêm nguy hiểm lắm” Thanh Tâm khó chịu đẩy anh ra, cô bức tức quát anh: “Không cần. Tránh ra.” Anh biết còn cứ tiếp tục thế này đến sáng cô cũng không về đến nhà. Nghĩ vậy, anh ôm lấy eo cô, dốc ngược nửa thân trên của cô trên vai mình. Thanh Tâm bị mất trọng tâm chỉ còn biệt đấm thùm thụp trên lưng anh. Nhật Thiên trực tiếp vỗ mông cô, ép cô an phận. Cứ thế anh bế cô ra xe rồi lái về nhà.

- Anh đặt cô nằm xuống giường, lúc này anh mới phát hiện ra mặt cô đang ươn ướt. Đôi mi run rẩy nhắm chặt, anh vô thức đưa tay lên lau đi nước mắt của cô, cảm nhận xúc cảm mềm mại từ da thịt. Thanh Tâm dường như rất yêu thích bàn tay anh, cô tựa má vào lòng bàn tay, khuôn mặt cũng dần ra chút ít. Nhật Thiên nhìn đồng hồ bên giường, muộn rồi, anh nên về thôi. Bàn tay anh rút nhẹ ra khỏi gò má ấm áp đó. Cô cau mày, đôi tay giữ chặt lấy tay anh, đôi mắt đầy nước cũng mở ra. Cô nhìn anh nức nở:

- Anh định đi đâu nữa. Anh không còn yêu em nữa sao?

Nói rồi cô sà vào lòng anh, hai tay vòng qua eo anh siết chặt anh lại.

- Không cho đi. Em không cho anh đi. Em có bảo anh rời khỏi cuộc sống của em đâu. – Nhật Thiên cảm nhận mảng nước mắt nóng hổi đang lan rộng trên áo sơ mi của mình, anh đưa tay định tách tay cô ra. Anh muốn nhìn rõ khuôn mặt cô, anh rất muốn nhìn cô. Anh không nhìn cô trực tiếp như thế này lâu lắm rồi.

Bàn tay nhỏ bé của Thanh Tâm theo tay anh buông ra, cô nhìn anh bằng đôi mắt trong vắt, nước mắt từ khóe mi lại trào ra. Cô đưa tay cởi áo, cánh tay thao tác rất nhanh nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm anh.

- Em đang làm gì thế hả? – Nhật Thiên lập tức giữ tay cô lại. Nếu cô không dừng lại anh sợ mình sẽ làm những chuyện không nên.

Thanh Tâm bỏ mặc lời cảnh cáo của anh. Cô cởi hết áo ngoài rồi đến áo len, cuối cùng chỉ còn chiếc sơ mi mỏng bên trong, cô cũng đưa tay cởi từng cúc. Nước mắt rơi tí tách trên mu bàn tay.

- Anh xem, anh nhìn đi. Em dán rồi, ngày nào em cũng dán nhưng không hết đau. Anh tặng em mấy thứ vô dụng này làm gì.

Nhật Thiên sững sờ nhìn vị trí bên ngực trái của cô, từng miếng băng gạc dán chồng chất lên vị trí trái tim, cô chỉ cho anh xem, liên tục dầm thùm thụp vào ngực anh. Anh chưa xót hôn lên má cô, hôn lên đôi mắt động lệ còn đang run rẩy, anh đưa tay tháo từng miếng băng gạc, đôi môi cũng men theo đó mà đặt xuống: “Thanh Tâm, anh xin lỗi em. Anh xin lỗi em”

Sau đó bờ môi anh kéo lên trên, tìm kiếm bờ môi cô, hưởng thụ hương rượu thơm ngọt còn vương trên khóe miệng. Nụ hôn của anh rất sâu, anh thêm khát cô từ rất lâu rồi. Hôm nay đáp án của cô cũng đã rõ ràng, anh không cần phải kiểm chế nữa.

- Mẹ, con không ngủ được. – Đậu Đậu đẩy cửa phòng bước vào. Khuôn mặt ngái ngủ chăm chăm nhìn hai người trên giường.

Nhật Thiên thấy thằng bé bước vào thì vội buông cô ra, bàn tay kéo chần chừ kín lên người cô. Đậu Đậu cười gian chúc hai người ngủ ngon rồi đi ra ngoài. Thật may quá, papa đến rồi, mẹ sẽ không buồn bức nữa.

Tiếng nói của Đậu Đậu làm đục vọng trong anh tiêu điều. Dù sao bây giờ cô không tỉnh táo, anh cũng không thể để mình làm một mình được. Chờ đến khi cả hai cũng tỉnh táo vẫn chưa muộn. Nghĩ vậy anh đưa tay cài nút áo sơ mi cho cô rồi cùng cô nằm xuống. Như vậy, thật dễ chịu.

Quán bar nơi Lã Hiền làm việc.

- Ở đây có nhân viên nào tên là Lã Hiền không? – Một người đàn ông to béo bước vào trong quán, hất túm cổ một tay pha chế lên hỏi.

- Tôi không biết. Tôi... - Tay pha chế run run trả lời, đôi mắt hoảng sợ nhìn hấn ta.

- Đại ca, nó vừa chạy ra ngoài cửa. - Người đàn ông chạy đến nói nhỏ vào tai gã đàn ông mặt mày dữ tợn.

- Con khốn này, xem nó trốn được không.

Lã Hiền chạy như bay về phía con phố nhỏ, vừa chạy cô vừa ngoảnh lại phía sau. Chết thật sao bọn chúng lại mò đến tận đây. Miếng com qua ngày của cô giờ đi tong rồi.

Hai tên đàn em chạy theo cô, chúng chia nhau ra, vòng lên phía trên, tóm gọn cô dễ như tóm một con gà.

- Bỏ ra, buông tôi ra. – Lã Hiền đau đớn gào thét.

Chúng lôi cô vào một con ngõ đen nhỏ, ánh đèn lờ mờ vàng vọt chiếu rọi lên những khuôn mặt ghê tởm. Cô bị bọn chúng vứt xuống sàn.

- Cô em, trông xinh đẹp thế này. Thế nào, ngủ với ta một đêm thì món nợ kia coi như ta cho cô. – Gã đại ca len người tiến đến gần, bàn tay mũm mĩm đầy thịt bóp chặt chiếc cằm nhỏ nhắn của cô. Lã Hiền quắc mắt nhìn hấn ta, ghê tởm, cô thà chết chứ không cho hấn động vào thân thể mình. Lã Hiền phun một bãi nước bọt vào mặt hấn ta, khuôn mặt giận dữ nhìn chăm chăm.

- Con khốn này. Thích uống rượu phạt đúng không? Được cái hạng bản tuổi như mày chỉ xứng với mấy đứ đàn em của tao thôi. – Hấn buông mặt cô ra, vuốt bãi nước bọt trên mặt, bàn tay to lớn nặng nề đánh xuống má cô.

Lã Hiền hoảng sợ nhìn hấn. Những tên đàn ông kinh khủng cũng từ từ bước đến, tiếng cười ghê rợn choáng ngợp cả con hẻm.

- Không, tránh ra, không.

- Bỏ tay ra khỏi cô ấy. – Vũ Luân túm lấy mấy bản gã đàn ông đang định động đến cô.

- Mày là thằng nào. – Những tên đàn em bức bối trừng mắt nhìn tên đàn ông vừa xuất hiện.

Ánh đèn mờ nhạt dần soi rõ góc cạnh khuôn mặt anh, góc mặt điển trai cùng đôi mắt nâu trông vô cùng cuốn hút.

- Tôi... là chồng sắp cưới của cô ấy. Mau buông vợ sắp cưới của tôi ra- Nói rồi Vũ Luân đi đến lấy áo khoác của mình khoác lên người cô. Vừa nãy giằng co với bọn họ làm chiếc áo của Lã Hiên bị rách, lộ ra lớp da trắng nõn vô cùng gợi cảm.

Lã Hiên đang hoang mang nhìn đám đàn ông vây quanh, thối chặc hôm nay cô xong đời rồi. Bỗng trên lưng cảm thấy ấm áp, bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc của người đàn ông: “Đợi tôi 5 phút...”

Sau đó Vũ Luân chạy đến đám đàn ông đang đứng ngăn ra nhìn, giải quyết từng tên một.

Bóng đêm ngập tràn trên con đường nhỏ, những cơn gió vi vu cuốn theo những chiếc lá cuối cùng còn sót trên cây. Lã Hiên chống tay cố gắng tách cơ thể mình ra khỏi Vũ Luân. Cuối cùng anh cũng không chịu được hành động của cô, dừng lại, quay đầu sang mắt: “Cô cứ như thế thì cả tôi và cô càng mệt, bỏ tay ra đi.”

- Ai bắt anh cồng, tôi vẫn đi được.- Lã Hiên đáp ứng trả lời, lúc cô giằng co với bọn thuê vay nặng lại chẳng may ngã nên đầu gối có chút trầy xước. Không biết có phải đây là lần đầu thân mật với đàn ông hay không mà trái tim của cô đang đập liên hồi, nếu áp sát vào ngực anh ta sợ rằng anh ta sẽ thấy. Thấy cô không có vẻ gì nghe lời, Vũ Luân mới chợt nghĩ ra một kế, anh chạy nhanh về phía trước, Lã Hiên sững sốt ôm chặt lấy cổ anh quát lớn: “Này, anh bị điên à. Bị chó đuổi hay sao?”

- Cuối cùng cô cũng chịu nghe lời. Cần giúp tôi cặp đi.- Anh vui vẻ ra lệnh, nếu bắt cô ấy cầm thì cô ấy sẽ không còn làm như thế nữa. Lã Hiên ngoan ngoãn nghe lời anh, tay men xuống dưới cằm cặp của anh lên, cô cứ thế im lặng một lúc lâu, dùng thời gian để xóa đi nỗi sợ hãi trong lòng, để bình ổn hơi thở.

- Xấu hổ thật đấy.... lại để anh biết bí mật của tôi rồi...- Cô thờ dãi tựa má vào vai anh, thật lòng cô đang cần một điểm tựa, trùng hợp có một người đàn ông bên cạnh, coi anh như một người bạn vậy. Bây giờ cái gì cô cũng bị anh nhìn thấu, chiếm tiện nghi của anh một chút chắc không sao.

- Tôi... thật ra... cô nợ bao tiền vậy. Trông cô như vậy hẳn không phải người nghiện cờ bạc, sao lại nợ người ta nhiều tiền vậy?- Vũ Luân vừa đi vừa hỏi, giọng vẫn đều đều không bộc lộ rõ cảm xúc.

- Haizzz... anh nghĩ thì vì sao? Thật ra tôi không có cha mẹ, tiền này coi như tôi trả cho bác nuôi dưỡng vậy... Mà anh hỏi để làm gì... anh sẽ trả cho tôi chắc...- Lã Hiên cố gắng bông đùa để xua đi cảm giác đau xót trong lòng, thật may anh đang cồng cô, nếu không cô không biết phải đối mặt với anh như thế nào. Thật khó để mở lời về vấn đề nhạy cảm này, vốn dĩ hai người thân phận và địa vị đã quá khác xa nhau, bây giờ để anh biết cô bị bọn cho vay săn đuổi, Lã Hiên cảm thấy rất hổ thẹn và ngượng ngập. Không thể phủ nhận, từ sau sự cố đêm đó, cô vô tình đặt anh trong lòng, cô quan tâm người đàn ông lấy mất lần đầu của cô là như thế nào, anh có bạn gái chưa, nhưng càng tìm hiểu nhiều thì càng cảm thấy bọn họ quá xa vời. Cảm xúc của cô với anh cứ như vậy mà nảy mầm, anh quan tâm cô, chăm sóc cô, đứng trước anh cô không phải giấu diếm gì hết...

- Phải, tôi sẽ trả... nhưng tôi không cho không, cô dọn vệ sinh, nấu cơm cho tôi. Dù sao tôi cũng đang cần một người giúp việc. Sao hả, đồng ý không?- Vũ Luân ngập ngừng đưa ra điều kiện. Anh cô viện ra một lí do để giúp đỡ cô, không biết vì sao nhưng nhìn thấy cô bị ăn hiếp, anh không kim lòng được mà lao vào giúp đỡ. Anh cố gắng viện cớ là do mình cướp lần đầu của cô nên mới thấy tội lỗi, muốn bù đắp cho cô một chút.

Lã Hiên hừ lạnh, cô tiu ngưu trả lời: “Vậy, ý anh là thuê tôi làm osin cho anh chứ gì? Hừ bà đây không rảnh nhé, chuyện tôi không khiến anh lo.” Vũ Luân mỉm cười, dừng lại buông một câu: “5 triệu nhân dân tệ một tháng. Sao hả, có làm ở quán bar mấy đêm cô cũng không kiếm ra nhiều thế đâu.”

Lã Hiên tính toán, vậy cô chỉ cần làm cho anh ta hai năm là trả hết nợ, nhưng xem ra vẫn hơi thiệt cho cô, máu ham tiền nổi lên, cô nhanh chóng mặc cả: “8 triệu”

Vũ Luân quay sang nhìn cô rồi gật đầu vui vẻ: “Thỏa thuận thành công”

Lã Hiên sung sướng ôm chặt lấy cổ anh, tươi cười nói: “Ông chủ, anh sẽ không hối hận đâu. Tôi sẽ cho anh biết thế nào là tình hoa ẩm thực.” Sau đó phát hiện hành động của mình có biết bao thân mật, cô vội căng tay kéo dài khoảng cách hai người.

- Tôi rất mong chờ, bắt đầu từ hôm nay luôn. Bây giờ tôi và cô đi siêu thị, tiện thể cho cô biết khẩu vị của tôi.- Vũ Luân vui vẻ xốc cô lên như trẻ con, hứng khởi lao về phía trước. Hai bóng dáng chan hòa vào màn đêm giá lạnh. Cứ như vậy họ đến bên nhau, ủ ấm cho nhau trong mùa đông năm ấy.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng*, *Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Thành đôi.

- Nhật Thiên, anh mau qua đây.- Thanh Tâm run run gọi anh lại, cuối cùng cô cũng có thể quay lại chỗ này cùng anh, cuối cùng cũng có thể tìm được hung thủ thực sự đã hại chết con cô.

Ngật Thiên thấy Thanh Tâm đứng bên đường thì vội chạy lại, cũng con đường này, cũng người con gái ấy, năm năm qua, cuối cùng lựa chọn của anh vẫn

không thay đổi, cho dù đang ở đâu, chỉ cần cô gọi, anh sẽ quay về. Ánh mắt lo lắng nhìn cô, anh đưa khăn mùi soa của mình cho cô nhưng tay cô lại đẩy ra từ chối, một lúc lâu cô đặt bó cúc trắng xuống mặt đất, nơi cô đã đánh mất con mình, giọng ngày càng nghẹn ngào hơn: “Không, hôm nay em sẽ không khóc đâu. Tiểu bảo, cuối cùng mẹ cũng tìm được người hại con rồi. Con có thể ra đi thanh thản rồi, hãy đi đầu thai sống trong một gia đình khác thật tốt nhé, xem ra kiếp này mẹ con mình không có duyên với nhau. Hạnh phúc nhé, con yêu.” Nói rồi nước mắt không tự chủ mà rơi xuống, Nhật Thiên đau lòng ôm chặt lấy cô, tất cả là lỗi của anh, nếu bây giờ còn tiểu bảo, chắc nó cũng phải hơn 5 tuổi rồi, như vậy nhà bốn người, sẽ vui biết bao. Những cánh hoa rơi trên sàn bị gió cuốn lên từng vòng rồi biến mất trong không trung, đúng vậy bây giờ cô phải sống thật tốt, đây là điều mà mọi người đều mong muốn, cả Tiểu bảo cũng vậy. Thanh Tâm vòng tay ôm chặt lấy người Nhật Thiên, khóc nức lên thành tiếng: Bảo bối, mẹ sẽ không bao giờ quên con đâu...

Tô thị

- Lệ Lệ, Tô tổng có ở trong không?- Adam vui vẻ khều khều mái tóc cô rồi hỏi.

Giang Thanh Lệ khó chịu giật tóc mình ra khỏi tay anh rồi ngẩng lên lạnh nhạt trả lời: “Tô tổng ra ngoài rồi. Ngài Brown, thứ nhất tôi không quen người khác gọi tên thân mật của mình, thứ hai là ngài có muốn chuyển lời gì không?” Nói rồi cô lùi xa anh hai bước, cả người trong trạng thái phòng vệ, hai tay che kín má trông rất đáng yêu. Adam vui vẻ tiến về phía cô, người phụ nữ này thật cuốn hút, anh ngắm mãi cũng không chán, cô ấy thật đẹp.

- Không, tôi chỉ đưa tài liệu về vụ kiện Băng Hi thôi.-Nói rồi đưa mặt lại gần, môi chạm nhẹ vào môi cô, miệng cười tinh ranh: “Cái này còn hơn má rất nhiều.”

- Anh, đồ dê xồm. Ai cho phép anh làm thế?- Thư kí Giang tức giận giơ tay lên định đánh anh ta thì bàn tay bị ai bắt lấy, khóa chặt sau lưng. Adam cắn vành tai cô thì thầm: “Tất tôi nếu cô muốn nhưng tôi vẫn cứ tiếp tục làm thế, không ai có thể ngăn cản một người đàn ông độc thân đi quyến rũ một người phụ nữ độc thân cả. Hôm nay tạm thời dừng lại ở đây, để xem tay, má, trán, môi đều hồng rồi, tiếp đến ngày mai hôn phần nào bây giờ, đợi ngày mai sẽ biết em yêu, tạm biệt.”

Thanh Lệ giận dữ nắm tay thành quyền, anh ta ngày càng lỗ lã, dám hôn cô ở công ty, cô tức giận gọi với theo: “LÀ VĨNH BIỆT...” Adam quay lại cười triu mến rồi quay đi để mặc người con gái đang giận dữ ấy lại, Lệ Nhi, em sẽ sớm quen thôi.

Chụt...- Adam vui vẻ hôn lên ngực cô, thư kí Giang hoảng sợ đưa hai tay ra trước ngực, tên dê xồm này không thể để cho hấn lồn vồn trong công ty được. Cô giận dữ đâm vào mặt anh, Adam không hề né tránh mà còn tươi cười nhận đòn của cô, mắt bị thâm tím mà vẫn còn tìm cách trêu ghẹo cô được.

- Chụt- anh lại hôn vào bàn tay cô, lần này cô không thể tha cho anh ta, Thư kí Giang lập tức huých mạnh vào hạ bộ anh ta, xem anh còn tiếp tục nữa không.

- Chụt- Lần này là lúc cô đang pha cà phê, áo bị ai vén lên, Adam nhẹ nhàng đặt nụ hôn sau lưng cô. Thanh Lệ, Thanh Lệ, cho hấn biết tay đi. Cô lập tức đá anh ta ra xa, một lúc lâu thấy anh ấy vẫn bất động, không phải cô đã giết người rồi đấy chứ. Cô vội vã chạy đến đỡ anh lên gối nằm, tay phe phẩy quạt gió, giọng run run: “Adam, anh sao vậy, anh nghe thấy tôi nói không?”. Adam mập mạp môi như muốn nói gì đó, đợi đến lúc cô đưa mặt lại gần thì hai tay ép chặt má cô, chủ động tạo một nụ hôn thật sâu. Lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với đàn ông như vậy, Thanh Lệ lúng túng không biết phản ứng ra sao. Cô bị anh hút hết dưỡng khí, nằm xụi lơ trong lòng anh. Adam biết thời cơ đã đến liền hỏi cô: “Làm bạn gái anh nhé?” Thanh Lệ cau mày nhìn người đàn ông yêu nghiệt trong lòng. Cô thua rồi, đối với cao thủ như anh ta, việc tán đổ cô cũng chỉ như tôm tép.

- im lặng là đồng ý, lên tiếng là nhất trí – Adam nhanh nhẩu ôm chặt lấy cô.

Thư kí Giang mãi mới đẩy được anh ra xa: “Đẹp trai, giàu có, tài năng như anh thiếu gì người theo mà cứ đi theo tôi mãi không buông. Tôi đồng ý thì thế nào. Tôi còn chưa có mối tình nào vắt vai, anh yêu tôi được bao lâu. Dăm ba bữa anh lại chán thôi.”

Adam tin tưởng ôm cô vào lòng, anh trầm giọng nói:

- Em cũng nhìn ra những ưu điểm của anh, vậy sao không thử yêu anh. Anh trông như vậy nhưng là người rất nghiêm túc trong tình cảm. Anh ngay từ đầu đã thích em rồi. Đây bên Trung Quốc gọi là gì nhỉ? Đúng rồi là “Nhất kiến chung tình.”

Thư kí Giang chán nản đưa tay lên trán, xem ra nếu không đáp ứng, anh ta sẽ không từ bỏ, thôi thì cũng thử xem thế nào. Dù sao bố mẹ cô cũng đang thúc ép cô đi gặp mặt, coi như gặp gỡ một người quen còn hơn để bố mẹ sắp đặt

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng*, *Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Tránh xa người đàn ông của tôi ra.

Thanh Tâm vốn tưởng sau hôm mình say rượu, tình cảm của cả hai đã quay trở lại như xưa nhưng dường như chỉ mình cô tưởng tượng. Nhật Thiên so với trước càng lạnh lùng hơn. Anh cũng lao đầu vào công việc, cô tự an ủi như vậy, và đương nhiên bận rộn đến nỗi không gặp cô lấy một lần.

Hiện tại, sau 2 tuần không gặp, cuối cùng cô cũng nhìn thấy anh. Nhưng chẳng qua chỉ là chạm mặt, Nhật Thiên cũng không có ý định đến ngồi cạnh cô. Cô và anh đang ở trên máy bay.

Đúng, hai người đang ở trên máy bay nhưng là ngồi ở hai vị trí khác nhau, à không là rất xa nhau. Người phụ nữ ngồi cạnh anh, tất nhiên đó là người phụ nữ đang cần anh không buông, Tôn Kim Nhã. Nhìn bộ dạng thân mật của họ cô vo không biết bao nhiêu tò báo rồi.

- Này cô ơi, mấy tò báo có tội gì với cô à? – Người đàn ông tóc dài dệ hóm ngồi cạnh cô. Số cô không được may mắn như anh, người đàn ông này trông vừa quái dị, xấu trai lại còn mắc bệnh sạch sẽ. Cô chỉ hất hơi một cái nhìn bộ dạng ghê tởm của hắn cô chẳng còn kì vọng gì nữa, chỉ mong chuyển bay đến Thượng Hải thật nhanh.

Nhật Thiên vốn biết đôi mắt xinh đẹp đang oán hận nhìn mình, anh hết lần này đến lần khác tránh đôi tay mềm mại của cô gái bên cạnh. Lần này anh đến đây cũng là tham gia bộ sưu tập váy cưới mùa đông.

Còn người phụ nữ bên cạnh. Là bà anh nói với cô ta, hình như cô ta cũng không có ý định từ bỏ.

Thanh Tâm gật gù gật gù ngủ gật, lần này công ty cô tài trợ mẫu phẩm cho một showroom váy cưới, là phía công ty cử cô đi quản lý. Cô dựa vào ghế tính ngủ một chút, đầu quẹo sang vai người đàn ông bên cạnh. Anh ta quá thấp, nói đúng hơn là lưng quá ngắn, cô tụt xuống vai anh ta mà cổ sắp gãy đến nơi. Cô chưa kéo đầu lên thì hắn ta đã huých mạnh khiến đầu cô lăn sang bên cạnh, đập vào cửa sổ, Thanh Tâm xụi xoa nhìn chăm chăm tên đàn ông khó ưa. Đã xấu trai lại còn không lịch thiệp, đôi mắt cô quét sang nhìn phía bên kia. Họ, cũng quá thân mật rồi, tay cô ta đang để ở đâu thế kia, còn bờ vai kia nữa, nó là của cô cơ mà. Thanh Tâm giật dỗi quay đầu nhìn ra ngoài.

- Anh này, anh đổi chỗ cho tôi đi. – Nhật Thiên vỗ vai người đàn ông vừa đi ra khỏi nhà vệ sinh.

- Anh ngồi cạnh cô gái xinh đẹp kia sao? – Hắn ta nhìn sang cô gái xinh đẹp đang ngủ trên máy bay.

- Đúng, anh đổi đi – Nhật Thiên nhanh chóng đáp lại, vừa nhìn thấy cô, anh đã muốn đến ngồi cạnh rồi nhưng vì theo phép lịch sự vẫn phải ngồi bên cô gái đó một chút.

Người đàn ông nhanh chóng đồng ý, anh ta có chút kinh ngạc nhìn Nhật Thiên. Có tên đàn ông nào lại nhường chỗ ngồi cạnh một cô gái xinh đẹp như vậy chứ.

Thanh Tâm vốn thấy bên cạnh dường như chật chội hơn nhiều, cái đầu nghiêng nghiêng của cô dịch dần dần rồi tựa vào người đàn ông bên cạnh. Sao bây giờ lại không phải cong cổ, cô ti hí nhìn sang, khuôn mặt Nhật Thiên đang gần ngay trong gang tấc.: “ Anh, anh, sao anh lại ngồi đây? Anh về chỗ đi. “ Nói rồi cô bực bội quay người ra cửa sổ, tưởng chỉ thế này cô sẽ tha cho hai tuần trước sao, quên đi.

Nhật Thiên tựa cằm vào vai cô, cả cơ thể cũng xích lại gần, người phụ nữ của anh ngay cả giận dỗi mà cũng đáng yêu như vậy.

- Anh buông ra, anh không thấy xấu hổ à? Tôi đang mệt, anh bỏ ra để tôi ngủ.

Nói rồi cô ngồi thẳng người, đôi mắt nhắm chặt, làm bộ không quan tâm đến anh. Nhật Thiên chờ cô ngủ an ổn mới chỉnh tư thế của cô tựa vào vai mình, cả hai cùng chìm vào giấc ngủ.

Không phải chứ, anh ta cũng ở cùng khách sạn với cô. Thế là cô vẫn phải tiếp mặt người phụ nữ đó. Đáng ghét.

- Cô Đình, đi ăn tối sao?

- Cô Đình, cô cũng đi mua sắm sao?

- Cô Đình, cô cũng đi xông hơi sao?

Không phải chứ, sao cô ta, à không sao anh ấy biết nhất cử nhất động của cô vậy. Lại còn đi đâu cũng dẫn cái đuôi này theo, thật tức chết mà.

Showroom váy cưới.

- Vâng đây là bộ váy cưới được mong đợi nhất trong năm nay của nhà thiết kế Tạ Tần. Chiếc váy cưới sang trọng sẽ được đấu giá sau buổi trình diễn hôm nay.

Thanh Tâm ngược nhìn chiếc váy cưới rực rỡ phía trên. Chiếc váy tay lửng xòe rộng trắng tinh khôi. Trên ngực được khám phá lê lấp lánh, đuôi váy theo ren vô cùng trang nhã, đằng sau váy xẻ lưng rất rộng trông rất quyến rũ. Chiếc chum đầu cũng tạo nên một bộ đồng đều với chiếc váy. Thanh Tâm ngây ngất trước chiếc váy cưới, món đồ này, cô cũng chưa từng thử qua dù đã kết hôn một lần. Trong lòng có chút tiếc nuối. Đúng là chiếc váy được trông mong nhất, vừa mới đem ra đấu giá mà đã rất nhiều người ra giá, Chiếc váy này quả thực là niềm ao ước của phụ nữ nhưng với mức giá như vậy, cô không thể trả nổi. Thêm nữa có mua về cô cũng không biết bao giờ mới được mặc.

- Vâng giá cuối cùng 50 triệu nhân dân tệ, chiếc váy này thuộc về Tô tổng.

Mọi ánh mắt kể cả cô dồn về cặp nam nữ đang đứng phía xa. Anh ta mua cho cô ta sao? Đàn ông đúng là đồ giả dối, mới hôm trước ở máy bay còn đến giằng hòa với cô. Hôm nay mua váy cưới cho người khác, không thể tin tưởng được.

Tôn Kim Nhã mỉm cười ngắm nhìn anh, chiếc váy này, cô rất ưng.

.....

Tôn Kim Nhã đỡ Nhật Thiên vào trong phòng, hôm nay xem anh ta còn hồ hững với cô không. Cô đã thuê bồi bàn bỏ ít thuốc vào li rượu của anh. Một chút nữa thôi, anh ta sẽ muốn cô mà không kiềm chế được.

Nhật Thiên không phải không nhận ra biểu hiện kì lạ của cơ thể mình cùng khuôn mặt e lệ đang giấu nét xảo trá của người phụ nữ kia. Đáng chết, cô ta dám bỏ thuốc anh.

Anh dùng chút sức lực sót lại, anh nói với cô ta đi tắm trước. Sau đó, anh lần mò đi ra ngoài, xuống tầng dưới.

Cộc cộc... cộc cộc...

Thanh Tâm đang ngâm mình trong bồn tắm nghe thấy tiếng gõ cửa thì lập tức khoác áo tắm đi ra ngoài. Cô mới đặt đồ ăn cách đây 15 phút thôi mà, khách sạn này làm ăn chuyên nghiệp quá.

- Nhật Thiên.. Sao anh...?

Nhật Thiên chưa chờ cô nói hết, anh xông vào trong phòng đem cửa khóa lại.

- Anh, anh tính làm gì? Mà, anh bị sao vậy, mặt mũi đỏ gay đỏ gất, giờ còn thở gấp nữa. – Thanh Tâm lo lắng ngồi bên cạnh anh, bàn tay cũng nhẹ nhàng đặt lên trán kiểm tra thân nhiệt.

- Em bỏ ra đi. Anh bị người ta cho dùng thuốc.

Thanh Tâm tức giận đứng dậy, cô quát mắt nhìn anh:

- Anh nghĩ tôi là gì? Giải quyết nhu cầu sinh lý cho anh à? Bây giờ người anh đi tìm là...

- Băng Hi chứ gì? Đừng quên cô ta ở trong tù rồi.

- Không phải, là Tôn Kim Nhã.

Nhật Thiên nheo mắt, cố tìm xem người phụ nữ đó là ai nhưng mãi sau anh vẫn không nghĩ ra. Thanh Tâm chán nản nhìn anh, trông bộ dạng thế kia đúng là không nhớ mà.

- Là cái cô bám lấy anh mấy ngày qua đấy. Tiểu thư tập đoàn Tôn thị.

Nhật Thiên kéo cô vào lòng, mặc kệ, giờ anh cũng không cần tỏ ra quân tử nữa, anh thực rất muốn cô.

- Sao nào? Em ghen đấy à? Anh còn chẳng nhớ nổi tên cô ta.

Người đàn ông này chẳng vừa cảm cô đụng vào anh sao? Thanh Tâm bực bội cựa quậy.

- Em ngồi yên nào, anh không muốn đêm nay của chúng ta chỉ dừng ở trên giường đâu.

Cô ngượng ngập quay lại bịt miệng anh. Người đàn ông lịch lãm sao có thể nói những lời như thế chứ.

“Anh đừng đến tìm tôi, quay về phòng mình có người chờ anh đấy.” Nói rồi cô kéo tay anh đứng dậy.

- Không phải em nói em đau sao? – Nhật Thiên tựa mình vào giường, đôi chân xoắn lại kiềm chế dục vọng đang đè nén. Người phụ nữ này sao cứ chọn lúc này để tranh co với anh. Anh thực chỉ muốn hung hăng đè chặt cái miệng nhỏ nhắn ấy lại.

- Anh đi tìm người con gái khác em có chịu được không? Thêm nữa, anh chịu trách nhiệm với một mình em cũng mệt rồi.

Thanh Tâm ngược mắt lên nhìn anh, không phải chứ lời anh nói vừa rồi là có ý gì. Nhưng nếu cứ thế cho anh thì anh quá lời rồi, cô phải trừng phạt anh một chút mới công bằng chứ.

- Vậy, anh đã muốn chịu trách nhiệm thì để em phục vụ anh. – Thanh Tâm làm bộ dạng lẳng lơ ngồi trên đùi anh, hai tay cũng vòng ôm lấy cổ.

Nhật Thiên nghe thấy cô chủ động thì mừng rỡ ôm lấy eo cô. Hôm nay anh có một cực phẩm rồi.

Cô e lệ cởi chiếc áo choàng tắm, nhưng chỉ đến ngực thì chặn lại. Bộ dạng nửa kín nửa hở này cũng thật mê người. Nhật Thiên vui đầu vào hõm vai cô, hít thở mùi hương sữa tắm thơm ngát. Dục vọng nóng bỏng bành trướng đến đau đớn.

Nhật Thiên hôn lên môi cô, Thanh Tâm cũng tiếp ứng lại. Nụ hôn sâu làm cả hai cùng say đắm. Khi anh định hôn xuống ngực cô thì bị cô chặn lại.

- Anh đi tắm đi.

Nhật Thiên dè dặt dục vọng, ngoan ngoãn nghe lời cô đi vào phòng tắm. Hôm nay cô đã tạo cơ hội, anh cũng không muốn cô mất hứng.

Anh tắm nhanh nhất có thể, choàng vội chiếc khăn tắm lên người rồi lao ra ngoài. Lúc này người phụ nữ bên ngoài đang nhàn nhã ăn tối. Cô đưa ly rượu vang lên môi khẽ nhấp, thứ chất lỏng đỏ đậm sóng sánh chảy vào cổ họng. Nhật Thiên ngắm nhìn cô mà nuốt nước bọt liên hồi. Cô đang hành hạ anh sao?

- Anh tắm xong rồi sao? Lại ăn chút gì đã. Tối anh cũng chưa ăn gì.

Nhật Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chỗ đồ ăn, hôm nay cô mua rất nhiều.

- Em vì anh mà đặt rất nhiều đồ. Tâm ý của em, anh phải ăn hết đấy. – Nói rồi cô leo lên giường đắp chăn lên ngủ, bộ dạng nhin cười ngay lập tức giấu trong chăn.

Nhật Thiên đau khổ nhìn bàn ăn trước mắt, cô đang đùa với anh sao? Cậu em của anh sắp không chịu nổi nữa rồi.

Nhật Thiên nhảy lên giường, anh mặc kệ, anh muốn cô sắp điên rồi.

- Anh anh ăn xong chưa?

- Em có bảo phải ăn hết bây giờ đâu. Tí anh ăn, bây giờ anh thêm thứ khác hơn, ăn em.

Thanh Tâm sững sờ nhìn anh, lúc này bàn tay ấm nóng của người đàn ông đã lần xuống. Chuyện giường chiếu cô không thể độ với anh, chẳng mấy chốc cả cơ thể cô cũng phản ứng.

- Nhìn xem, em ướt rồi này. – Nhật Thiên nhếch môi nhìn cô, cảm nhận cơ thể cô nở rộ dưới sự động chạm của mình.

- Anh, vô sỉ... - Thanh Tâm quay mặt sang bên cạnh không muốn nhìn anh.

Tiếng cười trầm khàn của người đàn ông truyền đến. Anh xoay mặt cô về phía mình, nụ hôn vụn vặt rơi vãi trên khuôn mặt cô, những dấu hôn đỏ nhạt cũng lan rộng khắp cơ thể. Cả cơ thể cô căng cứng trước động tác của anh, hai gò hồng đào cũng vươn lên chạm vào cơ thể cứng rắn của anh.

Đêm đó, cô không biết đã làm bao nhiêu lần, cô chỉ biết đến tận sáng hôm sau, cả ngón tay cử động cũng khó khăn.

Người đàn ông khác hoàn toàn với cô, trông anh rất sáng khoái và mãn nguyện. Nỗi đau này dường như chỉ có mình cô phải chịu.

- Anh xem anh làm gì với em này? – Thanh Tâm bực bội mắng anh, kẻ đầu sỏ làm cô mệt muốn chết.

- Em mới một lần đau, anh bốn năm qua ngày nào nghĩ đến em cũng đau. Hôm qua anh phải kiềm chế lắm rồi. – Nhật Thiên đỡ cô ngồi dậy, bàn tay vén tóc sang cho cô.

Thanh Tâm lúc này mới nhìn thấy chiếc vòng lấp lánh nơi ngón tay. Một chiếc nhẫn kim cương vô cùng xinh đẹp. Cô sững sờ quay sang nhìn anh, lúc này anh cũng đưa tay lên, chiếc nhẫn bạch kim sáng chói tượng trưng cho tình yêu bền vững, kết tinh cho đoạn tình cảm của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Anh sẽ yêu em mãi mãi

Đám cưới diễn ra nhanh hơn cô tưởng. Nói đúng hơn là ba ngày sau khi họ quay lại Bắc Kinh. Thì ra hai tuần qua, anh đã âm thầm chuẩn bị tất cả, việc của cô chỉ đơn giản chỉ là kết hôn với anh.

- Mẹ ơi. Mẹ đến chưa vậy. – Đậu Đậu từ sớm đã đến cùng Nhật Thiên. Thăng bé nhân lúc khách khứa chưa đông lên vào nhà vệ sinh gọi cho mẹ.

- Mẹ đến rồi đây. Con xem bên đó thế nào?

- Đến hết rồi thiếu mỗi mẹ thôi.

Vũ Luân đưa mắt nhìn người đàn ông trong bộ vest chú rể, anh tươi cười chào khách khứa, niềm hạnh phúc chan chứa trong ánh mắt. Trong lòng anh, giờ đã không còn đau đớn nhiều nữa, bây giờ cô tiếp tục với người con gái cô yêu, còn anh tưởng chừng như không thể nào quên lại bắt đầu chấp nhận một người con gái. Có lẽ, anh đã tìm được một người phù hợp với mình hơn, tìm được một nửa sẽ cùng anh bước tiếp. Anh đưa tay nắm lấy bàn tay Nhật Thiên: “Cậu phải chăm sóc cô ấy thật tốt.”

Nhật Thiên mỉm cười nắm lại tay anh, điều này anh chắc chắn sẽ làm được.

- Anh làm gì mà mang bộ mặt nghiêm trọng vậy? Hôm nay là ngày cưới của chị Thanh Tâm đấy. – Lã Hiên vui vẻ ôm lấy tay anh. Cô biết anh vẫn còn tình cảm với chị Thanh Tâm nhưng không sao hết, là cô nợ anh. Vũ Luân, em sẽ chờ đến ngày anh yêu em nhiều như em yêu anh.

Hiều Như nhìn vào cặp đôi cũng đang lồi lồi kéo kéo đến cổng. Cô chỉ tay vào bộ dạng mờ ám của hai người họ:

- Thư ký Giang, cô cũng năng suất quá, đã thoát nạn ế chồng rồi.

Trợ lý Chu biết ý kéo bà tám của mình qua chỗ khác. Đâu có ai cứ suốt ngày bô bô chuyện người khác như cô đâu chứ.

Thư ký Giang ngại ngùng giằng tay ra khỏi tay Adam, khuôn mặt đỏ bừng ngượng ngùng. Adam chết sững với những lúc cô đỏ mặt, anh yêu thích mọi biểu cảm trên gương mặt cô.

Adam kéo thư ký Giang đến trước mặt Nhật Thiên, cả ba cũng cười nói vui vẻ thì Nghĩa Từ xông đến, chiếc nơ trên cổ anh xộc xệch, mái tóc rũ trên trán cũng tán loạn, khuôn mặt anh trông cũng rất hoảng sợ. Anh chạy đến nói với Nhật Thiên:

- Nhật Thiên nguy to rồi trên đường Thiên An đang có tai nạn, nghe nói cũng là xe đưa dâu.

Anh không còn nghe rõ gì nữa, chỉ cảm thấy tiếng ù ù bên tai. Anh vội vàng lao ra khỏi nhà thờ, ngồi vào trong xe lái như điên trên đường.

Thanh Tâm, đừng hoảng sợ, anh đến với em đây.

- Sao lâu vậy, mãi mà chưa đến – Thanh Tâm lo lắng nhìn ra bên ngoài. Nhật Thiên hẩn rất lo lắng.

Cô lấy điện thoại trong túi gọi anh.

Nhật Thiên lấy điện thoại gọi cho cô.

Cả hai đều nhận được lời nói máy móc từ phía tổng đài. Cô đau đầu nhìn vào điện thoại, hôm nay là ngày cưới của cô sao lại xảy ra lắm chuyện như vậy. Thanh Tâm vốn định gọi lại cho anh thì máy báo hết tiền, cô chỉ còn nước ngồi nhìn bên ngoài, cầu mong xe kịp đến nhà thờ.

Nhật Thiên gọi lại cho cô.

Thanh Tâm vui mừng bất máy.

- Em đang ở đâu? Em có sao không? – Anh lo lắng hỏi cô. May quá cô ấy bắt máy.

- Em vẫn trên xe, đâu có chuyện gì? Anh làm sao mà giọng nói gấp gấp vậy – Cô trả lời vào điện thoại, có chuyện gì mà anh lại vội vàng đến thế.

Người tài xế ngồi trên quay ra ái ngại nhìn cô:

- Cháu gái, xe hỏng rồi. Xin lỗi cháu.

- Bác trêu cháu đấy ạ. Bốn năm trước đám cưới chị cháu cũng thế, bây giờ là đám cưới của cháu. – Cô tức giận nhìn khuôn mặt tội lỗi của bác tài xế.

- Cũng không phải cháu hết quên thứ này thứ kia vòng đi vòng lại mấy lần đo sao? – Bác tài cố phàn bác.

Thanh Tâm day trán nhìn bác, thật không biết phải làm sao nữa.

- Em xuống xe đi- Nhật Thiên cười mỉm nói vào điện thoại. Cô quên tất điện thoại nên tất cả cuộc trò chuyện anh đều nghe thấy hết.

Thanh Tâm máy móc xuống xe, lúc này mới nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đỗ cách đó.

Trong đầu cô bỗng nhớ đến hình ảnh từ rất lâu rồi, lần đầu tiên cô gặp anh cũng vậy. Cô cũng xin anh cho đi nhờ xe, cô đã chạy về phía anh, nụ cười rạng rỡ trên môi. Cô xách váy lên, lầy đà chạy về phía anh.

Nhật Thiên ngắm nhìn người phụ nữ đang lao về phía mình. Cũng lần váy trắng, trước kia anh nghĩ cô là cô dâu của mình, hôm nay cô đã thực sự trở thành cô dâu của mình anh. Mái tóc xoăn bện lỏng, mấy sợi tóc còn buông xõa trên vai. Nụ cười xinh đẹp vẫn không đổi, mái tóc cùng làn váy bay phất phới. Năm năm trước, cô cứ vậy lao vào lòng anh rồi cứ thế lao vào cuộc sống của anh. Năm năm sau, anh không sợ cô chạy mỏi chân mà bản thân cũng bước theo hướng cô.

Thanh Tâm nhảy cẫng ôm chặt lấy anh, nụ cười trên môi không tắt.

- Nhật Thiên, em yêu anh.

- Anh cũng rất yêu em... mãi mãi...

Bạn đang đọc truyện *Thời Điểm Không Quan Trọng, Quan Trọng Gặp Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.